

ĂN
LIÊN

Phuong

Vu

Chien

Pa

BACHNGOCACHTH.COM

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

Quyển 1

- Chương 1: Mới Quen
- Chương 2: Tướng Mệnh
- Chương 3: Duyên Gặp Gỡ
- Chương 4: Nhập Ngũ
- Chương 5: Tướng Quân Liệt
- Chương 6: Hoàng Hôn
- Chương 7: Tranh Tài Rồi Hủy Nói
- Chương 8: Ngọa Hồ Tàng Long
- Chương 9: Hỏa Vân
- Chương 10: Hôn
- Chương 11: Đặc Chủng Binh Đoàn
- Chương 12: Vào Núi
- Chương 13: Giết Sói
- Chương 14: Điềm Báo
- Chương 15: Ly Thành
- Chương 16: Biến Cố Ở Đồng Thành
- Chương 17: Thoát Hiểm
- Chương 18: Tình Cảm Chân Thành
- Chương 19: Phi Thiên Độn Địa (1)
- Chương 20: Phi Thiên Độn Địa (2)
- Chương 21: Thành Kính An
- Chương 22: Trước Giờ Sóng Gió
- Chương 23: Biệt Viện Tàng Kiều
- Chương 24: Thế Cục Biến Chuyển
- Chương 25: Âm Sát
- Chương 26: Bức Vua Thoái Vị
- Chương 27: Giết Chóc

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1

Mới Quen

> Nàng nhìn thấy hắn là đã bắt đầu toan tính lợi dụng hắn, đồng thời hắn thấy nàng cũng lập tức muốn lợi dụng nàng.

Hắn cười, quay đầu đi không nhìn nàng, từ trên lầu lâu nhìn xuống đám người đi tới đi lui ở đằng xa. Nhưng tầm mắt của hắn không có tiêu điểm đã làm lộ ra những bất an trong lòng hắn.

Nàng rót rượu vào chén, cười híp mắt, nhìn theo ánh mắt hắn hướng xuống đường phố đông vui.

Hôm nay đúng là ngày thành Quảng Liên tổ chức Đại giao dịch trong tháng, người người chen lấn đi lại. Nàng đột nhiên nhớ tới cách đây không lâu từng chứng kiến việc buôn lậu heo, khi đó người ta dùng một cái xe lớn do tám con ngựa kéo để vận chuyển.

Lúc ấy, cả trăm con heo bị nhốt chen chúc trong một cái xe.

Thành Quảng Liên là thành thị buôn bán ở biên cảnh của nước Bang Thập. Mười năm trước Bang Thập và Khế Sa kí hiệp nghị thương mại, các thành thị ở biên cương không ngừng mở rộng và phát triển. Ngày nay, thành Quảng Liên chính là thành thị lớn nhất ở vùng Tây Bộ, cũng được xưng là trung tâm kinh tế của Tây Bộ của nước Bang Thập.

Vì vậy lưu lượng người tới thành Quảng Liên mỗi ngày đều rất lớn, người nước ngoài cũng rất đông đảo, buôn bán tấp nập. Nơi này cũng có rất nhiều tình huống đặc thù, đặc biệt nhất, nó là địa phương đứng đầu về chứa chấp trọng phạm quốc gia.

Nàng dùng đũa gắp một miếng thịt bò, nhai kỹ, nuốt chậm, ánh mắt vẫn không ngừng liếc về phía hấn đánh giá. Chính vì thế nàng cũng có thể phát hiện ra hấn cũng đang đánh giá mình.

Tội phạm có rất nhiều loại, trộm, cướp, giết người, bị thương hoặc gian dân...

Không biết hấn thuộc loại nào?

Theo mặt trời dần lên cao, tửu lâu Hồng Vận càng lúc càng đông khách ra vào, chỗ trống cũng ít hơn. Nàng hoàn toàn có lý do mang đĩa thịt bò và rượu tới chiếc bàn mà hấn đang ngồi, cười hỏi hấn một câu:

“Huynh đệ, có phiền nếu ta cùng ngồi ở đây không?”

“Dĩ nhiên không phiền.” Hấn mỉm cười hơi hợt đáp.

Nàng âm thầm đánh giá trong lòng, nhìn tư thế ngồi, tư thế ăn của hấn có thể thấy hấn là một kẻ được nuôi dạy rất tốt. Nhìn hoa bào hấn đang mặc trên người, ngón tay trắng nõn, thon dài, nhất định là công tử xuất thân nhà giàu rồi.

“Huynh đệ định xuất cảnh phải không?” Nàng cúi nhìn y phục cũ rách trên người mình rồi hỏi tiếp.

Cải trang thành nam nhân đã nửa năm nay nên nàng hoàn toàn học được bộ dáng của nam nhân. Hơn nữa, từ nhỏ nàng giỏi nhất là bắt chước giọng của người khác nên càng nhìn càng giống một cậu thiếu niên.

“Định như thế.” Hấn giả bộ không để tâm lắm, lại hỏi lại: “Còn người?”

“Ta người trong sáng không nói mờ ám.” Nàng cúi đầu, khẽ liếc mắt nhìn xung quanh, sau đó mới tiếp tục trả lời: “Ta muốn xuất cảnh, nhưng không có quan ấn.”

Nghe thấy nàng nói vậy thì hai mắt hấn sáng lên một cái, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục như không có gì, cố tình như không quan tâm, tiếp tục rót một chén rượu cho mình.

“Ta tên là Chung Trữ Hạ.” Nàng cũng rót rượu ra chén, giơ chén rượu ra làm lễ rồi ngửa đầu uống cạn.

“Tiểu Lăng.” Hấn học theo nàng cũng uống cạn chén rượu rồi mới nói tên của mình.

Chung Trữ Hạ nửa đùa nửa thật nói:

“Ta muốn xuất cảnh để kiếm tiền. Đời này nếu không có tiền thì lão bà cũng không lấy nổi.”

“Ồ? Định làm gì?” Tiểu Lăng cũng hỏi nửa thật nửa hư.

“Làm việc lặt vặt thôi. Ta am hiểu nhất là đi giao thiệp với quan binh.” Nàng nói xong thì nháy mắt ra hiệu một cái.

Hắn đặt đũa xuống, nửa nghiêm túc, nửa khiêu khích hỏi: “Chỉ cần có thể kiếm ra tiền là người đều muốn làm?”

Nàng chần chừ một chút, gương mặt lại tươi cười, thấp giọng nói: “Kiếm được càng nhiều thì nguy hiểm càng lớn, đạo lý này ta rất hiểu.”

Vừa nói những lời này, trong lòng nàng đã thầm mắng: “Tiểu tử người không phải đã sớm nhìn trúng ta rồi sao, lúc này lại còn phải nói bóng gió?”

“Ta đang cần tìm tôi tớ, hay là người tới giúp ta?” Hắn lại cầm đũa lên, mang theo bộ dạng có cũng được, không có cũng chẳng sao khiến cho Trữ Hạ thực sự muốn đánh người.

“Tôi tớ... Điều kiện là gì?” Nàng vẫn cố gắng giữ lễ phép, hỏi lại.

“Ta sẽ trả tiền công cho người, thời hạn là một năm, trong một năm này người đi theo ta, giúp ta làm việc.” Hắn vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt nàng như muốn câu dẫn tâm hồn nàng, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Ta là người buôn ngựa.”

Lần này, Trữ Hạ thiếu chút nữa là chửi ầm lên.

Là công cụ chiến tranh, quốc gia hoàn toàn nghiêm cấm buôn bán ngựa, giống như khoáng thạch và binh khí vậy. Cho nên gặp Mã Thương thì không khác gì gặp Quân Hỏa Thương (người buôn bán súng ống, đạn dược). Bọn họ đều có danh xưng chung là “những kẻ buôn lậu chiến tranh”.

Nếu muốn mua bán ngựa, có hai cách, một là phải có ấn xác nhận của Binh Bộ, hai chính là buôn lậu.

Dạng thứ nhất phải là người có quyền, ví dụ như Thống lĩnh Binh bộ. Còn dạng thứ hai lại cần có thế lực ngầm, phải có khả năng chọc trời khuấy nước mới có thể làm được. Nhưng dù Tiểu Lăng này thuộc loại nào thì đối với Chung Trữ Hạ nàng, đều là người không thể chọc vào được.

Nàng lại uống tiếp rượu để làm giảm lo âu trong lòng. Lúc này nàng cũng không biết nên cao hứng hay bi ai nữa?

Nếu Tiểu Lãng đã không ngần ngại nói cho nàng biết hẳn là Mã Thương thì chắc hẳn đã không có ý cho nàng rời đi rồi.

Nếu đi cùng Tiểu Lãng thì chuyện xuất cảnh sẽ vô cùng dễ dàng với nàng.

Nhưng nàng vẫn có chút không hiểu, tại sao Tiểu Lãng lại tìm nàng? Biểu hiện bất an lúc đầu của hẳn không giả, nếu như hẳn là Mã Thương thì dù thế nào cũng không cần tới trợ giúp của nàng. Trừ phi...

Trừ phi hẳn có ý đồ khác hoặc gặp phải chuyện ngoài ý muốn nên muốn tìm nàng làm kẻ thí mạng.

Trong lòng nàng cười lạnh, chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nhìn xem cuối cùng là ai đùa đến chết với ai?

Nàng ngồi trên xe ngựa ngoài nhìn thành Quảng Liên lần cuối, nhìn nước Thập Bang một lần, nơi nàng đã sinh ra và lớn lên.

Lần sau trở lại không biết là khi nào, không biết sẽ thay đổi thế nào?

Một trận gió quét qua, cuốn bố cáo dán trên tường thành rơi xuống.

Chẳng bao lâu sau, lệnh truy nã rơi hẳn xuống, bức họa vẽ vì lâu ngày mà đã nhòe nhoẹt rồi, chỉ có thể thấy một gương mặt đang cười đầy mơ hồ, bên cạnh còn viết một loạt chữ:

“Công chúa Hạ Trữ của Thập Bang vì muốn đưa em trai là vương tử Trữ Xuyên lên ngôi hoàng đế nên đã giết vua, tội không thể tha. Phát lệnh truy nã. Ai dám chứa chấp hoặc biết mà không báo sẽ bị tội đồng bọn phản nghịch, phải chịu phạt cùng.”

Thành Lạc Bách thuộc nước Khế Sa, đối diện và cách Quảng Liên thành chừng 200 dặm. Khoảng mười năm trước, thành Lạc Bách chỉ là một thôn trang nhỏ không tới trăm hộ. Từ sau khi hiệp nghị thương mại được kí kết, chỉ trong một thời gian ngắn đã phát triển thành thành thị lớn nhất tại biên cảnh Khế Sa, có thể so sánh với thành Quảng Liên. Điều này có thể thấy được năng lực lãnh đạo phi phàm của người đứng đầu Khế Sa hiện tại.

Sau khi tiến vào nước Khế Sa, Trữ Hạ hết nhìn đông lại ngó tây. Từ nhỏ, trong ấn tượng của nàng, Khế Sa chỉ là một nước nghèo nàn, lạc hậu, ngay

cả quạ đen cũng không thềm bay tới. Còn có một câu nói: “Người Khế Sa gầy trơ xương, chó cũng không thềm ăn.”

Như thế cũng biết Khế Sa nghèo thế nào.

Nhưng lúc này đây nhìn lại thì thấy dường như đã không còn nghèo như vậy nữa.

Đọc đường đi qua không biết bao nhiêu thôn trang, hiện tại lại tới được thành Lạc Bách, có thể thấy không khác gì so với thành Quảng Liên, ngoại trừ kiến trúc và bố cục trong thành có nét chỉnh tề hơn.

Các thành thị ở biên cảnh đều có một đặc điểm chung là đều có nhân khẩu hỗn tạp. Bản thân nước Khế Sa cũng là một nước gồm nhiều dân tộc tạp cư, có đến mười mấy dân tộc và bộ lạc cùng chung sống, so với người của nước Bang Thập hoàn toàn khác nhau. Bọn họ chủ yếu có màu tóc sáng, tròng mắt màu lam hoặc lục. Ở Bang Thập, những người như thế bị gọi là “Dị tộc”. Người như Trữ Hạ ở thành Quảng Liên rất nhiều nhưng lúc này tới thành Lạc Bách, sự khác biệt của nàng với tất cả những người ở đây làm Trữ Hạ vô cùng lo lắng, sợ mình sẽ gây chú ý cho người khác.

Nhưng lo lắng của nàng là dư thừa.

Cư dân ở biên cảnh Khế Sa cũng vô cùng hỗn tạp về huyết thống, người trưởng thành giống nàng có không ít. Ít ra là khi nàng đi bộ trên đường phố thì cũng chẳng có ai ngoái đầu lại nhìn nàng làm gì.

Tiểu Lăng trên danh nghĩa thương nhân, lúc tiến vào Khế Sa còn mang theo một xe tơ lụa. Ngày giao dịch ở thành Lạc Bách cách ở thành Quảng Liên là mười lăm, cho nên mấy ngày nay Tiểu Lăng cũng không vội tìm người mua mà kéo Trữ Hạ đi đông dạo tây ngắm nhìn mỹ nữ.

“Tiểu huynh đệ Trữ Hạ, tìm lão bà thì nhất định phải tìm người thật xinh đẹp. Người đã nhắm được cô nào chưa?” Lúc ngồi ở ven đường ăn mì hoành thánh, Tiểu Lăng đã hỏi Trữ Hạ như thế.

“Ta không phải con nhà danh môn, người ta không để vào mắt.” Trữ Hạ liếc nhìn hắn một cái: “Ta cũng lại không phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái như công tử được.”

Lời này của Trữ Hạ nghe chua chát nhưng lại không hề sai. Người Khế Sa cao lớn, mỹ nữ ở Khế Sa cũng có vóc dáng cao ráo. Dù ở Bang Thập, cô

gái như Trữ Hạ cũng được coi là cao rồi, nhưng tới đây lại cải trang thành nam tử nên nàng tự nhiên lại thành nam nhân thấp bé, nhỏ gầy.

Thấy nàng đã ăn sạch bát mì hoành thánh, Tiểu Lăng lấy cớ nói nàng quá gầy lại gọi thêm một bát nữa bắt ăn hết.

Trữ Hạ vốn định cự tuyệt nhưng lại lập tức ý thức được là hẳn đang đợi người khác.

Một người nếu thật sự muốn ăn mì hoành thánh thì đã không dùng thìa với đũa làm nát cả mì trong bát của mình như thế.

Sau thời gian cháy nửa nén hương, một nam tử chừng 30 tuổi tới ngồi xuống cạnh Tiểu Lăng, cũng kê một bát mì hoành thánh, nhưng lại không ăn. Rồi hai người bọn họ như vô tình bắt chuyện, thanh âm rất khẽ, Trữ Hạ chỉ có thể lồm bồm nghe thấy vài từ, trong đó hình như nam tử này gọi Tiểu Lăng là ‘công tử’, hơn nữa vẻ mặt cũng vô cùng kính sợ hẳn.

Trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng Tiểu Lăng cũng chỉ khẽ “ừ”, thỉnh thoảng nhỏ giọng hỏi, dù Trữ Hạ có đóng tai nghe nhưng vẫn không nghe được gì.

Sau đó Tiểu Lăng liếc mắt nhìn nàng rồi đứng dậy, Trữ Hạ vội vàng đi theo.

Đọc đường đi không ai nói chuyện với ai. Về tới khách điểm, đóng cửa phòng lại, lúc này Tiểu Lăng mới cười với Trữ Hạ làm cho nàng không khỏi rùng mình một cái.

"Người muốn làm gì?" Trữ Hạ giống như một con mèo xù lông, lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm vào hẳn.

Tiểu Lăng không hề để ý tới dáng vẻ của nàng, đi tới trước bàn ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, nhẹ nhàng thưởng một ngụm, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói:

“Ta đã nhìn trúng một con ngựa!”

“Ngựa?” Trữ Hạ hơi buông lỏng đề phòng, đi tới ghế đối diện ngồi xuống, ánh mắt lại dò xét vẻ mặt của hẳn.

Tiểu Lăng rót cho nàng một chén trà, nói tiếp: “Đây là một con ngựa rất tốt, ta nhìn trúng nó cung đã lâu lắm rồi, không ngờ nó lại xuất hiện lần nữa.”

“Con ngựa này tên là Thiên Nặc. Tên này do ông nội của ta đặt cho, vốn là ngựa thuộc về Tiểu gia ta, nhưng súc sinh kia lại phản bội lại Tiểu gia, tìm chủ khác.” Lúc này, mặc dù Tiểu Lăng mỉm cười nhưng lại khiến cho vẻ mặt của Trữ Hạ ngưng trọng lại.

Lấy kiến thức hạn hẹp của Trữ Hạ về ngựa thì chỉ biết có loại thần câu toàn thân màu đỏ, mồ hôi cũng đỏ như máu. Loại ngựa này có tên là Hãn Huyết bảo mã. Nàng cũng từng nuôi một con bạch mã Hồng Đê, nghe nói cũng là một loại bảo mã.

Nghĩ tới con ngựa Tiểu Tam mình nuôi từ nhỏ, trong mắt Trữ Hạ hiện lên một tia đau đớn, rồi lại nhanh chóng khôi phục như cũ.

Dù có là Thần Mã thì vẫn chỉ là ngựa, không phải là người, vậy mà Tiểu Lăng này lại nói là ‘phản bội’? Cùng lắm là nhà khác đã chiếm lấy nó, chẳng lẽ còn nghĩ ngựa cũng có tình cảm sâu đậm hay sao? Trữ Hạ hiểu đây chỉ là một cách nói bóng gió.

Muốn lừa người ta sao? Trữ Hạ trong lòng thầm mắng nhưng cũng không dám nói ra.

“Chủ nhân của con ngựa này không phải người tầm thường, vì thế ta cần người trợ giúp.” Tiểu Lăng ngẩng đầu, trong mắt viết rõ hai chữ ‘âm mưu’.

Trữ Hạ bắt đầu hồi hận, tại sao lúc đầu lại tới ngồi cùng hãn chú? Thật là lỡ một bước chân mà thành hận thiên cổ rồi! Nàng ngồi tại chỗ, cố gắng nở một nụ cười, thanh âm hơi run:

“Nói đi, muốn ta giúp người làm gì?”

“Ba ngày sau con ngựa kia sẽ xuất hiện ở Long Lâm sơn trang trong thành Lạc Bách này, ngày mai chúng ta sẽ tới đó ở.” Tiểu Lăng nói một hơi, rồi lại bổ sung thêm một câu: “Với thân phận như vợ chồng.”

Trữ Hạ sửng sốt tới vài giây.

‘Thân phận như vợ chồng’, ý của hãn chẳng phải là bảo nàng giả làm lão bà của hãn hay

sao?

Nàng ưỡn ngực, lời lẽ nghiêm khắc đáp:

“Ta đường đường làm nam tử hán, sao lại có thể giả trang làm nam nhân chứ?”

“Sao? Thôi được, vậy ta chịu thiệt thòi, ta làm lão bà của người là được rồi.” Tiểu Lăng thản nhiên đáp. Chẳng qua lại bồi thêm một câu: “Nếu như điều đó có thể làm người khác tin tưởng.”

Hắn nói thế này thì thà chẳng nói gì còn hơn.

Trữ Hạ vẫn phản kháng một cách yếu ớt: “Tại sao phải giả làm vợ chồng? Không giả làm huynh đệ được sao?”

“Chỉ có vợ chồng mới không làm người khác chú ý. Ta đã nói rồi, chủ nhân của ngựa này thế lực quá lớn, chỉ có thể tới âm thầm, không thể quang minh chính đại mà tới được.”

“Người dám buôn bán ngựa, người dám chọc vào quan quân, thế mà lại sợ chủ nhân của ngựa này à? Nếu người nói ra nguyên nhân, biết đâu người ta đem ngựa trả cho người cũng không chừng.” Trữ Hạ tiếp tục cố gắng thuyết phục.

Tiểu Lăng cúi đầu suy nghĩ một chút, lúc Trữ Hạ còn đang tưởng là mình thuyết phục được hắn rồi thì hắn lại ngẩng đầu lên, nói:

“Ta biết bắt người giả trang nữ nhân là làm khó cho người. Nếu không thì thế này đi, nếu chuyện này thành công thì ta trả tự do cho người?”

Tiểu Lăng nói lời này có hai ý, một là muốn giao dịch với nàng, mặt khác cũng nhắc nhở nàng rằng hiện tại nàng vẫn đang là người của hắn. Hắn có thể đem nàng ra khỏi biên giới thì cũng có năng lực đem nàng quay về đó.

Trữ Hạ cắn môi, hai mắt nhìn chăm chăm vào lá trà trong chén trà, lặng im suy tư.

Bảo nàng giả trang làm nữ nhân thì chẳng ảnh hưởng gì tới tôn nghiêm cả, dù sao nàng vốn là nữ nhân. Nàng cũng không lo lắng chuyện vì mặc đồ nữ nhân mà bị bại lộ việc mình là nữ. Điều nàng lo lắng chính là sợ Tiểu Lăng giới quan sát, sẽ nhận ra nàng chính là người đang bị truy nã ở khắp hang cùng ngõ hẻm tại Bang Thập. Còn nữa, dù đang ở thành Lạc Bách trong nước Khế Sa, nhưng nơi đây cách thành Quảng Liên không xa, lại là nơi buôn bán giao dịch giữa các nước nên vẫn rất có thể bị người khác nhận dạng.

Mấu chốt nhất chính là Tiểu Lăng đáng tin sao?

Buôn lậu chiến tranh có tiếng nhất, độ đáng tin cũng thấp nhất, bọn họ chỉ lợi dụng quan quyền, không bao giờ thần phục kẻ nào.

“Được rồi.” Sau một hồi cân nhắc, đắn đo, Trữ Hạ gật đầu: “Ta làm. Nhưng người nhớ là người thiếu của ta một ân tình đấy.”

Tiểu Lăng nhú nhú mày.

Còn dám đòi hỏi nợ nhân tình? Tên này trên danh nghĩa vẫn là tôi tớ của hắn, người hầu mà còn dám nói chuyện với chủ nhân bằng cái ngữ khí đó?

Nhưng Tiểu Lăng cũng không nói gì, chỉ gật đầu:

“Được.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 2

Tướng Mệnh

> Trữ Hạ tắm rửa sạch sẽ, thay nữ trang mà Tiểu Lăng chuẩn bị cho nàng, loay hoay thoa phấn lên má.

Nàng ngồi ngay ngắn trước gương, hoảng hốt nhìn chính mình. Đã bao lâu rồi nàng chưa từng nhìn thấy qua hình dạng của mình?

Nửa năm.

Nàng căn bản không dám soi gương.

Nàng thậm chí còn không dám tẩy những vết bùn đen trên mặt đi.

Tiểu Lăng ngồi đợi ở bên ngoài một lúc, tới khi không thể bình tĩnh được nữa, định đập cửa xông vào, lại thấy Trữ Hạ xách nhẹ tà váy đi ra.

Sau khi tắm rửa, trên người nàng tản mát ra một mùi thơm giống như mùi thơm cây cỏ, lặng lẽ tràn ngập trong không khí.

Nước bùn vốn đầy trên mặt đã được rửa sạch và thay bằng một tầng son phấn nhàn nhạt, làn da trắng như tuyết, lông mày cong, môi cánh đào, mắt sáng, nhìn như bông mẫu đơn diễm lệ, phong tình vạn chủng.

Lập tức trong đầu Tiểu Lăng xuất hiện một từ: Nữ tử.

Nam nhân dù thế nào cũng sẽ không có vẻ quyến rũ mê hoặc thế này được.

Ánh nắng giờ Ngọ rực rỡ xuyên qua cửa sổ, chiếu lên người nàng như hào quang chói mắt.

Tiểu Lăng không khỏi nheo mắt nhìn.

Bộ váy lụa màu vàng nhạt như hòa tan với ánh mặt trời, từ từ trở nên trong suốt, như hương rượu dần dần bốc lên làm người ta phát say.

Cho đến nhiều năm sau, Tiểu Lăng vẫn không thể quên được cảnh tượng này. Sau giờ ngộ ấy, tâm con người này đã ở rất cao, rất xa. Nếu như khi đó, hãn chịu nắm lấy nàng không buông, có phải hay không sau đó sẽ không có cảnh máu chảy thành sông?

Một khắc này, Tiểu Lăng quên cả thở.

Cho nên sau này, mỗi lần hãn thở, đều cảm nhận được nàng, đều cảm thấy đau tới thấu xương.

Trữ Hạ ho khan một tiếng kéo Tiểu Lăng trở về với thực tại. Hãn lúng túng sờ mũi, cười châm chọc:

“Thật xinh đẹp.”

“Là do y phục của người mua rất đẹp và phấn cũng rất tốt.” Trữ Hạ lại nhớ tới mái tóc ngắn của mình, vội hỏi Tiểu Lăng: “Tóc thì làm sao đây? Có cô nương nào tóc ngắn như ta đâu?”

“Búi tóc.” Tiểu Lăng cũng không phải người thường, mỹ nữ như nàng cũng không phải chưa từng gặp nên sau một hồi lúng túng cũng khôi phục lại vẻ khôn khéo của thương nhân.

Hãn ấn Trữ Hạ ngồi xuống ghế, đứng ở sau lưng nàng giúp nàng chỉnh sửa lại mái tóc:

“Người là Tiểu phu nhân, không phải là Chung cô nương, dĩ nhiên là phải búi tóc rồi.”

Trữ Hạ ngẩn người, quả thật là nàng vẫn mang thói quen thả tóc của cô nương chưa chồng.

Đầu tóc vấn lên cũng không làm người ta thấy ngắn nữa.

Ngoài ý muốn nhất là việc nàng phát hiện kỹ thuật vấn tóc của Tiểu Lăng thật tốt.

Long Lâm Sơn trang ở phía tây thành Lạc Bách, là khách sạn hào hoa bậc nhất ở nơi này. Khách nhân ở đây không giàu thì cũng phải cao quý. Giá tiền ở một buổi có thể đủ cho dân chúng bình thường sống trong một năm.

Cùng tới với bọn họ còn có hai người nữa giả làm tôi tớ. Một người là nam tử mà Trữ Hạ đã thấy ở tiệm mì hoành thánh, một người nữa là một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Lúc Trữ Hạ kéo tay Tiểu Lăng đi vào sơn trang này, nàng không khỏi sợ hãi thầm than.

Sơn trang được xây dựng bên hồ, nói phong cảnh đẹp như tranh vẽ cũng không có chút khoa trương nào. Nơi này dùng để làm khách sạn đúng là quá xa xỉ, nhìn có khác gì cung đình, biệt viện đâu.

Đi xuyên qua tiền viện, qua một dãy hành lang gấp khúc, cứ năm bước gặp một lầu, mười bước thấy một các, mà lầu các nào cũng đều trang hoàng vô cùng đẹp mắt.

Lầu mà bọn họ ở tên là Ngưng Hương, ở một góc phía Nam của sơn trang. Tiểu Lăng chọn chỗ này vì nó khá yên tĩnh.

Người hầu trong Long Lâm sơn trang đều được huấn luyện kỹ càng. Mỗi một căn lầu đều có người hầu hạ làm cho khách nhân vô cùng hài lòng.

Nhưng cũng vì lý do này mà Tiểu Lăng yêu cầu Trữ Hạ phải ngủ chung phòng với hắn, nói tai mắt thế gian rất nhiều, không thể để người ngoài hoài nghi được.

Trữ Hạ nhíu mày, không phải chỉ là trộm một con ngựa thôi sao? Làm cứ như đang đi ám sát hay thăm dò người khác vậy?

Nàng lặng lẽ đánh giá Tiểu Lăng, mặc dù hắn luôn mỉm cười, vẻ mặt không chút sợ hãi nào, nhưng có thể nhìn ra từ nét mặt hai thủ hạ của hắn là chuyện lần này không đơn giản chút nào.

Trữ Hạ cũng không biết là Tiểu Lăng đã nhìn ra nàng là nữ nhân hay chưa, hoặc là biết nhưng không nói.

Dựa vào lời của Tiểu Lăng thì để nàng giả trang nữ nhân thật sự là thất sách. Vốn định lấy thân phận vợ chồng thì người khác sẽ không chú ý, ai dè từ khi Trữ Hạ tiến vào sơn trang này, mọi ánh mắt đều tập trung hết lên người nàng.

Không chỉ có dung mạo xinh đẹp, hơn nữa nữ trang còn làm nàng có vẻ uyển chuyển, quyến rũ, nhưng ánh mắt lại kiên định và cương nghị như một nam nhân. Loại khí chất mâu thuẫn này lại hòa hợp mãnh liệt với nhau trên con người nàng, làm cho người ta chỉ biết cảm thán và kính sợ.

Tiểu Lăng đau khổ nhận ra, từ khi nàng tiến vào sơn trang thì cả sơn trang này đều biết tới bọn họ.

Nếu đúng là thế này thì kế hoạch của bọn họ càng phải chặt chẽ và chu đáo hơn rồi, tuyệt đối không thể để lộ ra chút sơ hở nào.

Trăng treo giữa trời, ánh trăng dịu dịu, ngoài cửa sổ vang vọng tiếng côn trùng làm cho người ta có cảm giác trở về lúc còn nhỏ, được nằm bên cạnh mẹ nghe kể chuyện vậy.

Tiểu Lăng mở mắt, nhìn sang bên cạnh mình.

Trữ Hạ ngủ rất vô tư, hoàn toàn không phòng bị gì. Khi tỉnh táo thì nàng không khác gì con nhím đầy gai, ai mà nghĩ khi ngủ nàng lại có thể an tĩnh như thế, không khác gì một đóa hải đường cả.

Tiểu Lăng mỉm cười, nhìn góc ánh trăng chiếu vào, lặng lẽ đứng dậy, thay y phục dạ hành, đi tới bên cửa sổ huýt nhẹ một hồi sáo. Hai thân ảnh hiện ra, hẩn nhận ra tín hiệu đáp lại của họ thì nhảy ra ngoài cửa sổ.

Gió nhẹ thổi cuộn rèm cửa lên để lộ ra chiếc chân lỏa lồ trắng ngần của Trữ Hạ, ánh trăng yên tĩnh mà ngọt ngào, như một đóa quỳnh lặng lẽ tỏa hương trong đêm làm người ta thốn thức không thôi.

Tiểu Lăng ngấm nhìn bầu trời, khẽ thở dài một tiếng.

Chỗ này, ba ngày sau sẽ là một mảng tinh phong huyết vũ.

Từ sau khi trốn đi, đây là lần đầu tiên Trữ Hạ ngủ ngon như thế, lại ở trên một chiếc giường vô cùng êm ái nữa. Lúc nàng mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao, đưa ánh nắng vào trong phòng, lười nhác rải thảm trên sàn nhà.

Nửa năm đã qua, mỗi lần tỉnh lại nàng đều chỉ mong mọi chuyện chỉ là một giấc mộng, hết thảy đều là mộng. Nàng là công chúa Hạ Trữ của Bang Thập, nàng chính là trưởng công chúa kiêu ngạo trong tay của Quốc vương Bang Thập.

Nhưng thực tế lúc này làm cho nụ cười của nàng cũng dần ngưng lại.

Trữ Hạ duỗi lưng một cái, hai tay vươn lên, đột nhiên nhận ra còn có người đang nằm cạnh mình.

Lần đầu tiên nàng ở gần Tiểu Lăng như thế. Nếu như họ không gặp nhau trong tình hình này, nhất định nàng sẽ cho rằng hẩn là một quý công tử.

Mặt đẹp như ngọc, ôn nhu như gió, khí vũ hiên ngang, phong lưu phóng khoáng.

Nhưng hắn không phải, hắn là một người buôn ngựa, hắn có một đôi mắt sâu không lường được. Nàng chỉ biết hắn là Mã Thương, mà biết đâu thân phận này cũng chỉ là nguy trang cho con người thật của hắn.

Nàng không thể nhìn ra mục đích thật sự của hắn.

Trữ Hạ nhìn kĩ, thấy lông mi của hắn rất dài, quả thật hắn có một đôi mắt rất đẹp, nhưng ánh nhìn lại lạnh như băng.

Chợt, hắn mở tròng hai mắt ra khiến Trữ Hạ giật mình, cả kinh ngồi thẳng dậy.

Hắn hơi giẹo cợt, đôi mắt cười cười nhìn nàng, dùng âm thanh trầm thấp hỏi:

“Nhìn đủ chưa?”

Mặt Trữ Hạ đỏ lên, nàng không cần sờ cũng biết là nó đang nóng rực, không biết đã đỏ tới mức nào rồi.

Nàng vừa thẹn vừa giận, vung gối đề lên mặt Tiểu Lăng nhưng rốt cục vẫn không át được tiếng cười thô bỉ của hắn.

Tiểu Lăng tung mình dậy, đem nàng đặt dưới thân hắn, lúc này hai người chỉ cách nhau có một cái gối.

Nụ cười tắt đi, đôi mắt hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, cảm xúc âm thầm lưu động, thế giới như an tĩnh lại, chỉ có nhịp hô hấp và nhịp tim hoảng loạn.

Trữ Hạ cả người ướt đầm mồ hôi, khi môi hắn chạm vào nàng thì nàng vội nhắm mắt lại.

Môi hắn đặt nhẹ lên mặt nàng mềm mại và ôn nhuận khiến Trữ Hạ giật nảy người. Nàng mở tròng mắt, đang định kháng cự thì lại phát hiện đôi mắt thâm thúy mê ly của hắn lúc này lại như đang cân nhắc cái gì.

Trữ Hạ vô cùng tức giận, nàng dùng sức đẩy hắn ra, rũ rũ mái tóc và đứng lên, ‘hừ’ một tiếng với hắn rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiểu Lăng khẽ cười, nằm ở trên giường nhìn bóng lưng nàng rời đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn rồi hắn mới lại cúi đầu vào trong chăn.

Xem ra chuyến đi tới Khế Sa lần này lại có thêm chuyện ngoài ý muốn rồi.

Thế sự đúng là khó lường, không đúng sao?

Ăn trưa xong, Trữ Hạ buồn chán đi dạo trong đình viện, thị nữ Tiểu Thông của lâu Ngưng Hương thấy nàng như thế thì đề nghị dẫn nàng ra chợ dạo chơi, hôm nay đúng là lễ hội chùa nửa năm mới tổ chức một lần.

Trữ Hạ là người thích náo nhiệt, chạy đi hỏi ý kiến của Tiểu Lăng ngay. Tiểu Lăng cũng không phản đối, nhưng khi nhìn nàng đánh giá một hồi thì chỉ buông ba chữ ngắn gọn:

“Đổi nam trang.”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Thông, Trữ Hạ lại mặc lên người bộ y phục rách rưới, mang theo cái mũ rách nát, hơn nữa còn dùng thuốc đen vẽ loạn lên mặt, che đi gương mặt vốn đầy phần hồng xinh đẹp.

Tiểu Lăng không để ý tới điều đó, thậm chí còn nói với nàng một cách cứng chiều:

“Chơi vui vẻ, ta đợi nàng về.”

Tiểu Lăng dường như đoán nàng không dám trốn đi nên mới nói như thế sao? Được rồi, hẳn thắng! Khi hẳn nói xong thì nàng chỉ có thể hung hăng trợn mắt với hẳn một cái rồi đi.

Càng làm cho Tiểu Thông giật mình chính là Trữ Hạ bắt chước thanh âm của nam nhân vô cùng giống, nếu không quen biết từ trước thì sẽ nghĩ nàng chỉ là một tiểu ca tuần tú mà thôi. Lúc này Tiểu Thông mới bừng tỉnh, cảm khái nói, khó trách tại sao Tiểu đại nhân lại yên tâm cho phu nhân ra ngoài chơi như thế. Phu nhân cải trang thế này thì còn ai chú ý tới nữa chứ.

Trữ Hạ thì cười thầm trong lòng, hẳn tất nhiên yên tâm rồi, ta đâu phải lão bà của hẳn. Chỉ cần ta không chạy trốn thì việc ta có bị nam nhân khác dòm ngó hay không cũng không liên quan gì tới hẳn mà.

Đây vốn là cơ hội chạy trốn rất tốt, nhưng Trữ Hạ lại do dự.

Bài này của Tiểu Lăng rất hay. Hiện tại nàng dù đã trốn được khỏi Bang Thập nhưng lại không hề quen với cuộc sống ở nơi này, lại không có ai quen biết giúp đỡ. Nhưng Tiểu Lăng thì khác, hẳn có tiền, có quyền, mặc dù hiện tại không rõ lai lịch của hẳn thế nào nhưng nếu có thể lợi dụng thì sẽ có trợ giúp rất lớn.

Nhưng phải làm sao để hẳn cam tâm tình nguyện hỗ trợ mình đây, đây mới là vấn đề khiến nàng phải đau đầu.

Trữ Hạ và Tiểu Thông ngồi xe ngựa rời khỏi Long Lâm sơn trang, khi tới chợ thì mặt trời cũng đã sắp lặn nên ghé vào Thanh Phong lâu- tửu lâu nổi danh nhất thành Lạc Bách gọi vài món ăn.

Dù sao cũng là tiền của Tiểu Lăng, Trữ Hạ ăn nhiều một chút cũng coi như là tiền công.

Tiểu Thông đúng là thổ địa ở đây, dọc đường đi không ngừng giới thiệu cho Trữ Hạ tình hình trong thành Lạc Bách, lại nghe nói nàng là thương nhân đến từ Bang Thập nên chỉ hận không thể đem toàn bộ lịch sử, văn hóa, địa lý của Khế Sa kể cho nàng nghe.

Hai mươi năm trước, Khế Sa chưa thống nhất, các bộ lạc sống riêng rẽ, quản lý nội bộ, khi có địch thì cùng bắt tay chống lại, nhưng hình thức quốc gia tương đối không ổn định.

Lúc ấy vì không thống nhất được chuyên kháng địch, các bộ lạc sinh ra mâu thuẫn, thậm chí còn chiến tranh nội bộ. Rồi thủ lĩnh của bộ lạc Hắc Sa là Đạt Mạn, bằng vào thế lực hùng mạnh của mình đã thống nhất hai mươi bảy bộ lạc lớn nhỏ ở Khế Sa, trở thành quân chủ chân chính đầu tiên của Khế Sa. Mà ngay lúc đó, nước Hán Thống chưa bình định được nội loạn, hoàng đế Mạc Quân Tâm vì bảo vệ phòng tuyến với Khế Sa mà đem con gái yêu quý nhất của mình là công chúa Tâm Nặc gả cho Đạt Mạn để đổi lấy hòa bình cho hai đất nước.

Đất nước thời loạn lạc, Tâm Nặc công chúa cũng không đem tới hòa bình cho hai nước được bao lâu.

Khi vương tử A Mộc Đồ- con trai của Tâm Nặc và Đạt Mạn được ba tuổi thì Mạc Quân Tâm bình định được nội loạn, mở rộng lãnh thổ về phía Nam, càng có ý đồ nhổ cái đinh trong mắt là nước Khế Sa, mặc kệ ở đó còn có con gái yêu quý của mình.

Chiến tranh giữa Khế Sa và Hán Thống xảy ra, tình hình chiến sự có thể kéo dài tới vài năm. Sang mùa đông thứ hai của cuộc giao chiến này, Đạt Mạn đột ngột qua đời, quân Khế Sa mất thủ lĩnh nên tan tác, đầu hàng. Về nguyên nhân cái chết của Đạt Mạn, đến nay cũng không có ai biết được nguyên do, cũng không có người làm chứng cho nên trở thành một điều bí ẩn trong lịch sử.

Đạt Mạn là một người sống có tình có lý, cả đời cũng chỉ có một nữ nhân là Tâm Nặc công chúa. Sau khi hãn chết, Tâm Nặc công chúa cũng tự vẫn theo chồng, để lại mình vương tử A Mộc Đồ. Nàng tính toán rằng A Mộc Đồ dù sao cũng là cháu ngoại của Mạc Quân Tâm, nên sau khi Mạc Quân Tâm thu binh về Kính An thành cũng sẽ phong A Mộc Đồ làm vương của Khế Sa, cho tướng quân Lưu Chu Bôn và Vĩnh thân vương phò tá A Mộc Đồ.

Nói là phò tá, nhưng thực ra là giám thị. Năm đó A Mộc Đồ mới được năm tuổi.

Nói tới A Mộc Đồ, vẻ mặt của Tiểu Thông lại tràn đầy vẻ kính ngưỡng. Nàng ta nói, A Mộc Đồ năm 13 tuổi giết chết Lưu Chu Bôn, bắt Vĩnh thân vương làm con tin. 15 tuổi hãn phái đặc phái viên tới Hán Thống tuyên bố sự độc lập của Khế Sa. Sau đó hãn lại kết minh cùng Bang Thập, giảm sưu thuế trong nước, làm cho dân giàu lên, xây dựng quân đội biên phòng. Chỉ trong 10 năm, Khế Sa đã cường đại tới mức các nước láng giềng không dám mon men gây hấn nữa.

Trữ Hạ nghe Tiểu Thông nói cũng không có biểu hiện gì. Ai cũng có chuyện xưa, chuyện xưa kể lại so với thực tế còn xê xích khá xa.

Nhưng Trữ Hạ lại không ngờ rằng chuyện xưa mà Tiểu Thông nói với mình lúc này lại sẽ liên quan nhiều tới mình.

Theo mặt trời ngả dần về đằng Tây, ánh đèn sáng rực rỡ, trên đường ngày càng náo nhiệt, đến cửa chùa, Tiểu Thông chỉ vào bên trong hỏi:

“Phu nhân, có muốn vào rút thẻ hay không?”

Nghe Tiểu Thông giới thiệu, người Khế Sa vốn không tin vào Phật, bọn họ tôn thờ thần thảo nguyên. Nhưng từ khi kết liên minh với Bang Thập, Phật giáo cũng dần truyền vào Khế Sa, trong thành Lạc Bách cũng xây không ít miếu thờ.

Trữ Hạ từng tin vào Phật, tháng nào cũng lên chùa dâng hương. Nhưng bây giờ thì nàng đã không còn tin nữa.

Phật là gì? Phật căn bản đâu có phù hộ cho nàng, căn bản đâu có phù hộ cho Bang Thập. Phật không tồn tại. Chính mình chỉ có thể dựa vào mình, chỉ có mình mới bảo vệ được mình mà thôi.

Nhìn Tiểu Thông quỳ gối trước tượng Phật, Trữ Hạ lại ngẩng đầu nhìn chăm chú vào gương mặt vĩnh viễn không thay đổi của tượng Phật.

Nàng cười lạnh.

...

Huệ Tĩnh sư phụ sau khi giúp một phật tử xem thẻ thì uống một ngụm trà. Bỗng hần chú ý tới Trữ Hạ đang ngẩng đầu nhìn tượng Phật. Ánh mắt của nàng Bén nhọn, lạnh như băng, trong mắt tràn đầy hận ý.

Huệ Tĩnh lặng lẽ đi tới, cúi chào Trữ Hạ và hỏi:

“Nữ thí chủ, có cần lão tăng giúp thí chủ xem một quẻ?”

Trữ Hạ quay đầu nhìn, vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng khi đối mặt với Huệ Tĩnh sư phụ.

“Thẻ? Thật có thể nói được tương lai sao?”

“Thế sự cuối cùng cũng quy về chữ “quả”. Có cầu được hay không đều phải nhìn xem thành ý tới đâu.” Huệ Tĩnh sư phụ nói lời này, lại quan sát dung mạo của Trữ Hạ, trong lòng thất kinh.

Trữ Hạ hừ lạnh một tiếng. Huệ Tĩnh sư phụ vẫn không ngần ngại, tiếp tục thành khẩn nói với Trữ Hạ:

“Thí chủ, có thể để lão tăng xem tay giúp thí chủ hay không?”

Trữ Hạ mỉm cười, nụ cười lạnh nhạt, nhưng nàng vẫn vươn tay ra trước mặt Huệ Tĩnh sư phụ, nói:

“Nếu ngài có thể nhìn ra, ta sẽ tin lời ngài.”

Huệ Tĩnh lắc đầu, mỉm cười nói:

“Cô nương, ta muốn xem tay phải của người.”

Trữ Hạ ngăn người rồi lại thích thú đưa tay phải ra.

Huệ Tĩnh sư phụ nhìn vân tay của Trữ Hạ, lại duỗi tay chạm vào xương tay của nàng, hai hàng lông mày càng nhíu chặt.

Trữ Hạ nở nụ cười, trong lời nói đầy vẻ châm chọc:

“Sư phụ, nhìn chưa ra cái gì sao? Phật không nói cho người biết ta là người bị Phật vứt bỏ hay sao?”

“A di Đà Phật!” Huệ Tĩnh sư phụ lui về phía sau một bước, hít sâu vào một hơi, sau đó cười nhả nhó: “Cô nương, thí chủ không bị Phật vứt bỏ, mà là cô đã tự vứt bỏ tín niệm của mình.”

“Tín niệm?” Trữ Hạ cười lạnh: “Trước kia ta đã từng tin, nhưng khi ta cần tới sự trợ giúp nhất, lúc ta đau khổ nhất thì Phật lại không tới giúp ta. Trên thế giới này, căn bản không có Phật.”

“Thí chủ, dù thế sự thay đổi thế nào thì cũng đã là số đã được định sẵn.”

“Vậy người nói cho ta biết, định số của ta là gì?” Trữ Hạ cười nhạt hỏi.

Huệ Tĩnh sư phụ không để ý tới thái độ của nàng, cũng không trả lời nàng ngay, chỉ mỉm cười ôn nhu như gió xuân, sau đó mới chậm rãi nói:

“Thí chủ sẽ đem đến cho thế giới này một trận tinh phong huyết vũ.”

“Người sai rồi. Phải là thế giới này cuốn ta vào giữa tinh phong huyết vũ.” Trữ Hạ mỉm cười đáp lại.

“Thí chủ, buông chấp niệm ra, người se nghe thấy thanh âm chân thật nhất từ đáy lòng mình.” Huệ Tĩnh sư phụ vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười của hắn lại không làm Trữ Hạ vui lên chút nào.

Trữ Hạ nhú mày, hít vào một hơi, cười đầy khinh bạc, đáp:

“Sư phụ, người nói đùa rồi, nếu như ngay cả chính bản thân mình cũng quên đi thì ta còn có cái gì nữa đây?”

“Cô nương, hãy nhớ kỹ lời lão tăng nói, hàng ngàn, hàng vạn tính mạng đều phụ thuộc và một suy nghĩ của cô.”

Nói xong câu này, Huệ Tĩnh sư phụ lặng yên không nói nữa, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Một tiểu hòa thượng gần đó thấy vậy thì tiến lại đỡ lấy.

Huệ Tĩnh hành lễ, sau đó theo tiểu hòa thượng rời đi.

Trong nội đường, tiểu hòa thượng nói một cách oán giận:

“Sư phụ, người kia thật là vô lễ, tại sao thầy còn nói nhiều với người ta như thế?”

Huệ Tĩnh sư phụ lắc đầu. Cả đời này hắn đã xem tướng cho vô số người, nhưng đó cũng là trường hợp đầu tiên mà hắn gặp. Nhưng hắn không rõ tại sao chuyện này lại xuất hiện trên người một cô gái?

Lệnh vua và giết chóc, chiến tranh và máu tanh, thống khổ và giãy dụa, mạch sống hỗn tạp, phương hướng mâu thuẫn...

Huệ Tĩnh sư phụ ngẩng đầu, mơ hồ nhận ra phong vân trên bầu trời bắt đầu sôi trào.

Huệ Tĩnh sư phụ xoa mi tâm mình, tự nhủ:

“Sợ rằng chiến tranh lại sắp nổ ra rồi.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Duyên Gặp Gỡ

> "Cô nương, nhớ kỹ lời lão tăng, hàng ngàn, hàng vạn tính mạng đều phụ thuộc và một suy nghĩ của cô."

...

Khóe miệng Trữ Hạ nhếch lên.

Nếu nàng thật sự có khả năng đó thì sao lại rơi vào kết cục thế này chứ?

Nếu như... Chỉ là nếu như... nếu lão hòa thượng kia nói thật, nàng thật có thể đem tới tinh phong huyết vũ thì đã sao? Dù có khiến hàng ngàn, hàng vạn người hy sinh thì đã thế nào? Tràng cung biến nửa năm trước đã làm nàng khắc sâu trong tâm tưởng một điều, chỉ có kẻ mạnh mới có thể nắm chắc được vận mệnh của mình, người yếu, chỉ có thể như nước chảy bèo trôi mà thôi.

Nếu như phải có giết chóc thì nàng cũng không ngần ngại.

Sau đó cùng với Tiểu Thông đi dạo khắp nơi nên nàng cũng không để tâm tới chuyện này nữa.

Trở lại Long Lâm sơn trang, hết thảy lại như cũ. Nhưng Tiểu Lăng thì càng lúc càng tỏ ra bí ẩn, cứ đến nửa đêm lại ra ngoài hành động gì đó.

Ba ngày ở đây, Trữ Hạ không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu gì cả.

Đến ngày thứ ba, Long Lâm sơn trang vốn yên tĩnh đột nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều. Hôm nay cũng là ngày mà Tiểu Lăng nói con ngựa kia sẽ xuất hiện. Cho dù Ngưng Hương Lâu ở khá xa trung tâm nhưng vẫn có không ít người qua lại. Nàng hỏi Tiểu Thông thì biết nghe nói hôm nay có khách quý đến.

Thời gian này hàng năm có rất nhiều quý nhân ghé nơi này, cho nên với người sống tại sơn trang thì không có gì đáng ngạc nhiên lắm.

Có thể được Long Lâm sơn trang liệt vào hàng khách quý thì nhất định không phải thương nhân bình thường, có thể là đại quan triều đình, cũng có thể là đại thương nhân phú khả địch quốc.

Nhưng một ngày trôi qua, Trữ Hạ cũng chẳng thấy khách quý đâu, mà Tiểu Lăng thì cả ngày cũng mất dạng.

Mặt trời ngả dần về đằng Tây, bầu trời bị nhuộm thành một màu đỏ như máu, ráng chiều nhuộm hồ sen trắng cũng thành một màu đỏ.

Vô cùng đẹp, nhưng cũng vô cùng đáng sợ.

Trữ Hạ càng ngày càng ghét màu đỏ.

Ngồi chán, Trữ Hạ cởi giày, ngồi trên bậc thang bạch ngọc, chân trần thả vào trong hồ sen.

Khi nàng còn bé, ở trong cung cũng có một hồ sen thế này, mỗi mùa hè nào nàng cũng đều ngồi ngâm chân trong đó một cách vui vẻ. Nhưng mỗi lần như thế, nàng đều bị mẫu thân sai cung nữ kéo lên, nói là công chúa thì không được hành động thất thổ như thế.

Nhưng mẫu thân có dạy thế nào thì cũng không thành, cái tật xấu này nàng vĩnh viễn không từ bỏ được, thậm chí còn lây bệnh cho cả đệ đệ. Hè vừa đến là hai tỷ đệ lặng lẽ trốn mẫu thân ra hồ sen chơi đùa, nhìn trời xanh mây trắng, gió thổi vi vu, sóng nước xanh mát, trong ánh chiều tà hồng rực, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã cảm thấy hạnh phúc tràn đầy rồi.

Bỗng nhiên, từ sau lưng Trữ Hạ truyền tới giọng nói.

Đối lưng với chỗ nàng ngồi, sau bụi hoa là một đình đài. Do cỏ cây ngăn cản tầm mắt nên người ngồi sau lưng không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

Có ba người, nói tiếng Khế Sa, dù lúc nhỏ Trữ Hạ có học qua, dù không học giỏi nhưng đại khái vẫn có thể nghe hiểu được. Nàng nhìn qua khe hở của đám hoa cỏ, chỉ thấy có một người đang ngồi đưa lưng về phía nàng, hai người còn lại cung kính đứng ở một bên, giống như là người hầu. Một trong hai người đó ăn mặc nhã nhặn như thư sinh, một người khác thì sắc mặt dữ tợn, thân hình cao to, trên má trái có một vết sẹo rất đáng sợ.

“Công tử, bọn người Hán Thống kia thật sự đáng tin sao?” Gã to con hỏi.

“Dù thế nào, ở đây là địa bàn của chúng ta, cũng không sợ bị tổn thất cái gì cả.” Người ngồi ở giữa không nói gì mà thư sinh đứng bên kia lại đáp.

“Công tử, cần gì phải tới đây, chẳng phải là quá cấp mặt mũi cho bọn chúng rồi?” Tên to con dường như vẫn không nguôi ấm ức nhưng không dám phát ra ở trước mặt người kia.

Người ở giữa vẫn không nói chuyện. Trữ Hạ xoay người đối tư thế cho thoải mái, nhưng lại đụng phải chiếc ghế làm nó rơi vào trong hồ. Một tiếng “tôm” vang lên.

“Kẻ nào ở đó?” Tên to con gầm lên như sư tử rống làm cho da đầu Trữ Hạ tê dại đi.

Không đợi nàng đứng dậy, tên to con đã tiến tới, vạt đám cỏ hoa ra, định tóm lấy nàng, nhưng vừa mới vươn tay ra đã lại ngậy ngấn cả người.

Trữ Hạ nhìn hấn một cái thật sâu, sau đó đứng dậy, lúc này mới phát hiện gã to con này phải nói là khổng lồ mới đúng, cứ như một ngọn núi sừng sững đứng trước mặt nàng.

Trong lòng Trữ Hạ cười thầm, thì ra mặc nữ trang cũng có chỗ tốt.

Không đợi nàng cười xong, gã to con đã kịp phản ứng, trên mặt hơi đỏ lên, rồi hướng về phía nàng quát:

“Người ở đây nghe trộm chúng ta nói chuyện sao?”

Trữ Hạ vội vàng bít lỗ tai lại.

Thư sinh kia đi tới, vẻ mặt đầy nghiêm túc đánh giá Trữ Hạ từ đầu tới chân rồi lại từ chân tới đầu.

Nam tử đưa lưng về phía nàng từ đầu tới cuối không nói chuyện, lúc này rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi:

“Chuyện gì xảy ra?”

Thật là có tác phong của lão đại!

Nghe hấn hỏi, lại thấy hấn đi tới, lúc này Trữ Hạ mới nhìn rõ mặt của hấn.

Hàm uy không lộ, khí vũ hiên ngang, thần thái chói mắt! Quan trọng nhất là hai hàng lông mày kiếm của hấn tản mát ra khí thái sắc bén làm

người ta sợ hãi, chỉ cần một cái quét mắt nhẹ của hắn cũng đủ cho người ta cảm thấy áp lực vô hình cường đại tới mức nào.

Rất có dáng dấp của vương giả.

Trữ Hạ hé miệng cười vô cùng quyến rũ, dùng tới thanh âm nhẹ nhàng nhất, nói:

“Mọi việc đều có thứ tự trước sau, đây là chốn công cộng, ta tới đây ngắm hoa sen. Các người tới quấy rầy nhã hứng của ta, ta đã không nói, lại còn trách ta nghe lén. Xin hỏi trên đời này có cái đạo lý nào như thế không?”

Người ở giữa kia không nói gì, cũng đưa ánh mắt đánh giá nàng một lần. Trữ Hạ nhìn chăm chăm vào ánh mắt màu Bích lục của hắn.

Cặp mắt kia quả thật giống với mắt của loài sói trên thảo nguyên.

Trữ Hạ đứng thẳng người, cái đầu ngẩng cao kiêu hãnh. Nàng nhìn thẳng vào hắn, nụ cười xinh đẹp như gió xuân ấm áp vẫn không tắt trên môi.

Phụ thân từng dạy nàng, đối mặt với địch nhân, thay vì lấy vẻ mặt hung thần ác sát thì cứ để lộ vẻ mặt tươi cười, tự nhiên. Mím cười là vũ khí tốt nhất, đây chính là sự coi thường, một loại tuyên chiến dành cho địch nhân, cũng chính là một dấu hiệu thắng lợi!

Trong lòng A Mộc Đồ rung động!

Có rất ít kẻ dám ở trước mặt hắn mà không cúi đầu, huống chi lại là nữ nhân!

Hơn nữa còn là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp. Trời chiều khoác lên người nàng một tầng kim quang, làm cho nàng càng thêm quyến rũ động lòng, nhưng trong mắt lại bừng cháy ngạo khí.

Loại ngạo khí này, dù là nam tử cũng rất ít kẻ có thể so sánh được.

Nàng đứng trên bậc thang với hai chân trần, làn váy màu vàng nhạt ướt nhem nước hồ, đầu tóc được vén lên tùy ý, vài lọn tóc còn rủ xuống bên vai, vì bị nước hồ bắn lên mà bết lại trên má. Đáng lẽ phải chật vật trong hoàn cảnh này thì nàng lại mang một nét đẹp vô cùng lạ. Bền bỉ, cao ngạo, tự nhiên, lại vô cùng gợi cảm.

Nàng đang mỉm cười. Một cô gái khác bình thường khi thấy Tạt Chiến sẽ sợ run lên, nhưng nàng lại không thèm nhìn tới Tạt Chiến, hơn nữa còn dám nhìn thẳng vào A Mộc Đồ hấn.

Mà cái nhìn này rõ ràng không phải là nhận thua.

Cô gái này rất có khí phách!

A Mộc Đồ tiến tới gần nàng, độ cao chênh lệch giữa hai người làm cho Trữ Hạ có cảm giác như bị bao vây. Nàng cau mày, lui xuống bậc thanh bạch ngọc hai bước, thuận tiện kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Lại tiếp tục mắt đối mắt với hấn.

A Mộc Đồ bật cười. Cô gái này thật quá đáng yêu, không thẳng không chịu được hay sao?

Trữ Hạ ngây ngốc cả người, cảm thấy không hiểu nổi.

A Mộc Đồ bỗng bắt lấy cánh tay của nàng, đem nàng kéo tới gần, mắt nhìn xuống, hỏi:

“Nàng tên là gì?”

Trữ Hạ dù có cảm giác bị áp bách nhưng vẫn ưỡn ngực, hiển hiện nụ cười.

Nàng đi tập tễnh, ghé vào lỗ tai hấn, nói mấy chữ nhẹ như gió thoảng:

“Không nói cho người.”

A Mộc Đồ còn đang sững sờ thì Trữ Hạ đã thoát khỏi cánh tay của hấn, quay đầu thản nhiên cười, bước đi một cách vô cùng phong tình, quyến rũ.

Thân ảnh của nàng biến mất ở cuối hành lang, chỉ để lại trên mặt đất một loại vết chân ướt sũng.

A Mộc Đồ cười khẽ, nói với thư sinh đứng bên cạnh mình:

“Bình Xuyên, đi thăm dò xem nàng là ai?”

“Công tử thích nàng?” Lạc Bình Xuyên cố tình kinh ngạc, trong mắt lại mang theo vẻ hài hước.

A Mộc Đồ trừng mắt nhìn hấn rồi vẫy vẫy tay áo rời đi.

Trở lại Ngưng Hương lâu, Trữ Hạ vẫn không thấy Tiểu Lăng. Hôm nay hấn đã biến mất cả ngày rồi.

Mãi cho tới nửa đêm, Tiểu Lăng mới trở về và đánh thức nàng dậy. Hồ hấp của hấn trầm trọng, hỗn loạn.

Ánh trăng rất sáng, dưới ánh trăng, Trữ Hạ có thể thấy sắc mặt Tiểu Lăng tái nhợt, tay phải ôm chặt lấy vai trái ngồi ở mép giường.

Trữ Hạ lập tức bật dậy, đỡ lấy hãn, tay chạm vào vai hãn, dù áo đen nên nhìn không rõ nhưng ngón tay nàng lại có cảm giác chạm vào một thứ chất lỏng sền sệt, nóng ẩm.

Là máu!

“Giúp ta băng bó lại, thay y phục, mau lên!” Tiểu Lăng thở không ra hơi, hỗn hển nói.

Trữ Hạ cởi áo đen của hãn ra, nhìn thấy trên vai có một vết đao dài bằng một ngón trỏ. Vết đâm không dài nhưng rất sâu, chỉ nhích xuống một chút là vào tim.

Nàng lấy hòm thuốc ở trong ngăn kéo ra, lấy ra thuốc bột và vải, rồi đi xuống dưới lầu lấy nước. May mà lúc này Tiểu Thông đã ngủ nên cũng không gặp ai cả.

Sau khi lau và sát trùng vết thương, lấy băng vải băng bó kỹ, đúng lúc này phía dưới lầu có tiếng người nói xôn xao.

Trữ Hạ và Tiểu Lăng liếc nhìn nhau một cái, nàng vội giúp hãn mặc áo trong lại, đem quần áo dính máu nhét xuống đáy giường. May mà y phục dạ hành của hãn là đồ đặc chế, hút mồ hôi mạnh nên cũng không làm máu rơi xuống sàn nhà, chỉ có chút máu vấy lên chiếc chăn đơn màu trắng mà thôi.

“Lên giường đi, thứ khác cứ nhét dưới giường.” Tiểu Lăng nói.

Trữ Hạ nhìn hãn đầy nghi ngờ. Hãn nằm xuống, cười chỉ vào cái gối.

Vẻ mặt của Trữ Hạ hằm hằm, đem mọi thứ nhét xuống phía dưới gối của hãn.

Thu xếp xong, Trữ Hạ mở hộp phấn ra, đem bột nước vẩy vào mấy chỗ dính máu để át đi vị tanh. Làm xong những thứ này thì ở phía dưới lầu có tiếng gõ cửa.

Trữ Hạ cẩn răng bò lên giường, dùng thân thể che đi chỗ vết máu dính trên chăn, một nửa khác đắp lên người. Nàng nói lỏng y phục, dùng một bộ dáng mập mờ nằm gục trên người Tiểu Lăng, lại thấy hãn cười đầy ẩn ý.

“Người muốn chết phải không?” Trữ Hạ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Thơm quá...” Tiểu Lăng nằm im, một tay siết chặt lấy hông nàng, còn một tay xoa tới xoa lui trên lưng nàng.

Trữ Hạ vừa định phản ứng thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Tiểu gia, phu nhân, quấy rầy một chút.” Thanh âm của Tiểu Thông vang lên ngoài cửa, còn có thể nghe thấy những tiếng bước chân khác.

“Vào đi.”

Tiểu Lăng vừa nói vừa kéo một vạt áo của Trữ Hạ xuống, làm lộ ra một bên vai trên. Tóc nàng buông lả xõa, rối tung, môi đỏ mọng, da trắng như tuyết.

Tiểu Thông thấy cảnh này thì mặt đỏ bừng lên.

“A... Thật xin lỗi...” Tiểu Thông còn chưa nói dứt câu thì phía sau đã truyền tới tiếng huyên náo.

Mấy tên lính xông vào, chủ quán vội vàng đi trước ngăn trở nhưng mình hăn thì ngăn được cái gì.

Tiểu Lăng thấy thế thì nhanh chóng kéo y phục của Trữ Hạ lên ngay ngắn.

Đám người xông vào đều là lính của Khế Sa. Một tên lính tuổi còn trẻ, thấy cảnh này thì đều ngơ ngẩn cả người.

Tiểu Lăng lấy chần trùn lên người Trữ Hạ, nhướn mày lạnh lùng hỏi:

“Đây là cách đối đãi với khách nhân của Long Lâm sơn trang hay sao?”

Một tên tráng binh tiến lên, khách khí nói:

“Chúng ta đang tìm thích khách, xin phép quấy rầy!”

“Thích khách? Người cho rằng nơi này là hoàng cung sao?” Tiểu Lăng lạnh lùng hỏi.

Tên lính kia thành khẩn đáp:

“Hôm nay Vương vào nghỉ trong Long Lâm sơn trang, vốn là không truyền bá ra ngoài. Không ngờ lại có kẻ hành thích, bọn ta được lệnh lục soát Long Lâm sơn trang, mong được hỗ trợ!”

Khách nhân của Long Lâm sơn trang không giàu thì cũng quyền quý, xem ra tên lính này rất biết điều.

“Các người có lệnh lục soát?” Tiểu Lăng cũng hỏi đầy khách khí.

“Vâng!” Tên lính kia trả lời một cách kiên định.

“Được rồi!” Tiểu Lăng cố tình thở dài, kéo chăn trùm lấy Trữ Hạ và ôm lấy nàng.

Binh lính cũng rất khách khí, tìm tòi xung quanh một hồi, không thấy bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào, đang định rời đi thì lại có một người đi vào.

Lạc Bình Xuyên cầm cây quạt đi tới, đột nhiên đung phả ánh mắt lạnh như băng của Tiểu Lăng.

Tiểu Lăng cũng cả kinh nhưng vẫn khẽ cười, cúi xuống nhìn Trữ Hạ đang ở trong lòng mình. Trữ Hạ vươn cánh tay ra, ôm lấy Tiểu Lăng, đầu dựa vào ngực hắn, tóc đen buông xõa, ánh mắt quét về phía Lạc Bình Xuyên, cười thản nhiên.

Lạc Bình Xuyên cũng là cố ý chạy tới lầu Ngưng Hương này. Hắn điều tra được Trữ Hạ là thương nhân tới từ Bang Thập, đi cùng chồng nên rất tò mò, do đó thừa dịp này chạy tới xem xét.

Khó trách Vương vừa gặp đã thích nàng, đúng là một vưu vật. Đáng tiếc, đáng tiếc lại là phụ nữ đã có chồng.

Lúc này trong lòng Trữ Hạ lo lắng muốn chết. Nàng cố ý dời sự chú ý của Lạc Bình Xuyên lên người mình để che dấu đi vết máu đang rỉ ra trên vai áo Tiểu Lăng. Nàng vươn cánh tay ôm lấy hắn cốt để che đi vết máu, càng cảm nhận rõ vẻ ướt át truyền tới. Mặc dù Tiểu Lăng ra vẻ thản nhiên, nhưng sắc mặt đã trắng bệch thành một mảng, nếu bọn chúng còn không đi thì nhất định họ sẽ bị phát hiện.

“Nhìn đủ chưa? Người thật vô lễ giống chủ tử của người!”

Trữ Hạ gất lên, thanh âm vô cùng giận dữ.

“Là chuyện bất đắc dĩ, kính xin phu nhân thứ lỗi.” Lạc Bình Xuyên khước miệng mỉm cười, lại hỏi: “Xin hỏi hai vị, từ tối tới giờ đều ở nơi này sao?”

“Không ở đây thì còn ở đâu?” Tiểu Lăng hỏi khẽ, một tay lại khẽ vuốt trượt xuống hông của Trữ Hạ làm nàng bật ra một tràng âm thanh yếu ớt.

Hành động này làm cho mọi người tự nhiên có cảm giác như người thừa. Lạc Bình Xuyên lúng túng ho khẽ một tiếng rồi lại mang binh lính ra khỏi phòng.

Cho đến khi tiếng bước chân đã đi xa, Trữ Hạ mới ân cần xem xét vết thương của Tiểu Lăng, lo lắng hỏi:

“Thế nào?”

“Nàng... Nặng quá... Có thể ngồi xuống hay không?” Tiểu Lăng thờ phều phào, trong ánh mắt lại mang theo vẻ cân nhắc.

Trữ Hạ đỏ mặt, vội vàng đứng lên, sửa lại y phục, sau đó mới lại băng lại vết thương cho hắn.

“Tại sao lại giả trang nam nhân đi vào Khế Sa?”

Tiểu Lăng nằm trên giường để mặc nàng băng bó vết thương, tay phải lướt theo sợi tóc rủ xuống trên trán nàng.

Trữ Hạ ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn:

“Còn người? Vì sao lại đi ám sát A Mộc Đồ?”

Tiểu Lăng ngẩn người, bỗng nhiên cười:

“Nàng cũng biết sao?”

Trong đầu Trữ Hạ hiện lên một người, hỏi tiếp:

“A Mộc Đồ có phải là kẻ có đôi mắt xanh lục sẫm như sói?”

“Nàng gặp hắn rồi?” Hắn kinh ngạc.

Trữ Hạ gật đầu:

“Mấy canh giờ trước có gặp qua, nhưng không biết là hắn.”

Tiểu Lăng dường như đang suy nghĩ nên chỉ khẽ gật đầu không nói.

Chợt lại nghe nàng than thở.

“Chuyện gì?” Sau khi để nàng băng bó kỹ lại vết thương, hắn kéo nàng ngồi xuống cạnh mình.

“Xong, hắn chắc là đã hiểu lầm ta là lão bà của người rồi!” Trên mặt nàng không che dấu được vẻ tiếc nuối.

Tiểu Lăng véo nhẹ lên mặt của nàng, vừa bực vừa buồn cười hỏi:

“Nếu không thì nàng định làm gì?”

“Đương nhiên là câu dẫn hắn!” Trữ Hạ hùng hồn đáp, nhưng một chút lại nhụt chí: “Không còn cơ hội nữa! Ôi...”

Tiểu Lăng bật cười, thân thể run lên làm vết thương lại phát đau. Hắn hừ khẽ một tiếng:

“Nàng muốn làm Vương Phi lắm à?”

“Cũng không tệ!” Trữ Hạ đáp một cách chân thành.

Nụ cười của Tiểu Lăng cứng lại, chợt phát hiện bọn họ hoàn toàn không giống nhau. Lúc này, cả hai vẫn còn che giấu quá nhiều với nhau.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 4

Nhập Ngủ

> ột đêm không ngủ. Sáng sớm, Trữ Hạ gói ghém hành lý lủn rùi đi, Tiểu Lăng kéo nàng lại.

Trữ Hạ nói:

“Người đã nói, sau khi ta giúp người xong sẽ để cho ta đi. Người quá nguy hiểm so với sự tưởng tượng của ta, Tiểu công tử.”

“Thật vậy sao?” Tiểu Lăng cười khở.

“Thật xin lỗi, ta không thể đi cùng được.” Trữ Hạ lại nói. Nàng không thể lấy tính mạng của bản thân đùa giỡn được. Tiểu Lăng lá gan lớn tới nỗi dám đi ám sát hoàng đế thì nhất định không phải người thường. Mặc dù hẳn không nói nguyên nhân, nhưng nàng cũng không hỏi.

“Cùng đi đi, hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi Long Lâm sơn trang.” Tiểu Lăng tay trái đề lên vai, vết thương đã không còn chảy máu nữa.

Chia tay ở chợ, Trữ Hạ cáo biệt Tiểu Lăng, khi đi cũng không quay đầu lại nhìn.

Nhìn nàng đi như tiêu sái, ung dung, nhưng Trữ Hạ lại không ngừng cười khở.

Có trời mới biết là nàng vì bất đắc dĩ mới phải làm thế.

Nhưng dù sao cũng đã rời khỏi Bang Thập, ít nhất sẽ không bị đuổi giết nữa, và Tiểu Lăng cũng cho nàng rất nhiều bạc.

Coi như là không tệ rồi.

Một trận âm thanh náo nhiệt thu hút lực chú ý của Trữ Hạ. Nàng quay đầu nhìn về nơi ồn ào đó.

Trữ Hạ chen đám người đi vào, thiếu chút nữa bị họ đẩy cho rơi mũ. Vừa giữ mũ nàng vừa hỏi thăm, mới biết được ở đây đang động viên đi lính.

Trữ Hạ đi lên, gặp người ghi danh sách, trừng mắt nói: “Ta muốn ghi danh.”

Một nam tử phía sau lưng đẩy nàng ra, quát: “Người mà cũng đòi đi lính.”

Trữ Hạ quay đầu nhìn lại, thấy một gã nam nhân cao lớn.

Không biết người Khế Sa ăn cái gì lớn lên mà lại cao lớn như thế này! Nghĩ lại, đến trâu ngựa của Khế Sa cũng rất nổi tiếng về sự to khỏe.

Trữ Hạ hung hăng trừng mắt với hắn, đứng ở một bên, nhường cho hắn ghi danh trước.

“Người tên là gì?” Người ghi chép hỏi.

“Mãn Đại Ngưu.” Thanh âm hùng hổ đáp lại, Trữ Hạ thầm nghĩ, tên này đúng là hợp với hắn.

Đợi đến khi Trữ Hạ vừa ghi danh xong thì bỗng nhiên có người túm lấy tay nàng. Nàng quay đầu lại nhìn, kinh ngạc nhận ra Tiểu Lăng.

Tiểu Lăng vẻ mặt tức giận, kéo nàng ra ngoài, quát lên:

“Nàng điên rồi! Một nữ nhân mà dám chạy tới đây đầu quân!”

Trữ Hạ giật tay ra khỏi tay hắn, xoa xoa cổ tay bị bóp tím, trừng mắt đáp lại:

“Liên quan gì tới người?”

Tiểu Lăng vô cùng chán nản.

Hắn cũng không hiểu tại sao sau khi nàng rời đi thì chính mình cũng chạy tới đây, không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào lại phát hiện nàng đi ghi danh đi lính. Quân đội có luật một khi phát hiện có nữ nhân là lập tức chém đầu. Huống chi nàng còn là người của Bang Thập lại chạy tới đầu quân cho Khế Sa, một khi bị phát hiện thì dù có một trăm cái đầu cũng không đủ chém.

Trữ Hạ vỗ vỗ vai hắn, lộ ra nụ cười đầy tự tin:

“Cảm ơn sự quan tâm của người, nhưng ta có suy nghĩ của ta. Hơn nữa, ta biết cách tự bảo vệ mình, sẽ không để bị phát hiện đâu.”

Nói xong, Trữ Hạ xoay người rời đi, lần thứ hai để cho Tiểu Lăng phải ngẩn ra:

“Đi là đi luôn, quay đầu cũng không thèm.”

Lúc nàng quay lại chỗ ghi danh nhận vật phẩm thì thấy Tiểu Lăng lại đuổi theo, hai tay vỗ bộp xuống bàn một cái khiến cái bàn rung lên, làm vài đồ vật trên bàn rơi xuống đất.

Hắn nói như quát: “Ghi danh. Tiểu Lăng.”

Tên ghi danh sách bị giật mình, bút lông cũng rơi xuống đất. Không phải chỉ là báo danh thôi sao, cần gì phải hùng hổ hung hăng như hung thần ác sát thế?

Trữ Hạ kinh ngạc nhìn tên ghi danh đang ghi tên lại, nàng kéo Tiểu Lăng qua một bên, thấp giọng hỏi: “Người cũng bị điên à?”

Tiểu Lăng nở một nụ cười ai oán: “Phải, ta điên rồi.”

Lần động viên lính này chỉ tổ chức quy mô nhỏ ở phía đông Khế Sa, tổng cộng quân thu được là mười vạn, đều được đóng quân tập huấn tại phía Tây Nam thành Lạc Bách. Từ thành Lạc Bách đến quân doanh đi hết chừng mười lăm ngày hành trình, cũng không xa xôi lắm nhưng hai chân của Trữ Hạ như muốn rời ra. Nàng chắc chắn là quãng đường cả đời này nàng đi cộng lại cũng không dài bằng mấy ngày qua.

Bởi vì xếp hành dựa vào thứ tự ghi danh nên Trữ Hạ, Tiểu Lăng và Mãn Đại Ngưu đều cùng hành quân ở một tổ.

Là tân binh nên tốc độ đi lại chậm đến là buồn cười. Hai ngày đầu không có gì xảy ra, đến ngày thứ ba thì mọi người đều lộ ra vẻ mệt. Hai chân Trữ Hạ đã nổi đầy bọng nước, bọng nước nổi lên rồi vỡ da và lại xẹp xuống. Dọc đường, Tiểu Lăng đều không ngừng chế giễu nàng, Trữ Hạ mệt không cười nổi, Mãn Đại Ngưu cũng cười vang từng trận.

Tiểu Lăng giải thích với Mãn Đại Ngưu rằng hắn và Trữ Hạ là anh em họ. Từ nhỏ thể chất của Trữ Hạ đã không tốt lắm, làm cho Mãn Đại Ngưu vốn từ nhỏ đã khỏe như trâu bò phải ôm lấy Trữ Hạ đầy thông cảm.

Sau cùng, Mãn Đại Ngưu và Tiểu Lăng mỗi người giúp nàng mang một nửa hành lý. Trữ Hạ trở thành tên lính duy nhất không phải mang vác gì.

Vốn là hành trình mười lăm ngày mà phải đi hai mươi ngày mới tới nơi. Dù vậy, khi đến doanh trại tập trung, ai cũng như được thoát thai hoán cốt một lần, trên mặt đều tỏ rõ vẻ kiên nghị.

“Quân nhân vì nhà, vì nước mà hy sinh!”

Ngày đầu tiên tới quân doanh, Thống soái tối cao của quân doanh Nam Bộ Khế Sa, tướng quân Long Mạt Cửu đã nói câu đầu tiên như thế.

“Thân là quân nhân, tính mạng của các người đã không còn thuộc về mình nữa. Hãy chuẩn bị tinh thần có thể hy sinh trên chiến trường bất cứ lúc nào. Hãy dùng tính mạng của mình để bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng.”

Biên chế quân đội của Khế Sa là mười vạn một sư đoàn, một vạn người là một đoàn, ngàn người một doanh, trăm người một liên, hai mươi người một đội. Tiểu Lăng, Trữ Hạ và Mãn Đại Ngư đều ở Đoàn 1, Doanh 1, Liên 4, Đội 5. Tiểu Lăng được đánh số 114515, Trữ Hạ mang số 114508, còn Mãn Đại Ngư là 114507. Người trước nối đuôi người sau, xếp thành hàng dài trật tự tiến vào trong doanh trại.

Tiểu Lăng xông vào trong doanh đầu tiên, chiếm lấy một chỗ sát tường làm chỗ ngủ cho Trữ Hạ, còn hăn thì ngủ cạnh nàng.

Trữ Hạ cảm kích cười với hăn, trong lòng không khỏi ấm áp.

Có đồng bạn cũng không tệ lắm.

Mà tân binh cũng không có thừa thời gian để nghỉ ngơi, sang ngày thứ hai đã phải khổ luyện.

Buổi sáng huấn luyện đánh với trụ cột. Buổi trưa, Mãn Đại Ngư gọi Tiểu Lăng giúp khiêng mấy cái thùng binh khí ra, là vũ khí huấn luyện của đội.

“Chúng ta chỉ có hai mươi người, dùng nhiều như vậy được sao?” Trữ Hạ muốn đi lên giúp nhưng lại sợ vương tay vương chân nên chỉ có thể đứng ở một bên nhìn.

Để mấy thùng vũ khí lên sàn, Tiểu Lăng mở ra thì thấy có đủ cả mười tám loại binh khí. Đám tân binh đều hưng phấn chạy tới thử.

“Nghe liên trưởng nói, các loại binh khí này đều phải học, nhưng cũng phải chọn cho mình một loại binh khí thích hợp nhất để dùng. Ba tháng sau

sẽ tiến hành tỷ thí binh chủng, trong quá trình tỷ thí sẽ có tướng quân giám sát. Nếu được tướng quân coi trọng thì có thể được thăng chức làm kỵ binh, hay hơn nữa là trưởng quan.” Mãn Đại Ngưu đem tin tức mới nghe được nói cho mọi người, ai nấy đều hưng phấn không thôi. Thấy đoàn người vui vẻ chọn vũ khí cho mình, hẳn cũng vội vàng đi tới chọn.

Tiểu Lăng cảm thấy sợ run.

Quân Khế Sa nổi danh tàn bạo không ngờ được huấn luyện ở chế độ này. Từ trước tới giờ không ai chú ý tới, nhưng lấy hình thức luyện binh như thế này, nếu không chế tốt thì vô cùng có lợi, nhưng nếu không tốt thì sẽ bị phản tác dụng.

Xem ra ở chỗ này có thể học được không ít chuyện hay. Khóe miệng của Tiểu Lăng theo đó lơ đãng nhếch lên.

Khóe mắt hắn liếc nhìn Trữ Hạ, thấy nàng đang cầm một cây đao lớn trên tay.

“Đã học qua bao giờ chưa?” Tiểu Lăng hỏi.

Trữ Hạ lắc đầu. Nàng ở trong cung chạy loạn cũng đã bị mẫu thân dạy dỗ rồi, huống chi là động tới đao kiếm.

“Đừng dùng đại đao. Khí lực của người quá nhỏ, không thích hợp.”

Tiểu Lăng vừa nói vừa lấy từ trong rương vũ khí ra một đoản đao. Đao này dài hơn chủy thủ một chút, dùng khá thuận tiện, là một vũ khí chuyên dụng của những chiến sĩ chuyên dùng vũ khí hạng nặng.

Trữ Hạ nắm cây đao trong tay, cảm thấy vô cùng thích hợp.

“Dùng hai cây.” Tiểu Lăng lại đưa thêm cho nàng một cây nữa: “Lực lượng không đủ sẽ phải dùng tốc độ để bù. Song đao có thể vừa phòng ngự vừa tiến công, một tay không ngăn được thì phải dùng hai tay.”

Trữ Hạ nghiêm túc gật đầu.

Buổi chiều hôm đó, sau khi phát xong vũ khí, cứ bốn liên của một doanh được một giáo quan tới dạy. Người tới dạy đám người Trữ Hạ tên Sùng Hàm, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, gương mặt cương nghị, vừa nhìn đã biết là người trưởng thành trong chiến tranh.

Sau khi mọi người xếp hàng ngay ngắn, mấy binh lính lại đưa ra một dãy bia bắn tên, Sùng Hàm đã nói câu đầu tiên:

“Tên, là tay của tử thần.”

Hắn lại tiếp:

“Một thần tiễn thủ có thể trong thời gian ngắn nhất, khoảng cách xa nhất, giết được nhiều quân địch mạnh nhất. Tấn công chỉ trong nháy mắt. Mà đội cung tên dùng để phòng ngự hay phục kích cũng là tốt nhất, có thể lấy ít đánh nhiều, đạt được thắng lợi với tổn thất ít nhất. Ta muốn nhìn xem, trong một trăm người ở đây, có thần xạ thủ nào hay không?”

Câu nói vừa dứt thì trong quân doanh cũng vang lên những tiếng reo hò. Ở Khế Sa, thần xạ thủ chính là người được ngưỡng mộ nhất trong các bộ lạc. Cưỡi ngựa, bắn cung luôn là những người mạnh mẽ ở Khế Sa, những người đó tinh thần và cốt nhục như hòa vào làm một thể rồi.

Thấy mọi người phấn khích như thế, Trữ Hạ cũng muốn thử ra tay.

Mục tiêu cách trăm bước, đội của Tiểu Lăng có mười người, trừ hắn ra, chín người thì bảy người bắn trúng bia, điều này khiến hắn âm thầm kinh hãi. Chỉ mới là tân binh mà đã có tố chất như thế, không thể tưởng tượng nổi là vài năm sau quân đội Khế Sa sẽ cường đại tới mức nào?

Tiểu Lăng là người bắn tên cuối cùng. Đến phiên hắn bắn, hắn hơi chần chừ suy nghĩ. Sau đó hắn kéo dây cung, nhắm về phía bia, bắn tên, mũi tên trúng hồng tâm. Những người xung quanh đều hoan hô ầm ĩ.

Người Khế Sa bản tính hào phóng, có lòng dạ rộng rãi, hào sảng. Bọn họ sùng bái anh hùng, ngưỡng mộ kẻ mạnh, không ngừng học hỏi, không ngừng vươn tới mục tiêu cao nhất.

Tiểu Lăng bị không khí xung quanh ảnh hưởng, cũng không khỏi nở nụ cười thật tươi.

Mà ở một bên, Trữ Hạ lại như biết thừa rồi nên cũng không có phản ứng gì thái quá, nhìn bắn tên tưởng dễ dàng mà không ngờ lại khó như thế. Nàng dùng toàn bộ sức lực, đừng nói là ngắm bắn, ngay cả kéo căng dây cung cũng không nổi, hai tay run run không ngừng.

Nàng giương mắt nhìn về phía Tiểu Lăng. Tiểu Lăng cười mà như không cười với nàng, chỉ nhún nhún vai mấy cái, như bất đắc dĩ nói: “Cái cung nhẹ tênh cơ mà.”

“Tên, là tay của tử thần.” Trữ Hạ nhắc lại lời của Sùng Hàm đầy hàm xúc, sau đó nói với Tiểu Lăng một cách chân thành: “Dạy ta đi.”

Sau đó, sáng sớm huấn luyện đánh cột, bước đi, đứng thành hàng, cùng với chỉ thị thay đổi đội hình. Đây là kiểu rèn luyện khô khan nhất nhưng cũng là kiểu rèn luyện tố chất tổng hợp nhất. Về chiều là huấn luyện binh khí, Tiểu Lăng không chỉ dạy nàng bắn tên mà còn dạy nàng đao pháp. Mỗi sáng, nàng là người rời giường sớm nhất, buổi tối đi ngủ muộn nhất. Trong lòng nàng hiểu rõ nhược điểm lớn nhất của mình chính là lực lượng.

Cung còn kéo không ra, nói gì là bắn tên.

Cho nên Tiểu Lăng còn chuẩn bị huấn luyện thể xác cho Trữ Hạ. Mỗi sáng sớm bắt nàng mang theo vật nặng chạy qua chạy lại trên giáo trường. Hơn nữa hẳn còn mượn Sùng Hàm cung cứng cho nàng kéo, bao giờ kéo được mới thôi.

Trời chiều tà, giáo trường nhuộm đỏ, ráng đỏ nhuộm thắm cả lá ngô đồng. Trữ Hạ ở dưới gốc cây, cung đặt ở bên người. Tiểu Lăng tìm nàng từ lúc ăn cơm không thấy, đến giờ mới tìm ra.

Hắn đến gần, Trữ Hạ không mở mắt dù nàng đã nghe thấy tiếng bước chân của hắn.

“Ta không muốn bỏ cuộc, nhưng làm thế nào được, cánh tay ta bây giờ giờ lên cũng không nổi rồi.” Trữ Hạ nói như khóc, cảm giác bất lực tràn ngập trong lòng.

“Tại sao ta không là nam nhân chứ? Tại sao?” Nàng thốt lên đầy ai oán.

Tiểu Lăng xoa xoa tóc của nàng và ngồi xuống bên cạnh.

“Nàng cho rằng ta là thiên tài từ nhỏ sao?” Hắn nói nhẹ, ánh mắt nhìn về dãy núi xa xa. “Ta không phải là người có thiên phú, mà là cố gắng mà đạt được. Từ khi ta năm tuổi, ta đã bắt đầu học bắn cung rồi.”

Lần đầu tiên nghe Tiểu Lăng nói về bản thân mình, Trữ Hạ nhồm phất dậy, nhìn hắn thật lâu. Ráng chiều làm cho vẻ mặt của hắn trở nên nhu hòa, gần gũi vô cùng.

“Nhà ta có bảy anh em, ta là con thứ tư. Đại ca và ta do cùng một mẹ sinh ra, hẳn lớn hơn ta bảy tuổi. Mẹ ta là vợ cả của cha, nhưng khi ta bốn tuổi thì người qua đời. Đại ca ở bên cạnh ta, chăm sóc ta, không bao giờ

tranh giành với ai. Nhưng ta không giống huynh ấy, ta không chịu được ánh mắt kì thị của những huynh đệ khác trong nhà, cái gì ta cũng muốn mình là người xuất sắc nhất. Năm tuổi ta bắt đầu học bắn cung, không tới một năm thì gian, nước sơn trên cung hoàn toàn bị tróc ra. Bình thường muốn đạt tới điều đó cũng phải mất bảy, tám năm.” Nói tới đây, Tiểu Lăng nhìn về mặt của Trữ Hạ lúc này đầy không tin tưởng, lại gõ nhẹ một cái lên đầu nàng: “Không tin sau này ta đưa cho nàng xem, cây cung đó ta vẫn còn giữ đấy.”

Chẳng qua là, không biết có cơ hội này hay không?

“Kể tiếp đi.” Trữ Hạ tò mò nhìn hấn đang cười. Nàng tin hấn.

“Ban đầu, tay ta nổi đầy bọng nước, vừa đụng vào là đau. Nhưng ta sĩ diện, không để ai biết nên chỉ lén chạy đến chỗ vắng người ngồi khóc, có lần ta bị đại ca trông thấy. Ta từng rất hận hấn, hận hấn hèn nhát, yếu ớt. Ta từng nghĩ, nếu như hấn mạnh mẽ hơn thì ta đã không phải cố gắng tranh giành trước mặt những người anh em khác như thế. Sau này ta mới biết là ta sai. Năm ta bảy tuổi, trong lúc đi tế tộc, ta bị bắt cóc.”

Nói đến đây, tuy Tiểu Lăng vẫn cười nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ đau thương.

“Ta chưa bao giờ lại nghĩ đại ca dùng cảm như thế. Trong ấn tượng của ta, dù cho đám thiếp thất của cha hay những huynh đệ khác nói gì, đại ca chưa bao giờ cãi lại, hấn chỉ lặng yên làm tốt chuyện của mình, mọi việc đều dĩ hòa vi quý. Ta vẫn cho là hấn hèn yếu, nhưng lần đó, hấn lại đi cùng đám thị vệ của phụ thân tới cứu ta, lại thay ta lãnh một đao. Cái sẹo do đao này gây ra, đến giờ vẫn ở trên ngực hấn.”

Nói tới đây, Tiểu Lăng vươn tay vào trong ngực, lấy ra cái nhẫn, kéo tay trái của Trữ Hạ tới, đeo nhẫn lên ngón cái của nàng.

“Ngày đó thấy ta khóc, đại ca đem nhẫn của mẹ đeo lên tay ta, đeo lên ngón cái, nói rằng ngón cái đeo nhẫn có thể phòng ngừa tên bắn trúng.” Thanh âm của hấn nhẹ nhàng, du dương như đang nhớ lại những hồi ức xưa cũ, làm cho người ta đều bình tâm trở lại.

Trên nhẫn vẫn còn hơi ấm của hấn, cái ấm áp này làm cho Trữ Hạ liên tưởng tới tay của mẫu thân.

Nàng nói: “Không được, ta không thể nhận, vật này rất quý trọng.”

Tiểu Lăng cười lắc đầu: “Trả ta cũng vô dụng, tay ta lớn như thế, đã không thể đeo vừa rồi. Coi như cho nàng mượn đi, đợi tới khi nó vô dụng với nàng thì trả lại cho ta.”

Chiếc nhẫn kia chỉ là một chiếc nhẫn màu trắng bạc, rất rộng, thô và to, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những hoa văn được khắc hoa rất tinh tế. Mặc dù năm tháng đã bào mòn đi không ít, nhưng hoa văn vẫn còn nhìn rõ, chỉ không còn sáng như ban đầu.

Trữ Hạ từng có rất nhiều nhẫn, cái nào cũng hoa lệ và quý giá hơn chiếc nhẫn này nhiều, nhưng nàng chưa từng đeo một cái nào.

Trữ Hạ cười khẽ, nhiệt độ ấm áp của chiếc nhẫn này lại hoàn toàn khác.

“Đi ăn cơm thôi!” Tiểu Lăng cười phá lên, thanh âm hào sảng như bầu trời bao la. Trời chiều làm cho bóng của hắc đố dài trên mặt đất, cùng với nàng nhìn vô cùng hòa hợp.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Tướng Quân Liệt

> ai nói về đêm ám sát đó, kế hoạch được chuẩn bị vô cùng chu toàn, nhưng thất bại ở chỗ Tiểu Lăng đã quá coi thường A Mộc Đồ. Chuyện gì cũng có dấu vết để lại, Lạc Bình Xuyên luôn nghĩ như thế. Nhưng tìm khắp trong Long Lâm sơn trang cũng như ngoại thành mấy ngày liền cũng không tìm được chút đầu mối nào, chắc chắn hẳn đã bỏ qua chuyện gì đó.

Ngày đó hai thuộc hạ của Tiểu Lăng dẫn dụ Lạc Bình Xuyên và Tạt Chiến đi, để mình Tiểu Lăng tiến hành ám sát. Hai người kia, Lạc Bình Xuyên thâm nghĩ, nhất định là đã dịch dung. Mà mấu chốt chính ở người đã tiến hành ám sát A Mộc Đồ.

Khi ấy A Mộc Đồ đang đọc sách trong phòng, bỗng ánh nến chợt rung, một bóng đen lẩy tốc độ khó tin tiến vào trong phòng. Trong tay người này cầm đao dài ba thước, mặt đao không rộng như đại đao bình thường mà lại hẹp như kiếm, hơn nữa toàn thân tản ra hàn quang kinh người.

A Mộc Đồ vội ném sách đi, vội vàng né tránh đao phong đang hướng tới chỗ trí mạng của mình. Tiểu Lăng không ngờ A Mộc Đồ lại phản ứng mau lẹ như thế, hẳn hơi sợ hãi. Chỉ trong nháy mắt chần chừ này của hắn, A Mộc Đồ đã rút ra đoản đao tùy thân, đâm vào vị trí tim của Tiểu Lăng.

Hết thảy đều diễn ra vô cùng nhanh. Ngoài ý liệu của A Mộc Đồ là Tiểu Lăng đã kịp né sang trái, khiến cho đoản đao chỉ đâm vào bả vai của hắn mà thôi.

Tiểu Lăng cũng không ham chiến mà phóng ra ngoài cửa sổ, mau lẹ như lúc đến.

Nếu không phải vừa đâm một vết thương lên vai trái của địch thủ thì A Mộc Đồ còn cho rằng mình nằm mơ. Việc này chỉ diễn ra trong khoảnh khắc rất nhanh.

“Vương, người đã gặp kẻ ám sát mình hay chưa? Hắn có ý đồ gì?” Lạc Bình Xuyên hỏi.

“Không biết.” A Mộc Đồ dứt khoát trả lời. Hắn cúi đầu đọc phong thư của Thừa tướng chuyển tới, giống như chuyện mà Lạc Bình Xuyên đang nói không hề liên quan gì tới mình vậy.

Đối với thái độ dửng dưng này của hắn, Lạc Bình Xuyên rất không cam lòng, lại tiếp tục truy vấn:

“Có cần phong tỏa tin tức, hay tiến hành truy bắt thích khách?”

A Mộc Đồ đề phong thư xuống, liếc nhìn hắn một cái:

“Người đã cho người lòng bắt toàn thành rồi, còn phong tỏa tin tức cái gì?”

Lạc Bình Xuyên khước miệng co quắp lại, nói tiếp:

“Vương, ngài hẳn tâm nhìn nhiều người của chúng ta hao tâm tổn trí bắt thích khách như thế sao, lại còn không chịu để lộ chút đầu mối nào?”

“Chuyện gì ta cũng phải báo cáo các người, vậy ta nuôi các người làm gì?” A Mộc Đồ vẫy vẫy tay áo, định rời đi.

Nhưng hắn vừa đi đến cửa, lại nghe thấy tiếng Lạc Bình Xuyên nói vọng ra:

“Nếu Vương nói không cần bắt thì không cần bắt, thuộc hạ sẽ tuân mệnh.”

A Mộc Đồ khẽ cười một tiếng, đúng là một người thông minh.

Lạc Bình Xuyên nói như vậy, vừa có thể tránh được tội không bắt được thích khách, lại còn đổ lỗi cho A Mộc Đồ nữa.

Nhưng nhiều khi có thuộc hạ quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt.

Trên thực tế, ngay cả khi thích khách mặc áo đen che mặt, nhưng A Mộc Đồ sao lại không nhận ra. Đôi tròng mắt tối như sao đêm, trừ hắn thì còn ai vào đây? Hai mươi năm không gặp, mặc dù che mặt nhưng chỉ nhìn cũng

có thể nhận ra, có lẽ cái đó người ta gọi là huyết thống tương liên chăng? A Mộc Đồ cười lạnh đầy châm chọc.

Lần cuối cùng gặp nhau là khi bọn họ mới năm tuổi. Hãn học bắn tên, tay bọc trong vải trắng, cố gắng nhắm bắn, ngay cả nước sơn trên cánh cung cũng bong tróc hết ra.

A Mộc Đồ khi đó cũng năm tuổi liền đi tới, nói với hãn: “Đưa cung của người cho ta xem.”

Hãn cầm lấy cây cung rồi giương lên ngắm bắn, động tác lưu loát đến hoàn mỹ, tên cắm giữa hồng tâm.

Đôi mắt đen nháy tức giận nhìn hãn, sắc mặt tái nhợt.

A Mộc Đồ nở nụ cười chiến thắng, nói với hãn: “Người là người Hán Thống, người Khế Sa ta sẽ có một ngày chứng minh cho người thấy, ai mới là vua.”

...

“Khế Sa ta một ngày nào đó sẽ chứng minh cho người thấy ai mới là vua!”

Những lời này, A Mộc Đồ tin là hãn vẫn nhớ, hơn nữa nhất định cũng sẽ không quên mình, người có đôi con người màu lục tối như mắt sói.

Nhưng A Mộc Đồ không cho là hãn chỉ vì chuyện hồi đó mà đến đây ám sát mình.

Mười tám năm không gặp, đôi mắt như đá Hắc Diệu kia so với trước càng trong suốt hơn.

Mạc Lăng Tiêu à Mạc Lăng Tiêu, ta đợi xem người định đấu với ta thế nào?

Thủ đô của Khế Sa là thành Đô Linh.

Khi hãn trở lại đô thành thì đã có tiệc rượu chờ sẵn, tên tiệc là “Áp Kinh Yến”.

Nếu là hãn tự mình mời khách thì còn có thể chấp nhận, nhưng người chủ mưu lần này, không cần nói cũng biết là Lạc Bình Xuyên. Mà người đặt yến hội này là tướng quân Liệt, cùng với Lạc Bình Xuyên như cá mè một lứa, nói đến việc ám sát là trên mặt lộ ra sự vui vẻ. Thấy hãn như thế, A Mộc Đồ chỉ hận không hạ lệnh lôi hãn ra ngoài mà chém được.

“Quá trâu nha, lại còn dám tới ám sát Vương của chúng ta. Lá gan của hãn cũng lớn thật! Hơn nữa còn có thể làm Vương bị tổn thương, đúng là thần kỳ!”

Liệt đang cùng Lạc Bình Xuyên nhỏ to nói chuyện. A Mộc Đồ xoa trán, cố gắng nhẫn nhịn hai tên này. Đây là lời thần tử nên nói sao? Sao nghe lại giống như đang tâng bốc thích khách vậy?

Không nhịn được nữa, A Mộc Đồ ngẩng phắt đầu lên.

“Liệt tướng quân, có phải thời gian gần đây người rất rỗi rãi?” A Mộc Đồ cười, nụ cười hiền lành, hòa ái vô cùng.

Ai quen rồi thì đều biết, mỗi lần A Mộc Đồ cười như thế là có kẻ bị xui xẻo.

Quả nhiên, A Mộc Đồ không đợi hãn đáp lời, nói tiếp:

“Gần đây phía nam mới chiêu được mười vạn tân binh, tướng quân phía Nam đang cần thêm nhân thủ. Dù sao người cũng đang rỗi rãi, đi huấn luyện tân binh đi.”

Liệt đau khổ nhìn Lạc Bình Xuyên. Lạc Bình Xuyên lại giả vờ phe phẩy cây quạt không nhìn hãn.

“Vương...”

Hãn kêu lên đầy oan khuất, cái oan này là oan Đậ Nga a. Chẳng phải như vậy rất thiệt thòi cho hãn hay sao?

A Mộc Đồ đứng lên, dùng âm thanh không thấp không cao nói:

“Truyền lệnh xuống, Liệt tướng quân ngày mai lên đường giúp Long tướng quân. Tất cả binh lính ở quân doanh Nam Bộ, hễ ai chiến thắng được Liệt tướng quân dù là bắn cung, đấu tay chân hay đao kiếm thì cấp bậc tăng lên cấp ba! Bất kể ai, dù là giúp việc ở phòng bếp.”

“Vương...” Liệt rên rỉ đầy tha thiết. A Mộc Đồ ra lệnh thế này không phải ép hãn vào đường cùng sao?

Quân doanh Nam Bộ có hơn trăm vạn người, mỗi ngày đánh một trăm người thì cũng không biết bao nhiêu năm mới đánh hết đây? Hãn thật sự nghĩ đến là không muốn sống nữa.

A Mộc Đồ nhìn hãn cười âm hiểm:

“Mau đi chuẩn bị đi, tướng quân đại nhân thân ái của ta!”

Kết quả là, đồng đảng của Lạc Bình Xuyên là Vũ Dực Bắc Tướng Quân Liệt đã bị điều tới trại tân binh.

Liệt đến quân doanh ở Nam Bộ, chúng tướng sĩ vô cùng hoan nghênh. Bọn họ không hoan nghênh cũng khó, ngay từ trước khi hẵn tới đây mấy ngày, đạo thánh chỉ của hoàng thượng đã tới quân doanh rồi. Hễ ai đánh thắng được Liệt tướng quân, dù là cưỡi ngựa bắn cung, dã đấu hay đao kiếm đều lập tức thăng chức cấp ba.

Khi Mãn Đại Ngưu đem tin này tới báo thì Trữ Hạ và Tiểu Lăng đang học bắn cung ở trường bắn.

Trữ Hạ nghe thấy lời truyền như thế thì mắt sáng lên. Nhưng sau đó lại thờ dài.

“Đòi thăng sao?” Tiểu Lăng hỏi nàng.

“Dĩ nhiên muốn!” Nàng nói: “Nhưng không biết Liệt tướng quân kia là người thế nào?”

Nói đến tướng quân, nàng lại nhớ đến Tần đại tướng quân của Bang Thập, quả thật là không thể nào địch nổi.

Trữ Hạ nghi ngờ rằng cả quân doanh Nam Bộ này đều có chung ý nghĩ như nàng, nên ngày mà Liệt tới, cả quân doanh như sôi trào lên. Ai cũng muốn thấy phong thái của Liệt tướng quân.

Long Mạt Cừ vỗ vỗ vai Liệt, cười an ủi:

“Chỉ có mấy ngày mà ý chí chiến đấu của mọi người tăng vọt, so với lúc huấn luyện đúng là một trời một vực.”

Liệt đau khổ cười, giống như là đang khen ngợi cống hiến của hẵn với quân doanh Nam Bộ này vậy.

Vừa đi vào giáo trường, tất cả đám tướng sĩ đều nhìn chăm chăm vào hẵn. Trữ Hạ ở xa cũng thấy được.

“Không ngờ lại trẻ tuổi thế.” Nàng kinh ngạc thốt lên.

Long Mạt Cừ là thống lĩnh quân doanh Nam Bộ đã gần 50 tuổi, mà đại tướng quân của Bang Thập là Tần Chính cũng đã ngoài 50. Liệt tướng quân hùng danh như truyền thuyết này không ngờ mới chỉ có bộ dạng hai mươi tuổi là cùng.

Lúc này có một thanh âm thật nhỏ vang lên bên tai Trữ Hạ:

“Liệt tướng quân là tướng quân trẻ tuổi nhất của Khế Sa. Mười bảy tuổi hẳn đã được phong làm Bắc Bộ tướng quân.”

Trữ Hạ ngoảnh nhìn về phía sau, thấy tân binh số 1145, người nhỏ gầy, là tân binh trẻ nhất trong đám, tên gọi là Cửu Tiểu Cầu. Người cũng y hệt như tên, còn thấp hơn nàng nửa cái đầu.

“Mười bảy tuổi? Ta mười chín tuổi mới là một tân binh.” Trữ Hạ cảm thán.

“Đúng thế. Liệt tướng quân theo Vương từ năm bảy tuổi. Giám quân Chu Bôn của Hán Thống là do hắn giết chết! Quá thần kỳ!” Vừa nói chuyện, trên gương mặt ngây thơ non nớt của Cửu Tiểu Cầu xuất hiện sự sùng bái.

“Vậy thì đúng là người rất giỏi rồi.” Trữ Hạ than, muốn chiến thắng hẳn thì đúng là chuyện không tưởng.

Buổi trưa hôm ấy, sàn vật vốn vắng lạnh vì nghỉ trưa đột nhiên náo nhiệt vô cùng. Liệt tướng quân người cõi trần, đóng khố, cùng các tân binh thi vật.

Đầu tiên, mọi người vì nghĩ đến thánh chỉ của Hoàng thượng mà hăng hái xông lên, nhưng càng về sau, lại chỉ có duy nhất một suy nghĩ là muốn chiến thắng hẳn, một anh hùng thực thụ. Đáng tiếc là không có một ai có thể trụ nổi một phút đồng hồ. Thậm chí, còn không có ai đỡ nổi hắn ba chiêu.

Mãn Đại Ngưu nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng hơi hồi hộp. Hắn bước vào vòng, vững vàng đứng lại.

Hình thể của hắn so với Liệt thì cường tráng hơn rất nhiều, vóc dáng cũng cao hơn một chút, nhưng nhìn biểu hiện của Liệt những trận trước đó, lúc này lại đang trực tiếp đối mặt với hắn khiến cho trong lòng Mãn Đại Ngưu không khỏi khẩn trương.

Liệt lấy tay lau mồ hôi trên trán, không nhìn tới Mãn Đại Ngưu mà nhìn sang một bên, nói với Cửu Tiểu Cầu ở gần hắn nhất:

“Mang cho ta một bát nước.”

Cửu Tiểu Cầu sững sốt một chút, sau đó lập tức gật đầu, hưng phấn, hấp tấp chạy đi.

Trữ Hạ đẩy nhẹ Tiểu Lăng ở một bên, nhẹ giọng hỏi:

“Sao người không lên thử một chút đi.”

Tiểu Lăng cười khẽ, cúi đầu nói thầm vào tai nàng:

“Nếu ngã mạnh, ta sợ vết thương sẽ vỡ ra.”

Trữ Hạ ngẩn ra, chợt nhớ vết thương trên vai hẳn còn chưa khỏi hẳn.

Thấy Liệt không chú ý gì đến Mãn Đại Ngưu, Trữ Hạ ra hiệu cho hẳn, bảo hẳn thừa dịp hãy đánh lén. Mãn Đại Ngưu mãi mới hiểu ra, bước lên mấy bước định đẩy ngã Liệt, không ngờ thân thể Liệt lại lùi về sau, chân đá lên khiến cho thân thể nặng nề của Mãn Đại Ngưu mất trọng tâm, ngã rầm xuống đất.

Mọi người đứng chung quanh cười ầm ĩ, Trữ Hạ thì lấy tay che mắt, Mãn Đại Ngưu này quá hấp tấp rồi.

Liệt cười, không hề có ý giễu cợt gì.

Hắn nói với Mãn Đại Ngưu đã đủ bừa bãi cả mặt:

“Đứng lên, tiếp tục.”

Mãn Đại Ngưu được khích lệ thì đứng dậy, cũng không vội vàng nữa mà đứng vững vàng, triển khai tư thế. Hẳn quơ tay về phía trước một cái, Liệt hất ra. Mãn Đại Ngưu lại tiến lên bắt lấy cánh tay Liệt, định dùng sức quật ngã hẳn. Trong lòng còn đang vui vẻ, cao hứng, nghĩ thầm nhất định lần này sẽ thành công, không ngờ Liệt lại dùng động tác cũ quật ngã Mãn Đại Ngưu. Sau đó Liệt nghiêng người sang trái, trở tay bắt được cánh tay của Mãn Đại Ngưu, chân phải quặp lấy hẳn, giữ chặt đỉnh đầu khiến cho Mãn Đại Ngưu phải bất động.

Mãn Đại Ngưu vốn còn tưởng có thể đẩy ngã Liệt, không ngờ Liệt lại phản ứng mau lẹ như thế khiến hẳn ngây ngốc cả người. Mà Liệt sau khi quật ngã được Mãn Đại Ngưu cũng âm thầm kinh ngạc, người to cao này còn khỏe hơn so với dự tính của hẳn.

Mãn Đại Ngưu ngã không cử động được nhưng vẫn tiếp tục cậy sức mạnh mà chống lại, dù có bị Liệt tóm lấy cánh tay rồi nhưng vẫn cố dùng vai để đẩy. Trữ Hạ thầm nghĩ, nếu như lúc này người Mãn Đại Ngưu bắt được là nàng thì chắc xương cốt của nàng đã bị hẳn dần cho nát rồi.

Liệt cũng không ngờ Mãn Đại Ngưu thật sự khỏe như thế, hấn thuận tay đẩy Mãn Đại Ngưu một cái, tay buông hấn ra, đưa lên đỡ mặt sau đó xoay người tránh thoát.

Liệt lui về sau một bước, hạ trọng tâm thân thể xuống, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt cân trọng.

Trữ Hạ âm thầm khen ngợi trong lòng. Có thể làm cho Liệt nghiêm túc thi đấu cũng là một loại thắng lợi rồi. Chung quanh vang lên vô vàn thanh âm hoan hô cổ vũ Mãn Đại Ngưu.

“Chuẩn bị xong chưa, ta tới đây.”

Liệt vừa nói vừa cười, chỉ khi nào hưng phấn hấn mới cười như vậy. Hấn vọt tới như một con báo. Mãn Đại Ngưu chứng kiến tốc độ của hấn bằng ánh mắt không thể tin nổi, phản ứng duy nhất mà hấn có thể có đó là trụ vững thân thể, làm ra bộ dáng phòng thủ, nhưng chỉ một giây sau, hấn ngã chổng vó xuống mặt đất.

Thật là một tốc độ quá đáng sợ. Có lẽ người xem không cảm thấy quá mãnh liệt, nhưng Mãn Đại Ngưu lại rõ ràng nhất, chỉ trong nháy mắt, hấn đã cảm thấy nguy cơ bủa vây khắp người.

Nam nhân trước mặt này, hấn thật sự không có cách nào chiến thắng nổi.

Mặc dù đã vào thu nhưng giữa trưa thì trời vẫn nắng chang chang, nhưng những người trên giáo trường lại không hề để ý chút nào, vẫn một mực reo hò, cổ vũ. Long Mạt Cửu đi ngang qua giáo trường, thấy Liệt khiến cho mọi người hưng phấn như thế thì cười lên ha hả. Tuổi trẻ đúng là tốt thật.

Liệt vỗ lên người Mãn Đại Ngưu đang nằm dài trên mặt đất, cười dài nói:

“Để ta dạy người cách ngã!”

Nghe được những lời này của hấn, đám người chung quanh đều hít vào một ngụm lãnh khí, trong lòng đều thầm nghĩ, tên tiểu tử Mãn Đại Ngưu này thật có phúc.

Mà Liệt không chỉ dạy cho Mãn Đại Ngưu cách ngã, sau này khi đã hình thành quan hệ thầy trò, hấn còn truyền thụ cho Mãn Đại Ngưu những kỹ năng chiến đấu khác. Biết Mãn Đại Ngưu chọn binh khí là đại đao, Liệt

nhấn mặt cau mày, sau khi dùng đại đao tỷ thí với hãn thì quả quyết bắt hãn đổi vũ khí.

Mãn Đại Ngưu dùng đao, lực lượng có thừa nhưng lại thiếu linh hoạt. Lấy điều kiện của hãn lúc này, thích hợp nhất với hãn chỉ có chùy.

Nghe thấy thế thì Mãn Đại Ngưu chợt nhớ rằng Tiểu Lăng cũng từng nói với mình như thế. Nhưng trong quân đội ít người dùng tới chùy nên chùy cũng ít xuất hiện. Nhưng Liệt là ai nào? Ngay lập tức hãn có chùy, mà cây nào cây ấy đều nặng tới 300 cân. Liệt cười nói với hãn, trước cứ dùng tạm, sau này sẽ chọn cho hãn một cây vừa tay.

Mãn Đại Ngưu cảm động muốn khóc. Từ khi lọt lòng mẹ, trừ cha mẹ hãn ra, chưa có ai đối xử tốt với hãn như thế cả. Nhưng hãn lại không biết Liệt đối tốt với hãn căn bản không phải vì coi trọng hãn, mà chỉ để bớt nhàm chán mà thôi. Có ai biết đâu, cái lý do để bớt nhàm chán ban đầu ấy của Liệt lại có thể tạo ra một võ tướng dũng mãnh, danh chấn tứ phương cho Khế Sa sau này.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 6

Hoàng Hôn

> iện Thiên Hoa, thành Tử Du, nước Bang Thập. Một nam tử mặc áo trắng, đứng an tĩnh trên lan can ngoài cửa điện. Bầu trời âm u, gió thổi áo hần tung bay phần phật tạo ra từng trận âm thanh. Điện Thiên Hoa dựa vào núi xây nên, là kiến trúc cao nhất trong thành Tử Du. Đứng trên điện Thiên Hoa có thể quan sát toàn cảnh hoàng cung.

Tiếng sấm vang rền, một tiếng sét xé rách trời cao, tiếp theo sau đó là vô vàn những hạt mưa rơi xuống. Mưa to tầm tã.

Mưa lớn bị gió tạt vào, tạt lên người của nam tử áo trắng, hần vẫn đứng im tại chỗ như một pho tượng, giống như không hề hay biết.

Khuôn mặt hần thanh tú trang nhã, nhưng lạnh lùng, tròng mắt đen sâu lạnh như băng, lại lộ ra một tia tuyệt vọng, lại như đang mong đợi.

Mâu thuẫn.

Hần luôn đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“Lôi đại nhân.” Thị nữ đứng ở một bên kêu to, tay cầm áo choàng nhưng lại không dám tiến lên.

Lôi Nhược Nguyệt không quay đầu lại, chỉ khoát tay áo.

Hần gần hai mươi một tuổi đã được ghi vào sử sách là Thừa tướng trẻ tuổi nhất của Bang Thập. Tay nắm quyền lợi lớn nhất Bang Thập, vậy mà nam tử giống như thần này lại trầm mặc như người đã chết rồi.

Hoặc là nói giống như cái xác không hồn.

Lôi đại nhân đáng sợ! Lôi đại nhân đáng thương! Hần luôn đứng nhìn về hướng tây, đã đứng là đứng liền cả ngày, không hề nhúc nhích chút nào.

Không ai có thể gọi được hắn, trừ phi hắn chủ động hồi tỉnh lại.

Hoàng thượng kia vốn không phải là Hoàng thượng mà chỉ là Vương gia. Mùa đông năm ngoái, sau tràng cung biến, Vương gia bị Lôi Nhược Nguyệt đưa lên ngai vàng. Hắn vốn là người vô năng, lại không biết xử lý mọi chuyện nên mọi trọng quyền đều nằm trong tay Lôi Nhược Nguyệt, mà binh quyền hắn cũng nắm một phần ba. Hai phần ba còn lại nằm trong tay hộ quốc tướng quân Tần Chính.

Lúc này, bên trong truyền ra tiếng của một nô tài: “Lôi đại nhân, Binh bộ Thượng thư đại nhân cầu kiến.”

Lôi Nhược Nguyệt khẽ thở dài: “Biết rồi, cho hắn vào đi.”

Sau tràng cung biến kia, cả vua trong lẫn dân ngoài đều như thay máu một lần. Tất cả các quan trong triều đều là người của Lôi Nhược Nguyệt cho nên ai có việc gì cần bẩm báo hoàng đế thì cũng phải cho hắn biết trước tiên.

“Đại nhân, Khế Sa vừa mới lại động viên thêm mười vạn lính!” Binh bộ Thượng thư vừa tới đã vào ngay chuyện chính. Tin tức mà mật thám vừa mang tới khiến cho hắn bàng hoàng kinh hãi.

Lôi Nhược Nguyệt nhìn lên trời, nói:

“Thật đúng lúc, A Mộc Đồ mất mười năm để chuẩn bị, bây giờ muốn đánh Hán Thống rồi.”

“Trận chiến này chúng ta đứng ở bên nào?” Binh Bộ thượng thư lại hỏi.

Ai cũng biết thế tam giác giữa ba nước hiện nay rất ổn định, nếu Khế Sa thực sự muốn đánh Hán Thống, lấy tác phong cường ngạnh của A Mộc Đồ, mục tiêu kế tiếp rất có thể sẽ là Bang Thập.

Mà bên Hán Thống, sau khi hoàng đế Mạc Quân Tâm qua đời, con trai nối ngôi là Mạc Thính Niên lại là người hiền lành. Hắn trị quốc mười mấy năm cũng chỉ đảm bảo cho nhân dân Hán Thống giàu có và đông đúc. Cho nên nếu có chiến tranh, Hán Thống sẽ dễ dàng bị sụp đổ.

Lôi Nhược Nguyệt chỉ nói ngắn gọn: “Lặng yên theo dõi kỳ biến.”

Từ trước tới nay Lôi Nhược Nguyệt đều chưa bao giờ nghĩ sẽ cho Bang Thập tham chiến, nhưng lúc này lại đột nhiên nghĩ, có đánh cũng chẳng sao.

Trong cung này sớm đã không còn tồn tại đóa Hải Đường kia của hãn, thậm chí khắp Bang Thập này hãn cũng tìm không ra, cho nên có chiến tranh cũng chẳng liên quan gì. Hãn đã cô độc nên sớm chẳng còn quyền luyến cái gì. Nhưng trong lòng lúc này vẫn tồn tại một chút ảo tưởng, cũng là một chút mong đợi nhỏ nhoi, thế nên cho tới giờ hãn vẫn lần lữa chưa rời đi.

Biết là sẽ không còn được gặp lại, nhưng hãn vẫn chưa bao giờ thôi hy vọng.

Người chết phải thấy xác, thế nên tới giờ hãn vẫn không tin là nàng đã chết.

Lôi Nhược Nguyệt bỗng nhiên cười thành tiếng, dọa cho Binh Bộ thượng thư kia sợ hết hồn.

Tâm tư của Lôi đại nhân này đúng là không ai có thể đoán ra được gì.

...

Hai tháng rưỡi sau, Trữ Hạ rốt cục cũng kéo được cung tên.

Lắp tên lên cung, Trữ Hạ dùng một tư thế không lấy gì làm đẹp nhắm bắn vào bia nhưng lại bắn không trúng.

Tiểu Lăng vừa cười vừa sửa lại tư thế bắn cho nàng:

“Đã bao giờ nghe nói đến bắn năm mũi tên chưa? Cách bắn cung năm mũi tên này chính là dùng để kiểm nghiệm xạ thủ đấy. Thứ nhất, gương cung lên phải kéo mũi tên tới tận đầu ngón trỏ trước, chỉ để lộ ra phần đầu tên. Thứ hai, cánh tay phải song song với tên, chắc chắn đến độ có thể đặt chén nước lên trên mà không rơi. Thứ ba, cong lưng khom xuống. Thứ tư, sau lưng phải chuẩn bị bốn mũi tên nữa, lắp lần lượt lên. Thứ năm, tên bắn phải thẳng về phía trước, thẳng phần từ dưới cổ họng của địch nhân mà bắn.”

“Cái đó mà cũng có sao?” Trữ Hạ hoài nghi hỏi lại.

“Ai nói không thế?”

Tiểu Lăng rút ra năm mũi tên rồi kéo căng dây cung bắn ra. Năm mũi tên chia ra đến mục tiêu gần nhất, chỉ cần lệch một chút sẽ bắn trệch mục tiêu. Nhưng quỹ tích bắn ra không được thẳng tắp toàn bộ là do cung binh

trong quân đội đều sử dụng cung hạng nhẹ nên không phù hợp để bắn năm mũi tên cùng lúc.

Tiểu Lăng bắn tên đi rồi, nói tiếp:

“Thực ra, bắn cung năm tên không phải dành cho cung binh, mà là dùng cho binh lính sử dụng chiến xa.”

“Chiến xa?” Trữ Hạ hít vào một ngụm khí: “Chính là người trên chiến xa sao?”

“Đúng.” Tiểu Lăng gật đầu nhìn nàng: “Cho nên đứng trên chỉ cần nòng cố gắng thì đứng trên đất bằng cũng có thể làm được.”

Sắc trời chạng vạng, trên giáo trường lúc này gần như không còn ai, chỉ còn có đúng bốn người Liệt, Mãn Đại Ngưu, Tiểu Lăng và Chung Trữ Hạ.

Mặc dù khoảng cách có hơi xa nhưng khi Tiểu Lăng bắn năm tên kia, Liệt thấy rất rõ ràng. Hắn khiếp sợ trước cảnh đó nên mới đón đỡ Mãn Đại Ngưu bị chậm một nhịp khiến kiếm bị đánh rơi xuống đất.

Liệt tạm dừng lại, chỉ Tiểu Lăng ở phía xa, hỏi Mãn Đại Ngưu: “Bọn họ cùng đội với người sao?”

Mãn Đại Ngưu không rõ vì sao Liệt lại hỏi như thế, chỉ gật đầu: “Đúng vậy!”

“Người có quen họ không?”

“Quen!” Mãn Đại Ngưu cười thật thà đáp: “Ta ngủ cạnh Tiểu Lăng. Tiểu Lăng là người cao kia kia, người lùn hơn bên cạnh là biểu đệ của hắn, tên là Chung Trữ Hạ.”

“Bọn họ là bà con với nhau sao?” Liệt nhíu mày: “Không giống chút nào!”

“Không giống?” Mãn Đại Ngưu sững sốt.

“Không có gì!” Liệt vỗ vỗ vai hắn nói tiếp: “Tiếp tục đi.”

Trong lòng Liệt vẫn có nghi vấn. Hơn hai tháng qua, ngày nào cũng có người tới thách đấu hắn, dù sao tăng cấp ba cũng rất hấp dẫn. Vậy mà hắn lại chưa từng thấy qua Tiểu Lăng này.

Khi nhìn Tiểu Lăng bắn ra năm mũi tên kia, hắn biết người này ở phương diện bắn cung nhất định rất có thực lực, nhưng tại sao lại không tới khiêu chiến hắn? Không những như thế, dường như người đó còn đang có ý

trốn tránh hẳn. Sau đó Liệt âm thầm quan sát, khi Tiểu Lăng cùng mọi người tham gia huấn luyện bắn, cũng không thấy Tiểu Lăng có biểu hiện nổi trội gì.

Đây là vì sao? Tại sao hẳn muốn che giấu thực lực?

Hắn liếc nhìn thân ảnh Trữ Hạ, khóe môi nhếch lên: “Thú vị!”

Mỗi sáng sớm, Trữ Hạ là người đầu tiên rời giường, buổi trưa, khi nghỉ ngơi có thể thấy nàng ở giáo trường, thậm chí còn luyện tên ở đó tới tận tối mịt mới về.

Ngoại trừ bắn, trong ba tháng này, Tiểu Lăng còn dạy nàng dùng song đao.

Tiểu Lăng nói, hẳn chỉ dạy nàng một chiêu, đó là giết người.

Sức mạnh của Trữ Hạ không thể so sánh với những chiến sĩ khác, cho nên nàng muốn lấy tốc độ bù lại lực lượng, cướp lấy tiên cơ, tiên phát chế nhân, hơn nữa phải một kích tất thắng, càng để lâu dài càng bất lợi cho nàng.

Cho nên Tiểu Lăng dạy nàng ba chiêu, phong hồng, đâm ngực, đâm bụng. Ba chiêu này thật sự phải: tàn nhẫn, chính xác và mau lẹ.

Ba chiêu này, nàng phải luyện trong ba tháng.

Ba tháng này đối với Trữ Hạ mà nói, đúng là ba tháng thú vị nhất đời nàng. Thân thể mệt mỏi tới cùng cực, nhưng tinh thần nàng lại vô cùng phấn chấn.

Ba tháng sau, trong binh doanh dán bố cáo, bắt đầu tiến hành thi tài, mà cuộc thi tài lần này so với những lần trước hoàn toàn khác biệt.

Cuộc thi dựa theo binh chủng mà tổ chức, quy tắc của cưỡi ngựa, bắn cung, đấu đối kháng vẫn giống những năm trước, ngoài ra còn có thêm thi đấu tổ đội nữa. Cưỡi ngựa và bắn cung thì không cần giải thích nhiều. Về đấu đối kháng, chỉ đơn giản là dùng binh khí đánh nhau, không giới hạn vũ khí. Năm nay còn có thêm thi đấu tổ đội, chính là điểm nóng trong bàn luận của mọi người. Thi đấu tổ đội, nói thẳng ra chính là khảo nghiệm chiến lực tổng hợp của tổ đội.

Mặc dù không có nói rõ tổ đội đứng đầu sẽ được phần thưởng gì, nhưng theo luật từ những năm cũ thì những người đứng hạng đầu có thể tấn chức

lên liên trưởng, thậm chí là doanh trưởng, kém cỏi nhất cũng phải là tổ trưởng. Điều này làm cho rất nhiều người xoa tay, nóng lòng muốn thử sức.

Tổ chức thi nhưng không bắt ép tất cả mà ghi danh theo nguyện vọng. Còn thi tổ đội thì năm nay mới bắt đầu nên quy định tất cả phải tham gia, năm người một tổ, tự do chọn tổ.

Các tân binh đều đứng hạng chót trong quân doanh, tất cả đều ôm một suy nghĩ: dù sao thất bại thì cũng chẳng mất cái gì.

Trữ Hạ báo danh tất cả, còn Tiểu Lăng thì chỉ báo danh bản.

Trữ Hạ nhìn hấn, nhưng hấn chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng.

Trong lòng Trữ Hạ trầm xuống.

Nàng hoàn toàn không biết gì về Tiểu Lăng cả! Mặc dù trong ba tháng này nàng rất tin tưởng hấn, nhưng bí mật của hai người vẫn không thể chia sẻ cho nhau, bởi nó quá động trời.

Nếu như một ngày nào đó cả hai có thể... Một ngày nào đó...

Vòng loại đấu trong vòng mười ngày, tổ chức theo đoàn, mỗi đoàn hai ngày. Bọn họ ở hàng thứ 1145 nên đấu vòng loại trong hai ngày thứ 7 và thứ 8 cho nên mấy ngày đầu đều là xem người khác thi đấu, cốt để đầu tư cho tổ đội đấu. Nên biết tổ đội đấu gồm 5 người, nên ai cũng muốn tìm người mạnh cho vào tổ mình. Nhưng tiểu đội đấu phải chờ cho thi đấu cá nhân kết thúc mới bắt đầu tiến hành, cho nên trước mắt chưa thể nói được gì cả.

Trữ Hạ, Tiểu Lăng, Mãn Đại Ngưu, Cửu Tiểu Cầu và Lưu Tịch một tổ. Hàng 1145 ai cũng muốn cùng tổ với Mãn Đại Ngưu, nhưng Mãn Đại Ngưu chỉ muốn cùng tổ với Tiểu Lăng. Mà Tiểu Lăng lại theo Trữ Hạ, Trữ Hạ lại chẳng quen biết ai nên cuối cùng nhận người không ai muốn nhận là Cửu Tiểu Cầu và Lưu Tịch vào thành một tổ. Một tổ đội kỳ quái.

Cửu Tiểu Cầu không được nhận vì vóc dáng hấn nhỏ bé, tính cách yếu đuối. Nhưng Lưu Tịch thì không phải như thế.

Lưu Tịch rất đẹp, so với Trữ Hạ còn giống nữ nhân hơn. Hấn nhẹ nhàng mà tinh tế, vừa mới vào đã có người bắt nạt hấn, nghi ngờ hấn là nữ nhân cải trang nên đòi hấn cởi y phục ra cho kiểm tra. Hấn không nói gì, nhưng vẻ mặt thì lạnh như băng.

Thật sự là hãn quá đẹp. Ngay cả nữ nhân như nàng cũng không nhận được mà liếc nhìn hãn không ít lần.

Đêm hôm đó khi Lưu Tịch chuẩn bị trở về, khi hãn đứng vào hàng 1145 thì tất cả mọi người đều nhìn về phía hãn, cái nhìn an tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng chân đi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Mặt hãn đầy thương tích, đầu tóc rối bời, y phục bị xé nát, làn da trắng trẻo còn ứ đầy máu đọng, còn có dấu đỏ mờ mờ. Nhưng vẻ mặt hãn không đổi, trong đôi mắt lạnh lùng kia chẳng có gì, giống như chuyện này vốn không xảy ra với hãn vậy.

Không khí trở nên lúng túng, dường như ai vừa nhìn cũng có thể biết được hãn đã gặp phải chuyện gì. Hãn thản nhiên cởi y phục đã rách như xơ mướp xuống, nằm lăn ra giường. Trữ Hạ thấy bộ dáng của hãn thì sợ hãi, dù sao ở đây cũng là địa phương dành cho nam nhân.

Nhưng may mà nàng không biểu hiện điều đó ra ngoài.

Từ đó, sau khi tắm xong, nàng càng bôi thêm nhiều tro xám lên mặt.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Tranh Tài Rồi Hãy Nói

> Ngày thứ 7, mọi người ở hàng 1145 đều dậy từ rất sớm, cùng đi xem bảng thông báo thứ tự tranh tài của mình.

Bản cung sớm nhất. 50 người một tổ, có 200 tổ, mỗi người có 10 mũi tên, lấy thành tích cao nhất mà xếp thứ hạng. Mười người xếp cao nhất sẽ vào bán kết.

Sau đó là cưỡi ngựa. Giống như bản tên, cũng 50 người một tổ, lấy mười người có thành tích cao nhất trong 200 tổ vào đấu bán kết.

Tổn thời gian nhất chính là đấu đối kháng. Đấu đối kháng là dùng binh khí đánh nhau, không giới hạn vũ khí, thi đấu theo tổ, sau đó người thắng của mỗi tổ lại rút thăm thi đấu vòng loại. Cuối cùng chỉ còn lại 10 người thắng chung cuộc.

Trữ Hạ tiến vào đấu bán kết bản cung, theo nhận định của Tiểu Lăng thì nàng đúng là rất có thiên phú. Mới có một tháng kể từ sau khi nàng có thể kéo căng cây cung. Tiểu Lăng đã từng mất tới một năm, nhưng dĩ nhiên khi đó hẳn mới có năm tuổi.

Tiểu Lăng cũng vào đấu bán kết, là người xuất sắc nhất. Trữ Hạ biết thừa, lấy thực lực của Tiểu Lăng, cả quân doanh này e là không có ai có thể làm đối thủ của hẳn.

Đấu đối kháng Trữ Hạ thua. Tiểu Lăng nói hẳn dạy nàng đao thuật chỉ để giết người, không thích hợp thi đấu. Không lấy được mạng người thì sẽ bị người giết, mà cuộc thi thì không cho giết người.

Cưỡi ngựa, Trữ Hạ cũng bị loại ngay từ vòng ngoài.

Không bất ngờ khi Mãn Đại Ngưu tiến vào vòng trong đấu đối kháng. Cây chùy của hắn chỉ sợ không đánh trúng người, đã đánh trúng thì ai nấy không nhìn thấy cả trời sao mới lạ.

Khiến cho mọi người ngạc nhiên rớt cả tròng mắt, đó là việc Lưu Tịch đã tiến vào vòng trong đấu đối kháng.

Người mảnh khảnh như hắn, nhìn còn tưởng gió cũng có thể thổi bay, không ngờ lại đấu như nước chảy mây trôi. Với thắng lợi, hắn cũng chẳng có biểu hiện gì, giống như mọi chuyện đều nằm trong tính toán của hắn.

Lúc hắn từ trên đài đi xuống, Trữ Hạ nhiệt tình nghênh đón, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: “Chúc mừng nhé!”

Lưu Tịch liếc nhìn nàng rồi sau đó xoay người đi, không thèm để ý tới nàng nữa.

Mãn Đại Ngưu thấy một màn này thì tới bên cạnh Trữ Hạ, tức giận nói: “Cái loại người này sao người phải để ý tới hắn?”

Trữ Hạ lắc đầu cười, nàng hiểu rất rõ, tâm hồn con người kia rất phức tạp, không hề giống với vẻ mặt lạnh lùng của hắn.

Lời chúc mừng của nàng hắn cũng đã đón nhận.

Kết thúc đấu vòng loại thì bắt đầu chuyển sang đấu bán kết.

Trữ Hạ tiến vào chung kết bán cung, Mãn Đại Ngưu cũng dễ dàng lên cấp, mà Lưu Tịch cũng tiến vào vòng chung kết. May mà Mãn Đại Ngưu và Lưu Tịch không gặp nhau ở bán kết. Còn Tiểu Lăng lại bị loại.

Trước khi bắt đầu trận chung kết, trong quân doanh truyền ra một tin: Vua của Khế Sa là A Mộc Đồ vì khích lệ tân binh nên sẽ tới xem tranh tài.

Trong quân doanh sôi trào lên.

So với Liệt, A Mộc Đồ còn có sức ảnh hưởng hơn rất nhiều.

Long Mạt Cừu sáng tỏ, khích lệ tân binh chỉ là cái cớ, tiến quân tới gần Hán Thống mới là mục đích của Vương. Quân Doanh Nam Bộ gần với biên cương Hán Thống nhất, ban đầu thành lập cũng là vì muốn phòng ngự Hán Thống. Mà nay, phòng ngự đã đổi thành tấn công, nơi này cũng là nơi đóng quân tốt nhất.

A Mộc Đồ thực sự muốn chiếm đoạt Hán Thống.

Mặt trời ngả về Tây, giáo trường dần dần yên tĩnh lại.

Sau khi mọi người giải tán, Trữ Hạ mở cung, tập bắn như thường lệ.

Hôm nay Tiểu Lăng không ở cùng lại, ngược lại là Mãn Đại Ngưu đi cùng nàng. Do A Mộc Đồ tới nên Liệt cũng không thể nào dạy cho hẳn được.

Mãn Đại Ngưu tập võ ở gần chỗ nàng, đến khi mệt mỏi thì ngồi xem nàng tập bắn.

Trời chiều phủ lên mặt Trữ Hạ một tầng hồng ửng. Ráng chiều quán quanh người nàng làm cho thân ảnh của nàng trở thành như hư ảo, giống như trong suốt. Nàng tập trung luyện tập, cánh tay mảnh khảnh kéo căng dây cung, bộ dáng nhỏ yếu nhưng tràn đầy vẻ kiên định.

Mãn Đại Ngưu thấy thế thì ngây người. Con người nhỏ bé này không ngờ lại có thần thái như thế, khiến cho hẳn có cảm giác nàng vô cùng cường đại.

Cảnh tượng này không chỉ có Mãn Đại Ngưu, mà ngay cả A Mộc Đồ cũng nhìn thấy.

Hắn vốn cùng Liệt đi ngang qua đây, không ngờ liếc mắt lại trông thấy nàng.

Cô gái dám nhìn thẳng vào hẳn ở bên hồ sen, không ngờ lại xuất hiện ở trong quân doanh của hẳn, mà lại còn với một bộ dáng như thế.

Hắn đã thấy nhiều nữ nhân của Khế Sa tập bắn nên không lấy gì làm lạ. Chỉ là ở cô gái này có một thứ kết hợp kỳ quái giữa sự nhỏ yếu và mạnh mẽ khiến cho người khác không tài nào dời nổi tầm mắt.

Ráng chiều chiếu lên người nàng, giống như một vị thần tiên tản mát ra ánh sáng. Hồng quang kì lạ này làm cho con người ta có cảm giác mờ ảo. Nhưng nàng vẫn đứng vững, hai tay nắm chắc cây cung một cách kiên định. Hai tay nữ nhân này có thể chịu đựng được đến như thế sao?

A Mộc Đồ đột nhiên cười một tiếng.

Liệt kinh ngạc, không phải bởi vì Trữ Hạ, mà bởi vì nụ cười này của A Mộc Đồ.

Hắn không hiểu tại sao A Mộc Đồ cười, chẳng lẽ chỉ vì thấy binh lính của hẳn chăm chỉ luyện tập hay sao?

Thấy A Mộc Đồ đi về phía đó, Liệt vội đuổi theo.

Mãn Đại Ngưu thấy có người tới thì từ ngay ngăn chột bùng tỉnh. Gương mặt ngăm đen của hắn có chút đỏ, ngay mà người tới không chú ý. Hắn vội vàng đứng lên.

Người mới tới mặc y phục màu tím thêu chỉ vàng, loại màu sắc và chất liệu vải này, khắp thiên hạ này không có mấy người có khả năng mặc nổi. Mà đồng thời Liệt tướng quân cũng đi sau hắn, chẳng lẽ người này là...?

A Mộc Đồ ra hiệu cho Mãn Đại Ngưu không được lên tiếng, sau đó đi tới phía sau lưng Trữ Hạ.

Trữ Hạ nhả tay, tên đi trật hồng tâm.

Nàng thở dài, lại lấp tên lên, sau đó kéo căng dây cung.

A Mộc Đồ tiến lên, cầm lấy hai tay của nàng kéo ra, nói nhẹ ở bên tai nàng: “Phải thế này.”

Trữ Hạ sợ hết hồn, chỉ cảm thấy một thân thể nóng rực đang áp sát vào lưng nàng, hơi thở ấm áp phả vào gáy nàng.

Nàng quay đầu lại, bị người hắn áp sát tới nỗi không nhúc nhích được gì. Tay của hắn bao lấy tay nàng, cầm cung, kéo dây, tên kéo đến ngón trỏ, chỉ để lộ ra đầu mũi tên.

Tay phải vừa nhả ra, mũi tên bắn vèo đi, cắm ngay giữa tâm.

Lúc này hắn mới chịu buông tay nàng ra.

Trữ Hạ vội vàng quay đầu lại, vừa thấy hắn thì trong đầu như có tiếng sét đánh.

Đôi mắt màu lục, đôi mắt biết cười...

“Người... Người...” Trữ Hạ chỉ vào hắn, chẳng phải thế này quá trùng hợp sao? Ông trời đang đùa với nàng ư? Trong quân doanh có trăm vạn hùng binh, vậy mà vẫn để nàng gặp phải hắn.

“Thấy vẻ mặt này của ngươi khiến trẫm rất cao hứng.” Miệng A Mộc Đồ hiện lên một đường cong hoàn mỹ, nhìn hắn rất vui vẻ.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Trữ Hạ hét lên, chợt thấy Liệt đang đứng phía sau hắn đầy tò mò thì không biết phải ứng đối thế nào. Trong nháy mắt, trong đầu nàng hiện lên vô số ý niệm, mỗi cái đều khiến nàng toát cả mồ hôi hột.

“Tên ta là A Mộc Đờ.” Hãn đáp: “Lần này có thể nói cho ta biết tên của người hay chưa?”

Mặt Trữ Hạ đỏ bừng lên, nàng cũng không biết nó đã đỏ tới mức nào nữa.

“Chuyện đó... Ta... ta... ta muốn đi tiểu tiện!” Nàng trong lúc chột dạ và quần bách đã phun ra hai chữ kia, không để ý tới Liệt đang đứng hóng kịch vui, còn Mãn Đại Ngưu thì trợn mắt há mồm, nàng quay người bỏ chạy.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Ngọa Hồ Tàng Long

> A Mộc Đồ nhìn theo thân ảnh của Trữ Hạ đang chạy đi rất lâu, đợi đến lúc nàng đã đi xa rồi mới thu lại vẻ mặt tươi cười, hỏi Mãn Đại Ngưu: “Tên hăn là gì?”

Mãn Đại Ngưu đối mặt với hoàng đế của Khế Sa, tất nhiên trong lòng còn chưa chuẩn bị kỹ tư tưởng nên lập bà lập bập đáp lời:

“Bầm... bầm... bầm báo Vương... Hăn... Hăn là... Hăn là Trữ Hạ... Chung Trữ Hạ.”

“Chung Trữ Hạ.” A Mộc Đồ nghĩ nghĩ một chút, sau đó gật đầu, phát tay áo rời đi.

Liệt vôi vàng đi theo, trước khi rời đi còn quay đầu làm mặt quỷ với Mãn Đại Ngưu càng làm cho hăn chẳng hiểu ra sao.

“Vương, ngài biết hăn sao?”

“Vương, ngài và hăn có quan hệ gì vậy?”

“Vương, hai người dường như rất quen thuộc...”

“Vương, có phải là ngài đối với hăn... à?”

“Vương...”

A Mộc Đồ đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn Liệt bằng ánh mắt lạnh thấu xương, buộc hăn phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vốn tưởng A Mộc Đồ sẽ không trả lời, không ngờ một lúc sau, lại nghe hăn đáp: “Ta không quen hăn, nhưng hăn có vẻ là người thú vị.”

Liệt sững sờ, nhanh chóng nói tiếp: “Hăn vô lễ với ngài như thế...”

“Mặc kệ hăn đi!” A Mộc Đồ cười cười nói.

Chuyện quý quái năm nào cũng có, nhưng năm nay sao đặc biệt nhiều vậy?

Trận chung kết, Trữ Hạ lại thấy A Mộc Đồ. A Mộc Đồ ngồi nhìn từ trên khán đài nổi dựng gần đấu trường. Trên khán đài đều là đại quan, binh sĩ chỉ có thể đứng ở dưới mà thôi. Đương nhiên, bọn quan binh tới đây một nửa là vì xem thi đấu, nhưng nửa còn lại là muốn chiêm ngưỡng phong thái hoàng đế của bọn họ.

Mười tên tuyển thủ xếp thành một hàng, mỗi người một mũi tên để phân thắng bại.

Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn, đúng lúc bắt gặp hãn cũng đang nhìn nàng.

Lần trước sự tình xảy ra bất ngờ làm cho nàng kinh hoàng một phen. Lần này, ánh mắt nàng không né tránh nữa, ngược lại còn hơi nhếch lên cười. Ngay từ đầu A Mộc Đồ đã không có ý định vạch trần nàng thì chắc chắn hãn sẽ không bao giờ làm thế.

Nhưng chuyện bọn hãn nhìn nhau lại bị Liệt cho là “liếc mắt đưa tình”, “đầy nét thu ba” (Ám chỉ ánh mắt long lanh của người con gái).

Khó trách Vương đến giờ còn chưa lập Hậu, thì ra hãn chỉ thích nam nhân.

Thật sự là một phát hiện kinh thiên đây!

Tiểu Lăng đã từng nói qua, trận đấu đến một giai đoạn nhất định thì không còn là đấu kỹ năng nữa mà chính là đấu tâm tính. Lời này của hãn thật sự không giả dối chút nào.

Theo như lời nói của Tiểu Lăng, Trữ Hạ ngoại trừ làm người ta ghen ghét vì thiên phú ra thì nàng cũng là một người có tâm tính rất kiên cường.

Trong trận chung kết, mọi người sẽ thi đấu theo vòng tròn. Bọn hãn cứ đấu vòng tròn hai người một cho đến trận cuối cùng.

Mà người cùng với Chung Trữ Hạ đấu tới vòng cuối cùng có thân hình cao ngất, là một người Khế Sa điển hình.

“Thực nhìn không ra người đó!” Người kia cười nói với Trữ Hạ, dáng người cao lớn khiến nàng phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy mặt hãn.

Trữ Hạ bĩu môi coi thường, không thèm nhìn hãn. Hãn cũng không để ý, lại nói tiếp: “Ta là Lan Lợi Tư, tiểu đội số 5549, rất hân hạnh được biết

người.”

Hắn hào phóng như thế làm cho Trữ Hạ cũng cảm thấy mình hơi nhỏ nhen, bèn sờ mũi cười xấu hổ, sau đó mới lại ngẩng đầu nhìn hắn lần nữa.

Hai con mắt xanh như màu trời, rất phù hợp với mái tóc vàng của hắn, dưới bầu trời trong xanh của mùa thu, nhìn hắn thật sự rất nhẹ nhàng, khoan khoái. Thoáng cái Trữ Hạ đã cảm thấy có thêm vài phần hảo cảm với hắn.

“Ta là Chung Trữ Hạ, tiểu đội số 1145.” Nàng cũng mỉm cười đáp lại, nụ cười rục rờ như ánh mặt trời.

Trận đấu nhất định phải phân cao thấp, vì thế nên tiến hành đấu vòng phụ. Vòng phụ chính là trường cung lớn, tầm bắn ngoài trăm mét. Lúc thấy Lan Lợi Tư kéo trường cung với một tư thái anh tuấn vô cùng, Trữ Hạ biết rõ mình đã thua.

Không phải là nàng nhụt chí, mà chỉ cần nhìn cách hắn kéo cung mạnh mẽ như thế, nàng cũng biết rõ là cái cung này nàng kéo không ra.

Vì vậy cuộc thi bắn cung cuối cùng đã kết thúc.

Lơ đãng ngẩng đầu, lại thấy A Mộc Đồ nhìn mình cười mà như không cười, mặt Trữ Hạ đỏ lên, quay người rời đi.

Lúc này, ở bên sàn vật cũng đang tiến hành tỷ thí.

Nơi tổ chức chiến đấu đối kháng luôn là địa phương tập trung nhiều người nhất, mà trận đấu thì cũng chỉ có thể dùng hai chữ ‘đặc sắc’ để miêu tả mà thôi.

Cách thi đấu là đối kháng 1 -1. 10 người chiến đấu chọn ra 5 người. Lúc Trữ Hạ chen được vào tận nơi thi đấu thì gặp đúng trận tỷ thí của Mãn Đại Ngưu và Lưu Tịch.

Mãn Đại Ngưu kỳ thật vốn không ưa tên nam nhân mà giống hệt nữ nhân này, tuy nhiên cùng ở tiểu đội 1145 nên bọn hắn cần phải dùng thân phận chiến hữu mà khích lệ nhau mới đúng. Mãn Đại Ngưu này là người trọng nghĩa khí, lúc trước Lưu Tịch bị sỉ nhục hắn đã từng định ra mặt bênh vực.

Lúc Liệt dạy Mãn Đại Ngưu chùy pháp sẽ dùng mọi loại vũ khí để buộc hắn phải đối phó. Có một lần trong lúc học tập, Liệt sai Mãn Đại Ngưu tới

kho quân giới lấy thương. Lúc ấy trời đã tối, kho quân giới đáng lẽ sẽ không có người, nhưng Mãn Đại Ngưu lại nghe thấy tiếng thở dốc.

Mãn Đại Ngưu từ bé đã to gan nhưng lại sợ duy nhất một thứ, đó là ma quỷ.

Nghe được tiếng người như có như không, tóc tai hăn dựng ngược hết cả lên, nắm chặt thương trong tay, hướng về địa phương phát ra tiếng người kêu lên: “Ai ở đó?”

Thanh âm kia vì tiếng quát của hăn mà trở nên im bật, không khí càng lộ ra vẻ quái dị.

“Ai ở đó?” Mãn Đại Ngưu lại quát lên một câu nữa, cẩn thận lò dò đi về phía trước.

Một thân ảnh vụt chạy ra, Mãn Đại Ngưu vốn định đuổi theo, nhưng dưới ánh trăng hăn giật mình nhận ra còn một người nữa nằm trên mặt đất.

Dưới ánh trăng, người kia đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch, lỏa lồ để lộ ra làn da trắng như ngọc thạch. Người nọ mở mắt nhìn, thoáng thấy Mãn Đại Ngưu thì kéo vạt áo, muốn đứng lên nhưng chân mềm nhũn lại té sấp xuống mặt đất.

Mãn Đại Ngưu mở to hai mắt, quên cả hô hấp.

Lời đồn về Lưu Tịch lưu truyền khắp quân doanh, nhưng hôm nay tận mắt thấy khiến hăn không khỏi khiếp sợ, vũ khí ở trong tay cũng như sắp rơi ra.

Tiếng thương rơi xuống đất giữa màn đêm càng thêm chói tai. Mãn Đại Ngưu lúc này mới bừng tỉnh, xấu hổ cúi người nhặt thương trên mặt đất.

Lưu Tịch không nói gì, thậm chí còn không thèm nhìn tới hăn, quay người rời đi. Bóng lưng của hăn trong mắt Mãn Đại Ngưu sao mà gầy yếu, cô đơn đến thế.

Từ đó về sau, Mãn Đại Ngưu đối với Lưu Tịch có một cảm giác khó mà nói rõ. Hôm nay lên lô đài, hăn cũng thật sự không muốn đánh cùng Lưu Tịch.

Mãn Đại Ngưu đứng cùng Lưu Tịch trên lô đài nhìn rất không tương xứng, tựa như Mãn Đại Ngưu là một cây búa có thể đánh ngã Mãn Đại

Ngưu bất cứ lúc nào. Nhưng quay mấy hiệp, Mãn Đại Ngưu vẫn không chiếm được một chút lợi thế nào.

Lưu Tịch ngưng thần, tập trung suy nghĩ, một lần nữa bắt đầu tiến công. Kiếm của hắn múa như nước chảy mây trôi, tiêu sái tự nhiên, tốc độ cực nhanh, khiến cho Mãn Đại Ngưu phải ứng phó chật vật. Chỉ thấy kiếm mang lạnh lẽo vun vút, phong tỏa quanh thân hắn, cuối cùng cổ tay Lưu Tịch vẩy một cái, kiếm đã chỉ vào cổ họng Mãn Đại Ngưu rồi.

Chứng kiến cảnh này, Liệt thờ dài, Mãn Đại Ngưu còn quá ít kinh nghiệm thực chiến, không thể so được với vóc dáng nhỏ của người kia.

Chỉ là Lưu Tịch... Liệt bỗng nhiên nở nụ cười, xem ra ở trong đám tân binh này cũng có không thiếu tinh anh.

Đối với việc Mãn Đại Ngưu bại trong tay Lưu Tịch, ai cũng tỏ ra kinh ngạc, đặc biệt là tiểu đội 1145. Mãn Đại Ngưu thì không có quá nhiều phản ứng với kết quả này.

Trận đấu lại tiếp tục tiến hành. Lúc Lan Lợi Tư xuất hiện, bên dưới dấy lên một mảnh reo hò. Nếu như trong quân doanh có tân binh nào nổi trội nhất, thì người ấy nhất định là Lan Lợi Tư.

Ba loại thi đấu cá nhân hẳn đều ghi danh, cả ba đều tiến vào trận chung kết, hơn nữa tại trận đấu xạ kích còn đoạt giải nhất. Tất cả mọi người đều chờ mong hẳn sẽ đem tới nhiều kinh hỷ hơn nữa.

Liệt trừng mắt nhìn Lan Lợi Tư, Lan Lợi Tư mỉm cười đáp lại. Hành động trẻ con của hai người bọn họ bị Tiểu Lăng nhìn thấy, hắn cười cười, nói với Trữ Hạ: “Trong đội ngũ năm nay đúng là ngọa hổ tàng long rất nhiều.”

Trữ Hạ nghe thấy Tiểu Lăng đột ngột lên tiếng thì hết cả hồn.

“Người đi đâu thế, cả ngày cũng không nhìn thấy mặt. Vừa rồi có xem ta thi đấu không?” Trữ Hạ hỏi.

“Không xem, nhưng có nghe kết quả, người làm rất tốt.” Tiểu Lăng vò vò tóc của Trữ Hạ, ra sức tán dương.

Trữ Hạ định phản bác, lại nghe tiếng Tiểu Lăng thì thìm vào tai:

“Ta không muốn thể hiện trước mặt A Mộc Đồ, hẳn sẽ nhận ra ta mất.”

Trữ Hạ giật mình, chợt nhớ lại chuyện ám sát trước đó. Nói như thế, chẳng phải hiện tại Tiểu Lăng đang ở trong vòng nguy hiểm?

Nàng tranh thủ thời gian kéo Tiểu Lăng rời khỏi hiện trường, trở về doanh phòng.

Trữ Hạ và Tiểu Lăng rời đi, bỏ lỡ một trận tỷ thí đặc sắc giữa Lưu Tịch và Lan Lợi Tư.

Nghe Cửu Tiểu Cầu thuật lại, trận tỷ thí kia khiến cho thiên địa quỷ thần đều khiếp sợ. Hai bên đều dùng kiếm, trong lúc thi đấu kiếm ảnh trùng thiên, thanh âm xé gió vang lên không ngừng. Trận tỷ thí quả thực không khác gì trận quyết đấu giữa hai kẻ thù vậy.

Tiểu Cầu kể tới mặt mày hớn hờ, sau đó lại tiếc nuối nói:

“Chỉ tiếc ta không thấy rõ chiêu thức của bọn hăn, chỉ thấy đao quan kiếm ảnh vèo vèo, người xung quanh không chịu được cũng phải lùi về sau mấy bước. Qua không biết bao nhiêu hiệp, đột nhiên kiếm của Lưu Tịch bị gãy. Nói tới tên Lưu Tịch này, thật sự là hăn làm ta nhận không ra, không nghĩ lại lợi hại như thế. Dù kiếm gãy nhưng hăn cũng không chịu thu tay, ngược lại còn tiếp tục nghênh đón kiếm của Lan Lợi Tư. Trường kiếm của Lan Lợi Tư đâm qua vai trái của hăn, hăn thừa cơ bắt lấy lưỡi kiếm, hạn chế hành động của Lan Lợi Tư, sau đó dùng kiếm gãy đâm vào lồng ngực của Lan Lợi Tư.”

Trữ Hạ kinh hãi thốt lên: “Cái gì... Lan Lợi Tư... chết rồi hả?”

“Không! Kiếm của Lưu Tịch gãy rồi mà!” Tiểu Cầu vung tay lên: “Lưu Tịch chỉ dùng kiếm thường, mà Lan Lợi Tư dùng kiếm riêng của hăn, chỉ cần so sánh cũng biết cái nào tốt hơn rồi. Nếu lúc ấy kiếm của Lưu Tịch mà tốt hơn thì người chết nhất định là Lan Lợi Tư. Lúc ấy ai cũng cho rằng kiếm của Lưu Tịch đã đâm vào trái tim Lan Lợi Tư rồi, bởi vì thoát nhìn thì đúng là như thế.”

“Về sau thì sao?” Trữ Hạ vội vàng hỏi.

“Sau đó Lưu Tịch vì bị thương nên không thể thi đấu tiếp, trọng tài đành phán quyết Lan Lợi Tư thắng. Dù sao thì kiếm cũng đã gãy rồi mà.” Tiểu Cầu chốt lại bằng một câu tiếc hận.

“Không được, ta phải đi thăm hãn!” Trữ Hạ đứng ngồi không yên, dù trời đã tối nhưng vẫn chạy ra khỏi doanh trại, một mạch tới thẳng chỗ quân y.

Dù đã sang đêm nhưng ở chỗ quân y vẫn còn có vài người. Vì các trận đấu gần đây nên người bị thương cũng nhiều hơn, ngày nào ở chỗ quân y cũng nhốn nháo người ra vào. Lưu Tịch nằm ở giường trong cùng, cởi trần, nửa thân trên băng bó trắng toát, ở bả vai có máu thấm ra. Tay trái của hãn cũng băng bó, vết máu đã khô lại trên tay khiến cho vết băng thoạt nhìn rất bẩn.

Lưu Tịch tựa hồ nghĩ tới chuyện thay băng, hãn dùng tay phải còn lành lặn cởi băng ở tay trái, nhưng làm thế nào cũng không mở ra được.

“Để ta giúp cho.” Trữ Hạ đi tới, cười hữu hảo. Không để Lưu Tịch kịp từ chối, nàng đã kéo tay hãn qua.

Lưu Tịch nhìn nàng, không mở miệng nói gì. Bỗng nhiên cảm thấy đau nhói, hãn chỉ có thể hít vào một hơi lạnh.

Vì vết băng để quá lâu nên đã dính vào với da thịt, vậy mà Trữ Hạ lại kéo một cái để nó rời ra...

“Thật xin lỗi!” Trữ Hạ vội vàng mở lời. Thấy miệng vết thương của Lưu Tịch, chân nàng như mềm nhũn ra. Trên lòng bàn tay có hai vết thương dài, xuyên qua toàn bộ lòng bàn tay, sâu đủ thấy cả xương. Bị Trữ Hạ kéo mạnh một cái, máu lại bắt đầu rỉ ra.

Trữ Hạ vội chạy tới chỗ lão quân y lấy thuốc bột và vải băng mới, sau đó trở về băng bó cho Lưu Tịch.

“Đau không?” Nàng cẩn thận từng li từng tí.

Lưu Tịch liếc nàng: “Nói nhảm.”

Trữ Hạ bỗng cười rộ lên: “Người đã chịu nói chuyện với ta rồi à?”

Lưu Tịch khẽ giật mình, quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý tới nàng nữa. Trữ Hạ cũng chẳng để ý, lại nói tiếp: “Người thật dũng cảm, nếu là ta, trừ phi đối mặt với người ta hận thấu xương thì ta chẳng làm được như thế.”

Nghe vậy, Lưu Tịch không khỏi quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng nhìn thẳng vào hãn, cười giảo hoạt: “Hoặc là coi địch nhân giả tưởng thành kẻ

mà mình hận thấu xương.”

Lưu Tịch chỉ hừ lạnh một tiếng để đáp lại.

Trữ Hạ cười cười, lại kéo mạnh băng trên vết thương trên tay Lưu Tịch, Lưu Tịch bị đau tới há miệng ra. Nàng cúi đầu cười thầm. Lưu Tịch hung hăng trừng mắt với nàng.

Cùng Lưu Tịch nói chuyện một hồi nhưng thực ra chỉ có Trữ Hạ lẩm bẩm một mình là chính. Một lát sau, Lưu Tịch nhắm mắt chìm vào giấc ngủ, Trữ Hạ kéo chăn cho hắn rồi mới rời khỏi địa giới quân y.

Trăng non như lưỡi liềm làm cho đêm cuối thu càng thêm lạnh lạnh. Trữ Hạ hít sâu một hơi, chậm rãi dạo bước trở về. Nhân sinh như mộng, mùa thu năm trước nàng cũng chưa từng nghĩ tới việc một năm sau mình lại ở trong quân doanh Khế Sa.

Bỗng nhiên, từ đằng sau vươn tới một đôi tay, ôm lấy Trữ Hạ kéo vào dưới gốc cây tối mờ.

Một đôi con ngươi màu u lục như sói hoang nhìn nàng như đang nghiên ngẫm, tìm tòi cái gì.

Trữ Hạ vội vàng trấn tĩnh lại, dùng dáng vẻ tươi cười trả lời hắn: “Vương thân ái của ta, người có gì phân phó sao?”

A Mộc Đờ giữ chặt nàng giữa gốc cây và hắn, nhỏ giọng hỏi: “Vì sao lại ở trong quân doanh của ta?”

“Vì ta muốn cống hiến cho ngài.” Trữ Hạ cố gắng lấy ra một lý do mà mình cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

“Là vậy ư? Muốn cống hiến cho ta ư, vậy thì không bằng tới làm ấm giường cho ta đi.” A Mộc Đờ cười nhẹ bên tai nàng, luồng khí nóng như có như không thổi vào tai nàng.

“Từ... từ từ...” Trữ Hạ cấp thiết gần chết, muốn đẩy hắn ra nhưng không được, nàng chỉ có thể tiếp tục hô lên: “Ta sẽ lập công cho người xem, người hãy để cho ta ở lại trong quân.”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Mặt của nàng ngay sát mặt hắn, chỉ cách có một tấc, nhìn không ra trong ánh mắt u lục kia nghĩ gì.

“Vì sao?” A Mộc Đồ nhàn nhạt hỏi, ngón tay giữ lấy nàng hơi siết lại một chút.

“Ta không muốn tìm lý do nói dối người, nhưng ta cũng không thể nào nói thật được. Ta xin lấy danh thần Cam Tạp xin thề, ta sẽ trung thành với Khế Sa!” Trữ Hạ lo lắng, vội vàng giơ tay lên thề thốt.

A Mộc Đồ cầm lấy tay nàng, xoa nhẹ nhẹ: “Đừng lấy danh nghĩa thần với ta, ta không tin thần. Ta mới chính là thần của Khế Sa này.”

“Xin người, hãy để ta ở lại đây!” Trữ Hạ cảm thấy không nắm bắt được con người này, chỉ biết cầu khẩn hẳn. Hiện tại mạng của nàng ở trong tay hẳn, hẳn thích bóp méo xoa tròn thế nào cũng được... Nhưng nàng không thể xảy ra chuyện được. Nàng còn phải tìm đệ đệ, nàng còn phải phục quốc. Nàng có nợ máu cần phải đòi lại.

“Nói cho ta nghe, ta muốn nghe lời nói thật.” Ngón tay A Mộc Đồ nhẹ miết trên lông mày nàng. “Ở Long Lâm Sơn trang, không phải người còn có một trợ phụ sao? Ta muốn biết mọi chuyện.”

Trữ Hạ đứng bất động tại đó, quật cường nhìn thẳng vào mắt hẳn. Ánh mắt nàng chân thành mà tha thiết, hy vọng hẳn có thể động lòng. Nhưng Trữ Hạ hiển nhiên đã đánh giá thấp vị vua của một nước này rồi.

Ngón tay hẳn từ trên gương mặt trượt xuống cổ, híp híp mắt, cười nói: “Nếu không nói, ta sẽ chém đầu người. Như thế có phải rất đáng tiếc không?”

Cho dù thái độ của hẳn ngả ngớn nhưng Trữ Hạ biết hẳn nói rất nghiêm túc. Trong lời của hẳn đã hàm chứa uy nghiêm không cho nàng cự tuyệt rồi.

“Nếu ta nói rồi, người sẽ cho ta ở lại ư?” Trữ Hạ giãy giụa lần cuối.

A Mộc Đồ nở nụ cười rất tươi, ánh trăng trên đầu cũng trở nên âm đạm thất sắc.

“Người cảm thấy hiện tại có đủ vốn liếng nói điều kiện với ta sao?”

Trữ Hạ cắn răng: “Nói hay không nói người cũng đều muốn chém ta, thế thì giết luôn đi.”

Nàng bi thương nhìn hẳn, cố gắng muốn đánh một canh bạc cuối cùng. Gương mặt nàng dưới ánh trăng mờ càng thêm tái nhợt, thê lương. Một dòng nước mắt xinh đẹp chảy xuống, rơi vào tay hẳn.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 9

Hỏa Vân

> Hai người nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc A Mộc Đồ cũng lên tiếng: “Được rồi, nói thật ra, dù là tội lớn bằng trời nào, ta cũng sẽ không giết người.”

Không giết nàng không có nghĩa là buông tha nàng. Nhưng đây là nhượng bộ lớn nhất của A Mộc Đồ rồi, Trữ Hạ sao có thể không thức thời được. Con mắt chớp chớp, cuối cùng nàng quyết định nói ra một phần.

“Ta là Vương tộc ở Bang Thập, năm trước tròng cung biến ở Bang Thập chắc hẳn ngươi cũng biết?” Nàng ngẩng đầu thăm dò hắn.

A Mộc Đồ gật đầu, trên mặt không có bất kỳ cảm xúc gì.

Trữ Hạ lại nói tiếp: “Lôi Nhược Nguyệt huyết tẩy cả nhà của ta, chỉ có ta và đệ đệ trốn thoát, nhưng lại bị thất lạc trong quá trình đào vong. Vì vậy ta mới cải trang cách ăn mặc, cuối cùng trà trộn vào Khế Sa.”

Kinh nghiệm hơn nửa năm trải qua nàng chỉ tích góp trong một câu ngắn gọn, ngọt bùi cay đắng trong đó e là chỉ nàng mới có thể cảm nhận được hết.

Trữ Hạ dựa lưng vào thân cây, trượt ngồi xuống, ôm đầu gối:

“Ta không hề có ý đồ gì không tốt, chỉ là không còn nơi nào để đi. Dù người có ý định đánh Hán Thống hay Bang Thập, với ta thì cũng chẳng khác gì nhau. Nếu như Khế Sa không thể thu ta thì hiện tại cứ giết ta đi.”

Nói xong, Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn hắn, mang theo vẻ chờ mong, lại có chút tuyệt vọng.

A Mộc Đồ cũng ngồi xồm xuống, đưa tay nâng mặt nàng lên, cười nói: “Chung Trữ Hạ... Người là trưởng công chúa Hạ Trữ của Bang Thập, đúng không?”

Nghe được hai chữ “Hạ Trữ”, trong nội tâm nàng lại dâng lên một cảm giác đắng chát.

Nuốt xuống, nàng gật gật đầu.

“Người có dã tâm, người không cam lòng nhìn thúc thúc người đoạt đi vị trí của cha mình, muốn đoạt lại, đúng không?” A Mộc Đồ nhìn nàng, khóe miệng tiếp tục mỉm cười.

Trữ Hạ nhìn thẳng vào hắn: “Phải”.

“Người hận Lôi Nhược Nguyệt đã trợ giúp thúc thúc người giết phụ thân người, cho nên muốn mượn tay ta giết hắn, đúng không?”

“Đúng!”

“Tốt!” A Mộc Đồ chỉ nói một chữ, lại đứng lên.

Trữ Hạ không rõ chữ “tốt” này của hắn là có ý gì, thấy hắn đứng lên thì cũng đứng lên theo.

“Chuyện ở Long Lâm sơn trang thì sao?” A Mộc Đồ lại hỏi: “Người vì sao lại có thêm một ‘trượng phu’ và ở trong Long Lâm sơn trang.”

“Là có người bỏ tiền thuê ta, vì cái gì thì ta cũng không rõ.” Trữ Hạ nghĩ thầm cái này cũng không phải là ta nói dối người.

A Mộc Đồ sững sờ, bán thân sao? Hoặc đơn thuần chỉ là thuê?

Trong đầu hắn lại nhớ lại cảnh nàng ngồi ở hồ sen ngày hôm ấy. Chỉ cần là một nam nhân bình thường đều không thể ngăn cản được sức hấp dẫn của một cô gái như thế.

“Thuê người có phải là một người trẻ tuổi tầm hơn hai mươi một chút, có một đôi mắt đen rất sáng hay không?” A Mộc Đồ hỏi.

Trữ Hạ gật đầu, nàng nghĩ dù sao A Mộc Đồ cũng không biết Tiểu Lăng đang trà trộn ở trong quân.

A Mộc Đồ nở nụ cười, nói tiếp: “Công chúa, muốn báo thù thì phải mạnh mẽ lên, không có ai giúp người đâu, chỉ có người mới giúp được chính mình mà thôi.”

Đương nhiên nàng có lẽ cũng sẽ là một quân cờ có lợi cho hắn. Còn có... Hắn muốn nhìn xem nàng có thể làm được những gì.

A Mộc Đồ cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn trăng, ngày mai chắc hẳn là một ngày đẹp trời.

...

Ngày hôm sau là trận chung kết cưỡi ngựa, đúng lúc ở chỗ trại ngựa có một chú ngựa chiến mới tới.

Nghe nói đây là thần câu từ phương tây xa xôi tới, so với chiến mã bình thường cũng phải cao hơn hẳn một cái đầu, toàn thân tuyết trắng, bốn chân mọc lên bốn chùm lông màu đỏ như lửa, tên là Hỏa Vân.

Long Mạt Cửu hạ lệnh, đệ nhất binh lính thắng trong kỹ thuật cưỡi ngựa sẽ được thử cưỡi Hỏa Vân. Nếu có thể chinh phục được Hỏa Vân thì thần câu này sẽ giao lại cho hắn.

Lệnh này làm cho Liệt rất căm tức. Từ lúc đầu nhìn thấy Hỏa Vân, Liệt đã vô cùng yêu thích rồi, vốn định hỏi xin Long Mạt Cửu, ai ngờ lại nghe lão già này ra lệnh như thế. Nhưng con ngựa này tính hoang dã, chỉ sợ thuần phục nó cũng không dễ dàng.

Sự thật chứng minh đúng là như thế.

Người đứng đầu kỹ thuật cưỡi ngựa là Thần Mã của tổ 2132. Nhà hắn vốn có lịch sử chăn nuôi ngựa, ngựa ở trong quân doanh Khế Sa do nhà hắn cung cấp rất nhiều, nên bản thân hắn cũng có nhiều hiểu biết hơn người về chiến mã.

Lần đầu thấy Hỏa Vân, hai mắt của hắn lập tức sáng lên. Con ngựa này đúng là bảo mã ở Tây Vực, không, so với Tây Vực thì nơi đó còn xa hơn. Nghe nói nơi đó có biển, bốn phía có lục địa bao quanh. Ở nơi ấy, người ta sản xuất rất nhiều chiến mã, hình thể cao lớn, sức bền và sức bật cũng không gì sánh bằng. Nếu nói là có một con ngựa như trong truyền thuyết thì con ngựa trước mắt Thần Mã này đứng ở vị trí số một.

Hỏa Vân được đưa tới trung ương của trường ngựa, nó rất hung dữ, bất kể ai tới gần cũng bị nó dùng hơi thở hoặc dùng chân cào cào xuống đất đe dọa.

Thản Mễ rất hưng phấn, vừa vào đã lập tức tiếp cận nó, nhưng hiển nhiên con ngựa này không thèm để ý tới hắn, cổ hất lên để tay hắn không chạm vào được.

Thản Mễ cúi người, bắt lấy bờm ngựa, xoay người một cái đã leo lên được thân Hỏa Vân. Con ngựa hí lên, cả người chồm tới, khí lực lớn vô cùng là Thản Mễ suýt nữa thì ngã xuống.

Hỏa Vân thấy không thể quăng hắn xuống thì móng trước nâng lên, lưng ngựa và mặt đất tạo thành một góc gần như vuông chín mươi độ. Thản Mễ ôm lấy cổ nó, hai chân kẹp chặt muốn ổn định thân thể. Nhưng ngay sau đó, Hỏa Vân lại nhảy lên, thân ngựa nghiêng đi, đơn giản hất Thản Mễ xuống. Thản Mễ lúc ngã xuống còn nắm lấy lông bờm nó, liền bị nó tung chân đá một cái, lập tức rơi xuống đất, cả người gần như sắp bị nó dẫm nát.

“Vụt!” Tiếng roi phá không vang lên, trên chân trước của Hỏa Vân xuất hiện một vết máu đỏ, nó bị đau đành lùi lại, nhìn chăm chăm vào người cầm cây roi trước mặt.

Liệt kéo Thản Mễ ra, ra lệnh cho hắn lui về sau, còn mình thì cầm roi nhìn về phía Hỏa Vân.

Một người một ngựa đối mặt với nhau vẻ rất kỳ quái.

Liệt cười giảo hoạt, roi co lại, Hỏa Vân vô ý thức lùi về sau một bước, hơi thở phì phì. Đúng lúc này, Liệt buông roi, nhảy lên lưng ngựa. Đã lĩnh giáo qua chuyện Thản Mễ bị con ngựa này cho ăn đau khổ thế nào, vừa nhảy lên, Liệt lập tức kẹp chân vào bụng ngựa, ngực dán chặt xuống lưng ngựa. Hỏa Vân giằng co cả nửa ngày cũng không hất được hắn xuống.

Hỏa Vân rít lên một tiếng, lập tức lao về phía rào chắn như điên, tốc độ còn nhanh hơn chạy nước rút khiến Liệt âm thầm kinh hãi trong lòng. Nếu có thể thu phục được chiến mã này, trên chiến trường sẽ có biết bao nhiêu cái lợi.

Đây là một cuộc tỷ thí về sức chịu đựng và nghị lực. Hỏa Vân vẫn chạy nước đại, không hề có ý định chậm lại, mà Liệt cũng chỉ có thể ghé sát vào lưng ngựa, tứ chi một mực muốn trụ nó lại.

Thật sự là con ngựa quyết liệt, nhìn trận thế này đúng là không chết không thôi. Liệt trong lòng âm thầm than khổ, nhìn thấy ngày dần đã ngã về

phía tây, chân tay hần cũng cứng đờ. Người xung quanh xem bắt đầu kêu gào, có người nói nhảm chán, có người lại lo lắng liệu Liệt có thể trụ được bao lâu? Nếu như bị con ngựa này hất xuống, không chết cũng mất nửa cái mạng rồi.

Thản Mễ càng lo lắng cho Liệt bao nhiêu thì càng đau lòng cho Hỏa Vân bấy nhiêu. Hần không chinh phục được Hỏa Vân, nhưng con ngựa này cũng một thời gian do hần chăm sóc, chỉ có hần mới khiến nó ngoan ngoãn nghe lời. Ngựa là một con vật thông thái, nó có thể nhận ra ai tốt với nó.

Người xem ngày càng nhiều, mọi người đều ra sức cổ vũ cho Liệt, với tình thế trước mắt cũng không ai có cách nào cả.

A Mộc Đồ cũng chạy đến, thấy thế thì cười vánh lên, thấy Liệt bị một con ngựa hành hạ như thế, tâm tình của hần rất thoải mái.

Bỗng nhiên, từ ngoài rào chắn xông ra một người, vội vàng chạy về phía Hỏa Vân. Bốn phía lặng ngắt như tờ. Tiểu tử này không muốn sống nữa sao? Hần làm vậy mà không chết dưới móng sắt của Hỏa Vân mới lạ.

“Tránh ra!” Liệt nằm rạp trên lưng ngựa kêu to, nhận ra người này đúng là người mà Vương rất thích, Chung Trữ Hạ. Tên tiểu tử gầy yếu này không phải muốn cứu hần chứ? Nhưng với cái vóc dáng kia, hần còn không chịu nổi một đạp của Hỏa Vân đi.

Đúng lúc tất cả cho rằng Hỏa Vân sẽ dẫm lên người hần thì lại thấy móng nó đạp về phía trước một cái, thân thể hướng về phía bên cạnh ngã văng ra, may mà không đụng phải Trữ Hạ. Nhưng Liệt ở trên lưng nó cũng phải chịu chung số phận ngã với nó.

Trữ Hạ đứng như trời trồng nhìn một người một ngựa ngã xuống, hốc mắt đã đầy nước.

Hỏa Vân không còn bộ dạng hung ác như trước nữa, nó cố gắng đứng lên, chậm rãi tập tễnh đi tới trước mặt Trữ Hạ, cứ đi được vài bước lại chực ngã xuống, dường như đi lại với nó lúc này cũng là một chuyện khá khó khăn.

Nó đi tới trước, cúi đầu, thè lưỡi liếm mặt nàng.

“Tiểu Tam!” Trữ Hạ không kiềm chế được ôm lấy cổ Hỏa Vân khóc rống lên. Đôi con người đen láy của Hỏa Vân cũng chảy xuống nước mắt.

Nó dùng đầu cọ cọ vào người nàng, như một đứa trẻ đang tủi thân vậy.

Liệt không biết phải phản ứng như thế nào, hấn từ trên mặt đất bò dậy, đúng lúc thấy nước mắt của Hòa Vân.

Con ngựa này... rốt cuộc là bị làm sao vậy?

...

Trong trại ngựa ở phía nam quân doanh, Trữ Hạ đã khóc tới rồi tinh rồi mù.

Ban nãy thừa dịp rối loạn, A Mộc Đồ đã kiên quyết sai người nhét Liệt và trong chỗ quân y, thấy Trữ hạ ôm Hòa Vân khóc lóc không chịu buông ra, hấn đành phải kéo nàng cùng tới đây với nó.

Hấn dùng tay áo lau nước mắt cho nàng, bởi vì trên mặt nàng bôi một lớp tro nên vừa khóc đã bị chảy hết sạch. A Mộc Đồ bật cười. Một giây sau, Hòa Vân đã phun nước miếng vào mặt hấn.

Hòa Vân trừng mắt với hấn, nhìn như kẻ thù. Trữ Hạ vội vàng kéo nó ra. Phun nước miếng lên mặt Khế Sa vương, con ngựa ngốc này không muốn sống rồi sao?

A Mộc Đồ dùng tay áo lau nước miếng của ngựa trên mặt, lạnh lùng trừng mắt với Hòa Vân: “Có tin ta đem người ra nương sống hay không?”

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Trữ Hạ vội vàng đứng trước mặt Hòa Vân, tranh thủ xin lỗi hấn.

A Mộc Đồ vẫn tiếp tục lau bùn trên mặt nàng, lạnh lùng nói tiếp: “Ta vẫn chờ người giải thích.”

Trữ Hạ ngồi trên lan can chuồng ngựa, nhẹ nhàng vỗ về Hòa Vân, bắt đầu kể.

“Đây là con ngựa được tiến cung, lúc ta còn nhỏ đã được phụ vương ban thưởng cho ta và đệ đệ Xuyên Trữ. Lúc ấy nó cũng là một con ngựa non vừa mới được sinh ra nên có thể nói bọn ta lớn lên cùng nhau. Ta là lão đại, đệ đệ là lão Nhị, nó chính là lão tam, cho nên chúng ta cũng đặt tên cho nó là Tiểu Tam. Mùa đông năm trước, trong tròng cung biến ở Bang Thập, Xuyên Trữ cưới Tiểu Tam trốn ra khỏi hoàng cung, từ đó không hề gặp lại, cũng không có tin tức gì của hấn...” Trữ Hạ nhẹ giọng kể, vẻ mặt lạnh nhạt, không còn chút dáng dấp bi thương như hồi nãy nữa.

Nàng vuốt ve Tiểu Tam, khắp người nó đều là vết thương, cũ có, mới có, lông trắng cũng dính đầy vết bẩn, chân trước bị Liệt dùng roi quật còn lằn lên dấu đỏ.

“Tiểu Tam trước kia rất đẹp, lông của nó vừa trắng, vừa mượt!” Trữ Hạ cười nói. Nàng lôi Tiểu Tam ra khỏi chuồng ngựa, lại đi lấy thùng nước ở cách đó không xa về, tay còn cầm cả bàn chải.

A Mộc Đồ không nói gì, chỉ lặng yên nhìn nàng.

“Tiểu Tam, có đau không?” Trữ Hạ vừa tắm cho nó, vừa hỏi. “Tiểu Tam, người bướng bỉnh như thế, chắc cũng đã bị ăn đòn không ít? Hơn nửa năm qua, người đã đi đâu, sao lại tới được đây?”

“Tiểu Tam, bị người ta cười một lần cũng không có việc gì đâu, người xem người tự giày vò mình thành cái dạng gì rồi...”

“Tiểu Tam, người có nhớ ta không? Ta thì luôn nhớ người đấy.”

“Tiểu Tam...”

Trữ Hạ vừa nói vừa cắn nhẫn, bỗng nhiên lại nghẹn ngào không nói gì nữa. Vấn đề nàng muốn hỏi lúc này không sao nói ra được...

Tiểu Tam, Xuyên Trữ ở đâu?

Tiểu Tam, tại sao chỉ có người mà không thấy Xuyên Trữ? Các người cùng nhau chạy ra khỏi hoàng cung mà, sao lại tách ra rồi?

Tiểu Tam, Xuyên Trữ hẳn...

Xuyên Trữ bây giờ đang ở đâu? Xuyên Trữ có phải đã... chết rồi hay không?

Nàng cắn môi, nước mắt nàng lại rơi xuống. Nàng vùi đầu trên lưng ngựa, bả vai run rẩy nhưng không khóc thành tiếng.

Tiểu Tam quay đầu dùng miệng đẩy đẩy đầu của nàng, chỉ thấy thanh âm nghẹn ngào, nước nở vang lên. Tay của nàng túm lấy mấy cọng lông trên lưng nó, giống như chỉ có thể làm vậy mới khắc chế được thống khổ trong nội tâm nàng lúc này.

“Ta muốn giết hẳn! Ta nhất định phải giết hẳn!” Trữ Hạ từ trong đáy lòng kêu gào, hai hàm răng cắn nát bờ môi lúc nào không hay.

A Mộc Đồ do dự một chút, sau đó thò tay nhẹ nhàng đặt lên đầu nàng, ra sức vuốt vuốt vỗ về.

Nàng... muốn giết Lôi Như Nguyệt ư? Lôi Như Nguyệt...

Trữ Hạ trở tay nắm lấy cánh tay hăn, nói: “Giúp ta!”

Hăn lẳng lặng nhìn nàng, trên mặt không có chút biểu lộ nào.

“Muốn ta làm gì cũng được. Hãy giúp ta!” Trữ Hạ nhìn hăn chăm chú. Nàng không có cách nào có thể đối đầu với một Bang Thập cường đại như thế. Nàng quá nhỏ bé!

A Mộc Đồ nhẹ vuốt từ tai nàng ra sau gáy, lắc đầu: “Không được!”

Như mất đi cả lực lượng, Trữ Hạ loạng choạng lùi về sau. A Mộc Đồ ôm lấy eo của nàng giữ lại.

Hăn ôm lấy nàng, nói: “Là người cầu xin ta giữ người lại. Đã muốn ở lại, hãy làm ra thành tích cho ta xem. Người muốn báo thù, muốn chính mình trở nên mạnh mẽ, ta sẽ không giúp người. Chỉ người mới có thể giúp mình. Hiểu không?”

Trữ Hạ ngây người một chút, sau đó nở nụ cười. Nàng khom người chào A Mộc Đồ sau đó quay người rời đi.

Nếu lúc đó A Mộc Đồ biết sau này hai người sẽ thế nào, có lẽ hiện tại hăn sẽ chẳng nói lời ấy. Chỉ đến khi sự tình phát sinh mới hối hận, mới nhận ra biết thế chẳng làm.

A Mộc Đồ thở dài, vỗ vỗ Hỏa Vân nói: “Tiểu Tam, lão đại nhà người cho là tắm cho người một nửa là xong rồi.”

Hỏa Vân phun ra hơi thở, nhìn Trữ Hạ đi xa dần, muốn đuổi theo nhưng lại bị dây thừng giữ lại không nhúc nhích được, chỉ có thể bực bội cào đất dưới chân.

“Nàng rất đáng yêu, như con mèo nhỏ, đúng không?” A Mộc Đồ tâm tình rất tốt, lại hỏi Hỏa Vân, lại nhận được cái trừng mắt từ nó. Hăn mang theo tâm trạng phấn khởi mà bỏ đi.

Hôm sau bắt đầu thi đấu theo tổ đội. Vòng thứ nhất rút thăm thi đấu, 20 tổ chọn lấy 10 tiến vào vòng trong. Trong trận đấu chỉ cần có 3/5 trận thắng là coi như qua vòng.

Trữ Hạ rất không may, rút thăm trúng đội mạnh nhất là 114.

Tiểu Cầu vẻ mặt uể oải, hăn tự nhận mình là người cản trở nhất đội. Vóc dáng bé tí tẹo của hăn, không đấu cũng thua không thể nghi ngờ.

Tiểu Lăng xoa xoa đầu hăn, cười nói: “Không hăn. Tiểu Cầu, đi xem bọn họ thi đấu, lên danh sách cho ta.”

Tiểu Cầu giơ tay lên, ý bảo hăn đã sớm thu thập đầy đủ rồi. Dù sao Tiểu Cầu hăn cái gì cũng vô dụng, chỉ có thể làm mấy công tác lặt vặt này thôi.

Rất nhanh tới lượt bọn hăn lên sàn đấu. Tiểu Lăng xem xét tư liệu, người lên sân đầu tiên bên phía đối phương có bài danh thứ tám trong thi đấu đối kháng cá nhân, vũ khí là trường đao, thực lực trong đội là một trong những người mạnh nhất. Mãn Đại Ngưu vốn định lên đầu tiên, nhưng sau đó bị Tiểu Lăng ngăn lại, chỉ vào Tiểu Cầu nói:

“Người lên đầu tiên.”

“Ta?” Tiểu Cầu kinh hãi hỏi lại.

Tiểu Lăng vỗ vỗ vai hăn, nói: “Người vừa lên thì nhận thua là được, không cần đánh.”

“Vì sao?” Mãn Đại Ngưu kêu lên: “Sao không để ta đi thu thập tên kia?”

Trữ Hạ giữ lấy tay Mãn Đại Ngưu, giải thích:

“Dùng yếu địch mạnh, dùng mạnh địch yếu, đó là chiến thuật. Nhưng mà Tiểu Lăng, người có nắm chắc không đấy? Bọn hăn có năm người, thực lực cũng tương đối ngang nhau.”

Tiểu Lăng nhìn lên lồi đài, nhẹ nói: “Trữ Hạ, người thắng thì Lưu Tịch cũng không cần ra sân.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Hôn

> Trữ Hạ quay đầu nhìn Lưu Tịch đứng ở một bên. Hãn mới bị thương còn chưa khỏi, nếu như lên sàn đấu, miệng vết thương nhất định sẽ vỡ ra. Tiểu Lăng nói như thế là muốn bảo vệ cho Lưu Tịch sao?

Lưu Tịch lờm nàng một cái, ném ra một câu: “Ta còn không cho là người sẽ thắng.”

Trữ Hạ vốn tính háo thắng, đang định bùng phát, nhưng sau đó lại nhẫn nhịn, trong bụng không ngừng tụng câu: ‘Đoàn kết!’, ‘Đoàn kết!’. Nàng không thèm để ý tới Lưu Tịch nữa mà quay đầu nhìn Tiểu Cầu.

Tiểu Cầu vừa lên, ở dưới đã cười âm lên. Tiểu Lăng nói với Tiểu Cầu là vừa lên có thể nhận thua, nhưng Tiểu Cầu lại không làm thế, hãn dù gì cũng là nam nhân, sao có thể không đấu đã nhận thua? Đối phương thấy vóc dáng Tiểu Cầu cũng tỏ ra tức giận, đại đao vung lên lập tức đánh rơi đao trong tay Tiểu Cầu. Thắng thua chẳng còn quan trọng nữa, hãn hướng về phía Mãn Đại Ngưu bên dưới lôi đài, mắng:

“Đi lên! Con mẹ nó người không lên là có ý gì?”

Không chờ hãn hô xong, trọng tài đã tổng cổ hãn xuống. Mọi người chỉ có thể lắc đầu, đây là quy củ của trận đấu rồi.

Người lên sân đấu thứ hai đứng trong nhóm 50 người đứng đầu. Tiểu Lăng tùy ý mượn một thanh đao sau đó đi lên.

Mãn Đại Ngưu và Lưu Tịch đều hiếu kỳ với Tiểu Lăng. Tiểu Lăng không báo danh tỷ thí đối kháng, tuy đã được nhìn thấy đao pháp mà Tiểu Lăng dạy cho Trữ Hạ nhưng chưa ai tận mắt thấy hãn tỷ thí bao giờ.

Nhưng kết quả lại làm cho Mãn Đại Ngưu vô cùng thất vọng. Tiểu Lăng vừa lên sân đã bắt đầu trốn, lưỡi đao của đối phương lúc nào cũng lướt qua người hắn rất hung hiểm. Sau mười hiệp, đối phương mạnh mẽ bổ nhào tới, thân hình Tiểu Lăng đột nhiên thấp xuống, dùng một tư thế không mấy đẹp mã lên tới sau lưng đối phương. Trong lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng, đao của hắn đã ở trên cổ tên kia.

Thoạt nhìn hết thấy thì Tiểu Lăng thắng là nhờ vào vận khí. Nhưng ánh mắt Lưu Tịch rất sắc sảo, hắn biết thừa là Tiểu Lăng đang giả bộ.

Mỗi chiêu tới hắn chỉ trốn, nhìn như nguy hiểm nhưng thực chất hắn đã nắm chắc mười phần. Chỉ có người có thể khống chế được tất cả thế tiến công của đối phương mới có thể làm được thành cái tình trạng đó.

Trận thứ hai, Tiểu Lăng thắng, điểm số hòa 1 – 1.

Trận thứ ba, Mãn Đại Ngưu lên sân. Đối thủ bài danh trong nhóm 100, mà Mãn Đại Ngưu bài danh thứ ba, tất nhiên chiến thắng nhẹ nhõm. Vì thế điểm số là 2 – 1, nhóm Trữ Hạ vượt lên trước.

Chỉ còn hai người chưa đấu. Nếu Trữ Hạ thắng, Lưu Tịch cũng không cần lên sân nữa, mà nếu Trữ Hạ thua thì chỉ có thể dựa vào Lưu Tịch.

Trữ Hạ sửa sang lại quần áo, đối với Lưu Tịch lộ ra một nụ cười tươi tắn, nói: “Ta sẽ bảo vệ ngươi!” Sau đó tiêu sái mà nhảy lên sân khấu. Lưu Tịch sững sờ một chút, sau đó hừ lạnh, nghĩ đúng là không biết tự lượng sức mình.

Theo tư liệu của Tiểu Cầu, đối thủ của Trữ Hạ bài danh trong nhóm 150 người đứng đầu. Tiểu Lăng dạy nàng đao pháp ba tháng nhưng thực tế cũng chỉ có ba chiêu. Nàng còn không có kinh nghiệm thức chiến nào, chỉ cùng Tiểu Lăng đánh nhau, nhìn vẻ mặt tự tin của hắn, trong lòng nàng vẫn cảm thấy bất an.

Đối phương dùng đại đao. Trữ Hạ vóc dáng cũng chỉ ngang tiểu Cầu mà thôi.

Vũ khí của Trữ Hạ là hai thanh mộc đao.

Vũ khí đưa ra làm cho xung quanh đột nhiên nhốn nháo. Nàng cũng không để ý, chỉ giải thích với trọng tài là sợ không khống chế tốt nên dùng mộc đao cho an toàn. Trọng tài sững sờ một chút, sau đó cũng gật gật đầu.

Trận đấu vốn tới một điểm nào đó sẽ dừng, thắng thua bằng thực lực, khán giả cũng biết rất rõ.

Nhưng đối phương lại không nghĩ thế, Trữ Hạ dùng mộc đao làm cho hãn cảm thấy mình bị coi thường.

“Người nghĩ đây là nơi nào? Dùng mộc đao để chơi sao? Ta nghĩ người nên về nhà bú mẹ thêm vài năm nữa đi.”

Nói xong, hãn hét lớn một tiếng, đánh xuống mộc đao trong tay Trữ Hạ để lập uy. Không ngờ thân hình Trữ Hạ hơi động làm cho hãn ngay cả giật mình cũng không có thời gian, thoáng cái đã thấy nàng ở trước mặt, hai tay cầm ngược đoản đao, mà mộc đao trong tay trái đã kề ngang lên cổ hãn, còn đoản đao trong tay phải thì đâm vào ngực. Mặc dù là mộc đao nhưng vẫn khiến hãn cảm thấy đau nhức. Nếu là đao thật, chắc hãn đã mất mạng rồi.

Tình huống thay đổi trong nháy mắt. Như Tiểu Lăng đã nói, Trữ Hạ phải dùng kỹ năng ám sát, một kích trúng ngay mục tiêu, thừa dịp bất ngờ, nếu không nàng cũng không có cơ hội thứ hai.

Theo thanh âm đoản đao rơi xuống, Trữ Hạ thu tay lại, đối phương lui về phía sau mấy bước rồi ngã ngồi trên mặt đất. Chung quanh yên tĩnh hồi lâu, sau đó bộc phát từng trận âm thanh trầm trồ khen ngợi. Trọng tài cũng đã kịp phản ứng, tuyên bố Trữ Hạ thắng, thuận tiện công bố luôn tổ đội của nàng đã thắng chung cuộc.

Tiểu Cầu hoan hô ầm ĩ, tất cả mọi người đều vui vẻ, ngay cả Lưu Tịch cũng không giấu nổi vẻ tươi cười. Chỉ khi thấy Trữ Hạ tới gần, hãn mới thu lại dáng tươi cười, nói: “Vận khí không tệ.”

Trữ Hạ không thèm chú ý, cười tươi như hoa, đi tới trước mặt hãn, lúc thấy hãn run lên thì bỗng nhiên đánh ra một quyền vào bụng Lưu Tịch. Lưu Tịch kêu thảm một tiếng, không ngờ nàng sẽ ra một chiêu âm hiểm như thế.

Trữ Hạ cười hắc hắc, nói: “Chúng ta hòa nhé!”

Sau vòng một lại tới vòng hai, các tổ đội chiến thắng lại rút thăm, quy củ như cũ. Tổ đội của Trữ Hạ thuận lợi vượt qua. Sang vòng thứ ba cũng y như thế, nhóm của Trữ Hạ cũng lại qua.

Ba lượt đấu vòng loại, từ hai vạn tổ đội đã giảm xuống còn 2500 tổ đội, mất hết một ngày.

...

Mỗi ngày Trữ Hạ tắm tấp đều phải đợi tới đêm tối mới lên tới nhà tắm. Lúc này nhà tắm không có người, mà Tiểu Lăng mỗi lần như vậy cũng đều đi cùng nàng, giúp nàng canh giữ cửa.

Ngoài miệng không nói ra nhưng Trữ Hạ vô cùng cảm kích. Nàng với hắn, giữa cả hai luôn có một thứ tình cảm kỳ lạ chảy xuôi. Nghĩ không ra, nói không ra, nhưng cả hai đều rất ăn ý không chạm tới.

Đêm hôm đó, Trữ Hạ nửa đêm thức dậy thì phát giác Tiểu Lăng không ở đây.

Gần đây hành tung của Tiểu Lăng rất thần bí. Lúc đầu Trữ Hạ tưởng hắn tận lực trốn tránh A Mộc Đồ, về sau phát hiện cũng không phải là thế. Trong lòng nàng cảm thấy hơi bất an, lo lắng chờ đợi.

Sự tình như bình thường như lại có dấu hiệu sóng ngầm đang dần nổi lên mãnh liệt.

Nhưng hôm sau khi nàng tỉnh lại, đã thấy Tiểu Lăng nằm ở cạnh nàng, khiến nàng không thể không mỉm cười khi một ngày tốt lành lại tới.

Sau bình minh, trận đấu lại tiếp tục.

Ngoại trừ những tổ đội chưa bị đào thải, còn lại tất cả quân doanh lại trở về sinh hoạt, rèn luyện như ngày thường, hơn nữa bộ binh còn dán danh sách tấn cấp. Lan Lợi Tư vì biểu hiện kiệt xuất được tấn thăng làm Doanh trưởng làm cho ai nấy đều hâm mộ vô cùng. Thán Mễ cũng vì kỹ thuật cao siêu nên được chọn là trưởng kỵ binh đoàn.

Trong cuộc thi đấu tổ đội thi, tổ 1145 của Trữ Hạ tiến vào tới vòng thứ tư, tất cả mọi người đều nhiệt tình cổ vũ bọn hắn cố gắng lên. Tiểu Cầu vui vẻ nhất, sáng sớm hắn đã đi nghe ngóng về vòng thi thứ tư, lúc trở về thì sắc mặt rất kỳ quái.

Bọn Trữ Hạ đều phỏng đoán vòng thứ tư sẽ không khác gì lắm vòng thứ ba, nhưng Tiểu Cầu lại dùng biểu lộ kỳ quái, nói: “Vòng thứ tư... là thi số học.”

Thi số học, không thể nghi ngờ chính là một cái tát vào đám đại hán Khế Sa vốn đang rất phong quang trong ba vòng thi trước.

Đừng nói là số học, đám ông lớn ở đây đến chữ còn không nhận được mặt. Ai nghĩ tới ở trong quân đội lại thi số học cơ chứ.

Nhưng điều này lại làm cho Trữ Hạ có phát hiện ngoài ý muốn, hóa ra trình độ văn hóa của đội năm người bọn họ cũng không hề kém.

Tiểu Cầu biết đọc sách, tình báo cho cả nhóm đều là hãn thu thập và chỉnh lý, dù chữ có hơi xấu một chút nhưng coi như đã qua. Lưu Tịch làn da trắng như ngọc, bàn tay mặc dù lưu lại vết chai do cầm kiếm nhưng lại rất sạch sẽ, thon dài, nhìn xem cũng là người được học văn hóa từ nhỏ. Đương nhiên, lúc nàng hỏi vấn đề này thì bị hãn ném trả bằng một cái lườm cháy mặt.

Được rồi, cứ coi như là hãn biết chữ đi.

Tiểu Lăng càng không cần nói, mà khiến Trữ Hạ kinh ngạc ngoài ý muốn là Mãn Đại Ngưu chẳng những biết chữ mà còn viết rất đẹp. Thật sự là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài rồi.

Mãn Đại Ngưu nói, cha hãn là giáo viên nổi danh nhất trong bộ lạc của hãn.

Trữ Hạ té xiu.

“Trữ Hạ, vậy người có biết chữ không?” Mãn Đại Ngưu rất không hài lòng với ánh mắt hoài nghi của Trữ Hạ, bèn cau mày hỏi lại.

“Tất nhiên!” Trữ Hạ kêu lên. Dù sao nàng cũng là công chúa một nước mà, tuy nhiên lại là chữ của Bang Thập. Mà chữ viết của Bang Thập và Khế Sa khác nhau rất nhiều, khi còn bé nàng lại không chăm chỉ đọc sách cho lắm... Nghĩ tới điều này, Trữ Hạ hơi chột dạ.

Phương thức thi số học khiến cho ai nấy đều kỳ quái, tất nhiên là năm người một tổ có thể thảo luận để đưa ra đáp án chính xác.

Năm người một tổ chụm lại trên sàn vật, mọi người tay cầm bút lông xem đề mục trong bài thi.

Tổng cộng có năm loại đề, số lượng rất nhiều, thời gian là nửa nén hương. Tất cả các tổ đều châu đầu bàn bạc, chỉ có thể nhỏ giọng thảo luận, không dám phát ra tiếng lớn.

Loại đề đầu tiên là cộng trừ đơn giản, thứ hai là so sánh phức tạp, thêm nhân chia, do Mãn Đại Ngưu và Cửu Tiểu Cầu cùng hoàn thành. Đề thứ ba là hình học, tứ tư là logic, tiến hành thuật toán phân tích, không hạn chế phương thức tính toán. Loại đề thứ năm là loại phân tích chiến thuật.

Tiểu Lăng hỏi Trữ Hạ: “Giải được đề hình học không?”

Trữ Hạ cầm qua đề thi xem xét, thấy hai có hình tròn giao nhau, bắt tính chu vi. Đột nhiên nàng lại nhớ tới lão tiên sinh dạy số học trong cung. Khi ấy nàng và Xuyên Trữ hay trêu đùa lão. Ai! Vị tiên sinh ấy là đế sư hai đời, nếu như ông ấy còn sống thì những cái đề này chẳng phải dễ giải quyết như ăn một bữa sáng sao?

Trữ Hạ nói: “Để ta thử xem.” Sau đó buông bút lông trong tay ra, bắt đầu suy nghĩ.

Tiểu Lăng và Lưu Tịch giải quyết hai đề thi cuối cùng. Tư duy của Lưu Tịch thực làm Tiểu Lăng phải giật mình. Hẳn đã sớm chú ý tới Lưu Tịch, thậm chí còn nghĩ rằng thân phận của người này thật sự không đơn giản.

Trữ Hạ tính toán tới nát cả óc, cuối cùng đưa đáp án cho Tiểu Lăng, lại bị hăn lườm cháy mặt.

“Người có chăm chỉ đọc sách hay không thế?” Tiểu Lăng hỏi một câu nghiêm túc.

Trữ Hạ chột dạ: “Sai rồi sao?”

“Hoàn toàn sai.” Tiểu Lăng nói xong lại một lần nữa cầm lấy đề tính lại. Trữ Hạ ở một bên xem mà sững sờ, đúng là sai rồi.

Thời gian nửa nén hương nhanh chóng qua đi. Bài thi được thu lại rồi, trên giáo trường ồn ào sôi nổi. Đại bộ phận đều biết làm loại đề số học đơn giản đầu tiên, một vài người ưu tú hơn có thể làm loại thứ hai. Trữ Hạ phát hiện ra còn không có đội ngũ nào làm hết được tới đề thứ năm.

Tiểu Cầu làm ra một cái tư thái đắc lợi. Hắc hắc, nhất định bọn hăn sẽ được thông qua rồi.

Ngày hôm sau mới có kết quả, nhưng Tiểu Cầu lại sớm nghe ngóng được một tin tức đó là chỉ lấy đúng 100 tổ đội trong 2500 đội thi số học. Vậy nghĩa là sẽ có 2400 tổ đội bị loại, thật sự là cạnh tranh tàn khốc.

Trữ Hạ âm thầm cảm thấy may mắn vì ở cùng tổ với Tiểu Lăng.

Ngày hôm sau, danh sách các đội được công bố, đám binh sĩ bắt đầu tức giận, bất bình. Trong quân đội lại dùng thi số học để đào thải nhiều người như vậy thì đúng là quá buồn cười. Nguyên bản những người chú ý tới cuộc thi này cũng sinh ra tâm lý bài xích chứ đừng nói là những người bị loại.

Thi đấu tổ đội này rốt cuộc là để làm gì?

Vừa nghĩ tới chuyện này, Trữ Hạ vừa đi tới chuồng ngựa thăm Tiểu Tam.

Tiểu Tam thấy nàng ra thì hí lên từ xa, cái đuôi vung tít lên biểu thị nó cao hứng tới mức nào.

Trữ Hạ vuốt ve nó, chợt nhớ ra chuyện ngày hôm qua bèn ôm lấy cổ Tiểu Tam, than nhẹ: “Có phải hôm qua ta rất mất mặt hay không?”

Tiểu Tam hừ hừ mấy tiếng, không biết là nó có hiểu hay không.

“Làm sao bây giờ?” Trữ Hạ túm cả nhúm lông của Tiểu Tam làm nó đau tới mức phải hí lên.

“Sao? Tiểu Tam, người cũng cho rằng ta rất mất mặt sao? Sao người lại có thể nghĩ như vậy hả?” Trữ Hạ mắng Tiểu Tam, tay không ngừng nhổ lông trên người nó.

Tiểu Tam đáng thương bắt đầu dậm chân đầy ủy khuất. Trữ Hạ lại ôm lấy cổ nó, nói: “Tiểu Tam, người lại cao lên nhiều rồi. Sao người lại cao hơn những con ngựa khác nhiều như vậy hả?”

Nàng chỉ những con ngựa khác ở gần đó, hỏi: “Người có thích con ngựa cái kia không? Để ta đi kéo nó sang ngủ chung với người nhé?”

“Ha ha!” Liệt không nhịn được cười âm lên.

Hắn tới chuồng ngựa để chọn chiến mã cho binh sĩ sắp xuất chinh, không ngờ đúng lúc nghe được Trữ Hạ tự nói chuyện với con ngựa như thế.

Trữ Hạ thấy đột nhiên có người tới thì mặt đỏ bừng cả lên.

“Đây là chuồng chiến mã, trong đây làm gì có ngựa cái.” Liệt giải thích.

“Tướng quân.” Trữ Hạ nghiêm chào một câu. Chợt thấy A Mộc Đồ đang đứng sau lưng Liệt, cười mà như không cười nhìn nàng.

Chẳng lẽ... những gì ban nãy nàng lầu bầu đã bị hắn nghe thấy?

Trữ Hạ cúi nhìn mặt đất tự mặc niệm. Đúng là càng không muốn gặp thì lại càng gặp nhiều.

A Mộc Đồ đi tới trước mặt nàng, nhìn nàng, nói bằng giọng trầm thấp: “Chỉ hành lễ với Tướng quân mà không hành lễ với ta sao?”

“Vương... Bái kiến Vương...” Trữ Hạ không dám ngẩng đầu, tranh thủ thời gian cúi lạy luôn.

A Mộc Đồ giơ tay ra đỡ lấy, nâng cằm nàng lên, hai mắt trầm xuống, bỗng hiên hãn cúi người in lên môi nàng một nụ hôn, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, lại như lông vũ đặt lên môi, để cho Trữ Hạ tim đập “bình bình” trong lồng ngực. Hãn... Hãn muốn làm gì?

Trữ Hạ che miệng, kinh hoảng nhìn A Mộc Đồ.

A Mộc Đồ mỉm cười, đôi con ngươi màu u lục như đang cố tìm hãm lấy mình, nhưng hình như lại không tìm hãm nổi.

Bên kia, miệng Liệt cơ hồ đã có thể nhét được mấy quả trứng gà. A Mộc Đồ hành động trực tiếp như thế khiến cho hãn quá kinh hãi rồi. Hãn cũng không phải người đàn ông chưa từng thấy qua cái gì trong xã hội này...

Nhưng... nhưng đây không phải là hôn một người đàn ông sao?

Tóc gáy của hãn không tự chủ được mà dựng đứng lên.

Hãn hăng giọng nhắc nhở hai người kia, ở đây còn có hãn nữa.

A Mộc Đồ tất nhiên biết rõ hãn ở đây. Liệt đáng thương, vô số năm sau, khi nhớ lại chuyện này, hãn mới đột nhiên phát hiện ra, kỳ thật nụ hôn này là A Mộc Đồ cố ý để hãn nhìn thấy đấy. Không phải là không tìm lòng được, cũng không phải xuân tâm nhận nhạo, mà là đang cho hãn một cái ám chỉ. (DG: Ám chỉ: “Liệu hôn, đừng có đụng vào vợ anh!”)

Trên thực tế, hành động này thực sự còn đạt được hiệu quả tốt hơn A Mộc Đồ nghĩ.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Đặc Chúng Binh Đoàn

> Khi tổ đội của Trữ Hạ bắt đầu tiến vào vòng thi đấu 100 đội lấy mười đội, Long Mạt Cửu dẫn đầu 50 vạn tinh binh thẳng tiến tới Thanh Hạp Quan. Một cử động này chính là lời tuyên chiến chính thức với Hán Thống. Hòa bình biên cảnh hai mươi năm đã chính thức chấm dứt.

Mà A Mộc Đồ cũng rời khỏi Quân doanh phía Nam, trở về Đô Linh thành. Ba doanh đông, tây, bắc chiêu binh được tổng cộng hơn 130 vạn, cùng với 30 vạn quân tinh anh tiến về hợp quân cùng quân doanh phía nam. Ở quân doanh phía nam, ngoại trừ Long Mạt Cửu đã mang 50 vạn quân ra ngoài, bên trong còn khoảng 200 vạn quân và tướng. Như thế có thể thấy được quyết tâm đánh tới chết của Khế Sa với Hán Thống.

Mà tân binh ở quân doanh phía nam, ngoại trừ 100 tổ đội thi đấu vòng chọn 10 tổ đội, những người khác đều trở về huấn luyện, dù là tân binh cũng cảm nhận được hào khí hiện tại, trong không khí cũng thấy đầy mùi thuốc súng. Chiến tranh, một từ tưởng như xa xôi lắm, hôm nay đã bày ngay trước mặt bọn họ.

Nhưng những người thi đấu tổ đội lại không hề thấy gì.

Vòng tiếp theo, vẫn là thi số học.

Số học. Lại là số học.

Tiểu Cầu ôm lấy đầu, mày nhăn lại như quả dưa muối.

Thi đấu số học lần này cũng không giống lần trước mà tiến hành ở lễ đường, mỗi người một đề, lấy thành tích cao nhất của người trong nhóm làm thành tích chung. Đồng thời độ khó cũng cao hơn, lần trước hẳn đọc đề

đều hiểu, nhưng lần này lại hoàn toàn không hiểu cái gì. Chẳng lẽ Cửu Tiểu Cầu hẳn quá ngu dốt hay sao mà ngay cả đề thi nhìn cũng không hiểu gì.

Tiểu Cầu lặng lẽ quay đầu nhìn Trữ Hạ. Trữ Hạ cũng ủ rũ cúi đầu, tay vuốt vuốt bút lông, mực nước đầy trên mặt nàng cũng không để ý.

Trữ Hạ nhìn bài thi tới xuất thần, không biết A Mộc Đồ này đang suy nghĩ cái gì mà lại cho tử thí kiểu này. Nơi này là quân đội cơ mà. Hơn nữa từ đầu cuộc thi tới giờ, cũng không nói rõ thi đấu tổ đội để làm gì?

Thi đấu cá nhân đoạt giải quán quân có thể thăng chức, mà không biết tổ đội thì làm gì? Người thắng sẽ được gì?

Tạm thời không bận tâm tổ đội thắng thì được gì, nhưng võ cũng đấu rồi, văn cũng so rồi, sao đến vòng 100 chọn 10 tổ đội vẫn còn tiếp tục thi số học? Mà lại còn cho đề khó như thế? Lẽ nào, lần này không phải là thi số học?

Trữ Hạ âm thầm nhìn xung quanh, trận đấu tổ chức ở hai lễ đường, trong lễ đường này có 50 tổ đội, gồm 250 người. Nàng lặng lẽ đếm, không ngờ lại phát hiện ra chuyện rất thú vị.

Trong lễ đường không phải là 250 người mà là 275 người.

Từng tổ đội được chia ra ngồi rải rác trong này, nàng tưởng mỗi hàng sẽ có mười người, tổng cộng là 250 người. Nhưng không ngờ lúc đếm lại phát hiện mỗi hàng không phải có mười mà là 11 người. Nàng nhớ rõ ràng lúc trước khi vào thi, giám khảo đã nói có 250 người, sao lại tự nhiên thừa ra 25 người?

Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn giám thị trước mặt đang ngồi tương đối nghiêm chỉnh, lại đưa mắt nhìn bốn phía. Trong lễ đường có tổng cộng bốn giám thị mà phải giám sát tới 250 người. Có thể sao? Nghĩ tới đây, Trữ Hạ lập tức có một cái phân tích nhanh trong đầu.

Thứ nhất, đề thi số học khó như thế, trong quân đội liệu mấy người có thể giải được?

Thứ hai, rõ ràng có 250 người tham dự thi, sao lại có tận 275 người ngồi ở đây? Hai mươi lăm người thừa ra là để làm gì?

Thứ ba, bốn giám thị cũng không tỏ ra quá nghiêm khắc.

Thứ tư, rõ ràng là đã thi số học rồi, sao lại thi lại?

Cho nên, cuộc thi này không phải là thi số học mà chính là thi thu thập tin tức.

Nói cách khác, đáp án chính xác của bài thi ở trong trường thi này, chính là ở trong tay 25 người thừa ra kia.

Nghĩ tới đây, Trữ Hạ cười giảo hoạt. Nói khó nghe một chút, cái này không phải ăn gian hay sao? Không phải là đi quay cóp bài thi của người khác sao? Trữ Hạ nàng chẳng có bốn sự gì, nhưng nhìn trộm người khác thì nàng lại rất giỏi. Từ nhỏ nàng không làm được cái gì đều sao chép của Lôi Nhược Nguyệt hết. Cho dù lão tiên sinh có coi chặt đến đâu, bọn nàng cũng có biện pháp để không bị phát hiện.

Lôi Nhược Nguyệt, bỗng nhiên nghĩ tới cái tên này, trong lòng Trữ Hạ không khỏi run rẩy.

Lôi Nhược Nguyệt, nam nhân mà nàng hận tới mức không dám nghĩ tới, vậy mà nàng lại nhớ tất tần tật những chuyện nhỏ nhất liên quan tới hắn.

Trữ Hạ lắc lắc đầu, cười khổ, cố gắng tập trung lại vào bài thi. Nàng lén lút quan sát bốn phía, nếu nàng không đoán sai thì 25 người thừa ra kia đều có trong mỗi hàng. Bây giờ điều đầu tiên cần làm chính là tìm ra người có đáp án đó trong tay.

Nàng nhớ, Xuyên Trữ hay nói một câu: “May mắn cũng là một loại thực lực.”

Tỷ đệ nàng đúng là từ một mẹ sinh ra, thông minh có thừa mà cố gắng thì lại thiếu, luôn muốn đầu cơ trục lợi, đùa nghịch khôn vặt. May kiếp này có ông trời chiếu cố nên thời khắc mấu chốt luôn gặp được may mắn, có thể biến nguy thành an.

Trữ Hạ hít sâu một cái, khẽ cười. Nàng phát hiện, người ngồi bên phải chính là mục tiêu mình đang tìm.

Đây chính là may mắn. Có lẽ A Mộc Đồ cũng tin vào may mắn. Mà vận khí của Xuyên Trữ còn tốt hơn nàng cho nên hẳn nhất định sẽ không sao. Ngay cả Tiểu Tam cũng tới đây an toàn, Xuyên Trữ nhất định cũng rất bình an.

Binh sĩ ngồi bên phải Trữ Hạ có vóc dáng không lớn nhưng khá rắn chắc, khỏe mạnh, nhìn bộ dáng đúng là binh lính cũ của quân doanh rồi.

Khoảng cách giữa Trữ Hạ và hãn vừa vặn có thể nhìn trộm, nhưng không thấy rõ lắm. Trữ Hạ không gấp, nàng có thời gian là nửa nén hương, vậy cũng đủ rồi.

Theo thời gian trôi qua, chung quanh cũng bắt đầu rậm rịch. Đám mông phu vì không giải ra đáp án nên bắt đầu nhìn đông ngó tây, hoặc không gục xuống ngủ. Đặc biệt là thời điểm trước khi nộp bài thi, kỷ luật tương đối nổi lỏng.

Giám thị ngồi bên trên nhìn không được rộng to một tiếng yêu cầu trật tự. Lúc đó, chung quanh mới yên tĩnh lại

Nhưng yên tĩnh không duy trì được bao lâu thì lại bắt đầu xao động. Không ai nói chuyện, cũng không có người vùi đầu vào viết chữ nữa.

Đây là thời cơ tốt nhất. Trữ Hạ nhiều lần ngoảnh đầu hoặc quay người sang nhìn, đợi đến lúc nộp bài thi thì gương mặt nàng đã tràn đầy tự tin vì bài thi cũng hoàn thành.

Quân Khế Sa đúng là kỳ quái, tổ chức thi như thế này để bồi dưỡng ra tổ đội hành động đặc biệt sao? Hay là làm gián điệp tình báo?

Trữ Hạ đặt bút xuống, rời khỏi lễ đường với tâm trạng rất tốt. Từ nhỏ lão tiên sinh đã bày ra những khảo thí nhỏ, khiến nàng trở thành một siêu nhân trong chuyện đoán tâm tư người khác, rốt cuộc hiện tại cũng có chỗ phát huy rồi. Hay như chính lão nhân gia thường nói, mọi đồ vật tồn tại đều có tác dụng của nó, chỉ là con người ngu dốt không biết cách vận dụng mà thôi. Nhưng vô tình lão lại đào tạo ra một Trữ Hạ với cái bốn sự đi quay bài, không biết lão nhân gia ở trên trời sẽ cao hứng hay thất vọng đau khổ nữa?

Khảo thí lần này, Trữ Hạ lập công lớn, Tiểu Lăng cũng đã nhận ra huyền cơ trong này nhưng không vận dụng tốt lắm, trình độ ăn gian cũng chưa đủ nên chỉ đành nộp giấy trắng như những người xung quanh. Làm Trữ Hạ thấy hả hê nhất chính là Lưu Tịch đã nhìn nàng bằng ánh mắt khiếp hãi. Hắc hắc, tiểu tử này rốt cuộc cũng biết nàng lợi hại thế nào rồi.

Ngày hôm sau công bố kết quả, đồng thời cũng lại xuất hiện một sự kiện lớn.

Quân của Long Mạt Cửu còn chưa tới Thanh Hạp quan, vừa tới Trấn Uyển thành, một nửa trong số 50 vạn đại quân đã có biểu hiện trúng độc. Những người đó đều buồn nôn, cả người cạn kiệt sức lực, mặc dù không ảnh hưởng tới tính mạng nhưng làm cho chiến lực suy giảm mạnh, không có cách nào tiến công nữa. Qua thẩm tra, thấy lương thảo đại quân mang theo không hề có trộn lẫn độc, xem ra hẳn là có người hạ thủ lúc ở trong quân doanh phía nam rồi.

Như vậy, nhất định là ở trong quân doanh phía nam có gian tế.

Việc gian tế cũng chỉ có tầng lớp cao cấp biết rõ, vì để ổn định quân tình cũng không làm lộ lên. Nhưng chưa tiến công đã bị người ta tính toán như thế, thật sự khá bất lợi trong việc tăng sĩ khí. Mà cũng có tới một nửa binh sĩ bị trúng độc, mặc dù cao tầng ra lệnh không để lộ thông tin, nhưng cũng không thể che giấu hết được. Chỉ sau một thoáng, mọi người đã rất nhanh chóng biết tin và bàn tán sôi nổi chuyện này.

Lúc Trữ Hạ nghe được tin này là vào ngày công bố kết quả cuộc thi hôm trước. Người đầu tiên nàng nghĩ tới là Tiểu Lăng.

Là do Tiểu Lăng che giấu quá sâu hay thật sự oan uổng thì nàng cũng không biết chắc. Hẳn y nguyên vẫn mỉm cười với Trữ Hạ, dịu dàng nhưng xa không chạm tới.

Tổ đội vượt qua vòng thi này, vốn dự tính là 100 người, cuối cùng lại chỉ có 6 tổ đội mà thôi.

Liệt gọi 6 tổ đội tới để họp mặt.

“Đầu tiên, ta tuyên bố, từ nay trở đi, các người thoát ly khỏi đội ngũ đã được biên chế trước đó.” Liệt nói ra một câu làm tất cả mọi người đều nhao lên bàn tán. Hẳn dừng một chút, lại nói: “Ta biết, từ đầu khi thi đấu, có lẽ các người cũng có nghi vấn trong đầu là không biết thi tổ đội thế này để làm gì? Hiện tại ta có thể nói cho các người biết, vì chiến tranh bùng nổ nên Khế Sa quyết định đào tạo ra một đặc chủng binh đoàn, mục đích là hoàn thành các nhiệm vụ mà người bình thường không thể hoàn thành như ám sát, thu thập tin tức, nằm vùng. Hiện tại, hoan nghênh các người trở thành một bộ phận của binh đoàn đó.”

Liệt nói xong thì dừng lại một chút để những người bên dưới đủ thời gian tiêu hóa những gì hắn nói. Lúc này, ánh mắt hắn lại nhìn thấy Trữ Hạ, không khỏi sửng sốt một chút.

“Người của Vương” vậy mà cũng vượt qua thi đấu tổ đội? Xem ra con người nhỏ nhắn kia cũng có chút thực lực. Mà hắn lại thuận tiện nghĩ, không hiểu sao Vương lại bỏ qua nhiều mỹ nữ xung quanh mình mà thích một nam nhân thế này chứ? Cho dù là thích nam nhân thì cũng phải tìm người ưu tú một chút đi. Tiểu tử này thật quá tầm thường. Nhưng không thể xem vẻ bề ngoài, nói không chừng...

Liệt hắng giọng một cái, xua đi ý nghĩ hèn mọn trong đầu lúc này, lại nói tiếp: “Ta cho các người thời gian nửa nén hương đi thu thập đồ đạc, sau đó mang tất cả tới đây.”

Nửa nén hương, ngay cả cáo biệt chiến hữu cũng không kịp rồi. Mọi người dù phàn nàn nhưng cũng không có ai chậm trễ. Liệt dẫn bọn hắn đi tới một địa phương hoàn toàn cách ly với doanh trại quân đội trong quân doanh. Tại đây cũng có những người huấn luyện khác, thoạt nhìn không giống với huấn luyện quân chính quy. Trữ Hạ nghĩ qua, cũng không biết là nên nói giống cái gì.

Mà ở trong tổ ba mươi người này, Trữ Hạ không ngờ lại thấy Lan Lợi Tư. Nghe nói hắn đã tấn chức doanh trưởng rồi, sao lại có mặt ở đây? Ấn tượng của nàng với Lan Lợi Tư cũng không quá tệ, lúc hắn nhìn thấy nàng, nàng cũng đáp lại bằng một nụ cười.

Đặc chủng binh đoàn ở trong một doanh trại nhỏ, năm người một phòng, so với chỗ cũ thì rộng rãi hơn rất nhiều. Mỗi người cũng được ngủ trên một giường, không phải ngủ chung như trước nữa. Trong lòng Trữ Hạ cao hứng, dù sao thì đãi ngộ thế này cũng coi như thăng cấp rồi.

Nhưng Liệt cũng không cho bọn hắn thời gian cảm thán, vừa cất đồ đạc đã bị triệu tập tới sànp vật.

Liệt nhìn đội ngũ, trường đao trong tay co lại, trực tiếp gác ở trên cổ một người.

“Các người tới tập hợp mà không đem theo vũ khí sao?” Rõ ràng hắn cười nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo. Người lính bị kê đao lên cổ đến động cũng

không dám, chỉ sợ Liệt không vui liền cắt phăng cái đầu của hắn đi.

“Chạy về lấy vũ khí cho ta. Nhớ kỹ, vũ khí luôn phải mang theo trong người.” Liệt quát to một tiếng, đám binh sĩ không mang theo binh khí chạy như ong vỡ tổ, không bao lâu lại cuống quýt trở về. Trữ Hạ cũng ở trong đám này.

Cả đội thờ hồng học một hồi. Trữ Hạ vụng trộm liếc Liệt, phát hiện ra nam nhân này bình thường thích vui cười, thời điểm này lại đúng là một tướng quân.

Liệt tựa như biết nàng đang nhìn hắn, bèn đi tới trước mặt Trữ Hạ, nói với nàng: “Đưa vũ khí của người cho ta.”

Trữ Hạ vội vàng đưa song đao của nàng ra. Liệt nhận lấy rồi bèn ném ra xa, lại dùng đao của hắn đặt lên cổ nàng, nói: “Nếu bây giờ ta muốn giết người, người sẽ thế nào?”

Trữ Hạ giật mình, cũng không hiểu tại sao lại thành thế này. Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hắn lại rất chân thành.

“Nếu bây giờ ta muốn giết người, người ngay cả giấy giụa cũng không có cơ hội.” Liệt lạnh lùng nói. Hắn thu lại thanh đao, đi về phía trước đội ngũ, lại tiếp: “Ta muốn các người nhớ kỹ, đầu tiên, luôn phải mang theo vũ khí bên người. Thứ hai, vô luận là ai, ở trong bất kỳ tình huống như thế nào, hỏi mượn vũ khí của các người, các người cũng tuyệt đối không được giao ra!”

Hắn xoay người nhặt đoản đao ném trả Trữ Hạ: “Đương nhiên nếu các người muốn làm nô lệ, muốn đem tính mạng mình giao cho người khác, vậy thì cứ tùy các người.”

“Chung Trữ Hạ, vũ khí của người là gì?” Liệt lại hỏi Trữ Hạ.

“Vũ khí ư? Là song đao.” Trữ Hạ nói xong bèn giơ đao trong tay lên.

“Mãn Đại Ngưu, của người thì sao?” Liệt lại hỏi đồ đệ của mình.

“Ta dùng chùy.” Mãn Đại Ngưu không hiểu sao Liệt lại hỏi như thế. Không phải là Liệt bảo hắn dùng chùy sao, sao còn phải hỏi điều này.

“Nếu vũ khí của các người chỉ là binh khí trong tay các người, vậy thì các người mãi mãi sẽ bị chôn vùi cùng lịch sử, trở thành tro bụi trong chiến tranh mà thôi.” Liệt nói rất nhẹ, nhưng lại không khác gì búa tạ giáng vào

tâm trí mỗi người. Vô số năm sau nghĩ lại, Trữ Hạ vẫn nhớ rõ ràng biểu lộ khi ấy của Liệt. Hãn nói: “Vũ khí mạnh nhất của các người chính là trí tuệ. Chỉ có trí tuệ mới có thể để cho người khác chết hết nhưng mình vẫn còn sống.”

Nói xong, Liệt lại chỉ vào phó tướng đứng ở một bên, nói:

“Sáu đội các người từ giờ trở đi sẽ do Lý tướng quân quản lý. Hy vọng các người có thể trở thành những quân nhân vĩ đại của Khế Sa.”

Tướng Lý Đăng tuổi chừng 30, biểu hiện khôi ngô mà dữ dằn, giữa hai lông mày mang theo khí khái hào hùng, âm thanh vang vọng như chuông đồng.

Hãn nói: “Cửa ải đầu tiên các người cần phải trải qua là ở trong Quỷ Vụ phong thuộc Phong Diên Sơn cướp cờ.” Hãn nói xong, ở phía dưới vang lên những âm thanh hít vào khí lạnh.

Quỷ Vụ Phong tông truyền thuyết chỉ có quỷ mới có thể ra vào, người thường mà tới là chỉ có vào chứ không thể ra. Đi tới Quỷ Vụ phong không phải là tìm chết sao?

Lý Đăng không để ý tới cảm xúc của mọi người, lại nói tiếp: “Từng đội các người đều sẽ có tiền bồi đi cùng, vào lúc nguy hiểm tới tính mạng có thể cầu cứu, nhưng cũng đồng nghĩa với việc các người bỏ cuộc. Tổ đội nào biểu hiện không tốt thì sẽ trở về đội ngũ đã biên chế trong quân doanh. Đặc chủng binh đoàn sẽ không có người vô dụng. Ai sợ hãi hiện tại có thể rời đi ngay lập tức.”

Cửu Tiểu Cầu vốn có chút run rẩy, nghe được câu nói này liền lập tức đứng thẳng lưng. Mặc dù hãn không biết làm gì, trong thi đấu tổ đội cũng toàn là dựa vào năng lực của đồng đội, nhưng mà không có nghĩa là Cửu Tiểu Cầu hãn sẽ sợ. Hãn cũng là nam nhân, hãn cũng có dũng khí của nam nhân.

Lý Đăng nói xong lời này, tất cả mọi người đều hít thở mạnh. Khế Sa không có người nhu nhược.

Thấy mọi người tỏ ra can đảm như thế, Lý Đăng lại hô: “Tốt!” Sau đó lập tức an bài người mang sáu tổ đội lên núi. Trong đội ngũ truyền ra một thanh âm thật nhỏ: “Đi luôn sao, cần phải cho thời gian chuẩn bị chứ?”

Lý Đăng cũng không quay đầu, nói: “Người khác muốn giết các người sẽ cho các người thời gian chuẩn bị sao? Từ giờ trở đi, các người luôn phải ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.”

Những lời này không nhẹ, không vang, vừa đủ cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Vào Núi

> Phong Diên Sơn mạch nằm giữa biên cảnh Khế Sa và Hán Thống, là biên giới tự nhiên giữa hai nước, đồng thời là bức tường khó vượt qua nhất với cả hai quốc gia này. Bởi vì địa hình của Phong Diên Sơn tương đối hiểm trở, khí hậu lại hay thay đổi, vô cùng phức tạp.

Phong Diên Sơn mạch có rất nhiều ngọn núi không thể ra vào, Quỷ Vụ Phong là một trong số đó.

Quỷ Vụ phong, đặc điểm y như tên gọi, quanh năm mây mù lượn lờ, vô cùng ẩm ướt, độ ẩm tương đối nhiều. Cũng may hiện tại bắt đầu vào mùa đông, nhiều động vật ngủ đông, mà vì rét lạnh nên sương mù cũng không quá dày đặc.

Từ quân doanh tới Quỷ Vụ phong, nếu cưỡi ngựa cũng hết cả buổi, 6 tổ do từng tiền bối dẫn đầu, từ các địa phương khác nhau bắt đầu lên núi. Quy củ lần này là đội nào đoạt được cờ trên đỉnh núi là đội đó thắng. Nếu gặp tổ đội khác, có thể thiết đặt bẫy để ngăn cản hành trình của đối phương. Tất cả tiền bối dẫn đường, nếu không phải vào thời khắc nguy hiểm thì không thể nhúng tay, chỉ có thể đứng ngoài nhìn.

Đọc đường, nghe Tiểu Cầu giới thiệu về Quỷ Vụ phong, Trữ Hạ cũng không có mấy ấn tượng. Phong Diên Sơn mạch nằm giữa biên cảnh hai quốc gia Khế Sa và Hán Thống, kéo dài tới tận biên cảnh Bang Thập. Nàng cũng đã từng nghe về sơn mạch nổi danh này, nhưng với những gì Tiểu Cầu kể về tình cảnh hiểm ác ở đây, nàng thấy hiếu kỳ hơn là thấy sợ.

Lưu Tịch với biểu hiện của Trữ Hạ, chốt lại một câu: “Vô tri thật sự là một hạnh phúc.”

Cả bọn hồi hả đi tới được chân Phong Diên Sơn, không ngờ lại gặp Liệt.

Liệt cười trên lưng Tiểu Tam. Tiểu Tam thấy Trữ Hạ thì hấp tấp chạy tới, còn không ngừng nhảy lên thúc giục Liệt mau xuống. Liệt bất đắc dĩ đành nhảy xuống, nhìn Tiểu Tam và Trữ Hạ thân thiết với nhau.

“Tướng quân, sao ngài lại ở chỗ này?” Cửu Tiểu Cầu gần đây sùng bái Liệt gần chết, trong giọng nói không giấu nổi vẻ kính hỉ.

Liệt gật gật đầu, nói với tiền bối dẫn đường của nhóm Trữ Hạ:

“Người về nói với Lý tướng quân, ta sẽ dẫn đường cho bọn hăn.”

“Người muốn dẫn đường cho bọn ta ư?” Trữ Hạ vuốt ve Tiểu Tam ở bên cạnh, ngạc nhiên hỏi.

“Ngựa của người bắt ta phải chạy đi tìm người, ta cũng không còn cách nào.” Liệt sờ mũi, chính hăn cũng cảm thấy lý do này quá gượng ép rồi.

Cửu Tiểu Cầu trong lòng lại nghĩ, Liệt tới đây là vì tình cảm thầy trò với Mãn Đại Ngưu nên mới muốn giúp bọn họ.

Liệt lại nói tiếp:

“Đừng nghĩ ta sẽ giúp các người. Ta tới đây làm giám quân.”

Nói xong, hăn quay đầu hướng lên núi, những người khác vội vàng đuổi theo.

Ngoại trừ Tiểu Tam, tất cả những con ngựa khác đều phải ở lại dưới chân núi. Cũng không còn cách nào khác, Tiểu Tam vừa thấy Trữ Hạ thì bám sát không rời. Mà mọi người nghĩ, có ngựa hỗ trợ mang hành lý cũng là chuyện tốt. Mặc dù không quá cam tâm tình nguyện, nhưng vì Trữ Hạ, cuối cùng Tiểu Tam vẫn đành phải ‘chịu nhục’.

Tiến vào Phong Diên Sơn, Trữ Hạ lập tức nhận ra địa hình ở đây dốc đứng nguy hiểm như thế nào. Đi qua hai ngọn núi không quá cao, Liệt chỉ vào một ngọn núi phía xa xa, nói đó chính là Quỷ Vụ phong.

Quỷ Vụ phong có tới 9 ngọn núi, chung quanh có 8 ngọn núi bao lấy một ngọn núi ở giữa. Từ chỗ đứng này, bọn Trữ Hạ có thể thấy trên sườn núi có sương trắng quấn quanh, nhìn u ám, quỷ dị vô cùng.

Chẳng lẽ đúng như Tiểu Cầu nói, là nơi người có thể vào mà không thể ra sao? Không có khả năng đó, nếu đúng vậy thì cao tăng Khế Sa cũng không an bài huấn luyện ở đây. Hơn nữa bọn hăn hiện tại còn có Liệt đi cùng, dù Liệt nói sẽ không giúp nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn đồ đệ Mãn Đại Ngưu của hăn gặp nguy hiểm.

Trữ Hạ nghĩ vậy mà lại không ngờ, thật ra Liệt tới đây là vì nàng.

Liệt có nỗi khổ không nói được ra. Trước đi rời đi, A Mộc Đồ đặc biệt dặn dò hăn rằng lần sau tới còn muốn thấy một Trữ Hạ còn ‘nguyên vẹn’. Lúc nói lời ấy, Vương còn nhìn thẳng vào mắt hăn, vô cùng nghiêm túc và chăm chú. Không phải nói vậy là ý bảo hăn phải ‘chiếu cố’ tốt cho Trữ Hạ sao? Đây chính là nghĩa vụ của hăn, ai bảo hăn nhìn thấy bọn họ hôn nhau chứ. Liệt thống khổ nghĩ, đây không phải là đang phạt hăn sao?

Trời hơi âm u, ánh nắng mặt trời vốn không thể rọi được tới mặt đất lúc này lại hơi lộ ra khỏi đám mây, tại nơi màu đen của mây lại có màu cam của nắng, thật sự là có chút quý dị.

Tiểu Cầu dùng kinh nghiệm phong phú của mình làm ra một phán đoán: “Trời sắp mưa rồi!”

Vừa nói xong, Trữ Hạ đột nhiên thấy có giọt nước nhỏ xuống mặt.

Nàng vỗ vào cái ót của Tiểu Cầu, cảnh nhắc: “Đồ thối mồm.”

Liệt hô: “Mau chạy nhanh tìm một chỗ dựng lều trại. Mưa trên núi là phiền toái nhất đấy!”

Vừa nói xong, hạt mưa từ nhỏ đã biến thành lớn, đánh vào trên thân cây, vách đá tạo nên những tiếng rào rào như pháo nổ. Mọi người vội vàng tìm một chỗ bằng phẳng dựng lên trại. Cử Tiểu Cầu bỗng chỉ tay về phía trước, hô: “Kìa, đằng kia có sơn động.”

Mọi người đều nhìn về phía đó, chỉ thấy quả nhiên sau bụi cây có một cái cửa hang, vì phía trước có dây len ngăn trở nên không nhìn rõ lắm.

Sơn động không lớn, nhưng chứa được sáu người bọn hăn và một con ngựa vẫn là thừa thãi. Trữ Hạ lấy ít cỏ khô và cành cây khô trong động, dùng hộp quẹt đánh lửa. Củi đốt cũng không nhiều, Mãn Đại Ngưu, Tiểu Lăng, Lưu Tịch lại đội mưa ra ngoài, thừa dịp mưa còn chưa lớn tìm lấy một chút gỗ làm củi đốt.

Liệt như đại gia trong nhà, ngồi xếp bằng, ngửa mặt nhìn mưa. Trữ Hạ và Tiểu Cầu thì hứng chút nước sạch sau đó bắt đầu đun sôi.

“Tướng quân, chúng ta chỉ mang theo lương khô, người nói trong núi này có món ăn dân dã gì không?” Trữ Hạ hỏi.

“Có, hơn nữa còn đặc biệt nhiều, nơi nào cũng có.” Liệt trả lời: “Mà với chúng, người cũng là một món ăn dân dã, chỉ có thể xem là ai săn ai mà thôi.”

“Nếu không... tướng quân, hay là người đi bắt đi.” Trữ Hạ lên tiếng nịnh nọt.

Liệt lườm Trữ Hạ: “Sao người không tự làm đi?”

“Hắc! Chúng ta là kính quèn, làm gì mà bắt nổi, đúng không? Ta thấy dã thú thì chân tay đã mềm nhũn chứ đừng nói là bắt về. Phải người anh hùng cái thế như ngài mới có thể bắt...” Trữ Hạ tâng bốc hấn tới tận mây xanh, nàng cũng là vì muốn cho hấn nếm chút mùi đau khổ. Khổng lão phu tử không phải đã nói rồi sao, nữ nhân và tiểu nhân là hai đại biểu khó dạy dỗ nhất.

“Chung Trữ Hạ, có tin ta quăng người ra ngoài không?” Liệt nghĩ thầm, tiểu tử người thèm ăn đòn rồi phải không? Đừng tưởng người có Vương ở đằng sau mà một Bắc tướng quân như ta cũng không dám làm gì người. Thấy nàng mang điệu bộ cười giả lả, Liệt lại càng thêm cảm khái, tại sao Vương lại phải lòng một tên tiểu tử giáo hoạt như vậy chứ?

Mãn Đại Ngưu về đầu tiên, ôm theo một bó củi lớn. Mặc dù hơi ẩm ướt nhưng vẫn dùng được. Y phục của hấn ướt đẫm, Trữ Hạ nhìn cũng cảm thấy lạnh người theo, đang là giữa mùa đông mà.

Trữ Hạ nhường chỗ tốt nhất cho Mãn Đại Ngưu để hấn ngồi cạnh đồng lửa sưởi ấm. Hấn cởi áo vắt ở trên đầu để hong khô. Lưu Tịch quay về, ngoài củi còn mang theo một con gà rừng. Trữ Hạ cười không ngậm được miệng, nàng thật sự muốn xông lên ôm Lưu Tịch một cái, nhưng sau cùng lại đổi thành ôm lấy gà rừng.

“Chung Trữ Hạ, người có thể cho ta vào trước được không?” Thanh âm Lưu Tịch lạnh lùng, đối với hành động chặn giữa đường kèm theo nụ cười mê trai của Trữ Hạ, hấn cực kỳ không hài lòng.

“Uy, còn ở đây làm gì, mau vào đi.” Sau lưng Lưu Tịch truyền tới tiếng của Tiểu Lăng. Hấn ở trong mưa, một tay giữ bó củi trên vai, tay kia cầm con thỏ rừng, nhìn rất tội nghiệp.

Trữ Hạ vội nhường đường, sau đó cùng với Tiểu Cầu giết gà và thỏ rồi đưa lên lửa nướng. Hôm nay bữa tối thật sự là tươi ngon rồi. Trữ Hạ ghét nhất là ăn lương khô.

Thấy vẻ mặt hý hửng của Trữ Hạ, Liệt không nhịn được hỏi: “Chung Trữ Hạ, người cho rằng chúng ta đang đi dã ngoại sao?”

Chẳng lẽ không đúng sao?” Trữ Hạ ngẩng đầu, nhìn hấn nghi hoặc, rồi lại lập tức nói: “À à, không phải nấu cơm dã ngoại, không phải nấu cơm dã ngoại.”

Liệt muốn ngắt. Hấn cảm thấy cần phải quán triệt tư tưởng ngay cho tiểu tử này: “Người không có một chút chí tiến thủ nào sao? Sao trước người còn muốn tòng quân?”

Trữ Hạ nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “Vì ta không có nơi nào để đi, đúng lúc thì Khế Sa tuyển binh. Trong quân đội có cơm ăn mà không cần tiền, thật quá tốt rồi còn gì!”

Liệt không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Trữ Hạ đang cười như gió xuân tháng ba.

“Còn tướng quân? Vì sao ngài lại đi lính?” Trữ Hạ nhìn đồ ăn nướng trên đồng lửa, không nhìn mà hỏi hấn.

“Vì Vương.” Liệt nhìn mưa to giội ở bên ngoài, nhớ lại lần đầu gặp A Mộc Đồ, trời cũng đổ một trận mưa lớn thế này.

Năm đó Liệt bảy tuổi, sống giữa một đám tiểu ăn mày. Hấn ngày nhỏ rất đáng yêu, nhưng vì thiếu dinh dưỡng từ bé nên người gầy yếu, mọi người hay thương tình nên bình thường cũng dễ kiếm ăn hơn bọn ăn mày khác. Khi ấy Hán Thống vừa chấm dứt chiến tranh với Khế Sa, Mạc Quân Tâm niệm tình A Mộc Đồ là cháu ngoại của mình nên mới đem Khế Sa làm đất phong vương cho A Mộc Đồ. Mà binh quyền Khế Sa ngày ấy lại nằm trong tay danh tướng Chu Bôn của Hán Thống.

Liệt thân là cô nhi, vì chiến loạn nên người thân kẻ chết, người ly tán, chỉ còn mình hấn đành phải ăn xin để sống qua ngày.

Nhưng chiến tranh cũng đem tới sự giàu có không ngờ cho một nhóm người khác. Sau khi ngưng chiến, Khế Sa trăm nghèo một giàu, chênh lệch giàu nghèo quá lớn, lại thêm người Hán Thống tràn vào áp chế mọi mặt của Khế Sa, làm cho dân chúng càng ngày càng khổ.

Ngày đó Liệt đi qua một quán rượu, trên tủ lâu có một vị phu nhân thấy hãn đáng thương nên cho hãn một con gà. Liệt tưởng đó là vận may của mình nên hết sức vui vẻ. Nhưng hãn mới cắn một cái, một đám ăn mày lớn hơn hãn cùng nhào vào cướp giật đồ ăn. Vì vậy, hãn lại như trước kia, bị đám ăn mày kia đánh cho toàn thân bầm tím, cuối cùng cũng không thể bảo vệ con gà quay của mình.

Một đám người lạnh lùng qua lại, với chuyện một đám ăn mày giành nhau thức ăn bọn họ đã thấy quá nhiều nên chẳng ai buồn nhìn làm gì. Liệt ngồi ở góc tường, xoa nhẹ máu ứ đọng trên người. Chuyện này hãn sớm đã làm thành thói quen.

“Này!” Có một thanh âm non nớt gọi hãn, dùng một giọng điệu khá đại nhân nói với hãn: “Người có biết vì sao bọn chúng đoạt thức ăn của mình không?”

Liệt ngẩng đầu, thấy một hài tử mặc hoa phục đang dùng đôi mắt lục như màu mắt sói nhìn mình chăm chăm. Đôi con ngươi lạnh lùng, khác hãn với đám ăn mày hãn gặp hằng ngày, lại có thêm một vài nét thần thánh, cao quý. Lúc ấy Liệt cũng không biết là gì, sau mới hiểu đó là dã tâm và quyền lực.

Mà sau lưng hài tử áo hoa còn có hai đại hán khôi ngô. Liệt đoán không biết đó là công tử nhà nào. Hãn ghét nhất đám công tử đó.

“Bởi vì bọn chúng mạnh hơn ngươi, cho nên có thể cướp đồ của ngươi.” Đứa bé cũng không ngại thái độ của Liệt, lại nói tiếp.

Liệt đứng lên, nhìn thẳng hãn, không nhịn được hỏi: “Ngươi muốn gì?”

“Ngươi có đồng ý đi theo ta không?” A Mộc Đồ hỏi.

Liệt sửng người. Hãn đang nghĩ tên thiếu gia có tiền này đang muốn chế nhạo mình, không ngờ lại nhận được một câu trả lời như thế. Đôi con ngươi màu lục không hề có chút cười nhạo nào, vẫn chăm chú chờ hãn trả lời. Mà

đôi mắt này quả thật quý dị, cứ hấp dẫn hẳn, làm hẳn không thể nào kháng cự lại được.

“Ta? Sao ta phải theo người?” Liệt quay đầu đi chỗ khác, hừ lạnh một tiếng.

“Ta cho người thứ người muốn, đổi lại người cho ta mạng của người, vì ta mà thuận phục.” A Mộc Đồ cười khê. “Sao?”

Liệt nghĩ nghĩ, hơi động tâm, nhưng vẫn cố hỏi: “Người có thể cho ta cái gì?”

“Người muốn gì?” A Mộc Đồ hỏi lại.

“Ta muốn ăn gà nướng! Ta muốn có một căn phòng lớn! Ta muốn có quần áo tốt!” Liệt nói.

A Mộc Đồ đưa tay ra cho hẳn: “Gà quay, phòng ở, quần áo ta sẽ cho người, theo ta đi.”

Liệt nhìn bàn tay trắng nõn của A Mộc Đồ hơi do dự, lúc này trời bắt đầu mưa to, đại hán sau lưng A Mộc Đồ vội nói: “Thiếu gia, trời mưa rồi.”

A Mộc Đồ không để ý tới bọn hẳn, tay vẫn còn duỗi ra, những hạt mưa lớn bắt đầu trút xuống, rơi lên áo choàng bằng tơ lụa quý của hẳn.

“Thiếu gia!” Đại hán kia kêu lên, vội vàng dùng then mình che một phần mưa cho A Mộc Đồ.

“Các người tới khách sạn chờ ta trước, lát nữa ta sẽ tới.” A Mộc Đồ ra lệnh.

“Nhưng thiếu gia...”

“Đi!” Một chữ đơn giản bật thốt ra nhưng nó đúng là một mệnh lệnh.

Đại hán lùi ra phía sau, tiến tới dưới mái ngói của khách sạn nhìn về phía này. Liệt bật ra một tiếng cười lạnh.

“Người cười cái gì?” A Mộc Đồ đi tới bên người Liệt, cùng hẳn đứng ở dưới mái hiên nhà người ta.

“Tại sao ta phải theo người? Có người nghe lời người như thế đi theo, người còn theo ta làm gì?” Liệt mang theo sắc mặt khó coi chất vấn. A Mộc Đồ cũng không buồn để tâm.

“Bọn chúng không phải người của ta.” A Mộc Đồ đáp. “Ta muốn người theo ta, thuận phục một mình ta. Giúp ta đem thứ thuộc về ta trở về với ta.”

“Dem đồ của người lấy về?” Liệt bừng tỉnh ngộ. “Người muốn ta giúp người đi trộm đồ?”

“Không phải làm trộm, mà là đoạt.” A Mộc Đồ cười.

“Đoạt cái gì? Giật đồ nếu bị bắt được sẽ bị đánh chết đấy!” Liệt nhú mào. Lần trước có một đứa bé ăn mào vì cướp đồ của người khác bị người ta đánh chết tại chỗ. Cái chết đó thật làm người ta buồn nôn, nhìn không còn ra một nhân hình nữa.

“Đoạt lại Khế Sa, quốc gia của ta.” A Mộc Đồ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời. “Thiên hạ này là của ta. Khế Sa này cũng là của ta. Ta muốn cướp lại.”

Một khắc này, Liệt hoàn toàn bị đôi mắt màu xanh kia hấp dẫn. Thì ra hẳn cũng không giống như người bình thường, cũng không phải do quần áo, không phải do ăn nói, mà là do khí chất. Đó là khí thế của bậc vương giả, là dã tâm và thần thái tự tin mạnh mẽ, phồn vinh. Một khắc ma xui quý khiến ấy, Liệt đưa tay ra cho A Mộc Đồ, lại thấy tay mình bắn lên vội giật về chúi chúi mấy cái lên quần, sau đó mới lại vươn ra.

Năm ấy bảy tuổi, Liệt đem mình bán rẻ.

Trữ Hạ lắc lắc tay Liệt, gọi: “Tướng quân? Tướng quân?”

“Cái gì?” Liệt kịp phản ứng, thu liễm nụ cười ngây ngô của mình.

“Thịt chín rồi, mau qua ăn.” Trữ Hạ cắt xuống một khối thịt đưa cho Liệt. Nàng đã sớm bị mùi hương hấp dẫn khiến nước miếng thiếu điều chảy xuống rồi, ngay cả mỹ nam bên cạnh cũng không cần để ý nữa.

Liệt quay đầu, lại không khỏi giật mình.

Hắn thấy Lưu Tịch vì quần áo bị ướt nên đã cởi ra hong khô, thân thể lỏa lồ trắng như ngọc thạch. Trong lòng hắn thầm kêu đáng tiếc, đáng tiếc tên này lại là một nam nhi. Nếu A Mộc Đồ thích nam nhân thì cũng nên thích người thế này mới đúng.

“Tướng quân, Lưu Tịch thật sự sẽ tạo cho người ta cảm giác muốn phạm tội, đúng không?” Trữ Hạ cười trêu chọc.

Liệt trừng mắt nhìn nàng, nàng cười ha ha đáp lại.

“Chung Trữ Hạ, có tin ta đá người ra ngoài kia không?” Lưu Tịch uy hiếp làm cho Trữ Hạ chột nhớ cách đây chưa lâu, Liệt cũng nói với nàng một câu y như thế.

Trữ Hạ lè lưỡi, ngoan ngoãn cúi đầu ăn thịt nướng. Đầu năm nay sao ai cũng bắt nạt nàng vậy? Chẳng lẽ Chung Trữ Hạ nàng lại dễ bắt nạt thế sao?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Tiểu Lăng đưa tay ra, dùng ngón trỏ gạt miếng thịt nhỏ dính trên mép nàng, sau đó đưa tới miệng mình liếm liếm. Một cử chỉ mập mờ này của hắn làm cho bốn phía lâm vào không khí quái dị vô cùng.

“Trữ Hạ, người không thể an phận một chút sao?” Tiểu Lăng thở dài, ngữ khí lại có phần yêu chiều.

Trữ Hạ giương mắt, thấy Tiểu Lăng đang nhìn mình, trong lòng không khỏi rung động mạnh một cái.

Ánh mắt ôn nhu như có thể bao dung nàng hết thảy. Dưới ánh lửa, nét mặt hắn vô cùng nhu hòa, trong nụ cười còn ẩn ẩn chút đau buồn. Lúc nào Tiểu Lăng lại nhìn mình bằng ánh mắt như thế? Nàng cũng không phát hiện từ khi nào hắn có thể đem tình cảm thổ lộ ra dễ dàng như thế.

Trữ Hạ không dám nghĩ sâu, đem toàn bộ tâm tư tập trung vào miếng thịt nướng trên tay. Mưa rơi càng lúc càng lớn, trời dần dần đen kịt thành một mảnh.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 13

Giết Sói

> Buổi tối rất lạnh, Tiểu Tam ghé sát vào người Trữ Hạ. Trữ Hạ dựa lên bụng nó, rất ấm. Tiểu Cầu nhìn Tiểu Tam mà mòn con mắt. Trữ Hạ không nhìn được hỏi Tiểu Cầu có muốn cùng ngủ một chỗ hay không?

Tiểu Cầu mặt mày hớn hở, thấy quý kể được thực hiện bèn kéo thảm của mình tới, còn chào hỏi Tiểu Tam: “Mã đại ca khỏe không?”

Tiểu Tam hừ hừ mấy tiếng, sau đó lại nhắm mắt, cái đuôi còn hất lên hất xuống mấy lần. Tiểu Cầu nằm ở trong ngực Tiểu Tam rất thích thú, thỏa mãn nhắm mắt đi vào cõi mộng.

Trữ Hạ giương mắt nhìn, thấy Tiểu Lăng cũng đang nhìn mình, ánh mắt chuyên chú, nóng rực.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, không dám suy nghĩ nữa. Đã từng, dường như đã từng có một người cũng nhìn nàng như thế.

Đã từng... Người kia tên là Lôi Nhược Nguyệt.

Tiếng củi lửa nổ lép bép, cùng với tiếng mưa hòa vào nhau thành một khúc nhạc ru ngủ rất tốt, dị thường an tâm, không lâu sau thì Trữ Hạ cũng ngủ luôn.

Trữ Hạ nằm mơ, mơ thấy khi mình còn bé, nàng và Lôi Nhược Nguyệt cùng trốn học, bị lão tiên sinh bắt được bèn mắng cho một trận nên thân, bắt bọn họ quỳ gối trên bức họa của tổ tiên suốt cả ngày.

Lúc chiều Xuyên Trữ lén lút lấy ra hạt óc chó mà Trữ Hạ thích ăn nhất, nàng bèn nấn ná ở lại ăn một cách sung sướng.

Đó là một ngày trời xanh không tưởng nổi, rất dễ gọi cho người ta nhớ lại ngày hôm ấy.

Ăn no rồi, Trữ Hạ không biết an phận, còn lôi kéo Lôi Nhược Nguyệt đi bắt ve sầu. Từ nhỏ Trữ Hạ đã thích trèo cây, lần nào trèo cũng bị mẩu hậu mẩu, mẩu mãi thành thói quen, thế nên Hoàng hậu nương nương vừa thấy nàng có khí chất đanh đá của con gái ngoài phố chợ thì sụp đổ hoàn toàn.

Lôi Nhược Nguyệt lo lắng nàng sẽ bị ngã nên đứng dưới tàng cây không ngừng kêu gọi nàng xuống. Trữ Hạ làm mặt quỷ với hẳn, nói:

“Lên đây bắt muội, bắt được thì sau này muội sẽ không trèo cây nữa.

Lôi Nhược Nguyệt cười khê: “Hạ Trữ, muội có giữ lời không thế?”

Nàng đặc ý:

“Tất nhiên, phu tử đã dạy chúng ta, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Lôi Nhược Nguyệt gật gật đầu, vung lên tay áo rộng, cột chặt áo choàng, sau đó rất nhanh nhẹn leo lên cây, xuất hiện trước mặt nàng.

“A! Huynh thật giỏi hoạt! Thì ra huynh cũng biết leo cây!” Tiểu Hạ Trữ ồn ào đẩy Lôi Nhược Nguyệt ra, lại bị hẳn tóm được.

“Hạ Trữ, muội đã nói, nếu ta bắt được muội thì muội sẽ không trèo cây nữa mà.” Lôi Nhược Nguyệt cười mà như không cười nói với nàng.

Tiểu Hạ Trữ làm mặt quỷ với hẳn: “Ta không phải quân tử, ta là nữ tử...”

“Hạ Trữ...” Lôi Nhược Nguyệt thở dài, hẳn sớm biết sẽ có kết quả này.

Tiểu Hạ Trữ cười khanh khách, tiếng cười như chuông bạc vang vọng trong tán lá xanh.

“Phu tử còn dạy chúng ta, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy bảo đấy!” Tiểu Hạ Trữ càng đặc ý, nàng thích nhất việc thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ như thế này của Lôi Nhược Nguyệt.

Còn đang cười, thân thể nàng ngã nhào về phía sau.

“Hạ Trữ!” Lôi Nhược Nguyệt kinh hô, bắt lấy tay của nàng kéo về phía mình, nhưng lại không kéo lên nổi thành ra cả hai cùng rơi xuống. Lúc trước khi chạm đất, hẳn ôm lấy đầu Hạ Trữ, khuỷu tay và mặt đất tiếp xúc khiến hẳn đau tới nghiến răng.

Di chứng của lần bị thương này còn theo hấn đến tận bây giờ. Mỗi lần trời mưa dầm gió rét, các đốt ngón tay của hấn sẽ đau nhức vô cùng. Ngựa y nói, sợ rằng cả đời này hấn sẽ đều như vậy.

Lúc ấy, nàng khóc đến rối tinh rối mù, vì vậy mỗi lần thời tiết thay đổi, nàng đều dặn hấn mặc thêm nhiều áo để bảo vệ tốt cho tay mình.

Vậy mà...

Vậy mà...

Cái ót đột nhiên đập xuống đất đau nhói làm Trữ Hạ giật mình tỉnh dậy.

“A!” Trữ Hạ kêu thảm thiết, nàng ôm lấy đầu, mắt he hé mở, thấy trong ngọn lửa, Tiểu Tam đã đứng bậy dậy.

“Đau quá à Tiểu Tam!” Trữ Hạ phàn nàn nói với nó. Con ngựa này muốn đứng lên cũng phải nói chuyện một chút chứ.

Thanh âm của Tiểu Tam rít lên, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía ngoài, Trữ Hạ vốn không để ý, bây giờ nhìn ra, chỉ thấy trong đêm tối có vô số cặp mắt màu lục.

Đây là... sói! Hơn nữa còn là một đàn!

Trữ Hạ trước giờ còn chưa từng thấy qua sói, nhưng cũng đại khái biết tướng mạo của chúng. Loài này vô cùng hung tàn, sớm đã lưu truyền trong thế giới loài người bao nhiêu năm nay rồi.

Ánh lửa chập chờn, chiếu lên những hàm răng sói phản quang trở lại, nhìn đáng sợ vô cùng. Hàm răng đáng sợ như thế, ngay cả xương cũng có thể cắn gãy được. Trữ Hạ ngây người, đến khi Tiểu Cầu hét lên một tiếng nàng mới giật mình tỉnh táo trở lại.

“Cầm lấy vũ khí của các người!” Liệt nói với Cửu Tiểu Cầu và Trữ Hạ. Lúc này Trữ Hạ mới để ý, ngoài nàng và Tiểu Cầu ra, bốn người khác đã ở trong tư thế phòng ngựa, rất ăn ý xếp thành một hàng trước cửa động.

Trữ Hạ vội vàng rút dao găm của mình ra, nắm chặt trong tay.

Đàn sói phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, từng chút một tới gần. Trữ Hạ sợ run cả người, hỏi ra một câu chẳng liên quan: “Sói ở trong mưa không biết lạnh à?”

Không ai trả lời nàng, bởi ngay sau đó đàn sói xông tới.

Lúc này Trữ Hạ mới biết được những người xung quanh nàng là người như thế nào.

Tiểu Lăng giơ tay chém xuống, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, chém sói như giết một con thỏ. Tướng quân Liệt càng không cần phải nói, còn có xu thế xông lên. Mỹ nhân Lưu Tịch động tác gọn gàng linh hoạt, đơn giản mà hữu lực, nhưng mỗi một đao vung lên đều đẹp tới cực hạn. Trên người ai nấy đều nhuộm đỏ máu sói. Thảm thiết nhất là Mãn Đại Ngưu, hai thanh chùy đập xuống, chỉ thấy óc sói văng tung tóe, tạo cho người ta một cảm giác buồn nôn không nói nên lời.

Không riêng gì Trữ Hạ, Mãn Đại Ngưu cũng hơi nhú mào, cảm giác mình ra tay hơi ác.

Sói là động vật giải thoát, cũng là một động vật càng thấy máu càng say.

Đồng bạn tử vong cũng không làm bọn chúng sợ hãi, đôi mắt u lục lộ ra vẻ giận dữ. Bọn chúng dừng công kích, đối với đám người trước mặt xếp thành một hàng, dường như đang kiểm đối sách.

Ngay sau đó, một con sói tuyết tru lên, đợt tiến công thứ hai bắt đầu.

Lần này đàn sói cũng tản ra xung quanh cửa động, xung quanh mỗi người đều có ba, bốn con sói vây dựa, vì để thuận tiện tầm vung kiếm nên bốn người cũng chậm rãi tiến dần ra bên ngoài.

Đúng lúc này, một con sói đột nhiên lao vào trong động. Tiểu Lăng định vung đao ngăn cản nhưng lại để nó lọt qua, chỉ có thể hô to: “Trữ Hạ! Cẩn thận!”

Trong không khí ngập mùi máu tươi, Trữ Hạ cầm chặt đoản đao trong tay.

Nàng ghét hương vị này.

Ngày ấy khắp nội cung bị đồ sát cũng là hương vị này, thật sự là khiến người ta buồn nôn.

Trữ Hạ đẩy Tiểu Cầu ra sau, trực tiếp đối đầu với con sói. Nàng không trốn mà lúc nó nhảy lên tấn công, nàng cũng lập tức vung đao nghênh tiếp.

Đã vọt lên rồi nên con sói không còn chỗ trốn, tốc độ cực nhanh khiến cho hai đoản đao đâm sâu vào bụng nó. Nó chỉ có thể phản nộ dùng móng

vuốt mà cào về phía Trữ Hạ trước khi chết. Trữ Hạ nhanh chóng rút đao, tránh thoát chỗ hiểm, nhưng cũng tránh không khỏi bị thương.

Cánh tay trái mở ra, một vết cào dài rách toạc, khá đau nhưng nàng vẫn có thể chịu được.

Trận hình vì bọn sói tấn công đã không thể nào duy trì được nữa. Đám sói xông vào trong hang ngày càng nhiều, Trữ Hạ cũng đối phó không xuể. Một con sói cuốn lấy nàng, con khác ở phía bên kia cũng lao tới, nguy cơ trước mắt, chỉ thấy Tiểu Tam nhấc hai chân lên, hung hăng đá lên bụng con sói đó khiến bụng nó lập tức tan nát.

Cước lực của Tiểu Tam làm cho Tiểu Cầu ở một bên cũng không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Trữ Hạ giải quyết con sói trước mặt, lấy tay dính đầy máu lau mặt, sau đó lao ra cửa hang trợ chiến.

“Quay về!” Tiểu Lăng kêu to, “Chung Trữ Hạ, người quay vào trong hang cho ta.”

“Không! Không bao giờ!” Trữ Hạ vung đao lên, hướng về phía một đám sói. Lúc trước phụ vương cũng nói thế với nàng, Hạ Trữ, đi mau, con mau chạy đi! Nhưng kết quả sau khi Trữ Hạ bỏ đi là không thể trở về được nữa. Nàng không cần ai bảo vệ, không cần người bên mình phải vì mình mà chết. Nếu phải chết, vậy thì cùng chết với nhau.

Mưa rơi trên mặt rát rạt, cả sơn lĩnh đen kịt như địa ngục.

Người đã chết qua một lần sao còn sợ chết. Rét lạnh thì có là gì? Cùng lắm là chết thêm một lần nữa.

“Súc sinh!” Trữ Hạ gầm nhẹ, trong mắt hiện lên một vẻ kiên cường.

...

Bang Thập. Thành Tử Du. Phủ Thừa tướng.

Một tiếng sét đánh thức Lôi Nhược Nguyệt, hấn ôm lấy ngực, đứng dậy.

Đang là mùa đông, sao lại có sét đánh?

Mở cửa sổ, thấy bên ngoài mưa rào rào, một trận gió lạnh quét lên thân thể mặc quần áo mỏng manh của hấn, vậy mà hấn lại không thấy lạnh.

Tay phải đỡ lấy khuỷu tay trái xoa nhẹ nhẹ. Trước kia chỉ cần biết thời tiết thay đổi, nhất định Hạ Trữ sẽ xoa cho hấn như thế.

Trước kia có nàng còn cảm thấy đau, hiện tại không có nàng, hẳn lại chẳng biết đau là gì.

Không đau... Không đau, vậy mà sao trước mắt lại mờ mịt như thế?

Hạ Trữ à, không có nàng ở Bang Thập, ta phải làm gì đây?

Quyền nghiêng thiên hạ thì sao? Ta cần nó để làm gì?

Lôi Nhược Nguyệt đi về phía bàn sách, châm đèn, trải giấy ra, cầm lấy bút lông, một lần nữa vẽ khuôn mặt mà hẳn đã khắc sâu vào trí nhớ.

Vẫn rực rỡ như hoa đào mùa xuân.

Một giọt nước mắt đột nhiên rơi, nhỏ xuống gương mặt nàng, làm mờ đi khuôn mặt tươi cười.

Đã nhòe hết rồi... Nàng vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho hẳn rồi.

Cả đời này...

Ánh mắt hẳn xẹt qua cuốn sổ con trên bàn. Đây là tình báo mà Binh bộ thị lang đưa tới. Khế Sa đã chính thức tuyên chiến với Hán Thống, Nam tướng quân Long Mạt Cửu đem 50 vạn đại quân tới Thanh Hạp quan, bởi vì binh sĩ bị trúng độc nên phải ở lại Phượng Vĩ thành, có lẽ ba ngày sau sẽ lại tiếp tục xuất phát. Ba ngày thời gian đối với Hán Thống mà nói cũng là đủ thời gian để chuẩn bị.

Theo tình báo thì lần này trấn thủ Thanh Hạp quan chính là Nhị vương tử của Hán Thống – Mạc Lăng Nhan. Chỉ sợ lần này Mạc Lăng Nhan tới cũng là do có tình báo từ trước. Chẳng lẽ nói hoàng đế Hán Thống thực sự lâm bệnh nặng? Nếu không, tại sao một vương tử lại chạy ra quan ải để tranh công?

Không bao lâu nữa, Hán Thống và Khế Sa sẽ đều phái người tới Bang Thập đề nghị kết minh rồi.

Lôi Nhược Nguyệt xoa xoa tay, trong thoáng chốc như nghe thấy tiếng cười của nàng: “Nhợc Nguyệt ca, chúng ta xuất cung đi chơi đi.”

Tay trái vuốt qua bức họa trên mặt bàn, ánh mắt dịu dàng như nước, lại phảng phất sự tuyệt vọng, không cách nào quay đầu lại được nữa.

Hạ Trữ, nếu nàng không còn nữa, ta sẽ đem cả Bang Thập chôn cùng nàng.

Công chúa của ta, nàng đang ở đâu?

...

Trữ Hạ không nhớ nổi mình đã chém bao nhiêu con sói, mà những vết thương trên người đã làm nàng đau tới chết lặng, không nhớ rõ mình đã chảy máu ở những đâu nữa.

Nàng cũng không ngã xuống, đứng trong mưa lớn, thậm chí còn có ý nghĩ muốn cười thật to.

Những con súc sinh chết tiệt kia, đến đây đi! Đến đây cùng ta tử chiến.

Sói ngày càng ít, nhưng chúng cũng không biết sợ hãi. Trừ phi giết tới con cuối cùng, nếu không chiến đấu sẽ không dừng lại. Vì mất máu quá nhiều nên Trữ Hạ bắt đầu lả đi. Trời mưa, mặt đất đầy bùn nhão làm nàng không còn đứng vững được nữa, nặng nề té ngã xuống đất.

Con sói chiến đấu với nàng đã lâu, thấy vậy lập tức vồ tới, chân trước đặt lên cánh tay Trữ Hạ, hé miệng định cắn xuống cổ nàng.

Nàng nghe thấy tiếng con sói gầm gừ nhẹ trong cổ họng. Nó từ trên cao nhìn xuống, con mắt màu lục hiện đầy tơ máu lập lòe, giống như máu của đồng bạn nó vậy. Trữ Hạ cười khẽ, nhắm mắt lại.

Nàng đã không thể nhúc nhích được rồi. Chỉ trong thoáng chốc, bỗng nhiên nàng muốn gặp hãn.

Lôi Nhược Nguyệt, người nợ ta một lời giải thích... Ta có biến thành quỷ cũng phải về tìm người đòi mạng.

Trong đầu nàng, một gương mặt dịu dàng tươi cười hiện ra, hãn tùy hứng để nàng làm bậy, cùng nàng đọc sách, cùng nàng chịu phạt, cùng nàng vượt qua thời gian yên ả kia. Sau đó hãn tàn sát toàn bộ hoàng cung, giết phụ thân và mẫu thân của nàng.

Không được, nàng không cam lòng. Nàng không thể chết như vậy. Ít nhất trước khi chết, nàng cũng phải gặp hãn một lần, hỏi hãn tại sao lại phải huyết tẩy cả hoàng cung.

Con người dịu dàng như hãn, tại sao sau một đêm lại có thể biến thành ác ma? Nàng muốn hỏi cho rõ một chút, nếu không cả đời này nàng cũng không thể...

Trữ Hạ lớn tiếng hét lên, âm thanh bén nhọn xé rách cả màn đêm và bầu trời đen kịt. Thần a, nếu như người không giết ta, một ngày nào đó ta sẽ

giết người.

Con sói bị Trữ Hạ dọa cho hoảng sợ, ngần người không dám làm gì. Trữ Hạ không biết tìm đâu ra khí lực, ngẩng đầu hung hăng đánh về phía con sói, mặc kệ bả vai đã bị nó cắn xé đến rách toạc. Con sói kêu thảm một tiếng, lùi về phía sau, đầu của nó đã bị một đao của Trữ Hạ đâm thủng. Trước khi chết, nó cũng không biết rõ tại sao lại xảy ra chuyện thành linh như thế.

Trữ Hạ đạp chân lên đầu con sói, dùng sức rút thanh đao ra. Nàng đứng cũng không vững, máu trên người đã bị cọ rửa sạch sẽ không còn gì.

Thế nhưng mà Thần à, trên thế giới này rốt cuộc là có sự cứu rỗi của người không?

“Trữ Hạ!” Tiểu Lăng hét lên, nàng không để ý Bạch Lang Vương đang ở phía sau đánh về phía nàng. Lúc nàng ngã nhào xuống đất, trái tim Tiểu Lăng như ngừng đập. Khoảng cách giữa hắn và nàng quá lớn, dù hắn có nhanh hơn cũng không thể cứu được nàng.

Chợt nghe một tiếng ngựa hí, Lưu Tịch đã lên lưng ngựa, vọt về phía Trữ Hạ, kiếm trong tay chém về phía Lang Vương, trực tiếp cắt đầu con sói già. Hắn quờ quạng một lúc mới kéo được Trữ Hạ lên lưng ngựa, nhưng không ngờ càng lúc càng có nhiều con sói vây tới.

Lang Vương chết làm cho Lưu Tịch và Trữ Hạ trở thành mục tiêu công kích chính của bầy sói, lập tức vây công lấy Tiểu Tam và hai người trên lưng nó. Tiểu Tam hí lên một tiếng, sau đó hướng về rừng rậm đen kịt lao đi. Lưu Tịch một tay ôm lấy Trữ Hạ, một tay vung kiếm bổ xuống mấy con sói đuổi theo. Sói không thể chạy thẳng Tiểu Tam, đến khi khoảng cách giữa bọn họ và bầy sói an toàn rồi, Lưu Tịch mới thu lại kiếm.

Tiểu Tam một mạch chạy lên núi, trời tối đen như mực, chỉ có thể thấy một chút ánh sáng nhạt theo mưa lộ ra. Trữ Hạ đã lâm vào hôn mê, thân thể dần lạnh như băng, nhưng mà Tiểu Tam cũng không có ý định dừng lại. Đến khi Lưu Tịch liều mạng túm lấy cổ nó kéo về sau nó mới chịu dừng.

Lưu Tịch muốn kiểm tra thương thế của Trữ Hạ, bởi vì trời tối nên cũng không có cách nào nhìn thấy, tay hắn thò vào trong người Trữ Hạ thì lập tức kinh hãi. Nàng là nữ nhân.

Lưu Tịch không tin con ngựa này không hiểu tiếng người, nhưng lúc này hẳn chỉ có thể bắt đắ dĩ nói với Tiểu Tam:

“Chúng ta phải trở về, chủ nhân của người bị dầm mưa, rất nguy hiểm. Người có nhớ đường về không?”

Tiểu Tam hừ hừ mấy tiếng, Lưu Tịch không hiểu ý nó thế nào. Nó vòng vo một hồi sau đó xác định một hướng rồi cứ thế mà chạy. Trong núi toàn cây là cây, vậy mà cũng không ngăn được mưa to. Lưu Tịch ôm Trữ Hạ trong lòng, cúi gập xuống, cánh tay giữ chặt, dùng thân thể của hẳn để ngăn trở mưa gió, cũng dùng ngực của mình để giữ ấm cho nàng.

Tuy nhiên, hẳn cũng hiểu làm thế này cũng không hiệu quả lắm, nhiệt độ của nàng vẫn càng ngày càng giảm.

Không rõ Tiểu Tam chạy được bao lâu, đến tận khi Lưu Tịch thấy một ánh lửa trên đỉnh núi.

Có ánh lửa là tất có người ở!

Lưu Tịch vỗ vỗ đầu Tiểu Tam, chỉ về phía ánh lửa mờ mờ kia, phát hiện Tiểu Tam cũng không nhìn theo tay của hẳn. Hẳn vội vàng kéo đầu nó để nó trông thấy, lúc này Tiểu Tam mới vui sướng hí lên, nhanh chân phi tới.

Ánh lửa nhìn tưởng gần mà phải qua một đỉnh núi mới tới nơi. Cũng may mắn là thể lực của Tiểu Tam rất tốt, leo núi như chạy trên đất bằng nên rất nhanh đã tới nơi.

Tới gần, Lưu Tịch nhận ra ánh lửa đến từ một nhà gỗ nhỏ, phòng có ba gian xếp hình chữ U, căn phòng ở giữa là nơi đã phát ra ánh sáng.

Đúng lúc này, ở nơi này sao lại có người? Có người, đại khái cũng chỉ có thể là thổ phỉ.

Lưu Tịch xuống ngựa, để Trữ Hạ nằm lại trên lưng ngựa, còn cẩn thận buộc lại, sau đó rút kiếm đi về phía căn nhà ở giữa.

Hẳn đã quyết định sẽ chiếm lấy phòng này, nếu có kẻ nào ngăn cản hẳn, gặp người giết người, gặp quý giết quý.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 14

Điền Báo

> Lưu Tịch lặng lẽ tiềm phục ở ngoài cửa, chỉ có thể nghe thấy một chút tiếng ngáy.

Hắn vọt tới cạnh cửa, giơ kiếm đẩy cửa, lại thấy cửa lại không khóa.

Hắn nhẹ đẩy cửa ra, bỗng nhiên thấy một bóng đen xồ ra. Trong tình thế cấp bách, Lưu Tịch lùi về sau một bước rồi giơ kiếm ngăn cản. Trong đêm tối, tiếng binh khí va vào nhau, hỏa hoa phát ra, có thể thấy được một chiêu này hai bên đã phát ra bao nhiêu lực.

Lưu Tịch kinh ngạc lùi về sau một bước dài. Đối phương công kích liên tục, không hề do dự chút nào. Rất nhanh tiếng binh khí liên tiếp va vào nhau, Lưu Tịch bị động ngăn cản, hơn nữa còn không dần lui về phía cửa, bước ra ngoài. Đột nhiên vấp phải một tảng đá, hắn liền loạng choạng ngã xuống.

Thấy Lưu Tịch không đánh trả, mũi kiếm của đối phương trực tiếp hướng về cổ họng hắn, động tác hoàn toàn ung dung. Một tia chớp xẹt qua bầu trời, trong chốc lát soi rõ mặt người cầm kiếm, lại là...

“Lan Lợi Tư!” Lưu Tịch thấp giọng hô, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Lan Lợi Tư cũng vô cùng sửng sốt, quên cả dịch chuyển thanh kiếm trong tay, mặc cho nước mưa xối xả xuống người, sau nửa ngày mới thì thào nói: “Ta... ta đang nằm mơ sao?”

Lưu Tịch thấy hắn không nhúc nhích thì đành phải đẩy kiếm đứng lên, vừa đứng vững đã bị tên kia run rẩy ôm chầm lấy.

“Lưu Tịch! Lưu Tịch!” Lan Lợi Tư ôm chặt lấy hắn, không ngừng ghé vào lỗ tai hắn mà kêu tên. (DG: cái cảnh này ám muội ghê chết đi được @@)

“Chờ đã... Có thể cho ta vào nhà trước hay không?” Lưu Tịch muốn đẩy Lan Lợi Tư ra nhưng lại càng bị hắn ôm chặt hơn, đành bất đắc dĩ nói: “Chung Trữ Hạ ở bên kia, để cho ta đưa nàng vào trước...”

“Chung Trữ Hạ?” Lúc này, Lan Lợi Tư mới buông tay.

Lưu Tịch lập tức đi về phía Tiểu Tam, ôm lấy Trữ Hạ và nói với Lan Lợi Tư: “Kiếm cho ta một gian phòng, mau lên!”

Nhà gỗ này là nơi trú mưa mà nhóm Lan Lợi Tư tìm được, căn phòng chính giữa được phân làm hai phòng nhỏ hơn. Vì Lưu Tịch ương ngạnh nên cuối cùng Lan Lợi Tư phải đuổi hết người ở gian trong ra gian ngoài, còn mang cho hắn cái chậu than sưởi ấm.

Lưu Tịch lấy cái thảm sạch quấn quanh người Trữ Hạ, sau đó thò tay định cởi bỏ y phục của nàng, lại phát hiện Lan Lợi Tư vẫn đứng bên cạnh nên giật mình ngừng đầu lên.

“Người có mang theo thuốc bột không? Toàn bộ đưa cho ta, ta cần băng bó và ngâm chân.” Lưu Tịch phân phó đâu ra đấy, trên thái dương chảy xuống nước, cũng không rõ là nước mưa hay mồ hôi.

“Lưu Tịch, y phục của người ướt rồi.” Lan Lợi Tư nói, lại đưa cho hắn một cái chăn lông.

Lưu Tịch nhìn hắn tới nửa ngày, thấy trong mắt Lan Lợi Tư vẻ kiên trì mà hắn rất quen thuộc. Hắn bất đắc dĩ thở dài, đành phải cởi quần áo ướt sũng ra.

Sợi tóc ướt dính ở trên da, vừa quay đầu lại, ánh mắt Lan Lợi Tư dán chặt trên dung nhan làm cho người ta hít thở không thông. Mà trên da thịt trắng như tuyết lại lộ ra vài vết thương đỏ hồng, nhìn càng thêm phần hấp dẫn.

Nhưng trong cặp mắt thanh đậm kia, dường như cả thế giới đều không là gì với hắn.

Lan Lợi Tư bỗng cảm thấy đặng chất, nhanh chóng đưa mắt rời đi, quay ra ngoài lấy thuốc cho hắn, lại nhanh chóng trở về.

“Cần giúp không?” Lan Lợi Tư nhìn Lưu Tịch thay quần áo cho Trữ Hạ ở trong thảm rất khó khăn, liền hỏi.

“Không cần, người đi ra ngoài đi được không?” Lưu Tịch cũng không quay đầu lại, thanh âm chưa từng dịu dàng hơn một chút nào.

“Vì sao?” Lan Lợi Tư nhíu mày, tại sao hắn cứ luôn tùy hứng như thế.

Lưu Tịch quay đầu lại, thấy hắn nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt kiên trì, hiển nhiên là không đũa được.

“Nàng...” Lưu Tịch thở dài. “Nàng là nữ nhân!”

Lan Lợi Tư giật mình, hắn tới trước giường, thò tay muốn kéo cái thảm ra, lại bị Lưu Tịch chộp lấy cổ tay giữ lại.

“Nàng là nữ nhân!” Lưu Tịch tiếp tục nhắc lại.

Lan Lợi Tư thu tay lại, cúi đầu cẩn thận quan sát Trữ Hạ.

Bị nước mưa rửa trôi hóa trang trên mặt, hiện tại làn da Trữ Hạ lộ ra vẻ trắng nõn, mềm mại như lúc đầu. Nhưng vì mất quá nhiều máu nên vẻ mặt nàng tái nhợt. Hai hàng mi cong cong hình lá liễu, mặc dù đang nhắm chặt mắt nhưng... Không ngờ đúng là một nữ nhân.

“Có thể, nhưng người...” Lan Lợi Tư lại trở tay bắt lấy tay Lưu Tịch, bỗng nhiên không hiểu sao tức giận, quát: “Nhưng người cũng là nam nhân.”

“Ta là đại phu!” Lưu Tịch muốn rút tay về, lại bị Lan Lợi Tư siết chặt hơn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Lan Lợi Tư mới chịu buông tay Lưu Tịch ra, lại cầm lên quần áo ướt sũng hắn đã cởi ra, bước ra ngoài mà không nói lời nào.

Từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều cho rằng Lưu Tịch là đứa trẻ ngoan ngoãn dễ bảo nhất.

Đọc sách giỏi, kiếm thuật giỏi, cưỡi ngựa cũng giỏi, tính tình càng tốt, mà nhẫn nại là giỏi nhất.

Nhưng Lan Lợi Tư lại biết rõ rằng đó chỉ là vẻ bề ngoài của hắn mà thôi, Lưu Tịch thực ra vô cùng cố chấp. Chỉ cần hắn muốn làm chuyện gì, dù có phải làm loạn thiên hạ lên thì hắn cũng sẽ làm, không ai có thể khuyên hắn hồi tâm chuyển ý được.

Hắn buồn bực không nói gì nhưng bên trong thì âm thầm chống đối. Hắn chưa từng nói hắn muốn gì, nghĩ gì, nhưng một khi trong lòng hắn đã có thứ hắn muốn thì ánh mắt bình thường sẽ trở nên vô cùng sắc bén, như một con thú con không chịu rời bỏ thứ mình yêu thích, nếu không đạt được mục đích nhất định sẽ không an phận.

Ai cũng không thể làm hắn hồi tâm chuyển ý được.

Lan Lợi Tư ngồi trên lan can ngoài cửa, ngẩn người nhìn màn mưa đen kịt bên ngoài.

Hắn không biết lần này sao Lưu Tịch lại tới đây, gia hỏa quật cường kia không ngờ lại đánh thức dục vọng trong hắn.

Thật muốn đánh nhau một trận đã đời, một nữ nhân so với hắn còn quan trọng hơn sao? Tiểu tử này thật sự cần được dạy dỗ rồi.

Lan Lợi Tư thở dài, tiếp tục nhìn bầu trời đêm. Đã bức hắn vào quân đội rồi mà Lưu Tịch vẫn không thể tha thứ cho hắn sao?

Trữ Hạ bắt đầu ốt, nói mê sáng không ngừng, mồ hôi và nước mắt đầm đìa trên mặt, thống khổ không chịu nổi. Lưu Tịch dùng khăn mặt lạnh lau cẩn thận gương mặt nàng.

“Thực thể thảm.” Hắn nhìn Trữ Hạ hôn mê bất tỉnh ở trên giường, khẽ thì thào: “Bảo người ở trong sơn động, đừng có ra... Đã không có bốn sự còn muốn làm anh hùng.”

Trợn mắt nhìn nàng rất lâu hắn mới cầm chặt tay Trữ Hạ, nhẹ nhàng xoa năm đầu ngón tay, giúp nàng thư giãn, lại dùng thanh âm chỉ mình hắn có thể nghe được, nói:

“Nhưng người vô dụng thường sống lâu lắm, người không chết được đâu. Há?”

Trữ Hạ dường như nghe thấy, ngón tay hơi duỗi ra lại nắm chặt lấy, đầu lông mày nhíu lại, trầm thấp rên rỉ một tiếng.

“Thật là... Người không thích người ta nói xấu mình ư?” Lưu Tịch bật cười, đổ thuốc bột lên miếng vải và đặt vào miệng vết thương giúp nàng cầm máu, sau đó cẩn thận băng bó lại: “Không phục thì đứng lên mà mắng ta đi.”

Miệng vết thương dù không sâu nhưng khá lớn, so với Lưu Tịch nghĩ còn đáng sợ hơn nhiều.

Những vết thương xấu xí này làm sao một nữ tử có thể chấp nhận được.

Mưa to suốt cả một tối như muốn trút toàn bộ nước trong thiên hạ xuống vậy.

Nhưng trong phòng rất ấm, có chậu than, còn có người thương.

Lưu Tịch trông cả một đêm, đến hôm sau khi mặt trời lên thì hẳn đã tựa vào cột giường ngủ tự lúc nào, nửa thân trên lỏa lồ, lộ ra lồng ngực trắng nõn như ngọc.

Tóc rủ xuống trán, đường cong ưu mỹ như một bức tranh đẹp, sống mũi thẳng tắp, môi tựa hoa đào, hai mắt nhắm chặt không biết ẩn chứa bên trong bao nhiêu tinh quang sáng chói, chỉ có hai đạo ánh mày ánh tuấn khiến cho gương mặt vô cùng dịu dàng, nhân gian hiếm gặp được vẻ anh hùng tuấn lãng như thế.

Đó là một buổi sáng thật đẹp, từ trong rừng còn truyền tới tiếng chim chóc, khung cảnh bình yên, tựa như mọi chuyện xảy ra trong đêm qua đều chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Trữ Hạ nhìn hẳn tới ngây người.

Thiên thần cũng không thể so được đi.

Mặc dù hẳn đã ngủ rồi nhưng bàn tay trắng nõn vẫn còn ôm lấy nàng.

Những vết chai trên bàn tay do cầm kiếm lâu ngày khiến cho Trữ Hạ cảm giác hơi thô ráp.

Trữ Hạ rút tay ra nên lập tức đánh thức hẳn. Hẳn xoa xoa hai mắt, sau đó nhìn nàng.

“Tình rồi?” Hẳn hơi tươi cười, nụ cười làm thiên địa cũng phải thất sắc.

Trữ Hạ nhìn hẳn không nói gì.

Lưu Tịch lấy lại bình thần, hoàn toàn tỉnh ngủ, thấy Trữ Hạ ngây ngốc nhìn mình thì trong lòng cả kinh, bàn tay xoa xoa trán nàng, khẽ hỏi:

“Làm sao vậy? Không phải là bị thương đến hổng đầu đấy chứ?”

“Người mới hổng đầu đấy.” Trữ Hạ trừng mắt với hẳn, người đẹp như thế mà vừa mở miệng đã khiến người ta phát cáu.

“Xem ra người đã phục hồi tốt rồi.” Lưu Tịch thu tay lại, khóe miệng cười cười, ánh mắt nheo lại, trong thoáng chốc khiến ánh sáng khắp thế gian như đang vẫy lấy quanh hắn.

Trữ Hạ sững sốt một chút, sau đó quay đi chỗ khác, duỗi ngón tay chỉ vào lồng ngực trần của hắn:

“Đi ra ngoài mặc quần áo tử tế rồi hãy vào, đừng có câu dẫn ta phạm tội.”

Lưu Tịch cúi đầu nhìn một cái sau đó bật cười.

Tổ của Lan Lợi Tư sáng sớm đã lên đường tới Quỷ Vụ Phong nhưng Lan Lợi Tư lại ở lại.

Hắn lặng lẽ tựa ở cạnh cửa nhìn Lưu Tịch, ánh mắt chăm chú này giống như mãi mãi không thể dứt ra, tuyệt đối không thể dứt ra vậy.

Lưu Tịch vốn một năm cũng khó mà cười lấy một lần, nhưng đối với nàng, nụ cười sao dễ dàng đến thế, sáng lạn tới mức làm hắn cảm thấy ánh mắt của mình cũng bị tổn thương.

Lan Lợi Tư đóng cửa lại, đi ra đình viện, nhìn đàn chim bay qua trên đầu, hắn tiện tay cầm lấy cung tiễn bắn một tên. Hắn đang muốn phát tiết.

Đến lúc Lưu Tịch đi ra thì đã có một đồng xác chim nằm dưới chân hắn rồi.

“Người đang làm gì vậy?” Lưu Tịch nhìn trên mặt đất một đồng xác chim, cảm thấy khó hiểu bèn hỏi.

Lan Lợi Tư thấy hắn ra, ngồi xổm người nhặt lấy chiến lợi phẩm, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, đáp: “Đói bụng không, chọn một con đi, muốn ăn thế nào?”

“Hả? Trên núi này sao lại có bồ câu?” Lan Lợi Tư cầm lên một con chim câu trắng, rút mũi tên cắm ở trong bụng nó ra, chợt phát hiện trên chân nó buộc một cái ống. Đây là bồ câu đưa tin?

Rút cái ống ra, quả nhiên thấy một trang giấy, trên đó viết chữ Hán Thống. Lan Lợi Tư nhìn không hiểu, đưa cho Lưu Tịch, Lưu Tịch lắc đầu, cất tờ giấy đi, nói: “Súp bồ câu có vẻ rất ngon.”

Trữ Hạ nằm trên giường cả ngày, thẳng đến lúc trời tối thì mới có thể động một chút, lại không an phận xuống giường. Lưu Tịch mặt không chút

biểu tình, liếc này, sau đó lại chuyển chú vào nồi súp bồ câu của mình. Nàng đã có thể đứng dậy vậy là không còn gì đáng ngại nữa.

“Lưu Tịch.” Trữ Hạ đi tới bên người hăn.

“Sao?” Vẫn là bộ dạng xa cách đó.

“Ta là nữ nhân.” Trữ Hạ vừa nói vừa thăm dò.

“Biết rồi.” Lưu Tịch húp một thìa súp, cảm thấy rất ngon.

“Chỉ thế thôi sao?” Trữ Hạ cảm thấy có chút thất vọng với phản ứng của hăn.

“Ta sẽ không nói gì cả.” Lưu Tịch bưng nồi lên, đứng trước mặt Trữ Hạ. “Người cản đường ta rồi.”

Trữ Hạ tranh thủ thời gian mở ra, mùi thơm trong nồi làm cho nước miếng của nàng nhanh chóng ứa ra.

Lan Lợi Tư tất nhiên là với việc Lưu Tịch nhường súp bồ câu cho Trữ Hạ tỏ ra vô cùng không vui, hăn đứng lên, làm mặt lạnh nói: “Ta đi tìm đồng đội đây.”

Lưu Tịch vẫn không biểu lộ gì, nhưng ánh mắt nhu hòa hơn rất nhiều. Hăn gật đầu với Lan Lợi Tư, sau đó không nhìn nữa.

Lan Lợi Tư xoay người bước đi, dừng một chút, bỗng nhiên lại quay người trở về, từ phía sau ôm lấy cổ Lưu Tịch làm cho Trữ Hạ đang ăn súp cũng phải phun ra.

Lưu Tịch không nói gì, cũng không nhúc nhích, mặc cho hăn ôm. Sau nửa ngày, Lan Lợi Tư mới đè nén tức giận xuống, nói nhỏ bên tai Lưu Tịch với giọng đầy không cam lòng: “Nhớ cho kỹ, người là người của ta. Ta nhất định sẽ không bỏ qua người, trừ phi ta chết!” Lời này như nói với kẻ thù, vậy mà lại ôn nhu hết mực làm cho lòng người cũng phải rung động.

Lưu Tịch cười khê: “Ta biết rồi.”

Lan Lợi Tư quay người rời đi, một lần ngoảnh lại cũng không.

Mặc cho Trữ Hạ còn kinh ngạc không thôi nhưng Lưu Tịch không thèm để ý tới nàng nữa. Chạng vạng tối, cả sơn lĩnh được phủ bằng một ráng vàng như mỡ gà, Lưu Tịch đứng nhìn trời chiều như thế đã hòa tan vào trong đó.

Trữ Hạ cảm thán, đúng là đồ đẹp hại nước hại dân. Những tên Hoàng đế yêu mỹ nhân hơn giang sơn nhất định là còn chưa biết thế nào là người đẹp chân chính đi.

Người như thế, khắp thiên hạ cũng không thể tìm ra người thứ hai.

Trữ Hạ vừa há mồm định lên tiếng thì một đạo kiếm quang từ trên nóc nhà vụt xuống, nàng né tránh theo bản năng, miệng vết thương vừa khép lại lại một lần nữa rách toạc.

“Lưu Tịch!” Trữ Hạ vừa hô vừa chật vật tránh tên sát thủ áo đen từ trên trời rơi xuống kia. Nàng cũng không có vũ khí trong tay nên hoàn toàn rơi vào thế bị động. Khóe mắt liếc thấy kiếm của Lưu Tịch ở mé giường, nàng xoay người một cái, rút kiếm ra ném cho Lưu Tịch, còn mình dùng vỏ kiếm đối kháng.

Cách đó không xa, Lưu Tịch cũng bị hai hắc y nhân tấn công. Trữ Hạ ném kiếm quá xa tầm với, Lưu Tịch chỉ có thể mắng to trong đầu, muốn qua lấy lại bị hai tên kia đọc được ý đồ, công kích càng nhanh, buộc hẳn càng lúc càng xa vũ khí của mình.

Trữ Hạ cắn chặt răng, thân mình hạ xuống, dùng vỏ kiếm đánh lên phần bụng của đối phương. Vỏ kiếm đâm vào ba chỗ, nàng nghe thấy tiếng rên thống khổ của đối phương, bèn tranh thủ chạy tới gần Lưu Tịch. Nàng nhặt kiếm của Lưu Tịch lên, thuận tay đánh tới một tên đang tấn công Lưu Tịch. Đối phương thấy Trữ Hạ tới hỗ trợ thì ánh mắt trao đổi nhanh, sau đó liền thay đổi mục tiêu công kích sang nàng.

Lưu Tịch thấy vậy thì nóng nảy hét lên: “Mau đưa kiếm cho ta.”

Trữ Hạ vừa ngăn công kích vừa vung tay ném kiếm cho Lưu Tịch, lại không ngờ tạo ra sơ hở để một tên áo đen đâm tới. Trữ Hạ tránh không kịp, chỉ biết nhắm chặt mắt chờ đợi đau đớn ập đến với mình.

Một tiếng máu phun phè phè vang lên ngay bên tai nàng.

“Lưu Tịch” Trữ Hạ kêu lên sợ hãi khi thấy Lưu Tịch dùng tay đỡ cho nàng một kiếm. Máu đỏ tươi từ trên cánh tay chảy ra, ánh mắt Lưu Tịch trầm xuống, thân ảnh hạ thấp, dùng một động tác Trữ Hạ không thể nhìn rõ, sử dụng một chiêu hạ gục cả hai tên áo đen.

Đây không phải lần đầu Trữ Hạ thấy người chết, nhưng vẫn không khỏi hét lên một tiếng, đến khi Lưu Tịch nhìn nàng bằng ánh mắt thiếu kiên nhẫn, nàng mới xấu hổ ho khan một tiếng và thôi không hét nữa.

Mà tên áo đen bị Trữ Hạ đả thương, thấy đồng bạn bị giết thì định chạy trốn, nhưng đã bị Lưu Tịch kè kiếm lên cổ ngay sau đó.

“Các người là ai?” Lưu Tịch lạnh lùng hỏi nhưng sự thật là khuôn mặt của hắn thật sự không thích hợp làm người tra tấn, bức cung cho lắm.

Trữ Hạ trừng mắt nhìn hắn, sau đó một cước đạp tên áo đen đó xuống, dùng một bộ dáng rất du côn, dùng vỏ kiếm nâng mặt hắn lên, cười gian:

“Người tốt nhất thành thật khai báo, bình sinh ta đây rất thích ngược đãi người khác. Cắt mũi, móc mắt, cắt tai... ha ha ha, nghĩ đến được làm những chuyện đó thực sự ta rất hưng phấn.

Lưu Tịch kinh ngạc nhìn Trữ Hạ, vừa rồi còn không biết là ai hét lên khi thấy người chết đấy.

Trữ Hạ thì tỏ ra rất hưng phấn, rút kiếm, ngồi xổm xuống nói với tên áo đen:

“Người không nói phải không? Vậy thì tốt, tốt nhất là đừng có nói ra, để ta chặt một tay của người xem kiếm này của ta có phải cùn rồi hay không?”

Tên áo đen phần uất trừng mắt với nàng, hắn cũng hiểu dù thế nào thì hôm nay cũng chạy không thoát, vì vậy đột nhiên dùng răng cắn lưỡi. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của hắn từ hồng chuyển sang trắng, từ trắng chuyển thành đen, cuối cùng thành xanh lét.

Lưu Tịch cả kinh rút kiếm lại, dùng ngón tay nắm cầm tên áo đen, muốn móc độc trong miệng hắn ra, nhưng tên áo đen đã sớm chết rồi.

“Bọn chúng là ai?” Trữ Hạ hỏi, lòng vẫn còn sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hoàn toàn không còn khí diễm hùng hổ như vừa nãy nữa.

Cái gì gọi là hổ giấy? Chính là nàng.

Lưu Tịch không trả lời, quay đầu nhìn Trữ Hạ, vết thương do chó sói gây ra lại bị vỡ, máu thấm ra cả áo bên ngoài.

“Người không đau sao?” Lưu Tịch nhẹ nhàng hỏi.

Trữ Hạ giờ mới nhận ra, hét lên: “Đau quá!”

Lưu Tịch kéo Trữ Hạ tới bên giường, vì vậy Trữ Hạ càng giãy dụa như không muốn tới.

“Không xử lý miệng vết thương sẽ bị nhiễm trùng.” Lưu Tịch bắt lấy tay nàng, trùng mắt.

“Không được. Người là nam nhân!” Trữ Hạ phản kháng.

“Ta là đại phu! Mau cởi áo ra!” Lưu Tịch tiếp tục trùng mắt.

“Không. Người không thể xem thân thể ta!” Trữ Hạ ôm lấy ngực, trùng mắt đáp lại.

“Đã sớm nhìn rồi, bây giờ nói ra cũng muộn quá rồi!” Lưu Tịch đẩy vé buồn cười nhìn nàng, ánh mắt hằn lại trượt xuống dưới: “Dù sao thì cũng không quá kém...”

Trữ Hạ tức tối không thở nổi, mặt đỏ bừng bừng. Tên tiểu nhân đáng chết này, hôm nay nàng làm thế nào cũng bị hấn khi dễ.

Vì đang mãi cãi lộn với Trữ Hạ nên Lưu Tịch không nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân. Bỗng nhiên cửa bị đá ra, vừa định làm tư thế nghênh địch thì lại thấy người đứng ngoài cửa là Tiểu Lăng.

Cả người Tiểu Lăng bắn thiu không chịu nổi, trên mặt đầy bùn đất, ánh mắt hung hăng nhìn Lưu Tịch. Hấn xông lên, đâm một quyền vào mặt Lưu Tịch, Lưu Tịch không kịp né, ngã bổ nhào xuống đất, từ miệng chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Sau đó Mãn Đại Ngưu và Cử Tiểu Cầu cũng đi vào, vội vàng kéo Tiểu Lăng ra, nhưng dù kéo thế nào thì Tiểu Lăng cũng như dã thú, muốn liều mạng với Lưu Tịch. Lưu Tịch lấy tay lau vết máu trên miệng, sau đó lập tức đánh trả lại Tiểu Lăng.

Tràng diện trở nên hỗn loạn, Trữ Hạ dời bước tới tựa bên cửa hỏi Liệt, lúc này đang đứng xem trò vui:

“Các người làm cách nào mà tới được đây?”

Liệt lờm nàng, đáp một cách miễn cưỡng:

“Tối hôm qua sau khi Lưu Tịch mang người đi, tên tiểu tử Tiểu Lăng kia đi tìm người như phát điên, làm bọn ta cũng bị hấn dày vò suốt một đêm, chỉ thiếu điều lật ngược mấy ngọn núi quanh đây nữa mà thôi.

“Thật hả?” Trữ Hạ kinh ngạc.

Liệt hừ lạnh một tiếng. Cả ngày không được ngủ, lại còn bị tên tiểu tử Tiểu Lăng kia chỉ huy chạy tới chạy lui, trong lòng hấn không tức tối mới lạ.

“Thế sao bọn họ lại đánh nhau?” Trữ Hạ lại thì thầm.

Liệt nhàm chán rời khỏi phòng, nói:

“Ta làm sao mà biết. Tên Tiểu Lăng thấy Tiểu Tam ăn cỏ bên ngoài kia thì đoán các người ở trong này nên chạy tới. Lúc bọn ta tới thì đã thấy hai tên đó đánh nhau túi bụi dưới đất. Người ở chỗ này không biết thì thôi, lại còn đi hỏi ta.”

Chẳng lẽ... Tiểu Lăng nghe được cuộc đối thoại của nàng và Lưu Tịch nên hiểu lầm?

Trữ Hạ lặng lẽ đi ra ngoài. Lưu Tịch với Tiểu Lăng vẫn chưa đánh lộn xong. Nàng đi xuống bếp lấy một bát súp bồ câu, Mãn Đại Ngưu và Cửu Tiểu Cầu nghe mùi thức ăn cũng chẳng thèm can ngăn hai người kia nữa, vội vàng chạy ra ngoài.

Trữ Hạ vội vàng rời xa chiến trường, bởi nàng vẫn còn rất quý tính mạng của mình.

Lưu Tịch ngã ngồi trên mặt đất, thở phì phò, xoa xoa khóe mắt bị thương, lạnh lùng nhìn Tiểu Lăng ở đối diện, nói: “Đánh tiếp không?”

Tiểu Lăng hừ lạnh một tiếng, đúng lúc lại nhìn thấy cánh tay của hấn bị thương do vết chém của tên áo đen khi nãy, lặng im không trả lời.

Máu theo ngón tay nhỏ xuống, vết thương trên cánh tay sau trận đánh lộn vừa rồi đã be bết máu.

Một kiếm này thật sự không nhẹ chút nào.

Mãi một lúc sau, Tiểu Lăng đứng lên, đi đến trước mặt hấn, nói: “Nàng là nữ nhân của ta.”

Lưu Tịch sững sờ, sau đó đứng thẳng lên đối mặt với hấn, cười lạnh:

“Là nữ nhân của người mà người lại để nàng tham gia quân đội sao? Là nữ nhân của người, tại sao người không bảo vệ được cho nàng? Là nữ nhân của người, tại sao lại để ta phải tới cứu?”

Tiểu Lăng cười khở. Hấn cũng không nói gì nữa, chỉ đi ra ngoài, mở cửa ra đã thấy đám người kia đang nướng đồ ăn ngoài sân. Lan Lợi Tư đi rồi

nhưng vẫn lưu lại một đồng đồ ăn ngon.

Cuối cùng, Trữ Hạ bị Tiểu Lăng cưỡng ép đưa vào phòng thay thuốc, toàn bộ quá trình hẳn đều giám sát chặt chẽ, ngay cả cười một lần cũng không. Trữ Hạ không biết mình đã đắc tội với hẳn cái gì nữa.

“Nghe nói tối qua các người đều không ngủ sao?” Trữ Hạ cố gắng phá vỡ sự im ắng đáng sợ, cẩn trọng hỏi.

“Phải.” Tiểu Lăng ngay cả nhìn nàng cũng không, lạnh lùng đáp.

“Tìm ta ư?” Trữ Hạ lập tức nói thẳng vào vấn đề.

Tiểu Lăng bỗng nhiên cầm chặt lấy tay Trữ Hạ, đặt ở trên môi mình, mắt nhắm chặt.

Cử động bất ngờ này làm cho Trữ Hạ đông cứng cả người, nàng ngậy ra một chỗ, không biết phải làm thế nào cho đúng.

“Ta sợ sẽ không được gặp lại người...” Thanh âm Tiểu Lăng khàn khàn, lại dịu dàng vô cùng.

Trữ Hạ cảm thấy trong lòng ấm áp, nhưng cố giả bộ điềm nhiên, vỗ vỗ vai hẳn như huynh đệ, cười nói:

“Ta phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết được đâu.”

Tiểu Lăng ngẩng đầu, nhìn nàng một cách nghiêm túc:

“Theo ta rời khỏi Khế Sa đi.”

Trữ Hạ nhìn thẳng vào mắt hẳn, kiên định lắc đầu.

“Vì sao?” Tiểu Lăng vội vàng hỏi.

“Ta có đại sự cần làm, không muốn trốn tránh.” Trữ Hạ mỉm cười, nàng bỗng nhiên lại nghĩ tới những lời của A Mộc Đồ. “Ta muốn mạnh mẽ hơn, những thứ đã mất đi ta nhất định phải lấy về.”

Tiểu Lăng trầm mặc, cuối cùng đành buông tay nàng ra.

Lúc trước buông tay nàng ra, hẳn cũng không hối hận...

Nhưng mà giờ đây, dường như hẳn đã hối hận rồi.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 15

Ly Thành

> Ăn nghỉ một ngày, đến hôm sau, lúc ánh nắng mặt trời chiếu lên tận bậc cửa, mọi người mới tỉnh lại, còn đang mắt nhắm mắt mở đã ngửi thấy mùi thơm nức.

Sáng sớm, Trữ Hạ tìm thấy trong bếp một chút gạo, nấu một nồi cháo vệt rùng. Nàng bưng bát tô từ trong bát ra, còn chưa cất tiếng gọi thì nguyên một đám đã tự động bò ra rồi.

Đồ ăn thật hấp dẫn quá đi.

Ăn xong, mọi người bắt đầu nghiêm túc thảo luận vấn đề. Ngày hôm qua bị đám người áo đen lạ mặt tấn công, nhìn diện mạo rõ ràng không phải người Khế Sa. Sau khi tiến hành lục soát kỹ càng cũng không tìm ra manh mối gì hơn.

Lúc này Lưu Tịch bỗng nghĩ đến lá thư trong chân con bò câu mà Lan Lợi Tư bắt được hôm qua, vội vàng lục lọi, sau đó đưa cho Liệt. Liệt híp mắt nhìn một hồi, ngẩng lên chỉ thấy mọi người đang nhìn hẩn chăm chăm thì không khỏi ho khan một tiếng, nói:

“Dường như là nói tới Phong Diên Sơn, Khế Sa, quân đội gì đó...”

Trữ Hạ cố lục lọi trong trí nhớ, chữ của Hán Thống so với Bang Thập và Khế Sa thì phức tạp hơn nhiều, lúc đầu mới học Trữ Hạ cũng phải đau đầu với nó, không ngờ lúc này lại có tác dụng.

“Phong Diên Sơn, Quỷ Vụ Phong, quân nhân Khế Sa đã... đã cái gì ấy nhỉ...” Từ cuối cùng Trữ Hạ thấy quen mắt nhưng lại không thể nào nhớ nổi.

“Tiêu diệt. Quân nhân tin tức của Khế Sa đã bị tiêu diệt.” Thanh âm của Tiểu Lăng vang lên làm cho tất cả mọi người lắp bắp kinh hãi.

“Cái gì?” Liệt nhảy dựng lên “Người chắc chắn là không đọc nhầm chứ?”

Tiểu Lăng gật đầu rất nghiêm túc.

“Tướng quân, quân nhân tin tức là cái gì?” Trữ Hạ hỏi.

Liệt xoa xoa huyệt thái dương, đảo:

“Vì địa hình phức tạp và khí hậu khắc nghiệt nên Quỷ Vụ Phong luôn được coi là vùng đất chết, đặc biệt mười mấy năm nay đều xuất hiện những truyền thuyết không thể vào, cũng không thể ra, kỳ thật không phải như thế.

Sau khi Vương giành lấy quyền hành, vì đánh Hán Thống nên đã thành lập một đội quân thông tin trong Quỷ Vụ Phong này, lại truyền ra thông tin về sự đáng sợ của nơi này để người ngoài không được xâm nhập vào. Mà lần này các người tới Quỷ Vụ Phong thực tế cũng là để quen thuộc địa hình, sau khi gia nhập vào quân chủng thông tin này sẽ phải chấp hành những nhiệm vụ đặc thù. Nếu tờ giấy này nói thật thì...”

Nói đến đây, Liệt ngấp ngừng một chút, mắt lại nhìn đăm đăm vào tên áo đen dưới đất: “Chỉ sợ là đã xảy ra chuyện rồi.”

Khế Sa vừa có ý định tiến công Hán Thông thì đã phải chịu ám toán của Hán Thống. Quân của Long Mạt Cửu thì bị đầu độc, quân thông tin thì bị tập kích giết chết. Sau lưng Hán Thông thật sự là đang được ai điều khiển đây? Hoặc có thể ở trong quân đội Khế Sa có nội gián...

Liệt hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn tiểu đội trước mặt, lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm túc: “Không thể tiếp tục đi lên Quỷ Vụ Phong, chúng ta tới Li thành.”

Khế Sa và Hán Thống tiếp giáp nhau ở vùng Phong Diên Sơn, ở giữa chia cắt bởi sông Li. Sông Li rộng lớn, hai bờ sông là những sườn đồi dốc, thật sự là một rãnh trời không thể vượt qua. Có một ghềnh duy nhất an toàn có thể đi lại ở gần Li thành, cách thủy trại của Hán Thống đóng ở cánh đồng bên kia bờ nam chừng một trăm dặm. Trước đây toàn bộ khu vực này, cả Đồng thành bên kia đều là địa giới của Khế Sa, nhưng hai mươi năm trước đã bị Hán Thống cướp đoạt trong chiến tranh. A Mộc Đồ sau khi

khống chế lại được Khế Sa nhưng vì nơi này có sông Li ngăn cản, dù Đồng thành là trọng địa nhưng vẫn chưa có cơ hội đoạt lại, chỉ có thể lui về giữ Li thành, củng cố phòng ngự.

Địa phương mà bọn Trữ Hạ cần tới là Li thành, chỉ cần xuôi theo Phong Diên Sơn mạch, hướng về phía tây ba trăm dặm, cũng không quá xa, nhưng vì địa thế hiểm trở khó đi nên phải cần tới bảy ngày để tới nơi. Liệt lệnh cho Cửu Tiểu Cầu mang Tiểu Tam về Nam quân doanh trước, báo cáo tình hình ở đây cho Lý Đăng, còn những người khác thì theo Liệt tới Li thành.

Tiểu Tam vốn không muốn rời xa Trữ Hạ, vùng vẫy một hồi, cuối cùng bị Trữ Hạ đánh lên đầu một cái, nó mới mang theo ánh mắt tội nghiệp, đưa Tiểu Cầu về Nam quân doanh.

Hành lý của những người khác trong đêm bị đàn sói tấn công đã mất, chỉ còn cung tiễn và vũ khí tùy thân mà thôi. Mãn Đại Ngưu cũng ném đi hai cây búa của mình, lấy đao của đám người áo đen, nhẹ nhàng mà đi.

Lại nói, lúc này năm mươi vạn quân của Long Mạt Cửu đã chuẩn bị tiến vào Thanh Hạp quan.

Long Mạt Cửu hạ lệnh đóng quân ở cách Thanh Hạp Quan mười dặm, trinh sát tới bẩm báo nói rằng người thủ quan hiện tại là Nhị vương tử Mạc Lăng Nhan của Hán Thống, còn Diệp Xa tướng quân thì đảm nhiệm chức phó tướng. Long Mạt Cửu chỉ cười to, vì kẻ tranh công thường háo thắng.

Ngày đầu tiên, Long Mạt Cửu sai người nổi trống hò hét, nhưng không tiến công. Thanh Hạp quan không có hành động đáp lại.

Ngày hôm sau tiếp tục nổi trống, toàn quân mắng chửi người Hán Thống, trên thành có vài bóng người di chuyển.

Đến ngày thứ ba, Long Mạt Cửu bố trí quân đội công thành, chính mình mặc giáp trụ ra trận, đưa lời khiêu chiến.

Trên cổng thành, Mạc Lăng Nhan và Diệp Xa đang cãi vã. Diệp Xa tướng quân cực lực không đồng ý xuất quan nghênh chiến, nhưng Mạc Lăng Nhan lại muốn mang binh ra khỏi thành giết địch.

“Ta có 30 vạn đại quân, chẳng lẽ đánh không lại tên mãng phu kia?” Mạc Lăng Nhan ngồi ở ghế chủ soái trong doanh, nghe âm thanh hò hét kinh thiên thì vỗ án, gương mặt tuấn tú đầy vẻ khinh thường.

Diệp Xa cũng thừa biết vị Nhị Vương tử này tới tiền tuyến trợ giúp cũng chỉ vì muốn tranh công. Thân thể của Hoàng thượng quanh năm không khỏe, mặc dù bên ngoài không rõ nhưng trong triều thần tử đều biết, hoàng thượng sống không được bao lâu nữa.

Hôm nay trong triều đình Hán Thống phân làm ba phe.

Phái thứ nhất theo Đại Vương tử. Đại vương tử Mạc Lăng Dĩnh và tứ vương tử Mạc Lăng Tiêu đều do Hoàng hậu sinh ra, tuy hoàng hậu đã mất nhưng địa vị của bọn họ vẫn cao hơn con trai của các phi tử khác, hưởng hồ từ trước đều là trưởng tử kế vị nên hẳn đương nhiên chính là người thừa kế cao nhất. Nhưng Đại vương tử tấm lòng nhân hậu, đối với vương vị lại không có ý tranh giành, tứ vương tử thì quanh năm không ở trong cung nên phái này gần đây chỉ ẩn chứ không phát, dùng bất biến ứng vạn biến.

Phái thứ hai chính là vị vương tử Mạc Lăng Nhan này. Mạc Lăng Nhan là con trai của quý phi, so với đại vương tử thì hẳn lại vất hết đầu óc để tranh giành vương vị, nhìn ngôi vua chăm chăm như mắt hổ. Hẳn cực kỳ có khả năng là người sau cùng nhận được ngôi thừa kế.

Phái thứ ba thuộc về ngũ vương tử Mạc Lăng Thần. Mạc Lăng Thần không có thế lực riêng, nhưng hẳn lại có người trợ giúp phía sau chính là đương kim hoàng hậu – mẹ ruột của hắn. Con trai của hoàng hậu thừa kế ngôi vị là chuyện bình thường, nhưng muốn thừa kế cũng không dễ dàng. Cho nên trong triều hiện tại mới có ba thế lực tạo thành thế chân vạc như vậy.

Vị Nhị vương tử này tới Thanh Hạp quan chỉ sợ là chính thức đem cuộc chiến tranh đoạt ngôi báu lên bàn cờ. Nhưng chiến tranh giữa hai nước đâu phải trò đùa.

Diệp Xa tướng quân đau lòng nhìn Nhị vương tử không nghe hắn can gián, cố ý dùng lệnh bài tướng quân dẫn đầu binh sĩ ra nghênh địch. Diệp Xa đành phải nhắc nhở hắn, nếu Long Mạt Cửu rút quân thì tuyệt đối không được đuổi theo.

Nhưng lời này của hắn sao Nhị vương tử kia có thể nghe lọt.

Không nói tới chuyện Mạc Lăng Nhan vốn tự cao tự đại, Long Mạt Cửu làm điệu bộ đánh vài hiệp với hắn xong, trong lòng không khỏi đem ý nghĩ

lúc trước vứt bỏ. Mạc Lăng Nhan võ nghệ không phải cao cường nhưng thực sự cũng không thể một đao mà chém xuống được.

Qua vài hiệp, tất cả các binh sĩ ở xung quanh hò hét trợ uy, thương trong tay Long Mạt Cửu cũng bị Mạc Lăng Nhan đánh rơi xuống đất, tình thế phát sinh làm cho quân sĩ Hán Thống không khỏi cao giọng hoan hô, khí diễm tăng vọt.

Khóe miệng Long Mạt Cửu nhếch lên, quay ngựa chạy đi, Mạc Lăng Nhan mừng rỡ xua quân xuống từ trên xuống, ngăn cản không cho rời đi. Diệp Xa đứng trên cổng thành xem cuộc chiến vội dậm chân la hét: “Không được đuổi. Không được đuổi theo. Đây là kế của địch!”

Nhưng Nhị vương tử đang đặc ý sao có thể nghe thấy tiếng hô. Mạc Lăng Nhan thúc ngựa đi xuống, muốn chặt đầu Long Mạt Cửu hiển công,

30 vạn đại quân của Hán Thống ở Thanh Hạp quan chống lại 50 vạn quân của Khế Sa vốn là sự tình đơn giản, chỉ cần không xuất quan mà tử thủ thì Khế Sa có đánh năm ba tháng cũng không hạ được thành. Nhưng chiến sự sợ nhất là tranh công. Nhị vương tử càng là kẻ nóng vội, kết quả không ngoài ý liệu của Diệp Xa chút nào.

Mạc Lăng Nhan đuổi theo quá mưòi dặm, bỗng nhiên thấy từ trong rừng vang lên tiếng hò hét. Hãn nóng nảy chửi bới Long Mạt Cửu, tranh thủ thời gian ghìm cương ngựa định quay đầu rời đi, lại phát hiện đường lui đã bị chặn. Quân Hán Thống bị chàn đạp, người chết vô số.

Long Mạt Cửu vuốt râu cười, chuyện này đâu đã dừng lại.

Quả nhiên Diệp Xa mang binh đuổi theo phía sau. Long Mạt Cửu ra lệnh cho binh sĩ bọc đánh viện binh. Binh sĩ Hán Thống dưới sự chỉ huy của Diệp Xa cũng dần dần bớt hoảng hốt, mà đám quân đi theo Mạc Lăng Nhan cũng đã trấn định hơn.

Đây chính là sự tín nhiệm của quân lính với một lão tướng nhiều năm như Diệp Xa.

Vây quét đến tận sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Xa chạy thoát, nhưng Mạc Lăng Nhan và hai vạn binh sĩ cuối cùng vì chiến lực chênh lệch lớn nên bị bắt sống. Việc lấy Thanh Hạp quan dễ như bắt ba ba trong chậu. Nhưng vì nơi đây địa thế dễ thủ khó công, lại thêm phó tướng của Diệp Xa

cực lực chống cự nên phải mất cả ngày, Long Mạt Cửu mới chiếm được Thanh Hạp quan.

Sau đó thuận thế vào chiếm giữ thành. 30 vạn quân của Hán Thống tử thương 20 vạn, bị thương 3 vạn, bị bắt làm tù binh 5 vạn, chạy trốn 3 vạn. Mà 50 vạn quân Khế Sa chỉ tổn thương 3 vạn, mất 5 ngày để chiếm được Thanh Hạp quan, có thể nói là toàn thắng.

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi.

Long Mạt Cửu chiếm được Thanh Hạp quan tới ngày thứ tư thì đám người bọn Liệt cũng tới được Li thành. Trên đường đi Liệt đều trừng mắt với Trữ Hạ, bởi nàng thật sự là đồ phiến toái, đáng lẽ chỉ mất bảy ngày là có thể tới nơi, cuối cùng kéo dài tới tận chính ngày. Ra khỏi Phong Diên Sơn, bọn hăn đi mua ngựa ở chân núi, Trữ Hạ nói trên người đang bị thương, không thể xóc nảy nên một mình một ngựa đi như tản bộ.

Nhìn bộ dáng như ngao sơn ngoạn thủy của Trữ Hạ, Liệt mặt mày âm trầm, trong lòng căm tức. Cuối cùng hăn mang theo Lưu Tịch và Mãn Đại Ngưu thúc ngựa đi trước, để Tiểu Lăng đi cùng nàng ở sau.

Trữ Hạ và Tiểu Lăng tới Li thành chậm hơn Liệt một ngày, vừa tới đã bị Liệt chửi bới ầm ầm, trận thế này làm Trữ Hạ không khỏi nhớ tới ngày trước bị tiên sinh mắng mỏ.

“Tướng quân, ngài muốn binh sĩ yêu quý của ngài bị thương phải không?” Trữ Hạ tươi cười, không hề có cảm giác hổ thẹn hay áy náy sau khi bị chửi.

Liệt hung hăng gõ vào trán nàng, thấy nàng nhe răng trợn mắt vì đau, lông mày hăn mới hơi giãn ra, lại nói: “Người căn bản không có ý thức tự giác của quân nhân!”

“Đương nhiên ta sao có thể so được với tướng quân ngài. Ngài uy vũ có tiếng trong thiên hạ, người nào không biết đâu. Có cô nương nhà nào không muốn chiêm ngưỡng mặt ngài đâu.” Trữ Hạ đi theo sau Liệt nịnh nọt, lại được nghe một tiếng hừ lạnh đáp trả.

Sau khi bị chinh đốn một phen, Trữ Hạ tới chỗ Mãn Đại Ngưu thì được tin chiến trường. Tin Long Mạt Cửu chiến thắng đã sớm truyền về Li thành, mà Cửu Tiểu Cầu cười Tiểu Tam trở lại nam quân doanh, thông qua bồ câu

đưa tin biết được tung tích của quân lính Khế Sa ở trong Quỷ Vụ Phong cũng chưa rõ thế nào, cần phải thêm thời gian nghiên cứu, Lý Đăng đã phái người đi xử lý chuyện này. Mặt khác, sau khi biết Liệt đã tới Li thành, hẳn cũng truyền tin của Vương ra lệnh cho Liệt ở lại làm thống soái Li thành, lĩnh mười vạn thủy quân và năm vạn lục quân. Thứ nhất là phòng ngừa Hán Thống đánh lén, thứ hai là có thể đoạt được Thủy trại của Hán Thống, như vậy không còn gì tốt hơn.

Đêm tới, Tiếu Lăng hiến kế hóa trang thành thương nhân tiến nhập thủy trại của Hán Thống, sau đó đánh lén binh sĩ thủ trại, châm lửa làm hiệu, mở rộng cửa trại, để Thái Thú dẫn đầu thủy quân công kích thẳng vào.

Liệt nghe xong cũng hơi động lòng, cùng với Cố Lạc – thái thú Li thành bàn bạc một chút, thấy kế này có vẻ khả thi. Vì vậy hôm sau liền cho chuẩn bị một thuyền nhỏ cùng với nhiều đồ trân quý.

Muốn giả bộ làm thương nhân mà không bị phát hiện, nhất định phải có nữ nhân. Nguyên bản Cố Lạc muốn lệnh cho con gái hẳn đi theo Liệt nhưng đã bị Liệt cự tuyệt.

Liệt con mắt cũng không nháy, nói:

“Lần này đánh lén, nếu để lệnh ái đi chẳng phải là để nàng vào vòng nguy hiểm sao, hơn nữa chúng ta bảo vệ nàng cũng sẽ không thể toàn lực rat ay. Ta sẽ cho Chung Trữ Hạ và Lưu Tịch giả làm nữ nhân.”

“Tướng quân!” Trữ Hạ nhảy dựng lên, hẳn thật sự bắt nàng mặc nữ trang sao?

“Chung binh sĩ, người vô dụng như thế, chỉ có ăn với nằm, hiếm khi có cơ hội lập công cho Khế Sa như thế, đây chính là phúc phận của người.” Liệt he hé mắt nhìn nàng.

Trữ Hạ ghen hòng. Nàng... thật sự kém cõi như thế sao?

Lưu Tịch cũng không tình nguyện, nhưng hẳn không nói gì, chỉ trưng ra vẻ mặt đen như đít nồi. Đặc biệt khi bà con của Cố Lạc tới giúp hẳn trang điểm thì vẻ mặt hẳn chuyển sang trắng bệch.

Trữ Hạ nhìn hẳn đầy vẻ đồng tình, nói: “Vì sao người không chống lại ý kiến của hẳn?”

Lưu Tịch liếc nàng, không thềm nói gì. Liệt nói rất đúng, để con gái thái thú mạo hiểm còn không bằng tự hấn hóa trang thành nữ nhân thì tốt hơn.

Lúc lão bà của thái thú tới trang điểm cho Trữ Hạ, đầu tiên rửa sạch mặt của nàng, sau đó không ngừng khen ngợi da nàng như làn nước, nếu là nữ nhi không biết sẽ đẹp tới mức nào. Trữ Hạ nhân dịp bà ta không chú ý, vội vàng lót thêm một tầng phấn lót, thà rằng hóa trang đậm một chút cũng không thể để cho người khác phát hiện ra điều gì được. Nhưng sau đó, nàng phát hiện chuyện này cũng không cần thiết lắm.

Bởi vì Lưu Tịch hoàn toàn lấn át hết nàng rồi.

Người nhà Cố Lạc vừa nhìn thấy Lưu Tịch mặt mày đỏ bừng, trong lòng thầm than thở sao trên đời này lại có nam nhân dễ thương như thế. Không trang điểm còn hấp dẫn như vậy, vừa thoa lên một chút má hồng, cho dù là gương mặt lạnh như băng cũng tỏa ra khí chất vũ mị không thể nói thành lời. Dù là Trữ Hạ, khi nhìn thấy hấn cũng không khỏi sững sờ, liền bị Lưu Tịch hung hăng vỗ mạnh xuống đầu.

Trữ Hạ và Lưu Tịch mặc quần áo nữ nhân vào, may mắn đang là mùa đông nên bên ngoài cũng phải mặc tới mấy tầng áo, nhìn cũng không ra dáng người cong thẳng thế nào. Sau khi lão bà của Cố Lạc nhìn thấy thì không khỏi cảm thán, sao trong quân của Khế Sa lại có những người giống nữ nhân nương ấy, Lưu Tịch nghe thấy sắc mặt càng đen đi, Trữ Hạ ở một bên không khỏi cười trộm.

Vừa bước một chân vào đại sảnh, tất cả mọi người bao gồm cả Liệt và Cố Lạc đều im bật, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Tịch tới thất thần. thế gian này làm gì có người đẹp như thế, chỉ có thể là yêu nhân mà thôi.

Trữ Hạ đối với biểu lộ si ngốc của đám người trong phòng thì không nhìn được cười ngật nghẻo, sau đó đổ rầm một cái lên bàn trà bên cạnh, lúc này mọi người mới đưa mắt nhìn tới nàng.

Vốn Trữ Hạ cũng thể coi là một tiểu mỹ nhân, nhưng vì bị Lưu Tịch lu mờ nên đám nam nhân ở đây cũng chẳng tỏ ra kinh diễm khi nhìn thấy này.

Ngoại trừ Tiểu Lãng, trước sau vẫn nhìn nàng như muốn khắc sâu vào trong đáy mắt.

Sau đó, Liệt trái ôm phải ấp, mang theo hai tiểu thiếp, một cao ráo, một nhỏ nhắn xinh xắn, tư sắc kinh người, cùng với Tiểu Lăng giả trang làm tiên sinh ghi nợ, Mãn Đại Ngưu làm gia đình, một lão binh của Li thành thì giả làm người chèo thuyền, cùng với một chiếc thuyền đầy tài vật, hàng hóa, trời vừa chiều thì xuất phát, hướng về thủy trại của Hán Thống bên kia bờ.

Trời đang mùa đông nên rất lạnh, trên sông dày đặc một tầng sương mù. Liệt đứng ở đầu thuyền, mái tóc dài đen nhánh cùng với trường bào màu trắng và áo choàng màu đen mạ vàng, ở trong gió lớn nhìn tiêu sái vô cùng, lại có mấy phần nhẹ nhàng như một đại thiếu gia giàu có.

Trữ Hạ không nhịn được, nói móc hẳn:

“Tướng quân đại nhân, hiếm khi được cưỡi chiến bào mà ăn mặc nhã nhặn như thế, có phải cảm thấy rất thích hay không?”

Liệt quay phắt người lại, trừng mắt với nàng, ngón tay cong lên búng vào trán nàng một cái, nghe Trữ Hạ hét lên vì đau đớn thì hẳn cảm thấy rất hài lòng.

“Người toàn bắt nạt ta.” Trữ Hạ lấy khăn tay che mặt, tỏ ra khóc lóc.

Liệt thấy thế lại muốn búng một cái nữa, Trữ Hạ tranh thủ thời gian trốn sau lưng Lưu Tịch, nhưng vẫn thò đầu ra làm mặt quỷ với hẳn.

Nàng thật sự càng ngày càng to gan rồi.

Thiên hạ này vẫn còn có binh sĩ dám đối đãi như thế với tướng quân sao?

Nghĩ đến cái hôn của A Mộc Đồ, trên mặt Liệt đỏ ửng lên, quay đầu đi không thèm để ý tới nàng nữa.

Trữ Hạ kéo áo choàng, nhàm chán đứng sóng vai với Liệt, nhìn ra ngoài sông.

Mặt sông rộng lớn, sóng nhẹ nhẹ, lắng nghe phía dưới có thanh âm nước vỗ vào mạn thuyền. Trông hai bên bờ chỉ thấy sương mù lượn lờ, ẩn ẩn thấy những vách núi, sơn cốc. Núi sông tráng lệ, khó trách thế gian nhiều người đều mong giành nhau những mảnh giang sơn này.

Giang sơn chưa thuộc về riêng ai bao giờ, chỉ có con người thuộc về giang sơn mà thôi.

“Những chỗ này đều từng là đất của Khế Sa.” Liệt bỗng nhiên lại nói. “Đều bị người Hán Thống chiếm mất từ hai mươi năm về trước...”

Trữ Hạ yên lặng quay đầu nhìn Liệt, gương mặt trẻ trung của hắn cười rất tùy ý.

“Núi này, sông này, mấy vạn năm trước còn chưa của riêng ai.” Trữ Hạ hí mắt nhìn dãy núi xa xa, nhẹ nói: “Thứ chiếm được, chẳng qua là tài phú và quyền lợi trên những mảnh đất này.”

Liệt giật mình, quay đầu nhìn Trữ Hạ.

Nàng đứng cạnh hắn vô cùng dịu dàng, vài sợi tóc dính trên bờ môi, ánh mắt thâm tình nhưng lại vô cùng lạ lẫm với hắn.

Đối với một quốc gia, đối với một nam nhân mà nói, bị người khác cướp đi những thứ của mình chính là một sự sỉ nhục.” Thanh âm Liệt không vang nhưng rất kiên định.

Một hồi gió lạnh thổi tan đi sương mù bảng lảng xung quanh, phía trước có thể mơ hồ thấy cửa trại của Hán Thống rồi.

Trữ Hạ không nói gì tiếp, chỉ nhẹ cười.

Trong sương mù, nụ cười kia chỉ đọng một giây, sau đó tiêu tán không còn nữa.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Biến Cố Ở Đồng Thành

> Thuyền đi tới ngoài cửa Thủy trại, thủ vệ đi tới ngăn cản, chĩa đầu mâu vào bọn hắn, hô: “Này? Các người làm gì vậy?”

Người chèo thuyền do lão binh lĩnh thủ hạ của Cố Lạc giả trang vội tiến lên, nói với họ bằng ngôn ngữ Hán Thống:

“Hai vị lão gia, lão gia nhà ta là thương nhân, nghe nói hai nước chuẩn bị chiến tranh nên vội vàng chạy sang Hán Thống tìm thân thích nương náu. Các người cũng biết, cuộc chiến này một khi nổ ra thì không có nơi nào an toàn cả.”

Hai tên binh sĩ liếc mắt nhìn nhau, vừa định mở miệng đuổi người thì Tiểu Lăng đem tới hai cái hộp, nhét vào tay mỗi tên một cái, lại nói bằng giọng Hán Thống rất chuẩn:

“Đây là một chút quà nhỏ của lão gia nhà ta, thỉnh xin nhận cho, mong rằng hai vị có thể cho bọn ta đi qua.”

Hai tên binh sĩ bèn mở hộp trên tay mình ra, trong lòng không khỏi cả kinh. Đây chính là chuyện tốt trên trời rơi xuống đi. Bọn hắn suốt ngày canh công ở đây, một năm thì có thể có bao nhiêu bổng lộc? Tài bảo trong hộp này đủ để bọn hắn sống được nửa đời còn lại rồi.

Một tên lính quèn hăng giọng, hỏi lại Tiểu Lăng:

“Ta làm sao mà biết các người có phải gian tế hay không? Các người tới Hán Thống là muốn nương tựa người nào?”

Trữ Hạ theo kế hoạch cười khẽ một tiếng, dùng tiếng Hán Thống đã được luyện rất nhiều trước đó, đáp lại hắn:

“Thái thú Đồng thành là tỳ phu của ta, người còn không mau thả người, chộc tức ta, ta sẽ cho các người biết tay.”

Tên tiểu binh nhìn Trữ Hạ một cái, chỉ thấy nàng đang đứng cạnh Lưu Tịch, ăn mặc toàn là cẩm y ngọc bào, đầu cài trâm ngọc, khuôn mặt như hoa, tư thái yếu điệu, mấy tên tiểu binh canh cổng như chúng đã bao giờ được gặp người đẹp như thế, mặt không khỏi đỏ ửng lên.

Lại nhìn tới Liệt trái ôm phải ấp hai mỹ nữ, tuy giống người Khế Sa nhưng thật sự là có tướng công tử thế gia, hơn nữa còn ra tay hào phóng như vậy, nếu thật sự là người nhà Thái thú, bọn hắn làm sao có thể đắc tội được.

Hai tên lính quèn tranh thủ bảo người chèo thuyền lên bờ, theo chúng tới báo cáo đội trưởng, không bao lâu, đội trưởng tự mình dẫn đoàn người bọn họ đi vào.

Liệt cải trang thành một tên công tử tao nhã, lễ độ, khí chất phi phàm, thấy Trữ Hạ cười trộm thì ném cho nàng cái nhìn khinh khỉnh.

Sắc trời tối đen, gã đội trưởng sắp xếp phòng cho cả bọn, sau đó còn chuẩn bị bữa tối thơm tất. Mãi đến nửa đêm, ngoại trừ Trữ Hạ, tất cả đều đã đổi y phục sang màu đen, đi tới phòng bên cầm lấy vũ khí. Lúc trước vì đề phòng binh lính Hán Thống kiểm tra nên tất cả vũ khí đều nhét ở đáy rương châu báu.

Đêm lạnh như băng, Trữ Hạ run rẩy lấy thanh đao, trên lưng còn đeo cả cung. Nàng không biết tại sao Liệt vẫn bắt nàng mặc nữ trang, còn không cho nàng mặc lên cả áo choàng. Hắn không phải đang báo thù riêng đấy chứ? Thật sự là tiểu nhân quá đi!

Nghĩ vậy nhưng nàng vẫn chỉ có thể khuất phục dưới ánh mắt uy hiếp của Liệt, theo sát đoàn người.

Đi về phía cửa thủy trại, đi xuyên qua hai hành lang, trên đường đi không gặp nhiều lính tuần tra lắm, năm người bí mật thủ tiêu hết.

Vượt qua một đội tuần tra, Liệt chỉ vào cửa thủy trại, phân phối nhiệm vụ.

“Tiểu Lăng mở cửa bên trái, Lưu Tịch giết mấy tên ở bên cửa phải, một tên cũng không được lưu lại. Nếu như tình báo là đúng thì ở bên đó có

khoảng ba mươi thủ vệ, nhưng vị trí không tập trung, ám sát không quá khó khăn. Sau đó các người tập hợp ở chỗ cao nhất.

Mãn Đại Ngưu, người còn nhớ rõ bản đồ địa hình ở đây không? Đi tới kho lúa hay một chỗ nào đó phóng hỏa cho ta. Ta và Trữ Hạ sẽ đi thẳng tới cửa, ở chỗ đó có năm thủ vệ, sau khi giết bọn chúng sẽ mở thông đạo vào Thủy trại. Mở xong, ta sẽ ra ám hiệu, Tiểu Lăng và Lưu Tịch thấy lửa bên chỗ Mãn Đại Ngưu cháy là châm lửa phát tín hiệu để Cố Lạc dẫn binh vào.”

Liệt nhìn mặt từng người, hỏi: “Đã rõ ràng hết chưa?”

Mọi người gật đầu lia lịa, bắt đầu chia nhau ra hành động. Trữ Hạ ngưng thần tập trung suy nghĩ, nguyên bản luôn vui đùa âm ỉ, lúc này cũng tỏ ra lặng lẽ. Nàng rút đao, nắm chặt trong tay, trên mặt hiện lên một tia cười như không cười.

Nếu như nói hy sinh là không thể tránh, vậy thì giết người cũng là bất đắc dĩ. Không muốn bị người giết, vậy chỉ có thể giết người.

Đây là chiến tranh, chiến tranh là một thời đại sai lầm chứ không phải là tội ác của riêng ai. Đây là lần đầu tiên Trữ Hạ giết người, nàng phát hiện mình trấn định hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tiểu Lăng quay đầu nhìn nàng một cái như có nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói ra miệng. Hắn nhúu chặt mày không nói ra lý do lo lắng của mình, cuối cùng chẳng nói gì cả, thân ảnh thoắt cái biến mất trong bóng đêm

Một đêm đầy máu chảy, không biết có đủ nhuộm đỏ sông Li hay không?

Dưới chân cổng thủy trại có một gian phòng nhỏ, đi qua gian phòng chính là thông đạo đi vào thủy môn. Liệt và Trữ Hạ tiềm phục ở cửa, phát hiện bên dưới có sáu thủ vệ. Trời đông giá rét, ba người trong đó đã nằm trên mặt ghế chợp mắt, ba người khác vừa sưởi ấm vừa nói chuyện.

Điều này nói lên sự gian nan của nhiệm vụ lần này. Nơi đây rất khó để rat ay hoàn hảo. Trữ Hạ nhúu mày, muốn trong một thời gian ngắn giết hết sáu người này mà không để bất cứ tên nào kịp kêu lên là rất khó. Chỉ cần có thanh âm hô lên là toàn bộ kế hoạch sẽ thất bại.

Liệt cầm lấy cung tên trong tay Trữ Hạ, thò tay đưa qua cổ nàng, bên tai nàng nhẹ nói ra kế hoạch.

Cuối cùng, hẳn lại vẫn không yên lòng, gặng hỏi: “Ít nhất người cũng có thể đối phó với một tên chứ?”

Trữ Hạ liếc hẳn, quay người, váy áo thướt tha đi tới cửa.

Nàng nhẹ đẩy cửa để lộ ra cái khe nhỏ, sau cánh cửa có một con đường. Nàng quay đầu dùng khẩu hình nói với Liệt: “Chuẩn bị cho tốt vào.”

Liệt đứng sau Trữ Hạ, tay kéo cung, trên dây cung có năm mũi tên.

Trữ Hạ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, ba tên lính bên trong kinh ngạc quay đầu nhìn nàng. Đúng lúc này, ở đây, sao lại có nữ nhân xuất hiện?

Ba tên lính còn đang kinh diễm, chỉ thấy nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào, đẩy cửa rộng ra, sau đó ngồi thụp xuống.

Tử thần đã lộ ra răng nanh, lúc đám binh sĩ nhìn thấy Liệt ở phía sau thì dây cung đã được kéo căng, năm mũi tên lập tức bắn ra, xuất hiện trước tầm mắt mỗi người.

Trữ Hạ vừa ngồi xuống đã rút đao ra, Liệt vừa bắn, nàng đã lao về phía người không có mũi tên nào hướng đến, giơ tay chém xuống, một đao trúng cổ họng, một đao trúng tim tên lính. Thì ra giết người so với tưởng tượng lại đơn giản hơn nhiều như vậy. Động tác này Tiểu Lăng đã dạy nàng vô số lần, nàng vô cùng thuần thục, tới nỗi ở trong mơ cũng có thể làm được.

Liệt thả tên ra liền lập tức lao vào, vừa rồi năm mũi tên bắn ra, có hai mũi găm thẳng vào trái tim địch, một mũi cắm lên yết hầu tên thứ ba, tất cả mất mạng tại chỗ. Còn hai mũi tên dù trúng yếu điểm nhưng không hạ gục đối phương ngay lập tức, Liệt liền rút đao, hai tên còn chưa kịp kêu tiếng nào đã vĩnh viễn chìm vào câm lặng.

Trữ Hạ đứng ở trong góc phòng, vẫn chưa nhúc nhích.

Tiểu Lăng dạy nàng đao pháp lăng lệ ác liệt lại quá mức tàn nhẫn. Cả người nàng nhuộm đầy máu tươi, máu từ trên thái dương chảy xuống như nước mắt màu đỏ, nhỏ tong tong xuống đất.

Liệt nhìn nàng, đi tới, đè cánh tay cứng ngắc của nàng xuống, máu tươi bắn lên làn da trắng nõn và quần áo lụa mỏng nhìn vô cùng xinh đẹp.

“Xong rồi, không sao nữa.” Hãn ôm ôm vai nàng. “Không sao nữa, lần đầu ai cũng thế, quen rồi sẽ không sao?”

Giết sáu người chỉ trong một cái nháy mắt, tính mạng con người thật rẻ mạt.

Liệt vừa kéo nàng đi tới cửa, vừa liên tục vỗ vai nàng, nhẹ nói: “Đi mở cửa thôi.”

Liệt ở đường vào Thủy trại chờ đợi tín hiệu, không bao lâu sau liền thấy đầu của Tiểu Lăng ló ra. Tiểu Lăng ra hiệu cho Liệt hết thấy đều thuận lợi, sau đó Liệt và Trữ Hạ xoắn dây thừng kéo cửa mở thủy trại ra.

Mà ở bên kia, Mãn Đại Ngưu đã tạo thành một thế vô cùng hỗn loạn, âm thanh bạo động nổi lên bốn phía. Lưu Tịch giơ lên bó đuốc, chỉ nghe trên sông một hồi trống vang, Cổ Lạc mang theo thủy quân vọt tới, quân Hán Thống loạn thành một đống.

Trong hỗn loạn, quân Hán Thống đâm đạp lên nhau vô số, không bao lâu quân Khế Sa đã khống chế toàn bộ thủy trại, giết tất cả binh sĩ chống cự, bắt những binh sĩ đầu hàng làm tù binh.

Ở trong thủy trại chinh lại đội ngũ, Liệt lệnh cho Cổ Lạc thủ thủy trại, còn mình và Trữ Hạ cùng 3000 tinh binh khác chạy về phía Đồng thành. Hãn để cho quân tiên phong đổi thành quân phục Hán Thống, lệnh cho tù binh xen kẽ đi vào giữa quân Khế Sa.

Lúc đi vào Đồng thành, ở phương đông đã xuất hiện ánh sáng. Quân Đồng thành nhìn thấy người một nhà, yên lòng mở rộng cửa cho người vào. Liệt vung tay, dẫn người vọt lên, sau đó mới phát hiện trong thành không có một bóng người. Trong lòng Liệt cả kinh, muốn quay đầu lại thì đã không còn kịp, chỉ thấy bốn phía đại địa rung chuyển, vạn mã lao tới.

Trên cổng thành, ngoài cửa thành, trên mái nhà, tất cả đều là quân Hán Thống. 3000 tinh binh Liệt mang theo sớm đã bị quân Hán Thống bao vây, dồn đến khu đất trống trước cổng thành. Quân bắn cung của Hán Thống xếp làm mấy tầng, chỉ cần bắn ra, những người trong vòng vây thật sự là vạn tiễn xuyên tâm.

Hết thấy đều là cạm bẫy để dụ bọn họ chui vào.

Thái thú Đồng thành Đường Trung Hán, tuổi chừng bốn mươi, hần đứng ở trước trận, bên cạnh là một người trẻ tuổi, vừa nhìn đã nhận ra là Tiểu Lăng. Vừa rồi, Tiểu Lăng đã nhân dịp quân loạn mà chạy tới trong quân Hán Thống.

“Tiểu Lăng! Người là tên phản đồ!” Mãn Đại Ngưu phẫn nộ hét lên, vừa nhìn hần đã hiểu ra, không cần Tiểu Lăng phải giải thích cái gì.

Liệt lạnh lùng nhìn, nở một nụ cười từ giễu. Phản đồ ngay bên người, vậy mà hần lại không mấy may phát hiện ra.

Khó trách quân của Long Mạt Cửu bị trúng độc, khó trách lính trinh sát của Khế Sa bị lộ... Lúc trước hần cảm thấy Tiểu Lăng có vấn đề, nhưng vì Trữ Hạ gọi hần là biểu huynh, mà Trữ Hạ lại có quan hệ mập mờ với A Mộc Đồ nên cũng không điều tra sâu thêm.

Hiển nhiên tất cả mọi người đều nghĩ tới vấn đề này, ai nấy đều nhìn tới Trữ Hạ.

Sắc mặt Trữ Hạ đã trắng thành một mảnh, bờ môi tái nhợt, run run. Nàng chỉ thấy lạnh, lạnh tận trong lòng.

“Vì sao...” Trữ Hạ run rẩy hỏi, toàn bộ nơi này có bao nhiêu người nhưng lại yên tĩnh tới mức một bước chân nhẹ cũng có thể nghe thấy.

Tiểu Lăng vẫn lạnh lùng như cũ, mặt không biểu tình gì, chỉ có lông mày hơi nhíu lại.

“Vì sao?” Trữ Hạ run giọng hét lên, nàng đi về phía hần, thân thể run lẩy bẩy, bước chân xiêu vẹo. Nàng nắm chặt đao trong tay, nắm rất chặt, tới nỗi bàn tay cũng trắng bệch.

Từ sau khi rời khỏi hoàng cung Bang Thập, Tiểu Lăng là người đầu tiên nàng tin tưởng. Dù nàng biết hần có nhiều bí mật, nhưng dù thế nào nàng cũng tin hần sẽ không phản bội nàng. Hần tốt với nàng, nàng cũng nhìn ra sự dục dằng trong mắt hần, nàng đã tin hần thật sự...

Thế nhưng đây lại là kết quả nàng phải nhận sao? Tin tưởng một người mất bao nhiêu khí lực, bao nhiêu khó khăn mới có thể làm được. Vậy mà sao tin tưởng của nàng lại không đáng giá chút nào như vậy? Lôi Nhược Nguyệt đã đối với nàng như thế, giờ Tiểu Lăng cũng phản bội nàng.

Đường Trung Hán thấy Trữ Hạ mỗi lúc một tới gần thì quát lên: “Bỏ vũ khí xuống, ai đầu hàng sẽ được tha mạng.”

Trữ Hạ ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn cứ tiến về phía Tiểu Lãng, nước mắt từ trên mặt nàng chảy xuống đầm đìa. Nàng từng nói sẽ không khóc vì bất kỳ ai nữa, sao giờ chính nàng lại nuốt lời rồi?

“Vì sao?” Nàng thì thào.

Tiểu Lãng nhìn nàng, tay đã nắm chặt thành quyền.

“Ta không phải là Tiểu Lãng, tên ta là Mạc Lãng Tiêu.” Thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên, trong gió mùa đông lại có chút run rẩy.

Đường Trung Hán cho thủ hạ một cái ánh mắt, quay đầu nói với Trữ Hạ và bọn Liệt: “Hắn không phải phản đồ của các ngươi. Hắn chính là tứ vương tử của Hán Thống chúng ta. Khế Sa khai chiến với Hán Thống, điện hạ chỉ là đang bảo vệ cho quốc gia của mình!”

Trữ Hạ vẫn tiến về phía trước, thủ hạ của Đường Trung Hán kéo hết dây cung, mũi tên vèo một cái, phá không mà đi, thẳng về phía nàng.

“Dừng tay!” Tiểu Lãng đứng ở phía trước nên không chú ý hành động phía sau của tướng sĩ, nghe được tiếng mũi tên xé gió, muốn cản nhưng đã không kịp. Tiếng la của hắn tràn đầy tuyệt vọng, bao nhiêu lạnh lùng cố tỏ ra lúc trước đã hoàn toàn sụp đổ.

Liệt và Lưu Tịch cách Trữ Hạ một đoạn, muốn nhào tới cứu nhưng không kịp. Chỉ nghe một tiếng tên xé rách da thịt, một mũi tên xuyên qua lồng ngực nàng.

Đầu mũi tên bằng thiếc lộ ra ở sau lưng nàng, máu đỏ tươi theo đó tràn ra. Trên cổ khô dưới chân có một tầng sương mỏng, máu rơi lên như huyết hoa nở rộ, ôn hòa mà xinh đẹp vô ngần.

Trữ Hạ dừng bước, thân thể không động, vẫn nhìn Tiểu Lãng chăm chăm, mắt không chớp một lần. Máu từ khóe miệng nàng trào ra, cổ dưới chân nàng đã nhuộm thành một mảng màu đỏ.

Tiểu Lãng tiến lên hai bước, không dám gần thêm, hắn chỉ sợ đụng một cái thì sẽ không còn thấy đôi mắt nàng nữa. Thanh âm hắn run rẩy, nhẹ nhàng gọi: “Trữ Hạ...”

Rất nhẹ, rất nhẹ, sợ nàng bị giật mình.

Mắt của nàng bắt đầu mơ hồ, thân thể rớt cuộc không chống đỡ nổi nữa, ngã ập xuống. Tiểu Lăng lao tới, trước khi nàng ngã xuống đất đã ôm lấy được nàng. Máu của nàng nhuộm hồng vạt áo hần, bàn tay lạnh như băng của hần theo máu nhỏ vào nóng ấm lên.

“Tìm đại phu! Mau tìm đại phu!” Tiểu Lăng hướng về phía Đường Trung Hán gào thét, thanh âm vừa khàn khàn, vừa nức nở.

Trên đầu mũi tên của Hán Thống có chia sáu cái khe, làm cho miệng vết thương khó lòng khép lại được.

Lão đại phu kiểm tra vết thương của Trữ Hạ xong, lắc lắc đầu nói với Tiểu Lăng: “Tuy trệch trái tim nhưng cũng đã làm phổi bị tổn thương, lại mất máu quá nhiều, lão phu không nắm chắc được. Hy vọng sống quá xa vời!”

“Dùng được liệu tốt nhất cứu nàng cho ta!” Thanh âm Tiểu Lăng khàn khàn, cơ hồ như thều thào. Hần nắm chặt bàn tay tái nhợt mà vô lực của nàng, chỉ sợ nếu buông ra, nàng cũng sẽ biến mất.

Đây là lần thứ hai hần phải sợ hãi như thế.

Buổi tối gặp sói ở Phong Diên Sơn là lần đầu tiên. Đêm hôm ấy hần điên cuồng tìm kiếm nàng, như kẻ mất hồn. Loại lạc mất này khiến cho ngực hần đau vô cùng, mỗi lần thở nhẹ thôi cũng đã đau đớn, đến bây giờ hần vẫn chưa quên. Cho nên hần mới nói muốn đưa nàng rời đi. Cho nên hần mới lập ra kế hoạch này ở Đồng thành, là để mang nàng về đất nước của hần.

Dù nàng sẽ hận hần phản bội hần vẫn muốn làm như thế. Hần muốn nàng rời khỏi chiến trường, hần muốn đem nàng tới bên cạnh mình, bảo hộ, che chở cho nàng. Hần muốn sự hấp dẫn của nàng, sự lương thiện của nàng, sự lạnh lùng của nàng, cái mỉm cười của nàng...

Thế nhưng nàng lại muốn chết.

Khi mũi tên xuyên qua lồng ngực nàng, hần đã nghe được thanh âm ngực bị xé nát. Thì ra khao khát nhỏ nhoi này của hần, hần lại cố ý dẫm đạp lên rồi.

Hần đã hối hận.

Hồi hận lúc trước kia khi nàng muốn tiến vào quân đội Khế Sa hẳn đã không ngăn cản. Hồi hận khi dạy nàng chiến đấu. Hồi hận khi nàng suy sụp lại cổ vũ nàng đứng lên, hồi hận đã giúp nàng tiến vào thi đấu tổ đội. Hẳn hồi hận rồi!

Nếu như có thể một lần nữa được lựa chọn, sau khi ở Long Lâm sơn trang ra, hẳn sẽ đem nàng về Hán Thống, sẽ đem nàng trói vào bên cạnh hẳn.

Đường Trung Hán thấy Tiểu Lăng ôm Trữ Hạ thì đã nhìn ra quan hệ của tên binh sĩ Khế Sa này với Tứ điện hạ không đơn giản.

Rất nhiều gián điệp khi tiềm phục trong quân doanh đối thủ sinh tình cảm sâu nặng với địch nhân, cái này cũng không có gì kỳ quái, hẳn có thể hiểu được. Nhưng khi Trữ Hạ bị trúng tên, Tứ điện hạ ân cần và tuyệt vọng như thế thì không còn giống tình chiến hữu nữa rồi.

Dù Tứ điện hạ thương tâm thế nào, Đường Trung Hán hẳn vẫn rất cao hứng. Bắc tướng quân Liệt của Khế Sa đã bị hẳn bắt làm tù binh.

Hẳn đi vào nơi giam giữ Liệt, Liệt không để ý tới hẳn, ngược lại một tên tiểu binh xinh đẹp như cô nương vọt tới song sắt, dùng tiếng Khế Sa, khua chân múa tay nói một hồi.

Lưu Tịch nói: “Ta có thể cứu Trữ Hạ! Nói cho Tứ điện hạ biết, ta có thể cứu Trữ Hạ!”

Nhưng Đường Trung Hán không hiểu gì! Hẳn chỉ nghe ra hai chữ “Trữ Hạ”.

Hẳn cho rằng Lưu Tịch đang hỏi tình huống của Trữ Hạ, vì vậy lắc đầu với Lưu Tịch, lại nói từng chữ một: “Tên tiểu binh kia sắp chết rồi, đại phu nói trừ phi thần tiên hạ phàm, nếu không không thể nào cứu nổi!”

Lưu Tịch sững sờ, trong mắt ngốc trệ. Bỗng nhiên hẳn lại gõ song sắt: “Thả ta ra ngoài đi! Ta có thể cứu Trữ Hạ! Ta nhất định có thể cứu nàng! Nói cho Tứ điện hạ là ta có thể cứu nàng! Hãy nói cho hẳn biết!”

Đường Trung Hán thấy Lưu Tịch kích động như thế thì bèn nhảy lùi về sau, sợ rằng tới gần hơi nữa sẽ bị tên kia làm cho bị thương.

Tiểu tử này thật sự tuần tú, nhưng lại phát điên rồi.

Đường Trung Hán lắc đầu, phát phát tay áo, đi ra khỏi lao tù.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Thoát Hiểm

> Trữ Hạ sốt cao suốt cả tối. Mạc Lăng Tiêu cũng thức nguyên một đêm. Đại phu nói tình huống của Trữ Hạ rất nguy ngập, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn lại bị thêm vết thương mới này. Mặt khác, vì trong nội tâm nàng tích tụ uất ức lâu ngày, phổi bị thương và mất máu quá nhiều, gắng gượng qua được một đêm đã là kỳ tích lắm rồi.

Đại phu thu thập mọi dược liệu tốt nhất ở Đồng thành để cầm máu cho Trữ Hạ, chọn quả hồng hương có tác dụng giúp vết thương nhanh khép miệng, lại dùng băng châm phong bế toàn bộ huyết mạch của nàng, thế nhưng cũng chỉ là trị được phần ngọn mà thôi, cũng không chắc là thân thể này của nàng có thể chịu đựng được tới chừng nào? Một ngày, một đêm hoặc chỉ vài canh giờ?

Dù có muốn cứu nàng, nhưng trong thâm tâm nàng lại không có ý chí muốn sống, mặt khác cũng cần phải có dược liệu hữu hiệu.

Trong đầu lão đại phu hiện lên một bóng người, nếu như có người đó thì nhất định không có vấn đề gì... Nhưng lão chỉ có thể lắc lắc đầu, tự cười giễu chính mình.

Mạc Lăng Tiêu lau mồ hôi rỉ ra trên trán Trữ Hạ. Hơi thở của nàng mỏng manh như sắp đứt, hẳn không khỏi chau mày.

Hắn cầm chặt tay trái của nàng, đặt một nụ hôn lên chiếc nhẫn nàng đang đeo trên ngón tay cái. Hắn chưa bao giờ cầu nguyện, chưa bao giờ tin tưởng có thần tồn tại, nhưng lần này hẳn lại thật sự hy vọng trên đời này có thần.

Hy vọng mẹ hãn có thể phù hộ cho người con gái mà hãn yêu.

Đại phu thấy hãn như vậy thì không khỏi thở dài, đẩy cửa bước ra. Tứ vương tử Hán Thông, không, cho dù là quốc vương thì cũng chỉ có thể bất lực mà thôi. Một lão già như hãn cũng có thể làm gì hơn được?

Lão đại phu kinh doanh một y quán lớn nhất ở Đồng thành, bởi vì y thuật của hãn cao minh, lại không nề hà cứu bất kỳ ai, khắp trong ngoài thành đều nức tiếng. Mà hãn cũng không keo kiệt với đám dân nghèo, nhiều người được hãn chữa bệnh miễn phí, nên mọi người đều đồng thanh gọi hãn là Nghiêm bá.

Nghiêm bá từ chỗ tứ vương tử đi ra, vốn định về nhà nói với con dâu mấy câu rằng mấy ngày nay công việc của hãn rất bận rộn, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới lần trước giúp một tên cai ngục nổi xương, không biết đã tốt hơn chút nào chưa. Thấy cũng tiện đường nên hãn lập tức ghé qua.

Nội thành Đồng thành chẳng có chỗ nào Nghiêm bá không tới được, có ai mà chưa từng nhận ân huệ của vị Nghiêm bá này đâu? Ngay cả thái thú Đường Trung Hán cũng rất tôn trọng hãn, nên lúc hãn đi vào trong ngục cũng không ai cản cả.

Lão đại của lính canh ngục – Hồ lão, thấy Nghiêm bá đến thì vội vàng bưng trà rót nước mời hãn ngồi. nghiêm bá kiểm tra lại thân thể Hồ lão một chút, viết phương thuốc mới, nói cứ uống thuốc thêm một thời gian nữa thì có thể khỏi hoàn toàn. Hồ lão tạ ơn rồi rít, cầm lấy phương thuốc, lại bắt đầu tán gẫu.

Hãn nói: “Gần đây bắt đầu chiến tranh, nhiều người đều đã chạy loạn hết rồi, sao Nghiêm bá ngài không tìm một chỗ trốn đi?”

Nghiên bá thở dài, lắc đầu: “Thời gian yên bình sao lại ngắn như vậy chứ?”

Chợt nghe thấy một tiếng rên rỉ trầm thấp, Nghiêm bá mới phát hiện trên giá gỗ đang treo một người, bị roi da quật tới máu chảy toàn thân.

Hồ lão thấy Nghiêm bá chau mày thì vội vàng giải thích: “Tên này là tù binh Khế Sa nhưng không hiểu tại sao thượng cấp lại muốn nhốt riêng bọn họ, không tới chỗ nhốt mấy chỗ tù binh kia nên mới đưa tới chỗ ta. Hôm qua, hãn náo loạn nguyên một tối, chẳng biết nói cái gì, dường như muốn đi

ra ngoài, không ngờ cuối cùng hãn còn phá được cả cửa. Huynh đệ của ta bị hãn đánh thương mấy người, đúng lúc ấy Lý tướng quân tới mới tóm được hãn.”

Đương nhiên, hãn dám can đảm đả thương huynh đệ nhà mình, chắc chắn sẽ lãnh hậu quả tàn khốc. Dem hãn treo ngược lên, lại lấy roi da quất một trận cũng coi như là đã nường tay lắm rồi.

Nghiêm bá đi tới muốn xem mặt hãn, nhưng xem kỹ rồi thì lại không khỏi hoảng sợ, lùi về sau một bước.

Hồ lão đại thấy Nghiêm bá như thế thì cười nói: “Hãn rất tuấn tú đúng không? Nhưng có điều quá bướng bỉnh.”

Nghiêm bá chau mày, sao người này lại quen mặt như thế? Nam tử tuấn tú này không khỏi làm hãn nghĩ tới một người.

Lưu Tịch ngẩng đầu lên, máu từ trán của hãn chảy xuống, ánh mắt mơ hồ, hãn lắc lắc đầu để máu chảy đi nhưng lại không được. Lúc này, hãn mới phát hiện trước mặt có một lão đầu đang nhìn mình chăm chăm.

“Ta muốn ra ngoài...” Hãn vừa mở miệng đã phun ra một ngụm máu lên vạt áo của Nghiêm bá. Hồ lão đại nổi giận, cầm roi định đánh thì bị Nghiêm bá ngăn lại.

Lúc còn trẻ, Nghiêm bá có chu du thiên hạ học tập y pháp, tiếng Khế Sa lão cùng biết. Hãn hỏi Lưu Tịch: “Thiếu niên, tên người là gì?”

Lưu Tịch thấy lão giả trước mặt hiểu tiếng Khế Sa thì rất vui mừng, thanh âm khàn khàn nói tiếp: “Cho ta ra ngoài. Ta có thể cứu Trữ Hạ. Ta nhất định có thể cứu nàng!”

Nghiêm bá sững sờ: “Người mà người nói là cô nương bên người Tứ điện hạ sao?”

Lưu Tịch ho khan một trận, gật đầu: “Phải! Chỉ cần nói cho Tứ điện hạ là ta có thể cứu nàng, hãn nhất định sẽ cho ta đi!”

Nghiêm bá nói với Hồ lão đại: “Mau thả hãn xuống, ta đi hỏi Tứ điện hạ!”

Hồ lão đại không hiểu, định nói gì thì Nghiêm bá đã nghiêm nghị nói: “Không để hãn chết, nếu không Tứ điện hạ trách tội xuống, cả ta và người đều không sống được.”

Nói xong, Nghiêm bá khoát tay đi ra ngoài. Hãn ngần này tuổi rồi mà cứ phải chạy tới chạy lui, thật quá đáng thương.

Nghiêm bá chạy tới nói với Mạc Lăng Tiêu những gì Lưu Tịch vừa nói, vừa nói là một tiểu binh Khế Sa cho biết có thể cứu được Trữ Hạ, Mạc Lăng Tiêu đã không nghĩ ngợi cho gọi người tới.

Hơi thở Trữ Hạ càng ngày càng yếu, Nghiêm bá nói người bị thương phổi khi thở sẽ rất đau đớn, thống khổ vô cùng.

Hãn cắn môi dưới, trầm thấp hít vào một hơi, chỗ xương sườn thứ ba bên trái đau đến mức chỉ cần động vào đã lập tức muốn chết đi.

Không biết nàng có đau như thế hay không?

Chuyện này khi bắt đầu đã là sai lầm. Mà sai lầm lớn nhất chính là hãn quen với nàng. Có những sự tình từ nhỏ đã định phải như thế, chẳng thể nào thay đổi được.

Lưu Tịch được người dìu vào, quần áo trên người rách rưới tan nát vì bị roi da đánh lên, máu khô dính đầy trên vải, lộ ra những mảng da thịt nhìn vô cùng thê thảm.

Thấy bộ dáng của hãn, Mạc Lăng Tiêu khẽ giật mình.

Lưu Tịch không liếc hãn lấy một cái, vừa giãy ra đã tới bắt mạch cho Trữ Hạ.

Nghiêm bá hiếu kỳ, thiếu niên này cũng sắp phải đưa đi cấp cứu rồi, vậy mà còn muốn ở đây cứu người khác. Hãn trẻ như thế, sao có thể cứu người được chứ, ngay cả Nghiêm bá hãn còn không có biện pháp nào, sao thiếu niên này có thể nghĩ ra cách. Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, trong lòng hãn lại tin.

Có lẽ... có lẽ vì thiếu niên này thực sự giống với người bạn kia của mình.

Tính tình thì cố chấp, lại còn tuấn mỹ không giống phàm nhân chút nào.

Nghiêm bá lấy lại bình tĩnh, nói với Lưu Tịch: “Ta đã cho nàng dùng những thứ dược tốt nhất, trước mắt chỉ tạm thời ổn định bệnh tình mà thôi. Phổi đã bị thương, thân thể lại yếu, người... có thể cứu nàng thật sao?”

Lưu Tịch không trả lời, từ bên hông lấy ra một cái túi gấm nhỏ, lấy ở trong túi ra một cái bình ngọc màu Bích lục, chỉ lớn bằng một cái móng tay

người. Hãn nói với Mạc Lăng Tiêu: “Mang chén nước ấm tới đây.”

Thấy vật này, Nghiêm bá hoảng hốt, hãn túm lấy Lưu Tịch, run giọng hỏi: “Đây là cái gì? Cái này là cái gì?”

Lưu Tịch không ngờ Nghiêm bá sẽ thất thố như vậy, nhưng hãn vẫn tỏ ra tôn trọng lão giả này.

“Đây là thứ có thể cứu mạng người!” Lưu Tịch đáp.

Nghiêm bá bắt lấy tay hãn, hoàn toàn thất thố, hỏi: “Tên người là gì?”

Lưu Tịch nhú mày khó hiểu, một lát bèn đáp: “Lưu Tịch.”

“Lưu Tịch... Quả nhiên là... Khó trách lại giống nhau đến vậy!” Nghiêm bá thì thào, lại nhìn thứ trong tay Lưu Tịch.

Hạ nhân mang nước ấm lên, Lưu Tịch cũng không để ý tới biểu lộ quái dị của Nghiêm bé nữa, hãn vội vàng đem khối ngọc nhỏ bỏ vào trong chén, một lát sau, mùi thuốc nhàn nhạt lan tỏa khắp gian phòng.

Khối ngọc sau khi được ngâm nước ấm thì bắt đầu trở nên trong suốt, sau đó chuyển thành màu hồng. Cuối cùng, từ một màu bích lục, nó đã chuyển sang màu đỏ tươi. Đúng lúc này, Lưu Tịch lấy khối ngọc nhỏ ra, đặt nó vào miệng Trữ Hạ.

“Ta không chắc làm như thế có hiệu quả thực sự hay không nữa.” Lưu Tịch dùng khăn mặt do Mạc Lăng Tiêu đưa cho để lau mặt, máu được lau đi, mặt hãn cũng đã trắng bệch.

Sau đó Lưu Tịch hơi do dự một chút, nói với Mạc Lăng Tiêu: “Mời quay người sang chỗ khác.”

Mạc Lăng Tiêu sững sờ nhìn Lưu Tịch một hồi lâu, sau đó mới xoay người đi.

Lưu Tịch bưng chén lên, kéo vạt áo Trữ Hạ lên, cẩn thận băng bó lại cho nàng, lại dùng nước ngâm miếng ngọc khi nãy nhẹ nhàng xoa lên vết thương của nàng.

Nghiêm bá nhẹ thở ra, nói: “Có thông linh ngọc ở đây thì nàng ta được cứu rồi.”

“Thông Linh ngọc?” Lưu Tịch quay đầu nhìn Nghiêm bá với ánh mắt nghi hoặc.

Nghiêm bá sững sờ: “Lưu Bình Hạc không nói gì với người sao? Đây là thông linh ngọc mà.”

Lưu Tịch lấp bắp kinh hãi: “Người biết ông nội ta sao? Ông nội nói với ta đây không phải là ngọc, là thuốc, đến thời điểm nguy ngập đến tính mạng có thể cứu người từ quỷ môn quan trở về.”

Nghiêm bá cúi đầu than: “Lưu Bình Hạc là ông nội của người sao? Thảo nào người lại giống hần ngày còn trẻ thế. Thông Linh ngọc này trên đời chỉ có một khối duy nhất, cũng chỉ có thể dùng một lần. Chế tác một khối cần tiêu tốn cả trăm năm, dùng hơn một vạn loại thuốc ngâm trong ôn ngọc cực phẩm mới có thể làm thành. Đối với người bị nội thương, nó chính là thứ cứu mạng tốt nhất, thậm chí có thể bảo trụ nguyên thần. Nhưng nếu là ngoại thương thì hiệu quả cũng không quá tốt. Dù sao như thế cũng vừa đủ cứu cô nương này rồi.”

Sau khi nghe xong, Lưu Tịch gật gật đầu cảm ơn, lại quay đầu nhìn Trữ Hạ, vẻ thống khổ trên mặt nàng đã tốt hơn rất nhiều.

“Nàng ấy... sẽ không chết chứ?” Lưu Tịch vẫn chưa yên lòng nên hỏi lại Nghiêm bá.

“Không sao. Tính mạng đã được bảo trụ rồi.” Nghiêm bá ôn hòa cười.

Thật tốt quá, vậy là nàng sẽ không chết...

Khóe môi hần mỉm cười một cái thật nhu hòa, bỗng nhiên thân thể hơi hướng về sau, cứ thế ngã thẳng xuống đất. Mạc Lăng Tiêu đỡ hần dậy, Nghiêm bá càng kinh hãi, vội vàng bắt mạch cho hần, sau đó bầm báo: “Tứ diện hạ không cần lo lắng, hần chỉ ngất đi thôi.”

Trữ Hạ hôn mê suốt ba ngày đêm, đến đêm ngày thứ tư nàng mới tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy Mạc Lăng Tiêu với gương mặt tiều tụy, râu không buồn cạo ngời đó.

“Trữ Hạ!” Hần khẽ gọi tên nàng, trong mắt vừa mờ mịt lại vừa đầy đau đớn.

“Ta chết rồi sao?” Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn trần nhà, sau lại quay sang nhìn Mạc Lăng Tiêu.

Hần nhẹ nhàng thở ra, nắm lấy tay nàng đặt lên môi, lắc đầu: “Không. Nàng không chết.”

Trữ Hạ nghĩ nghĩ, ánh mắt hơi ngốc trệ, nói: “Ta dường như trải qua một cơn ác mộng rất dài. Không phải ta vẫn đang nằm mơ chứ?”

“Không. Nàng đã tỉnh rồi!” Hãn nghe giọng nàng khàn khàn bèn vội vàng rót một chén nước ấm, lại hỏi: “Nàng có muốn ăn gì không? Ta gọi người mang cháo lên cho nàng nhé!”

Trữ Hạ giẫy dụa muốn ngồi dậy khiến cho vết thương đau hơn, nàng đành phải nằm xuống.

“Ta muốn ăn gà nướng, heo sữa quay.” Nàng nhìn hãn với vẻ mặt đáng thương.

“...”

Mạc Lăng Tiêu đỡ nàng ngồi dậy, để nàng tựa vào người hãn, cho nàng uống một ngụm nước.

“Có người bệnh nào vừa tỉnh đã đòi ăn gà nướng với heo sữa quay không?” Mạc dù là trách cứ nhưng ngữ điệu lại như dè nén sự đau lòng, vẫn dịu dàng như nước.

Trữ Hạ trầm mặc trong giây lát, lại nói: “Tiểu Lăng, người nói cho ta biết, là ta đang nằm mơ đúng không?”

“Cái gì?” Hãn sửng sốt một chút.

“Tên người là Tiểu Lăng, không phải Mạc Lăng Tiêu, chúng ta cũng chưa từng tới Đồng thành, chúng ta chưa từng có... Ta chỉ là... ta chỉ là đang nằm mơ...”

Trong không khí như ngưng kết một tầng băng, yên tĩnh tới mức có thể nghe được âm thanh băng rạn vỡ.

Lần này, hãn chỉ trầm mặc.

Hãn ôm chặt lấy nàng, đặt môi lên trán nàng, một câu cũng không nói.

“Nhanh nói cho ta biết đi... Nói cho ta biết...” Trữ Hạ thúc giục, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Trữ Hạ!” Hãn luống cuống.

Trữ Hạ muốn đẩy hãn ra nhưng không đẩy nổi, chỉ có thể dùng năm đấm đấm hãn, thanh âm suy yếu cơ hồ không thể phát ra thành tiếng được nữa:

“Người ra ngoài đi... Ta không muốn gặp người!” Khóe môi nàng tràn ra máu đỏ, nhuộm hồng gương mặt đang tái nhợt.

Hắn bắt lấy tay nàng, hôm nay nàng ngay cả khí lực để đánh hắn cũng không còn sao? Hắn không sợ bị nàng đánh, chỉ sợ nàng tự tổn thương chính mình.

“Đi ra ngoài đi!” Trữ Hạ rống to lên một tiếng, lại một lần nữa ngắt đi.

“Có ai không? Mau tới cứu người...” Mạc Lăng Tiêu hướng ra cửa bên ngoài gào to, thanh âm run rẩy và đầy sợ hãi.

Thị vệ lập tức chạy vào, gồm cả Nghiêm bá và Lưu Tịch.

Mạc Lăng Tiêu nói qua tình huống một chút, Nghiêm bá bắt mạch, sau khi chuẩn đoán bệnh thì nói không có vấn đề gì, nhưng nếu để người bệnh không khống chế được cảm xúc như vậy thì rất nguy hiểm.

Lưu Tịch nhìn thoáng qua Mạc Lăng Tiêu, nói: “Người đi ra ngoài trước đi.”

Mạc Lăng Tiêu sửng sờ một chút, hơi ngơ ngác, lại có chút thất thần, hồi lâu sau mới rời ánh mắt khỏi gương mặt nàng, quay người rời đi.

Ra đến cửa, hắn vẫn cố quay lại nhìn nàng một lần.

Nàng sẽ không tha thứ cho hắn rồi.

...

Sau khi Long Mạt Cửu hạ được Thanh Hạp quan hai ngày, Lôi Nhược Nguyệt nhận được hai phong thư kết minh.

Khế Sa và Hán Thống khai chiến sợ nhất là Bang Thập ở giữa ngư ông đắc lợi nên tốt nhất là kết minh, dù không xuất binh tương trợ nhưng cũng còn hơn là bị đâm một dao ở sau lưng.

Lôi Nhược Nguyệt hỏi đám quan ngồi dưới: “Các người cảm thấy nên cùng bên nào kết minh?”

Binh Bộ Thượng Thư đáp: “Bang Thập trước giờ đều giao hảo với cả hai nước, thật là chuyện khó xử. Tốt nhất là không kết minh với bên nào.” Hắn nói lời này cũng là tham khảo từ lời của Lôi Nhược Nguyệt nói trước đây. Lần trước Lôi đại nhân không phải ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi sao?

Lôi Nhược Nguyệt đứng lên, nói với Lễ bộ đại nhân: “Vậy thì đưa một công chúa tới Khế Sa kết minh, lại cho một công chúa đi Hán Thống.”

Mọi người cả kinh, Lôi đại nhân nói vậy là có ý gì?

Lôi Nhược Nguyệt nhìn về phía mọi người, chậm rãi nói: “Hai bên đều không kết cũng không bằng kết cả hai bên. Như vậy mới có thể thể hiện thái độ hảo hữu của Bang Thập chúng ta.”

Tất cả mọi người đều âm thầm phỏng đoán, Lôi đại nhân này trước thì nói không tham chiến, giờ nói như vậy là muốn chơi trò gì đây?

Công bộ thượng thư khó hiểu, hỏi: “Vì sao phải đưa công chúa của chúng ta ra ngoài? Không bằng đòi Khế Sa và Hán Thống đều đưa công chúa tới!”

Lôi Nhược Nguyệt lắc đầu: “Khế Sa Vương không có tử muội, không có con gái, nếu là lấy công chúa thì cũng chỉ là công chúa phong hào tạm thời. Hiện nay trong hậu cung Khế Sa vương không có lấy một phi tử nào, công chúa của chúng ta gả đi rồi, nếu có thể sinh con thì có thể coi là chủ hậu cung rồi. Vị trí thái tử càng không phải dễ dàng mà có được hay sao?”

Nói vậy tựa hồ cũng có lý.

Lại bộ thượng thư lại càng khó hiểu hơn: “Vậy sao còn đưa công chúa khác đi Hán Thống?”

“Loạn ở Hán Thống giờ mới bắt đầu. Đối với Hán Thống, đáng sợ nhất không phải là Khế Sa, mà là lão quốc vương sau khi chết đi, bảy vương tử sẽ xảy ra chiến tranh đoạt vương vị. Quan hệ thông gia chỉ là bên ngoài, để bọn chúng biết rõ việc chúng ta thành thật muốn kết minh mà thôi.”

“Nói vậy, Lôi đại nhân định đưa công chúa tới cho một vị vương tử nào đó, sau đấy chúng ta giúp đỡ hẳn?” Hộ bộ thượng thư hỏi.

“Đương nhiên không phải. Công chúa chỉ có thể đưa cho Hoàng thượng.” Lôi Nhược Nguyệt cười nói. “Mặc dù là Hoàng thượng sắp chết, chúng ta cũng chỉ cần cho lão biết tâm ý của chúng ta là đủ rồi.”

“Nhưng chuyện này...” Hình bộ đại nhân vẫn còn có chút lẩn tránh.

Lôi Nhược Nguyệt cười cười, nụ cười lạnh lẽo không chút ấm áp nào, giống như khối băng đông kết bên ngoài bệ cửa sổ kia.

“Hòa, chỉ là mặt ngoài, cuối cùng chúng ta vẫn phải đứng ở một bên. Chúng đại nhân không ngại cứ đoán thử xem...”

Bên kia, lúc A Mộc Đồ nhận được tin Liệt bị bắt làm tù binh thì cũng nhận được tin Bang Thập muốn kết minh, công chúa hòa thân trong vòng

một tháng sẽ tới thành Đô Linh.

Hành động lần này của Bang Thập khá kỳ quái, rõ ràng là Khế Sa yêu cầu kết minh, theo như lệ cũ thì phải đưa người sang mới đúng, nhưng lần này bọn hắn lại chủ động đưa người sang.

Lạc Bình Xuyên cười: “Vương, đây là mị lực của ngài quá lớn thôi. Công chúa của người ta ai chẳng mong gả tới đây chứ!”

A Mộc Đồ trừng mắt với hắn buộc hắn phải cúi đầu xuống. Lạc Bình Xuyên ho khan một tiếng, giấu đi vẻ xấu hổ, lại nghiêm mặt nói: “Kỳ thật bọn họ chính là coi trọng hậu cung Khế Sa chúng ta!”

A Mộc Đồ hừ lạnh một tiếng: “Hậu cung? Bọn hắn tính toán thật tốt, còn muốn gả công chúa sang làm Vương Hậu sao?”

“Bang Thập nghĩ thế, thần cũng nghĩ thế. Đưa công chúa Bang Thập sang đây chỉ trăm lợi mà không có hại!” Lạc Bình Xuyên đang đưa cây quạt trên tay, không nóng không lạnh nói tiếp: “Huống hồ, Vương à, ngài thực sự nên lập Hậu rồi. Hậu cung Khế Sa vẫn còn trống rỗng, người không thấy đám lão thần trong triều gấp thành cái dạng gì rồi sao?”

A Mộc Đồ chau mày: “Lại là vị đại nhân nào tìm tới người than vãn sao?”

Lạc Bình Xuyên cười hắc hắc: “Vương, đây không phải chuyện đùa, người ta nói ngài tuổi cũng không còn nhỏ nữa, vậy mà còn chưa sinh được một vương tử nào...”

A Mộc Đồ thở dài, nhìn bình hoa xa xa, nửa ngày sau mới nói: “Bình Xuyên, người nói trên đời này có nữ nhân nào đối với trượng phu mình nghèo hèn vẫn chung thủy, sinh tử không rời hay không?”

Lạc Bình Xuyên thấy A Mộc Đồ hỏi vậy thì hơi nghĩ nghĩ, nói: “Nói nghèo hèn chung thủy thì có lẽ có thể, nhưng sinh tử không rời thì rất khó. Phụ nữ đều tồn tại dựa vào nam nhân, các nàng không dám phản bội, nhưng nói tới sự trinh liệt kia thì sợ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu...”

“Đúng vậy...” A Mộc Đồ trầm thấp hít sâu vào một hơi. “Chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.”

“Vương?” Lạc Bình Xuyên nghi hoặc, cái đề tài này hình như hơi kỳ quái.

“Nhưng mẫu thân của ta lại là người như thế, sống chết không rời.” A Mộc Đồ bỗng nhiên nở nụ cười, mang theo bi thống vốn bị chôn sâu trong lòng. “Chỉ có nữ nhân như thế mới có tư cách đứng bên cạnh ta.”

Lạc Bình Xuyên nghe A Mộc Đồ nói vậy thì chợt nhớ Liệt cũng từng nói qua với hắn việc Vương từng coi trọng một tên lính quèn trong Nam quân doanh.

Hắn liền ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề. Chẳng lẽ thực sự A Mộc Đồ đã mất đi niềm tin với nữ nhân nên mới yêu thích nam nhân sao?

Kỳ thật, như thế làm sao mà được...

“Vương...” Hắn vừa định nói chuyện, lại bị A Mộc Đồ nói chen vào.

“Bang Thập cũng phải công chúa tới Hán Thống hòa thân!”

Lạc Bình Xuyên sững sờ: “Tên Lôi Nhược Nguyệt này nghĩ gì vậy? Nếu không muốn tham dự thì cứ khoanh tay đứng nhìn, hai bên hắn đều giơ chân đạp một cước như vậy chẳng phải là làm chuyện ngu xuẩn hay sao? Chẳng lẽ có âm mưu gì?”

“Hắn làm vậy là có mục đích của hắn. Dưới đời này ai cũng có thể ngu xuẩn, nhưng chắc chắn Lôi Nhược Nguyệt thì không. Có thể trong chớp mắt đem ngôi vị của Bang Thập thay từ chủ cũ sang chủ mới, loại đảm lượng và thủ đoạn này thật sự... rất đáng sợ!” A Mộc Đồ nở nụ cười: “Người đi tới biên cảnh, rước công chúa về đây. Nhớ rõ nhất định phải chú ý lễ tiết, không thể sơ sẩy.”

Lạc Bình Xuyên khiêm tốn lĩnh mệnh: “Thần tuân chỉ!”

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Tình Cảm Chân Thành

> Mạc Lăng Tiêu không chỉ thành công trong việc bắt được Bắc tướng quân Liệt của Khế Sa, mà sau biến cố ở Đồng thành, quân Hán Thống còn cướp lại Thủy Trại, bắt được hơn ba vạn quân Khế Sa. Cố Lạc không ngờ rằng từ đánh lén lại trở thành bị đánh lén.

Vì vậy trong một tháng này, ngoài việc chuẩn bị hôn lễ với công chúa Bang Thập, Khế Sa và Hán Thống còn chuẩn bị đàm phán trao đổi con tin nữa. Liệt và ba vạn quân Khế Sa đổi lấy Nhị vương tử Hán thống và năm vạn binh lính. Hơn nữa, A Mộc Đồ còn có thêm một điều kiện là nhất định phải trả một Chung Trữ Hạ hoàn hảo không mất một sợi tóc nào.

Về chuyện Mạc Lăng Tiêu trà trộn vào trong quân Khế Sa, A Mộc Đồ cũng đã hiểu rõ ra, mà quan hệ của Chung Trữ Hạ và Mạc Lăng Tiêu chỉ cần nghe ngóng một chút trong quân doanh cũng có thể biết được.

Bà con cái gì? Nếu hẳn từng gặp tên Tiểu Lăng này thì nhất định sẽ không xuất hiện những sự tình như bây giờ. Tiểu Lăng, Tiểu Lăng, rõ ràng là Lăng Tiêu. Khó trách lúc ở Long Lâm sơn trang hẳn lại gặp được Trữ Hạ. Thì ra bọn họ cùng một nhóm với nhau. Sau khi hiểu ra hết thấy, A Mộc Đồ vô cùng tức giận.

Bởi vì Liệt bị bắt nên Long Mạt Cửu cũng chỉ giữ Thanh Hạp quan và án binh bất động. Việc ngưng chiến này làm các chiến sĩ khá cao hứng, lại đúng dịp Tết âm lịch, ít ra cũng được náo nhiệt một trận trước khi chiến đấu rồi.

Khắp nơi ở Đồng thành đều rộn ràng, vui vẻ, giăng đèn kết hoa. Trữ Hạ không muốn ngồi mãi trong phòng nên một mực quần quýt lấy Lưu Tịch, bảo hắn đưa nàng ra ngoài chơi. Nghe nói có thả hoa đăng, có múa rồng, múa lân, nghĩ đến thôi cũng đã cảm thấy náo nhiệt.

Lưu Tịch một mực bắt nàng ở trên giường nên Trữ Hạ lại đi cầu xin Nghiêm bá. Với vết thương của Trữ Hạ, vốn ba bốn tháng mới có thể xuống giường nhưng nhờ có bàn tay của Nghiêm bá, chỉ một tháng Trữ Hạ đã có thể xuống giường đi lại, nhưng không thể chạy nhảy hay kích động mà thôi.

Mà từ ngày Mạc Lăng Tiêu rời khỏi căn phòng của nàng, sau khi nàng tỉnh lại thì cũng không nhắc tới hắn nữa, cũng không hỏi một câu nào về Liệt cả. Nàng chỉ cười, chỉ làm loạn. Nàng không hỏi, Lưu Tịch cũng không nói gì, Nghiêm bá càng coi như không biết, chuyên tâm trị liệu cho nàng. Trong lòng Nghiêm bá rất thích cô nương này, hắn cũng nhận ra Lưu Tịch và Tứ điện hạ có cảm tình với nàng, chỉ tiếc...

“Nghiêm bá, ta cam đoan không chạy nhảy, không làm loạn, người để cho ta ra ngoài chơi một chút đi!” Trữ Hạ lôi lấy tay áo Nghiêm bá ra sức nịnh nọt.

Nghiêm bá hơi khó xử, hắn chỉ chỉ ra cửa, nói: “Nha đầu, không phải ta không muốn thả ngươi ra ngoài, nhưng vệ binh ở ngoài cửa không cho ngươi ra đâu.”

Trữ Hạ sững sờ, dáng tươi cười trên môi cũng thu lại. Đúng rồi, hiện tại nàng còn đang là tù binh cơ mà.

“Ta biết rồi, thực xin lỗi, là ta tùy hứng quá!” Trữ Hạ cúi đầu xuống, dời bước đi tới cửa sổ, nhìn từ trên lầu hai xuống sân nhỏ bên dưới, chỉ thấy mai vàng đã nở rất tươi đẹp, mùi thơm ngan ngát một vùng.

Lôi Nhược Nguyệt thích nhất trúc mùa hè và mai mùa đông. Khi tuyết bắt đầu rơi, nàng sẽ kéo hắn chạy tới rừng mai ở ngoại ô chơi đùa, hoặc là đập người tuyết, hoặc là ném tuyết, sau đó ngơ ngẩn nhìn nam nhân này đứng dưới gốc cây mai, giữa trời tuyết rơi trắng xóa, cười như gió xuân.

Trong trí nhớ của nàng, tuyết rơi mang theo không khí lạnh thấu xương giống hệt như hắn. Nhưng nếu Lôi Nhược Nguyệt là mai còn không chính

xác bằng nói hần là lan. Nhất cử nhất động của hần, hay chỉ một cái chau mày thôi, đều ưu nhã đẹp đẽ tới cực điểm.

Mà mai trong trời tuyết rơi cũng không có khí chất ngông nghênh được như hần.

Vì vậy nàng luôn tâm nhiệm, nụ cười tươi đẹp ấy, nam tử ưu nhã như hoa lan ấy, chính là cuộc đời của nàng.

Nghiêm bá thở dài trong lòng, ánh mắt Lưu Tịch cũng hơi chớp động, nhưng cuối cùng hần chẳng nói gì.

“Các người ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi!” Trữ Hạ đóng cửa sổ, đầu hơi cúi, thấp giọng nói.

Có nhiều thứ mất đi sẽ không thể nào lấy lại nữa, dần dần bị trí nhớ nghiền thành tro, cứ vậy mà phai đi.

Nghiêm bá mở cửa phòng ra ngoài, lại nhìn thấy Mạc Lăng Tiêu.

Tứ điện hạ đứng ở dưới cây dong đối diện cửa vào, cứ như vậy chăm chăm nhìn vào cánh cửa bằng gỗ lim bên này. Hần chưa từng rời đi, một mực cứ đứng ở đó.

Thế nhưng nàng có biết không? Nếu nàng biết, nàng có quay đầu lại không?

Trên đời này, có ai thoát được một chữ tình đây?

Ngay cả Lưu Bình Hạc như thần như ngọc ấy cũng có thể vì một nữ nhân mà trốn ra nam cương, không bao giờ trở về.

Nghiêm bá nhìn Mạc Lăng Tiêu, lại thở dài. Từ lúc hần nói rằng Trữ Hạ không thể bị kích động, Tứ điện hạ sẽ chỉ tới thăm nàng vào ban đêm, khi nàng đã ngủ say.

Màn đêm đã buông, trăng rất tròn và sáng.

Mạc Lăng Tiêu nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi tới bên cạnh giường của nàng. Một tháng này, hần chỉ có thể thừa dịp nàng đã ngủ rồi mới có thể đi vào đây thăm nàng, sau đó sẽ rời đi trước khi mặt trời mọc.

Hành động này có thể coi là rất điên cuồng, bởi Mạc Lăng Tiêu từ nhỏ tới giờ đều chưa từng hành động như vậy lần nào. Mỗi chuyện hần làm đều trong một kế hoạch hoàn hảo, không có một chút sơ hở nào, ít nhất cũng làm cho mình toàn thân trở ra.

Chung Trữ Hạ lại chỉ là một nữ nhân có vài phần tư sắc, nữ nhân như vậy Tứ diện hạ hãn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, chỉ cần nhìn thấy nàng là tình cảm sẽ phản bội lại lý trí của hãn, theo nàng mà đi. Tựa như lúc hãn quyết định cùng nàng tiến vào quân doanh Khế Sa vậy.

Đáng buồn là dù biết không nên như thế, nhưng hãn lại cứ hết lần này tới lần khác làm ra hành động điên rồ vì nàng. Cái này có lẽ chính là số phận rồi.

Ngón tay hãn nhẹ nhàng quán lấy lọn tóc đen tán loạn ở trên gối của nàng, ánh mắt lưu luyến không rời. Bỗng nhiên, Trữ Hạ mở mắt, thẳng nhìn vào mắt hãn.

Mạc Lăng Tiêu hoảng sợ như trộm vào nhà bị chủ nhân bắt được, nhất thời không biết nên đi hay nên ở, chỉ xấu hổ đứng ngây ra một chỗ mà thôi.

“Mỗi ngày người đều tới đây, tưởng ta không biết sao?” Trữ Hạ ngồi dậy, lạnh lùng nhìn hãn, ngữ khí không có một chút thân cận nào như trước nữa.

Nàng đã sớm biết, chỉ là giả bộ không biết mà thôi.

Nàng như một con đà điểu, cho rằng vùi đầu vào trong cát rồi thì chuyện gì cũng sẽ không nghe thấy, không nhìn thấy, sẽ quên đi hết thảy. Nàng không muốn đối mặt, không muốn suy nghĩ, nhưng cuối cùng lại phát hiện hết thảy trên thế gian này đều không có gì thay đổi cả, chỉ có nàng cố tình trốn tránh mà thôi.

Nàng trốn tránh cái gì? Là sự phản bội của hãn? Hay là tình cảm của hãn?

Nàng không trách hãn phản bội Khế Sa, chỉ trách hãn đã phản bội nàng. Có lẽ vì nàng đã vô hình chung coi Khế Sa như ngôi nhà thứ hai của mình. Trong hồi ức của nàng trên đất Khế Sa đều có hình bóng của hãn. Hãn mang nàng từ thành Quảng Liên tiến vào Khế Sa, hãn dạy nàng kéo cung, dạy nàng ám sát, khi nàng không quyết tâm thì hãn cổ vũ nàng, giúp nàng thấp lên hy vọng.

Chính bởi vậy, nàng càng không thể tha thứ cho hãn.

Nàng không thể tha thứ, nhưng cũng không có bất kỳ tư cách gì để oán trách hẳn.

Bỏ qua chuyện cảm tình, hẳn chẳng có lý do gì để phải xin lỗi nàng cả.

Hắn đứng trước mặt nàng chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lặng nhìn nàng, cứ như sau này không thể nhìn nàng hơn được nữa.

“Tứ điện hạ, người không có gì muốn nói sao? Định đứng ở chỗ ta cả đêm sao?” Trữ Hạ ngồi xếp bằng trên giường, lạnh lùng nhìn hẳn.

Mạc Lăng Tiêu cầm lấy áo choàng ở bên giường phủ lên vai nàng, vẫn tiếp tục diễn vai câm lặng.

Trữ Hạ nổi giận, một tay túm lấy cổ áo hẳn, rống lên: “Người thích ta phải không? Vậy người nói đi. Nói người muốn kết hôn với ta đi. Làm tiểu thiếp của người cũng được. Nói người có thể cho ta vinh hoa phú quý. Nói đi theo người thì ta không phải lo ăn lo mặc cả đời đi!”

Trữ Hạ bỗng nhiên che ngực, mỗi lần thở thôi cũng đã thấy ngực rất đau rồi.

Hắn nhăn mày lại, đỡ nàng tựa vào giường, đối mặt với nàng, nói khẽ: “Nếu nàng muốn nghe thì ta sẽ nói, đừng đi, đừng rời khỏi ta, cả đời này...”

Dưới ánh trăng, mắt của hẳn thanh tịnh như hồ nước, con người đen nhánh như mực, dịu dàng trong đêm tối, mang theo lưu luyến và ưu thương mãnh liệt.

Trữ Hạ giật mình, sau nửa ngày mới lại hỏi: “Người vào quân doanh Khế Sa vốn không phải vì ta mà là vì tình báo, có phải không?”

Hắn nhìn nàng rất lâu, sau đó cười vô lực: “Đúng thế.”

Trữ Hạ bỗng nhiên cười ra thành tiếng: “Ta có tư cách gì mà trách cứ người. Người vốn là người Hán Thống. Người cũng không phải Tiểu Lăng mà là Tứ vương tử Hán Thống, tên Mạc Lăng Tiêu. Ta cũng không phải người Khế Sa, cũng không có tên là Chung Trữ Hạ!”

“Ta biết rõ!” Thanh âm của hẳn rất thấp, vẫn dịu dàng như nước.

Trữ Hạ mở to mắt: “Người... biết rõ?”

“Nàng là công chúa Hạ Trữ. Lần đầu nhìn thấy nàng mặc đồ nữ tử ở trong Long Lâm sơn trang là ta đã nhận ra rồi!” Mạc Lăng Tiêu tươi cười.

“Lúc ta mười hai tuổi đã từng thấy nàng.”

Hắn nhẹ nhàng kể lại chuyện cũ: “Năm đó là đại thọ bốn mươi của cha ta, công chúa cũng đến Hán Thống chúc mừng, kết quả là nháo cho hoàng cung Hán Thống gà bay chó chạy, nàng còn nhớ không?”

Trữ Hạ hơi đỏ mặt, nàng chẳng nhớ một chút nào chuyện cũ cả, nhưng có lẽ hẳn không nói dối bởi hồi nhỏ đúng là nàng đã từng tới Hán Thống.

“Lúc ấy nàng bảy tuổi.” Mạc Lăng Tiêu dịu dàng đáp, vẫn tiếp tục chìm đắm trong hồi ức, “Mà thất đệ của ta khi ấy sáu tuổi, người và hẳn gặp nhau rất hợp ý, khiến cho lão Ngũ trước đó luôn bắt nạt Thất đệ bị hại rất thảm, không chỉ đẩy hẳn xuống nước, còn lừa hẳn trong tổ yến mà hẳn ăn có độc, lại còn làm vỡ bình hoa quý của phụ vương ta rồi đổ tội lên đầu hẳn...”

Trữ Hạ nháy dựng lên, đánh hẳn: “Ta không làm thế!”

Mạc Lăng Tiêu kéo tay nàng xuống, lại kéo áo choàng lên người nàng, nói tiếp: “Thất đệ của ta là Mạc Lăng Cầm, giữa hai lông mày có một nốt ruồi son, nàng còn nhớ không?”

“Cầm Nhi?” Trữ Hạ chợt nhớ lại, hình như đúng là có chuyện này. Tiểu tử kia thật xinh xắn, giữa hai lông mày có nốt ruồi son nhìn như thủ cung sa của nữ tử, nàng còn cười nhạt hẳn, để hẳn ra sức lau nốt ruồi, kết quả lau tới trầy cả da. Sau đó nàng bị đại nhân trong đoàn mắng cho một trận nên thân.

Trữ Hạ chợt dạ, vội chuyển chủ đề: “Khi đó người có gặp ta không? Có nói chuyện với ta không?”

“Không nói chuyện gì.” Hẳn cười đáp. Kỳ thật ngày đó hẳn luôn chú ý tới nàng. Nàng giống như một con búp bê với làn da trắng như gôm sứ, tóc đen như tơ lụa, đôi mắt long lanh như lưu ly bảo thạch, bờ môi chúm chím đỏ hồng như hoa đào.

Mà không giống người thường nhất ở chỗ là trên người nàng tản mát ra linh khí, không chỉ khác xa những công chúa nơi thâm cung mà trên đời này cũng khó mà tìm được người thứ hai như thế.

Mạc Lăng Tiêu hơi khẩn trương, lại có vẻ chờ mong, hỏi nàng: “Vậy nàng có đồng ý theo ta không?”

Trữ Hạ khẽ giật mình, sau nở nụ cười: “Ta chỉ là tù binh, người hỏi vấn đề này không phải quá buồn cười rồi sao?”

“Chỉ cần nàng gạt đầu!” Mạc Lăng Tiêu khẽ nắm lấy tay nàng.

Chỉ cần nàng gạt đầu, hẳn có thể liêu lĩnh đem nàng đi. KHI không để ý tới đàm phán của Khế Sa, không để ý tới điều kiện của A Mộc Đồ.

Trữ Hạ nhìn hẳn chăm chăm: “Đi theo người, người có thể cho ta cái gì? Cho ta vinh hoa phú quý sao?”

“Ta có thể cho nàng hết thảy vốn có của ta.” Hẳn nghiêm túc nói.

Một nam nhân đối với người không tốt, không phải nhìn vào việc hẳn cho người bao nhiêu, mà là hẳn cho đưa cho người bao nhiêu trong số hẳn có.

Lúc nàng nguy kịch, hẳn đã từng khẩn cầu thần phật, nguyện ý dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của nàng. Lúc ấy, hẳn mới phát hiện, thì ra hẳn cần nàng như thế, mê luyến nàng như thế.

Chuyện tình cảm là chuyện không thể nào lường trước được nhất trong cõi đời này.

“Đây là hứa hẹn của người sao?” Trữ Hạ cười. “Dù sông cạn đá mòn cũng không thay đổi lời hứa chứ?”

Mạc Lăng Tiêu nâng tay nàng lên, nhẹ đặt môi lên trên chiếc nhẫn, dịu dàng đáp: “Nàng có cần lời thề của ta không? Lòng của ta, nàng có muốn không?”

Nội tâm Trữ Hạ đông cứng lại, tay cũng run lên nhưng lại bị hẳn nắm rất chặt.

Nàng ngồi dậy, quỳ gối trên giường, đặt tay lên vai hẳn, ghé sát tai hẳn, nói khẽ: “Hết thảy của người có thể cho ta, những lời mà người đã nói cũng không nên quên...”

Hẳn ôm nàng thật chặt, tận hưởng mùi hương trên người nàng, cũng lưu tâm từng động tác, ánh mắt của nàng. Chưa bao giờ hẳn có thể nghĩ mình lại có thể nguyện ý cho đi mọi thứ vì tình yêu như thế. Vậy mà nàng lại không nói là muốn.

Nàng nhắc hẳn không nên quên, nhưng lại chưa từng nói rằng nàng muốn những thứ đó.

Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn đôi con ngươi màu đen đẹp hiếm có trên thế gian này, nàng khẽ mỉm cười. Nàng và hắn ở gần nhau tới mức mọi khí tức của hai bên đều có thể cảm giác được. Nhưng vì sao nàng lại luôn cảm thấy nàng và hắn vẫn xa cách thiên sơn vạn thủy đây?

Sự gần gũi như trước đã không thể quay lại, chuyện tình cảm không cho phép sự phản bội, dù chỉ một lần.

Nàng thò tay nhẹ nhàng vuốt qua gương mặt của hắn, qua hàng lông mày đen rậm, lông mi dài, sống mũi cao, làn môi mỏng... Tay của nàng đặt trên cánh môi hắn, lạnh băng mà mềm mại.

“Có ai đã nói với ngươi rằng ngươi rất đẹp chưa?” Trữ Hạ nhẹ hỏi.

“Nàng nghĩ đây là lời khen dành cho một nam nhân sao?” Khóe miệng hắn cong lên, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Nàng ghé đầu vào, đột nhiên hôn lên môi hắn, lập tức cảm nhận được sự run rẩy và cứng ngắc toàn thân của hắn.

Nhẹ nhàng cuốn lấy bờ môi hắn, Trữ Hạ hoàn toàn chưa có bất kỳ kỹ năng nào, chỉ là bắt chước mà làm, lại khiến cho trong lòng hắn dâng lên ham muốn tột độ.

Hắn đưa tay giữ chặt lấy đầu của nàng, dường như qua một thời gian dài trong tối tăm mờ mịt, rốt cuộc hắn cũng tìm thấy lối ra cho mình. Thần sắc của nàng, sự ương ngạnh của nàng, thậm chí những trò đùa của nàng hắn đều khắc sâu vào đáy lòng của hắn. Hiện tại hắn đã không thể kháng cự lại nàng rồi.

Đã có nàng, hắn chẳng cần gì hơn cả. Vương vị, vinh hoa, tiền bạc... Hắn chỉ cần có nàng.

Nhưng sao trong lòng hắn lại bất an như thế? Bất an vô cùng mãnh liệt, không sao xoa tan đi được.

Có muốn ta không? Hắn không dám hỏi nàng như thế, chỉ có thể không ngừng triền miên trong nụ hôn này.

Nếu như đây là mộng thì hắn nguyện ở trong giấc mơ này mãi mãi...

Đến tận khi nghe được tiếng rên rỉ đau đớn của nàng, hắn mới đành buông nàng ra.

Nụ hôn triền miên của hắn khiến nàng hít thở không thông, khiến cho phổi đau đớn từng cơn. Hắn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Xin lỗi nàng. Thực xin lỗi...”

Trữ Hạ cười lắc đầu, đôi con ngươi rủ xuống nên không biết nàng đang có cảm xúc gì, chỉ lặng yên để hắn ôm, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Sáng ra, nàng mở mắt thì đã thấy hắn tỉnh dậy. Hắn đang nhìn nàng chăm chăm, dường như không muốn buông tha bất kỳ biểu lộ nào của nàng.

Trữ Hạ ngồi xuống, chúc hắn một ngày mới tốt lành bằng một nụ hôn. Hắn vươn tay ôm lấy nàng, lại phát hiện cánh tay đã tê không còn chút cảm giác nào sau khi bị nàng dùng làm gối cả đêm.

“Đưa ta ra ngoài một lúc được không? Sang năm mới rồi, nghe nói bên ngoài rất náo nhiệt.” Trữ Hạ cười rất tự nhiên, mái tóc nàng vẫn đang rủ trên ngực hắn.

“Được.” Mạc Lăng Tiêu cười nhẹ, hắn không thể ngăn nổi mình trước một cái mỉm cười của nàng.

Nàng dựa vào hắn ngủ tiếp, đến tận khi Lưu Tịch tới bồi thuốc và đem đồ ăn sáng cho nàng thì nàng mới chịu tỉnh lại lần nữa.

Vừa mở cửa đã thấy Mạc Lăng Tiêu chỉ mặc đồ ngủ, sắc mặt Lưu Tịch trắng bệch, tay cũng run lên, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, đặt bát đồ ăn lên bàn, không nói gì mà lại lặng lẽ ra ngoài.

Trữ Hạ ăn sáng xong thì trang điểm qua loa một chút rồi kéo Mạc Lăng Tiêu đi dạo trên đường phố.

Dù đang là lúc chiến tranh nước sôi lửa bỏng, ở thành thị biên cảnh đã có không ít cư dân chuyển đi, nhưng vẫn còn một số lưu lại. Họ tổ chức ăn tết theo truyền thống của dân tộc mình nên trước lễ mừng năm mới luôn là những ngày người người chen lấn mua sắm.

Trên đường có rất nhiều người, Trữ Hạ mặc rất đẹp, như một tiểu thư nhà giàu khiến cho không ít thị dân quay đầu nhìn. Mà bản thân nàng cũng không chú ý gì, lại còn vui vẻ chạy hết từ cửa hàng này sang cửa hàng khác.

Mạc Lăng Tiêu đi theo Trữ Hạ, trên tay xách một túi đồ lớn do nàng mua ở dọc đường. Hắn vừa cúi xuống nhét quần áo nàng mới mua vào trong túi, nháy mắt một cái, ngẩng lên đã không thấy nàng đâu nữa.

“Trữ Hạ!” Mạc Lăng Tiêu luống cuống, hắn nhìn bốn phía nhưng vẫn không thấy nàng đâu cả.

Trên đường có rất nhiều, rất nhiều người đang vui vẻ đi lại, đám trẻ con nô đùa chạy tới chạy lui, hết ngõ này tới ngõ khác... Một khắc này, hắn chẳng còn nghe thấy thanh âm gì nữa, cả trái tim như bị một tảng đá lớn nện thẳng lên, đau đến mức thở cũng không nổi.

Giữa đám đông, hắn cứ đứng như tượng đá. Cái túi trong tay rơi bịch xuống đất, vải tung tóe, hắn chỉ như người mất hồn, hoàn toàn không biết.

Đây thực sự là giấc mộng Nam Kha sao? Nhưng sao lại tỉnh dậy đột ngột như thế, khiến cho hắn không biết phải làm sao, không thể nào suy nghĩ điều gì.

Từ lúc nào, trong thế giới của hắn chỉ có nàng, từ lúc nào nàng đã trở thành tất cả của hắn... Hắn nói hắn có thể cho nàng hết thảy, vậy mà nàng còn chưa trả lời hắn thì đã bỏ đi rồi.

Nàng đi rồi. Nàng đã vứt bỏ hắn rồi. Tim hắn cũng vỡ rồi. Hắn không biết thở như thế nào nữa.

Trữ Hạ. Trữ Hạ...

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Phi Thiên Động Địa (1)

> Bỗng nhiên, có người vỗ vỗ lên vai hắn. Cả người hắn cứng ngắt không động đậy, người kia như không thể kiên nhẫn thêm nữa bèn vịn người hắn xoay lại.

Một gương mặt quý có răng sơn đỏ tươi, làn da xanh lá, trên trán lại có màu xanh... Mà người mang mặt nạ là mặc quần áo màu xanh da trời, vòng eo mảnh khảnh, nhìn thướt tha dịu dàng vô cùng.

Thấy hắn không có phản ứng gì, Trữ Hạ nhàm chán gỡ mặt nạ ra, vừa ngẩng đầu đã thấy trong đôi mắt hắn vừa có sự kinh ngạc, lại có thứ gì lấp loáng.

Hắn mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy nàng như muốn dính chặt nàng vào cơ thể hắn. Đến khi sắc mặt nàng trở nên tím tái, hô hấp khó khăn. Nếu cứ thế này mà bị ôm chết thì Chung Trữ Hạ nàng lỗ vốn lớn rồi.

Nhưng hắn chẳng thể nào buông tay, cứ như người hắn đang ôm chính là một phần của linh hồn hắn vậy.

Hắn không nói được lời nào, nhịp tim của nàng, nhiệt độ của cơ thể nàng hắn đều cảm nhận được, hắn tham lam muốn đem nhét nàng vào trong cơ thể mình, có như vậy nàng mới không thể rời đi.

Trữ Hạ vùng vẫy cả buổi cũng không thoát ra được, trong mắt nàng hiện lên một chút do dự, sau đó là quyết tuyệt.

Hắn cho là nàng đã đi rồi sao? Đương nhiên nàng sẽ đi, nhưng không phải hiện tại.

“Hỗn đản! Đau quá!” Trữ Hạ không nhịn được ghé vào lỗ tai hăn hét lên, lúc ấy hăn mới chịu buông lỏng cánh tay.

Cái túi rơi trên mặt đất hăn cũng không thèm nhặt lên nữa, cứ thế cầm chặt lấy tay Trữ hạ, thế nào cũng không chịu buông.

Trước quán mì hoành thánh, Trữ Hạ trừng mắt nhìn hăn, lúc này hăn mới buông tay để nàng ăn mì.

Ở trong Lạc Bách thành, bọn hăn cũng từng ăn qua mì hoành thánh, nhưng lúc đó dụng ý của hăn khác hăn bây giờ.

Nửa năm sau, bọn hăn lại cùng ngồi trong quán mì ở Đồng thành, cũng có người đi đường, cũng ở vị trí thế này, nhưng nàng đã không phải nàng của ngày ấy, hăn cũng không còn là hăn khi xưa.

Mạc Lăng Tiêu chỉ vào đám người trên đường, nói: “Một khi trận chiến nổ ra, có lẽ bọn họ đều chết, hoặc không có nhà để trở về, hoặc trở thành tù binh của Khế Sa, sẽ bị giết hoặc thành nô lệ.”

Nếu như Đồng thành thất thủ, những dân chúng này đều không thể qua được năm nay, tiếng cười của bọn họ cũng sẽ không thể vang lên lần nữa.

Trong miệng Trữ Hạ trở nên khô khốc. Đây là chiến tranh, trong chiến tranh không có gì gọi là chính nghĩa cả.

“Cho nên huynh mới muốn ám sát A Mộc Đồ, mới ở trong quân của Khế Sa lấy tin tức?” Trữ Hạ hỏi. “Một vương tử mà lại đi làm những chuyện nguy hiểm như thế?”

Đứa con nhỏ của chủ tiệm mì bưng bát mì nóng hồi lên cho Trữ Hạ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào ngắm nhìn nàng không chớp mắt. Trữ Hạ nhìn nó, nó nở một nụ cười, để lộ ra hàm răng trước cửa thiếu đi mấy cái. Như nhớ ra, thằng bé lại vội vàng ngậm miệng lại.

Hăn còn đang thay răng nên không muốn Trữ Hạ nhìn thấy mình bị thiếu mất mấy cái như thế.

Thằng bé nói: “Đại tỷ tỷ, tỷ thật là xinh đẹp.”

Trữ Hạ sững sờ, cười to, nàng vỗ nhẹ lên vai nó, nói: “Cảm ơn tiểu đệ đệ, người cũng thật đáng yêu!”

“Thật không?” Thằng bé rất vui vẻ, thiếu chút nữa hoa chân múa tay loạn lên.

Bỗng nhiên chủ tiệm mì nhéo tai thằng bé, lại cười nói với Trữ Hạ và Mạc Lăng Tiêu: “Thật xin lỗi khách quan, thằng bé này cứ thấy cô nương xinh đẹp là sán đến gần, nói nó bao nhiêu lần cũng không được.”

“Mẹ, buông tay ra... con chỉ nói chuyện với đại tỷ thôi mà... Mẹ...” Thằng nhóc bị mẹ nó kéo ra xa rồi, Mạc Lăng Tiêu liếc nhìn Trữ Hạ nói: “Miệng đừng cười lớn như thế, ta thấy hết cả hàm răng của nàng rồi.”

“Hả? Thật hả?” Trữ Hạ liền ngậm miệng, trong mắt vẫn đầy sự vui vẻ. Mẹ con hai người kia thật sự là rất vui vẻ đi.

“Ta đã nghĩ muốn bảo vệ bọn họ...” Đột nhiên hắn nói, thanh âm rất nhẹ, Trữ Hạ lại nghe rất rõ ràng: “Ta muốn ngăn cản trận chiến này, nhưng hình như đã thất bại.”

Trữ Hạ đi dạo cả một ngày, đến tận khi trời tối mới trở về. Mạc Lăng Tiêu theo nàng về phòng, gọi người chuẩn bị cả bàn rượu và thức ăn. Trữ Hạ vừa đẩy cửa sổ ra đã bị gió rét ập vào, cây đào đứng lặng lẽ nơi góc sân, những cánh hoa trắng hồng nhìn hết sức đáng yêu.

Lúc này, tuyết đã bắt đầu rơi nhẹ như lông ngỗng.

Đào tuyết giành xuân với nhau không chịu hàng đã trở thành cảm hứng của vô số văn nhân mặc khách.

Đào phai kém tuyết ba phần trắng. Tuyết lại thua hoa một đoạn hương.

Không có đào thì tuyết thêm quạnh quẽ, không có tuyết đào lại chẳng có hương.

Mạc Lăng Tiêu cầm áo choàng khoác lên vai cho nàng, ôm nàng từ phía sau.

Hắn biết nàng sợ lạnh, ở trong quân doanh, nếu đêm nào lạnh, nàng sẽ lách vào gần hắn, sau đó hắn lại lặng lẽ ôm nàng.

Chỉ sợ những điều này nàng đều không biết, chỉ sợ về sau cũng sẽ không bao giờ biết.

Trữ Hạ quay người cười với hắn, đóng lại cửa sổ và nói: “Đi uống với ta một chén!”

Uống đến sắc mặt đỏ ửng, thân thể Trữ Hạ cũng ấm dần lên, nàng cười hỏi Mạc Lăng Tiêu: “Mạng của ta và mạng của A Mộc Đồ, nếu chỉ chọn một thì huynh sẽ chọn cái nào?”

Hắn vuốt ve gương mặt nàng, nàng hỏi hắn cái này khác nào hỏi hắn rằng giữa thiên hạ và nàng hắn chọn cái nào. Hắn cười: “Đương nhiên là mạng của A Mộc Đồ.”

Nhưng nếu nàng chết đi, sau khi giết A Mộc Đồ xong, hắn cũng sẽ đi cùng nàng, dù là lên thiên đường hay xuống địa ngục.

Trữ Hạ cười: “Điện hạ thật anh minh.”

Nàng cúi đầu uống vào một hớp rượu, bỗng nhiên chồm lên người hắn, ôm lấy cổ hắn, hôn lên môi hắn. Rượu trong miệng nàng đã chuyển hết sang miệng hắn.

Hắn giật mình, uống hết, chỉ cảm thấy hương thơm từ miệng của nàng và vị ngọt ngào.

Nàng rất nhiệt tình, còn chủ động ngồi lên đùi hắn, ngón tay quăn quăn sợi tóc của hắn vào tay. Dường như là do rượu kích thích, hắn cũng bắt đầu chóng mặt, hơi thở của nàng, ngay cả nhịp tim hắn cũng đều nghe rất rõ.

Hắn ôm lấy nàng đặt lên giường, dây dưa cuốn lấy nàng không chịu buông tha. Giác quan của hắn bỗng trở nên yếu ớt và mất cảm vô cùng, hoàn toàn để mình trôi theo cảm xúc của nàng, chỉ là một cái chau mày nhỏ cũng có thể bóp nát tim hắn.

Tay hắn bắt đầu mò vào lớp áo trong, hương thơm ôn hòa làm hắn nóng rực lên, thiêu đốt suy nghĩ của hắn. Trong đầu hắn lúc này chỉ muốn có nàng.

Thế nhưng hết thảy đều dần trở nên mơ hồ, hắn dần muốn chìm vào giấc ngủ, muốn vươn tay bắt lấy nàng nhưng lại không bắt trúng.

Hắn dần mê muội.

Mê muội?

Mạc Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy không ổn, thân thể vừa động đã thấy nàng vẫn đang nằm ở dưới hắn, ánh mắt dịu dàng mà đau thương ngắm nhìn hắn.

“Trữ Hạ?” Ánh mắt của hắn bắt đầu mơ hồ, trời đất cũng dần quay cuồng.

Trữ Hạ ôn nhu ghé vào tai hắn, nói nhỏ: “Chúng ta nên từ biệt rồi.”

“Trữ Hạ!” Hãn cuống cuống vội kêu tên nàng, muốn bắt lấy tay nàng nhưng nàng lại nhanh chóng né tránh. Chiêu này là hãn dạy nàng, nàng đã học rất tốt.

Trữ Hạ rút lệnh bài bên hông hãn ra, đứng thẳng lên, sửa sang lại váy áo, đi tới bên cửa sổ và mở ra. Một hồi gió lạnh tràn vào, không biết tự khi nào tuyết đã phủ trắng mặt đất.

Trận gió lạnh làm cho Mạc Lăng Tiêu thanh tỉnh hơn một chút. Hãn xoay người từ trên giường xuống, lại ngã nhào xuống đất. Hãn cố gắng chống mình ngồi dậy nhưng dần không cưỡng được muốn ngủ đi.

“Trữ Hạ, đừng đi...” Thanh âm của hãn khàn khàn vô lực. Hãn muốn đứng lên nhưng vừa khởi động người lại ngã xuống. Hãn và nàng chỉ cách nhau có vài bước, vậy mà không thể nào lại gần được.

Trữ Hạ quay người, nụ cười của nàng hòa vào khung cảnh đầy tuyết sau lưng như hoa đào trong tuyết mà lạnh lùng.

“Mệnh của ta và A Mộc Đồ, huynh đã chọn hãn. Kỳ thực ta cũng vậy.” Trữ Hạ dịu dàng nói với hãn. “Thứ ta muốn không phải vinh hoa phú quý, thứ ta muốn chính là Bang Thập, là Lôi Nhược Nguyệt, là muốn làm cho quốc gia kia bị lật đổ.”

Mạc Lăng Tiêu dùng hết khí lực ném bình hoa bằng ngọc về phía cái bàn, chỉ nghe một tiếng vỡ choang, bình rượu ở trên bàn đã rơi xuống đất vỡ tan.

Mùi rượu ngậy ngất lòng người lan tỏa khắp không gian.

Hãn tự tay cầm chặt lấy một mảnh vỡ của bình rượu, tàn nhẫn cắt xuống cổ tay mình.

Trữ Hạ sửng sờ, mày chau lại, cố tình dùng ngôn ngữ lạnh lùng nhưng không giấu được lo lắng, nói: “Đừng làm như vậy!”

“Đừng đi... Đừng đi...” Hãn lặp đi lặp lại mấy tiếng, ngay cả suy nghĩ lúc này cũng không thể, chỉ biết ý niệm duy nhất của hãn bây giờ là nàng không thể đi, không thể đánh mất nàng. Nàng không thể đem linh hồn của hãn đi được.

Trữ Hạ than nhẹ, cũng không tới gần, nói: “Huynh phản bội ta một lần, ta cũng lừa huynh một lần. Huynh tặng ta một mũi tên, ta cho huynh uống

thuốc mê. Từ nay về sau chúng ta hòa nhau, huynh hãy coi như chưa từng quen ta, được chứ?”

“Không... Trữ Hạ...” Mạc Lăng Tiêu càng dùng sức cửa vào tay mình, đau đớn làm cho hắn không thể hôn mê ngay được, nhưng cũng không biết có thể duy trì bao lâu. “Đã muộn... Ta không thể nào... quên nàng.”

Một tích tắc này, nàng đã do dự.

Nếu nàng ở lại, có thể nàng sẽ đạt được hạnh phúc của một nữ tử bình thường. Cũng có thể một ngày nàng sẽ hối hận. Nhưng đáy lòng nàng vẫn có một cái gai lưu lại.

Nếu nàng ở lại, cái gai này nhất định sẽ dày vò nàng cả đời, đâm sâu vào da thịt nàng, trở thành một bộ phận của nàng.

Lôi Nhược Nguyệt chính là cái gai ấy, chỉ cần mỗi lần tim đập nàng đều sẽ thấy rất đau.

Trữ Hạ đi tới, lấy mảnh sành trong tay hắn ra, cùng khăn lụa băng bó tay của hắn lại.

Rốt cuộc, hắn không thể kiên trì thêm được nữa, hắn muốn giữ lấy tay nàng nhưng chẳng còn sức lực nào.

Nàng phải đi rồi.

Hắn bị bỏ rơi rồi.

Ha ha, chết đi thôi, cứ để hắn thế này mà chết đi thôi.

Trữ Hạ kéo khăn mềm ở trên giường xuống đắp cho hắn, xoa xoa lông mày của hắn một hồi.

“Chúng ta không ai còn nợ ai rồi. Thật tốt quá!” Nàng nở nụ cười, vuốt chiếc nhẫn trên tay. “Chiếc nhẫn này ta sẽ mang theo, có lẽ cả đời này sẽ không có cơ hội trả cho huynh nữa.”

“Huynh nhất định không được trách ta đấy.” Nàng cúi đầu hôn lên trán hắn, sau đó kiên quyết quay người đi.

Dưới cửa, Lưu Tịch trong bộ đồ màu đen đứng trong tuyết lạnh, mở hai tay ra đón nàng.

Nàng cười với hắn làm cho hoa đào cũng phải ảm đạm thất sắc, phai hương, sau đó nàng thả người nhảy xuống, rơi vào trong ngực hắn.

Váy xanh như màu trời, từng lớp sa nhung bay tán loạn trong cơn mưa tuyết làm cho nàng như một tiên tử giáng trần. Lưu Tịch dùng áo choàng màu đen bao lấy nàng, hẳn cũng biết nàng rất sợ lạnh.

“Đi thôi.” Trữ Hạ nhẹ nói.

Trước khi nàng hồi hận, hãy mang nàng đi mau.

Đã có lệnh bài của Tứ điện hạ, ra vào Đồng thành như ở chỗ không người, nhưng lại không có cách nào gặp được Liệt. Mấy ngày nay Lưu Tịch âm thầm do thám, biết Liệt bị Mạc Lăng Tiêu giam giữ một mình một chỗ, Mãn Đại Ngư thì ở chung chỗ với đám tù binh khác.

“Tướng quân bị nhốt ở chỗ nào, có biết không?” Trữ Hạ nhẹ giọng hỏi Lưu Tịch.

“Ngay ở Tây Sương Các. Nhưng ở trong ngoài đều có một đội canh gác, tổng cộng phải tới hơn trăm người.” Lưu Tịch trả lời.

Tây Sương các cách chỗ Trữ Hạ cũng không xa nhưng nàng chưa từng tới đó nên cũng không biết tưởng tượng như thế nào.

Ở đây chỗ nào cũng có trọng binh canh gác, dù đêm đến cũng tuần tra không ngừng, muốn từ trong một trăm người này cứu ra một người, khó khăn như thế nào ai cũng rõ.

Trữ Hạ chau mày, cuối cùng vẫn kiên trì bảo Lưu Tịch đưa nàng qua xem tình hình một chút.

Đang là ban đêm, tuyết lại rơi dày đặc nên bọn hắn tránh được ba đợt tuần tra, cuối cùng đi tới bên ngoài Tây Sương Các. Từ cửa sân tới hành lang, lên trên lầu, ở nơi nào cũng có vệ binh.

Trữ Hạ hừ nhẹ: “Tướng quân đúng là tướng quân, vệ binh canh gác ta chỉ có hai tên, thêm bốn tên ngoài sân là sáu tên thôi.” Nàng quay lại nhìn Lưu Tịch. “Sao không có ai canh giữ người? Đúng rồi, sao người không trốn đi? Rồi khỏi chỗ này với người có khó gì đâu?”

Lưu Tịch lờm nàng, bề ngoài như mặc kệ không thèm trả lời câu hỏi của nàng.

“Đi thôi, trừ phi là mọc cánh bay vào, nếu không không thể cứu ngài ấy ra đâu.”

Trữ Hạ giữ chặt tay Lưu Tịch, ngăn hẳn rời đi. Nàng cười với hẳn, nói: “Nếu như... nếu như ta có biện pháp đi vào thì sao?”

“Cái gì?” Lưu Tịch sững sờ.

“Ta nói, người có muốn đánh cược một lần không? Ta có thể mọc cánh bay vào đấy.” Đôi con người của nàng trong trời tuyết rơi trắng xóa nhìn càng thêm long lanh, giảo hoạt.

Người sao có thể mọc cánh? Nhưng lời mà nàng nói, không hiểu sao Lưu Tịch lại thấy tin tưởng.

“Đánh cược gì?” Hẳn hỏi.

Trữ Hạ đứng lên, vỗ vai hẳn: “Nếu ta thắng, người phải là cho ta một việc, còn nếu người thắng thì người muốn gì cũng được.”

Đôi mắt hẳn sáng lên, cười đáp: “Được.”

Ở bên kia, tại Thanh Hạp quan đã xảy ra một việc trọng đại.

Nhị Vương tử Hán Thống Mạc Lăng Nhan bị giam giữ trong quân doanh đột nhiên biến mất.

Khóa cửa phòng vẫn y nguyên, binh sĩ trông coi bên ngoài vẫn y nguyên, nhưng khi người đưa cơm trưa tới thì phát hiện cơm sáng chưa từng được đựng vào, cảm thấy không ổn mới gọi vệ binh mở cửa kiểm tra. Nhị Vương tử kia cứ thế không cánh mà bay.

Một người sống sờ sờ cứ thế biến mất, Long Mạt Cửu giận dữ kiểm tra phòng một lượt, sau đó phát hiện sau màn che sau giường có một cái hố. Cửa hố không lớn, vừa đủ để một người chui qua. Cái hố này thông tới kho củi, mà từ kho củi lại phát hiện một cái hố khác. Tất nhiên nhìn bùn đất xung quanh cũng có thể biết là hố mới được đào không lâu.

Nói cách khác, người Hán Thống đã đào hầm để cứu Nhị vương tử của bọn chúng đi rồi.

Tại tình thế khẩn cấp trước mắt, lại thiếu đi Nhị vương tử chẳng khác nào mất đi điều kiện đàm phán với Hán Thống, Liệt liên có thêm phần nguy hiểm. Long Mạt Cửu phong tỏa tất cả thành trấn xung quanh, phái quân đội tìm kiếm trong phạm vi một trăm dặm, cho dù có đào từng tấc đất cũng phải tìm được người.

Nhưng cuộc truy đuổi sau ba ngày vẫn hoàn toàn thất bại, Mạc Lăng Nhan đã hòa toàn biến mất như chưa từng bị bắt vậy.

Lông mày của Long Mạt Cửu chau lại, hắn bắt đầu thấy sợ. Có thể đem một người sống cướp đi trước mắt hắn, thật không biết Hán Thống sắp phải đối mặt là như thế nào, và hắn sẽ gặp phải những hạng đối thủ như thế nào nữa?

Long Mạt Cửu trình thư thỉnh tội đúng vào ngày Khế Sa có thêm một đại sự khác, A Mộc Đồ cưới Thập Công chúa Tử Vụ của Bang Thập.

Đây là một hôn lễ long trọng, A Mộc Đồ thể hiện như một vị quân chủ đầy đủ lễ nghi, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra hắn chẳng coi tân nương mới cưới về là gì cả.

Công chúa Tử Vụ của Bang Thập xinh đẹp không gì sánh được. Mẹ của nàng là quý tộc Khế Sa, nàng có di truyền từ mẹ nên cũng đẹp động lòng người.

Nàng như tiên nữ đến từ trời cao, ít nhất lúc đón dâu người ta đều cho là vậy. Bản thân nàng chính là biểu tượng hữu hảo của Khế Sa và Bang Thập, hôm nay lại về Khế Sa hòa thân, càng thể hiện quyết tâm kết minh của Bang Thập với Khế Sa.

Lạc Bình Xuyên tướng quân còn cho rằng, Vương rất may mắn vì Tử Vụ là mỹ nhân khó gặp, phàm là nam nhân vừa thấy đã động lòng. Đã có rất nhiều công chúa hòa thân, nhưng không phải là công chúa thực thụ nên hầu hết đều không được để coi cho lắm.

Mà Lạc Bình Xuyên cũng cho rằng Tử Vụ thật sự may mắn. Lần này có hai vị công chúa xuất giá, nàng được đưa tới Khế Sa, gả cho một vị anh quân trẻ tuổi anh tuấn, làm nữ nhân duy nhất trong hậu cung Khế Sa, mà người gả đi Hán Thống lại gả cho một lão đầu sắp chết, có tới bảy đứa con trai còn lớn hơn cả tuổi mình.

Dù là phương diện nào, Tử Vụ cũng nên cảm động tới phát khóc đi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Phi Thiên Độn Địa (2)

> Lại nói tới việc Trữ Hạ làm thế nào để bay lên trời.

Giữa mùa đông, người canh giữ trong sân cũng không nhiều, theo tuyết rơi dày đặc, đêm đen như mực, những người canh giữ đều lùi dần vào hành lang, vì vậy trên hành lang cứ ba thước có một vệ binh.

Đáng lẽ Trữ Hạ đã có sự yểm hộ rất lớn từ thời tiết, nhưng mặt khác ba thước một vòng bảo vệ thì dù tuyết có trở thành mưa đá cũng không thể nào bảo hộ cho nàng được.

Bên ngoài tường vây quanh có một gốc cây già, rất cao, vượt lên trên cả đỉnh khu nhà, trên cây là dây leo chằng chịt. Lưu Tịch đứng dưới tang cây đợi xem Trữ Hạ dùng cách nào ẩn thân chạy vào trong kia cứu người, lại không ngờ rằng nàng định trèo cây.

Hắn nhìn Trữ Hạ một cách nghi ngờ. Cây này cao thế, nàng có thể trèo lên được hay không?

Trữ Hạ cởi áo choàng của mình đưa cho Lưu Tịch, xốc làn váy lên, dùng một tư thế phi thường khó coi như một con khỉ trèo lên khiến Lưu Tịch phải trợn mắt há mồm, đã thế lên tới nơi rồi còn vẩy vẩy tay với hắn.

Khóe mắt Lưu Tịch run rẩy, để áo choàng xuống đất sau đó cũng bò lên.

Ngồi xồm ở đầu một cành cây to, thăm ước tính khoảng cách giữa chỗ mình ngồi và hành lang trên lầu, sau đó Trữ Hạ túm lấy một cái dây leo, lần theo nó đi với nhánh cây gần mái hiên nhất.

Lưu Tịch kinh hãi, giữ chặt lấy nàng, hạ giọng: “Nàng muốn làm gì? Sẽ ngã chết bây giờ?”

“Ta sợ chết thì đã không làm trò này rồi.” Trữ Hạ tặng hẳn một nụ cười trấn an, sau đó lại tuột người khỏi tay hẳn. Nàng cũng không biết có qua được thật hay không? Nhưng nàng muốn đánh cược, đánh cược vận khí của mình một lần, đánh cược rằng dù Mạc Lăng Tiêu có bắt lại được nàng thì cũng sẽ không làm hại tới nàng.

Nàng kéo dây leo tới, thả người ra, một thân hình yếu điệu màu xanh da trời tung bay, lúc đạt tới điểm cao nhất thì nàng buông tay, hạ người xuống mái ngói. Đột nhiên một tay nàng vung lên, thân thể nghiêng xuống dưới, thanh âm trợn trợt rất nhỏ vang lên, Trữ Hạ suýt nữa thì ngã nhào trên mái ngói, may mà lấy lại được thăng bằng.

Ngay dưới chân nàng, một tốp binh lính tuần tra đi ngang, may mà tuyết rơi lớn nên mới không để lộ ra tuyết từ trên mái ngói rơi xuống.

Trái tim Lưu Tịch thiếu điều nhảy ra khỏi lồng ngực, Trữ Hạ bám tay vào mái ngói, cả người dán chặt xuống, làn váy màu xanh da trời trong gió khẽ phất lên như là lông ngỗng bay.

Đợi đám lính tuần tra đi qua rồi, Trữ Hạ mới bám vào một miếng ngói khác, bò dần lên. Xem ra nửa năm nay, Mạc Lăng Tiêu huấn luyện cho nàng rất hiệu quả.

Sau khi bò lên nóc nhà, Trữ Hạ hướng Lưu Tịch ra một cái tư thế thành công, sau đó quỳ gối trên nóc nhà, nghiên cứu một hồi, sau đó dỡ một viên ngói ra khỏi mái.

Màn đêm đen kịt, trên đỉnh lầu các đầy tuyết, mảnh thân ảnh kia không khỏi làm tâm Lưu Tịch khẽ động. Hẳn học theo động tác của Trữ Hạ, dùng dây leo bay sang mái nhà, sau đó cùng tới giúp nàng cạy viên ngói ra.

Lúc viên ngói được cạy ra, Trữ Hạ nhìn xuống dưới, vừa vặn gặp được ánh mắt kinh ngạc của Liệt. Trong lòng nàng thầm vui vẻ, càng lật nhiều mái ngói ra hơn, vừa đủ để một người chui vào.

Liệt bị giam lỏng trên lầu hai, cũng không bị trói gì. Mạc Lăng Tiêu không hề bạc đãi hẳn, còn cho ăn rất tốt, trong một tháng hẳn thậm chí còn mập ra thêm một vòng.

Hẳn đã từng thử qua rất nhiều phương pháp muốn thoát đi, nhưng tất cả những cửa sổ ở đây đều bị bịt kín. Hẳn cũng từng nghĩ cách trốn qua mái

nhà, nhưng ngói trên mái lại chỉ có thể đỡ từ bên ngoài, bên trong không có cách nào cả. Hơn nữa, hẳn phát hiện Mạc Lăng Tiêu cho người canh phòng nơi này rất sâu nghiêm, những người được phái tới đây đều không phải là binh lính tầm thường chút nào.

Muốn chạy trốn khỏi đây ư? E là có mọc cánh cũng chưa chắc bay ra được.

Tưởng tượng qua rất nhiều tình huống rời khỏi nơi này, nhưng hẳn có nằm mơ cũng không ngờ tới lại thực sự có người bay lên nóc nhà cứu hẳn.

Mà người cứu hẳn lại là cái tên tiểu tử côn đồ trăm việc cũng không nhờ được một mà Vương đế ý.

Lầu các không cao, Lưu Tịch và Trữ Hạ dễ dàng kéo hẳn lên. Gió lạnh thổi phần phật, Liệt run rẩy trong thoáng chốc. Hẳn vừa hắt hơi đã bị Trữ Hạ bịt chặt miệng lại.

“Tướng quân, người không biết dưới chân chúng ta có bao nhiêu thủ vệ sao... Đừng làm phiền toái thêm chứ!” Nàng trắng trợn lườm hẳn, như vè đang tức giận lắm.

Trữ Hạ nhìn quanh bốn phía, bỗng nhiên lại nhận ra một vấn đề, làm cách nào để nhảy xuống đây?

Độ cao của ba tầng lầu cộng lại là khoảng bảy, tám mét, ngoại trừ nhảy xuống, Trữ Hạ cũng không nghĩ ra được biện pháp nào hiệu quả hơn. Nhưng mà nhảy từ đây xuống thì còn sống nổi sao?

Lưu Tịch dùng một bộ dáng ý như “ta cũng đã ngờ là người không nghĩ tới chuyện này rồi” nhìn nàng. Trữ Hạ tự biết mình đuối lý, gãi gãi đầu, nói: “Làm sao có thể nghĩ được nhiều như thế...”

Liệt nhìn nhìn xuống, lông mày cũng không nhăn lấy một cái, chỉ hít sâu một hơi sau đó thả người nhảy xuống.

Độ cao này với hẳn mà nói cũng không phải vấn đề gì lớn. Nhưng Trữ Hạ lại quỳnh lên, tưởng hẳn ngã, lại giữ chặt lấy áo Liệt, vì vậy mà thân thể cũng bị hẳn kéo ngã xuống. Lưu Tịch thấy thế cũng vội nhảy theo túm lấy nàng. Ba người theo nhau rơi xuống cùng một chỗ.

Liệt thấp giọng mắng một câu, sau đó quay lại đỡ lấy thân thể Trữ Hạ. Lưu Tịch cũng xoay người giữ lấy phần eo của nàng. Những động tác này

rất nhanh, lập tức ngay sau đó có ba tiếng rơi “bịch” liên tiếp trên nền tuyết. Ba người rất chật vật, miễn cưỡng cũng có thể coi là tiếp đất an toàn.

Trữ Hạ xoa xoa mắt, thầm nghĩ may là tuyết rất mềm. Nàng nhìn về mặt cực tối tăm của hai người kia, lạnh lẽo hỏi: “Vừa rồi chính là kinh công trong truyền thuyết sao?”

Hai người đều rất ăn ý không thèm nhìn tới nàng.

Dưới sự yểm hộ của thời tiết, ba người trèo tường thoát ra ngoài, sau khi luồn lách qua mấy ngõ nhỏ liền thấy một cỗ xe ngựa đang chờ trước cửa một nhà. Người đánh ngựa vừa thấy Lưu Tịch thì kính cẩn kéo rèm che mời bọn hắn lên. Rõ ràng là Lưu Tịch đã an bài hết thảy, người đánh xe kia cũng không nói nhiều, lập tức thúc ngựa chạy đi.

Mặc dù là ban đêm, cửa thành đã sớm đóng lại, nhưng có lệnh bài của Mạc Lăng Tiêu nên bọn hắn vẫn thuận lợi lọt qua cửa. Gió tuyết lớn nên con ngựa không tài nào đi nhanh được.

Liệt rất ngạc nhiên về việc bọn Trữ Hạ tới cứu hắn, hỏi ra mới biết Trữ Hạ và Lưu Tịch đã bàn bạc kế hoạch trốn đi từ trước. Trữ Hạ lại kiên quyết muốn cứu hắn nên mới trèo lên cây, từ trên cây dùng dây leo bay sang nóc nhà.

Cái cây kia Liệt cũng biết, cách mái hiên phía tây một quãng khá xa, Trữ Hạ không có công phu gì nhưng lại gan dạ sáng suốt như thế, hắn thật phải lau mắt nhìn lại nàng.

Nghe Trữ Hạ kể lại chuyện sau khi trúng tên, Liệt cũng đã hiểu đại khái, đương nhiên cũng không hỏi nhiều chuyện quan hệ giữa nàng và Mạc Lăng Tiêu. Nhưng hiển nhiên bọn hắn cũng thầm thắc mắc trong lòng, sao Mạc Lăng Tiêu lại quan tâm tới vết thương của nàng như vậy? Sao hắn lại để cho Trữ Hạ trộm lệnh bài đi dễ dàng như thế?

Liệt rất tin tưởng Trữ Hạ, nhưng Long Mạt Cửu có tin hay không? A Mộc Đồ có tin hay không? Khế Sa có tin nàng hay không? Hắn không khỏi lo lắng cho nàng, nàng có lẽ không nghĩ qua, nếu trở lại Khế Sa thì sẽ bị dồn vào khốn cảnh. Bằng vào quan hệ giữa nàng và Mạc Lăng Tiêu cũng đủ để nàng chết một trăm lần rồi.

Liệt lại đưa mắt nhìn Lưu Tịch, thiếu niên xinh đẹp này trước giờ vẫn lạnh lùng như băng, thế nhưng trong mắt càng thêm phần kiên định. Hoặc là, hẳn đã nghĩ tới chuyện này nhưng lại không muốn ngăn cản Trữ Hạ?

Liệt thở dài, Trữ Hạ cứu được hẳn, có lẽ lúc cần thiết hẳn cũng sẽ giúp lại nàng... Có lẽ... Chỉ cần không ảnh hưởng tới an nguy của Khế Sa.

“Chúng ta đi tiếp như thế nào?” Trữ Hạ hỏi. Nàng kéo rèm ra, chỉ thấy bên ngoài tuyết trắng mênh mông, chỉ cách vài mét đã không nhìn thấy gì.

“Tới thành Vĩnh Châu.” Lưu Tịch nói.

Thành Vĩnh Châu ở phía đông Đồng thành, phía nam Thanh Hạp quan, nếu không xuất hiện biến cố ở Đồng thành, có lẽ Long Mạt Cửu đã sớm chiếm được Vĩnh Châu rồi.

Đến Vĩnh Châu sẽ tiếp tục hướng tới Thanh Hạp quan, đây là đường ngắn nhất. Nhưng sao Mạc Lăng Tiêu không nghĩ ra chuyện này được cơ chứ? Liệt âm thầm thở dài, qua tối nay, chỉ sợ toàn bộ biên quan Hán Thống đều được phong tỏa, canh phòng nghiêm ngặt.

Trên thực tế, đi tới ngày thứ năm cũng không có dấu vết gì của truy binh.

Sang ngày chạy trốn thứ hai, Trữ Hạ đã quay về bộ dáng nam trang, ngồi trong xe ngựa xóc nảy suốt năm này, nàng thiếu chút nữa hộc máu rồi... Mà theo dự tính, bọn hẳn phải đi liền bảy ngày mới tới được Vĩnh Châu.

Hôm ấy lúc chạng vạng tối, khi đi ngang qua một cái trấn nhỏ, ba người bèn thuê khách sạn ngủ lại. Cũng may là Trữ Hạ lúc đi mang theo khá nhiều bạc, đương nhiên chẳng ai hỏi lai lịch của đám bạc ấy, dù sao Hán Thống mênh mông như thế, ai mà biết được nhiều như vậy.

Dưới tầng trệt khách sạn là tiệm cơm, gần sang năm mới nên người ăn cũng không có nhiều. Sau khi uống vào một chút rượu, Trữ Hạ thấy người ấm áp hơn hẳn.

Lúc này, Trữ Hạ nghe được câu chuyện giữa hai nhân ở cái bàn gần đó.

Câu chuyện của họ cũng nhàm chán, nghe hết cả buổi mới được mấy tin tức trọng yếu nhất.

Khái quát mà nói, có thể chốt lại ở ba điểm.

Một, Vương của Hán Thống bệnh nặng, sắp không qua khỏi, nhưng tới nay vẫn chưa lập ra Thái tử, vì vậy việc bảy vương tử tranh chấp làm cho thế cục ở trung ương rơi vào rối loạn. Mà đồng thời ở bên ngoài, quân Khế Sa nhìn chăm chăm vào lãnh thổ Hán Thống làm cho lòng người trong nước bàng hoàng, lo lắng.

Hai, mẫu thân của Khế Sa Vương hiện tại là công chúa của Hán Thống, không rõ vì sao hãn lại đem quân sang đánh ông cậu mình.

Ba, A Mộc Đồ cưới một công chúa Bang Thập làm vợ.

Đến Hán Thống gần hai tháng, Liệt và Lưu Tịch cũng cơ hồ nghe hiểu được tiếng của nước này. Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, chỉ sợ trong cung đúng là đã xảy ra chuyện, nếu không sao Mạc Lăng Tiêu lại không truy bắt bọn hãn chứ?

Trữ Hạ uống một hơi hết chén rượu, nói không lo lắng là nói dối. Tranh đoạt trong cung tàn khốc thế nào sao nàng lại không biết chứ? Với tính cách của Mạc Lăng Tiêu, chỉ sợ hãn cũng sẽ không dễ dàng để bọn nàng chạy trốn như thế.

Trừ phi trong cung Hán Thống thực sự xảy ra chuyện.

Nếu như Mạc Lăng Tiêu đã trở về thành Kình An, liệu có phải hãn cũng tham dự vào tròng tranh giành vương vị này hay không? Với hiểu biết của nàng, hãn cũng không phải người như thế. Nếu như hãn muốn quyền lực thì sẽ không tự mình chạy đi ám sát A Mộc Đồ, tự vào trong quân doanh Khế Sa làm nội ứng.

Trong đầu nàng lại xuất hiện câu nói kia của Mạc Lăng Tiêu: “Ta chỉ muốn bảo hộ bọn họ. Ta muốn ngăn trận chiến này.”

Trữ Hạ lại rót tiếp một chén nữa, đang muốn uống thì bị Lưu Tịch túm lấy chén rượu.

Gò má nàng hồng nhuận, hai mắt đầy sương, tuy ăn vận nam trang nhưng lại vẫn lộ ra phong thái nữ tử.

Liệt cả kinh, lại thấy ánh mắt Lưu Tịch, chợt phát hiện ra hình như hãn chưa từng chú ý tới một vấn đề, chẳng lẽ Trữ Hạ thật sự là nữ nhân? Nhưng hãn lập tức gạt đi ý nghĩ này, trên đời này làm gì có nữ nhân nào hỗn

trưởng như thế chứ? Hơn nữa, một nữ nhân thì chạy vào trong quân doanh làm gì?

Lại nói tới Tử Vụ, lúc bị gả đi cũng không tình nguyện, thậm chí còn dùng cái chết đe dọa, nhưng cuối cùng lại nghĩ tới mẹ mình cũng là phận gái Khế Sa đi lấy chồng xa. Nghĩ tới muội muội của mình phải gả sang Hán Thống, làm vợ một lão già sắp chết, nàng cảm thấy mình còn may mắn hơn một chút. Nhưng nàng nghe nói người Khế Sa lớn lên giống như gấu vậy, A Mộc Đồ trong truyền thuyết lại còn mang đôi mắt màu lục của Lang Vương. Nàng âm thầm cầu nguyện trong lòng, ngàn vạn lần đừng lấy phải một kẻ mặt sẹo đầy râu quai nón, há miệng là răng nanh vàng khè, trong kẽ răng còn dính đầy thịt.

Nếu như A Mộc Đồ là kẻ như thế, nàng sẽ lập tức tự vẫn.

Ngày hôm ấy khi tiến vào thành Đô Linh, nàng gặp được A Mộc Đồ, hẳn đã tự mình ra rước nàng.

Vừa thấy hẳn, nàng đã bị làm cho giật mình rồi.

Hẳn là một nam nhân ưu nhã, nhìn có vẻ lười nhác nhưng lại tỏa ra uy thế rất nguy hiểm. Đôi mắt u lục như mắt sói làm nàng thấy lạnh lẽo khắp người dù hẳn cười với nàng. Trên người hẳn mang khí chất Vương giả trời sinh, nàng biết rõ loại khí chất này có học cũng không được. Phụ Vương nàng là Vương của Bang Thập, nhưng dù có cố gắng bao nhiêu cũng không thể có được khí chất như thế.

Khắp thiên hạ đều biết rõ, Vương Bang Thập hiện nay chỉ là đồ trang trí, chỉ là khôi lỗi trong tay Lôi Nhược Nguyệt. Lôi Nhược Nguyệt có thể tôn hẳn lên làm vua thì cũng có thể phế hẳn chỉ với một cái nhấc tay.

Mà nàng là công chúa, càng là phụ thuộc vào phụ thân, cuộc đời nàng không thể nào tự mình lựa chọn được. Ấy thế mà, dưới tình huống không một ai có quyền lựa chọn thì lại có một người ngoại lệ, chính là đường tử trời không sợ, đất không sợ của nàng – Hạ Trữ công chúa.

Nghĩ đến Hạ Trữ, Tử Vụ thở dài. Nàng đã rời khỏi nội cung một năm rồi, không biết bây giờ sống thế nào?

Dù các nàng từ nhỏ đã không ưa nhau, ở gần nhau thì cãi nhau, đánh nhau, nhưng Tử Vụ vẫn hiểu rất rõ, chuyện Lôi Nhược Nguyệt làm phản,

người thương tâm nhất chính là Hạ Trữ. Tình cảm của bọn họ đã từng làm nàng hâm mộ không thôi, còn từng cho rằng bọn hăn nhất định sẽ kết hôn với nhau.

Nhưng ai mà ngờ, Lôi gia diệt môn quá bất ngờ, đột nhiên tới mức hai người họ một cơ hội từ biệt nhau cũng không có. Một đạo Hoàng lệnh trong chớp mắt tru di cửu tộc.

Lúc biết được tin tức này, nàng cảm giác sinh ra ở Hoàng thất là một sự bi ai. Còn chưa kịp cảm thán xong, nàng lại nhận được một tin càng kinh người hơn, quốc vương Bang Thập băng hà, phụ vương nàng là em ruột kế vị lên ngôi. Nàng danh chính ngôn thuận từ quận chúa trở thành một công chúa đương triều.

Nhưng bi ai của người Hoàng tộc vừa mới bắt đầu thì Lôi Nhược Nguyệt đã ra một chỉ lệnh, đưa nàng sang Khế Sa lấy chồng.

Đôi khi Tử Vụ nghĩ, Lôi Nhược Nguyệt đưa nàng sang Khế Sa, còn em gái nàng phải sang Hán Thống, có phải vì hăn niệm tình từ bé cùng nhau lớn lên chẳng? Nhưng rồi nàng lập tức gạt đi ý nghĩ này, đến Hạ Trữ còn bị đuổi ra khỏi hoàng cung, sao Lôi Nhược Nguyệt có thể niệm tình nàng chứ.

Sau tràng cung biến, nàng gặp Lôi Nhược Nguyệt hai lần, hăn đã không còn là thiếu niên dịu dàng khi trước mà là một ác ma giết người không chớp mắt.

Tử Vụ vươn tay đặt lên tay A Mộc Đồ, hăn dẫn nàng vào vương cung Khế Sa. Vì vậy, ở nơi hậu cung chưa từng có phi tử chính thức, nàng trở thành chủ nhân duy nhất.

A Mộc Đồ phong nàng làm quý phi, dùng lễ đối đãi, cũng bố trí đồ đạc như ở quê nhà, thế nhưng nàng lại chưa từng cảm nhận được tình cảm của hăn. Hăn cũng không làm gì hơn, sau khi rời khỏi nơi bái đường cũng chưa từng bước vào hậu cung một bước. Thậm chí đêm tân hôn ấy, hăn cũng không đến viên phòng với nàng.

Không hiểu là hăn không bình thường hay là nàng không có chút mị lực nào với hăn? Nếu Hạ Trữ biết chuyện này, nhất định sẽ cười nàng tới chết.

Tử Vụ vừa chải đầu vừa thầm nghĩ, có phải nàng cứ thế chết già ở đây hay không? Sớm biết thế này, nàng nên cùng trốn đi với Hạ Trữ. Ít nhất

trong trời đất này nàng có thể tự do rong ruổi, ít nhất như thế, hoàng cung, huyết thông sẽ không thể trở thành tù lao giam lỏng nàng cả đời được.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Thành Kính An

> Sau khi bị Trữ Hạ hạ thuốc mê, Mạc Lăng Tiêu ngủ đến tận tối hôm sau mới tỉnh lại. Hắn vượt vượt đầu vẫn còn mơ hồ, vừa mở mắt đã thấy gương mặt đầy áy náy của Nghiêm bá.

Hỏi ra mới biết là Lưu Tịch trộm dược thảo của Nghiêm bá, tự chế thành mê dược. Trữ Hạ sợ dược của Lưu Tịch quá nhẹ nên còn dùng liều lượng gấp đôi.

Mạc Lăng Tiêu vượt vượt cái cổ đau nhức, còn chưa kịp nói câu gì thì đã được lính thông báo lại rằng trong cung có văn kiện khẩn cấp gửi đến.

Mạc Lăng Tiêu mở thư ra, bên trong cũng không viết gì, chỉ có một khối ngọc bội hình tròn. Mà khối ngọc bội này toàn thân trắng như tuyết, trên một mặt có khắc chữ Mạc, mặt kia khắc chữ Tề, chính là vật đính ước ngày trước hoàng thượng đưa cho mẫu thân hắn là Tề Hoàng hậu. Sau khi mẫu hậu qua đời, miếng ngọc này trở thành miếng ngọc tùy thân của đại ca, một khắc cũng không rời.

Thấy miếng ngọc này, Mạc Lăng Tiêu biến sắc, đoán rằng có lẽ đại ca đã xảy ra chuyện. Hắn biết, đại ca cũng như hắn đều không màng tới vương vị, nhưng người bên ngoài lại không nghĩ thế.

Ngay sau đó lại thêm một tin xấu truyền tới, Liệt đã trốn từ đêm qua. Đường Trung Hán đã phái binh đi lùng bắt, nhưng trước mắt vẫn chưa có tin tức gì.

Mạc Lăng Tiêu rên khẽ một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại, sau một hồi suy nghĩ thì ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn đầy tơ máu nhưng ánh mắt đã trở

lại tinh anh, lợi hại như trước đây.

Mạc Lăng Tiêu và Đường Trung Hán nói chuyện một hồi. Đường Trung Hán tưởng rằng Tứ điện hạ sẽ quở trách, thậm chí giận dữ với lão, nhưng thật sự không ngờ rằng hẳn một điểm trách cứ cũng không có.

Nhấn nhủ xong xuôi, Mạc Lăng Tiêu chuẩn bị lên đường về thành Kính An. Về phần nữ nhân kia, hẳn sẽ chôn tận đáy lòng, trên thế gian này có thể lừa gạt hẳn cũng chỉ có mình Chung Trữ Hạ nàng mà thôi.

Thật đáng buồn chính là, dù từ đầu biết được kết quả như thế nhưng hẳn cũng không thể nào chống cự lại nàng được. Hẳn vẫn tin tưởng nàng có cảm tình với hẳn, bằng không nhất định sẽ cho hẳn ăn độc dược chứ không phải mê dược nữa. Hẳn đi đời nhà ma, chẳng phải nàng trở về Khế Sa càng dễ tranh công sao?

Nếu Trữ Hạ đã thực muốn ra đi thì hẳn sẽ để nàng đi.

Chỉ là không ngờ, nha đầu giáo hoạt kia còn có thể cứu được tướng quân Liệt ra, thật đúng là ngoài dự liệu của hẳn.

Trước mắt, so với chiến sự cùng Khế Sa thì những bất ổn trong nước càng cần được ưu tiên dẹp bỏ hơn. Nhiều năm hẳn cũng chưa từng về nhà, có lẽ cũng nên quay về xem xét tình hình một chút.

Nhị vương tử xuất chinh vì mục đích gì hẳn cũng hiểu rõ, hơn nữa cũng phải người cứu hẳn ra, ước chừng không bao lâu nữa sẽ về tới kinh thành. Mà đại ca của hẳn, đại ca có tấm lòng nhân hậu của hẳn có thể thật sự thoát khỏi trận chiến ngai vàng này hay sao?

Từ Đồng thành đi về hướng nam chừng mười lăm ngày sẽ tới kinh thành Kính An, vậy mà Mạc Lăng Tiêu chỉ đi hết mười ngày. Tại trạm dịch thay ngựa, những con ngựa hẳn cưỡi đều cơ hồi sùi bọt mép mà chết. Từ lúc ngọc bội ra khỏi cung, đến được tay hẳn, cho đến lúc hẳn trở lại hoàng cung là gần một tháng. Một tháng thời gian cũng đủ làm đại cục thay đổi rất nhiều rồi.

Tiến vào Hoàng thành, hẳn ngay lập tức nhìn thấy cờ trắng treo trên tường thành. Chỉ có thể là quốc tang mới có cảnh tượng này mà thôi.

Trong lòng hẳn cả kinh, không ngừng nghĩ chút nào, một mạch giục ngựa chạy vào cung. Trên đường đi, toàn bộ đèn lồng đỏ của dân chúng đã

được thay bằng đèn lồng trắng. Mà quần áo dân chúng mặc trên người nếu không phải đen thì cũng chỉ là màu trắng mà thôi.

Trên thành cung treo đầy lụa trắng, đội bảo vệ nội cung đã được thay mới, vừa thấy hắc định xông vào lập tức giơ trường thương lên. Mạc Lăng Tiêu vội vàng ghì ngựa lại.

A, trở về nhà thôi mà cũng có người muốn ngăn cản sao?

Mạc Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, phát hiện trên người hắc thật sự không có gì chứng minh mình là vương tử cả. Trên đường một mạch chạy về đây, mệt mỏi gần chết, người đầy bụi đất, lệnh bài cũng đã bị Trữ Hạ lấy đi, thật sự không có đường nào mà thanh minh cả.

Mạc Lăng Tiêu day day thái dương, thở dài, chẳng lẽ hắc còn phải đi tới phủ tướng quân hoặc thừa tướng, tìm đám thần tử dẫn hắc tới sao? Cái này thật sự là làm to chuyện rồi.

Hắc chỉ lụa trắng trên tường, hỏi đám thủ vệ đang cầm thương: “Trong nội cung đã xảy ra chuyện gì?”

“Mắc mớ gì tới người. Mau mà rút đi, bằng không thì đừng trách bọn ta chém rơi đầu.” Một tên chửi ầm lên.

Mạc Lăng Tiêu nhíu nhíu mày, rút kiếm ra bổ về phía tên vệ binh, tên kia vội vàng giơ thương lên đỡ, chỉ nghe thấy tiếng binh khí va vào nhau leng keng. Vệ binh kia chỉ cảm thấy một hồi nhức nhối, tay cầm thương không khỏi run lên, thương bị đánh văng ra xa. Mà thanh kiếm của Mạc Lăng Tiêu cũng không phải kiếm tốt, cũng bị đánh mẻ mấy chỗ. Hắc ném kiếm đi, cầm lấy thương mà tên vệ binh vừa đánh rơi.

Mấy tên vệ binh khác thấy đồng bạn bị sỉ nhục thì chạy tới trợ trận. Bảy tên vệ binh bao vây lấy Mạc Lăng Tiêu, ánh thương sắc nhọn chĩa về phía hắc.

Mạc Lăng Tiêu cười lạnh.

Mười ngày lo lắng và mệt mỏi đã làm tâm tình của hắc kém tới cực điểm, hiện tại có người chạy tới giúp hắc phát tiết, xem ra cũng không phải chuyện xấu.

Đám vệ binh trao giơ thương đâm tới, thân thể Mạc Lăng Tiêu ngã về sau, tránh thoát một thương này. Đám vệ binh cũng không hổ là thủ vệ

quân hoàng cung, động tác vô cùng chính tề, ngay sau đó lưỡi lê thứ hai đã đâm tới. Mạc Lăng Tiêu cũng không trốn nữa mà nhảy lên, giơ thương quét ngang bốn phía, chỉ thấy thương từ sau xẹt tới, đón đỡ bảy thương đang đánh tới, làm bọn chúng phải lui lại một bước.

Bảy tên vệ binh giật mình không nhỏ, không ngờ người trước mặt lại có một thân thủ tốt như thế, thương pháp vô cùng tinh diệu. Mạc Lăng Tiêu không đợi bọn hắn kịp ra phản ứng, lại giơ thương tiến tới, những người khác thấy vậy cũng phải trợ trận. Rất nhanh, bọn hắn bị Mạc Lăng Tiêu ép cho phải lui liên tục, cơ hồ không thể chịu được thêm nữa.

Đúng vào lúc này, trong hoàng cung truyền đến một hồi tiếng bước chân, thì ra những tên thị vệ kia thấy đồng đội của mình không thắng được Mạc Lăng Tiêu nên chạy đi gọi trưởng quan ngự tiền thị vệ. Trưởng quan mang theo một tốp binh lính, bao bọc lấy Mạc Lăng Tiêu.

“Người nào to gan dám xông vào hoàng cung?” Trưởng quan ngự tiền thị vệ quát lên, người còn chưa tới đã nghe thấy tiếng rống âm âm như sấm.

Nhưng chỉ một giây sau, khi hắn nhìn thấy Mạc Lăng Tiêu thì ngăn người ra, vội quỳ xuống: “Bái kiến Tứ điện hạ!”

Trưởng quan ngự tiền thị vệ đã quỳ, những tên lính khác dù không hiểu gì nhưng cũng phải quỳ xuống theo.

Mạc Lăng Tiêu quăng thương đi, lại đi về phía con ngựa, nhảy lên lưng ngựa và tiến vào cung. Lần này không có ai ngăn cản hắn. Trưởng quan ngự tiền thị vệ đợi hắn đi rồi mới đứng lên, hung hăng mắng mấy tên vệ binh: “Các ngươi là đầu heo à? Tứ điện hạ mà cũng không nhận ra à?”

Tên vệ binh ủy khuất sờ sờ đầu: “Lão đại, người nhìn bộ dạng người kia, có chút nào giống bộ dạng của một điện hạ không?”

Lời còn chưa dứt, trưởng quan ngự tiền lại gõ thêm một cái nữa: “Người chán sống à? Dám nói ra lời đại nghịch bất đạo đó?”

Vệ binh cúi đầu, hắn thật sự rất oan uổng, hắn thật sự không nhận ra Tứ điện hạ.

Sau khi vào cung, Mạc Lăng Tiêu đi thẳng tới Tú Nghi cung, đó là nơi mẫu hậu hắn từng ở trước khi được sắc phong hoàng hậu, về sau nơi này là

nơi ở của hắn và đại ca Mạc Lăng Dĩnh. Hiện tại hắn đang muốn biết đại ca hắn có bình an hay không?

Trên đường đi tới, cung nữ, thái giám thấy Mạc Lăng Tiêu thì không ngăn được kinh ngạc, nhao nhao quỳ xuống. Mấy cung nữ mới tới không hiểu thì vội hỏi thăm, tại sao phải quỳ với một nam nhân xông loạn vào nội cung như thế? Sau đó có người nói cho các nàng, đó chính là Tứ điện hạ của Hán Thống, là anh hùng của Hán Thống.

Cung nữ Tú Nghi cung vừa thấy Mạc Lăng Tiêu đã kích động tới phát run, còn chưa kịp thông báo thì Mạc Lăng Tiêu đã đi vụt vào, đến cái sân nhỏ thì gặp một đứa bé đang chơi đùa.

Đứa bé kia thấy Mạc Lăng Tiêu thì mừng rỡ, ném đồ chơi trong tay đi, chạy lên ôm chầm lấy chân hắn, kêu lên: “Tứ thúc! Tứ thúc! Thúc đã về rồi!”

Mạc Lăng Tiêu ôm lấy đứa trẻ, đứa bé này là con trai của đại ca hắn, một năm không gặp đã thấy nó lớn lên rất nhiều.

Thấy Tú Nghi cung hoàn toàn bình thường, tâm tình hắn mới buông lỏng một chút, hắn hỏi đứa bé: “Lâm Phong, phụ thân cháu đâu?”

Lâm Phong sáu tuổi hai mắt sáng lên, cười nói: “Tứ thúc, trên người của thúc thối quá, có phải dạo này không tắm rửa đúng không?”

Mạc Lăng Tiêu hung hăng véo cái má của Lâm Phong, cười với thị nữ đứng ở bên cạnh: “Chuẩn bị nước tắm và quần áo cho ta. Ta muốn đi gặp Hoàng thượng.”

Thị nữ cúi đầu đồng ý.

Ôm Mạc Lâm Phong về phòng, Mạc Lăng Tiêu hỏi: “Điện hạ đại nhân có khỏe không?”

Lâm Phong xoa xoa hai má ửng đỏ, trách: “Đau quá đi! Tứ thúc, ta sẽ nói với phụ thân tứ thúc khi dễ ta!”

“Cha cháu biết rõ ta rất yêu chiều cháu, sẽ không tin đâu!” Mạc Lăng Tiêu hôn lên má nó, cười nói tiếp: “Cháu còn không nói cho ta biết, cha cháu đâu rồi?”

Lâm Phong không cười nữa, đáp: “Trần Thục Phi hôm qua qua qua đời, phụ thân ở bên chỗ Thất thúc!”

“Trần Thục phi?” Mạc Lăng Tiêu sững sờ: “Cháu nói là Trần Thục phi, mẹ của Thất thúc qua đời rồi sao?”

Một Quý Phi qua đời, vốn không thể treo nhiều lụa trắng trong cung như thế. Nhưng Mạc Lăng Tiêu biết, phụ vương hẳn luôn đối xử nhân từ với mọi người, huống chi Trần Thục Phi đã theo ông ấy hai mươi năm nay.

Đại ca hẳn giống hệ phụ vương, nói thật, Mạc Lăng Tiêu cảm thấy kiểu tính cách đó rất không phù hợp làm hoàng đế. Với tư cách một hoàng đế, quá từ bi thì dễ diệt quốc, quá tàn bạo cũng sẽ mất nước. Nhưng mà không hiểu sao, gia gia là một đời quân chủ bá đạo như vậy, tới đời phụ vương lại có tính cách thế kia.

Tính cách mềm yếu chỉ càng làm cho các con nẩy sinh chiến tranh giành ngôi vị mà thôi.

Mạc Lăng Tiêu tắm rửa xong, mặc áo bào trắng thêu hình rồng bằng kim tuyến, sau đó đi tới bái kiến Hoàng thượng.

Một năm không gặp con trai, lão hoàng đế vui vẻ vô cùng. Mạc Lăng Tiêu khá giống cha mình, nhưng không được sắc sảo, lợi hại bằng con trai. Hoàng hậu ngồi ở một bên, một bộ dáng mẫu nghi thiên hạ, nhưng lại không nở nổi một nụ cười.

Mạc Lăng Tiêu đem những chuyện phát sinh một năm qua kể lại, cũng không có ý tranh công gì, nhưng chỉ cần không phải đồ ngốc thì cũng biết hẳn đã làm bao nhiêu chuyện vì Hán Thống. Mạc Lăng Tiêu bảo Hoàng thượng đừng lo lắng, hai hoàng huynh có thể nhanh trở lại hoàng cung.

Nghe đến đó, lão Hoàng thượng cảm thấy an lòng, không có người cha nào lại không mong con mình bình an cả. Nhưng sắc mặt hoàng hậu lại càng lúng túng. Mạc Lăng Tiêu âm thầm lờm bà ta, hoàng hậu với vẻ xinh đẹp như khổng tước này đang ôm bao nhiêu dã tâm trong người rồi.

Cuối cùng, Mạc Lăng Tiêu quỳ xuống, đưa ra một thỉnh cầu.

Hắn nói: “Phụ vương, thỉnh cho con và Đại hoàng huynh được phong Vương hầu!”

Lời này làm cho Hoàng thượng giật mình, ngay cả Hoàng hậu cũng biến sắc.

Phong vương hầu, chính là tới đất phong của mình, không thể ở trong cung nữa, cũng có nghĩa là không tham gia vào tranh đoạt ngôi vua. Mạc Lăng Tiêu muốn thế sao? Thật sự chủ động buông tha ngôi vị hoàng đế?

Hoặc là hẳn đang có một âm mưu, muốn thành lập thế lực riêng, sau này sẽ mưu loạn.

“Để ta suy nghĩ.” Hoàng thượng xoa xoa hai mắt khô khốc. Lão rất rõ, lão chưa lập thái tử là có đạo lý của mình. Các huynh đệ của lão từng vì ngôi vị hoàng đế mà tranh đoạt tới đầu rơi máu chảy, cho nên lão cũng không muốn lập sớm, nhưng cuối cùng lão cũng không thể kiểm soát được tình hình rồi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Trước Giờ Sóng Gió

> Mạc Lăng Tiêu tới chỗ Trần Thục Phi, hăn và Mạc Lăng Cẩm tuy không có tình cảm thâm sâu gì, nhưng cũng nhìn đệ đệ mình lớn lên từ nhỏ.

Mạc Lăng Tiêu bái lạy Trần Thục Phi, mà Mạc Lăng Cẩm vẫn quỳ bên linh cữu, gật gật đầu với hăn, cũng không có đứng lên. Thiếu niên 17 tuổi thanh tịnh như nước, trong mắt hôm nay lại nổi lên một mảng tro tàn. Trên người hăn dính đầy tro giấy, càng khiến sắc mặt hăn thêm tái nhợt.

“Cẩm Nhi!” Lăng Tiêu ngồi xuống bên cạnh, khẽ gọi hăn.

Mạc Lăng Cẩm gật đầu đáp lại, tầm mắt hạ thấp, không một tia thần thái nào. Thị nữ ở bên cạnh vụng trộm gạt lệ, Thất điện hạ đã quỳ ở đây ba ngày rồi, chưa từng rời đi một khắc nào.

Mạc Lăng Tiêu vỗ nhẹ vai Cẩm Nhi, phát hiện thân thể đơn bạc của hăn lại đang run rẩy.

Sau nửa ngày, Mạc Lăng Tiêu cho rằng hăn không nói chuyện gì thì Cẩm Nhi lại đột nhiên lên tiếng: “Tứ ca, lần sau người rời cung, có thể dẫn đệ đi cùng hay không?”

Lăng Tiêu sửng sờ, thấy Cẩm Nhi ngẩng đầu lên thì xoa xoa đầu hăn, nói: “Đệ... Mẫu thân đệ mất như thế nào?”

Cẩm Nhi mỉm cười: “Là đệ không chiếu cố tốt mẫu thân, là do ta hại người...”

“Cẩm Nhi?” Lăng Tiêu thấy có gì không đúng lắm liền lay hăn, không ngờ Cẩm Nhi ngã luôn xuống đất bất tỉnh.

Bọn thị nữ khóc vánh lên, vội đỡ chủ tử của mình dậy. Lăng Tiêu hỏi các nàng: “Có chuyện gì xảy ra với Trần Thục Phi?”

Một thị nữ lay Lăng Tiêu thật sâu, lau nước mắt, nói: “Chủ tử vẫn luôn khỏe mạnh, đột nhiên phát bệnh mà qua đời, ngự y cũng không tra ra nguyên nhân.”

Mạc Lăng Tiêu giúp thị nữ đưa Lăng Cẩm đi nghỉ ngơi, sau khi trở về Tú Nghi cung thì thấy Mạc Lăng Dĩnh đã trở về.

Lăng Tiêu nở nụ cười: “Đệ đã về rồi.”

Mạc Lăng Dĩnh đi tới, mạnh mẽ ôm lấy hắn.

“Đại ca...” Mạc Lăng Tiêu trong lòng ấm áp, cũng vòng tay ôm lấy huynh trưởng của mình.

“Trở về là tốt rồi.” Mạc Lăng Dĩnh chỉ nói mấy chữ đơn giản, nhưng Lăng Tiêu biết trong đó có chứa chất bao nhiêu tình cảm.

Lâm Phong sáu tuổi đi tới chen vào giữa hai người, mỗi tay ôm lấy chân một người, khi ấy Mạc Lăng Dĩnh mới buông Lăng Tiêu ra.

Từ gian trong có một thiếu phụ đi ra, vẻ đẹp sắc nước hương trời, tư thái trác tuyệt. Nàng túm lấy cổ áo của Lâm Phong kéo ra, sau đó gật đầu cười nói với Lăng Tiêu: “Lăng Tiêu đã trở về rồi.”

“Đại tẩu.” Hắn cũng đáp lời.

Lâm Phong bị kéo ra thì kêu la lên: “Hồng tiểu nữ, bốn điện hạ không phải mèo, đừng có xách ta lên như thế.”

“Người câm miệng lại, đại nhân nói chuyện, trẻ con không được xen vào.” Thiếu phụ hiển nhiên không để ý tới lời của Lâm Phong, một tay tiếp tục túm lấy gáy áo của nó.

“Phụ thân, Tứ thúc, cứu mạng a, mẹ bắt nạt con.” Lâm Phong bắt đầu khóc lóc, kể lể, hiển nhiên muốn nó ngậm miệng lại không phải chuyện dễ dàng.

Thiếu phụ một chường đánh lên cái ót của nó làm cho hai người bắt đầu cãi lộn không ngừng, không ai chịu nhường ai. Mạc Lăng Dĩnh lặng lẽ kéo Mạc Lăng Tiêu ra ngoài, sợ mẫu tử bọn họ chiến đấu sẽ ảnh hưởng tới người vô tội.

Lăng Tiêu cười ha hả, hiển nhiên hẳn đang rất vui vẻ, hết thấy đều bình yên, không có gì thay đổi cả.

Hồng Tạp là công chúa của bộ lạc Nam Cương, từng theo phụ vương tới triều bái vua Hán Thống. Lúc ấy, các vương hầu quý tộc đều bị mỹ mạo xuất chúng của nàng hấp dẫn, nhưng cuối cùng nàng lại chỉ coi trọng Mạc Lăng Dĩnh, nếu không lấy hẳn thì không lấy ai nữa.

Sau khi thành thân, hai người sống một cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc, chẳng bao lâu sau thì Lâm Phong ra đời. Tiểu tử này với mẫu thân tính tình giống hệt nhau, vì thế luôn luôn xuất hiện tràng diện chiến tranh giữa hai người, trong nội cung mọi người nghe mãi cũng thành quen.

Nhưng Mạc Lăng Tiêu phiêu bạt bên ngoài, nghe tiếng cãi lộn này đột nhiên lại có cảm giác ấm áp khó tả.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Trữ Hạ. Nàng trở lại Khế Sa sao? A Mộc Đồ hứa hẹn với nàng thật sao? Nói không hối hận là giả dối, nhưng hẳn biết rõ, Khế Sa cũng không lưu được Trữ Hạ, hoàng cung Hán Thống càng không giữ được nàng. Nàng là một con ngựa hoang, đất trời rộng lớn mới là thảo nguyên để nàng rong ruổi.

Buổi tối, Hoàng thượng vì Lăng Tiêu mở một yến tiệc, mời nhiều khách từ phương xa tới dùng cơm, ăn uống linh đình, náo nhiệt. Đợi đến khi mặt trăng lên cao rồi yến hội mới tan. Lăng Tiêu cùng vợ chồng Mạc Lăng Dĩnh quay về Tú Nghi cung, vì uống rượu nên đường về cũng không thấy lạnh. Lâm Phong chơi đã mệt nên ngủ gục trong ngực Lăng Tiêu. Hồng Tạp nắm tay trượng phu, vô cùng tình cảm.

Bỗng nhớ tới điều gì, Mạc Lăng Tiêu lấy ra ngọc bội, hỏi: “Đại ca, đại ca gửi cái này cho đệ phải không?”

Mạc Lăng Dĩnh còn chưa kịp nói gì, Hồng Tạp đã đoạt lấy ngọc bội, vội nói: “Sau khi biết đệ ở Đồng thành, ta đã sai người mang tới cho đệ.”

Hai huynh đệ nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, Hồng Tạp ôm lấy Mạc Lăng Dĩnh, làm nũng: “Tướng công, người ta biết huynh nhớ Lăng Tiêu nên mới nghĩ cách gọi hẳn về.”

Hồng Tạp nói như vậy khiến Mạc Lăng Dĩnh không nghi ngờ gì nữa, nhưng Mạc Lăng Tiêu nghĩ không đơn giản như vậy, chỉ là hẳn không vạch

trần nàng ngay. Quả nhiên, ngày hôm sau, Hồng Tạp vụng trộm kéo Lăng Tiêu tới hậu viện.

“Lăng Tiêu, tới đây ăn điểm tâm đi.” Hồng Tạp mang tới một ít bánh quế hoa, đặt lên trên bàn đá.

Lăng Tiêu cầm lấy một miếng bánh nhét vào miệng, cười nói: “Đại tẩu, nói chính sự đi, đại tẩu lấy ngọc bội gọi Lăng Tiêu từ xa về, chắc chắn phải có chuyện trọng yếu gì?”

Hồng Tạp cười cười đáp: “Tứ đệ quả nhiên là thiếu niên hào kiệt, anh dũng bất phàm, thông minh hơn người, ngọc thụ lâm phong...”

“...”

Khóe miệng Mạc Lăng Tiêu co giật, sau đó hẳn phải làm mặt lạnh thì Hồng Tạp mới nghiêm túc: “Thật ra là thế này, từ sau khi Nhị vương tử xuất chinh, đám ngự tiền thị vệ bắt đầu có động tĩnh rồi.”

Mạc Lăng Tiêu nhíu mày: “Có động tĩnh gì?”

“Đầu tiên ta cũng không chú ý tới, mãi đến một tháng trước, ngay cả thủ lĩnh cấm vệ quân cũng bị thay mới, khi ấy ta mới cảm thấy tình huống không đúng lắm.”

“Thủ lĩnh cấm vệ quân? Không phải là Trương đại nhân sao?” Lăng Tiêu cả kinh, việc này hẳn cũng chưa từng nghe nói.

Hồng Tạp đáp: “Một tháng trước Trương đại nhân chết bất đắc kỳ tử, ngay sau đó đệ đệ của Hoàng hậu lên thay vị trí đó. Khi ấy ta mới chú ý tới sự thay đổi của cấm vệ quân, nên mới vội vàng gọi đệ về.”

“Nói như vậy...” Lăng Tiêu bỗng nhiên nghĩ tới thời điểm khi hẳn hồi cung, vệ binh canh cổng thực sự đã khác trước, ngay cả ngự tiền thị vệ cũng đều thay đổi quá nửa. Nếu không phải trưởng quan thị vệ nhận ra hẳn, sợ là còn phải đánh nhau thêm một hồi.

Hồng Tạp đứng lên, cười nói: “Không chỉ là cấm vệ quân và quân cận vệ, ba ngày trước, rốt cuộc Hoàng hậu cũng hạ thủ với Trần Thục Phi.”

Mạc Lăng Tiêu cả kinh: “Tẩu nói là Trần Thục Phi bị Hoàng hậu hạ thủ sao?”

Hồng Tạp cười lạnh: “Trần Thục Phi nhìn thì tưởng là đột tử, nhưng kỳ thực là trúng độc mà chết.”

“Sao tẩu biết?” Lăng Tiêu hỏi.

Hồng Tạp cười cười: “Chất độc này xuất xứ ở Nam Cương bọn ta.”

“Vậy sao tẩu lại biết chính hoàng hậu đã hạ độc?” Lăng Tiêu truy vấn.

Hồng Tạp nhìn lên trời, thở dài: “Lúc trước ta nói với đại ca ngươi, hẳn cũng hỏi như thế, ngươi và hẳn quá cố chấp. Ta đương nhiên không có bằng chứng xác thực, nếu có thì cũng không chờ tới bây giờ. Nhưng đại ca của ngươi không tin.”

Lăng Tiêu cười: “Đại tẩu, đệ tin tẩu. Đệ đã thỉnh cầu phụ hoàng cho đệ và Đại ca được phong vương hầu. Chỉ mong đại ca không trách đệ tự quyết định.

Hồng Tạp đứng lên: “Nếu quả thật như thế thì tốt rồi... Chỉ sợ không đợi được tới lúc đó.”

Trong lòng Lăng Tiêu khẽ động: “Sao đại tẩu lại nói vậy?”

Hồng Tạp không trả lời mà hỏi lại: “Đệ có thấy trong nội cung đang rục rịch chuyển động sao?”

Lăng Tiêu cứng người, con ngươi trầm xuống, một lát sau mới nói: “Ta chỉ muốn tẩu, đại ca và Lâm Phong được bình an.”

Trong vương cung này luôn tràn ngập dục vọng quyền lợi, hẳn không màng những thứ đó... Những thứ như bản, đen tối này hẳn đã chán ghét lắm rồi.

Một ngày sau, lựa trắng trong thành được gỡ xuống.

Lại một ngày sau nữa, toàn thành phủ lên rèm đỏ.

Công chúa Bang Thập ngày hôm đó được gả tới Hán Thống.

Mà ngày hôm ấy, Trữ Hạ, Liệt và Lưu Tịch cũng vừa vượt qua được Vĩnh Châu, tới Thanh Hạp quan.

Buổi tối trước khi tới được Thanh Hạp quan, Lưu Tịch nửa đêm lên tới phòng Trữ Hạ, đánh thức nàng dậy.

Trữ Hạ mơ hồ mở mắt nhìn hẳn, sau đó hai mắt trừng lên, rồi lại nhắm lại, lăn về phía bên kia giường.

Lưu Tịch cười khổ, cách chần mềm chọc lên eo nàng, đến lúc này mới làm nàng phần nộ tỉnh dậy.

Ngón tay chỉ vào chóp mũi hần, mắt nheo lại đầy hung hăng: “Người xông loạn vào khuê phòng của bốn cung, có biết bị tội gì không?”

Lưu Tịch giữ tay nàng, cười: “Khẽ thôi, đừng đánh thức Liệt tướng quân.”

Trữ Hạ sững sờ, mượn ánh nến nhợt nhạt nhìn xung quanh, rồi lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Lưu Tịch ngồi ở mép giường, hỏi nàng: “Ngày mai sẽ tới Thanh Hạp quan, nàng thật sự muốn trở về quân doanh Khế Sa?”

Trữ Hạ ôm chần, nghiêng đầu ngáp một cái: “Người tới đây chỉ để hỏi ta chuyện này sao?”

Lưu Tịch trừng mắt với nàng, nữ nhân này thật sự là không cảm thấy một chút nguy cơ nào sao?

“Thế nàng cảm thấy với thân phận này của nàng còn có thể trở về sao?” Lưu Tịch nhấn nạt hỏi tiếp.

Trữ Hạ vùi đầu vào gối, như đang suy nghĩ gì, giây lát sau lại ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Ta cứu được Liệt, còn không tới mức mất đầu đầu.”

Lưu Tịch nhìn nàng. Nàng rủ mắt xuống, lông mi dài thật dài, khiến hần không thể nào thấy được cảm xúc trong mắt nàng.

“Vạn nhất, Khế Sa vẫn truy cứu thì sao?” Lưu Tịch nhíu mày. “Nàng có 100 cái đầu cũng không đủ cho họ chặt.”

Trữ Hạ nghiêng đầu nhìn hần: “Ta sẽ đánh cuộc.”

Ánh mắt lơ đãng nhỏ này cũng làm trong lòng Lưu Tịch khẽ động.

Lưu Tịch nhìn nàng, hồi lâu mới lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ: “Đây là mê dược ta điều phối, có thể xứng với độc dược.”

Trong mắt Trữ Hạ lóe lên đạo quang: “Độc dược?”

Lưu Tịch gật đầu, nói: “Dược tính rất yếu, nếu bỏ một chút thì chỉ váng đầu, hoa mắt, lâm vào hôn mê. Nếu dùng gấp bốn lần thì sẽ khiến người chết.”

Trữ Hạ nhận lấy, cười sáng lạn, biểu lộ đầy du côn, vỗ vỗ lên vai hần: “Cảm ơn huynh đệ!”

Lưu Tịch cười nhẹ, thần thái trong đôi mắt như đang giật mình.

Trữ Hạ ôm chần, tựa lưng ở đầu giường, cười nói: “Thật cảm ơn. Không có người, cái mạng nhỏ này của ta đã sớm không giữ được rồi.”

Mặt Lưu Tịch hơi đỏ lên, may mắn là ánh nến leo lét nên nàng không thấy rõ: “Ta đi đây, nàng đi ngủ sớm đi. Nếu như... Nếu như thay đổi ý định, chỉ cần trước khi tới Thanh Hạp quan thì vẫn còn kịp.”

Trữ Hạ gật gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống, kéo chăn lên tới cằm, ánh mắt thanh tịnh nhìn hẳn: “Người thật sự rất dịu dàng.”

Lưu Tịch quần bách quay đầu đi chỗ khác, thối tắt nến, sau đó đi ra cửa, dùng một thanh âm rất khẽ, nói: “Nếu nàng không có nơi nào để đi, ta có thể đưa nàng đi...”

Sau lưng vẫn một mảnh yên tĩnh, không biết nàng có nghe thấy hay không.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Biệt Viện Tàng Kiều

> Thanh Hạp quan không hổ danh là cửa khẩu đẹp nhất thiên hạ, bao la hùng vĩ, phẳng phất như đi lên tới đỉnh cao có thể duỗi tay chạm vào mây. Trữ Hạ đứng trước Thanh Hạp quan, không khỏi cảm khái sâu sắc.

“Ồ nhà quê!” Liệt phán một câu xanh rờn. Trữ Hạ trừng mắt lườm lại hần.

Liệt giơ roi thúc ngựa đi vào quan. Trước khi qua, Lưu Tịch kéo cổ tay nàng, hỏi: “Nàng thật sự quyết định như thế?”

Trữ Hạ nhìn vào hai mắt đầy vẻ lo lắng của hần, cười: “Vận khí của ta gần đây rất tốt, đánh bạc cũng không thua. Vận nhất nếu có thua thì phiền người giúp ta thu thập thi thể, dùng hỏa thiêu thành tro chứ đừng để thi thể ta mục nát nhé!”

Lưu Tịch chau mày, mặc cho nàng trước mặt hần cười đùa vui vẻ, trăm mị ngàn kiều. (Trăm hấp dẫn, ngàn xinh đẹp)

“Trữ Hạ.” Hần gọi nàng từ sau lưng.

“Cái gì?” Nàng ghìim ngựa lại, nhưng cũng không quay về.

Lưu Tịch nghĩ nghĩ, dường như có trăm ngàn lời muốn nói nhưng cuối cùng lại không biết phải nói cái gì.

“Khi cứu Liệt tướng quân, ta đã đánh cuộc là mình thua, cho nên, ta định... vì nàng...”

Trữ Hạ quay đầu lại, tóc đen theo gió lớn bay tung lên, rục rĩ dưới nền trời xanh thẳm, nụ cười của nàng tươi rói hòa tan vào trong ánh mặt trời.

Gió thật to, hần nói gì nàng nghe không rõ lắm.

Nàng chỉ cười một tiếng, giơ roi tiến vào trong quan.

Hắn nói rằng: cho nên, ta muốn vì nàng xông pha khói lửa.

Lưu Tịch hoảng hốt, thoáng chốc mới nhận ra mình vừa nói cái gì. Lời này nghe cứ như một lời hẹn thề vậy.

Nhưng ngực hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Vừa tiến vào quan, Long Mạt Cửu thấy Liệt thì kích động tiến lên ôm chầm lấy hắn, còn cẩn thận quan sát từng tấc da khối thịt trên người hắn.

Trữ Hạ ở phía sau cười lớn: “Long tướng quân, Liệt tướng quân không hao tổn gì cả đâu.”

Long Mạt Cửu không chú ý tới nàng, giờ vừa thấy thì sắc mặt trầm xuống. Hắn đưa mắt ra hiệu cho tên phó tướng bên cạnh, tướng sĩ xung quanh đều bắt lấy nàng.

Cũng đã nằm trong dự liệu nên Trữ Hạ không giãy dụa, chỉ nhìn Long Mạt Cửu, hỏi: “Long Tướng quân?”

Long Mạt Cửu lắc đầu bất đắc dĩ: “Đây là mệnh lệnh của Vương.”

“Mệnh lệnh của Vương?” Trữ Hạ cau mày, đã kinh động tới cả A Mộc Đồ rồi sao? Cũng có thể, Liệt bị Tiểu Lăng bắt, có lẽ A Mộc Đồ đã tra rõ rồi.

“Vương nói, nếu như thấy Chung Trữ Hạ thì lập tức mang về Đô Linh thành.” Long Mạt Cửu đưa mắt nhìn phó tướng, tay vung lên. Tên phó tướng lĩnh mệnh mà đi.

“Cửu ca...” Liệt hỏi. “Vì sự tình liên quan tới Mạc Lăng Tiêu sao?”

Long Mạt Cửu từ chối trả lời, chỉ cười.

Lưu Tịch trầm mặt, một tay cầm chặt kiếm trong tay. Liệt đi tới cạnh hắn, mạnh mẽ giữ chặt tay hắn, khẽ nói: “Không sao đâu, nếu đã đưa về thành Đô Linh thì ít nhất cũng là không giết.”

Lưu Tịch quay đầu nhìn hắn.

Liệt cười: “Dù thế nào thì hắn cũng đã cứu ta, nếu có nguy hiểm, ta cũng nhất định sẽ bảo vệ hắn.”

Ngưng chiến vốn là vì Nhị vương tử và Liệt. Nay cả hai đều đã chạy thoát nên cũng không có lý do để chần chờ nữa. Việc trao đổi tù binh nhanh

chóng được diễn ra, khi Trữ Hạ về tới thành Đô Linh thì Long Mạt Cửu đã lại chuẩn bị khai chiến.

Trong một biệt viện ngay gần hoàng cung trong thành Đô Linh, Trữ Hạ bị đưa tới giam lỏng. Nhưng tới kinh thành được ba ngày rồi nàng cũng chưa từng gặp A Mộc Đồ ngoại trừ không thể ra khỏi cửa thì nàng muốn ăn gì, muốn làm gì cũng được. Thời gian bên ba dài như thế, nàng đã mỗi một vô cùng, nếu trên đường chạy trốn ra khỏi Hán Thống không có Lưu Tịch săn sóc, có lẽ nàng cũng đổ bệnh rồi.

Sau giờ Ngọ, Trữ Hạ đem ghế ra trước cửa sân nhỏ nằm dài, ánh mặt trời chênh chếch trên đầu làm cho đá cẩm thạch lạnh như băng cũng trở nên mát mẻ. Trữ Hạ đặt thảm nằm lên đó, nhắm mắt lại ngủ. Mùa xuân ở phương bắc thường tới chậm, lại không bị ánh nắng mặt trời làm cho nóng nực, nàng chỉ thấy cả người ấm áp như đang được ôm ấp vậy.

Khi A Mộc Đồ bước qua cửa, còn đang nghĩ xem phải chất vấn nàng như thế nào, không ngờ lại thấy gương mặt khi ngủ của Trữ Hạ, không khỏi bật cười.

Buổi trưa ấm áp, trong viện đầy ánh mặt trời và hương cỏ hoa, một gương mặt ngủ say, cuộn mình lại như một con mèo con. Trên gương mặt hẳn tự nhiên xuất hiện nụ cười, tâm tình ngoài ý muốn đã bình ổn trở lại, nhưng sự tình khác đều muốn tạm buông xuôi để hưởng thụ giờ khắc an bình này.

A Mộc Đồ kéo một đầu thảm xuống đất, ngồi tựa ở bên ghế nằm của nàng đọc sách, thỉnh thoảng lại quay sang liếc nhìn nàng một cái, miệng không khỏi giương lên vui vẻ, ánh mắt dịu dàng tới nỗi hẳn cũng không thể phát hiện ra. Dần dần, hẳn một mối liên gục đầu sang bên cạnh mà ngủ, không còn nhớ rõ bao lâu mình không có một giấc ngủ yên lành.

Ánh mặt trời rơi xuống người, thật sự rất ấm áp.

Trữ Hạ tỉnh lại khi mặt trời chưa lặn, cả bầu trời phủ một mảnh màu hồng nhạt. Nàng ngáp một cái, lại phát hiện bên chân mình có một người đang gục ngủ, không ngờ lại là A Mộc Đồ.

Không khỏi vô cùng hoảng sợ, đường đường là vương của Khế Sa lại núp bên chân nàng mà ngủ, cái này có tính là tội lớn không đây? Vậy thì

thật sự sẽ rất ứng nghiệm cho câu: Chung Trữ Hạ a, người thật sự là một ngôi sao quả tạ, có 100 cái mạng cũng không đền hết tội.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy A Mộc Đồ ngủ, hoàn toàn không còn khí thế uy nghiêm của quân vương như trước, chỉ là một bộ ngoan ngoãn không có phòng bị gì.

Nàng chợt nhớ lại lời mà mẫu hậu từng nói với phụ vương: “Hạ Trữ này, lúc làm loạn âm ỉ thì ta chỉ muốn bóp chết nó, nhưng nó ngủ rồi sao lại đáng yêu như thế chứ? Đứa nhỏ này tay chân đều nhỏ, mỗi một tấc da thịt đều là máu thịt trong người ta.”

Lúc mẫu hậu nói câu ấy, nàng đang giả vờ ngủ, vì đã có hẹn với Lôi Nhược Nguyệt và Xuyên Trữ đi dò xét tầng hầm ở hậu viên.

Nghĩ tới đây, vẻ tươi cười của nàng cũng trở nên cứng ngắt. Nàng đáng thương tới mức chỉ có thể nhớ lại những thứ này mà thôi.

Trữ Hạ lấy chân lông đắp lên người A Mộc Đồ, sau đó rón ra rón rén đi tới phòng bếp, bắt đầu lu bù với việc làm vài món ăn.

Nịnh nọt vương của Khế Sa đôi khi cũng là một chuyện rất trọng yếu, đây còn có thể coi là một cơ hội tốt.

Khi A Mộc Đồ tỉnh lại thì mặt trời đã lặn, hăn duỗi lưng một cái, gần đây ngủ không được ngon nên chiều nay hăn mới ngủ sâu giấc tới vậy, ngay cả khi nàng đứng lên, đắp chăn cho mình mà hăn cũng không phát hiện ra.

A Mộc Đồ nhìn chân lông trên tay, có chút thất thần. Đã bao lâu rồi không có người đắp chăn cho hăn? Thật lâu lắm rồi, từ lúc mẫu thân hăn không còn trên cõi đời này nữa.

Trong nội tâm dâng lên xúc động, nhất thời lại có thêm chút thất thố.

Một hương thơm truyền tới, hăn đứng hăn lên, hướng ra phía ngoài mà đi.

Trữ Hạ đang bày bát đĩa, thấy hăn tới thì thân mật kéo hăn tới, ấn hăn ngồi xuống, cười nói: “Ném thử xem tay nghề của ta thế nào?”

A Mộc Đồ sợ run, biểu hiện của nàng làm hăn tự giác gật đầu. Liệt và Lạc Bình Xuyên ở cạnh hăn hơn mười năm cũng chưa từng thấy hăn bị câu

thức như thế bao giờ. Hãn nghĩ, nàng vốn nên như thế này, ở vị trí này, làm công việc này...

Còn có, nữ nhân này sao nhìn thấy hãn lại không hề thi lễ vậy?

Thật sự là gia hỏa không lễ phép chút nào.

Ho nhẹ một tiếng để xua đi vẻ ngây ngốc xấu hổ của mình, A Mộc Đồ cũng không biết nên biểu lộ như thế nào. Nếu lúc này dùng vẻ mặt nghiêm nghị, cứng nhắc nói chuyện cũng không quá hợp thời.

Trước cái nhìn soi mói của nàng, hãn gắp lên một miếng thịt bỏ tọt vào miệng, cảm giác vị cũng không tệ. Hoặc vì hãn đang rất đói nên lại ăn thêm một ít, lúc này mới lại phát hiện Trữ Hạ vẫn đang ngồi im nhìn hãn.

“Làm sao thế?” Hãn hỏi.

Đây là câu nói đầu tiên của hãn khi gặp lại nàng.

“Ăn ngon không?” Trữ Hạ nhìn hãn với vẻ mặt chờ mong.

A Mộc Đồ gật đầu cứng ngắc, lại “ừ” một tiếng.

Trữ Hạ cười vũ mị, dịu dàng nói: “Vương, ta hạ độc trong đồ ăn đó.”

Cả người A Mộc Đồ cứng lại. Ngày thường hãn cẩn thận như thế, sao lại phạm vào cái sai lầm chết người này? Lúc vừa rồi khi ăn, hãn lại chẳng nghĩ tới cái gì cả.

Đều tại cái chần lông chết tiệt kia! Hôm nay tất cả cảm xúc kỳ quái xảy ra trong hãn đều tại cái chần lông đó.

Trữ Hạ vì vẻ chần chờ của hãn mà cười càng tươi rói, lại bắt đầu làm càn: “Vương thân yêu, ngài vội vàng gọi ta về đây như vậy không phải vì muốn nuôi cho ta béo đấy chứ?”

A Mộc Đồ ngưng mắt, một mảnh xanh lá âm u, mang theo tức giận: “Người và Mạc Lăng Tiêu có quan hệ gì? Người đến Khế Sa có ý đồ gì? Vì sao tới Hán Thống rồi còn quay về Khế Sa? Còn cứu Liệt? Người cho rằng làm thế ta cũng sẽ không hoài nghi sao?”

Trữ Hạ không cười, đáp: “Ngài thông minh như thế, sao lại không hiểu chuyện này? Cái ta muốn không phải là Hán Thống, cũng không phải Khế Sa!”

A Mộc Đồ kéo tóc Trữ Hạ, nàng cả kinh té ngã vào lòng hãn. Đôi mắt u lục nhìn nàng: “Người muốn gì? Bang Thập sao? Chỉ bằng người sao?”

Trữ Hạ cười tới lóa mắt, đôi mắt lấp lánh như chứa hết sao trời: “Ta chưa từng nghĩ muốn lấy lại Bang Thập, chỉ là ta thấy trong mắt ngài có một thứ.”

“Là gì?”

“Dã tâm.”

A Mộc Đồ sững sờ, nở nụ cười: “Thế thì sao?”

“Cho nên, ta có giá trị lợi dụng với ngài, là cái cơ tiến công Bang Thập tốt nhất cho ngài, sẽ giúp ngài lung lạc dân tâm, thậm chí lung lạc quân tâm.” Trữ Hạ vẫn tươi cười, nhưng trong mắt lại có một tia đăng chất không dễ phát hiện ra.

“Người lại có nhiều tác dụng như thế sao?” Hãn đưa bõn tóc nàng, lại tỏ ra không hề quan tâm: “Người có thể nhìn quốc gia của người đối chủ, còn mình thì không cần gì sao?”

“Ta chỉ muốn một người.” Trữ Hạ cứng cỏi đáp, trong lòng lại đau đớn vô cùng.

“Ai?” Đôi mày của A Mộc Đồ hơi nhíu lại.

“Lôi Nhược Nguyệt.”

Thì ra đều là lợi dụng, chần lông cũng là lợi dụng, nấu cơm cho hãn cũng là lợi dụng.

Thì ra, nàng muốn Lôi Nhược Nguyệt.

A Mộc Đồ trầm tư, đã quên Trữ Hạ vẫn còn dựa vào ngực hãn với một tư thế vô cùng mập mờ. Mà Trữ Hạ một cử động nhỏ cũng không dám. Người ta nói gần vua như gần cọp, với lão có hồ âm tình bất định này thì nàng càng sợ hơn.

Thân thể dán chặt vào nhau, nếu nói không khẩn trương là giả dối, nhưng thấy hãn không có cử động gì khác nên nàng cũng dần trầm tĩnh lại. Bộ ngực của hãn vừa rời vì bị kéo một cái mà cũng hơi hở ra, để lộ xương quai xanh và làn da màu đồng cổ.

Đường cong của xương quai xanh vô cùng ưu mỹ, làn da tinh tế không nhìn thấy cả lỗ chân lông. Mặt nàng dán trên ngực hãn, mỗi lần hô hấp đều có thể cảm nhận được cơ ngực chuyển động.

Khác với Lôi Nhược Nguyệt, da hắc đen hơn, dáng người cao hơn, hương vị trên làn da cũng không giống nhau, mà ngay cả cách ôm cũng khác.

Thời điểm này còn có thể nghĩ về Lôi Nhược Nguyệt, Trữ Hạ không khỏi thầm than trong lòng, lại có chút cảm giác xúc động muốn khóc.

Lơ đãng ngẩng đầu, lại phát hiện hắc đang nhìn chăm chăm nàng. Mặt nàng đỏ bừng, muốn đẩy hắc ra.

A Mộc Đồ sao chịu buông tay, cười rất xấu xa: “Ngồi ở trên người bốn vương rất thích đúng không? Vừa rồi sắc nữ nhân nàng nhìn vào đâu vậy?”

“Cái này phải để ta nói, ôm bốn cô nương như thế, người rất thích thú đúng không?” Trữ Hạ cực kỳ vô lại, dùng ngón tay chọc vào lồng ngực hắc.

Con người của A Mộc Đồ sâu không thấy đáy, ngẩng đầu, cầm đũa lên: “Nàng nói đã hạ độc trong thức ăn, vậy Chung Trữ Hạ, nàng có nguyện chết cùng bốn vương không?”

Nói xong, kẹp một miếng thịt bò đưa lên miệng mình, sau đó dưới ánh mắt trừng lên của nàng, hắc nhét thức ăn qua miệng nàng.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Thế Cục Biến Chuyển

> Hơn một tháng từ đó về sau, mỗi chiều A Mộc Đồ đều tới, cùng nàng nằm ngủ phơi nắng ngoài sân, ăn cơm tối xong mới lại quay về.

Chỉ là hãn cướp lấy chỗ nằm của nàng, bắt nàng ngủ dưới đất, cũng không cho ngủ xa, nhất định phải ngủ dưới chân hãn.

Trữ Hạ cảm thán, ăn nhờ ở đậu người ta, người ta còn là đại gia, đừng nói là một cái ghế nằm, ngay cả đất ở dưới chân cũng đều là của hãn, nàng có thể làm gì đây?

Lúc không ngủ được, nàng nhìn người ngủ bên trên, tự nhiên ngơ ngẩn. Ánh mặt trời ấm áp, thời khắc này, con người trẻ tuổi cuồng ngạo đang ở ngay trước mắt nàng, như dần khắc vào tâm khảm, linh hồn nàng. Nàng nhớ đến những người thân cũ.

Xuyên Trữ bướng bỉnh, mẫu hậu nghiêm khắc, Tử Vụ hay đi theo, lại nhớ những cái vuốt ve an ủi của Lôi Nhược Nguyệt.

Một tay kéo nàng từ dưới đất lên, bên tai truyền đến khí tức ôn thuận, bên tai vang lên tiếng nam nhân trầm thấp buồn bực: “Nàng không ngủ, ngồi đó cười ngây ngô cái gì vậy?”

Trữ Hạ ngoan ngoãn để hãn xách lên ghế, ngồi ở bên cạnh hãn, nhìn hãn bằng ánh mắt đầy đáng thương: “Người ta không ngủ được.”

“Không ngủ được thì ngủ với ta.” A Mộc Đồ nằm xuống, đem nàng ôm lấy, ánh mặt trời đầu xuân ấp áp, lúc này lại trở nên khô nóng.

“Ta ban ngày ngủ, buổi tối cũng ngủ, sắp thành heo tới nơi rồi!” Trữ Hạ chống tay lên ngực hãn, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Chẳng có con heo nào cười ngây ngô như nàng đâu.” A Mộc Đồ nhẹ đáp, sau đó lại nhanh chồm vào giấc ngủ.

“Ta không cười ngây ngô!” Trữ Hạ giãy giụa mãi cũng không mở được vòng tay hăn, lập tức nện cho hăn một cái.

“Có. Miệng thì cười, mắt thì sắp khóc đến nơi. Đồ ngốc!” Âm thanh cuối rất khẽ, theo đôi mắt khép chặt lại của hăn mà im hăn.

Ở địa phương xa xôi này, Trữ Hạ cũng không biết chiến sự ngoài biên cương như thế nào, chỉ cảm thấy thời tiết càng lúc càng ấm. Nàng hỏi qua A Mộc Đồ, hăn cũng không trả lời gì. Đến một ngày, đột nhiên nàng nghe hăn gọi tên Mạc Lăng Tiêu trong giấc mộng.

A Mộc Đồ trước giờ đều ngủ rất ngoan, như một đứa trẻ, không ngáy, không chảy nước miếng, càng không nói mơ cái gì. Chỉ thỉnh thoảng khi gặp mộng, hăn sẽ mỉm cười hoặc nhíu mày thôi.

Lúc ăn cơm, Trữ Hạ nói với A Mộc Đồ: “Hôm nay ngài nằm mơ, còn nói mơ đấy.”

Trữ Hạ mang theo vẻ mặt cười đều, A Mộc Đồ không thèm để ý, nửa thật nửa giả nhíu mày, không có ý kiến gì.

“Vậy sao?”

Trữ Hạ gật đầu thật mạnh: “Đúng thế, ngài có biết mình nói gì không?”

“Cái gì?” A Mộc Đồ ưu nhã uống vào một ngụm canh.

“Ngài nói... Trữ Hạ, ta thích nàng.”

Toàn bộ canh vừa vào miệng A Mộc Đồ lập tức bị phun ra, làn da màu đồng cổ không tự chủ được đỏ bừng.

“A... Ngài then thùng sao? Thiệt là, ta cũng không cười nhạo ngài đâu!” Trữ Hạ phát hiện ra, một bên cầm khăn mặt lau miệng cho hăn, một bên không nhịn được cười nói.

A Mộc Đồ thấy biểu lộ của nàng, lại phát hiện sự thay đổi của mình liền muốn thò tay véo nàng một cái. Trữ Hạ nhanh nhẹn nhảy vụt lại sau, cười ha ha.

“Chung Trữ Hạ!” A Mộc Đồ nghiêng rặng nghiêng lợi đuổi theo nàng.

Trữ Hạ chạy ra khỏi phòng, chạy vòng qua hành lang, trên đường đi không ngừng kéo những thị nữ đi ngang để chặn đường A Mộc Đồ khiến

các nàng kinh hãi. Cuối cùng nàng chạy được tới hồ nước cạnh Thiên điện, đến đây thì hết được chạy trốn.

“Ha ha, đại ca, được rồi, coi như chỉ đùa chút đi.” Trữ Hạ lui về sau từng bước một.

Trời chiều in trên người nàng một vòng ánh sáng màu đỏ. Hắn nhớ như in lần đầu gặp nàng, cũng là một tối chạng vạng mùa hè, tại hồ sen ở Long Lâm sơn trang. Lần thứ hai, vẫn là chạng vạng tối, khu huấn luyện nam quân doanh, khi nàng đang tập bắn cung.

Nhìn nàng giữa ánh sáng chói lóa của mặt trời, A Mộc Đồ hoảng hốt trong lòng.

“A... a... đừng keo kiệt như vậy chứ... Đại ca, ta sai rồi!” Trữ Hạ thấy hắn tiến lên từng bước thì cũng lùi về sau từng bước, một mừng tiến tới sát mép hồ nước.

Hắn muốn đưa tay kéo nàng, Trữ Hạ lại cho rằng hắn muốn bắt mình, vì vậy gạt tay hắn ra, nhưng chân dẫm vào làn váy, thân thể mất đà ngã ngửa về sau. A Mộc Đồ phản ứng rất nhanh, giữ chặt lấy nàng, không ngờ cũng bị nàng kéo xuống nước luôn. Ai người ngã ùm vào hồ nước lạnh giữa tiết xuân.

Sau khi tắm qua nước nóng, Trữ Hạ đưa tới một chén ngân nhĩ hầm đường phèn. A Mộc Đồ nhìn chén ngân nhĩ kia, hoài nghi: “Nàng chắc chắn là ngân nhĩ có thể trừ lạnh đấy chứ?”

Trữ Hạ còn chưa kịp nói thì nước mũi đã chảy ròng ròng: “Đại khái... chắc là có...”

A Mộc Đồ vẻ mặt không tin tưởng lắm, nhưng vẫn nhận lấy chén, hỏi: “Lần này có hạ độc không?”

“Có chứ!” Trữ Hạ cười gian xảo.

A Mộc Đồ uống một ngụm, lại bắt lấy tay nàng kéo vào trong ngực mình, hung hăng đổ ngân nhĩ sang miệng nàng.

Trữ Hạ nổi giận, một cước đạp lên bàn chân A Mộc Đồ. Hắn bị đau nên đẩy nàng ra, sự giận dữ xuất hiện trong đôi mắt u lục.

“Chung Trữ Hạ, chỉ vì một cước này của nàng cũng đủ để trảm kéo nàng ra ngoài chém đầu rồi.”

“Ngài khinh bạc ta thì có đạo lý chắc?”

“Khinh bạc?” A Mộc Đờ càng nổi giận: “Nhiều thiếu nữ xếp hàng chờ được bốn vương khinh bạc còn không được đấy.”

“Đừng có nói với ta cái gì mà được khinh bạc là vinh hạnh. Bốn cô nương không thèm.” Trữ Hạ trừng mắt với hắn.

“Nàng dám không thèm sao?” A Mộc Đờ tức giận thật, muốn đem nàng bóp chết luôn, nhưng nói ra xong lại thấy không đúng bèn vội vàng sửa lại: “Nàng xem lại mình có điểm nào giống con gái không? Hết ăn lại nằm, lòng dạ hẹp hòi, lại không xinh đẹp, còn hung hãn, đánh đá. Ngay cả heo mẹ còn dịu dàng hơn nàng nhiều.”

Trữ Hạ giận quá hóa cười: “Vậy ngài khinh bạc ta làm gì? Đi mà ôm heo mẹ ngủ đi!”

A Mộc Đờ tắt tiếng, chỉ có thể hung hăng nhìn nàng như muốn một ngụm nuốt sống. Cánh tay hắn lại duỗi ra, néo ở cổ của nàng một cái, thấy trong mắt nàng hiện ra vẻ kinh hoàng thì vội vàng tỉnh táo lại.

Cục diện ồn ào này thực sự vượt khỏi sự khống chế của hắn, quá không hợp lẽ thường rồi. Hơn nữa, hình như hắn quá hạ mình thì phải. Khế Sa Vương anh tuấn, vĩ đại sao có thể nói ra những lời như thế, thật sự là ném mặt mũi về tận hoàng cung rồi.

Trữ Hạ cũng vì mình làm vị Khế Sa Vương anh tuấn này nổi giận mà tự cảm thấy sợ hãi.

Vốn nhìn hắn ngủ nhiều ngày qua nên cứ nghĩ hắn vô hại, nàng đã quên hắn còn là đế vương lãnh khốc của một nước.

A Mộc Đờ buông lỏng tay ra, hai người bỗng nhiên rơi vào im lặng, đến tận khi Trữ Hạ hắt hơi một cái thật to.

“Đã nói là ngân nhĩ không thể trừ lạnh!” A Mộc Đờ lại lẽ thảng khí hùng nói.

“Mới uống có một ngụm.” Trữ Hạ nói xong mới nhớ ra một ngụm này nàng ăn như thế nào, lại không khỏi đỏ mặt.

A Mộc Đờ cũng nghĩ tới, cười xấu xa, nói: “Lại làm một ngụm nữa nhé?”

Trữ Hạ trừng mắt với hắn, cái nhìn này ở trong mắt hắn trở nên vũ mị vô cùng.

“Trữ Hạ.” A Mộc Đồ gọi.

“Sao?” Nàng tỏ ra không mấy quan tâm tới hắn nữa.

“Mạc Lăng Tiêu...” Hắn có vẻ ngập ngừng.

“Cái gì?” Nghe tới danh tự kia, nàng ngẩng đầu lên.

“Hắn với nàng... có quan hệ gì?”

Trữ Hạ rũ mắt xuống: “Không có quan hệ gì. Chỉ như bèo nước gặp nhau.”

A Mộc Đồ nhìn chăm chăm vào gương mặt nàng như muốn tìm câu trả lời nào đó. Trữ Hạ cảm thấy buồn cười, lại nói: “Kỳ thật là hôm nay khi ngủ, ngài đúng là nằm mơ, lại còn gọi tên Mạc Lăng Tiêu nữa.”

A Mộc Đồ sửng sờ.

“Ta cảm thấy, quan hệ giữa hai người các người không tầm thường.” Trữ Hạ nhìn hắn chờ đợi.

A Mộc Đồ không phản bác, chỉ thở dài: “Mạc Lăng Tiêu đang cơ rồi.”

Trữ Hạ đứng phắt dậy, vẻ mặt khiếp sợ.

“Lúc nào?” Nàng hỏi.

“Hơn hai mươi ngày trước.” Hắn không tỏ ra bất mãn với phản ứng của nàng.

“Làm sao có thể...” Trữ Hạ lắc lắc đầu, thần thái hơi bối rối.

“Hắn đang cơ, nàng có hối hận không?” A Mộc Đồ hơi giận, nắm lấy tay nàng.

Trữ Hạ cũng không để ý, biểu lộ hơi hoảng hốt, đang nghĩ sao Mạc Lăng Tiêu lại nhanh kể vị như thế. Nếu hắn trở thành vua của Hán Thống, vậy...

Trên tay Trữ Hạ có một lớp vết chai mỏng, là do thường xuyên cầm binh khí tạo thành. A Mộc Đồ đặt tay nàng trong tay hắn, nhẹ vuốt ve lên đó, lại chạm vào cái nhẫn trên ngón tay cái của nàng.

“Sớm biết hắn có thể kể vị, có phải nàng sẽ không quay về? Ta cũng thuận tiện nói cho nàng một tin xấu, ta đã đoạt của hắn mười ba thành trì rồi.” Lúc nói lời này, A Mộc Đồ cũng không phát hiện trong lời nói có chút vị chua.

Trữ Hạ phục hồi tinh thần, lông mày chau lại: “Không phải, chỉ là ta không muốn cùng hãn trở thành địch nhân.”

“Tại sao?”

“Về năng lực của hãn, ta nghĩ ngài còn rõ ràng hơn.” Trữ Hạ lạnh nhạt đáp: “Nếu hãn là vua của Hán Thống, bị người ta chiếm mười ba thành trì, hãn nhất định sẽ lấy về dù phải trả giá lớn thế nào.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Ám Sát

> ột tháng trước, tại thành Kính An, vương đô của Hán Thống. Chuyen vui hay tang sự của cung đình luôn bị hí kịch hóa như thế, hai ngày trước tường thành còn treo đầy lụa trắng, hai hôm sau đã đổi bằng lụa đỏ xung hỉ.

Dường như, Trần Thục Phi mất đi, ngoài Mạc Lăng Cẩm thì chẳng còn ai nhớ tới nữa, trong cung ai nấy đều rộn ràng chuẩn bị đón công chúa Bang Thập, một nửa người vui, một nửa người lo. Dù sao cưới công chúa Bang Thập về cũng không thể làm thay đổi tình trạng Khế Sa xâm lược Hán Thống hiện nay.

Lúc Mạc Lăng Tiêu về tới kinh thành thì đã sang năm mới, không kịp tham gia nghi thức tế tổ của Hoàng gia. Lão quốc vương tuy còn chưa ban bố lệnh phong thưởng nhưng đã ngầm đồng ý cho Mạc Lăng Tiêu và Mạc Lăng Dĩnh phong vương. Vậy nên Mạc Lăng Tiêu được đặc cách tới tế tổ riêng.

Nếu đất phong ở xa thì cũng không biết ngày tháng nào mới lại có thể trở về.

Tế đàn tiên tổ ở ngoại ô thành kính an, cách trung tâm tới tám mươi dặm đường, nói gần cũng không gần, đi đường hết một ngày, tế bái hết một ngày, quay về lại hết một ngày, cho nên nhanh nhất cũng phải ba ngày mới về tới hoàng cung. Nhưng cũng may ở đó có riêng hành cung để ở. Mạc Lâm Phong nghe xong cũng muốn đi theo.

Tháng ba ở phương nam đã ấm áp hẳn. Mạc Lâm Phong cũng chẳng quan tâm tế tổ gì cả, nó chỉ thích đi chơi trong tiết thanh minh mà thôi.

Xe ngựa xa hoa không ngồi, Mạc Lăng Tiêu và Mạc Lâm Phong mỗi người cưỡi một con ngựa, theo sau là chín thị vệ và một cỗ xe bỏ trống, trên đường đi cưỡi nói không ngừng.

Hành cung xây trên núi, cạnh suối nước nóng. Mạc Lăng Tiêu và Mạc Lâm Phong ngồi ngâm mình một cách thoải mái trong làn nước bốc hơi mờ mờ, ngắm mặt trời đang ngả dần về phía tây, điểm tâm đặt ở một bên, đôi có thể lấy ăn. Đương nhiên Mạc Lâm Phong không chịu ngồi yên, cứ chạy tới chạy lui đùa nghịch trước mặt Lăng Tiêu.

“Tứ thức, bánh ngọt Hoàng Kim này ăn ngon quá trời, tới đây ăn một miếng đi.” Lâm Phong cầm một miếng bánh ngọt lên, đưa tới bên miệng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đang hưởng thụ sự thư thái do suối nước nóng mang đến, cũng không ngần ngại há mồm ra. Thì ra hẳn còn có thể cười phóng dăng như thế, không bị cái gì trói buộc cả.

Tình cảm nào cũng có thể chôn xuống, chỉ cần đủ nhẫn tâm...

Bánh ngọt Hoàng Kim rất ngon, Lăng Tiêu liếm liếm bờ môi, nói: “Nghe lời cháu trai của ta, thêm miếng nữa nào.”

“Lâm Phong lĩnh mệnh.” Tiểu Lâm Phong tươi cười hớn hở lại cầm một miếng bánh nhét vào miệng Lăng Tiêu, nói: “Tứ thức, sau này mỗi lần tế tổ thì chú cháu ta sẽ đi với nhau nhé!”

“Cái tên tiểu tử thối này, không chăm chỉ học bài lại muốn lười biếng à?” Lăng Tiêu thò tay捏 cái mũi của nó.

“Ôi, cả ngày đọc sách mệt chết đi ấy!” Lâm Phong bĩu môi, trên mặt đầy vẻ khinh thường.

Lăng Tiêu bỗng nhiên nghĩ tới ngày hẳn còn nhỏ, cũng bằng tuổi Lâm Phong bây giờ, vì đạt được sự khen ngợi của phụ vương mà không kể ngày đêm miệt mài khổ luyện, cắn nát răng cũng nuốt vào bụng.

Có lẽ sinh ra vào nhà đế vương chính là bi ai lớn nhất rồi.

Lâm Phong may mắn hơn hẳn, vì còn có Hồng Tạp, cho nên tuổi thơ của nó rất hạnh phúc. Nếu mẹ hẳn không sớm qua đời, có lẽ hẳn cũng không giống như bây giờ nữa.

“Lâm Phong, cháu có muốn làm Hoàng đế không?” Mạc Lăng Tiêu hỏi.

“Dĩ nhiên là muốn rồi, làm hoàng đế uy phong biết bao nhiêu, ai thấy đều phải quỳ xuống. Ai còn dám bắt Hoàng thượng đọc sách chứ. Nhưng mà...” Tiểu Lâm Phong nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Cháu không thể làm hoàng đế được.”

“Vì sao?”

“Hồng Tạp nhà cháu nói nếu cháu mà có ý nghĩ này thì tốt nhất đừng gặp mặt nàng ấy.” Lâm Phong bĩu môi. “Nàng còn nói, làm hoàng đế không thể ngủ nướng, không thể làm nũng, không thể khóc, không thể giận, không thể đi chơi, còn mỗi ngày phải ở chung với một đám lão đầu.”

Mạc Lăng Tiêu cười, xoa xoa đầu nó, nói thật lòng: “Trẻ con có mẹ là hạnh phúc nhất.”

Lâm Phong xem thường, nói: “Cháu biết thừa là Hồng tiểu nữ nói dối cháu. Nàng thật cho là cái gì cháu cũng không biết ư?”

“A?” Mạc Lăng Tiêu nhú mày, lại hỏi: “Vậy người nói một chút, người thì biết cái gì?”

“Tứ thúc chớ xem thường cháu.” Lâm Phong đứng lên, vỗ vỗ lồng ngực. “Cái gì cháu chả biết. Hoàng hậu nương nương muốn ngũ hoàng thúc làm hoàng đế đúng không? Mẫu thân thất thúc chết do Hoàng hậu nương nương, bệnh tình của Tam thúc cũng do Hoàng hậu làm hại, ngay cả lục thúc cũng bà bà ấy đuổi ra khỏi cung. Còn có...”

Mạc Lăng Tiêu cầm cái bánh ngọt nhét vào miệng Lâm Phong, thấp giọng nói: “Lâm Phong. Ở trước mặt người ngoài đừng có nói những lời này.”

Lâm Phong nuốt miếng bánh xuống, nhấp một ngụm trà, sau cười nói: “Cháu biết mà.”

Một khắc sau khi tươi cười, Lâm Phong lại trở về dáng vẻ lạnh lùng, Mạc Lăng Tiêu nhìn mà thấy đau lòng, nhưng chỉ có thể thở dài. Con cháu hoàng gia quả thật trưởng thành sớm hơn so với hài tử trong dân gian rất nhiều.

Nhưng hẳn biết, Lâm Phong lạnh lùng cũng không phải ở tính cách, chỉ là thói quen.

“Tứ thúc, thế thúc có muốn làm hoàng đế không?” Lâm Phong đột nhiên hỏi.

Mạc Lăng Tiêu sững sờ, nở nụ cười, bóp cái mũi của Lâm Phong, đáp: “Không. Tứ thúc không cần quyền lực, chỉ mong dân chúng an khang, hi vọng Lâm Phong khỏe mạnh lớn lên, vậy là đủ rồi.”

“Lâm Phong cũng vậy.” Mạc Lâm Phong cười, dáng cười sáng lạn ngây thơ. “Chỉ cần cha mẹ, Tứ thúc vui vẻ là tốt rồi. Nếu không...”

“Nếu không?” Mạc Lăng Tiêu nghiền ngẫm, đứa nhỏ này còn muốn làm gì chứ?

“Tứ thúc, nếu có một ngày, Hoàng hậu làm hại cha cháu, người sẽ làm gì?” Mạc Lâm Phong nhìn Mạc Lăng Tiêu, hai mắt vụt sáng.

“Tất nhiên là ta...” Mạc Lăng Tiêu đang nói thì dừng lại, đột nhiên cảm thấy lời của thằng nhóc này không được phù hợp cho lắm.

Lâm Phong thấy hần không trả lời thì rất phối hợp, đáp thay: “Nếu có người dám, dù là Hoàng hậu nương nương hay Phật tổ lão gia, cháu cũng sẽ không tha.”

Trong giây lát đó, Mạc Lăng Tiêu dường như thấy được ánh mắt dò thăm của máu trong mắt Lâm Phong, nhưng vì thoáng qua rất nhanh nên hần cũng không dám khẳng định. Thần sắc đó trước giờ hần chỉ thấy ở trong mắt hai người, ông nội hần Mạc Quân Tâm và A Mộc Đồ - người cực kỳ đáng sợ y như ông nội hần.

Vốn theo kế hoạch sẽ ở lại hành cung hai ngày, nhưng Lâm Phong không chịu rời đi nên lại ở thêm một ngày nữa, đến ngày thứ 4, Mạc Lăng Tiêu mới mang Lâm Phong về kinh.

Hôm đó thời tiết âm u, vừa đi được ba mươi dặm đã nghe thấy tiếng bước chân loạn xạ, xe ngựa đang chạy bỗng nhiên dừng lại.

Mạc Lăng Tiêu kéo rèm xe ngựa, thấy hai bên sườn núi có một đám hắc y nhân đang đứng.

“Oa, là sơn tặc sao?” Lâm Phong ngóc đầu ra khỏi, trong giọng nói có chút hưng phấn.

Nếu là sơn tặc thì còn dễ đối phó, chỉ sợ đây là đám sát thủ cố ý được phái tới giết họ mà thôi.

“Người ngoan ngoãn trốn ở trong xe ngựa, không được ra ngoài!” Nói xong, Lăng Tiêu cầm kiếm, kéo rèm cửa và phi thân ra ngoài.

Mạc Lăng Tiêu tính sơ sơ thì nhóm này cũng phải lên tới ba, bốn mươi người, mà thị vệ theo hãn cộng thêm hãn nữa cũng chỉ có mười người mà thôi.

Trong lòng hãn không khỏi cười khổ, hoàng hậu à, bà thật muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao? Một Mạc Lăng Tiêu thôi mà cũng bày ra trận thế to lớn như vậy ư?

Mạc Lăng Tiêu nói với chín thị vệ của mình: “Bảo vệ tiểu chủ tử cho tốt.” Sau đó hãn đi lên đầu, nói với kẻ đứng đầu của đám hắc y nhân: “Huynh đệ đang làm gì trên đường vậy?”

Tên hắc y nhân cười lạnh: “Ăn cướp đây.”

“Muốn tiền ư?” Mạc Lăng Tiêu cười cười, kiếm gác lên vai.

“Muốn mạng người.” Hắc y nhân nói xong liền vung tay, những tiếng hò hét vang lên.

Tuy chỉ có chín thị vệ nhưng đều là vệ binh do chính Đại điện hạ huấn luyện bài bản, bọn hãn đều nghe lệnh vây xung quanh xe ngựa, hình thành thế trận phòng thủ làm cho đám hắc y nhân kia không thể tới gần xe. Mà Mạc Lăng Tiêu không phải lo lắng cho Lâm Phong nữa nên ra tay cũng không cần kiêng dè gì.

Nhất thời, hai bên từ thăm dò đã đánh tới hồi gay cấn nhất, khó phân thắng bại.

Đầu lĩnh đám người kia thấy không bắt được Mạc Lăng Tiêu liền cải biến kế hoạch, để nhiều người tới công kích xe ngựa hơn, chỉ để lại năm người cầm chân Mạc Lăng Tiêu.

Bởi như vậy, áp lực của chín thị vệ cũng tăng lên, đã có mấy người bị thương, đối phương lại ra chiêu trí mạng, ngoan độc vô cùng.

Mạc Lăng Tiêu cười lạnh, đôi đồng tử đen láy hiện chút ánh sáng. Vừa tế tổ tiên xong, đáng lẽ không nên đại khai sát giới, nhưng nếu không giết hết đám người này thì đúng là có lỗi với bản thân rồi.

Chỉ thấy kiếm quang bắn ra bốn phía, cùng với những tiếng gió rít, Lăng Tiêu phi thân nhảy lên, thân ảnh như giao long rời tổ, mang theo xu thế

thiên quân vạn mã không gì ngăn cản nổi, mũi kiếm tùy tâm mà động, chiêu nào chiêu ấy sát khí kinh người. Chỉ vèn vèn có mấy chiêu mà đã có năm kẻ bỏ mạng dưới kiếm Huyền Thanh của hắn.

Hắn tung người tiến lên giải vây cho chín thị vệ, trường kiếm trong tay đâm bổ, chiêu nào ra cũng lấy một mạng người. Nhưng thấy thắng bại đã phân nên cuối cùng hắn hạ thủ lưu tình, chỉ làm cho những kẻ kia bị trọng thương, làm chúng mất đi sự chống cự mà thôi.

Màn quyết đấu cuối cùng giữa Mạc Lăng Tiêu và lão đại đám hắc y nhân càng tinh diệu, gay cấn. Về sau, hắn nhẹ nhàng động cổ tay, kiếm quang như sao, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi đâm xuyên qua vai trái tên thủ lĩnh đám người này.

Mạc Lăng Tiêu rút kiếm ra, không nói gì, chỉ đứng ở trước mặt hắn cười cười, trong nụ cười hiện rõ vẻ trào phúng.

Lão đại này cũng là con người rắn rỏi, cố gắng đứng vững thân mình. Hắn nhẹ vái Mạc Lăng Tiêu, nói: “Đa tạ anh hùng hạ thủ lưu tình.”

Hắn nói những lời này không phải cho mình, mà là vì huynh đệ. Người trẻ tuổi trước mắt này thân thủ cao hơn bọn hắn quá nhiều, nếu muốn giết bọn hắn thì Diêm Vương cũng sẽ không chối từ.

Đám huynh đệ bị thương cũng đã đứng lên, run rẩy ở sau lưng lão đại của mình, còn hơn mười người trên mặt đất lại không thể nào đứng dậy nổi.

Tính mạng con người quý giá như thế, vậy mà ở trong cuộc tranh đấu nơi hoàng tộc lại trở thành một thứ công cụ không đáng tiền.

“Tên ta là Mạc Lăng Tiêu.” Hắn nói. “Ta để lại mạng cho các người, hãy biết quý trọng.”

Dứt lời, hắn cũng không để ý tới nữa mà đi tới xe ngựa, lấy hòm thuốc dự trữ, tự mình bôi thuốc cho đám thị vệ bị thương. Bọn thị vệ bị cử động này của Tứ điện hạ làm cho kinh sợ, vội vàng từ chối.

Lâm Phong thấy không sao nên cũng từ trên xe xuống hỗ trợ, càng làm bọn thị vệ quý dài ra từ chối.

Mạc Lăng Tiêu nói với Lâm Phong: “Nhìn chín thị vệ này đều vì bảo vệ người mà bị thương, từ nay về sau phải đem máu của bọn họ và người nổi

liền với nhau. Bọn họ là người có thể tin tưởng được, nên người phải nhớ kỹ từng người.”

Lâm Phong ra sức gật đầu, hắn ở trên xe ngựa cũng đã thấy rất rõ, càng thêm bội phục vụ tứ thúc này của mình. Tón lại, mặc kệ Mạc Lăng Tiêu nói gì, hắn cũng gật đầu như bỗ củi.

Mà chính thị vệ đều quỳ xuống, mắt người nào người nấy đều hồng lên. Bảo vệ chủ nhân là thiên chức của bọn hắn, chết cũng là vì bổn phận, nhưng Mạc Lăng Tiêu lại nói một câu kia làm bọn hắn gặp phải rung động chưa từng có.

Một chữ “trung”, tại thời điểm này, sâu trong mỗi người đều hấn in thật rõ.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Bức Vua Thoái Vị

> Đoàn người lại tiếp tục lên đường, nhưng Mạc Lăng Tiêu bắt đầu có những dự cảm không tốt. Trên đường đi, qua những địa phương vốn náo nhiệt thì nay lại trở nên quạnh quẽ, trên đường lớn cả ngày cũng không có lấy một bóng người, hoặc có thì cũng chỉ thấy những người già, người trẻ thi nhau chạy về phía xa kinh thành. Chẳng lẽ ở thành Kính An đã xảy ra chuyện gì sao? Hãn cùng Lâm Phong đã rời đi bốn ngày, bốn ngày cũng đủ để tạo ra một thế cục mới rồi. Những thích khách kia không cần hỏi cũng có thể đoán là do Hoàng hậu sai khiến, mục tiêu rõ ràng là hãn chứ không phải Lâm Phong.

Nói cách khác, Hoàng hậu muốn giết hãn.

Vì sao? Hoàng hậu biết hãn chỉ một lòng cầu phong vương, vì sao còn đuổi tận giết tuyệt? Với sự khôn khéo và giáo hoạt của bà ta, sao không biết nếu muốn ngôi vị hoàng tử thì Mạc Lăng Tiêu hãn là người bà ta không nên đụng tới nhất?

Trừ phi bà ta đã có mười phần nắm chắc, hoặc là tình thế bí quá hóa liều, ép bà ta tới một nước này.

Mạc Lăng Tiêu suy nghĩ hồi lâu, sau đó quay ngựa lại nói với thị vệ: “Chúng ta tới huyện Bình An trước.”

Huyện Bình An cách thành Kính An vền vền hai mươi lăm dặm, từng là địa phương dùng để tập trung quân, trữ lương thực, thành trì có lực phòng ngự vô cùng chắc chắn. Huyện Bình An còn chưa có động tĩnh gì lớn, nhưng trong đám người đi lại trên đường có thể thấy lộ ra một chút hào khí.

Lúc tới huyện Bình An thì trời cũng đã muộn. Mạc Lăng Tiêu đi thẳng tới một quán rượu gần nha môn. Nghênh đón hẳn là một người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, lại chính là một trong những tên thích khách đã từng tham gia sự kiện ám sát ở Long Lâm sơn trang.

Cửa quán rượu khá lớn, ngoại trừ gian ngoài dùng để bán hàng quán thì sau nhà còn có một khu biệt viện riêng biệt. Mạc Lăng Tiêu đem Lâm Phong và chín thị vệ vào trong đó, gọi người đàn ông chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, lại an bài chín thị vệ, sau đó mới bắt đầu hỏi thăm tình hình.

“Xa Thăng, chuyện gì xảy ra ở thành Kính An vậy?” Mạc Lăng Tiêu nhỏ giọng hỏi, ngữ khí đầy lo lắng.

“Rất không xong. Cấm quân đã khống chế kinh thành suốt hai ngày nay rồi, toàn thành bị phong tỏa, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Trong nội cung, người của ta thả bồ câu đưa tin ra, nói cấm quân và nội thị vệ đang trong trạng thái giằng co. Nhưng hiện tại chưa có tin tức gì thêm, có lẽ Hoàng hậu cũng chưa đạt được mục đích.”

“Trong tay Hoàng hậu có bao nhiêu binh lực?”

“Ở bên trong có cấm quân và thân binh, rơi vào khoảng 2 vạn, bên ngoài có Đông chinh quân của Vinh Hoan Vương, cũng gần mười lăm vạn người.”

Mạc Lăng Tiêu gật gật đầu: “Đông chinh quân nước xa không cứu được lửa gần, nhưng hai vạn người kia cũng là khó đối phó rồi.”

“Còn nữa, tối hôm nay vừa có tin, Long Mạt Cửu đã đưa quân chiếm lấy Vĩnh Châu rồi.”

“Cái gì?” Mạc Lăng Tiêu cả kinh.

“Thế quân Khế Sa không thể đỡ, phương bắc căn bản không đủ sức phòng thủ. Mà nội cung lại xảy ra tình huống kia, làm gì còn năng lực điều hành nữa.” Lưu Xa Thăng thở dài. “Hiện tại đúng thật là loạn trong giặc ngoài.”

“Nói cách khác, binh lực phương bắc không thể động, chỉ có thể sử dụng binh lực ở phía nam!” Mạc Lăng Tiêu nhắm mắt lại, sau nửa ngày mới lại mở ra, thần thái trong mắt càng thêm lạnh lùng. “Xa Thăng, đến lúc đánh quân bài cuối cùng rồi.”

Mấy năm này, Mạc Lăng Tiêu không chỉ mua bán ngựa, tích trữ lương thực, mà còn mở ở biên giới các quốc gia vô số quán rượu, cửa hàng, thứ nhất là để thu thập tình báo, thứ hai là kiếm lợi nhuận gầy dựng quân đội.

Ảnh tử quân, chính là một tổ chức quân đội do Mạc Lăng Tiêu lập ra. Việc một vương tử tự mình thu mua quân lương, triệu tập quân đội là không được phép, nhưng Mạc Lăng Tiêu làm việc chu đáo, chặt chẽ, sao có thể để người nắm được sơ hở. Mà hẳn làm ra những việc này cũng là để phòng ngừa một ngày thế này, hẳn muốn bảo hộ những người hẳn muốn bảo hộ.

Ảnh tử quân có tổng cộng khoảng sáu vạn người, hai vạn ở trong Phong Diên Sơn, hai vạn rải rác trong dân chúng, hai vạn còn lại thì ở ngay trên núi gần thành Kính An. Hôm nay, quân ở Phong Diên sơn tất nhiên không tới kịp, chỉ có thể sử dụng hai vạn đang ở trên núi gần kinh thành thôi. Nghe Mạc Lăng Tiêu nói thế, Xa Thăng lập tức gật đầu lĩnh mệnh.

Mạc Lăng Tiêu điều động Ảnh tử quân, một là để gia tăng áp lực với cấm quân trong thành Kính An, hai là để chặt đứt quân tiếp viện từ bên ngoài, nhưng dù vậy cũng không thể giải quyết nội loạn trong thành, giải quyết được nguy cơ trong hoàng cung.

Hắn vội vàng ăn một chút, đến lúc quay về thì Lâm Phong đã ngủ rồi. Xa Thăng tiến tới bẩm báo đã phái người lên núi thông báo, Mạc Lăng Tiêu dặn dò hẳn nhất định phải chăm sóc tốt cho Lâm Phong, nếu có chuyện ngoài ý muốn thì mang Lâm Phong tới Bang Thập.

Bàn giao xong hết mọi chuyện, Mạc Lăng Tiêu mới lên ngựa về kinh.

Đêm nay là rằm, trăng tròn mang theo ánh sáng đỏ sậm như máu, phẳng phất như khai mở một đêm tinh phong huyết vũ. Ánh trăng màu đỏ rải khắp non sông tráng lệ.

Đường vào hoàng cung còn có một mật đạo, một đầu dẫn tới thư phòng của hoàng đế, đầu kia dẫn tới một miếu thổ địa ở phía đông thành Kính An. Năm đó lúc tổ tiên tu kiến lại cung điện đã nghĩ tới trường hợp xảy ra cung biến, cần phải có đường chạy thoát. Cho nên từ đó tới nay, mật đạo này cũng chỉ có hoàng đế biết được. Nhưng Mạc Quân Tâm trong lần nhả nhủ cho con trai, lại bị Lăng Tiêu khi ấy mới sáu tuổi nghe lén được.

Mạc Lăng Tiêu nhớ rõ ở Đông Giao có một miếu thổ địa hoang tàn, đổ nát. Mượn ánh trăng, hắn không khó khăn lắm khi tìm được ngôi miếu ấy. Mạc Lăng Tiêu xuống ngựa, sử dụng kiếm để xé rách những mạng nhện chằng chịt khắp nơi. Hắn đi tới chỗ tượng thổ thần, gạt đi đám rơm rạ, sau khi lần mò tới nửa ngày cũng không tìm thấy gì, hắn đành phải đốt một bó đuốc, lúc này mới phát hiện trên bề mặt bệ đặt tượng có một cơ quan lồi xuống.

Hắn rút kiếm, cẩn thận chọc vào khe hở, bỗng nhiên mặt đất run lên một hồi, tượng thần đột nhiên di động, lộ ra một đầu thông đạo ngay bên dưới.

Không khí trong địa đạo đầy mùi ẩm mốc, hiển nhiên là đã lâu không có bước chân người đặt tới, chung quanh một mảnh đen kịt, chỉ có bó đuốc trong tay hắn là le lói ra ánh sáng yếu ớt mà thôi.

Đi hồi lâu, thông đạo dần dần thông thoáng hơn, lại thấy có cầu thang đi lên. Mạc Lăng Tiêu đi lên cầu thang, đến khi chạm phải một mặt tường ngăn cách lối ra.

Mạc Lăng Tiêu dán tai vào vách tường, chỉ nghe bên ngoài thanh tĩnh đáng sợ. Bên ngoài hắn không có người, hắn nhẹ nhàng xoay cơ quan, vách tường mở ra, lối ra không lớn, vừa vặn đủ cho một người chui qua.

Mạc Lăng Tiêu tắt bó đuốc đi, vất lại trong mật đạo, còn hắn thì nhẹ nhàng lách ra. Lúc này, hắn mới phát hiện, cơ quan mở cửa trong ngục thư phòng ở ngay sau long ý, vừa vặn bị chặn bởi một bình phong lớn.

Trong ngục thư phòng không có người, nhưng vì cửa sổ mở ra nên ánh trăng có thể chiếu vào, trên trong rất sáng. Thư phòng đã bị loạn thành một mảnh, hiển nhiên là bị người ta lục lọi qua, như là đang tìm kiếm thứ đồ gì đó.

Mạc Lăng Tiêu đã không còn xa lạ gì với bố trí trong phòng, vì thế nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ thấy toàn bộ hoàng cung bị bao phủ bởi ánh trăng sáng màu đỏ quý dị vô cùng. Trên đường đi, đâu đâu cũng thấy thi thể, mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi khiến người ta buồn nôn. Cũng may mấy ngày nay thời tiết không còn nóng, nếu không chỉ sợ nơi này càng bốc mùi kinh khủng hơn.

Đi về phía hậu cung, xa xa đã thấy ánh sáng. Mạc Lăng Tiêu phi thân lướt qua trên mái hiên hành lang, chỉ thấy cung Khôn Nghi của Hoàng hậu được rất nhiều cấm quân bao bọc bảo vệ, cửa cung điện đóng chặt, nhiều người đứng nơi đó mà một thanh âm cũng không phát ra, chỉ có tiếng lửa cháy lép bép trên cây đuốc.

Nhưng hẳn quá quen với hoàng cung này rồi nên việc đột nhập vào Khôn Nghi cung không phải việc khó khăn gì cả.

Trong Khôn Nghi cung hiện giờ đúng là mang không khí ngàn cân treo sợi tóc.

Hai ngày trước, cấm quân đột nhiên phong tỏa bảy cổng vào thành, xông vào trong hoàng cung. Mặc dù đã có tới nửa thị vệ bị thay đổi trong nội cung nhưng vẫn còn một số còn trung thành với Hoàng thượng. Khi Mạc Lăng Tiêu đi rồi, Hồng Tạp vì đề phòng cũng an bài một ít cận vệ, quả nhiên có tác dụng.

Lúc cấm quân xông vào trong nội cung, Hồng Tạp mặc trang phục lỏng lẫ, kéo cánh tay Mạc Lăng Đình, dưới ánh mắt nghi hoặc của hắn, đi vào tẩm cung của Hoàng hậu. Lúc ấy, Hoàng hậu đang giơ dao găm bức Hoàng thượng giao ra ngọc tử truyền quốc.

Hồng Tạp hành lễ với hoàng đế, còn hoàng hậu thì sửng sờ khi thấy nàng, ngay cả tay cầm dao găm cũng run lên. Lúc này mọi người thi nhau trốn chạy, lại không ngờ Hồng Tạp nhàn nhã tới đây như đi thưởng trà vậy.

Hoàng hậu kinh hoảng. Mạc Lăng Đình vừa thấy phụ vương bị cưỡng ép thì rút trường kiếm ra, muốn tiến lên đánh nhau nhưng lại bị Hồng Tạp kéo lại.

“Tướng công à, chàng đừng xúc động, hãy nghe ta nói.” Hồng Tạp vỗ vỗ lồng ngực hắn, cười. “Hoàng hậu nương nương không dám làm gì phụ vương đâu, bởi vì...”

Hồng Tạp nhìn hoàng hậu thật lâu, ánh mắt xinh đẹp như cười: “Bởi vì Hoàng hậu nương nương và Ngũ điện hạ đã trúng độc rồi.”

“Người... Người nói dối.” Hoàng hậu kinh hoảng, đôi mắt âm tàn nhìn Hồng Tạp hệt như một nữ thần, khuôn mặt càng lúc càng trở nên dữ tợn.

“Hoàng hậu nương nương, bà không phát hiện, móng tay tôn quý của bà đã chuyển sang màu đen rồi sao?” Hồng Tạp cười vũ mị, dù sao cá chết lười rách, tướng công ngọc của nàng tuyệt đối sẽ không nhìn hoàng cung bị Hoàng hậu chiếm lấy. Hôm nay Lâm Phong đã theo Lăng Tiêu rời khỏi cung, nàng cũng không cần lo lắng về sau nữa.

Hoàng hậu cúi đầu nhìn, đúng thật là móng tay đã chuyển dần sang màu đen. Bà ta cười ngoan độc, gác dao lên cổ hoàng thượng, một chút máu từ trên làn da già nua chảy ra.

“Đem giải dược giao ra đây, ta có thể tha cho người một mạng!” Hoàng hậu vốn nghĩ là do hoàng thượng sai Hồng Tạp, lại nghĩ điều này sao có thể uy hiếp được mình, vì thế cũng chẳng cần quản ai chết ai sống nữa.

Không ngờ Hồng Tạp cười đến run rẩy cả người, tựa như đang nghe truyện cười vậy.

“Hoàng hậu nương nương à, người đã sớm muốn giết tướng công của ta, ta cho người giải dược rồi, người có thể tha cho chúng ta sao?”

“Người cho rằng thiên hạ này không ai có thể giải được độc của người sao?” Hoàng hậu lạnh lùng nói, giọng nói tuy cao nhưng lại có vẻ khẩn trương.

“Bà đã biết qua Nam Cương kỳ độc, sao lại không rõ chuyện này chứ? Cho dù biết rõ bệnh trạng, biết rõ là độc gì nhưng cũng không phải chỉ vài ngày là có thể tìm ra thuốc giải.” Hồng Tạp đang ám chỉ, Trần Thục Phi cũng chính là do Hoàng hậu hạ độc đấy.

Hoàng hậu cười lạnh: “Không sao, ta chết đi chẳng phải cũng có nhiều người chết theo sao?”

“Nhưng Ngũ điện hạ đâu rồi?” Hồng Tạp nhướn mày. “Bà muốn cho Ngũ điện hạ chôn cùng chúng ta sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng hậu trở nên tái nhợt. Con trai chính là bảo bối duy nhất trong tay bà ta, bà ta làm đến nước này cũng là vì đứa con ấy. Nếu con trai xảy ra chuyện gì, tâm huyết bao năm của bà ta cũng sẽ đổ xuống sông xuống biển hết.

“Người... người muốn gì?” Hoàng hậu đã nhận ra tầm quan trọng của vấn đề.

Hồng Tạt quay đầu, dịu dàng hỏi Mạc Lăng Đình: “Tướng công, chàng nói xem chúng ta cần những điều kiện gì?”

Mạc Lăng Đình trao cho thê tử một ánh mắt cảm kích, sau đó nói: “Trước tiên hãy thả phụ vương ta ra!”

Lão Hoàng thượng lúc này đã như đèn dầu sắp tắt. Mỗi ngày Hoàng hậu cho lão uống cái gì, kỳ thật lão đều biết hết.

Có lẽ lão thật sự không thích hợp để làm Hoàng đế, mềm lòng, nhu nhược, thừa nhân từ mà thiếu phách lực, chưa đủ quyết đoán. Sự nhân từ cuối cùng lại quay lại cản trở lão, còn liên can tới cả người nhà của lão nữa.

Lão Hoàng thượng nhìn Mạc Lăng Đình, không khỏi nước mắt tuôn đầy mặt. Con trai trưởng đối với lão thật sự là chân thành và ân cần. Ánh mắt chân thành như thế, chỉ sợ cả hoàng cung này, cũng chỉ Mạc Lăng Đình mới có.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Giết Chóc

> Khi Hồng Tạp và Hoàng hậu còn đang giằng co nhau thì cấm quân đã xông vào hoàng cung, phàm là người trong nội cung, nếu phản kháng đều bị giết ngay tại chỗ. Tất cả hoàng tử, phi tử đều bị giảm lỏng trong cung, đợi có lệnh của Hoàng hậu xem giết hay lưu đầy.

Hồng Tạp an bài quân cận vệ xong bèn chạy tới cung Khôn Ninh, bao vây toàn bộ cung này tạo thành vòng vây thứ nhất, khi cấm quân tới lại tạo thành vòng vây thứ hai. Nhưng đám cấm quân không có mệnh lệnh nên không dám vào, mà kế hoạch phản loạn của Hoàng hậu cũng vì Hồng Tạp và Mạc Lăng Đình mà trở nên rối loạn, sắp không xong.

Hồng Tạp đánh bạc, dùng sinh mạng của mình và trượng phu, dùng toàn bộ mạng người trong hoàng cung Hán Thống này để đánh bạc. Nếu như nàng có thể kéo dài thời gian chờ Mạc Lăng Tiêu mang binh tới cứu viện, như vậy sẽ có cơ hội sống sót.

Hai bên giằng co đến tận khi trời tối, Hoàng hậu dường như không gấp. Người từng tập võ nghệ như bà ta cũng không cảm thấy cầm dao kề cổ Hoàng đế lâu như thế là việc gì mệt mỏi cả.

Chỉ không ngờ, bà ta tính toán tường tận, diệt trừ mọi chướng ngại vật trên đường, lại không hề chú ý tới nữ nhân Hồng Tạp này. Mũi tên đã lên dây, không thể không bắn. Hoàng thượng đã sắp không xong nhưng lại không chịu phong con bà ta làm thái tử. Nếu không phải như thế, bà ta cũng không vội vàng động binh.

Rốt cuộc là sinh mạng quan trọng hay ngôi vua qua trọng hơn đây?

“Hoàng hậu nương nương, bà không cần cưỡng ép hoàng thượng, bây giờ chúng ta không ra được, người cũng không ra được đâu.” Hồng Tạp lại cười nói.

Hoàng hậu liếc nhìn nàng, tay cầm dao buông thông xuống. Chính xác, hiện tại chẳng ai động ai, đều là con tin của nhau cả. Dù sao ở trong cung này, một mình bà ta cũng không đánh thắng được vợ chồng Hồng Tạp, mà bọn hắn cũng không dám động tới mình.

“Ta muốn biết Lăng Thần có thật sự trúng độc như người nói hay không, có phải là độc không giải được không?” Hoàng hậu nói.

Sáng sớm nay Mạc Lăng Thần đã được Hoàng hậu an trí đưa ra khỏi cung, bà ta tất nhiên không tin tưởng lời của Hồng Tạp. Móng tay biến thành màu đen thì đúng là dấu hiệu đầu tiên của trúng độc, nhưng cũng không nhất định là không có thuốc giải.

Hoàng hậu sai cấm quân ở vòng ngoài đi xác nhận tình trạng của Mạc Lăng Thần. Hồng Tạp ngồi ở bàn tròn, ăn bánh hoa quế, bộ dáng nhàn nhã như chính nàng là chủ nhân của cung điện này vậy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giờ, đệ đệ của hoàng hậu là thống lĩnh của cấm quân ở bên ngoài càng lúc càng lo lắng. Khoảng cách giữa họ chỉ có hơn mười bước, vượt qua không phải quá đơn giản sao.

Mạc Lăng Dĩnh đi tới trước mặt cha mình, lão quốc vương không biết đã quá mệt mỏi hay thể chất kém mà đã lâm vào hôn mê. Mạc Lăng Dĩnh đỡ lão nằm lên giường mềm xong, đắp chăn cho lão mới lại ngồi xuống bên cạnh Hồng Tạp, nhìn nàng bằng ánh mắt thâm tình.

“Tướng công, nếu chúng ta chết ở chỗ này, chàng có sợ không?” Hồng Tạp cười ôn nhu với hắn.

Hắn cầm chặt tay nàng, lắc đầu: “Nếu chúng ta chết, kiếp sau nàng có muốn làm thê tử của ta nữa không?”

Hồng Tạp nhìn hắn, khóe mắt nàng rung rưng. Trọng phu của nàng không hề ngu ngốc chút nào, gương mặt hắn tuấn tú giống Mạc Lăng Tiêu, chỉ là thiếu đi một chút lạnh lùng và gai góc, nhưng lại hơn một phần dịu dàng, đại lượng. Trong mắt hắn luôn có một mảnh ấp áp, nhu tình.

Nàng cũng không biết ánh mắt ấm áp ấy, qua đêm nay, nàng còn có thể thấy được hay không?

Hoàng hậu ngồi một bên nhìn bọn hãn, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Bạc bẽo nhất chính là gia đình đế vương, nữ nhân gả vào đây còn muốn mơ mộng cuộc sống dân thường hay sao?

Nữ nhân luôn truy cầu một người đàn ông hiểu và yêu thương mình, nhưng trong lòng nam nhân đâu có thể chỉ có một mình nữ nhân. Họ còn có nhà, quốc gia, còn có thiên hạ nữa.

Nam nhân là đế vương, trong lòng lại càng có nhiều dự niệm, tại sao có thể một đời chỉ yêu một người phụ nữ. Nữ nhân cuối cùng cũng chỉ có thể là nơi thỏa mãn dự vọng cho nam nhân mà thôi.

Hoàng hậu đi tới bên giường, nhìn gương mặt già nua của lão hoàng đế. Bà ta cũng đã từng dùng hết trái tim để yêu người đàn ông này, nhưng hãn ta chưa từng một lần quay đầu nhìn mình. Cho nên, bà ta dần dần hiểu ra rằng, tình yêu không đáng tin bằng quyền lợi, gả cho nhà đế vương rồi, nếu không tranh giành quyền lợi thì cả đời sẽ bị dẫm đạp rất thê thảm.

Đòi hỏi của một nữ nhân thực ra chẳng có nhiều, vậy mà nam nhân của họ chẳng bao giờ chịu cho.

Trời bắt đầu mưa, những tia chớp rạch ngang trời, tiếng sấm ầm ầm.

Sấm mùa xuân sao? Mùa xuân đã tới rồi ư?

Tiếng mưa rơi rất lớn, lộp bộp trên mặt đất, trên nóc nhà, vậy mà không khí lại càng yên tĩnh tới cô đặc. Thế giới này chỉ còn có tiếng mưa. Mưa như trút nước, giống như ông trời đang muốn gột sạch máu tanh trong hoàng cung này sao?

Hoàng hậu cúi đầu nhìn móng tay của mình càng lúc càng đen, bỗng nhiên nở nụ cười, thanh âm rất nhẹ, hòa vào tiếng mưa bên ngoài.

Sáng ngày thứ hai, cấm quân hồi báo, Ngũ điện hạ xác thực trúng độc, đại phu đang tìm cách giải, hy vọng sẽ tìm ra thuốc.

Hoàng hậu nghe xong mỉm cười hỏi Hồng Tật: “Người hạ độc khi nào?” Những đồ ăn, nước uống của bà ta đều do thái giám, thị nữ nếm qua trước.

“Cũng giống cách của Hoàng hậu nương nương hạ độc Trần Thục Phi thôi.” Hồng Tạp dựa vào người Mạc Lăng Dĩnh, miễn cưỡng đáp lại. “Không phải là cách làm rất thông minh sao? Bình thường bọn thái giám đều nếm đồ ăn để thử độc, chỉ có thể tra ra những kiểu độc có dược lực mạnh, còn những loại độc có dược tính nhẹ, thật sự rất khó tra ra.”

Hoàng hậu sững sờ: “Độc tính yếu ư?”

“Phải, ta dùng một loại độc có độc tính rất yếu, không thể dùng phương pháp bình thường để kiểm tra được.” Hồng Tạp ngồi thẳng người dậy, cười nói: “Những chất độc đó sẽ ẩn núp trong người người một thời gian dài, theo đồ ăn nước uống mỗi ngày của người, trong không khí người hít thở, chậm rãi hấp thu, tích tụ từng chút, từng chút một. Đến khi đã tích đến một lượng nhất định, độc tính mới phát tác. Nói như vậy, kỳ hạn phát tác sẽ là một tháng.”

“A, giống như bột biển sao?” Hoàng hậu bắt đầu tỏ ra sợ hãi.

“Không khác gì là mấy.”

“Người nói cho ta biết độc tính, không sợ có người giải được độc sao?”

“Không có chuyện đó đâu Hoàng hậu nương nương. Kỳ thật phương pháp giải độc rất dễ, nhưng mà...” Hồng Tạp nở nụ cười sáng lạn như ánh nắng mùa xuân: “Độc của Nam Cương ta, dược lý khác một trời một vực với Hán Thống, đại phu của Hán Thống sao có thể giải ra được? Mà cho dù là dược sư bình thường ở Nam Cương cũng sẽ khó mà giải được đấy.”

Hồng Tạp lấy cuốn sách của Hoàng hậu ở trên bàn lật lên xem, lại là một tập thơ. Nàng sững sờ, hoàng hậu còn có nhã hứng đọc thơ trong tình hình này sao?

...

Liếc qua bài thơ, nàng nhẹ nhàng thở dài, có lẽ hoàng hậu cũng không phải người vô tình, chỉ là trầm mê trong dục vọng, không kiềm chế được mình mà thôi.

Lại thêm một buổi chiều nữa, cấm quân thông báo, nói đại phu không giải được độc.

Hoàng hậu đứng dậy, nói với Hồng Tạp: “Ta hứa với người, sẽ không giết các người, ta chỉ cần ngôi vị hoàng đế.”

“Đưa bọn ta ra khỏi thành, ta sẽ nói cách giải độc.” Hồng Tập nghiêm túc nhìn bà ta.

Mạc Lăng Dĩnh không nói gì, đi đến bên giường, nâng Hoàng thượng dậy, bỗng thấy trong đôi mắt đục ngầu của cha mình rỉ xuống một giọt nước mắt.

“Phụ vương, chúng ta đi thôi.” Mạc Lăng Dĩnh khẽ nói.

Lão quốc vương nhẹ đẩy tay Mạc Lăng Dĩnh ra, nói: “Trẫm không đi.”

“Phụ vương?”

Lão quốc vương loạng choạng đứng lên, nhìn Hoàng hậu, cố gắng nở một nụ cười méo mó, trong ánh mắt đầy sự thẳng thắn, mở miệng hỏi: “Nàng làm nhiều chuyện như thế chỉ vì ngôi vị hoàng đế sao?”

Hồng Tập và Mạc Lăng Dĩnh vội vàng đỡ lấy lão, chỉ sợ lão không trụ được ẽ lại ngã xuống.

“Ngoại trừ cái đó, ta còn có thể có được cái gì chứ?” Hoàng hậu nắm chặt tay, cảm xúc hỗn loạn, không ngờ bà ta lại run lên.

“Thực xin lỗi, là trẫm phụ nàng!” Hoàng thượng thở dài một tiếng, dường như đã dùng hết sức lực cuối cùng để nhớ lại những ngày tháng xưa cũ, khi nàng ta bắt đầu gả vào nhà đế vương...

“Ngài chỉ xin lỗi một câu là có thể bù đắp được cả đời này cho ta hay sao?” Hoàng hậu cười khổ. “Ta chỉ tin chính mình, ta chỉ muốn thứ mà ta có thể cầm nắm được.”

“Trân Nhi...” Hoàng thượng gọi hân nhũ danh của Hoàng hậu làm cho bà ta toàn thân cứng đờ, không tài nào nhúc nhích, cứ thế đứng im tại chỗ.

Lão hoàng thượng ho ra một búng máu, nhuộm đỏ long bào, suy nhược ngã ra. Vợ chồng Mạc Lăng Dĩnh đưa lão trở về giường. Hồng Tập bắt mạch cho lão, vẻ mặt lo lắng, lắc đầu nhìn Mạc Lăng Dĩnh.

Lão đang hấp hối rồi.

Bỗng nhiên ngoài cửa huyền não một trận. Hồng Tập mở cửa, thấy quân cận vệ đang ngăn trở một thiếu niên miệng la hét ầm ĩ, nhìn kỹ thì nhận ra đó là Mạc Lăng Thần.

“Cho hắn vào đi.” Hồng Tập nói.

Ngay khi quân cận vệ né ra, Lăng Thần thấy vết máu trên người lão hoàng thượng thì xông tới, vè mặt đầy đau thương kêu lên: “Phụ vương!”

Lão hoàng đế cố hết sức mở mắt ra, duỗi cánh tay đang run rẩy, muốn vuốt ve Mạc Lăng Thần, nhưng cuối cùng vẫn không chạm tới được. Lăng Thần bắt lấy tay lão, nước mắt tràn mi: “Con tới muộn rồi, phụ vương!”

Hoàng thượng lắc đầu cười, không nói gì, mà lão cũng không còn đủ sức mà cất lời nữa.

Mạc Lăng Thần loạng choạng nhìn lão, kêu lên: “Phụ Vương! Phụ Vương!”

Mạc Lăng Đình đứng ở bên cạnh nhắm mắt lại. Hồng Tạp nắm chặt tay hắn.

Đến chết, Hoàng thượng cũng không nói truyền ngôi vị hoàng đế cho ai.

Một cái ngai vàng khiến ngàn người đổ máu, d đến cuối cùng cũng chỉ là một nắm mồ ba thước đất mà thôi.

Hoàng hậu kéo Mạc Lăng Thần tới, sờ soạng một hồi, lau đi nước mắt của hắn, thở dài: “Đưa con gốc này, tại sao lại tới đây?”

“Mẫu hậu, con không làm hoàng đế! Con chỉ muốn làm một người thường mà thôi.” Mạc Lăng Thần bắt lấy tay Hoàng hậu, muốn khuyên bà ta hồi tâm chuyển ý.

Hoàng hậu lắc đầu, ánh mắt quyết tuyệt: “Đã muộn rồi, đến nước này rồi, con không còn lựa chọn nào khác đâu.”

“Mẫu hậu!”

Hoàng hậu không để ý tới Mạc Lăng Thần nữa, nói với Hồng Tạp: “Tính mạng mẹ con chúng ta ở trong tay người, mà mạng của vợ chồng các người cũng ở trong tay ta, chúng ta trao đổi thế nào?”

Hồng Tạp nghiêm mặt nhắc lại: “Đưa vợ chồng bọn ta ra khỏi thành an toàn.”

Hoàng hậu lắc đầu: “Làm sao để ta tin được người?”

“Bà chỉ có một con đường này mà thôi, nếu bà không tin ta, vậy giao dịch này bỏ đi.”

“Cho ta giải dược trước.” Hoàng hậu kiên quyết.

“Ta cũng không tin bà.” Hồng Tạp cười nhạt.

Hai người giằng co một hồi, cứ thế đứng đó, không ai nói lời nào.

Lúc Mạc Lăng Tiêu tiến vào thì gặp tình huống như thế. Hắn cạy ngói trên nóc đại điện, sau đó thả người nhảy xuống.

Hồng Tạp vừa thấy hắn thì lập tức vui vẻ, hắn lại làm như không có việc gì, vừa nhảy xuống đã cười nói: “Ở đây nóng quá!”

“Lăng Tiêu, sao đệ...” Ánh mắt Mạc Lăng Dĩnh cũng trở nên vui sướng, lại có một phần lo lắng.

Hoàng hậu cả kinh, sau đó cũng nở nụ cười: “Tốt, tốt, tốt! Ba mạng của các người đổi lấy hai mạng, phải chăng lần này ta thu lãi lớn rồi.”

Lăng Tiêu nghe xong thì nhú mày, đi tới trước mặt bà ta, nói: “Ta nghĩ bà sẽ cảm thấy rất kỳ quái, tại sao sát thủ bà phái tới giết ta lại cho ta thoát đúng không?”

“Tứ điện hạ quả nhiên dũng mãnh phi thường, vượt xa dự liệu của ta.” Hoàng hậu cũng cười, trong mắt tỏa ra vẻ ác liệt.

“Thế nhưng bà...” Lăng Tiêu cười sáng khoái, mặt cúi xuống nhìn Hoàng hậu. “Cái sai đầu tiên của bà là bỏ qua Hồng Tạp, cái sai thứ hai là dám không tính tới ta. Ta có thể tới đây, tất nhiên cũng có cách rời đi. Ở đây không ai có thể ngăn cả ta đâu. Không một ai!”

“Người...” Hoàng hậu không khỏi lùi về sau một bước, sắc mặt tái nhợt. Vẻ mặt âm tàn của Mạc Lăng Tiêu này thật sự là lần đầu tiên bà ta được thấy, sao có thể làm người ta sợ hãi tới như vậy?

Mạc Lăng Thần vội vàng ngăn trở trước mặt Hoàng hậu.

“Tứ hoàng huynh, mong hãy tha cho mẫu hậu của đệ!”

Mạc Lăng Thần khẩn cầu nhìn hắn, hoàn toàn khác xa với vẻ ngang ngược của hoàng hậu. Mạc Lăng Tiêu nhìn hắn, dù là huynh đệ cùng cha khác mẹ nhưng bọn hắn rất ít khi gặp nhau, mà mỗi lần gặp mặt cũng chẳng nói với nhau được bao nhiêu câu.

Mạc Lăng Tiêu đang nghĩ xem phải làm như thế nào thì lại nghe một tiếng xé gió bên tai.

Mà cái này, chính là sai lầm thứ ba của hoàng hậu.

“Coi chừng!” Hắn đứng cách vợ chồng Mạc Lăng Dĩnh một khoảng nên không có cách nào cứu đại ca, đại tẩu của hắn được.

Mũi tên rậm rạp từ ngoài cửa sổ bắn vào, theo đó là tiếng hét thê thảm của thái giám, quân cận vệ ở bên ngoài. Mưa tên càng lúc càng dày đặc, như muốn xuyên thủng cung Khôn Nghi.

Lúc mũi tên đầu tiên bắn tới, Mạc Lăng Dĩnh đã nhào lên người Hồng Tạp, hấn dùng thân thể của mình bảo hộ cho thê tử bên dưới. Chỉ nghe tiếng mũi tên cắm vào da thịt, nhưng hấn tuyệt nhiên không rên rỉ một tiếng. Sau đó Mạc Lăng Tiêu nhảy tới, vung kiếm ngăn trở làn mưa tên, dùng kiếm quang làm thành một mặt thuẫn bảo vệ.

Mà ở bên kia, Hoàng hậu cũng đẩy Mạc Lăng Thần vào góc tường, mưa tên không rơi tới được, nhưng sau lưng hoàng hậu cũng đã trúng ba mũi tên, một trên bả vai, một trên lưng, một trên đùi. Máu từ cơ thể bà ta tràn ra như nước thủy triều.

“Mẫu hậu!” Mạc Lăng Thần kêu lên đau đớn. Chẳng lẽ ngày hôm nay hấn phải nhìn hai người thân nhất của mình chết đi thế này sao?

Mưa tên rơi xuống trong thời gian một phần ba nén nhang mới dừng.

Trên tường, trên bàn, trên sàn nhà đầy những mũi tên, nhìn như một con nhím đầy gai.

Mạc Lăng Tiêu hạ tay xuống, chết lặng nhìn người phía sau.

Trên lưng Mạc Lăng Dĩnh có năm mũi tên, Hồng Tạp ôm lấy hấn, không nói gì, chỉ có hai hàng nước mắt ròn ròn.

Hấn đã chết, trước khi chết chỉ nhẹ giọng hỏi nàng, kiếp sau còn có muốn làm tân nương của hấn không?

Mạc Lăng Tiêu giết mình, tay trở nên run rẩy. Hấn nhìn bốn phía. Hoàng thượng nằm trên giường đã băng hà từ lâu, trên người đầy những mũi tên, máu từ trên người lão chảy xuống thành vũng quanh người, lại chảy xuống sàn từng giọt, từng giọt.

Hoàng hậu được Mạc Lăng Thần ôm trong lòng, trên người cắm ba mũi tên, cũng một thân đầy máu.

Thì ra máu đều có màu giống hết nhau.

Tranh giành đoạt vị, không ngờ cuối cùng lại trở thành tràng diện như thế này.

Máu tươi ngập trong mắt Mạc Lăng Tiêu. Hãn ngửa cổ cười ha hả, sau đó vọt ra khỏi cửa, tiếng cười xuyên thẳng lên trời, quanh quần trong khắp hoàng cung.

Em ruột của Hoàng hậu là thống lĩnh cấm quân đang muốn làm ngư ông đắc lợi, sau khi không tìm thấy ngọc tỷ truyền quốc, mà hoàng hậu lại bị cưỡng ép không dám làm ra phản ứng gì, lão mới lệnh cho cung thủ bắn vào cung Khôn Nghi.

Hãn vội cái gì? Hãn sợ không chiếm được thiên hạ hay sao? Hãn ngu xuẩn như thế, sẽ phải dùng cả tính mạng của mình mà trả giá.

Nhiều năm về sau, đời nọ nối đời kia, đều lưu truyền rất nhiều câu chuyện về ngày hôm đó.

Có người nói đêm đó quỷ thần xuất hiện giúp Hán Thống dẹp loạn phản quân. Lại có người nói Mạc Lăng Tiêu một người giết hơn ngàn cấm quân. Còn có chuyện rằng Mạc Lăng Tiêu gọi ác ma từ địa ngục về, toàn thân tắm máu, như địa ngục Tu La.

Tóm lại, tình huống đêm hôm đó không ai biết rõ, bởi vì ngoài Mạc Lăng Thần và Hồng Tạt trong cung Khôn Nghi thì không một ai còn sống cả.

Về sau, người quét dọn cung Khôn Nghi nói rằng, máu chảy ra từ xác của ngàn người, đọng ở một chỗ, nhuộm mặt đất đỏ như một tấm thảm khổng lồ, bùn đất thấm thấu cũng không nhanh bằng tốc độ đông lại thành băng của máu. Vì vậy nền đất trở nên đỏ sậm, cho dù là nhìn thấy ban ngày, đêm về cũng bị ác mộng quấn thân. Đến đêm khi trăng lên thì đừng nói sẽ trở thành cảnh tượng khủng khiếp như thế nào.

Chính xác mà nói, sau đêm hôm đó, cung Khôn Nghi trở thành trường Tu La mất rồi.

Vài thập niên sau, ở trong cung điện bỏ phế này cũng không mọc nổi một ngọn cỏ, chỉ có một loại hoa tường vi neo đậu khắp nơi, đỏ hồng như máu, bỏ ngổn ngang khắp sân, tường, thậm chí vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc làm người ta hít thở không thông.

Hết quyển thứ nhất

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ăn Liên

Quyển 2

- Chương 28: Động Lòng
- Chương 29: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước
- Chương 30: Sắc Đẹp Có Thể Ăn Được
- Chương 31: Kinh Mộng
- Chương 32: Tiên Tuyển
- Chương 33: Đốt Thành (Thượng)
- Chương 34: Đốt Thành (Hạ)
- Chương 35: Thế Cục
- Chương 36: Địa Ngục
- Chương 37: Vận Mệnh
- Chương 38: Tử Vụ
- Chương 39: Bờ Vực
- Chương 40: Lòng Giam
- Chương 41: Đuổi Giết
- Chương 42: Tần Thiên Sinh
- Chương 43: Phong Bạo
- Chương 44: Quyển Luyến
- Chương 45: Năm Tay
- Chương 46: Ai Cũng Đấu Tranh
- Chương 47: Nhân Quả
- Chương 48: Tình Yêu Của Loài Chim
- Chương 49: Đến Máu Cũng Ôn Hòa Như Thế!
- Chương 50: Tình Yêu Một Đời
- Chương 51: Ai Đang Khóc?
- Chương 52: Rơi Lệ
- Chương 53: Vận Mệnh
- Chương 54: Hấp Dẫn
- Chương 55: Đêm Đầu Tiên
- Chương 56: Hoang Vu

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 28

Động Lòng

> Nghe A Mộc Đồ kể xong, Trữ Hạ nằm trên ghế đã cuộn mình tròn vo lại.

Những sự tình này nàng cũng từng trải qua, thế nhưng nàng không được như hắn, không có khả năng thay đổi mọi chuyện, chống lại mọi thứ, chỉ có thể chạy trốn, rời khỏi cung điện đầy máu của mình.

Mạc Lăng Tiêu à Mạc Lăng Tiêu... Giết hơn một ngàn người, đây không phải là tự vệ mà thuần túy là đồ sát.

Nam nhân luôn mỉm cười dịu dàng với nàng, nam nhân đã từng nói nàng hãy gả cho hắn, người nói có thể cho nàng vinh hoa phú quý, nguyện ý mang nàng rời khỏi những tranh giành kia. Nam nhân ấy, cuối cùng đã đi lên huyết vương chi lộ. (Huyết vương chi lộ: Con đường đầy máu của bậc đế vương)

Buổi tối không có mặt trời, chỉ có ánh trăng. Ánh trăng bàng bạc, sáng trong.

Ánh trăng rọi lên người nàng một cách nhu hòa, lại có chút mờ lung, như chỉ cần chạm vào cũng sẽ bị tan ra. A Mộc Đồ dựa trên cây cột, nhìn nàng, trong lòng khẽ thở dài.

Ghế nằm rất lớn, A Mộc Đồ đi tới, ngồi bên cạnh Trữ Hạ. Ánh mắt của nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, tiêu cự rời rạc.

Hắn cúi xuống, tay đặt lên người nàng. Vì ở rất gần nên có thể thấy rõ hàng mi dài và cong của nàng.

“Thật to gan, trước mặt ta lại dám nghĩ tới nam nhân khác.” A Mộc Đồ khẽ nói, âm thanh đầy đùa giỡn, ngón tay miết trên môi nàng.

Trữ Hạ khẽ run, quay đầu nhìn hắn. Đôi mắt xanh sậm giống hệt mắt sói trên Phong Diên sơn đêm ấy. Đêm ấy, nàng cho là mình đã chết chắc rồi, da thịt trên người đều bị xé ra vô cùng đau đớn, đau đớn đó khiến cho nàng chỉ muốn nghĩ tới cái chết.

Nhưng cuối cùng nàng cũng đã vượt qua.

Nàng như không nghe thấy lời hăn, chỉ sững sờ nhìn hăn, ngay cả con mắt cũng không chớp lấy một cái.

Hồi lâu sau, nàng khẽ bật cười, có thể một ngày nào đó hăn sẽ trở thành một con sói, dùng móng vuốt xé xác nàng, dùng răng nanh cắn nàng hay không? Ánh mắt lạnh như băng kia, đằng sau đó cất giấu bao nhiêu lãnh khốc và máu?

Trữ Hạ vươn tay, khẽ chạm vào khoeo mắt hăn, cười: “Đôi mắt này thật xinh đẹp, giống như bảo thạch vậy.”

Trữ Hạ cười như thế khiến cho A Mộc Đồ không khỏi rung động từ tận đáy lòng. Hăn kéo tay nàng xuống, đặt cố định trên người hăn, tay kia nhẹ xoa cái cằm của nàng, nâng lên, người hơi cúi xuống. Đôi môi anh đào hồng nhuận của nàng hơi nhếch lên như khiêu khích, dụ hoặc hăn. Trong lòng hăn như có thanh âm đang nghiền nát trái tim mình, làm hăn không dám vội vàng, chỉ sợ âm thanh của trái tim sẽ vang lên bên tai nàng.

“Ta buồn ngủ rồi!” Lúc môi hăn sắp chạm vào môi nàng, nàng bỗng nhiên rụt cổ lại, rút tay khỏi vòng eo hăn, đem đầu rúc vào ngực hăn.

A Mộc Đồ sững sốt trong giây lát, mày nhăn tít, nhưng cũng không nói câu gì, chỉ kéo nàng vào lòng, để nàng gối đầu lên tay mình, tùy ý ôm lấy nàng.

Có đôi khi, một cái ôm nhẹ nhàng, một lồng ngực rộng lớn sẽ làm nàng quyến luyến không thôi, cho dù người ôm này có một đôi con ngươi lạnh băng như mắt sói.

Chỉ cần nhắm mắt lại là không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không nghĩ gì, sẽ không đau lòng và không sợ hãi.

Kế hoạch của nàng từ đầu đầu phải như thế. Nhưng bây giờ phải đi thế nào nàng cũng không biết nữa. Giống như một đứa trẻ đột nhiên đi lạc đường, cứ đứng mãi nơi ngã tư, chẳng biết nên đi hướng nào.

Thôi thì nàng cứ trốn tránh một chút, thời gian ấm áp như thế này chắc cũng sẽ không được dài.

Sau này, hẳn sẽ là một hồi tình phong huyết vũ.

Tháng ba đã tới, mùa xuân càng thêm ấm áp.

Ánh nắng buổi sáng rọi lên gương mặt nàng khiến A Mộc Đồ cảm thấy hơi hoảng hốt.

Hoa xuân phơi phới, gió xuân mang theo một chút lạnh lẽo thổi vào phòng, bên tai còn có tiếng côn trùng rên rĩ. Sương đọng trên những ngọn cỏ xanh ánh lên dưới ánh sáng mặt trời buổi sớm, phản xạ ngược lên mắt của A Mộc Đồ khiến cho đôi mắt màu lục của hắn thêm phần dịu dàng.

Trữ Hạ chưa dậy, có lẽ vì cảm thấy lạnh nên nàng càng rúc sát vào ngực A Mộc Đồ. Nhìn Trữ Hạ đang nằm gối lên tay mình, hắn lại không nhận được vờn tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp cùng với mái tóc đen ngắn ngủn của nàng.

Giờ khắc yên bình như thế này thực sự hắn chưa từng một lần được trải qua trong đời. Sự yên bình này khiến cho hắn đột nhiên có một khát khao chưa từng có, giá như nó cứ mãi mãi kéo dài, đến cuối đời hắn cũng sẽ không tiếc nuối.

Nàng vẫn ngủ rất an tĩnh, trên gương mặt còn đọng lại vẻ tươi cười, không biết đang mơ thấy giấc mộng đẹp nào nữa?

Chỉ vì nụ cười này, hắn cam tâm bảo vệ, để cho chiến tranh và máu tanh không thể lại gần nàng.

Có lẽ, hắn còn có thể... có thể...

A Mộc Đồ sững sờ, bị ý nghĩ đột nhiên này của mình dọa cho hoảng sợ. Ánh mắt của hắn dán chặt lên gương mặt nàng, tìm tòi từng biểu hiện trên gương mặt thanh tú ấy. Đây là lần đầu tiên hắn tình nguyện lấy cánh tay cho ai đó gối đầu, cũng là lần đầu tiên có cảm giác muốn chiếm hữu với một người như thế.

Ý niệm này thực sự rất kỳ quái, nhưng hình như cũng không tệ lắm...

Hắn nhìn nàng rất gần, cúi đầu thêm một chút, môi hắn đã đặt lên trán nàng, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Nhưng nàng lại như đã biết có người hôm trộm, hơi nhúc nhích người, miệng lẩm bẩm: “Như Nguyệt ca ca...”

Rất nhẹ nhàng mà nghe như tiếng sấm bên tai.

Cả người hắn cứng đờ, rồi nở nụ cười tự giễu, trong lòng cảm thấy như có ai cầm roi quất một cái, chua xót không nói nên lời.

Lúc Trữ Hạ dậy thì mặt trời đã lên cao. Mùa xuân luôn làm người ta có cảm giác muốn lười biếng. Nàng duỗi duỗi cái lưng cho đỡ mỏi rồi ngáp dài một cái.

Mắt còn chưa trợn, tay đã duỗi căng ra, xoay xoay vặn vặn mình mấy cái, động tác rất thoải mái.

“Ngủ ngon chứ, bảo bối của ta?” A Mộc Đồ lười biếng nghiêng đầu nhìn nàng cười, trong mắt có một tia trêu chọc giảo hoạt.

Trữ Hạ ngồi dậy, vò vò mái tóc, trong mắt còn chút mơ màng, làn da vì ngủ đủ giấc nên cũng trở nên mềm mại hồng hào, nhìn thật mê người.

“Rửa mặt đi rồi ăn sáng. Ăn xong ta dẫn nàng đi.” A Mộc Đồ thu lại cánh tay bị nàng gối cả một đêm, xoa xoa mấy cái sau đó đứng dậy.

“Đi đâu cơ?” Trữ Hạ cũng đứng dậy theo.

Hắn dừng chân, xoay người nhìn nàng: “Ta muốn đưa nàng về cung.”

“Về cung? Tại sao?” Trữ Hạ bị câu nói này dọa cho tỉnh hẳn.

“Bởi vì ta đã động tâm với nàng rồi.” A Mộc Đồ tiến lên trước một bước, tới trước mặt nàng, hai con ngươi như đang cười, thò tay vuốt vuốt lại mấy sợi tóc còn đang tán loạn của nàng.

Trữ Hạ ngây ngẩn cả người, mà hắn cũng không vội, cho nàng thời gian để tiêu hóa lời hắn nói.

Sau nửa ngày, nàng mở miệng, vẻ mặt đầy mờ mịt: “Người... Người ngủ tới mù mị đầu óc rồi hay là ta đang nghe lầm vậy? Có thể nói lại một lần nữa được không?”

“Nàng... Chung Trữ Hạ, xem mình là hạng gì mà có thể may mắn được bốn vương coi trọng đi. Ngu ngốc! Miệng há lớn như thế làm gì? Còn

không mau tới đây nịnh bợ ta đi!” A Mộc Đồ trưng ra bộ mặt hung ác, vươn tay dí lên trán nàng, giống như phải lấy người đòi nợ vậy.

Cái gì? Miệng Trữ Hạ há ra thật lớn, có thể nhét vào tới mấy quả trứng gà.

“Không phải nàng muốn ở bên cạnh ta sao? Đây là thời cơ tốt nhất đấy.” A Mộc Đồ lại nói, đôi con ngươi màu xanh lóe lên hàn quang, tỏ vẻ rất nguy hiểm.

Đối với thái độ trần trụi như thế của hắn, nàng lại không biết làm gì để ứng phó, mặc dù nàng đã từng nghĩ tới việc dụ dỗ hắn thật.

Thực ra nàng đâu có ngu ngốc, dù là người khác cũng sẽ hoài nghi, chẳng phải A Mộc Đồ đang thổ lộ với nàng hay sao?

Được rồi, hắn là vương của Khế Sa, hắn không phải người bình thường.

“Bây giờ nàng có hai lựa chọn.” A Mộc Đồ lướt qua nàng, đi tới bên cửa sổ, bên ngoài gió xuân phấp phới, chim hót hoa nở từng bùng.

Hắn đứng trước cửa sổ, xoay người, lưng cũng ánh sáng khiến nàng không thấy rõ lắm. “Thứ nhất, thật lòng yêu mến ta. Nàng biết rõ, nếu như thế với nàng đều có chỗ tốt. Thứ hai, nàng làm bộ yêu mến ta, dù là lợi dụng ta cũng được, muốn đạt được mục đích gì cũng được, nhưng ngàn vạn không nên để ta phát hiện ra, nếu không... Nàng phải tin rằng, hậu quả nàng tuyệt đối không thể chấp nhận được đâu.”

Câu nói sau cùng của hắn vừa dứt, nàng còn cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của hắn. Nàng thật sự tin rằng, A Mộc Đồ là loại nam nhân tuyệt đối không cho người khác phản bội mình.

Trữ Hạ đến trước mặt hắn, cười nói: “Như thế, vương của ta, chàng yêu thích ta sao?”

“Không biết.” Hắn tự tay dùng đầu ngón tay nhẹ vuốt ve gương mặt của nàng, trong mắt có thêm một chút mờ mịt. “Có lẽ một ngày nào đó ta sẽ không cần nàng, nhưng bây giờ...”

Trữ Hạ cười nhẹ, giống như hoa xuân tắm nắng mặt trời, nói: “Vương, thiên hạ này là của người, tính mạng thiên hạ là của người, ta, đương nhiên cũng là của người đấy.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29

Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước

> "Này, sao lại ngủ rồi?" A Mộc Đồ kinh ngạc nhìn nữ nhân loạng choạng rồi dựa sát vào ngực mình, sau khi kinh ngạc thì trở nên phẫn nộ: "Chung Trữ Hạ, nữ nhân chết tiết này. Thế này mà cũng có thể ngủ hả? Nàng đúng là đồ con lợn!"

"Ừ... Gần đây không phải thịt heo lại tăng giá sao?" Trữ Hạ dụi dụi mắt hỏi.

Nữ nhân này đúng là... Đáng chết! A Mộc Đồ hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ đang muốn bạo tẩu. Con bà nó! Hắn nhẫn nhịn đến nước này là vì ai hả? Người gây ra họa như nàng cứ thế lại dám ngủ sao?

Hắn thô lỗ vác nàng lên vai, hung hăng nói: "Vậy nàng vào cung rồi ngủ với ta. Nàng cứ ngủ cả đời cũng được."

Cùng lúc ấy, trong hoàng cung Hán Thống, Mạc Lăng Tiêu bắt đầu tiếp nhận cục diện rối rắm của triều đình. Trận binh biến kia làm cho thành Kính An trở nên hỗn loạn, nội cung hỗn loạn, triều đình như trải qua một tràng họa kiếp.

Trên triều có tới một phần ba người ủng hộ phe Hoàng hậu, sau khi cấm quân thống trị thành Kính An, có không ít quan viên không ủng hộ phe Hoàng hậu đã bị sát hại. Sau đó Mạc Lăng Tiêu dẫn đầu Tử Ảnh quân đoạt lại kinh thành, đem những quan viên phe Hoàng hậu chém sạch, tế linh hồn đại ca hắn. Bởi vậy, trong triều đình, số trọng thần còn lại không tới một phần năm.

Mà lúc này, Mạc Lăng Tiêu thậm chí còn không kịp tuyển nhân sự mới, trọng chinh triều chính, tuyển phòng thủ phía bắc đã hoàn toàn bị công phá. Quân của Long Mạt Cửu một đường đâm thẳng vào trái tim của Hán Thống, trong hai mươi ngày đã đánh đổ mười ba tòa thành trì.

Phòng tuyến phía bắc hoàn toàn sụp đổ, Ảnh Tử quân và quân của Ứng Thân vương ra sức chống cự nhưng thế quân của Khế Sa như nước, nếu cứ thế này, không tới một tháng nữa, Long Mạt Cửu sẽ đánh thẳng tới thành Kính An.

Mạc Lăng Tiêu một tay chống trán, xoa xoa lông mày, tay kia nắm thật chặt phong thư, ngón tay day day đã trở nên trắng bệch.

Đây là một phong thư đến từ nội thám trong hoàng cung Bang Thập, điều tra kỹ càng tình huống của công chúa Hạ Trữ trước đây, đặc biệt là chuyện cũ với Lôi Nhược Nguyệt.

Người làm vua lấy dân làm gốc.

Giang sơn và mỹ nhân, đâu nặng đâu nhẹ đây?

Nếu như để Mạc Lăng Tiêu hẳn lựa chọn, hẳn tình nguyện chọn nhàn vân đã hạc cùng nàng. Dù đã là vua của Hán Thống, nhưng hẳn rốt cuộc vẫn không từ bỏ được chấp niệm này.

Có thể không?

Nếu làm như vậy...

Hẳn cũng không muốn đem nàng làm quân cờ, chưa bao giờ muốn... Nhưng mỗi khắc đều có trăm ngàn người chết đi, mỗi một khắc đều có người bị bắt làm tù binh. Con dân của hắn đang như sa vào địa ngục từng giờ từng khắc.

Đến tột cùng cái nào nặng, cái nào nhẹ đây? Chẳng lẽ trở thành vua rồi, ngay cả cây hải đường cuối cùng chôn dấu trong lòng cũng phải nhổ bỏ sao?

Người làm vua, thiên hạ là lớn nhất.

Nhưng vì sao người không muốn trở thành vua nhất thiên hạ như hắn lại phải ngồi vào vị trí này?

Cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình trồng liễu liễu thành bóng râm. Là tạo hóa trêu ngươi hay là ông trời đùa giỡn hắn?

Ở trên vạn người không phải là quyền lợi mà là trách nhiệm. Thế nhưng, người trong thiên hạ khi nhìn vương tọa lại chỉ nhìn ra lợi ích mà không nhìn ra trách nhiệm của đấng quân vương.

Áp lực nhiều tới mức làm người ta hít thở không thông.

Trách nhiệm của hãn chính là gánh vác vận mệnh của muôn dân thiên hạ.

Trái tim đau thắt, cảm giác như bị người cầm dao khoét đi một khối vậy. Thế mà hãn còn tưởng hãn sẽ không biết đau nữa.

“Người đâu, mau chuẩn bị công văn!” Mạc Lăng Tiêu nói ra những lời này lại giống tiếng thở dài. Hãn nhất định phải cứu Hán Thống, cứu con dân của hãn, dù cho phải dùng tới biện pháp gì đi chăng nữa.

Rời bước tới bên cửa sổ, hoa xuân nở rộ, dưới ánh sáng mặt trời tỏa ra từng trận hương thơm ngát. Nhắm mắt lại, vẫn là gương mặt xinh đẹp, đầy sức sống kia.

Có lẽ cả đời này nàng vẫn sẽ chỉ là giấc mộng của hãn, một giấc mộng mãi không thể nào tỉnh lại được...

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30

Sắc Đẹp Có Thể Ăn Được

> Vào hoàng cung Khế Sa đã được ba ngày, A Mộc Đồ cho Trữ Hạ một cái lệnh bài thông hành, chỉ cần không ra khỏi cung, trong nội cung nàng có thể tùy ý tới bất cứ nơi nào. Mà Trữ Hạ cũng không phụ tâm ý của hã, ba ngày này từ lúc hừng đông tới tận lúc trời tối đen, nàng đều nhiệt tình ra ngoài khám phá.

Nếu như hoàng cung của Bang Thập tráng lệ thì hoàng cung Khế Sa lại rất lớn. Không có vàng son lộng lẫy, đồ đạc đều làm từ đá cẩm thạch, hết thảy đơn giản nhưng lại không mất đi phần tinh tế, tăng thêm những cây cột trụ cao lớn khiến cho các đình viện trở nên rất rộng lớn, uy nghi, khiến cho nơi này có thêm một chút khí tức thần thánh, trang nghiêm, không cho phép người ta xâm phạm.

Trữ Hạ đi từ trong bếp hoàng cung ra, vỗ vỗ cái bụng căng đầy của mình. Gần đây nàng luôn chạy tới phòng bếp, vì A Mộc Đồ đã hạ lệnh cơm tối của hã phải do nàng chuẩn bị nên Ngự trù đại nhân tên Cáp Thiện chẳng có việc gì làm, luân lạc tới mức phải hầu hạ tên tiểu tử Chung Trữ Hạ này ăn cơm hằng ngày.

Chỉ vì A Mộc Đồ nói Trữ Hạ nấu nướng rất ngon.

Vừa lúc đầu, Cáp Thiện cực kỳ không phục, vì thế làm món gà xé phay giống hệt Trữ Hạ, cũng không nói cho A Mộc Đồ biết cái nào là hã làm, cái nào Trữ Hạ làm, sau đó đem tới trước mặt hã, muốn hã nếm xem cái nào ngon hơn.

Kết quả A Mộc Đồ sau khi ném thì chỉ vào món ăn của Trữ Hạ, nói: “Cái này ngon.”

Điều này làm Cáp Thiện buồn bực không vui cả buổi.

Mà cũng làm Trữ Hạ hoang mang không ngừng.

Trữ Hạ làm rất nhiều món ăn do Cáp Thiện dạy, chính nàng cũng ném qua, đám thị vệ cũng hưởng qua, tất cả nhất trí nhận định món ăn Trữ Hạ làm so với mỹ thực của Cáp Thiện thật chẳng khác nào đồ cho heo ăn.

Vì vậy, Trữ Hạ vỗ vỗ cái bụng lớn của Cáp Thiện nói: “Sư phó, ngài đừng thương tâm, Vương vĩ đại của chúng ta chắc có vấn đề về vị giác, không thì đầu óc cũng là có vấn đề.”

Cáp Thiện biến sắc, phản nộ quát: “Không được nói bậy! Đừng có cái gì cũng dám nói như thế!”

Trữ Hạ nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ... hẳn đang đùa nghịch ta sao?”

Cáp Thiện tức tối lườm nàng: “Vương làm gì có thời gian nhàn rỗi mà đùa với nhà người!”

“Thế đại nhân người nói xem tại sao?” Trữ Hạ hỏi Cáp Thiện. “Chẳng lẽ người thực cảm thấy ta làm đồ ăn ngon hơn người sao?”

Lời này làm Cáp Thiện trầm tư suy nghĩ. Mỗi một món ăn do lão làm đều vô cùng cẩn thận, ngay cả kỹ thuật cắt rau cũng vô cùng điêu luyện. Mà Trữ Hạ thì sao, cắt loạn một hồi, sau đó tùy tiện ném vào nồi xào xào một lát là đã xong.

Tác phẩm của bọn hắn, cho dù là sắc, hương vị cũng đều một trời một vực, sao có thể so sánh được.

Vậy mà A Mộc Đồ lại khen đồ ăn của Trữ Hạ ngon.

Người trong thiên hạ đều biết Cáp Thiện nấu ăn rất ngon, chỉ cần A Mộc Đồ nói Trữ Hạ làm món ăn ngon hơn, như vậy thì đích thực là nàng làm rất ngon rồi.

Cáp Thiện chỉ có thể nước mắt tuôn rơi đầy mặt.

Trữ Hạ lại vỗ vỗ cái bụng béo của lão, an ủi: “Sư phó à, người xem mặc dù Vương nói ta làm món ăn ngon, nhưng ta lại thấy người làm ngon hơn. Hiện tại các món ăn ta nấu cho Vương đều do ngài chỉ bảo, người chính là

sư phó làm đồ ăn ngon nhất thiên hạ của Trữ Hạ ta, cái kia... Kỳ thật, chẳng phải với ta người vẫn là nấu ăn ngon nhất thiên hạ sao?”

Bị Trữ Hạ quán lấy một hồi, đầu óc Cáp Thiện cũng rối loạn, đờ ra hỏi: “Thật thế sao?”

Trữ Hạ mạnh mẽ gật đầu.

Trữ Hạ dùng một tư thế không quá ưu nhã ngồi trên hành lang, hỏi thị nữ Bát Hoàn bên người mình: “Chiều nay chúng ta đi chơi ở đâu được nhỉ?”

Bát Hoàn năm nay mười sáu tuổi, vốn là con gái của một tướng quân Khế Sa đã qua đời, sau đó A Mộc Đồ đưa nàng ta vào cung, giữ lại bên cạnh làm nha hoàn thiếp thân, thân phận so với đám nha hoàn khác thực sự bất đồng. Mà nàng ta lại thông minh lanh lợi, rất được A Mộc Đồ tán thưởng, vì thế sau khi Trữ Hạ vào cung liền để nàng ta hầu hạ bên người Trữ Hạ. Ba ngày ở chung, Bát Hoàn cũng đã quen với tính cách của Trữ Hạ, vì thế ở chung với nhau rất hợp.

Bát Hoàn vốn không phải người giữ lễ tiết cho lắm, thế nên lần đầu thấy Trữ Hạ trước mặt nàng chửi A Mộc Đồ không thương tiếc thì không khỏi kinh hãi.

Nàng ngồi xuống bên người Trữ Hạ, hỏi: “Trữ Hạ tiểu thư muốn tới nơi nào?”

Trữ Hạ thò tay捏捏 khuôn mặt nàng, mang theo giọng điệu đùa giỡn: “Thật sự là một nha đầu xinh đẹp. A Mộc Đồ cũng quá xa xỉ rồi, ngay cả thị nữ cũng phải xinh thế này.”

“Trữ Hạ tiểu thư nói đùa rồi, ngài mới xinh đẹp.” Bát Hoàn cười bẽn lễn, không quên vuốt mông ngựa.

Trữ Hạ nhún nhún vai, nàng cơ bản đã không còn chút nữ tính nào nên thấy bát hoàn xinh đẹp bên cạnh thì không kìm được vuốt ve má nàng ta mấy cái. Thật sự là thói quen xấu rồi!

Như nhớ ra cái gì đó, con mắt nàng như tỏa sáng, nắm tay Bát Hoàn, nói: “Chúng ta đi tới hậu cung chơi!”

“Hậu cung?” Bát Hoàn sửng sờ.

Trữ Hạ đứng lên: “Đúng vậy, A Mộc Đồ có phi tử mà. Hẳn tuyển nữ nhân nhất định đều rất xinh đẹp. Có thể tới xem không?”

Bát Hoàn cố gắng nhịn cười, mang theo ánh mắt mờ ám, nói: “Trữ Hạ tiểu thư, mấy ngày nay người đều ở trong tấm cung của Vương, ngài cảm thấy trong hậu cung sẽ có bao nhiêu phi tử chứ?”

Xác thực mấy ngày nay Trữ Hạ đều ngủ trên giường của A Mộc Đồ, nhưng bản thân hẳn cũng đâu có ở đó. Liên tục hai tối liền đều không thấy bóng dáng của hẳn đâu, chỉ có mình nàng ngủ trên giường mà thôi.

“Bát Hoàn, lời này của người nghe không được tự nhiên.” Trữ Hạ liếc nhìn Bát Hoàn.

“Vương đã tự nói rồi, Vương thích ngài mà.” Bát Hoàn cười gian xảo.

“Đúng, nhưng ta có nói thích hẳn đâu.” Trữ Hạ làm bầm một tiếng, nàng cảm thấy phải cân nhắc vấn đề danh dự của mình một chút, nếu không làm sao có thể gả cho ai nữa.

“Hiện tại Vương đang ở ngự thư phòng, chúng ta có cần đi qua đó thăm một chút không?” Bát Hoàn ghé sát tai nàng, hỏi.

“Không đi, chúng ta tới hậu cung xem mỹ nữ.”

Bát Hoàn giữ chặt Trữ Hạ, nói: “Ở hậu cung ngoài mấy thị thiếp thì cũng chỉ có một vị Quý Phi thôi.”

“Chỉ có một phi tử?” Bước chân Trữ Hạ dừng lại, nàng có chút giật mình.

“Trữ Hạ tiểu thư không biết sao? Chính là công chúa Bang Thập lần trước gả tới đây đấy.”

“A, sao ta lại quên được nhỉ?” Trữ Hạ vỗ vỗ trán. “Là vị công chúa nào của Bang Thập vậy?”

“Cái này Bát Hoàn không biết.”

“Đi xem, dẫn ta tới xem một chút.”

Hậu cung của Khế Sa Vương không phải lớn bình thường, Trữ Hạ không ngừng cảm thán. Mặc dù thị thiếp có một số nhưng phi tử lại chỉ có một, mà lại là công chúa hòa thân, cái này thật khó mà tin được.

Không phải hẳn có vấn đề ở đâu đó chứ? Nàng vừa nói tới cái này liền bị Bát Hoàn lờm một cái.

A Mộc Đồ cho công chúa Bang Thập một cung điện rất lớn, gọi là cung Bích Phương. Đương nhiên, vì hậu cung chỉ có một mình nàng ta là phi tử nên có thể coi Hậu cung này là địa bàn của nàng ta rồi.

Được Bát Hoàn dẫn đi nên suốt một đường thuận lợi, đến cung Bích Phương, sau khi tiểu thái giám vào thông báo cho chủ tử thì Trữ Hạ được dẫn vào.

Lúc vào, Trữ Hạ cảm thấy sợ run, ở ngoài tiền viện vậy mà lại có đủ mọi hoa nhài.

Lúc còn ở nội cung Bang Thập, vào mùa xuân, nàng còn nhổ đi hết mọi mẫu đơn và hoa hồng ở trước cửa sổ của mình, sau đó trồng hoa nhài vào. Lý do chỉ đơn giản là nàng thích lấy hoa nhài làm bánh ngọt. Biết nàng thích hương vị này, Lôi Nhược Nguyệt còn đặc biệt thu thập cánh hoa nhài nấu thành rượu, mà mỗi ngày sau giờ Ngọ đều tới uống trà hoa nhài cùng nàng...

Hình như hồi đó có một nha đầu luôn đoạt trà hoa lái với nàng.

“Hạ Trữ!” Một thanh âm bén nhọn, đầy phẫn khởi và kinh ngạc rót vào tai nàng.

Con mắt Trữ Hạ đảo tới... quả nhiên là nàng ta.

Trữ Hạ ngăn trở những lời nàng ta chuẩn bị cuồn cuộn tuôn ra, nói với Bát Hoàn: “Người ở đây chờ ta.”

Sau đó, nàng tới kéo tay công chúa Tử Vụ, dẫn nàng ta tới một cái đình cách đó không xa.

“Không ngờ lại là nha đầu chết tiệt nhà ngươi.” Trữ Hạ lườm nàng ta. “Không thể tưởng tượng được thế mà ngươi cũng lấy chồng rồi.”

Tử Vụ bỏ qua giọng điệu của Trữ Hạ, chỉ mang theo vẻ mặt vui mừng, nói: “Tỷ thật không chết? Sao tỷ lại ở đây? Đúng rồi, đây là hậu cung của Khế Sa, sao tỷ có thể vào đây được?”

“Việc này nói ra dài lắm, sau này ta sẽ từ từ kể cho muội nghe.” Trữ Hạ khẽ thở dài.

Tử Vụ bỗng nhiên giận tím mặt, nói: “Thực xin lỗi.”

“Chuyện gì?” Trữ Hạ ngăn ra không hiểu.

“Thực xin lỗi, phụ vương của ta chiếm vị trí của phụ vương tử, ta lại chiếm thân phận công chúa của tử.” Tử Vụ nói lời này với vẻ mặt thành khẩn, vẻ thành khẩn này Trữ Hạ chưa từng thấy trước đó bao giờ.

Trữ Hạ cười, dùng sức xoa đầu Tử Vụ: “Đây không phải lỗi của muội. Nói thế nào thì muội cũng là đường muội của ta. Thân phận công chúa là một gánh nặng. Muội xem, không phải muội phải tới tận Khế Sa lấy chồng sao? Nếu như không phát sinh chuyện kia, chẳng phải người đó đã là ta rồi?”

“Còn tử? Bây giờ tử thế nào? Sao thế nào lại tới đây gặp ta?” Ánh mắt Tử Vụ có chút ướn át.

“Ta là khách của Khế Sa Vương.” Trữ Hạ cười sáng lạn, dường như muốn dùng cách này để nói cho Tử Vụ biết nàng đang sống rất tốt. “Muội thì sao? Nghe nói cả hậu cung này chỉ có một mình muội là phi tử, A Mộc Đồ đối với muội có tốt không?”

Nghe Trữ Hạ gọi thẳng tên của Vương, Tử Vụ lập tức sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ như cũ. Trữ Hạ trước nay luôn là người như thế, luôn có những biểu lộ làm người thường khó mà chấp nhận được. Danh tự của A Mộc Đồ bị nàng gọi cũng chẳng khác nào gọi tên nàng là Tử Vụ cả. Nha đầu này tự nhiên đến mức chẳng cho người ta cơ hội phản bác nào.

Dù nàng nói nàng là khách nhân của Khế Sa vương thì cũng rất đáng tin. Dường như công chúa Hạ Trữ không có gì là không làm được.

“Ngoại trừ hơi tịch mịch ra, muội đều rất tốt.” Tử Vụ nhẹ kéo Trữ Hạ ngồi xuống ghế đá. “Vương chưa bao giờ tới chỗ ta, cũng không giống Vương ở trong vương cung của Bang Thập, phi tử thành đàn, còn thỉnh thoảng lại gây ra vài chuyện náo động.”

“Hắn chưa bao giờ tới ư?” Trữ Hạ giật mình. Tử Vụ dù gì cũng là một mỹ nhân, mặc dù từ nhỏ nàng ta với nàng toàn ganh đua nhau, không ai thừa nhận mình kém hấp dẫn hơn so với người kia.

Mà với hiểu biết của nàng về A Mộc Đồ, hẳn cũng không phải kẻ cấm dục gì. Nếu không phải nàng từng ly từng tý kết một lớp băng mỏng ngăn cách mình với hắn thì có lẽ đã sớm bị hắn ăn sạch rồi.

“Đúng vậy, thật tốt là chàng không tới, bằng không thì muội cũng chẳng biết như thế nào.” Tử Vụ thè lưỡi, chuyển hướng sang Trữ Hạ nói: “Như Nguyệt ca ca... A, ta nói là Lôi Như Nguyệt, hửn vẫn một mực tìm kiếm tỷ. Sau khi tỷ rời hoàng cung đã từng gặp hửn chưa?”

Nghe ba chữ kia, trong lòng Trữ Hạ đột nhiên hoảng hốt.

Ba chữ kia từ trong miệng Tử Vụ nói ra thật đơn giản làm sao, thật quen thuộc làm sao. Kỷ niệm mười mấy năm qua thoáng chốc lại bùng lên. Nàng đã tận lực không nhớ lại chuyện cũ, nhưng lúc này mọi thứ lại xuất hiện rõ ràng đến từng chi tiết.

“Hạ Trữ?” Tử Vụ thấy vẻ mặt nàng lúc trắng lúc xanh thì không khỏi cả kinh.

“Ta... Ta không sao.” Trữ Hạ miễn cưỡng cười lắc đầu. “Ta biết hửn đang truy tìm ta, giấy truy nã còn tới cả những nơi hẻo lánh nhất của Bang Thập. Thế nhưng... nhưng ta sao có thể để hửn bắt được. Ta chính là Hạ Trữ vô địch.”

Tử Vụ nắm chặt tay Trữ Hạ. Nàng biết rõ, trên thế giới này chỉ có duy nhất một nam nhân khiến cho đường tỷ có vẻ mặt thế kia, người đó chính là Lôi Nhược Nguyệt. Hửn là con trai của thừa tướng Lôi Phổ, là cháu ruột của Thấm Quý Phi, là cháu nuôi mà Hoàng thái hậu sủng ái, mười hai tuổi đã làm trạng nguyên, là người đầu tiên sáng lập ra liên minh thư sinh. Tên hửn là Lôi Nhược Nguyệt.

Nam nhân ấy ôn nhuận như ngọc, cười như gió xuân...

Trữ Hạ khôi phục lại như cũ, mỉm cười: “Ít nhất... muội xem, giờ ta cũng không phải lo ăn lo mặc nữa...”

Tử Vụ nhìn nàng cười: “Đúng vậy, hoàng cung là một tòa lao lung. Muội vĩnh viễn chạy không thoát được, chỉ có thể ở đây sống nốt quãng đời còn lại.”

Các nàng không nói gì nữa, sai người cầm bầu rượu ra, im lặng đối ẩm.

Mặt trời đã ngả về tây, Trữ Hạ đứng lên cáo biệt, Tử Vụ mời nàng lần sau lại tới chơi, nàng gật đầu đồng ý.

Trở lại tẩm cung của A Mộc Đờ, hửn cũng chưa trở về. Mỗi sáng sớm sau khi hạ triều hửn đều về đánh thức nàng, lúc nàng ăn sáng thì hửn đi ngủ.

Đợi mỗi tối đều về ăn tối cùng nàng, sau đó nàng tự chơi một mình, hẵn lại đi làm việc. Nghe Bát Hoàn nói, mấy tháng gần đây hẵn đều làm việc đêm như thế, ban ngày thì ngủ.

Nàng nghĩ, khó trách lúc nàng ở trạch viện ngoài hoàng cung, hẵn luôn tới ngủ trưa cùng nàng như thế.

Thật là một thói quen xấu.

Buổi tối Trữ Hạ không có tâm tình làm đồ ăn, khi thấy Cáp Thiện nước mắt lưng tròng nhìn mình, nàng mới miễn cưỡng làm dưa leo trộn, đậu hủ Ma Bà, thịt kho tàu cho xong.

Cáp Thiện đau lòng không thôi, dân chúng bình thường có điều kiện một chút đều là ăn những đồ như thế này.

“Trữ Hạ, người tốt xấu cũng phải nấu canh chứ.” Cáp Thiện tận tình khuyên bảo.

“Canh gì? Khát thì uống trà là được rồi.” Trữ Hạ lau mồ hôi trên trán, nói với người dưới. “Mau, giúp ta đem đồ ăn tới phòng đi.”

Cáp Thiện nhìn nàng, ngời xồm một bên, cõi lòng tan nát.

A Mộc Đồ nhìn ba món ăn trên bàn, cầm đũa cả buổi không nói một lời.

Trữ Hạ bới cơm, nhìn hẵn không ăn, nói: “Ngài cảm thấy khó ăn sao, hay gọi sư phó làm món khác nhé!”

A Mộc Đồ mang theo ánh mắt phiền muộn nhìn vào nàng: “Trữ Hạ, ta mỗi lần muốn hôn nàng nàng đều giả vờ ho khan, ta cũng nhịn được. Nhưng ít nhất nàng cũng phải thỏa mãn ta trên bàn ăn chứ.”

Trữ Hạ phun cả cơm ra, lần này là ho thật rồi.

A Mộc Đồ vuốt lưng rồi rót nước cho nàng: “Nàng có thật sự để tâm hay không? Đồ ăn càng ngày càng ít, càng lúc càng đơn giản.”

“Cáp Thiện sư phó nói, càng đơn giản thì càng cần kỹ thuật cao siêu.” Trữ Hạ lẽ thảng khí hùng tuyên bố: “Ta đang cố gắng đạt được sự cao siêu như của đại sư.”

“...” Khóe mắt A Mộc Đồ co lại, không nói gì nữa, lặng lẽ cầm lấy đôi đũa cúi đầu ăn cơm.

Động tác cầm đũa của hẵn rất ưu nhã, giống hệt người của hẵn vậy.

Nếu như hãn cứ như thế, không bao giờ trừng mắt nhìn người... có lẽ...
có lẽ sắc đẹp cũng có thể ăn đấy.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31

Kinh Mộng

> A Mộc Đồ ăn cơm xong lại đi mất. Trữ Hạ buồn chán gần chết, thế là nàng đi tới phòng bếp, lén lấy trộm một bình rượu Hoa Điêu của Cáp Thiện, mang về tắm cung. Trong tắm cung của A Mộc Đồ có một nhà tắm rất lớn, thị nữ đã chuẩn bị xong nước ấm cho nàng, trong còn rải đầy cánh hoa khiến cho trong không khí tràn ngập hương thơm.

Trữ Hạ đuổi hết người ra ngoài, vừa ngâm mình trong bồn tắm vừa uống rượu, thật đúng là thích ý vô cùng.

Mùi rượu và hương hoa quyện vào với nhau, ngập tràn trong bồn tắm càng làm cho nơi này như trong mộng. Trữ Hạ cầm cái khăn nóng đặt lên trán, ngửa mặt tựa đầu lên thành hồ. Nước rất ấm, bốn phía bốc khói mờ mờ, ánh mắt của nàng cũng bắt đầu trở nên ươn ướt.

Mặc dù tửu lượng của nàng không kém nhưng nàng cũng không bao giờ lấy rượu làm vui. Nàng thích đồ ngọt, thích ăn bánh điểm tâm, uống một chút ít Hoa Điêu vào, mặc dù hương vị hơi kỳ quái nhưng cũng có thể chấp nhận được. Không biết Cáp Thiện sẽ phản ứng thế nào nếu thấy rượu biến mất. Trữ Hạ nghĩ tới vẻ mặt tức giận của lão mà không khỏi phì cười.

Có người nói: cuộc sống như ý là phải được làm điều mình thích.

Lại có người nói: chỉ có uống rượu mới lưu lại tên tuổi.

Có thể thấy được, rượu dù là đồ tốt, dù không thể làm người ta vui mãi mãi, nhưng cũng làm người ta tạm thời thấy hả hê trong lòng.

Giống như hiện tại, Trữ Hạ cười không khép miệng lại được, tựa vào thành hồ tắm, tận hưởng vẻ đẹp của nhân gian. Hoa Điêu cũng không phải

rượu mạnh, nhưng thêm vào hơi nước mật mờ làm nàng càng lúc càng thấy choáng váng.

Mỗi người đều có vận mệnh của riêng mình, quá khứ đã qua sẽ mãi mãi không trở lại, những kỷ niệm lúc nhỏ đã là chuyện của hồi ức, ngay cả nha đầu Tử Vụ gốc như vậy mà cũng đã lập ra đình rồi, cuộc đời này cũng thật sự rất ngắn.

Dù đau khổ hay vui vẻ cũng chỉ là một quá trình, đây là mệnh, mỗi người sướng khổ cũng không giống nhau.

Mà có phải vì vậy không mà phật Di Lặc trong các chùa miếu đều cười như thế? Có phải hay không đem mình ra khỏi hồng trần mới có thể cười an nhàn như thế?

Thế gian này, có mấy ai làm được như vậy đây?

Ít nhất nàng cũng không thể... Thế nên nó mới trở thành căn nguyên nỗi thống khổ của nàng.

Trữ Hạ hít sâu vào một hơi, thân thể trượt xuống, đầu nàng vốn tựa trên thành hồ tắm giờ đã chìm hẳn xuống nước.

Nàng tự nói với mình, đừng suy nghĩ gì nữa.

Những người nàng luôn nhớ tới giờ chẳng còn ai nữa, giờ chỉ còn mình nàng... Chỉ có ký ức của riêng nàng.

Trong trí nhớ, nàng vẫn vui vẻ như xưa, là một đứa trẻ được nhiều người yêu thích. Nhưng mỗi đoạn ngắn ký ức của nàng dường như vẫn có bóng dáng của hẳn. Giống như vết máu theo thời gian sẽ trở thành màu nâu, trở thành một dấu vết loang lổ mãi mãi không thể phai mờ trong trí nhớ của nàng.

Hiện tại, nàng nhắm mắt vẫn có thể thấy rõ nụ cười mỉm của hẳn, nhớ từng biểu lộ của hẳn. Hẳn mỉm cười gọi “Hạ Trữ”, thanh âm ấy như vẫn quanh quẩn bên tai nàng, xua thế nào cũng không đi.

Quãng thời đó từng là thời gian hạnh phúc nhất của nàng.

Nàng đã từng nghĩ, nếu một ngày mất đi hẳn, nàng chắc không thể nào sống nổi.

Thế mà, hôm nay nàng vẫn sống tốt thế này đây.

Nàng thoát được hãn sao? Trốn khỏi Bang Thập, nhưng nàng vốn không thoát khỏi trói buộc của hãn.

Không bằng... Cứ thế này mà đi cũng tốt. Mang theo những kỷ niệm vui vẻ mà đi...

Mệt mỏi. Nàng quá mệt mỏi rồi.

Mỉm cười mãi cũng sẽ có ngày cảm thấy mệt mỏi.

Ý thức nàng đang dần trở nên mơ màng, lại đột nhiên cảm thấy có tiếng ồn ào muốn đánh thức nàng dậy.

Phổi nàng đau như xé, chẳng lẽ là bệnh cũ tái phát, hay là vì sao? Nàng không muốn mở mắt ra, nhưng thân thể vẫn bị người ta lay, khó chịu cực kỳ.

Mí mắt nàng nặng trĩu, bên tai dần dần đã nghe rõ tiếng gọi của A Mộc Đồ.

Nam nhân này thật là kỳ quá, vừa lúc mới gặp thì thấy hãn nghiêm túc phát sợ, nhưng gần đây càng lúc càng thấy hãn rất trẻ con.

Nàng muốn mở mắt ra, nhưng lại cảm thấy phổi chẳng có chút không khí nào. Nàng dùng sức hít vào, bỗng nhiên ho khan một hồi, ho tới mức đau nhức toàn thân...

“Đừng lay nữa...” Nàng cố gắng mở mắt ra, không nhìn được phát tay một cái.

Trước mắt dần dần sáng lên.

Nửa người A Mộc Đồ ướt sũng, cổ áo mở rộng, tóc đã ướt nhẹp, rủ xuống, dán lên xương quai xanh của hãn, nhìn hãn có vẻ chật vật.

Ai, một hoàng đế sao lại không chú trọng hình dáng như thế chứ.

Mỗi hồi gió thổi tới khiến nàng cảm thấy phát lạnh. Trữ Hạ ngồi thẳng dậy, cúi đầu nhìn thì thấy mình cả người không mặc gì, đang ngồi trên thềm đá bằng bạch ngọc bên hồ tắm. Nàng bừng tỉnh, hét lên, sau đó dùng hai tay đánh lên mặt A Mộc Đồ, cố gắng tìm một chỗ mà chui vào.

Sàn nhà bạch ngọc làm gì có chỗ nào mà chui, địa phương an toàn nhất chỉ có thể là bồn tắm kia. Nhưng nàng còn chưa kịp xuống đã bị A Mộc Đồ giữ lại.

“Nàng nháo đã đủ chưa thế?” Vẻ mặt A Mộc Đồ đen như đít nồi, đôi mắt bảo thạch giờ lại đặng đặng sát khí, trên mặt còn lưu lại dấu tay vừa rồi bị Trữ Hạ cào lên, phá hủy đi một phần trang nghiêm, thần thánh của hắn.

“Tiểu thư, thật tốt quá, người không chết...” Bát Hoàn đứng một bên đã khóc cạn nước mắt, tranh thủ cầm khăn quấn quanh người Trữ Hạ, thuận tiện hòa giải không khí khẩn trương giữa hai người bọn họ.

“Chết?” Tắm rửa sao lại chết được chứ.

A Mộc Đồ cắt đứt lời Trữ Hạ, ánh mắt đầy lửa giận nhìn sang Bát Hoàn: “Sao các người dám để nàng uống rượu?”

Bát Hoàn cúi đầu, nước mắt lưng tròng.

“Ta uống rượu thì sao?” Trữ Hạ quấn lấy cái khăn sau đó đứng ra chắn trước Bát Hoàn. Nàng phát hiện A Mộc Đồ bắt đầu phát cáu rồi, cảm thấy hơi chột dạ trong lòng: “Người, người cũng không nói là không cho ta uống...”

A Mộc Đồ đứng dậy, ánh mắt lạnh buốt như nước làm cho người ta không khỏi sợ hãi. Nhưng hắn cũng chỉ đứng yên lẳng lẳng nhìn nàng một hồi, thậm chí cũng chẳng thèm nói một câu.

Ngay khi hắn biến mất sau cánh cửa, Bát Hoàn mới “oa” lên một tiếng, sau đó khóc òa, ôm lấy Trữ Hạ, nói: “Tiểu thư, vừa rồi người chìm trong bể, ngay cả hô hấp cũng ngừng, người hù Bát Hoàn gần chết rồi.”

Chìm xuống sao? Trữ Hạ vuốt vuốt cổ họng vẫn còn đau, thảo nào tự nhiên nàng lại có cảm giác bị sặc nước.

Khoan... khoan... đợi một chút... Không phải chứ... Nàng tắm thôi mà cũng bị chìm sao?

Trữ Hạ nhìn sang bình rượu Hoa Điêu bên cạnh chột giật mình.

Khó trách trước kia mẫu hậu luôn dặn dò nàng, uống rượu sẽ hỏng việc, nữ nhi thì tuyệt đối không nên uống rượu.

Sau khi lau khô thân thể, mặc xong quần áo, Trữ Hạ bèn đi tới bên giường, lăn qua lăn lại một hồi, chỉ cảm thấy đầu vẫn còn váng vất đau, phổi cũng rất, khó mà ngủ được.

Không bao lâu sau, A Mộc Đồ trở lại trong tâm cung. Trữ Hạ nhìn hắn một cái, liền biết thân biết phận ôm chăn, gối xuống đất ngủ.

Hoàng cung lớn như thế, nàng cũng không phải là không có chỗ ở, cũng có thể tới chỗ Bát Hoàn. Thế nhưng ba ngày trước nàng đã đánh tiếng xin xỏ hăn, mãi đến nay vẫn không được phê chuẩn. Cũng may những ngày này hăn không ở trong tấm cung nên nàng một mình một giường rất thoải mái. Giường lớn, lại rất êm, thật sự là sung sướng không tưởng.

Sau khi đi vào, hăn cũng không nhìn nàng lấy một lần, ngồi ở trên bàn sách cách đó không xa, chăm chú xem một cuốn sổ nhỏ, cái bút trong tay thỉnh thoảng lại điểm xuống như đang múa bút thành văn.

Trữ Hạ cố nhắm mắt ngủ mà vẫn không xong, nàng vụng trộm nhìn A Mộc Đồ, hăn vẫn chăm chú làm việc, không hề bận tâm tới sự hiện hữu của nàng.

Lật người mấy cái, vận động thân thể một lúc, tinh thần càng lúc càng hưng phấn, Trữ Hạ xách váy nhảy loạn trên giường, phát ra những tạp âm khó nghe vô cùng, nhưng A Mộc Đồ ngay cả mí mắt cũng không nháy lấy một cái.

Nàng nhụt chí, làm một cái mặt quỷ với hăn, sau đó dứt khoát xỏ giày đi tới trước mặt hăn, lúc này hăn mới chú ý tới nàng, ngẩng đầu hỏi. “Có việc gì?”

“Chuyện là... Ban nãy, cảm ơn ngài đã cứu ta.” Trữ Hạ gãi gãi đầu, thấy dấu đỏ do bị cào trên mặt hăn, nàng cố nhịn cười.

“Không cần.” Phun ra hai chữ ngắn gọn xong, hăn lại tiếp tục làm việc của mình, thái độ hiển nhiên là không muốn tiếp tục cùng nàng nói chuyện.

“Ta giúp ngài mài mực.” Nếu nàng có thể dễ dàng bị đuổi đi như thế thì đã không phải Chung Trữ Hạ rồi.

Thấy trong hộp mực đã không còn nhiều mực nước lắm, nàng bèn bắt đầu mài mực.

Lần này hăn không từ chối, không nói chuyện, cứ mặc kệ.

Chữ của A Mộc Đồ rất xấu, dùng hiểu biết của Trữ Hạ với chữ viết Khế Sa, nàng thật chẳng hiểu hăn viết cái gì. Nàng mài hết mực, tiện tay cầm lấy một cuốn sổ khác trên bàn đến nghiên cứu, lại khua khua tay nói với A Mộc Đồ: “Ngồi sang bên chút đi.”

Hắn nhíu mày, rớt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng, nàng lại như chăm chú đọc cuốn sổ trong tay, không thèm để ý đến hắn, cứ thế đi tới ngồi xuống cạnh hắn một cách tiêu sái.

Ước chừng không thể ngồi lách vào thêm được, nàng mới lại ngẩng đầu nói với hắn: “Ngồi sang bên chút đi, ngài ngồi chiếm nhiều chỗ quá!”

Hắn cảm thấy hơi sợ, vội vàng ngồi dịch sang bên để nàng được ngồi thoải mái hơn. Bỗng nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng, trong lòng không khỏi khó chịu, hắn rút cuốn sổ ra khỏi tay nàng, nói: “Nhìn lên tấu chương là bị chém đầu đấy.”

Trữ Hạ sửng người, định đoạt lại, A Mộc Đồ ỷ vào cánh tay mình dài hơn nên không để nàng thực hiện được ý đồ.

“Ngài cho ta xem thì sẽ không tính là nhìn lên nữa. Ta đang học chữ mà.” Trữ Hạ reo lên.

“Học chữ? Nàng không biết chữ à?” Biểu tình A Mộc Đồ trở nên quái dị.

“Văn tự của các người chả khác gì vẽ quỷ phù, nhìn khó hiểu chết đi.” Mặt nàng đỏ lên, trừng mắt đáp lại.

“Không biết thì phải học hỏi. Không có người nào dạy nàng nên dùng thái độ gì để thỉnh cầu người khác à?” A Mộc Đồ trở nên hào hứng, miệng lưỡi tranh cãi với nàng cực nhanh.

“Có mà, ta rất khiêm tốn mà.” Trữ Hạ mang theo vẻ mặt thành kính, hai mắt rưng rưng nhìn hắn: “Ngài không thấy trong mắt ta viết hai chữ ‘khiêm tốn’ hay sao?”

A Mộc Đồ dở khóc dở cười, ngón tay dí vào đầu nàng, mắng: “Rõ ràng là ‘chột dạ’, lại còn nói là ‘khiêm tốn’.”

Trữ Hạ mặt trắng không còn chút máu. “Không phải là giống nhau sao?”

A Mộc Đồ nhìn nàng không nói gì, chẳng thấy nàng tỏ ra sợ hãi chút nào mới cười nói: “Vì sao ta cảm thấy nàng không coi ta là Vương của Khế Sa nhỉ?”

“Ai nói là không?” Trữ Hạ bình thường ghét nhất bị người khác hàm oan. “Nếu không coi ngài là Vương thì ta...”

“Sao?”

A... thánh nhân nói, nói nhiều tất nói hớ, quả nhiên là đúng.

Mặc dù nhiều khi nàng nói lời không biết nặng nhẹ, nhưng từ lúc nào đã có gan gây sự với hãn thế này rồi? Nên nàng vẫn phải đúng mực, ví dụ như lúc này chắc chắn nàng sẽ không dám nói: “Nếu người không phải Vương, ta đã sớm một cước đá bay người ra ngoài rồi.”

Trữ Hạ cười cười, nhìn A Mộc Đồ, nói: “Nếu không coi ngài là Vương, ta nhất định sẽ thu thập ngài.”

Hai lông mày hãn nhíu lại: “Có ý gì?”

Trữ Hạ nhìn vào đôi mắt của hãn, cười hề hề: “Ánh mắt của ngài xinh đẹp như bảo thạch thế kia. Nếu như ngài không phải Vương, ta nhất định sẽ đem ngài tới một nơi nào đó chỉ có mình ta biết, để ngài trở thành đồ cất giữ của ta, không chia sẻ với người khác.”

A Mộc Đồ sững ra, sau đó mặt hơi đỏ ửng lên. Cách suy nghĩ của Chung Trữ Hạ thật là kinh thế hãi tục. Không tuân thủ như thế, phải lôi ra chém mới xong.

Bên kia Trữ Hạ cũng đang thầm ai oán, tâm bực người khác thật sự rất tốt. Chỉ cần là con người, ai không thích người khác nói mình tốt chứ? Vô luận như thế nào, dù là ai cũng không thể thoát khỏi suy nghĩ muốn được khen ngợi ấy.

A Mộc Đồ hăng giọng, đưa cuốn sổ cho nàng, hỏi: “Nàng có thể hiểu bao nhiêu?”

“À... Thành Quảng Liên, dân chúng, thương nhân, di chuyển cái gì đó... Có phải là nói dân chúng ở thành Quảng Liên đều là thương nhân, người ở phía ngoài tràn vào, lượng người quá nhiều không khống chế được, cho nên định di chuyển ra ngoài?” Trữ Hạ vụng trộm liếc nhìn hãn, phát hiện nụ cười của hãn bỗng nhiên ngưng đọng, gương mặt có vẻ ngưng trọng hẳn lên.

“Sao thế?” Trữ Hạ cẩn thận hỏi lại.

A Mộc Đồ buông sổ ra, quay ra cửa hô: “Người đâu.”

Thái giám tùy tùng cung kính tiến tới, hành lễ: “Có nô tài.”

“Truyền Lạc Bình Xuyên, trong vòng một nén hương phải có mặt ở chỗ ta.”

“Vâng!” Thái giám lĩnh mệnh rời đi.

“Có chuyện gì?” Trữ Hạ thấy vẻ mặt nghiêm túc đó của A Mộc Đồ thì không khỏi hiếu kỳ. Dường như có rất ít sự tình có thể làm cho vị Khế Sa Vương này có vẻ mặt ngưng trọng như thế.

A Mộc Đồ thò tay kéo Ninh Hạ tới, chậm rãi nói: “Thương hội thương nhân thành Quảng Liên ngừng hoạt động một tuần. Dân chúng có dấu hiệu di chuyển, nhân tâm trong thành cũng đang dần thay đổi, trước mắt chưa thấy có hành động cụ thể gì.”

“Cái này chứng tỏ chuyện gì?” Trữ Hạ nghi hoặc hỏi lại.

A Mộc Đồ không trả lời mà chỉ nhìn nàng rất thâm ý. Bỗng nhiên một ý niệm trong đầu nàng chợt lóe lên.

Có khi nào...

“Còn không phải là quá ngốc sao?” A Mộc Đồ vỗ vỗ đầu nàng, sắc mặt nàng thoáng cái trở nên tái nhợt.

“Bang Thập...” Thanh âm của nàng đang run, tay cũng trở nên run rẩy.

A Mộc Đồ kéo nàng ngồi xuống ghế, ôm nàng vào trong ngực, cười khẽ, nhưng dáng cười lại rất lạnh lùng: “Đây là điềm báo trước, Bang Thập rất có thể sẽ tham chiến. Có lẽ nàng cũng sẽ sớm gặp lại Lôi Nhược Nguyệt ca ca của nàng thôi.”

- _____

Lôi Nhược Nguyệt

Ta tên là Lôi Nhược Nguyệt, là con trai út của thừa tướng Bang Thập. Tên ta là do Hoàng Thượng ban cho, bởi vì ta sinh vào một ngày trăng rằm cuối thu, vì vậy tên là “Nhược Nguyệt”.

Mùa hè năm ta ba tuổi, mẫu thân mang ta vào chúc mừng sinh nhật trăm ngày của công chúa Bang Thập, đó là lần đầu ta gặp nàng. Mẫu thân ôm nàng tới trước mặt ta, nói: “Nhược Nguyệt xem này, công chúa Hạ Trữ thật xinh đẹp đúng không?”

Xinh đẹp? Ta nghĩ đó là lời nịnh nọt của mẫu thân mà thôi. Bà ấy nói cũng không phải để ta nghe mà là để Hoàng Hậu nương nương nghe đấy.

Công chúa Hạ Trữ chẳng khác nào con khi, da vừa đen vừa nhăn nhoe. Trên sách nói, mỹ nữ lông mày thanh tú, da trắng nõn nà, nhưng công chúa

Hạ Trữ sao mà lại xấu thế?

Lúc ta nhúu mày một cái thì lại gặp được ánh mắt nàng.

Nếu nói trên cái gương mặt bé tí này có cái gì đó gọi là ‘xinh đẹp’ thì chỉ có thể là đôi mắt này. Đen nhánh, sáng, mới sinh được trăm ngày mà linh động vô cùng. Nàng nhìn ta cười ngây ngô, đưa tay ra cho ta, trong miệng phát ra những âm thanh ê a, ọ ẹ.

Nàng muốn ta ôm nàng sao?

Ta ngây ngẩn cả người, rõ ràng có thể thấy cặp mắt xinh đẹp kia đang nhìn mình.

Hoàng hậu nương nương tò mò đi tới, thán phục trong sợ hãi: “A, Hạ Trữ muốn được ca ca ôm sao?”

Mẫu thân tươi cười hơn hờ ngồi xổm xuống trước mặt ta, nâng công chúa lên rồi đặt vào lòng ta. Công chúa xấu xí này không hề khách khí, chảy nước miếng, tay thì túm chặt lấy áo ta.

Lông mày ta nhúu càng chặt. Ta nhìn mẫu thân, nhưng mẫu thân lại không hề có cảm xúc chán ghét như ta lúc này. Ta nghĩ muốn lui về sau, nhưng xung quanh lại nhiều nương nương, các phu nhân đại thần nhìn vào như thế, rốt cuộc ta không dám nữa.

Thế nên ta phải kiên trì ôm con khi nhỏ này trong lòng.

Ta dám chắc, công chúa này rõ ràng là cố tình. Nàng vươn tay cào cào lên mặt tay, bấu tóc ta, cười đến cực kỳ vui vẻ, lộ ra cái lợi còn chưa mọc răng. Nước miếng từ miệng nàng chảy ra, dính đầy lên người ta.

Ta đứng yên không dám động, để mặc nàng dùng nước miếng rửa mặt cho ta. Sau đó có lẽ Hoàng hậu nương nương cũng không nở lòng nào thấy cảnh đó nữa mới vội vàng lấy khăn lau mặt cho ta, cười nói: “Hạ Trữ nhà chúng ta cực kỳ thích Nhược Nguyệt nhé!” Dứt lời, bà lại còn nheo má ta, nói tiếp: “Hài tử này thật tuấn tú. Về sau nhất định là một mỹ nam tử đây.”

Mẫu thân nghe xong lời đó thì cười tới sung sướng, lại khiêm tốn trả lời: “Hoàng hậu nương nương khen nhầm rồi. Vẫn là công chúa xinh đẹp, về sau nhất định sẽ khiến chúng sinh điên đảo.”

Vào ngày hôm ấy, ta biết được thế nào là đỉnh cao của lời nói dối không dấu vết.

Ba năm sau, vào lễ mừng thọ tròn ba tuổi của công chúa, ta một lần nữa gặp lại công chúa Hạ Trữ, khi ấy đã ba tuổi, thế nhưng ta thật sự không nhận ra nàng. Lúc nàng sinh ra chẳng khác nào con khi vừa đen vừa nhăn nhúm, không biết ăn cái gì mà trở nên vừa trắng vừa mềm thế này?

Ta kinh ngạc nhìn nàng, hoàn toàn không chú ý tới Hoàng hậu nương nương cũng đang nhìn ta. Đợi lúc ta phục hồi tinh thần mới biết mình thất thố nặng rồi.

Ta gật đầu chào Hoàng hậu nương nương một cái, sau đó ngồi ngay ngắn trở lại. Thế nhưng Hoàng hậu vẫn nhìn chăm chăm vào ta không rời làm cho công chúa Hạ Trữ cũng nhìn tới ta.

Công chúa khi con kia không ngăn người ra như ta. Nàng trượt khỏi người Hoàng hậu nương nương, trước con mắt nhìn chăm chú của mọi người, nàng chậm rãi đi xuống. Thái giám định ngăn lại nhưng có ánh mắt ra hiệu của Hoàng hậu nương nương nên lại thôi. Hạ Trữ đi xuống mấy bậc thêm, đi xuyên qua đám cung nữ đang ca múa, đi tới trước mặt ta.

Ta nhú mày. Thật sự tới giờ ta vẫn chưa thể nào quên được cảm giác buồn nôn khi nàng bôi một đồng nước dãi lên mặt ta năm xưa.

Đến gần rồi... Này này, nàng sao có thể tiến sát ta như thế hả? Chẳng lẽ không có ai dạy nàng quy củ sao? Nàng như dán lên người ta, đôi mắt đen nhánh nhìn ta không chớp.

Bỗng nhiên, nàng mạnh mẽ ghé đầu tới, môi tiến sát môi ta... Ta chỉ nghe thấy xung quanh im bật, chỉ còn có tiếng hít vào thật sâu của mọi người. Cả người ta choáng váng. Ta muốn đẩy nàng ra nhưng lại nghĩ tới thân phận công chúa của nàng nên không dám làm vậy, đành phải nghiêng đầu tránh đi đôi môi đỏ và mềm mại như cánh hoa đào của nàng.

Mới ba tuổi mà đã to gan lớn mật như thế. Nữ nhân này sau khi lớn lên còn không biết sẽ gây ra sự tình hoang đường cỡ nào đây?

Chuyện này cuối cùng kết thúc ở hôn ước của ta và nàng, ước định năm nàng hai mươi tuổi thì chúng ta sẽ kết hôn. Ta ngồi một chỗ, âm thầm mặc niệm cho chính mình.

Thái Hậu cao hứng gọi ta tới ngồi cạnh nàng, còn ban ân vì ta và cháu gái của bà kết hôn mà nhận ta làm cháu nuôi. Ta thực sự không muốn,

nhưng trước ánh mắt mong chờ của cha và mẹ, ta không thể không bày ra một bộ dáng vô cùng biết ơn.

Sau đó mẫu thân nói, ân hoàng gia lớn như thế, có người cầu cả đời còn không được. Thế nhưng ta và Lôi gia lại có vinh dự này, đơn giản chỉ nhờ một cái hôn môi của con nhóc ba tuổi. Việc này làm nhiều người thực sự cảm thấy biệt khuất không nói nên lời.

Về sau, thỉnh thoảng ta được gọi vào trong cung. Cuối cùng, trước sự mời mọc nhiệt tình của Thái hậu, ta bèn dọn tới cung của người sống luôn. Ngày đó mẫu thân ta cao hứng tới cười không khép miệng lại được, còn địa vị của phụ thân trong triều càng được củng cố vững chắc.

Vào cung, việc làm cho ta thấy vui vẻ nhất là được thái hậu cho phép thoải mái ra vào Tàng Thư Các. Tàng Thư Các có nhiều sách tới mức ta cực kỳ thỏa mãn, vì vậy nếu không có việc gì làm là ta nhốt mình trong đó cả ngày. Mà sự tình làm ta phiền muộn nhất chính là nha đầu Hạ Trữ kia.

Thái hậu tín ngưỡng Phật Giáo, bà hay nói với ta, con người kiếp trước nếu làm nhiều chuyện xấu, kiếp này nhất định sẽ bị quả báo. Kiếp này làm chuyện xấu, kiếp sau nhất định sẽ tương báo. Nhân quả tuần hoàn không ngừng không nghỉ. Ta nghĩ, nếu thật sự có chuyện như thế, ước chừng kiếp trước ta phải làm bậy nhiều lắm thì kiếp này mới gặp được nàng.

Nhưng đến nhiều năm sau, ta lại nghĩ, nếu làm nhiều chuyện xấu mà có thể gặp lại nàng thì ta tình nguyện cả đời làm người xấu.

Hạ Trữ càng lớn thì năng lực phá hoại của tiểu ác ma này cũng ngày càng lớn. Tất cả những nơi nàng đi qua đều gà bay chó chạy, không được yên bình. Nghe nói thị nữ trong cung hoàng hậu thiếu chút nữa bị nàng buộc đi tự sát.

Từ lúc nàng biết nhận thức tới nay, trong hoàng cung Bang Thập, chỉ cần nghe thấy bốn chữ “công chúa Hạ Trữ” là từ Vương gia, tướng quân tới thái giám, cung nữ đều không khỏi kinh hồn táng đảm, cẩn thận tránh nàng như tránh hủi. Nhưng tiếng xấu của nàng càng lúc càng tăng thì lại xuất hiện một hiện tượng khá quái dị, đó là nữ oa này mỗi lần tới trước mặt của ta sẽ ngừng hẳn trò nghịch phá của mình, thay vào đó là nhìn chăm chăm vào mặt ta.

Không có ai thừa tình lực đi nghiên cứu xem con khi này rốt cuộc nhìn cái gì ở ta, mà sau khi chuyện trọng đại này được công bố, tất cả mọi người đều coi ta là vũ khí chung cực để đối phó Hạ Trữ.

Chỉ là trong lòng ta cũng rõ ràng, lực phá hoại của nàng không thay đổi, chỉ là tạm thời bị phân tán khi tập trung nhìn ta thôi.

Về sau, cảm tạ ông trời còn có đức hiếu sinh, một lần ngẫu nhiên, ta phát hiện ra chỉ cần lúc ta đàn là Hạ Trữ đang quậy âm âm như con khi có thể ngoan ngoãn ngồi yên nghe tới nhập thần, mặc dù ta thật sự cho rằng nàng chẳng hiểu cái gì đâu. Nhưng Hoàng thượng thấy nữ nhi bảo bối của ông ta có thể nghe lời như thế thì không khỏi kích động mà nắm lấy ta ta, run rẩy nói: “Nhược Nguyệt con ngoan, sau này Hạ Trữ thật sự phiền con trông nom rồi.”

Ta triệt để không biết nói gì.

Năm ta tám tuổi, nàng năm tuổi...

“Nhược Nguyệt ca ca, mau tới xem súng vật ta mới nuôi.” Tiểu Hạ Trữ mang theo một cái lồng trúc, bước chân loạng choạng chạy tới gần ta.

Ta không thèm để ý tới nàng, ngồi trong lương địch tiếp tục đọc sách. Thị nữ ở xa, lúc xung quanh không có người ta thường thờ ơ với nàng như thế.

Với việc ta không thèm nhìn tới, bình thường nàng sẽ náo một trận, nhưng một hồi rồi mà nàng vẫn yên tĩnh đứng đó, không nói một câu nào. Tò mò, ta ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ thấy một con rắn đang thè lưỡi ra ngay trước mặt. Ta bị dọa cho kinh hãi, nhảy dựng lên, lúc này mới phát hiện nàng đang nắm đầu con rắn này. Thấy ta bị dọa như thế, hầu tử kia ôm bụng cười ha ha.

Mấy phút đồng hồ sau, một đầu bếp của ngự thư phòng hồng học chạy tới, sắc mặt trắng bệch: “Công... công chúa! Đây là canh rắn mà Hoàng thượng muốn ăn mà.”

Ta chín tuổi, nàng sáu tuổi...

“Nhược Nguyệt ca ca, Nhược Nguyệt ca ca!” Ta từ trong thư phòng đi ra đã nghe thấy thanh âm non nớt đang gọi mình.

Ta nhìn ánh mắt của đám thị nữ, thái giám, sau đó bèn đi tới.

“Vòng tay của muội bị rơi xuống hồ rồi!” Công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn, đang ở bên bờ hồ, váy trắng như tuyết đã dính đầy bùn đất, ngay cả gương mặt trắng nõn cũng có dấu vết lấm len. Dù vậy, ta cũng không thể không thừa nhận, nàng thực sự là một đứa bé xinh đẹp. Chỉ tiếc là bốn thiếu gia ta không thể nào bị nàng lừa đâu.

“Vòng tay gì?” Ta ứng phó bằng cách nhìn quanh hồ nước, nghĩ thầm sao cứ có việc là nàng lại gọi ta như thế, việc này để nô tài làm là được rồi mà.

Nước vừa trong vừa mát, ngay cả đám cá chép đang bơi dưới đáy cũng có thể thấy rõ từng cái vẩy, nhưng nào có thấy vòng tay mà nàng nói.

“Tới đây xem đi!” Hạ Trữ kéo tay ta, ánh mắt nàng động lòng người làm ta không thể không khuất phục, đành phải ngoan ngoãn ngời xồm xuống, giúp nàng tìm vòng tay. Ai ngờ, vừa mới thò đầu xuống tìm, nàng đã ở sau lưng hung hăng đá vào mông ta một cái.

Ta ngã lộn đầu vào trong hồ.

“A... Có ai không? Nhược Nguyệt ca ca nhảy hồ tự vẫn rồi. Có ai không?” Nàng gân cổ kêu người tới cứu ta, thanh âm đầy hưng phấn và vui vẻ.

Vì vừa vào mùa thu lạnh nên ta bị sốt suốt hai ngày. Hai ngày này, cha mẹ và thái hậu đều tới thăm ta, lại nước mắt lưng tròng khích lệ ta: “Hài tử ngoan, sao con lại không nghĩ thông như thế. Đời con còn dài lắm, phải cố mà sống tốt...”

Một khắc này, ta thật sự muốn đi tự sát cho xong.

Ta mười tuổi, nàng lên bảy.

Cuối cùng Hạ Trữ cũng tới tuổi bắt buộc phải đi học. Hoàng Thượng tìm về các học giả có tiếng nhất Bang Thập để dạy cho nàng. Bề ngoài nàng rất ngoan ngoãn, luôn biểu hiện nhu thuận làm người ta yêu thương, vì vậy các thầy luôn để nàng được nghỉ học sớm hơn quy định.

Nàng chạy tới bên ta: “Nhược Nguyệt ca ca, những bài này muội không biết làm.”

Ta vẫn tập trung vẽ tranh, không thèm để ý.

“Nhược Nguyệt ca ca, người ta không biết làm thật mà.” Nàng bắt đầu làm nũng.

Ta tiếp tục lời đi.

Hạ Trữ lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, cầm lấy bút lông ở trên giá quẹt bừa lên bức tranh ta đang vẽ dở.

Ta bất đắc dĩ phải đầu hàng, cầm lấy bài tập của nàng viết mấy chữ, loáng cái đã làm bài xong giúp nàng.

Từ đó về sau, mỗi lần phu tử cho nàng về sớm thì bài tập về nhà lại càng nhiều lên. Mãi về sau, một lần khi ta không ở trong cung, phu tử mới than thở, công chúa à, sao chữ của người lại xấu như thế...

Ta mười một tuổi, nàng tám tuổi.

“Nhược Nguyệt ca ca, người xem bánh đậu xanh này ăn ngon không?” Nàng mang bánh ngọt tới cho ta.

Hiếm khi nha đầu này có lòng tốt như thế, ta lấy một miếng bỏ vào miệng, gật đầu: “Rất ngon.”

“Thật là rất ngon ư?” Mắt nàng mở to mang theo vui mừng.

Đôi con mắt long lanh của nàng làm nội tâm ta run lên, không tự chủ được mà gật đầu: “Rất ngon...”

Một giây sau, hai lông mày nhỏ nhắn của nàng nhăn lại: “Nhưng sau Trân Châu chỉ liếm liếm rồi lại không ăn?”

(Chú thích: Trân Châu là con chó trắng do Hoàng hậu nương nương nuôi dưỡng.)

Ta phun hết đồ ăn trong miệng ra, từ đó có chết cũng không chạm tới bánh đậu xanh.

Ta lên mười ba, nàng mười tuổi.

Hôm đó là sinh nhật mười một tuổi của nàng, Hoàng thượng mở cho nàng một bữa tiệc chúc mừng nhỏ. Nàng yên tĩnh ngồi nhận lời chúc phúc của mọi người, ra dáng như một vị công chúa nhỏ. Nàng mặc váy màu hồng phấn, con mắt sáng ngời long lanh, búi tóc nhỏ gọn gàng, mặt hồng hào rất đáng yêu.

Mẫu thân vỗ vỗ đầu ta, khích lệ: “Tiểu tử nhà ngươi thật là có phúc.”

Ta chỉ thấy buồn nôn. Nếu như thế gọi là có phúc khí thì lão thiên gia tốt nhất cứ để ta bất hạnh cả đời đi.

Trong yến hội, Hoàng thượng, hoàng hậu và thái hậu vô cùng vui vẻ nên không tránh khỏi uống vài chén rượu. Qua vài tuần rượu, mọi người đã đều ngà ngà say, nàng lặng lẽ lên tới giật giật góc áo ta, nói: “Nhược Nguyệt ca ca, theo ta tới đây.”

Thấy biểu hiện của nàng ngày hôm nay không tới nỗi nào, ta rất phối hợp đi cùng nàng. Tới phòng nàng, thấy nàng cúi húi lúi từ trong gầm giường ra một vò rượu, mở miệng vò ra, nghiêm trang nói với ta: “Ta đã mười tuổi rồi, đã không còn là trẻ con nữa. Ta cũng có thể uống rượu đấy.”

Lúc nói chuyện, nàng cười như hoa đào hé nở. Nhưng sau khi cẩn thận cân nhắc, ta phát hiện nụ cười kia của nàng rất hấp dẫn.

Hôm đó bọn ta uống rất nhiều, sau đó cùng lên giường ngủ. Nghe thị nữ của công chúa nói, đêm đó Hoàng hậu nương nương tìm nàng cả buổi, sau khi về tới phòng lại thấy chúng ta ôm nhau ngủ, bà ấy liền gật đầu vui vẻ, lại còn đắp chăn cho bọn ta nữa.

Từ đó về sau, ánh mắt mọi người nhìn bọn ta rất mập mờ. Hạ Trữ chẳng phát hiện ra cái gì, nhưng ta lại bỗng nhiên nhận ra, danh dự của ta từ sau đêm đó đã bị nàng làm mất hết rồi.

Ta mười sáu tuổi, nàng mười ba.

Trong nội cung có thứ gì nàng có thể phá hỏng, có người nào có thể chà đạp thì đều bị nàng dày vò qua một lượt hết rồi. Vì vậy, mục tiêu của nàng mở rộng ra, chính là trời đất bên ngoài thành Tử Du.

Hoàng thượng không cho nàng xuất cung, vì thế nàng bắt đầu lôi kéo ta nghiên cứu cách leo tường.

Nói nàng là hầu tử biến thành nàng lại không tin. Từ nhỏ tới lớn, sở trường lớn nhất của nàng không phải cầm kỳ thi họa hay thơ từ ca phú hay ngón nghề nữ công nào, mà chính là trèo cây.

Ta nói với nàng, loài khi trời sinh đã có ưu thế leo cây. Ứng lời ta nói, không quá nửa năm, không có bức tường nào trong hoàng cung mà nàng không leo qua được.

Lại qua một năm, ta mười bảy, nàng mười bốn.

Trong một năm này, danh tiếng của Hạ Trữ công chúa đã lan ra ngoài hoàng cung, truyền đi khắp các ngõ chợ. Nàng bắt đầu lần lượt tới bái phỏng phủ đệ của các quan liêu, đi không biết mệt. Mà nàng đúng là mèo mù vớ phải chuột chết, thậm chí có một lần còn lấy ra được bằng chứng tham ô của một đại quan nhị phẩm. Về sau nàng còn lấy lý do này để lên xuất cung, nói là đi hành hiệp trợ nghĩa.

Toàn Hoàng thành, nàng làm cho lòng người cảm thấy bàng hoàng.

Ta mười tám, nàng mười lăm...

Chỗ có thể chơi đùa đã chơi hết. Có một ngày, chúng ta ăn cơm tại một tửu lâu, chợt nghe bên cạnh có người nhắc đến các cô nương ở Tầm Hoa Viện. Sau khi Hạ Trữ nghe được thì mắt sáng lên, trong lòng ta thầm hô không tốt.

Nếu chỉ đi dạo kỹ viện không thì cũng không nói, nhưng sau đó lại còn gây ra chuyện ầm ĩ nữa.

Vì tướng mạo nàng xinh đẹp, lại không có kinh nghiệm giả trang làm nam nhân, vì thế không bao lâu đã bị vạch trần là nữ nhân. Một vài tên nam nhân háo sắc không rời mắt khỏi nàng, ta không thể không ra tay đánh người. Nhưng người bị đánh thảm nhất là tên đại sắc lang, em vợ của Phủ doãn hoàng thành.

Quan binh nhanh chóng vây lấy Tầm Hoa Viện, dù ta đã kéo Hạ Trữ chạy đi nhưng tin này vẫn lọt tới tai của Hoàng thượng.

Chuyện này khiến long nhan giận dữ, hạ lệnh giam Hạ Trữ lại, còn tận tình an ủi ta, nói rằng ông ấy biết chuyện này là do nha đầu Hạ Trữ kia bắt ép ta làm. Nhưng nha đầu đó vốn không hiểu chuyện, sao ta lại có thể đánh nhau với người ta vì nàng chứ. Lúc ấy, ta chỉ cười cười không nói.

Về sau, Thái hậu nước mắt nước mũi tấn tấn công đồn dập, Hoàng thượng không thể không thả nàng, lại còn phải cấp cho nàng một khối lệnh bài thông hành, còn giáo huấn nàng sau này có ra ngoài cũng không được vượt tường, phải đi đường lớn, không được gây chuyện, lại càng không được đi tới kỹ viện nữa.

Về sau Thái hậu nói với ta, Nhược Nguyệt người quá chiều Hạ Trữ rồi.

Ta nói, Hoàng nãi nãi người không phải cũng giống ta sao? Ta sao có thể không chiều nàng chứ? Ít nhất, đời này ta sẽ yêu thường nàng không có giới hạn.

Thói quen thật sự là một thứ đáng sợ, có thể làm cho một gia hỏa đáng ghét dần dần trở nên vô cùng đáng yêu. Làm cho ta quen với cách nàng quẩn lấy ta như một con khỉ nghịch ngợm, chiếm hết ánh mắt của ta, mãi cho đến khi ta không thể nào rời mắt được khỏi nàng nữa.

Nhưng tất cả những mộng đẹp đó đều tan vỡ vào năm ta hai mươi mốt tuổi.

Mùa đông năm đó, phủ đệ Lôi gia có 214 miệng ăn, trong một đêm bị tàn sát không còn ai sống sót, ngay cả tiểu tôn tử của Lý lão gia – người quét vườn cũng không thoát khỏi. Sau đó tiếp tục tra xét gia phả, tru di cửu tộc. Lần ấy, có bao nhiêu người thiệt mạng thật sự không còn đếm nổi nữa, mà đối với tính mạng của những người này, Hoàng thượng chỉ đưa ra một lời giải thích duy nhất: Mưu phản!

Mưu phản, tội danh này lớn tới cỡ nào, bất kỳ danh gia vọng tộc nào cũng sẽ không thể gánh nổi hai chữ này.

Mấy ngày đó, ta vì chuyện tình của liên minh thư sinh nên không ở Kinh thành nên mới tránh được một kiếp này. Cũng có lẽ, nếu ta còn ở đó thì đã không phát sinh chuyện này rồi.

Hoàng thượng nói không sai, là mưu phản. Ta không có lòng mưu phản, nhưng có thực lực để làm việc đó. Ta liên hệ với Lâm Chỉ vương gia, Tần đại tướng quân, chỉ trong vòng 3 ngày đã giết vào tới Hoàng thành, hơn nữa còn nhận được sự ủng hộ của dân chúng.

Dân chúng là một lực lượng vô cùng khổng lồ, mà dân chúng nghe lời ai? Nghe lời dư luận. Dư luận do ai làm chủ? Chính là thư sinh! Làm sao để khống chế thư sinh? Chính là liên minh thư sinh do ta đứng đầu.

Lúc trước khi lập ra hội này, ta cũng không hề nghĩ tới việc một ngày lại dùng tới nó vào việc như vậy.

Nhưng mà lão Hoàng để lại khiến ta biến liên minh thư sinh trở thành công cụ giết người. Dù sao ngàn vạn tính mạng của Lôi gia cũng phải có người bồi táng cùng.

Điều khiến ta vui nhất chính là mấy ngày đó Hạ Trữ không ở trong cung, nàng với Thái hậu ra ngoài dâng hương chưa về. Đêm ấy nhận được tin dữ, lúc nàng về tới nơi thì đúng phải lúc ta lãnh binh đồ sát Hoàng cung, đương nhiên những chuyện này về sau ta mới biết. Chắc chắn nàng đã thấy gia đình của nàng máu chảy thành sông, tiếng kêu rên ngập trời xanh...

Hoàng cung trong ký ức của ta và nàng đã sớm trở thành a tỳ địa ngục mất rồi.

Cũng may mắn là không có ai động tới nàng. May mắn nàng đã chạy trốn được...

Từ đó tới nay, rốt cuộc ta cũng không gặp lại nàng.

Ta đưa Lâm Chỉ Vương gia lên làm Hoàng đế, nhưng người trong thiên hạ đều biết rõ, người làm chủ chính là Lôi Nhược Nguyệt ta.

Ta có một cái hoàng cung lớn như thế, một Bang Thập lớn như thế, nhưng cuối cùng ta lại không có được Hạ Trữ.

Thành tựu cả đời ta, hạnh phúc cả đời ta đều chôn vùi nơi hoàng cung này, trở thành niềm bi ai lớn nhất cuộc đời ta.

Một năm, ba tháng, hai mươi lăm ngày sau đó, ta nhận được một phong thư từ Vương mới của Hán Thống là Mạc Lăng Tiêu gửi tới. Đã sớm nghĩ tới Hán Thống sẽ cầu viện, vốn ta không để ý tới chuyện đó, nhưng cái văn kiện khẩn cấp kia lại cho ta một lý do nhất định phải viện trợ cho hắn.

Trong phong thư có một bức tranh, trải rộng ra thì không ngờ lại là vẽ Hạ Trữ. Tay của ta trở nên run rẩy, trái tim không hiểu sao co rút đau đớn một trận.

Nàng mặc váy dài màu vàng nhạt, khoe mắt vui vẻ, tóc búi lên, một cây trâm ngọc cài trên tóc, đơn giản mà vô cùng ưu nhã, vô cùng đáng yêu.

Nhìn hình vẽ, có lẽ nàng sống rất ổn. Họa sĩ có thể đem ánh mắt của nàng vẽ đến sinh động như thế, hẳn cũng phải là người đã động lòng với nàng.

Trên bức vẽ còn có bốn chữ: “Giúp ta, có nàng.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 32

Tiền Tuyền

> A Mộc Đồ có thể cảm thấy Trữ Hạ đang run rẩy, hần nhú mà tỏ vẻ bất mãn.

Hần cảm thấy rất bất lực trước thái độ đó của nàng. Nàng cầm nàng lên, hần ra lệnh: “Không cho phép nàng nghĩ tới hần. Nàng chỉ có thể được nghĩ tới ta.”

Trữ Hạ đẩy tay hần ra, liếc nhìn hần, hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì thiên hạ này là của ta, ngàn vạn tính mạng trên đời này cũng là của ta, mà nàng cũng là của ta.” Lại là câu nói bá đạo này.

“Ngài có thể sáng tạo thêm chút được không?” Trữ Hạ trừng mắt nhìn hần.

“Thế nàng nói xem tại sao?”

“Bởi vì ngài đang ở trước mắt ta, cho nên ta cũng không cần phải nghĩ tới ngài.”

A Mộc Đồ nhìn nàng chăm chăm, sau nửa ngày mới nói: “Thế tại sao nàng ở trong mắt ta, nhưng ta vẫn đang nghĩ tới nàng.”

“Nói bậy! Ta vừa rồi gọi mãi nhưng ngài cũng chưa từng liếc ta lấy một cái.” Nàng trừng mắt lên.

“A, muốn hấp dẫn sự chú ý của ta sao, sao nàng không nói sớm một chút, ta sẽ nhiệt tình phối hợp.” Trong mắt hần tràn ngập vui vẻ, dùng vẻ mặt rất côn đồ hỏi tiếp: “Muốn hấp dẫn ta để làm cái gì vậy?”

Thấy con người màu lục của hần hơi tối lại, nàng cả kinh nhảy dựng lên, tranh thủ quay trở lại giường, vội vàng nói: “Không cần, đại nhân ngài bọn

bề công vụ, tiểu nữ tử như ta sao có thể lọt vào mắt ngài được... Ngài cứ tiếp tục đi.”

“Nhưng nàng lại khơi mào hứng thú của ta lên rồi...” Hãn đứng lên đi tới gần nàng, đôi mắt bảo thạch như đang câu hồn người ta vậy.

“Ta, ta sai rồi, ngài đại nhân không nên chấp kẻ tiểu nhân, tha cho ta đi.” Trữ Hạ phát hiện ra mình đã chọc nhăm người rồi, vì vậy vội vàng kéo chăn che trước ngực, lui về tít cuối giường.

Hãn bò lên giường, bò tới gần từng chút một như mèo vờn chuột, đôi con mắt màu lục đầy vẻ trêu chọc. Bàn tay của hãn vươn tới, dễ dàng bắt lấy chân trần của nàng, kéo nàng lại gần hãn.

“A...” Trữ Hạ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng của thái giám tùy tùng: “Khởi bẩm Vương, Lạc tướng quân tới!”

Trữ Hạ thở phào một hơi, cười nói: “Vương, công vụ quan trọng hơn, không cần vội vàng... Ha ha...”

Nàng muốn đứng dậy, thân thể to lớn của A Mộc Đồ lập tức đè lên, ép nàng không thể động dậy.

“Truyền Lạc tướng quân!” Hãn lớn tiếng nói, lại cúi người nói thầm bên tai Trữ Hạ: “Đừng nghĩ trốn ta, con mèo nhỏ. Nàng nên học cách ngoan ngoãn nghe lời.” Nói xong, hãn mới cười và buông nàng ra.

Lạc Bình Xuyên trước khi vào cửa đã nghe thấy tiếng kêu to của nữ nhân. Hãn mang theo tâm tình muốn xem kịch hay tiến vào phòng quấy rầy. Cũng không phải hãn không thức thời, ai bảo người nào đó nửa đêm còn lôi hãn từ trên giường xuống chứ.

Hắc hắc, nghe nói dạo gần đây Vương đem nữ nhân ở ngoài biệt viện tiến cung rồi, hãn vẫn luôn muốn tới gặp nhưng chưa có cơ hội. Nghe thấy tiếng nữ nhân kêu như thế, hãn đã tưởng tượng ra rất nhiều tràng cảnh, vậy nên vừa vào là hãn đã chứng kiến một màn kia.

Đáng tiếc Lạc Bình Xuyên chưa từng biết cái gì là “phi lễ chớ nhìn”, vì thế đôi mắt trừng lớn như chuông đồng vậy.

Vương... Này? Đứng lên?

A Mộc Đồ từ trên giường đứng dậy, lạnh lùng nhìn hẳn: “Thu hồi ngay tầm mắt của người lại!”

“Vâng!” Trước khi thu hồi ánh mắt, Lạc Bình Xuyên vẫn kịp liếc nhìn Trữ Hạ. Hẳn thật sự rất tò mò muốn biết nữ nhân như thế nào có thể khiến cho Vương phải giữ lại ở trong tẩm cung của mình. Chuyện này trước giờ chưa từng có đấy.

Khế Sa Vương đối với nữ nhân thực sự nổi danh lãnh cảm rồi.

Cái liếc nhìn này làm hẳn ngây ngẩn cả người.

Nữ nhân ở trên giường không phải là nữ nhân đã có chồng mà bọn hẳn gặp ở Long Lâm sơn trang sao? Nhất định là nàng ta rồi, mặc dù đã một năm trôi qua nhưng chỉ cần liếc nhìn hẳn cũng có thể nhận ra ngay.

“Bốn vương bảo người thu hồi ánh mắt cơ mà. Có cần ta nhắc tới lần thứ ba không?” A Mộc Đồ tiến tới ngăn trước mặt Lạc Bình Xuyên, ánh mắt u ám như sói hoang khiến cho Lạc Bình Xuyên rùng mình. Hẳn biết đây là tín hiệu nguy hiểm.

A Mộc Đồ rất chân thành với nữ nhân này.

Hẳn vội vàng cúi đầu, nụ cười treo trên khóe môi: “Bình Xuyên tuân mệnh, bệ hạ của ta.”

A Mộc Đồ chỉ chỉ vào cuốn sổ con trên bàn, nói: “Người xem cuốn sổ màu xanh da trời trên bàn kia đi.”

Lạc Bình Xuyên cầm cuốn sổ con lên với vẻ nghi hoặc, sau khi xem xong thì sắc mặt chợt biến.

A Mộc Đồ đi tới nói với hẳn: “Người lập tức tới thành Lạc Bách phụ trách điều động quân lực, ba chủ thành phía đông biên cảnh nhất định phải giữ vững. Hiện tại binh lực đều nằm ở phía nam, hai ngày sau Liệt sẽ tới hỗ trợ người. Phía đông trong ba ngày chỉ có thể điều động tối đa năm vạn binh mã. Nếu Lôi Nhược Nguyệt xuất binh thì nhất định sẽ mang đại quân, người phải tận lực giữ vững vị trí. Thủ không được cũng phải kéo dài thời gian chờ viện quân tới.”

Lạc Bình Xuyên chăm chú nghe, sau đó cẩn thận hỏi lại: “Vương, ngài dự tính bao lâu nữa thì đại quân Bang Thập sẽ tới?”

A Mộc Đồ hít sâu một hơi: “Nếu Lôi Nhược Nguyệt xuất binh có mục đích, vậy nhất định sẽ tới trong vòng ba ngày.”

“Thần lập tức xuất phát!” Lạc Bình Xuyên hành lễ, lui ra ngoài.

Hắn ra tới cửa, lại nghe thấy tiếng Trữ Hạ sau lưng: “Ta cũng muốn đi!”

A Mộc Đồ và Lạc Bình Xuyên đều sửng sốt quay lại nhìn nàng. Trữ Hạ nghiêm túc bò từ trên giường xuống, nắm lấy tay A Mộc Đồ: “Để cho ta đi đi. Ta và Lạc tướng quân sẽ cùng thủ thành!”

Ánh mắt của nàng rất chân thành, nhưng cũng không kiên định mà lại ngập tràn lo lắng.

A Mộc Đồ không gật cũng không lắc, chỉ hỏi lại: “Cuộc chiến giữa Khế Sa và Bang Thập, nàng thật sự có thể toàn tâm toàn ý đứng ở bên phía Khế Sa sao?”

“Là sao?” Trữ Hạ ánh mắt mơ hồ.

“Nàng sẽ hoàn toàn đứng ở bên phía ta, đối phó Lôi Nhược Nguyệt sao? Nàng sẽ trợ giúp quân Khế Sa giết người của Bang Thập sao? Nàng có thể nhìn nhân dân của mình máu chảy thành sông sao?”

Trữ Hạ gian nan nuốt nước miếng, đang định giải thích thì A Mộc Đồ lại hỏi tiếp: “Chung Trữ Hạ, nàng có biết chiến tranh là cái gì không?”

Nàng nhìn hắn, cảm giác mình như một con mèo hoang lang thang không có nơi chốn để về.

A Mộc Đồ nói với Lạc Bình Xuyên: “Người mau đi đi!”

Thu hồi lại lòng hiếu kỳ, Lạc Bình Xuyên lui ra ngoài, đóng cửa lại.

“Ta...” Trữ Hạ cúi đầu nói. “Có lẽ ta...”

Không đợi nàng nói xong, A Mộc Đồ đã nhẹ xoa đầu nàng, cười nói: “Nàng đi ngủ trước đi, ta còn bận một chút.”

Trữ Hạ lại nằm xuống đóng chăn đệm dưới đất, đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ.

Nàng nhìn trần nhà, muốn cười lại không cười nổi. Nàng một mực nhớ lại những câu hỏi vừa rồi của A Mộc Đồ dành cho mình... Nàng... thật sự có thể làm được sao? Bang Thập phản bội nàng, nhân dân Bang Thập đi theo Lôi Nhược Nguyệt và phản bội nàng, nhưng nàng có thể nhẫn tâm đối phó với bọn họ sao?

Đã hơn một năm rồi, nàng thật sự có thể lạnh lùng vung đao giao đấu với quân Bang Thập sao?

Thật sự là một lựa chọn gian nan và khó nghĩ.

Nàng nằm suy nghĩ mãi cũng ngủ quên luôn. A Mộc Đồ nhìn nàng hồi lâu, khe thở dài, sau đó ôm nàng lên giường, trên môi nở một nụ cười nhẹ, lâu bầu nói: “Làm sao ta có thể đưa nàng tới cho Lôi Nhược Nguyệt được cơ chứ...”

Nhưng hết thảy đều không giống như A Mộc Đồ tính toán. Lúc hẳn đi ngủ thì nàng chưa dậy. Đến chiều, khi hẳn tỉnh lại thì Trữ Hạ đã rời đi.

Hẳn tưởng nàng giống như ngày thường dạo chơi ở trong cung, sau đó mới lại phát hiện thư phòng có dấu vết bị lục lọi. Hẳn đi tới trước bàn sách, ngạc nhiên nhìn thấy một phong thư, cả kính mở ra thì lại không khỏi dờ khóc dờ cười.

Thư là của Trữ Hạ viết, đầu tiên là viết bằng chữ Khế Sa, chữ sai be bét, có những đoạn không viết được thì vẽ tranh thay thế. Về sau, ngay cả vẽ tranh cũng không nổi, nàng liền dứt khoát viết bằng chữ Bang Thập, như vậy A Mộc Đồ còn hiểu được chút ít.

Thư của nàng đại khái nói rằng nàng muốn tới tiền tuyến tìm Lạc Bình Xuyên, bảo hẳn không cần phải lo lắng. Nàng còn cầm của hẳn hai thứ, một là lệnh bài của Hoàng đế có thể ra lệnh cho tất cả quan viên, hai là phối ngọc tùy thân của hẳn, mong hẳn đừng keo kiệt mà so đo với nàng...

A Mộc Đồ sờ sờ miếng ngọc bên người, quả nhiên là đã bị nàng lấy đi. Nàng vậy mà lại nhân lúc hẳn ngủ ăn trộm đồ của hẳn.

Nữ nhân chết tiệt này! Đời này hẳn chưa từng thấy nữ nhân nào to gan như nàng. Dám trộm đồ đạc của hẳn, nàng cho rằng mình là hồ ly có chín cái mạng sao?

Chung Trữ Hạ, chỉ bằng cái tội này, ta nhất định sẽ bắt nàng trở về đánh đòn một trận, dù cho nàng có chạy tới chân trời hay góc bể.

Đối với Trữ Hạ mà nói, chạy trốn khỏi Hoàng cung cũng không phải là việc khó khăn gì. Huống hồ những ngày này nàng đều âm thầm quan sát những nơi phân bổ thị vệ, khiến cho việc chạy trốn càng thêm thuận lợi.

Ngoài ra, nàng còn cầm theo một chút ngọc khí châu báu trong cung để làm lộ phí đi đường. Nàng tự an ủi mình, cái này cũng không thể tính là trộm được, thiếu vài kiện đồ vật, đối với Khế Sa giàu có mà nói chẳng khác nào cái lông trâu mà thôi.

Vừa ra khỏi thành Đô Linh, nàng liền mua chút bánh ngọt mang theo trên đường, sau đó mua một con ngựa. Vỗ vỗ lưng con ngựa, nàng lại nhớ tới Tiểu Tam. Tiểu Tam chắc vẫn ở nam quân doanh. Nàng phải đi về phía đông. Cũng may thời gian Lạc tướng quân mới rời đi không lâu, hy vọng có thể vượt qua được.

Trên thực tế, Lạc Bình Xuyên ra roi thúc ngựa ngày đêm, làm sao Trữ Hạ có sức mà bắt kịp được. Hắn tới đông quân doanh, lấy đi số nhân mã ít ỏi còn lại ở nơi này, sau đó tiếp tục đi về hướng đông. Ba ngày sau tới thành Kinh Cúc thì rất ngạc nhiên khi biết tình thành Lạc Bách ở phía trước đã rơi vào tay giặc. Đội quân của Lôi Nhược Nguyệt hành quân còn nhanh hơn dự kiến.

Thái thú thành Kinh Cúc nói thành Lạc Bách đã rơi vào tay giặc cách đây một ngày, mà số huyện thành nhỏ rơi vào tay Bang Thập đã lên tới con số 9. Chỉ còn hai trong ba chủ thành ở tiền tuyến phía đông này là thành Kinh Cúc và thành Tốc Liêu vẫn còn thủ vững, nhưng mười vạn quân tiên phong Bang Thập đã đang trú đóng ở cách hai thành ba mươi dặm.

“Ý của ngươi là ngoài thành Kinh Cúc ba mươi dặm hiện có năm vạn quân Bang Thập đang trú đóng?” Lạc Bình Xuyên hoảng sợ! Năm vạn! Quá độc ác rồi!

Bang Thập đã gả công chúa tới hòa thân, làm sao lại có thể tiến công Khế Sa nhanh như vậy? Nếu Lôi Nhược Nguyệt muốn tham gia vào trận này, vậy công chúa hòa thân thì sao? Dù có thế nào, chuyện này thật sự quá không hợp lý rồi.

Huống hồ thông minh như Lôi Nhược Nguyệt cũng phải biết, cho dù có dã tâm thế nào cũng không nên chọn thời điểm này để ra tay. Ngồi đợi để làm ngư ông đắc lợi chẳng phải tốt hơn sao?

Ai, lần này là năm vạn quân tiên phong, mỗi người một cước là có thể giảm sập tường thành Kinh Cúc rồi.

“Chúng ta chỉ có 3000 người, tối đa cũng chỉ có thể kiên trì một ngày!” Thái thú thành nghiêm túc nói: “Lạc tướng quân, thành còn người còn, thành mất người mất, chúng ta sẽ không đi, muốn chiếm thành Kinh Cúc thì phải bước quan xác của ta.”

Lạc Bình Xuyên vỗ vỗ vai thái thú thành Kinh Cúc, thấy hãn đã ngoài năm mươi mà ánh mắt vẫn kiên định đến thế thì không khỏi kính nể trong lòng. Khế Sa mạnh cũng vì có những người như thế này chèo chống những năm qua.

“Dân chúng đã đi hết chưa?” Lạc Bình Xuyên hỏi.

“Đã hoàn toàn rút lui rồi.” Thái thú kính cẩn trả lời.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một hồi náo động, vệ binh tới báo: “Đại nhân, ngoài thành có người cầu kiến, nói có chuyện gấp cần tìm Lạc tướng quân. Chúng tiểu nhân không dám cho người vào, hãn vẫn đang ở bên ngoài.”

Thái thú nghe xong thì nhìn về phía Lạc Bình Xuyên. Lạc Bình Xuyên sững sờ một chút, bước ra phía cửa, lại ngạc nhiên khi thấy người gầy gò với gương mặt đen sì bên ngoài. Người nọ tuy nhỏ nhưng giọng không nhỏ, nàng thô lỗ hét lên: “Tướng quân, là ta, Vương phái ta tới. Mau mở cổng.”

Lạc Bình Xuyên nhìn kỹ, đúng là người bên gối của Vương. Tuy mặt nàng bị bôi tới đen sì, y phục rách rưới như một tên ăn mày nhưng ánh mắt lại sáng ngời.

“Nhanh, mau mở cửa cho hãn!” Lạc Bình Xuyên nói với thủ vệ bên cạnh, lại vội vàng đi xuống nghênh đón.

Trữ Hạ thoáng cái đã vịn vẹo cái eo, nói tiếp: “Mệt chết đi được, tướng quân chạy cũng thật nhanh, ta thiếu chút nữa bị con ngựa lồng lên làm ngã chết rồi.” Nàng không đợi Lạc Bình Xuyên đặt câu hỏi đã lại hỏi: “Nơi này có chỗ nào để tắm rửa không?”

Chúng tướng và Thái thú sững sờ tại trận, đối với tên thiếu niên ăn mày này cực kỳ tò mò, lại không biết phải làm gì, cùng đưa mắt nhìn Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên nói với mọi người: “Các người chờ một chút.” Sau đó đem Trữ Hạ kéo vào phòng, đóng cửa lại, hạ giọng hỏi: “Sao cô lại tới

đây?”

Trữ Hạ cười gian, đem lệnh bài cho hắn xem, lễ thẳng khí hùng nói: “Đương nhiên là hoàng thượng phái ta tới rồi.”

Lạc Bình Xuyên không thèm liếc lệnh bài, chỉ chăm chú nhìn nàng, phảng phất như trên người nàng có vàng vậy.

“Cô có biết tình huống ở đây bây giờ thế nào không? Thành Kinh Cúc lúc nào cũng có thể bị công chiếm, sao Hoàng thượng có thể để cô tới đây được chứ?”

“Thật mà!” Trữ Hạ nóng nảy, lại móc từ trong ngực ra cái lệnh bài tùy thân của A Mộc Đồ: “Người xem, ngay cả ngọc bội bên người mà hoàng thượng cũng giao cho ta rồi...”

Lạc Bình Xuyên không đợi nàng nói xong, lạnh lùng trả lời: “Tướng ở bên ngoài có lúc không cần theo quân lệnh. Ta không biết làm sao cô có thể trộm được vật này, trừ khi nhìn thấy chính Hoàng thượng, nếu không cô lấy cái gì ra cũng vô dụng. Mau trở về. Chiến trường không phải địa phương nữ nhân nên tới.”

Trữ Hạ nói: “Tướng quân, ta có lệnh bài của Hoàng thượng ở đây, dù người có thừa nhận hay không, ở lại hay đi là ta quyết định.”

Lạc Đồng Bằng cười lạnh: “Cô thật sự cảm thấy cô có thể quyết định sao?”

“Việc hãm thành hiện tại nguy cấp hơn, người còn muốn quản ta sao?” Trữ Hạ tức giận, hung hăng trừng mắt với hắn.

“Nói rất đúng, ta thật sự không có thời gian chơi đùa với cô.” Lạc Bình Xuyên kéo cổ tay Trữ Hạ, đưa nàng ra khỏi phòng, sau đó nói với đám binh sĩ đang hiếu kỳ nhìn về phía này: “Mang dây thừng đến đây.”

“Này! Người không thể đối đãi với ta như thế.” Trữ Hạ hét lên.

“Không thể đối đãi với người như thế? Vậy người muốn ta đối đãi với người như thế nào? Ta không có thời gian chơi đùa với người!” Lạc Bình Xuyên trói gô Trữ Hạ lại, sau đó nói với thái thú: “Phái mấy người đưa nàng ta về thành Đô Linh.”

“Lạc Bình Xuyên!” Trữ Hạ phẫn nộ, nàng to gan chạy tới đây là vì cái gì chứ.

“Đi ngay!” Lạc Bình Xuyên vung tay lên.

“Khoan... khoan, đợi một tí... Đợi một chút thôi!” Trữ Hạ bị mấy người kéo đi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, ngoảnh đầu lại kêu to: “Ta có biện pháp đánh lui quân Bang Thập. Thật đấy! Ta có cách mà!”

Không chỉ Lạc Bình Xuyên mà tất cả đều dừng lại vài giây. Trữ Hạ thấy vậy lại tiếp tục kêu to: “Ta, ta có biện pháp bảo trụ thành Kinh Cúc.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33

Đốt Thành (Thượng)

> "Buông hẳn ra." Lạc Bình Xuyên đi tới. "Người có biện pháp?"

Trữ Hạ hắng giọng một cái, lại hỏi: "Thống soái quân Bang Thập bên ngoài là ai?"

"Là phó tướng tiên phong Lưu Dân." Thái thú bậm báo.

Trữ Hạ nghĩ nghĩ, nhìn sắc trời, lại nhìn kiến trúc xung quanh, sau đó nhẹ nhàng cười nói: "Chuẩn bị nước tắm cho ta đã. Mặt khác, thu thập thật nhiều rơm rạ và lưu huỳnh lại."

Thái thú quay đầu chờ ý kiến của Lạc Bình Xuyên. Lạc Bình Xuyên nhìn nàng, khoe miệng nhếch lên: "Cho ta một lý do để làm theo lời người."

"Người không có lựa chọn nào cả." Trữ Hạ đi tới gần hẳn, nhíu mày. "Người không nắm chắc đánh lui được quân Bang Thập, nhưng ta thì có."

Lạc Bình Xuyên ngưng mắt nhìn nàng, nàng cũng nghênh ngang tiếp nhận ánh mắt của hắn.

Hắn thấy trong mắt nàng đầy sự sắc bén, dù có thế nào cũng không che đậy nổi sự sắc bén đó. Loại sắc bén ấy, Lạc Bình Xuyên chỉ từng thấy qua ở một người, chính là Khế Sa Vương.

Ma xui quỷ khiến thế nào hắn lại đồng ý: "Được, ta tin người."

Trữ Hạ ăn một chút, tắm rửa toàn thân, sau đó thay đổi sang trang phục binh lính bình thường, cả người nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều.

Nàng đi vào quân doanh thống lĩnh, không ai ngăn cản nàng. Lạc Bình Xuyên, Thái thú và mấy vị tướng lĩnh thấy nàng tới thì đều ngẩng đầu nhìn

nàng chăm chăm. Bọn họ đều không tin, bọn họ bàn bạc lâu như vậy cũng không tìm ra biện pháp nào có thể giúp 3000 người thắng nổi năm vạn người, sao một tên tiểu binh quèn thế này lại có thể chứ.

Trữ Hạ mỉm cười chào mọi người, sau đó đi tới cạnh Lạc Bình Xuyên, tự giới thiệu: “Tên ta là Chung Trữ Hạ, là binh sĩ dưới trướng của tướng quân Long Mạt Cửu ở Nam quân doanh, các vị đại nhân cứ gọi ta là Trữ Hạ là được.”

Sau đó nàng quay sang hỏi Lạc Bình Xuyên: “Tình hình hiện tại thế nào?”

Lạc Bình Xuyên chỉ vào bản đồ quân sự, đáp: “Quân địch có năm vạn, trú đóng ở cách thành ba mươi dặm. Bên ta chỉ có 3000 người, viện quân của Đông quân doanh sẽ tới sau một ngày nữa. Nam quân doanh cũng đã điều động, trong vòng ba ngày nữa kỵ binh sẽ tới đây.”

“Nói cách khác, chúng ta cần phải kiên trì ít nhất một ngày.” Trữ Hạ hỏi tiếp. “Năm vạn quân địch trú đóng cách đây ba mươi dặm là vào lúc nào?”

Thái thú đáp: “Sáng nay, ước chừng hai, ba canh giờ trước.”

Trữ Hạ nhíu mày trầm tư, tất cả mọi người đều im lặng nhìn nàng, nhưng ai cũng đều không quá mong đợi vào nàng.

Nhưng có câu nói “ngựa sống dẫu sao cũng hơn ngựa chết”, mọi người không thể nghĩ ra biện pháp gì tốt, đều đã lên tinh thần liều chết đánh một trận. Nếu tên tiểu binh này có thể nghĩ ra cách thì tốt rồi, còn không thì tình hình cũng chẳng tệ hơn được nữa.

Một lúc sau, Trữ Hạ ngẩng đầu, nhìn bốn xung quanh, chậm rãi mở miệng: “Hỏa dược, lưu huỳnh, củ khô trong thành có nhiều không?”

Thái thú ngẩn người, đáp: “Số lượng không ít, vừa nãy mọi người đã góp nhặt khá nhiều.”

Trữ Hạ gật đầu, lại nói: “Phó tướng Lưu Dân của Bang Thập nổi tiếng về đánh trận đêm, ta nghĩ mọi người đều đã biết.”

Mọi người đều đồng loạt gật đầu.

Trữ Hạ lại nói: “Như vậy, chúng ta có thể dự đoán, vào lúc mặt trời lặn hoặc nửa đêm hẳn sẽ cho quân tấn công thành Kinh Cúc này.”

“Cho nên?” Lạc Bình Xuyên nhíu mày.

“Kỳ thực, ta cũng không biết nhiều về các tướng lĩnh Bang Thập cho lắm, Lưu Dân cũng chỉ mới nghe qua danh tiếng. Mấy năm, mấy tiểu quốc ở phía đông Bang Thập phát sinh bạo loạn, Bang Thập từng phái binh đi trợ giúp, Lưu Dân bắt đầu nổi tiếng từ thời điểm này. Hãn nổi danh thứ nhất vì chinh quân nghiêm cẩn, thứ hai chính là đánh địch đêm. Lúc hãn luyện binh đều là chinh quân vào nửa đêm.” Trữ Hạ dừng một chút, quan sát biểu cảm của tướng sĩ xung quanh, sau đó tiếp tục nói: “Chúng ta hiện tại có hai lựa chọn, một là như các vị nói, sống chết tại chỗ. Nhưng ta nghĩ rằng, chắc các vị đều hiểu, 3000 quân đối đầu với năm vạn quân là khái niệm gì, trừ phi thành Kinh Cúc này có phòng ngự vô cùng cường đại, nếu không, dù chỉ trụ vững trong hai canh giờ thôi cũng đã được coi là kỳ tích rồi chứ đừng nói là chống chọi đến bình minh ngày mai, đợi quân cứu viện đến tiếp ứng.”

“Vậy người định thế nào? Hòa công ư?” Lạc Bình Xuyên hỏi. Hãn vẫn nghĩ mãi không ra vì sao Trữ Hạ muốn thu thập hỏa dược, cỏ khô, những thứ này không có nhiều giá trị phòng ngự. Chẳng lẽ nàng định mai phục?

“Lạc tướng quân đoán đúng rồi.” Trữ Hạ cười với hãn.

Lạc Bình Xuyên cảm thấy khó chịu. “Người muốn dùng hỏa công để mai phục với quân Bang Thập sao? Bây giờ đang là mùa xuân, khí hậu ẩm ướt, dù trên đường đi bọn chúng phải xuyên qua rừng núi nhưng cũng không thể nào dùng hỏa công được.”

“Ta muốn dùng hỏa thiêu bọn chúng, nhưng không phải ở trên đường đi.” Trữ Hạ cười nhạt, trong mắt cố giấu một tia cảm xúc. “Ta muốn đốt toàn bộ thành Kinh Cúc này.”

Lời vừa nói xong, mọi người đều hoảng sợ.

“Có câu nói ‘lừa vào chỗ chết sau đó tái sinh’. Chúng ta bỏ lại thành Kinh Cúc, phủ lên các nóc nhà trong thành cỏ khô, hỏa dược, các thứ dễ đốt. Sau khi Lưu Dân đem quân vào chiếm thành, chúng ta phóng hỏa đốt chúng. Người sợ lửa thiêu chứ tường thành đâu có sợ. Đợi trong thành trở nên hỗn loạn rồi, 3000 quân ta mai phục ở các hướng ra khỏi thành. Bọn hãn hoảng hốt chạy bừa nên sẽ không còn bao nhiêu ý chí chiến đấu. Mà

bốn cửa thành nhỏ thế, bọn hãn có nhiều người hơn thì cũng làm gì được ta chứ.”

Một tướng lĩnh bưu hãn vỗ tay đành đạch, kêu lên: “Chủ ý hay.”

Lạc Bình Xuyên trầm tư: “Tuy là một chủ ý không tốt lắm, nhưng dưới tình hình này chỉ có thể làm như vậy.”

Dứt lời, hãn lại hỏi thái thú: “Hiện tại trong thành có bao nhiêu cung tiền?”

Thái thú nói: “Số lượng rất nhiều.”

“Tốt!” Lạc Bình Xuyên phân phó. “Phái người trái cỏ khô lên các nóc nhà, lưu huỳnh thì không thể rải nhiều vì nó có mùi đặc trưng dễ bị phát hiện. Tìm người dọn dẹp một chút, những thứ có thể mang đi thì mang đi, nhưng nhớ phải để lại chút ít vũ khí trong thành để quân Bang Thập nghĩ rằng chúng ta mất hết chiến ý, bỏ thành mà chạy. Nửa canh giờ sau tất cả tập hợp ở cửa thành.”

Các tướng lĩnh mệnh mà đi, trong phòng chỉ còn lại Lạc Bình Xuyên và Trữ Hạ. Hãn thu hồi bản đồ, phát hiện Trữ Hạ vẫn đang đứng cười nhìn hãn.

“Chỉ cần lần này có thể giữ được thành Kinh Cúc, sau khi trở về ta nhất định sẽ nhường công lao cho cô.”

“Người cho rằng ta làm thế là vì nịnh nọt A Mộc Đồ sao?” Trữ Hạ cười ha ha hai tiếng, thế nhưng trong mắt lại tràn đầy bi ai.

Lạc Bình Xuyên sững sờ, không ngờ nàng dám gọi thẳng tên của Vương. “Ta cũng muốn biết tại sao cô lại chạy tới tiền tuyến này? Vì lý do gì mà cô lại kiên trì như thế?”

Trữ Hạ đưa mắt nhìn qua cửa sổ, bầu trời bên ngoài cao xanh vô cùng. “Ta không có lý do để kiên trì nên mới muốn tìm một lý do cho mình. Ta muốn làm cho mình không còn đường lui nữa.”

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng, nhất thời câm lặng. Tại sao một năm trước trong Long Lâm sơn trang nàng còn là thê tử của kẻ khác, một năm sau lại chạy tới bên người Khế Sa Vương? Mà bây giờ, nàng lại ở thành Kinh Cúc này chiến đấu cùng với hãn chứ?

Nhưng lần này, hãn cố gắng không hiểu kỳ nữa, hãn thậm chí còn nghĩ mình tốt nhất không nên biết vì cái gì. Nữ tử trẻ tuổi này trong mắt đầy vẻ đau thương và thống khổ, ... hơn thế nữa dường như là rất coi thường mạng sống.

Sau lưng cái lý do coi thường mạng sống này, có thể là một câu chuyện mà không phải nữ tử nào cũng có thể chịu đựng được.

“Điều quan trọng nhất với nữ nhân chính là tìm được một nam nhân mình có thể nương tựa, sau đó sinh mấy đứa con, giúp chồng quán xuyến nhà cửa. Sau này lại nhìn con cái lớn lên, cưới hoặc gả đi, ôm mấy đứa cháu cho qua ngày tháng, đó mới là hạnh phúc.” Hãn nhẹ giọng thở dài, giọng rất khẽ.

Trữ Hạ dựa vào cửa sổ, ánh mắt không có tiêu điểm, gió nhẹ vuốt ve gương mặt. Trong không khí còn có thể ngửi ra mùi cỏ non, như một mùa xuân tuyệt vời, ấy vậy mà tất cả lại sắp bị mùi máu tươi, mùi cỏ cháy lấp đi.

“Ta không có cái mệnh đó.” Trữ Hạ nhẹ giọng nói, thanh âm nhẹ nhàng như từ xa bay tới.

“Nếu như chút nữa có chuyện phát sinh, cô nhất định phải rời đi, trở lại bên cạnh Vương.” Lạc Bình Xuyên đi đến trước mặt nàng, nghiêm túc nói.

“Tại sao?” Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn hãn.

“Bởi vì cô là nữ nhân. Cô chính là nữ nhân của Vương chúng ta. Binh sĩ Khế Sa đều là những con người sắt đá, sẽ không ai chịu chết ở sau lưng cô đâu.” Lạc Bình Xuyên cười. “Đây là yêu cầu duy nhất của ta, có thể làm được chứ?”

“Nếu như ta nói không thì sao?”

“Ta sẽ trói cô lại rồi đưa đi.”

“Được, ta đồng ý.”

Bố trí xong tất cả, Lạc Bình Xuyên điểm binh trước khi rời đi.

Hãn phân 3000 người thành hai tổ. Một tổ phục kích quân Bang Thập trên đường đến, một tổ mai phục ở cổng thành. Mai phục là để giảm bớt số lượng quân địch, kế hoạch của Trữ Hạ nhìn có vẻ tốt nhưng không chắc tất cả năm vạn người đều vào thành. Cho nên ý nghĩa của lần phục kích này

không phải là để tiêu diệt bao nhiêu quân địch mà chính là để bọn hãn nổi lên lòng nghi ngờ, xua toàn bộ quân vào trong thành.

Phục kích, ngoại trừ đánh vào tâm lý địch còn là để làm chậm bộ pháp hành quân của địch. Kế hoạch của Trữ Hạ không biết có thể thành công được bao nhiêu, trước mắt càng kéo dài được thời gian thì càng tốt, hy vọng đợi được viện binh đến cũng càng tăng lên.

Mà mấu chốt nhất là lửa đốt thành phải do bọn họ phóng.

Đây là một bước nguy hiểm nhất, cũng là bước quan trọng nhất. Rất nhiều tướng sĩ tranh nhau đi làm, nhưng Lạc Bình Xuyên đều từ chối hết.

Không ai có thể thích hợp hơn hãn.

Trữ Hạ nhìn hãn, đột nhiên cảm thấy chiến tranh rất buồn cười. Làm tướng quân, nắm trong tay tính mạng của thuộc hạ, không biết có cảm thấy áp lực hay không?

Trữ Hạ muốn tham dự phục kích nhưng Lạc Bình Xuyên không đồng ý, để nàng ở trận doanh ngoài thành.

Ỗ vào sự hiểu rõ về địa thế, hơn hai ngàn quân Khế Sa tiến đến điểm phục kích đầu tiên.

Kỳ thực, trên đường đi, chỉ có hai nơi có thể đặt phục binh.

Một là khe núi, đương nhiên, phải là khe núi có dốc dựng đứng, nếu qua dốc núi này sẽ có rất nhiều bụi gai lớn, chỉ cần bọn họ chạy về tới địa phận bên này là quân địch sẽ không thể nào truy kích được nữa.

Hai là cánh rừng, cánh rừng có khả năng ẩn nấp rất tốt, lực công kích không cao nhưng tính an toàn lại rất cao, có thể kéo dài thời gian một cách tối đa.

Đối với hai nơi đặt mai phục này, Lạc Bình Xuyên cũng không ôm quá nhiều mong chờ, nhưng ít nhất cũng có thể cầm cự thêm một chút thời gian. Mặt khác, hãn cũng muốn đánh bạc một lần, hãn tin rằng Bang Thập cho rằng bọn hãn sẽ cố thủ trong thành Kinh Cúc mà không dám ra ngoài đánh phục kích.

Lạc Bình Xuyên tự mình đi, để lại Thái thú, Trữ Hạ và một ngàn người ở trong thành Kinh Cúc. Quanh thành không có núi cao, không có sông, chỉ có từng mảng cây gai lớn tạo thành vòng bảo vệ mà thôi.

Cho nên dân chúng trong thành này đều có loại áo khoác đặc biệt giúp đi xuyên qua những bụi cỏ gai này. Thái thú dẫn theo đoàn người mặc trên người áo khoác da tiến vào trong những bụi gai tiến hành mai phục, đợi đến khi Lạc Bình Xuyên về phóng hỏa, bọn hắn có thể chặn ở bốn cửa ra để làm trận quyết chiến cuối cùng.

Mỗi người đều nắm chặt cung tên trong tay, hơn một ngàn người yên tĩnh chờ đợi trong đêm tối.

Có lẽ tối nay bọn hắn sẽ bỏ mạng ở nơi này, nhưng bọn hắn có thể tiêu diệt nhiều địch nhân hơn. Bọn hắn dùng mạng bảo vệ thành Kinh Cúc này, coi như là đồng quy vu tận với địch.

Đêm xuống.

Thái Thú lo lắng chờ đợi, đến tận lúc có tiếng bước chân hỗn loạn ở phía sau vang lên thì hắn mới vui vẻ hơn một chút. Đây có thể chính là quân phục kích theo con đường nhỏ trở về.

Trên người Lạc Bình Xuyên hơi bẩn, cũng dính một chút máu nhưng khí sắc rất tốt nên chắc đó cũng không phải máu của hắn. Hắn giao lại binh sĩ cho thái thú, nói: “Hết thấy đều theo kế hoạch, mặc dù không tạo thành đòn trí mạng cho địch nhưng cũng làm tổn hại một chút binh lực của bọn chúng. Bên ta bị thương năm mươi người, chết ba người.”

Thái thú gật đầu, tranh thủ thời gian an bài binh sĩ vừa quay về. Lạc Bình Xuyên tự mình đi vào thành Kinh Cúc.

Đêm không trăng không sao, đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón. Đêm càng lúc càng sâu.

Gió bắt đầu nổi lên.

Lạc Bình Xuyên đứng trên tường, bỗng nhiên lại có cảm giác coi thường tất cả. Thì ra thiên địa to lớn cũng chỉ thế mà thôi...

Tối nay, để cho lửa thiêu cháy thành Kinh Cúc, chiếu rọi khắp lãnh thổ Khế Sa. Dùng máu tươi năm vạn binh sĩ Bang Thập để nhuộm đỏ trắng rằm.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34

Đốt Thành (Hạ)

> Hai canh giờ sau, quân Bang Thập rốt cuộc cũng tới được chân thành Kinh Cúc. Binh sĩ cầm đuốc làm sáng một vùng trời, chỉ thấy bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng lửa cháy lép lép, thật sự là một không khí quý dị làm người ta hít thở không nổi.

Lạc Bình Xuyên từ trên tường thành nhìn xuống, lông măng trên người không khỏi dựng ngược. Khó trách tại sao Lưu Dân lại kiên trì đánh đêm như thế, binh lính của hắn thật giống như ma quỷ, trên mặt vẽ mực đỏ, khi ánh lửa hắt vào nhìn vô cùng âm trầm. Bọn chúng không hò hét, không nổi trống mà cực kỳ yên lặng làm cho lòng người càng cảm thấy áp bách.

Nếu gọi đây là một loại chiến thuật, vậy thì nó là một loại chiến thuật vô cùng đặc biệt rồi.

Cửa thành Kinh Cúc rộng mở, bọn chúng còn đang do dự không dám vào, liền phía một tiểu đội đi vào trong xem xét.

Một lúc sau, toàn bộ quân ngoài thành đều vào trong thành. Bốn cửa đóng kín, cờ căng lên, chính thức tuyên cáo thành Kinh Cúc đã thuộc về Bang Thập.

Thế nhưng bây giờ ác mộng của chúng mới bắt đầu.

Quân Bang Thập sau khi chiếm lĩnh thành thì điều đầu tiên làm chính là lục soát toàn thành, thu thập vật phẩm và vũ khí, sau đó chỉnh đốn quân đội. Sau khi tất cả đã xong, Lưu Dân mới phân phó toàn quân nghỉ ngơi.

Lưu Dân vô cùng vui vẻ, không ngờ đêm nay lại lập thêm một công lớn nữa. Vốn cho rằng trên đường đi gặp mai phục, thành Kinh Cúc này sẽ rất

khó đánh, không ngờ khi đến nơi lại là một tòa thành trống. Ngoại trừ một chút tổn thất do quân mai phục gây ra, có thể nói là không tổn một chút sức lực nào cũng có được thành.

Có lẽ quân giữ thành cảm thấy không giữ được nên không muốn ngăn cản quân Bang Thập nữa mà trực tiếp bỏ thành chạy lui về sau.

Lưu Dân phân phó mọi người nghỉ ngơi, ngày mai sẽ báo tin cho Lôi thừa tướng để nhận thưởng.

Mất hai canh giờ để chinh quân, cuối cùng trong thành cũng dần an tĩnh lại.

Cảnh ban đêm thâm trầm, đúng là đêm đen để giết người trong truyền thuyết.

Lạc Bình Xuyên ngồi trên nóc một kho củi trong thành, tay cầm hộp quẹt tung lên rồi bắt lấy lộp đi lộp lại rất nhịp nhàng.

Chờ đợi là một chuyện vô cùng buồn chán. Hắn hít sâu một hơi rồi mở mắt ra, tầm nhìn ban đêm của hắn vô cùng tốt, có thể thấy được quang cảnh bốn phía xung quanh.

Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống, nhón chân như một con mèo, yên lặng không hề gây ra tiếng động nào.

Vừa đẩy cửa ra, hắn chợt nghe thấy một hồi thanh âm âm ì gần đó. Hắn dừng một chút, thân ảnh lóe lên, cả người chìm vào bóng đêm.

Tiếng ồn ào kèm theo tiếng nổ vang lên, Lạc Bình Xuyên nhảy lên nóc, lại thấy lửa bốc lên ngùn ngụt ở một con phố cách chỗ hắn đứng vài dãy nhà. Thế lửa rất lớn, trời có gió nên lửa bắt đầu lan rộng ra. Vào lúc này, ở một địa phương khác cũng bắt đầu bùng lên ánh lửa, Lạc Bình Xuyên khẽ cau mày. Đây là quân Bang Thập vô ý gây hỏa hoạn hay ông trời đang giúp đây?

Dù là loại nào thì với hắn cũng đều là chuyện tốt.

Thân ảnh màu đen lạng lẽ nhảy qua mấy nóc nhà, đem rơm rạ trên các mái nhà đốt cháy, lại ném xuống đường làm rơm rạ dưới mặt đất cũng bén lửa. Ngọn lửa bùng lên dữ dội, giống như muốn nuốt trọn cảnh đêm đen này.

Chung quanh càng lúc càng hỗn loạn. Lạc Bình Xuyên nhảy lên đỉnh phủ nha, đây có lẽ là chỗ ở của Lưu Dân, hẳn tất nhiên sẽ không bỏ qua cho vị tướng soái này.

Nóc nhà đột nhiên lại xuất hiện một người. Lạc Bình Xuyên vừa tới thì đối diện tự nhiên lộ ra một cái đầu, chỉ cách hãn khoảng ba thước, quả thực dọa hãn muốn rớt tim ra ngoài. Phản ứng quân nhân rất nhanh nhẹn, theo phản xạ hãn vút hộp quẹt đi, tay cầm lấy đao.

“Chung Trữ Hạ!” Một cơn giận dữ như lửa bùng lên trong đầu hãn.

Đối phương hiển nhiên cũng bị dọa cho chết khiếp, sau đó cười cười với vẻ mặt xấu hổ, giơ tay lên chào hãn: “Tướng quân, thật là trùng hợp nha...”

“Trùng hợp cái đầu nhà cô. Cô đã đáp ứng ta cái gì?” Lạc Bình Xuyên nhanh chóng vọt tới, xách cổ áo của nàng lên, trừng mắt giận dữ.

“Ta đã đồng ý với người sẽ bảo vệ tốt cho mình, đi theo thái thú, nếu như kế hoạch thất bại thì phải trốn ngay lập tức, trở lại bên cạnh Vương của các người.” Trữ Hạ vẫn tươi cười.

“Vậy sao cô lại ở đây?” Xung quanh vô cùng huyên náo nên Lạc Bình Xuyên không hề cố kỵ mà gào lên với nàng.

Trữ Hạ đẩy tay của hãn ra, nói rất vô lại: “Ta đã đồng ý, nhưng giờ ta lại đổi ý rồi...”

“Cô...” Lạc Bình Xuyên thật sự muốn vung đao chém cho nàng một cái.

“Dù sao ta cũng không phải quân tử gì, ta chỉ là một tiểu nữ tử mà thôi.” Trữ Hạ tinh nghịch nháy mắt mấy cái với hãn, lại quơ quơ hộp quẹt trong tay như muốn nói ‘người có thể làm gì ta?’. Rồi nàng cười đề nghị: “Tướng quân, chuyện tới nước này rồi chi bằng chúng ta cùng nhau hành động đi.”

Lạc Bình Xuyên bất đắc dĩ phải theo sát nàng. Trên đường đi, hãn vô cùng kinh ngạc trước thân thủ nhanh nhẹn của nàng. Sức lực của nàng so với nữ tử bình thường lớn hơn rất nhiều, nhất định là đã được trải qua huấn luyện, nếu không sẽ không đạt tới trình độ này.

Hãn càng ngày càng tò mò, nàng rốt cuộc là người như thế nào?

Lửa cháy càng lúc càng lớn, bọn hãn từ phía tây thành chạy tới phía đông thành, một đường phóng hỏa. Thành Kinh Cúc dù không lớn nhưng cũng không hề nhỏ, từ phía tây chạy sang phía đông cũng mất đến một canh giờ.

Trữ Hạ quay người đưa lưng về phía tường thành, đứng ở một chỗ cao nhìn vào bên trong, không khỏi cảm thán: “Chưa từng làm chuyện xấu nào lớn thế này.”

“Người, nữ nhân này...” Lạc Bình Xuyên cau mày nói: “Cái gì gọi là ôn nhu, hiền thực, cô có hiểu hay không hả?”

Mặt Trữ Hạ sáng bừng lên dưới ánh lửa, cười sáng lạnh: “Lạc tướng quân, ở tiền tuyến này, mong người coi ta như một nam nhân đi. Chung Trữ Hạ ta chỉ là một binh sĩ của Khế Sa mà thôi.”

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng cười thế nhưng hãn lại cảm thấy một cỗ bi thương vô cùng lớn.

“Ở chỗ này! Mau bắt lấy chúng!” Một hồi tiếng bước chân dồn dập vang lên. Lạc Bình Xuyên khôi phục lại tinh thần, bọn họ đã bị binh sĩ Bang Thập phát hiện ra rồi. Một đám quân lính xông tới, trong tay đều là trường thương.

“Nhanh lên, bên này.” Lạc Bình Xuyên kéo tay Trữ Hạ chạy đi. Đằng sau đám lính hò hét đuổi theo.

Trữ Hạ vừa chạy vừa nói: “Tên Lưu Dân này sao thế, lửa cháy không lo đi dập lại còn sai người đi bắt kẻ phóng hỏa là sao?”

Lạc Bình Xuyên tránh né một cái xà nhà rơi xuống, cười nói: “Hãn hận chúng ta tới chết, dám đem thành của hãn đốt đi thế này. Nếu ta là hãn thì cũng sẽ bắt lấy kẻ phóng hỏa thiêu sống cho chó ăn.”

Trữ Hạ run rẩy: “Thế còn không trốn đi mau.”

Lửa trong thành cháy càng lúc càng lớn, nhiều lính Bang Thập bị lửa thiêu, chà đạp lên nhau để dập lửa, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Cửa thành phía tây đã mở ra, có binh lính bắt đầu chạy đi. Mà chờ đợi bọn hãn ở đây chính là cung tiễn thủ đã sớm yên vị. Đêm tối chính là yểm hộ tốt nhất cho quân Khế Sa. Quân đoàn đánh đêm nổi tiếng của Bang

Thập cuối cùng cũng có một ngày phải dùng chính máu tươi của mình để nhuộm đỏ đêm đen.

Trữ Hạ và Lạc Bình Xuyên chạy lung tung trong thành, đám lính kia hiển nhiên cũng không buông tha mặc dù hiện tại tình hình vô cùng hỗn loạn.

Nếu còn tiếp tục thế này, bọn họ hẳn không bị giết chết thì cũng chết cháy.

“Chạy tới đó.” Lạc Bình Xuyên kéo Trữ Hạ vào trong phủ nha. “Bên trong có một tầng hầm ngầm, chúng ta có thể tạm thời trốn ở đó một lúc.”

Mật thất này là do Thái thú nói với hắn lúc rời đi, nếu như có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì có thể tạm thời trốn ở đây, cũng có thể tránh được hỏa hoạn.

Căn phòng dưới mặt đất này không lớn, rất trống trải, chẳng có một cái gì.

“Thái thú đại nhân có lẽ phải chuẩn bị đồ ăn cho chúng rồi.” Trữ Hạ nhận xét.

“Tốt nhất là phải có rượu.” Lạc Bình Xuyên rải rơm rạ ra mặt đất, sau đó ra hiệu cho Trữ Hạ ngồi lên trên.

Bên ngoài vang lên tiếng kêu la thảm thiết lúc gần lúc xa, dùng thứ ngôn ngữ mà Trữ Hạ quen thuộc nhất để kêu gào...

“Kiểu chết này thật tàn khốc, đúng không?” Lạc Bình Xuyên như có điều suy nghĩ, quay sang hỏi nàng.

Trữ Hạ đi tới bức tường đối diện, ngồi xuống: “Cái chết bản thân nó đã là một thứ vô cùng tàn khốc rồi, dùng phương thức nào chẳng vậy.”

“Là cô đã đưa bọn chúng lên con đường chết chóc này.”

“Đúng vậy, vì một tòa thành trì, ta đã giết mấy vạn người.”

“Cái này chính là chiến tranh.”

“Chiến tranh?” Trữ Hạ nở nụ cười, vẻ mặt tái nhợt lộ rõ sự sâu thẳm: “Chiến tranh vốn là do những kẻ thống trị vì dục vọng của mình mà đem tính mạng con người ra đùa giỡn trên tay. Giống như một món đồ chơi ấy, hỏng cũng chẳng sao.”

“Không, đây là một loại tín ngưỡng, giống như ta tín nhiệm vua của chúng ta, tín ngưỡng dân tộc chúng ta, cho nên thà chết cũng phải thủ hộ nó.”

“Tín ngưỡng ư?”

“Đúng vậy, tín ngưỡng.”

“Nếu có một ngày người bị tín ngưỡng của mình vứt bỏ thì sao? Nếu có một ngày, A Mộc Đồ bỗng nhiên muốn người chết mà không có lý do gì, coi người là phản đồ của Khế Sa chẳng hạn, người sẽ làm thế nào?” Lúc này, nàng trở nên kích động.”

Lạc Bình Xuyên không nói, lẳng lẳng nhìn nàng, sau nửa ngày mới nở nụ cười: “Nếu Vương làm như vậy thì nhất định có lý do. Nếu người muốn ta chết thì ta sẽ tuyệt đối không nói nhiều thêm một câu.”

“Tại sao? Vì hắn là hoàng thượng sao? Vì hắn có quyền ư? Cho nên người mới ngu muội cho hắn là đúng?” Trữ Hạ nhảy dựng lên, vài bước đã vọt tới trước mặt hắn.

“Không phải tín ngưỡng vua, mà là tín ngưỡng bản thân ngài ấy, vì ngài ấy là vua nên ta mới tin tưởng.” Lạc Bình Xuyên nhẹ nhàng đáp, ngữ điệu vô cùng kiên định. “Khế Sa bị Hán Thống đô hộ hơn mười năm, tộc nhân của chúng ta sống như những kẻ nô lệ. Những thống khổ mười năm này, cuối cùng cũng nhờ Vương mà kết thúc. Đối với chúng ta mà nói, Vương chính là thần, đã cứu Khế Sa thoát ra từ địa ngục. Ta nghĩ rằng tất cả dân chúng Khế Sa đều dùng mệnh để thần phục ngài. Chẳng lẽ cô không thể sao?”

“Ta? Ta... có lẽ.” Nếu như nàng là người Khế Sa.

Nếu như nàng là người Khế Sa, vậy đơn giản hơn rất nhiều rồi.

Đáng tiếc là không phải!

Nàng là một người bị chính quốc gia của mình phản bội.

Người chết và bị thương đang kêu gào bên ngoài là con dân của nàng.

Thế nhưng con dân của nàng lại đi theo một nam nhân giết cả nhà nàng. Con dân của nàng khi nàng ở Bang Thập đã đuổi giết nàng, thiếu chút nữa ép nàng tới cái chết.

Bọn họ là phản đồ. Nếu như nàng tha thứ cho họ, vậy cái chết của phụ vương thì sao? Vậy nàng hôm nay không có nhà để về thì sao?

Cho nên nàng đã tới đây, đích thân tới tràng chiến tranh này.

A Mộc Đồ nói đúng, lòng nàng tràn đầy mâu thuẫn, nàng không có dũng khí đi đối mặt với việc giết người Bang Thập. Có lẽ vì không có dũng khí, cho nên nàng mới ép mình tới nước này.

Con dân của quốc gia kia ủng hộ giết phụ vương của nàng, vậy họ chính là địch nhân của nàng. Cho dù bọn họ có nói thứ ngôn ngữ quen thuộc thế nào, cho dù lòng nàng rối rắm thế nào, cuối cùng đây vẫn là con đường mà nàng cần phải đi.

Nếu không, nàng phải dùng tư thái nào để đi gặp Lôi Nhược Nguyệt đây?

Bọn họ không ai nói gì nữa. Tiếng gõ chày trong phòng vang lên càng lúc càng lớn, trên đỉnh đầu vang lên những tiếng sụp đổ đình tai.

Tầng hầm dần nóng lên, lúc đầu bọn họ không để ý, nhưng đến khi mồ hôi bắt đầu lấm tẩm trên trán, Lạc Bình Xuyên đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa, nói: “Đã xong, chúng ta không để ý đến một vấn đề...”

Trữ Hạ kéo cổ áo hơi lỏng ra, nói: “Tướng quân, người đã ăn gà nướng đất bao giờ chưa?”

“Rồi, cực kỳ ngon.” Lạc Bình Xuyên quay đầu nhìn nàng. “Thế thì sao?”

“Người có biết gà nướng đất làm thế nào không?”

Lạc Bình Xuyên nghĩ nghĩ: “Không.”

“Giết gà, tẩm ướp gia vị, dùng lá sen hoặc lá cây khác bọc lại, sau đó vùi vào đất, ở bên trên mặt đất nhóm một đống lửa, trên lửa còn có thể nướng những đồ khác. Đợi một hồi, sau đó móc gà ra, oa, nghĩ đến đây thôi nước miếng cũng ứa ra rồi.”

“...” Lạc Bình Xuyên vừa tức vừa buồn cười. “Cái này chả có gì đáng buồn cười cả.”

“Vùi xuống đất rồi cũng có thể bị nướng chín đấy.” Trữ Hạ không nhẫn nại nhìn Lạc Bình Xuyên. “Chúng ta có thể ra ngoài bây giờ không?”

“Cô muốn chết cháy à?”

“Không.” Trữ Hạ thở dài, nói: “Nhưng tướng quân, có tin hay không là chúng ta sẽ không chết được đâu?”

“Tại sao?”

“Vì ta là phúc tinh.” Trữ Hạ cười. “Ta đã trải qua rất nhiều kiếp nạn tưởng có thể chết, nhưng cuối cùng lại không chết được. Người xem, Diêm Vương có chịu nhận ta đâu. Lần này rồi cũng thế.”

Tuy nói vậy nhưng độ ẩm trong hầm mỗi lúc một cao. Bọn hãn không nói gì nữa, quần áo đã đầm đìa mồ hôi. Bờ môi Trữ Hạ bắt đầu trắng bệch, khô nứt, đầu cũng càng lúc càng đau, ý thức trở nên hồ đồ.

Chẳng lẽ lần này chết ở đây thật sao?

Bị nướng chết sao?

...

Bên tai vang lên những tiếng hốt hoảng, làn da đột nhiên như cảm thấy cái ôm ấp ôn hòa của người kia.

“Nhược Nguyệt ca ca, ta mặc cái váy này có đẹp không?”

“Này, huynh biểu lộ như thế là thế nào?”

“Nhược Nguyệt ca ca, mau tới đây thêu hoa giúp ta.”

“Oa, Nhược Nguyệt ca ca thật là khéo tay. Về sau đồ cưới của ta huynh cũng thêu giúp ta nhé!”

“Nhược Nguyệt ca ca, ta trốn đi, huynh nhắm mắt đếm tới 50 rồi đi tìm ta. Nếu trước khi ăn cơm mà tìm được thì ta sẽ đáp ứng huynh ngày mai ở trong phòng đọc sách.”

“Không được. Huynh ăn gian, nhìn lên ta đúng không? Sao huynh lại biết ta ở trên cây?”

...

Thời gian ấy tươi đẹp như hoa nở, tưởng như những hạnh phúc sẽ kéo dài đến tận cùng, giống như tình cảm của bọn họ...

Nhưng vì sao hãn lại...

Chính Lôi Nhược Nguyệt đẩy nàng từ thiên đường xuống địa ngục. Trong trí nhớ của nàng, những ký ức tưởng đã quên đi lại một lần nữa trở về.

Cũng hoặc là nàng chưa bao giờ quên những điều ấy.

Hắn sớm đã trở thành sinh mệnh của nàng, như chân với tay, nhưng da thịt với máu, cho nên lúc cắt đứt tình cảm này, nàng mới đau khổ như thế.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 35

Thế Cục

> "Trữ Hạ! Chung Trữ Hạ!" Lạc Bình Xuyên xoa xoa mặt nàng. "Tình lại đi!"

Trữ Hạ mở to mắt, không còn chút sức lực nào mà gạt tay hẳn ra nữa. Hẳn lại vỗ vỗ, nàng thật muốn chết cho xong.

Lạc Bình Xuyên thấy nàng tỉnh lại thì hết sức vui mừng. "Cô thật đúng là phúc tinh. Ông trời xem ra không muốn chúng ta biến thành gà nướng rồi."

"Sao?" Trữ Hạ ôm lấy đầu gối thẳng dậy.

"Trời mưa rồi!" Lạc Bình Xuyên nói. "Chúng ta có thể đi ra ngoài rồi!"

Lạc Bình Xuyên dùng sức đẩy cây gỗ chặn ngang cửa ra, một hồi mưa nặng hạt trút xuống làm hẳn thêm sáng khoái tinh thần, còn gạt đi mùi cháy khét trong không khí.

Ngoài xa vang lên những tiếng cười vui. Lạc Bình Xuyên rút đao, thấp giọng nói: "Chúng ta còn có việc phải làm."

Trữ Hạ cũng đã tỉnh táo lại. Nàng rút loan đao bên hông ra, gạt gạt đầu với Lạc Bình Xuyên.

Đưa mắt nhìn xung quanh, thành Kinh Cúc đã hóa tro tàn, phòng ốc khắp nơi sụp đổ. Trên đường đi, tử thi đầy đất, ngay cả mặt mũi cũng không nhận ra được. Trữ Hạ chỉ cảm thấy nôn nao muốn ói.

"Không được nhìn!" Lạc Bình Xuyên nói. "Cô nghe xem, hình như là tiếng công thành!"

Trận mưa to này đã cứu bọn hãn, cũng cứu được những binh sĩ còn lại của Bang Thập. Từ xa truyền tới tiếng hò hét, có thể đoán được viện quân của Khế Sa đã tới rồi, hiện tại đang muốn công thành.

Bọn họ đi về phía cửa thành phía Tây, trên đường đi còn đánh lén mấy tiểu đội vận chuyển, cũng ám sát không ít binh sĩ đi lạc. Trữ Hạ ra tay rất gọn gàng, linh hoạt, không chút nào dây dưa dài dòng làm cho Lạc Bình Xuyên chết khiếp.

Mưa càng lúc càng lớn, trời đã tang täng sáng. Trong ánh lửa dần tắt, ánh đao thỉnh thoảng loáng lên.

Quân Bang Thập ra sức phòng thủ, nghe tiếng hò hét bên ngoài, xem ra số lượng viện binh khá lớn.

Quân phòng thủ cũng không chú ý ở phía sau có người. Một hồi lửa cháy lớn đã làm cho không ít người chết, kẻ trốn, ngoài cửa thành người chết do ám tiễn cũng vô số kể, nếu không có trận mưa này, chỉ sợ toàn quân đã bị diệt.

Cừu hận và lửa giận trong lòng mỗi người đều bùng bùng, bọn hãn điên cuồng kéo cung hướng về phía quân Khế Sa. Không ngờ, đúng lúc này, ở sau lưng đã xuất hiện hai thanh đao, lạnh lùng cắt đứt cổ từng người.

Trữ Hạ không thể nhớ nổi mình đã giết bao nhiêu người. Mưa to xối lên người nàng, máu theo nước mưa chảy xuống đất.

Nàng giết lên tận tường thành, có binh sĩ phát hiện ra nàng nhưng lại bị nàng một đao giết chết.

Nàng giết đến tận coi giữ tường thành cuối cùng, sắc mặt so với đồng thi thể trong mưa còn tái nhợt hơn.

Lạc Bình Xuyên đứng ở bên kia nhìn sang phía nàng, mưa vẫn rất nặng hạt, chớp nhoang nhoáng, sấm ù ù.

Cửa thành đã mở, viện quân Khế Sa tiến vào thành, thành Kinh Cúc đã trở thành một tòa thành chết.

Trữ Hạ đứng nguyên tên tường thành, dưới chân nàng là vô số thi thể người Bang Thập.

“Cô không sao chứ?” Lạc Bình Xuyên lo lắng hỏi.

Nàng lắc đầu, chỉ cảm giác mình không thể nào đứng vững thêm được nữa.

“Lần đầu ra chiến trường đều như thế, sau quen được thì không sao nữa. Xuống tập hợp đi.” Lạc Bình Xuyên dùng sức vỗ vỗ vai nàng, sau đó đi xuống dưới.

Thân ảnh của hắn vừa khuất sau góc rẽ, Trữ Hạ đã quỳ xuống. Nàng không cầm nổi đao nữa, lúc giết người nàng không hề sợ hãi, nhưng giờ phút này lại không kiềm chế được mà run rẩy.

Mưa theo tóc nhỏ xuống, chảy qua khuôn mặt, thế nhưng nàng chẳng còn cảm thấy gì nữa, lạnh cũng không.

“Trữ Hạ! Trữ Hạ!” Sau tiếng hô, một đôi cánh tay cường tráng ôm chặt lấy nàng. Nàng ngẩng đầu, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt màu u lục.

Mưa trút lên gương mặt hắn, từng đường nét hiện ra vô cùng rõ ràng.

“Vương...” Trữ Hạ há miệng, thanh âm khàn khàn làm nàng không nhận ra nổi giọng của mình nữa.

“Trốn khỏi ta sẽ phải trả giá thật nhiều đấy, biết không?” Thanh âm của hắn chứa đầy sự tức giận, ngay cả đôi mắt cũng trở nên nóng cháy.

Trữ Hạ không buồn để ý, cười đến xuất thần: “Vương, ta đã giữ được thành cho người rồi.”

A Mộc Đồ sững sờ.

“Ta... giết năm vạn người Bang Thập...” Trữ Hạ lại nói, yếu ớt sắp ngã đi rồi.

“Đã đủ rồi!” A Mộc Đồ ôm chặt lấy nàng.

“Năm vạn mạng người, có phải ta nên bị đày xuống địa ngục hay không?”

“Nàng câm miệng cho ta.” Hắn bực bội rống lên, lại ghé mặt sát mặt nàng, nói: “Người giết bọn họ không phải nàng mà là ta. Xuống địa ngục cũng là ta, nàng sẽ không sao...”

“Nhưng bọn họ là người Bang Thập...” Nước mắt hòa vào nước mưa, cuối cùng rơi hết vào ngực hắn.

“Bọn họ không phải người Bang Thập.” A Mộc Đồ lấy áo choàng bọc quanh người nàng, ôm nàng đi xuống thành. “Bọn họ là quân lính của Lôi Nhược Nguyệt, là công cụ chiến tranh, là phản đồ của Bang Thập. Nàng không giết dân chúng, nàng không làm sai.”

Trữ Hạ ôm chặt cổ hăn như bầu vú lấy một cọng rơm cứu mạng. Thân thể chồng chất vết thương của nàng sao có thể chịu đựng nỗi nỗi đau này? A Mộc Đồ biết nàng làm vậy là vì sợ mình không có đủ kiên cường.

Nếu không phải là vì nàng, hăn sẽ không mang quân đến biên cảnh trợ giúp, sẽ không vừa nghe thái thú bẩm báo Trữ Hạ và Lạc Bình Xuyên bị kẹt trong thành mà lòng nóng như lửa, cường ngạnh công thành.

Chung Trữ Hạ đáng giá để hăn làm vậy.

A Mộc Đồ ôm nàng đi xuống, chung quanh chỉ có tiếng mưa rơi rào rào.

Thành Kinh Cúc đã thành phế tích, bọn họ bèn dựng lều quân dụng ở tạm bên ngoài thành. A Mộc Đồ ôm nàng tiến vào lều vải, ý thức nàng đã trở nên mơ hồ, bắt đầu phát sốt.

Nàng nằm trên giường của Khế Sa, mơ màng gọi tên Lôi Nhược Nguyệt.

A Mộc Đồ dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên người nàng, kiểm tra thân thể của nàng, may mắn là không bị thương chỗ nào.

Hăn đã nói, Chung Trữ Hạ nàng rời khỏi hăn sẽ phải trả giá thật nhiều. Vậy mà lúc gặp lại nàng, hăn lại đem tất cả những suy nghĩ trừng phạt ném hết ra đằng sau. Hăn chỉ muốn ôm thật chặt con người đang suy yếu này vào trong ngực, ôm như thế cả đời. Dù nàng đối với hăn thế nào cũng được, hăn không quan tâm, cũng không oán trách.

Chung Trữ Hạ, nàng thật sự là độc dành cho ta rồi!

Trước khi Bang Thập tiến đánh Khế Sa, Lôi Nhược Nguyệt đã phái sứ giả tới báo cho Mạc Lăng Tiêu. Hăn nói: Bang Thập có thể đánh Khế Sa, cũng có thể đánh Hán Thống.

Mạc Lăng Tiêu nở nụ cười, nói với sứ giả: “Hán Thống sao có thể vì một nữ nhân mà phá hủy giao hảo hai trăm năm nay của hai nước. Mời ngài về chuyển lời cho thừa tướng, sau khi Hán Thống đoạt lại mười ba thành trì mà Khế Sa đã chiếm, ta nhất định sẽ nói ra tung tích của công chúa Hạ Trữ

cho ngài ấy. Chúng ta không xung đột chút nào về lợi ích, mong thừa tướng hãy tin thành ý của chúng ta.”

Sứ giả vâng mệnh, cáo lui.

Mạc Lăng Tiêu mệt mỏi xoa lông mày, gõ gõ vào bàn, nói: “Lâm Phong, ra đây đi!”

Mạc Lâm Phong từ dưới bàn chui ra, cũng không cảm thấy áy náy mà leo lên đùi Mạc Lăng Tiêu, ôm cổ hắn, nói: “Tứ thúc, công chúa Hạ Trữ là ai?”

“Công chúa Hạ Trữ là... một nữ tử rất xinh đẹp.” Mạc Lăng Tiêu nhìn cánh cửa nơi sứ giả vừa rời đi, ngần ngừ đến xuất thần. “Nàng là thẻ bài cứu vãn tình hình của chúng ta.”

“Vậy chắc là giỏi lắm.” Lâm Phong mở to mắt. “Nàng ấy là nữ anh hùng sao?”

Mạc Lăng Tiêu trầm mặc, nói: “Lâm Phong, nếu có một ngày ta vì nàng ấy mà rời khỏi đây, người có trách ta không?”

Lâm Phong sững sờ: “Tứ thúc phải đi sao?”

“Đợi đến khi Khế Sa không đánh Hán Thống nữa...” Mạc Lăng Tiêu nói. “Ta có thể đi được không?”

Lâm Phong nhìn hắn, đám trẻ con Hoàng thất trưởng thành rất sớm, cũng rất độc lập. “Tứ thúc, người thích công chúa Hạ Trữ sao?”

“Rất thích.” Thanh âm của hắn rất nhẹ như lông vũ chạm nước, nhưng cuối cùng không khỏi thờ dài một tiếng.

“Như cha thích mẹ cháu sao?” Lâm Phong lại hỏi.

“Đúng thế.”

Lâm Phong nở nụ cười, nói: “Tứ thúc, mẹ sớm đã nói tâm của người không ở vương vị. Mẹ nói, người chỉ đang trông coi nhà chúng ta mà thôi.”

Mạc Lăng Tiêu nghẹn ngào: “Lâm Phong...”

Lâm Phong ôm lấy hắn, nói: “Tứ thúc cứ đi đi, cháu sẽ thay người giữ vững vị trí của Hán Thống.”

Mạc Lăng Tiêu xoa xoa mái tóc mềm của Lâm Phong, nói: “Lâm Phong, ở đời này người ta chỉ thấy được phong quang của Hoàng đế nhưng lại không biết rằng đứng ở chỗ cao thì luôn cô độc.”

“Tứ thúc, Lâm Phong không sợ.” Lâm Phong ngồi lên bàn, quay mặt nhìn thẳng vào hắn.

“Cháu thật sự muốn làm hoàng đế?” Mạc Lăng Tiêu sững sờ, do dự hỏi.

“Muốn!” Lâm Phong kiên quyết đáp.

“Vì sao?”

“Gia gia quá mềm yếu nên mới khiến phụ thân phải chết. Nếu như là cháu, nhất định sẽ không để chuyện này phát sinh.” Ánh mắt Lâm Phong trở nên sắc bén làm cho Mạc Lăng Tiêu giật mình một cái.

Ánh mắt đó giống hệt A Mộc Đồ.

Không, cũng không phải là A Mộc Đồ, phải nói là ông nội hắn, cụ nội của Lâm Phong, ông ngoại của A Mộc Đồ, người từng đánh đổ một đời đế vương Khế Sa – Mạc Quân Tâm.

Lâm Phong năm nay sáu tuổi mà A Mộc Đồ bốn tuổi đã mất song thân, năm tuổi được phong vương, mười ba tuổi giết đại tướng quân Chu Bôn trú đóng ở Khế Sa, mười bốn tuổi bắt Vĩnh thân vương làm con tin, mười lăm tuổi tuyên bố Khế Sa độc lập, không còn phụ thuộc bất kỳ nước nào nữa.

A Mộc Đồ là một kỳ tích, không ai có thể sáng tạo ra một kỳ tích như vậy nữa.

Nhưng Lâm Phong cứ như vậy mà nở nụ cười. Hai mươi năm trước, hắn cũng đã từng thấy dáng vẻ tươi cười đó trên mặt A Mộc Đồ.

Nụ cười đầy dã tâm và cuồng vọng, căm hận mà lạnh lùng.

Lúc đại ca mất đi, Lâm Phong khóc đến hôn mê bất tỉnh. Nhưng sau đó, ngay cả lúc hạ táng, nó cũng không rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa. Cứ tưởng do nó còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, không ngờ cái gì nó cũng đặt ở trong lòng. Một đứa bé có nội tâm như thế, có thể bao dung được bao nhiêu đau thương đây?

Có lẽ không ai để ý đến cảm xúc của nó, cho rằng một đứa trẻ sáu tuổi thì không biết cái gì.

“Lâm Phong...” Mạc Lăng Tiêu nhìn hắn, trong lòng đau đớn.

“Tứ thúc, Lâm Phong cái gì cũng hiểu cả.” Nó cười đến sáng lạn, phần này sáng lạn thì A Mộc Đồ vĩnh viễn không có.

Hai mươi năm trước, Mạc Quân Tâm mang A Mộc Đồ tới thành Kính An. Khi đó, hắn vô cùng ghen ghét vị huynh đệ này. Một đứa bé có đôi mắt xanh như mắt sói trong đêm đã sở hữu tất cả tình yêu thương của Mạc Quân Tâm. Trước khi A Mộc Đồ tới, trong cung đã rất xôn xao bàn tán, thế nên khi thấy A Mộc Đồ, hắn đã rất khiếp sợ. A Mộc Đồ trong mắt chỉ có bướng bỉnh và cô độc, trên người tản ra thần thái không ai có thể đụng vào.

Bây giờ nghĩ lại, thứ thần thái đó chính là khí chất vương giả trời sinh.

A Mộc Đồ năm tuổi, ở trước mặt Mạc Quân Tâm không lộ ra một chút hèn mọn, yếu kém nào, thậm chí cũng không hề có vẻ khiêm tốn của một vương tử bại quốc hoặc tâm thế mà một đứa cháu ngoại nên có. Hắn lễ phép, cư xử đúng mực, giữ khoảng cách, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, ưu nhã mà bình thản, dường như không có gì lọt được vào mắt hắn, lại tựa như hết thảy hắn đều khắc ghi trong lòng.

Một đứa trẻ năm tuổi phải thế nào mới có được cái thần thái ấy? Có lẽ Mạc Quân Tâm bị hắn làm cho động lòng nên mới để hắn trở về Khế Sa làm một phiên vương bù nhìn. Mà một bước này đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng. A Mộc Đồ là cháu trai có dòng máu của Mạc Quân Tâm, kế thừa hết thảy ưu điểm của ông ấy.

Nếu như Mạc Quân Tâm còn sống, có lẽ A Mộc Đồ không thể trong mười năm giành lại độc lập cho Khế Sa.

“Lâm Phong, ta phải ra tiền tuyến, cháu và mẹ cháu có thể quản lý triều chính được không?” Mạc Lăng Tiêu nói với Lâm Phong, lại như đang nói với chính mình.

Triều chính vừa mới lập mới, may có Hồng Tạp hỗ trợ nên hắn mới có thể tranh thủ nghỉ ngơi trong chốc lát. Trước mắt, đối với Hán Thống mà nói, chính trị bất ổn chính là nguy cơ tiềm ẩn, nhưng uy hiếp lớn nhất vẫn chính là chiến tuyến phía bắc. Quân Khế Sa chiếm được mười ba tòa thành trì, vì có quân Bang Thập ở phía đông gây áp lực nên binh lực bị phân tán, làm cho Hán Thống có thêm cơ hội phản công. Nhưng mười ba thành trì nói muốn đoạt lại là có thể đoạt sao?

Huống hồ đối thủ lần này lại là A Mộc Đồ - nam nhân như một thần thoại sống này.

“Tứ thúc phải ra tiền tuyến sao?” Lâm Phong sững sờ hỏi.

“Lâm Phong, triều chính Hán Thống chia rẽ, căn cơ bao năm nay của Hoàng Hậu làm cho chúng ta mất đi rất nhiều người, đã làm tổn hại đến triều cương Hán Thống. Nhưng so với nó, họa ngoại xâm càng quan trọng hơn, ta phải đích thân đi xử lý. Hiện tại tướng lĩnh có thể dùng trong quân không nhiều, có thể đánh lại Khế Sa càng ít hơn. Bây giờ nội chính chưa yên, binh trong thành càng không thể động vào, Tứ thúc chỉ có thể tự mình đi.” Mạc Lăng Tiêu nói chậm, hẳn cũng không nghĩ Lâm Phong có thể hiểu hết mọi vấn đề.

“Lâm Phong đã biết, Tứ thúc ra tiền tuyến cũng cần cẩn trọng!” Lâm Phong ra sức gật đầu.

Mạc Lăng Tiêu ôm lấy nó, nhẹ nói: “Lâm Phong, thực xin lỗi.”

Sau đó một ngày, Mạc Lăng Tiêu chinh quân rồi hướng về phía bắc mà đi.

Mười ba thành hẳn nhất định phải đòi lại. Nhưng không biết sẽ phải trả một cái giá lớn đến nhường nào đây?

Ngày Mạc Lăng Tiêu tới được thành Đàm Khê thì nhận được một tin tức kinh người, A Mộc Đồ giết một vạn tù binh, hơn nữa tất cả đều là dân chúng Hán Thống.

Bang Thập tập kích đã chọc giận hẳn sao? Nam nhân này thật đáng sợ. Hẳn hận Hán Thống đến thế nào đây? Phải giết bao nhiêu thường dân hẳn mới bằng lòng bỏ qua đây?

Hoặc là, bất kỳ điều kiện gì cũng không thể nào thỏa mãn được hẳn.

Một vạn mạng người.

Chỉ mất sau một cái phất tay của hẳn.

Lúc A Mộc Đồ ở trong doanh trướng đã nhận được tin tình báo của gián điệp truyền về.

Mật thám giấu ở trong hoàng cung Bang Thập nói rằng Lôi Nhược Nguyệt lần này tham chiến sau khi nhận được một phong thư của Mạc Lăng Tiêu. Nghe nói trong thư chỉ có một bức họa nữ nhân, nghe ngóng được chính là công chúa Hạ Trữ của Bang Thập. Về việc tại sao Lôi Nhược Nguyệt lại vì một công chúa phản quốc mà cử binh sang giúp Hán Thống

thì gián điệp không biết, nhưng A Mộc Đồ biết rất rõ ràng, bởi vì công chúa Hạ Trữ hiện tại đang ở trong phòng ngủ của hắn.

Mạc Lăng Tiêu, chớ có trách ta, một vận tù binh này chính là câu trả lời dành cho ngươi.

Không phải của ngươi thì vĩnh viễn sẽ không phải của ngươi. Dù là cái gì ta cũng sẽ cướp đi.

Đây chính là vận mệnh của huynh đệ chúng ta...

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36

Địa Ngục

> Trữ Hạ dùng ngón tay chọt chọt cánh tay A Mộc Đồ: “Ngài đang suy nghĩ cái gì mà xuất thần như thế?”

A Mộc Đồ cầm lấy tay nàng, xem xét lòng bàn tay, sau đó lại sờ lên trán: “Hết sốt rồi.”

Trữ Hạ cúi đầu, nhẹ nói: “Cảm ơn!”

A Mộc Đồ cười: “Cảm ơn cái gì?”

“Ta nghĩ ngài sẽ mắng ta.” Trữ Hạ chột dạ sờ sờ đầu.

“Đương nhiên là phải mắng. Lại dám trộm lệnh bài và ngọc bội của ta!” A Mộc Đồ trừng mắt. “Thực cho rằng bốn vương không dám trị tội nàng sao?”

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm xuống chân, yếu ớt đáp: “Ta không dám.”

“Không dám?” A Mộc Đồ tức xịt khói lỗ tai. “Chung Trữ Hạ nàng còn có chuyện gì mà không dám làm đây hả?”

Trữ Hạ ngoan ngoãn lấy ngọc bội từ trong ngực ra, đưa cho A Mộc Đồ: “Lệnh bài đã bị Lạc tướng quân tịch thu rồi, còn miếng ngọc này ta trả cho ngài, sau này nhất định sẽ không dám trộm đi nữa.”

Nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, lòng A Mộc Đồ cũng mềm nhũn. Hắn cầm lấy ngọc bội thắt vào thắt lưng nàng, nói: “Vậy hãy giúp ta giữ nó thật tốt, thề cả đời này không được làm mất.”

Trữ Hạ cúi đầu nhìn miếng ngọc.

Mặc dù nàng không thể phân biệt được địa vị của các loại ngọc, nhưng chỉ nhìn vào màu sắc tinh khiết, ôn nhuận như nước, có thể phán đoán được giá trị của khối ngọc này không hề nhỏ.

Nhưng một miếng ngọc quý báu như thế, đối với Khế Sa Vương chắc cũng không coi vào đâu.

“Nếu như... đánh rơi thì sao?” Trữ Hạ cẩn thận từng li từng tí, hỏi lại.

A Mộc Đồ buồn bực không nói lời nào, thật lâu sau mới ngẩng đầu, nghiêm túc tới mức làm Trữ Hạ phát run: “Nếu như đánh rơi thì phải tìm lại, nhất định phải tìm lại.”

A Mộc Đồ vuốt vuốt miếng ngọc, như đang suy nghĩ cái gì.

“Nhưng nếu như... tìm không thấy thì sao?” Trữ Hạ rất am hiểu nhờ lông bươm sừ tử, hỏi tiếp.

“Vậy nàng cứ chờ chết đi!” A Mộc Đồ hung dữ quát.

Trữ Hạ thè lưỡi, nói: “Vậy ta không nhận đâu.”

“Không cho phép!”

“Sao có thể như thế!” Trữ Hạ hét lên.

A Mộc Đồ nhìn nàng, bỗng nhiên vươn tay ôm nàng vào lòng, nói: “Ta cho nàng một cơ hội... Gả cho ta đi.”

Trữ Hạ sững sờ, cười nói: “Đa tạ vương nâng đỡ, Trữ Hạ thật không dám nhận. Ngày đó, khi Trữ Hạ muốn ở lại, Vương đã nói với ta rằng sau này chuyện gì cũng phải tự mình cố gắng, không nên hy vọng xa vời. Vương giữ ta lại để sau này còn lấy cớ đánh Bang Thập, không phải sao?”

A Mộc Đồ nhíu mày, dường như đang cố nén tức giận, giọng điệu hơi châm chọc: “Ta đổi ý rồi!”

“Đổi ý!” Trữ Hạ há hốc mồm, thiếu điều rớt quai hàm nhìn hăn: “Người là Hoàng đế! Quân vô hý ngôn, nhất ngôn cửu đỉnh, người có hiểu hay không?”

Chiêu trò đổi ý này không phải trước giờ chỉ có mình nàng mới dùng sao?

“Ta là hoàng đế, nên ta tự định đoạt là được.” Hăn hoàn toàn trở thành vô lại.

“Ngài...” Trữ Hạ hay tay chống lên hông, miệng há hốc, nàng thật sự muốn gọi người ngoài vào làm rồi.

“Trữ Hạ, bây giờ nàng sợ nhất điều gì?” Hãn bỗng nhiên thay đổi biểu lộ, sắc mặt trầm xuống.

Trữ Hạ giật mình hỏi lại: “Sợ nhất cái gì ư?”

“Trong lòng nàng không thể bỏ xuống cái gì?” A Mộc Đồ đặt những ngón tay mảnh dẻ của nàng lên môi hãn.

“Đệ đệ của ta. Đã hơn một năm rồi nhưng ta không biết bây giờ hãn còn sống hay không...” Trữ Hạ lo lắng nói.

“Được, thế này nhé, ta giúp nàng tìm hãn, điều kiện là... nàng phải gả cho ta!” A Mộc Đồ nâng cằm nàng lên.

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?”

“Nếu nàng còn từ bên cạnh ta trốn đi thì ta sẽ truy nã đệ đệ nàng trên cả nước.” Sự nhẫn nại của A Mộc Đồ đã bị nàng mài nhẵn rồi. “Còn nữa, ta sẽ đem bạch mã của nàng giết làm canh thịt ngựa!”

“A Mộc Đồ!” Trữ Hạ không nhịn được gào lên, nhưng ngay sau đó lại kiềm chế được, cười. “Ngài đây là... Ngài đang muốn bức hôn ta sao?”

“Ta rất nghiêm túc, nói được sẽ làm được.” A Mộc Đồ bày ra một thần sắc cực kỳ nghiêm túc, rõ ràng lần này hãn không nói đùa.

“Chuyện đó... Có phải chúng ta nên ưu tiên giải quyết chiến sự trước rồi mới thảo luận vấn đề này hay không?” Trữ Hạ tranh thủ thời gian đổi chủ đề, con mắt đen đảo như rang lạc.

“Nói rất đúng...” Hãn trầm ngâm. “Xem ra ta nên cho Bang Thập một chút hồi báo đã...”

“A?” Trữ Hạ rướn mày tò mò.

A Mộc Đồ cười cười nhìn nàng, chần chừ một chút rồi nói: “Hay là đem Tử Vụ ra khai đao nhỉ?”

Trữ Hạ biến sắc: “Nàng ấy là thê tử của ngài đó.”

A Mộc Đồ ngả ngón nâng cằm nàng lên vuốt ve: “Thê tử sao? Vợ của ta không phải là nàng ư?”

“A Mộc Đồ!” Trữ Hạ không muốn tiếp tục đây đưa chủ đề này nữa. Nàng tin là nam nhân này chuyện quỷ gì cũng có thể làm ra được đấy.

A Mộc Đồ nở nụ cười, đôi con ngươi màu lục như bảo ngọc lúc này lại chẳng khác gì đôi mắt của dã thú. “Nàng nói, Lôi Nhược Nguyệt đem nàng ta gả tới đây để làm gì? Đã gả công chúa tới lại còn phát động chiến tranh... Không phải là dùng máu của nàng ta tế vong linh các chiến sĩ Khế Sa sao?”

“Không... Không, ngài không thể đụng tới nàng ta!” Trữ Hạ nghĩ tới Tử Vụ, mặt xám như tro tàn.

“Không thể động vào? Cho ta một cái lý do đi nào, công chúa của ta?” A Mộc Đồ không thèm đếm xỉa tới, cúi đầu hôn lên má nàng.

Chuyện này mà còn cần lý do sao? Trữ Hạ muốn chửi ầm lên nhưng lại không dám làm càn, chỉ có thể dùng ánh mắt hậm hực nhìn hắn.

Nhưng A Mộc Đồ nào có sợ ánh mắt của nàng.

Nàng nghiêm túc cầu khẩn: “Ta chỉ có thể thỉnh cầu ngài. Ta một không tiền, hai không quyền, có đồng ý hay không cũng chỉ có thể do ngài quyết định. Dù sao ta vài ngài ở cạnh nhau... ta... ta cũng chưa bao giờ bắt nạt ngài mà.”

A Mộc Đồ nhìn nàng tới nửa ngày rồi hỏi: “Nàng ta quan trọng với nàng thế sao?”

“Đúng vậy, đó là đường ruột của ta.”

“Quan trọng hơn so với ta không?”

“...”

Vấn đề này làm cho Trữ Hạ giật nảy mình. Dường như... dường như không thể so sánh như vậy được.

“Được rồi, dù sao nàng cũng chưa từng nghĩ tới ta.” A Mộc Đồ gật gật đầu, không muốn nói gì thêm nữa.

“Không phải... Ý của ta là...” Trữ Hạ giữ chặt hăn, muốn giải thích mà lại không biết giải thích như thế nào. Lúc bắt gặp một chút cảm xúc khó hiểu từ trong mắt hăn, trong lòng nàng không khỏi một trận xao động.

Hắn vươn tay, muốn đụng vào mặt nàng nhưng rồi lại thu tay về.

“Nếu như ta không đồng ý? Nếu như ta muốn lấy máu nàng ta để tế quân sĩ thì sao?” A Mộc Đồ cố ý hỏi.

Trữ Hạ không nói gì, chỉ nhìn hăn bằng ánh mắt quật cường.

Đó là một loại uy hiếp, tuy nàng không nói ra miệng nhưng hắt lại hiểu. Nếu như hắt thực sự giết Tử Vụ, nữ nhân này sẽ lập tức coi hắt như kẻ thù. Với tính cách quật cường của nàng, chỉ sợ cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho hắt.

Đôi mắt A Mộc Đồ trầm xuống, cắn chặt môi dưới, kiên quyết rời đi.

Nếu không hắt sẽ không nhịn được mà bóp chết nữ nhân luôn tự cho mình là đúng này. Hoặc là sẽ... mạnh mẽ ăn sạch nàng.

Hắt vội vàng rời đi, lại không để ý tờ giấy viết tin tình báo từ hoàng cung Bang Thập gửi tới đã rơi ra...

Trữ Hạ nhặt lên, mở ra đọc, sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch...

Ha ha, quả nhiên là đã đánh giá nàng cao quá rồi! Trong cái trò chơi chính trị và chiến tranh này, nữ nhân vốn chẳng khác nào thẻ đánh bạc của nam nhân cả.

Đã từng thề non hẹn biển, giờ lại như một câu chuyện cười. Cái nhẫn trên ngón tay cái của nàng chột như siết chặt. Đau nhói.

Nàng không nên khổ sở. Không phải chính nàng đã quen với sự phản bội rồi hay sao? Dù sao... chưa từng trả giá, cũng chưa từng mất đi... Đôi con người trong trẻo như lưu tinh xẹt qua giữa trời đêm, giờ này đã không còn liên quan gì tới nàng cả.

Không liên quan gì, một chút cũng không.

Ba ngày sau, Mạc Lăng Tiêu đoạt được Liễu Lăng ở gần thành Đàm Khê, giết tướng quân trú đóng Lý Đăng.

Tối hôm đó, toàn bộ dân chúng và binh sĩ trong thành Nguyên Tiêu nằm ở phía tây Liễu Lăng đều bị kéo ra khỏi thành đồ sát. Máu tươi nhuộm đỏ một vùng, chẳng khác nào địa ngục trần gian.

A Mộc Đồ lấy lý do muốn dùng máu tế thần.

Nếu như Mạc Lăng Tiêu muốn đoạt lại mười ba thành trì kia về, vậy thì cũng chỉ có thể nhận về mười ba tòa thành chết.

Cùng lúc đó, Liệt mang theo hai mươi vạn binh lính tới đóng ở phòng tuyến phía đông, A Mộc Đồ liền nhổ trại về thành Đô Linh.

Đêm đầu mùa hạ, không khí trong phòng hơi lạnh, nếu không phải trong không khí còn có mùi cháy khét thì nhất định sẽ là một đêm tuyệt đẹp.

Trữ Hạ cầm một vò rượu ngồi ở trên sườn núi bên ngoài doanh trại uống một mình. Mây đen che kín trăng, từ từ lan ra khắp bầu trời.

Một đôi tay đặt lên vai nàng, nhẹ nhàng mà vững chãi, lạnh như băng. Không quay đầu lại thì nàng cũng biết đó là A Mộc Đồ.

“Vì sao lại uống rượu một mình?” Thanh âm của hắn trầm thấp nhưng lại như gió nhẹ bên tai nàng.

Trữ Hạ hơi rung động, cười đáp: “Ánh trăng đẹp như thế, sao có thể lãng phí.”

Hắn ngồi xuống cạnh nàng, nói: “Tuy ánh trăng đẹp nhưng cũng không bằng một phần vạn nàng.”

“Ha ha! Vương của ta, người từ bao giờ lại học được cách nói nịnh nọt thế này?” Trữ Hạ vui vẻ hỏi.

Hắn quay sang, ngừng mắt nhìn nàng: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Nàng sững sờ nhìn hắn: “Ngài thích ta sao?”

A Mộc Đồ và nàng mắt đối mắt hồi lâu, rồi hắn đáp: “Thích thì thế nào, mà không thích thì sao?”

Trữ Hạ cười rộ lên: “Khẩu vị của ngài thật đặc biệt.”

A Mộc Đồ gật đầu: “Đúng thế. Không chỉ mình nàng thấy vậy đâu.”

“Ngài có cảm thấy sống quá mệt mỏi không?” Trữ Hạ đặt cằm lên đầu gối, vô thức nhìn chén rượu trong tay. “Một tiểu nhân vật như ta sống đã cảm thấy không thể thở nổi rồi, ngài làm Hoàng đế chắc càng vất vả hơn?”

“Cũng may là quen rồi.” Dưới ánh trăng, đôi con ngươi màu xanh sáng lên một màu tuyệt đẹp.

“Trước khi hoàng cung xảy ra biến cố, ta chưa từng nghĩ rằng mình lại có thể giết nhiều người như thế.” Trữ Hạ hoảng hốt, không biết có phải do đã uống nhiều hay không.

“Người nào rồi cũng phải chết, có phải chết già hay không mà thôi.” Hắn vuốt ve tóc nàng. Mái tóc đã dài ra không ít, nhưng vẫn cứng quèo như tính cách ương bướng của nàng vậy.

Trữ Hạ cười thầm, có lẽ rượu đã ngấm nên mặt nàng hơi hồng lên, dưới ánh trăng nhìn vô cùng động lòng người.

“Nhưng ngài cũng thật sự là kẻ tàn khốc, máu lạnh đó. Sao ngài có thể phát tay một cái là tàn sát cả một tòa thành như thế!” Nàng nhẹ cười.

“Tàn nhẫn ư? So với những sự việc Hán Thống đã làm với người Khế Sa trước đây, tàn sát mười ba tòa thành có tính là gì.” Hãn cười lạnh, giọng nói không hề mang theo chút ấm áp nào.

Trữ Hạ cười với hãn, lại nâng vò rượu lên, rót ra một chén, nói: “Ngài thật giống sói trên thảo nguyên. Tên A Mộc Đồ của ngài có phải có ý nghĩa là ‘sói’ không?”

“Không phải.” A Mộc Đồ nhìn nàng. “Theo ý của nàng, ta giống sói sao?”

Trữ Hạ gật như gà mổ thóc: “Ngài không biết, ngày đó ta gặp sói ở trong núi... bọn chúng rất dữ tợn... Chúng muốn ăn thịt ta... Nhưng ngài xem, chúng đều không đánh lại ta... Ha ha... Thế nhưng mà, chúng cắn cũng đau lắm...”

Trữ Hạ tựa lên vai A Mộc Đồ cười ngây ngô: “Rất đau. Ta cảm tưởng mình đã chết rồi ấy. Nhất định sẽ có một ngày, ta cũng bị ngài ăn thịt đấy... Này... Đúng không? Ha ha ha...”

“Nếu như nàng phản bội ta... ta không có răng nanh cũng nhất định sẽ xé xác nàng...” Đầu ngón tay của hãn vuốt nhẹ trên bờ môi nàng. “Đại khái thế.”

Trữ Hạ lơ đãng ngẩng đầu: “Cái gì? Đại khái cái gì?”

A Mộc Đồ cúi đầu: “Đừng hỏi ta. Ta không biết... Cũng có lẽ ta đã bị nàng xé nát rồi.”

Nàng nhìn hãn, sau nửa ngày bèn cười rộ lên, giống như đã nghe thấy chuyện nực cười nhất thế gian này. Nước mắt nàng cũng theo tiếng cười mà rơi xuống.

“Không cho cười.” A Mộc Đồ nhíu mày.

Nàng cười ngã ngửa về sau. Những cọng cỏ dính trên tóc và quần áo nàng, nhạt mãi cũng không hết.

“Ta làm sao mà xé nát được ngài? Ta đây tay trói gà không chặt, ngay cả vận mệnh của mình đều không nắm được... Ta vô đức vô năng... Ta có gì mà có thể xâm phạm tới ngài được chứ?...” Nàng nằm trên mặt đất, ngẩng

đầu nhìn bầu trời. “Trăng còn có sao bầu bạn, ta còn không bằng vầng trăng đó. Ta chỉ có hai bàn tay trắng.”

“Ta ở bên nàng, sẽ không để nàng ở một mình.” Hấn phủ bóng mình lên người nàng, chặn tầm mắt của nàng nhìn lên trời, tiếp tục nói: “Cho dù có một ngày xuống địa ngục, ta cũng sẽ kéo nàng theo, nhất định không buông.”

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, nét mặt của hấn chìm trong bóng tối, chỉ có đôi mắt màu xanh là sáng lên. Nàng mỉm cười: “Địa ngục ư? Đúng vậy, chỉ cần ngài vung tay lên là nhân gian sẽ thành địa ngục rồi.”

“Nàng sợ ư? Nàng sợ phải xuống địa ngục cùng ta ư?” Môi của hấn hơi nhếch lên, đôi mắt như câu hồn đoạt phách.

“Ta không sợ... Sao ta phải sợ.” Nụ cười của nàng như ngọn lửa bùng lên trong đêm đen, lấn át cả ánh sáng của vầng trăng treo trên đầu hai người.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37

Vận Mệnh

> “Nàng say rồi.” A Mộc Đồ ngồi thẳng dậy, dùng tay đỡ nàng ngồi lên.

Trữ Hạ mang theo vẻ mặt mỗi mệ nói với hắn: “Vương, hãy để ta đi. Người cũng biết, người Lôi Nhược Nguyệt cần là ta.”

Toàn thân A Mộc Đồ cứng đờ.

“Chỉ cần giao ta cho hắn, Bang Thập nhất định sẽ lui quân.” Lúc nói lời này, nàng không nhìn vào mắt hắn mà đưa ánh mắt về phía rặng núi ngoài xa. “Người biết rõ, Mạc Lăng Tiêu giao dịch với hắn cái gì mà.”

A Mộc Đồ đứng lên, đưa lưng về phía nàng. “Những sự tình này lúc nào đến lượt nàng can thiệp chứ?”

Hắn đưa lưng về phía ánh trăng, không thể thấy rõ nét mặt hắn lúc này.

“Nhưng ta ở đây sẽ làm liên lụy tới ngài.” Trữ Hạ đứng lên, đi tới sau lưng hắn, nói: “Lôi Nhược Nguyệt sẽ không bỏ qua đâu, vì ta đã đến giúp Khế Sa... Hãy giao ta cho hắn để đổi lấy hòa bình ở phía đông đi.”

“Chung Trữ Hạ, nàng đánh giá mình quá cao rồi đấy!” A Mộc Đồ âm trầm nói: “Lôi Nhược Nguyệt sẽ không vì nàng mà đánh Khế Sa, mà ta cũng sẽ không vì nàng mà cùng Bang Thập trở mặt. Tất cả chỉ là... trùng hợp thôi.”

Trùng hợp? Trên thế gian này làm gì có trùng hợp nào trùng hợp hơn thế?

“Ngài đang an ủi ta phải không? Không cần đâu. Kỳ thực ta chịu đựng được.” Trữ Hạ lắc đầu, vài sợi tóc rủ xuống trên vai nàng.

A Mộc Đồ thở dài một hơi, quay đầu lại, ôm lấy nàng, nhẹ nói: “Đừng nói cái gì mà liên lụy đến ta, như thế là vũ nhục ta đấy. Nếu như ngay cả nữ nhân của mình mà còn không bảo hộ được thì ta làm Vương Khế Sa để làm gì? Nhưng... nhưng nếu nàng muốn rời đi... Trữ Hạ, nàng biết rõ là ta sẽ không tha cho nàng.”

“Nếu ngài muốn ta... ta có thể cho ngài.” Trữ Hạ đẩy hẳn ra.

A Mộc Đồ ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh trăng, Trữ Hạ sụp mi xuống, cởi bỏ đai lưng, áo lụa theo thân người chảy xuống, bên trong là một bộ nội y mặc như có như không. Thân hình nõn nà vì rượu mà ửng hồng. Hắn thấy rõ trong mắt nàng có một chút ưu thương, thế nhưng nàng vẫn cứng cõi nhìn hắn. Lần đầu tiên hắn thấy nàng dửng cảm như thế.

Nàng là nữ thần dửng cảm không sợ chết trong lòng hắn.

“Nàng say rồi.” A Mộc Đồ giữ chặt lấy kiện quần áo cuối cùng mà nàng đang định trút bỏ xuống.

Trữ Hạ dừng lại, nước mắt chảy xuôi, nhỏ lên tay hắn. Hắn đè nén hô hấp. Nàng đã cởi cả nội y, thân thể như ngọc lồ lộ dưới ánh trăng xinh đẹp.

Nàng cố gắng nặn ra một nụ cười. “Có phải ngài đang chê trên người ta có sẹo hay không?”

Trên người của nàng đầy những vết thương do sói cắn xé, cũng có một vết thương do tên bắn. Những vết thương này Lưu Tịch đều xử lý rất tốt, có điều vẫn để lại một chút sẹo hồng. Thân thể nữ nhân sao lại có thể có nhiều sẹo như thế được?

Nhưng thời khắc này, những vết sẹo hồng ửng như hoa nở trên da thịt nàng, không khí dâng lên mùi dục vọng.

Ai nói đây không phải là một cơ thể tuyệt đẹp?

A Mộc Đồ xoay người, nhặt quần áo của nàng rơi ở trên đất lên, loạn xạ choàng lên người nàng, cố gắng đưa ánh mắt đi nơi khác.

“Chê ta xấu phải không?” Thanh âm nàng vô cùng mỗi mệ, lại có chút tự mỉa mai. “Thân thể xấu xí này của ta so với hòa bình ở đông tuyến sao có thể so sánh được đúng không?”

A Mộc Đồ quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, cảm xúc vừa táo bạo, lại như đang cố nhẫn nhịn. Hồi lâu sau hần mới nói: “Sai rồi. Nàng lúc nào cũng tự cho mình là đúng. Ta muốn nàng, nhưng sẽ không giao dịch gì với nàng cả.”

“Vì sao?” Nàng thì thào, không giao dịch, vậy giữa bọn họ là cái gì đây?

“Nàng nghe cho kỹ, ta chỉ nói một lần. Ta sẽ không giao nàng cho bất kỳ kẻ nào, dù là Mạc Lăng Tiêu hay Lôi Nhược Nguyệt. Cho dù người trong lòng nàng có là Lôi Nhược Nguyệt đi chăng nữa.”

Thân thể Trữ Hạ run lên, ánh mắt nàng hoảng hốt, vội lắc đầu: “Không phải... Không phải...”

“Nàng phủ nhận cái gì? Nàng muốn nói nàng hận Lôi Nhược Nguyệt sao?” Hần nhẹ nhàng thở dài: “Trữ Hạ đáng thương của ta, nàng thật không biết nàng muốn cái gì sao?”

“Đừng nói nữa!” Nước mắt chảy dài, nàng cắn chặt răng, cố gắng không để mình khóc lên thành tiếng. Nàng ngồi thụp xuống, hai tay giữ chặt lấy đầu, mặt gục xuống đầu gối, cả người vẫn không ngừng run rẩy.

Thanh âm nức nở nghẹn ngào mỗi lúc một dâng cao. Chỉ có hận Lôi Nhược Nguyệt, nàng mới có thể kiên trì được tới hôm nay.

“Nàng đang trốn tránh cái gì? Chung Trữ Hạ không phải vô địch sao? Hiện tại còn không có đủ dũng khí để nghe ta nói ư?” A Mộc Đồ cười lạnh, thanh âm của hần mệt mỏi mà thô lương. “Hay là nói... Lôi Nhược Nguyệt rất quan trọng với nàng, đúng không? Nhưng nàng nghe cho kỹ, ta sẽ tuyệt đối không buông tha cho Hán Thống, cũng sẽ không bao giờ buông tha nàng đâu.”

Hần đỡ lấy nàng, giữ chặt hai vai không ngừng run rẩy, hai tay vô cùng nhẹ nhàng...

Cảm xúc của hần có chút bất ổn, giống như đang cố kìm nén, sau đó nhẹ nhàng nói bên tai nàng:

“Nàng không biết, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện ta đã hận Hán Thống rồi. Loại hận này đã ăn mòn vào trong tận xương tủy của ta, dù có nằm mơ ta cũng mơ thấy máu chảy thành sông. Nhiều năm nay nó gần như trở thành tính mạng của ta. Vì thế, ta không tiếc hết thảy để trả thù. Nhưng bây giờ ta

lại không biết làm thế nào... Sự xuất hiện của nàng đã khiến cho mọi thứ thay đổi. Lôi Nhược Nguyệt hiện giờ là lực lượng duy nhất giúp Hán Thống đánh Khế Sa. Tất cả mọi người đều biết, chỉ cần đưa nàng ra là có thể thiết lập lại hòa bình ở đông tuyến. Thế nhưng ta không muốn thả nàng ra, chết tiệt thật!”

Ánh mắt Trữ Hạ mơ hồ nhìn dãy núi sau lưng hắn, nước mắt vẫn đầm đìa, có phải nàng thật sự say rồi không?

“Từ lúc còn nhỏ ta đã phải đối mặt với chiến tranh, với trận chiến giữa ông ngoại ta và cha ta. Sau đó, ta lại bị coi như phiên vương bù nhìn, rồi giành lấy độc lập cho Khế Sa từ tay Hán Thống. Ta đã chuẩn bị cho trận chiến này mười lăm năm, cho tới bây giờ mới bắt đầu quay lại đánh Hán Thống được. Chung Trữ Hạ, cả đời này của ta, ngoại trừ Hán Thống, ta chỉ muốn có mình nàng...” Hắn nói xong lời cuối cùng, thanh âm đã nhẹ bằng, giống như đang tự lừa bầu. “Nàng là của ta, Trữ Hạ, dù xuống địa ngục ta cũng muốn cùng ở một chỗ với nàng...”

Giống như mẹ và cha của hắn vậy...

Tràng cảnh kia bao nhiêu năm trôi qua rồi vẫn không ngừng trở thành ác mộng quấy nhiễu giấc ngủ của hắn. Máu từ lồng ngực bà tuôn ra, bà ngã xuống cạnh thi thể của cha hắn, cứ thế ngủ mãi.

Năm đó là mùa đông, máu thấm vào tuyết như hoa nở giữa trời đông giá lạnh, nhuộm hồng khắp cánh đồng tuyết, cũng nhuộm đỏ quần áo trắng của hắn. Mẹ hắn, công chúa hòa thân của Hán Thống, đã tự sát ngay trước mặt hắn. Trước khi chết, nàng chỉ đem một khối ngọc nhét vào tay hắn, sau đó cũng không nhìn hắn thêm một lần nào.

Thế giới của hắn cứ thế mà sụp đổ. Tất cả mọi người đều rời khỏi hắn, thứ duy nhất không rời đi chính là vận mệnh của hắn.

Vận mệnh. Vận mệnh là cái gì? Một thứ gông xiềng vô hình không ai có thể nhìn thấy được.

Năm ấy hắn bốn tuổi, hắn đứng trên cánh đồng tuyết nơi cha mẹ chết đi mà khóc cả một đêm. Nước mắt của hắn đọng thành băng, lòng hắn cũng đọng thành băng.

Dựa vào khối ngọc này, Mạc Quân Tâm không những không giết hần mà còn đem hần về hoàng cung, đưa hần lên làm phiên vương. Hần bỏ ra hai mươi năm để trùng kiến Khế Sa đã mất. Khối ngọc này là món quà sinh nhật mà Mạc Quân Tâm tặng cho mẫu thân hần, sau đó mẫu thân hần lại trao cho phụ vương hần làm tín vật đính ước. Chỉ có duy nhất miếng ngọc đó có thể giúp hần xua tan ác mộng lúc nửa đêm.

Hần đã sớm đi trên con đường cô độc của đế vương. Cô độc đến nỗi lòng hần cũng đã mài thành sắt đá. Nhưng hôm nay hần lại đem khối ngọc đó đưa cho nàng. Nàng là mạng của hần, cũng là người duy nhất trên cõi đời này làm cho hần cảm thấy mình không còn cô độc nữa.

Cho nên Trữ Hạ, ta không thể thả nàng rời đi được.

Trữ Hạ, cầu xin nàng hãy ở lại cạnh ta.

Nước mắt của nàng làm ướt áo choàng của hần, khóc như chưa từng được khóc. Thì ra Chung Trữ Hạ luôn tự nhận mình tiêu sái lại ngốc nghếch như thế. Người nàng muốn là Nhược Nguyệt ca ca trong trí nhớ của mình. Nàng tưởng rằng đã quên đi, mà không biết rằng mình vẫn giấu nó ở trong lòng, sớm đã để nó mọc rễ bám chặt trong tâm tưởng, chỉ chờ ngày nảy mầm.

“Đồ ngốc.” A Mộc Đồ đau lòng vô cùng, nhưng lại không thể nói nặng lời với nàng được nữa câu.

Bọn họ đều cùng là một loại người cô độc cần đến nhau.

Chỉ khác là, hần cần nàng, còn nàng lại cần người khác.

Hôm sau, A Mộc Đồ mang Trữ Hạ rời khỏi đông tuyến, quay về thành Đô Linh.

Mùa xuân hoa nở rộ khắp nơi, trận đại hỏa kia giống như đã trở thành ác mộng xa rất xa rồi.

Thành Đô Linh như một cái lồng sắt tinh xảo nhất nàng, nhưng cũng cho nàng một mảnh xuân sắc. Nhưng có ai biết được, đến cuối cùng mới là ai cho ai ánh sáng và nụ cười đây.

Tử Vụ mời nàng loại trà tốt nhất, hỏi: “Sao tử lại có tâm sự nặng nề gì thế?”

Trữ Hạ hoảng hốt lắc đầu, cười đáp lại Tử Vụ. Ít nhất cũng có thể bảo vệ được nàng ta. Tự do đổi lấy tính mạng, thật sự cũng không thiệt thòi gì.

Sau giờ ngộ, hai mắt Trữ Hạ ríu lại, giống như lâu lắm không được ngủ trưa. Nàng nằm trong hoa viên cung điện của Tử Vụ, một câu cũng không nói, sau đó dần thiếp đi.

Dù ngày nào cũng ngủ thế mà lại có cảm giác lâu lắm không được ngủ trưa. Đang mê man, nàng lại cảm thấy như có người ôm lấy mình, rất nhẹ nhàng. Nàng dịch người, thiếp đi trong một tư thế thoải mái nhất...

Cảm giác quen thuộc này nhất định là Nhược Nguyệt ca ca. Nhất định là thế.

Chỉ cần nàng mở to mắt là sẽ nhìn thấy dáng tươi cười dịu dàng của hắn.

Hắn luôn như vậy, cưng chiều nàng, bao bọc nàng, dù nàng trốn học leo lên cây ngủ, dù bị Hoàng thượng tìm khắp mọi nơi, dù bị thầy giáo mắng mỏ nhưng hắn vẫn cứ bao che cho nàng, dung túng nàng... Hắn luôn dịu dàng ở cạnh nàng như thể nàng là tín ngưỡng duy nhất trên đời này của hắn.

Hết thầy bi thống chỉ là một giấc mộng.

Một giấc mộng mà thôi.

“Nhược Nguyệt ca ca...” Nàng khẽ gọi, hay tay ôm lấy người bên cạnh. Nếu có giấc mộng đẹp thế này, dù cho có chết nàng cũng thấy chẳng còn gì đáng sợ.

Nàng không muốn tỉnh lại. Ở trong mộng, nàng với Tử Vụ cãi nhau, cùng Xuyên Trữ đánh nhau, làm nũng với Thái hậu, làm mẫu hậu tức giận, làm phụ vương nổi trận lôi đình, sau đó nàng sẽ trốn ở sau lưng Nhược Nguyệt ca ca, đẩy mọi trách nhiệm cho hắn...”

Đó là cuộc sống của nàng, đã bắt rễ thật sâu trong lòng nàng.

...

A Mộc Đồ bế Trữ Hạ đặt lên giường. Tử Vụ lạnh nhạt đứng nhìn, lúc hắn quay đầu lại thì nở nụ cười như hoa.

“Thật hiếm khi Vương lại tới chỗ nô tì.” Thanh âm của nàng ta như gió xuân, ngay cả nữ nhân nghe cũng thấy ấm lòng.

A Mộc Đồ chỉ “ừ” một tiếng, đi sát qua người nàng, ngay cả liếc mắt một lần cũng không.

Hắn đi tới bên cửa, cúi người nói với tiểu thái giám bên ngoài câu gì đó. Thái giám lui ra ngoài, còn hắn lại quay trở về phòng.

Hắn quay lại, nhưng vẫn không nhìn tới nàng.

Hắn đi thẳng tới bên giường Trữ Hạ, ngồi ở mép giường, vuốt vuốt tóc cho nàng, động tác nhu hòa như một khối ngọc.

Trữ Hạ trở mình, tay sờ soạng một chút, túm được tay hắn, tưởng rằng gối nên lại kéo tới kê dưới cổ mình, sau đó tiếp tục ngủ say.

A Mộc Đồ dờ khóc dờ cười, ánh mắt không khỏi yêu chiều nhìn nàng. Hắn lắc đầu than thở, sau đó kéo chăn mỏng đắp lên người nàng, cũng tựa người ở bên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sắc mặt Tử Vụ đã tái nhợt. Tại sao cái gì nàng muốn cũng đều bị Trữ Hạ cướp đi?

Từ nhỏ, Trữ Hạ đã đoạt đi bà nội của nàng, đoạt đi món đồ chơi, đoạt món ăn ngon của nàng. Cho dù cuối cùng Trữ Hạ luôn bị các trưởng bối mắng mỏ nhưng kỳ thực là ai cũng chỉ quan tâm tới nàng ta.

Nàng cho tới bây giờ đều là cái bóng của Trữ Hạ. Mà hiện tại, ngay cả cái bóng cũng không thể bằng.

Trượng phu của nàng, ngay ở trên giường của nàng mà ôm một nữ nhân khác ngủ. Nam nhân ấy dù một ánh mắt cũng chưa từng liếc tới nàng, lại như con mèo nhỏ dựa sát vào Trữ Hạ mà ngủ.

Tử Vụ nàng mặt khác không thể so, nhưng lần này nàng không muốn thua nữa.

Cuộc đời nàng còn có thể kéo dài bao lâu? Nàng đã từng hâm mộ Trữ Hạ, nàng muốn được như nàng ta, có thể tự do chạy nhảy bên ngoài, làm chuyện mình muốn làm, cho dù trở về gặp rắc rối cũng sẽ có nhiều người yêu thương che chở.

Nhưng sự thật đã chứng minh nàng không có cái mệnh ấy. Nàng không thể trở thành chim ưng bay trên trời cao, cũng giống như Trữ Hạ không bao giờ trở thành con chim hoàng yến bị nhốt trong hoàng cung lạnh lẽo.

Tử Vụ lặng lẽ rời đi, tới thư phòng, trải ra một trang giấy, do dự một chút, sau đó viết một phong thư.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38

Tử Vụ

> Khi Mạc Lăng Tiêu đoạt lại được tòa thành trì thứ hai thì A Mộc Đồ lại đồ sát thêm một thành.

Trong chiến tranh, tính mạng của dân chúng chẳng khác nào con sâu cái kiến cả.

Mạc Lăng Tiêu nghe thám tử hồi báo thì không nói một lời. Không khí trong doanh trướng chủ soái cũng trở nên nặng nề, tất cả đều cúi đầu xuống, sau đó lặng lẽ đưa mắt nhìn hoàng đế bệ hạ của họ.

Hắn không nói gì, trên mặt không lộ vui buồn, cứ như chưa từng nghe thấy gì vậy.

Lúc mọi người nghĩ rằng hắn sẽ không lên tiếng nữa thì lại nghe hắn nói: “Tất cả truyền lệnh xuống, đêm nay đánh lén, đoạt lại tòa thành trì thứ ba.”

Mọi người cả kinh nhưng không ai dám nói gì. Mạc Lăng Tiêu đứng dậy, ra khỏi doanh trướng, lúc này mới có người thấy tay của bệ hạ cầm kiếm đã trắng bệch ra rồi.

Trên thực tế, tòa thành trì thứ ba này cũng không phải dễ lấy như thế. Hai quân giằng co nhau ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn không bên nào hoàn toàn chiến thắng được.

Cùng lúc đó, A Mộc Đồ ở thành Đô Linh nhận được cấp báo, đại quân Bang Thập lấy số lượng áp đảo mà điên cuồng tấn công, chiếm được năm tòa thành trì ở phí đông Khế Sa. Lôi Nhược Nguyệt đổ hết một nửa binh lực Bang Thập đánh vào Khế Sa, hơn nữa hắn còn tự mình dẫn quân.

Một văn nhân lãnh binh vốn chẳng có gì đáng sợ, nhưng ba chữ Lôi Nhược Nguyệt lại làm cho người nghe run rẩy. Lôi Nhược Nguyệt khác xa với sở liệu của quân Khế Sa, không phải một dạng thừa thắng xông lên.

Mười lăm ngày sau, Mạc Lăng Tiêu đoạt lại tòa thành thứ ba, sứ gia Bang Thập đích thân tới thành Đô Linh, yêu cầu được gặp A Mộc Đồ.

Lúc sứ giả tới, A Mộc Đồ đang phê duyệt công văn ở thư phòng.

Sứ giả hành lễ với hãn, hãn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhấp một ngụm trà, mang bộ dạng lười biếng, lại không giận mà uy, lên tiếng: “Nghe nói Xuân trà của quý quốc rất ngon, không biết Lôi thừa tướng có bảo người mang trà tới đây không?”

“Tại hạ chỉ mang theo một câu của thừa tướng mà tới. Bang Thập muốn quý quốc giao ra một người, nếu được, thừa tướng nguyện ý trả lại năm tòa thành trì phía đông, cũng rút quân hoàn toàn khỏi cảnh nội Khế Sa.” Sứ giả không kiêu ngạo, không siểm nịnh, điềm tĩnh lên tiếng.

A Mộc Đồ hơi ngẩng đầu lên, nhìn vị sứ giả khoảng chừng 40 tuổi, không cao không thấp, tướng mạo bình thường, thân thể hơi đậm, đôi mắt sáng ngời lại có thần.

“Khế Sa có người nào mà thừa tướng quý quốc lại coi trọng đến vậy.” Hãn lại hỏi.

Sứ giả nhìn vào mắt A Mộc Đồ, chậm rãi nói: “Tiền công chúa Bang Thập – Hạ Trữ.”

“Công chúa Bang Thập?” A Mộc Đồ nhíu mày. “Ở đây chỉ có công chúa Tử Vụ, là phi tử của trẫm, chẳng lẽ Lôi thừa tướng muốn lấy lại?”

Trữ Hạ đứng ở một bên giả trang làm thị nữ đã căng thẳng cả người, cố gắng khống chế mình không được run rẩy. A Mộc Đồ bèn đứng dậy, đi sang một bên, vừa vịn che chắn tầm nhìn của sứ giả về phía nàng.

“Vương, tại hạ chỉ tới truyền lại lời của thừa tướng mà thôi.” Sứ giả khom người đáp. “Theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, một nữ nhân so với an nguy của một quốc gia quả thật không nên đánh đồng.”

“Có ý gì?” A Mộc Đồ nheo mắt, không khí xung quanh thoáng cái trở nên căng thẳng.

“Ý của tị hạ là, nếu Vương biết công chúa Hạ Trữ ở đâu thì xin cáo tri, nếu như không biết thì làm phiền hỗ trợ chúng ta tìm kiếm. Lôi đại nhân đã dặn dò ta nói lại với ngài, chỉ cần tìm được công chúa, Bang Thập sẽ lập tức rút quân khỏi Khế Sa. Nặng nhẹ thế nào, ta tin tưởng Vương đều biết.”

“Trẫm cũng chưa bao giờ nói hai lần.” A Mộc Đồ nhăn mày. “Người đâu, đưa sứ thần về nghỉ ngơi.”

Sứ giả sửng sờ nhìn hẳn: “Vương...”

A Mộc Đồ cười: “Làm mất một công chúa lại chạy tới chỗ trẫm tìm người, hình như Lôi thừa tướng rất biết cách làm khó người khác đấy.”

“Thừa tướng tuyệt không có ý này.” Sứ giả ngây người, cả kinh, thấp giọng giải thích.

“Không sao.” A Mộc Đồ khoát tay, nụ cười như tắm gió xuân, nhưng trong mắt lại tràn ngập lạnh lùng. “Khế Sa nghênh chiến là được.”

Người hầu mang sứ giả đi rồi, Trữ Hạ rốt cuộc không đứng thẳng nổi nữa, ngã ngồi trên sàn, khẽ lắc đầu:

“Vì sao?” Nàng hỏi.

“Vì sao cái gì?” A Mộc Đồ trở về bàn, ngồi xuống, tiếp tục phê duyệt công văn.

“Vì sao ngài không đáp ứng lấy ta ra trao đổi.” Trữ Hạ ngẩng đầu, biểu lộ có phần ngây ngốc nhìn hẳn, thanh âm không nén được run rẩy.

Hẳn cũng không ngẩng đầu, trả lời: “Vấn đề này ta đã trả lời qua rồi, sẽ không nhắc lại lần thứ hai. Nhưng mà... nàng cần để ý chính là, ta tại sao không giao nàng ra, hoặc là tại sao hẳn lại muốn có nàng?”

Trữ Hạ tức cười, trong lòng có nhiều thứ chính nàng cũng không rõ ràng, vậy mà hẳn lại nhìn thấu.

Hẳn tiếp tục tự giễu, nói: “Ta tại sao giữ lại nàng? Ta điên rồi! Còn hẳn thì sao? Hẳn cũng điên nốt.”

“Vương...” Trữ Hạ buồn bã nhìn hẳn.

Hẳn ngẩng đầu, mỉm cười, trong giọng nói mang theo ý trào phúng: “Chung Trữ Hạ, nàng thật không đơn giản đâu. Mạc Lăng Tiêu muốn nàng, Lôi Nhược Nguyệt cũng muốn nàng, mà ngay cả ta...”

Trữ Hạ lắc đầu, ôm lấy đầu gối: “Hẳn sao có thể cần ta chứ... Hẳn...”

A Mộc Đồ hừ lạnh một tiếng: “Nàng muốn nghe câu trả lời của ta thế nào? Nói Lôi Nhược Nguyệt cần nàng, hay là nói ta nên đồng ý đổi nàng lấy thái bình ở đông tuyến?”

“Ý nghĩ của ta quan trọng thế sao?” Nàng liếc mắt nhìn hắn.

Hắn dừng lại nhìn nàng, sau một hồi, hỏi: “Nếu như nàng là ta... nàng sẽ làm như thế nào?”

Nàng ngẩn người, sau đó đáp: “Người bình thường đều muốn giang sơn thái bình.”

Hắn cười một cách thoải mái: “Vậy nên ta mới nói chắc là ta điên rồi.”

Nhưng không biết người thật sự bị điên là hắn hay là cái thế giới này?

Sau đó bọn họ không nói gì với nhau nữa, mãi cho đến lúc đèn dầu trong cung được thắp sáng lên.

Bởi vì bụng đói nên Trữ Hạ tinh táo trở lại. Nàng ôm bụng nhăn nhó, A Mộc Đồ gọi người chuẩn bị bữa ăn.

“Tối nay sao rất đẹp, cùng ta tới đình nghỉ mát ngoài hoa viên dùng bữa đi.” Hắn đề nghị. Nàng đã quen với cách nói chuyện của hắn nên chỉ hơi xoa xoa chân, sau đó theo bọn thị nữ đi ra ngoài.

Bỗng nhiên, cái áo choàng còn vương hơi ấm của hắn được chuyển sang vai nàng.

Hắn không nói gì, sau khi khoác áo cho nàng thì lướt qua người nàng, vượt lên trước, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Trữ Hạ chua xót, vội kéo kín áo choàng rồi đi theo sau hắn.

Dưới ánh trăng, hai người cùng uống rượu, chẳng hề nói với nhau câu nào. Trữ Hạ vui đầu ăn, dốc sức mà nhét đồ ăn vào miệng, lại liên tục rót rượu.

Dần dần, nàng cảm giác mình đã say mèm, bèn ôm bầu rượu dựa vào lan can của đình nghỉ mát. Dưới chân nàng là ao sen, trong ao sen phản chiếu ánh trăng, vài con cá chép bơi vòng vòng khuấy động ánh trăng tan ra.

Quang cảnh này thật là quen thuộc

Hoặc cũng có thể nói, dù tràng cảnh nào cũng có thể làm nàng nhớ tới hắn. Dù sao cũng đã có lúc, hắn chính là toàn bộ cuộc sống của nàng.

Cuối cùng là ai mới điên đây, có lẽ nàng mới chính là kẻ điên nhất. Từ lúc biết Lôi Nhược Nguyệt vẫn nhớ tới nàng, tưởng niệm của nàng với hắn cứ ùa về liên tục.

“Ha ha ha ha... Quả nhiên là "Đời người đặc ý cứ vui tràn..." Trữ Hạ ngửa mặt lên trời cười dài, ánh trăng nhu hòa vuốt ve gương mặt nàng. Một hàng nước mắt thanh lệ như chân trâu rớt xuống rồi mất hút vào màn đêm.

Trữ Hạ nhắm mắt lại, nghiêng về phía trước, thân thể mất đi điểm tựa bèn ngã về phía hồ...

Một đôi tay ôm lấy nàng, phá vỡ mộng cảnh của nàng.

Hắn đứng ở phía sau ôm lấy nàng, đôi môi ấm áp nói thì thầm bên tai nàng: “Lại muốn trốn ư? Ta đã nói là không cho nàng đi rồi.”

Không biết có phải do tác dụng của rượu hay không mà nàng cảm giác mình rất nóng, vừa quay đầu, đôi môi đỏ mọng đã sượt qua môi hắn, trong lòng không khỏi sợ hãi.

“Thế thì ngài cần phải giữ ta thật chặt!” Nàng cười nói, bỗng nhiên mũi chân hơi đẩy, thân thể lại tiếp tục ngã về đằng sau. A Mộc Đồ bị bất ngờ, cả người cũng mất đi trọng tâm, nếu hắn không buông tay thì nhất định sẽ bị rơi xuống nước theo nàng.

Trước khi ngã, hắn nghe Trữ Hạ hỏi: “Nếu là vách núi, ngài có cùng ta nhảy xuống hay không?”

Vấn đề này hắn còn chưa trả lời thì cả hai đã rơi vào trong hồ.

...

“Nếu là vách núi, huynh có cùng ta nhảy xuống không?”

Câu hỏi này nàng đã từng hỏi Lôi Nhược Nguyệt. Khi nàng ngã từ trên cây xuống, hắn giữ tay nàng không được nên cũng ngã theo... Lần đó, tay của hắn bị gãy, cả đời sẽ mang theo thương tật đau đớn.

Giống như là đánh dấu của riêng nàng.

“Nếu là vách núi, huynh có cùng ta nhảy xuống không?”

Lôi Nhược Nguyệt không trả lời, chỉ mỉm cười.

Trữ Hạ không biết đáp án của hắn là gì. Nàng đã từng hỏi hắn nhiều lần nhưng vẫn không có được câu trả lời. Cho nên tới hôm nay, nàng cũng không biết lựa chọn của hắn là gì.

Thế nhưng, khi nàng và A Mộc Đồ rơi xuống nước, trong đầu nàng như lại nhớ ra cái gì...

Chỉ là chưa kịp bắt lấy ký ức đó, cả người đã bị chìm trong hồ nước lạnh như băng.

Nàng hỏi bốn nam nhân câu hỏi này, không có ai trả lời, tất cả đều dùng hành động để đáp lại nàng.

Là định mệnh hay là lựa chọn? Nhiều khi người ta chẳng một ai rõ ràng.

Dưới ánh trăng, ở cuối hành lang, một thân ảnh thấp thoáng. Tử Vụ yên lặng nhìn bọn họ rơi vào hồ nước, trong mắt xuất hiện vẻ căm phẫn.

...

Trữ Hạ hôm mê đến tận chạng vạng tối hôm sau mới tỉnh lại. Lúc tỉnh lại, nàng không gặp A Mộc Đồ mà lại thấy Lạc Bình Xuyên đáng lẽ đang phải ở ngoài tiền tuyến.

Nàng hỏi hẳn tại sao lại ở thành Đô Linh, hẳn chỉ đáp qua loa một câu: “Chiến tuyến có biến.” rồi đi mất. Trữ Hạ cũng không giữ hẳn lại mà hỏi thêm nữa.

Bát Hoàn tiến tới nói công chúa Tử Vụ biết nàng bị rơi xuống nước nên nấu canh gừng mời nàng sang dùng. Trữ Hạ bèn quăng Lạc Bình Xuyên sang một bên, vội vàng đi tới điểm hẹn.

Tử Vụ thấy Trữ Hạ thì vội vàng múc canh gừng cho nàng uống, sau đó lại như lơ đãng nói: “Gần đây mọi người nghe nói hình như Xuyên Trữ xuất hiện ở phía đông.”

Trữ Hạ sửng sờ, sau đó nhảy dựng lên, tóm lấy Tử Vụ hỏi: “Mọi người nói thật chứ?”

Tử Vụ kéo tay nàng xuống, thu hồi vẻ tươi cười, nói: “Phải, mẫu hậu có nhắc qua ở trong thư. Mẫu hậu nói có một thương đội có gặp một đứa trẻ giống như thế, rất giống Xuyên Trữ.”

“Ở đâu?” Trữ Hạ kích động tới phát run: “Gặp ở nơi nào?”

“Hình như là ở phía đông thành Ngọc Châu.” Tử Vụ giả vờ suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp. “Nhưng chỗ đó hình như đang là chiến tuyến.”

Trữ Hạ ngồi áp chế lại tinh thần đang hoảng hốt của mình, sau đó cười khổ nói: “Cho dù ở đâu thì ta cũng không thể gặp được.”

“Vì sao? Tỷ có thể đi tìm hãn mà.” Tử Vụ nháy đôi mắt dễ thương nói.

“Không được.” Trữ Hạ lắc đầu. “Ta sợ ta đi rồi, A Mộc Đồ sẽ giết muội mất.”

Tử Vụ sững sốt một chút, sau đó bày ra vẻ tươi cười miễn cưỡng, trấn an nàng: “Không đâu. Hãn sẽ không giết muội đâu.”

“Sẽ đấy. Hãn nhất định sẽ làm.” Trữ Hạ phiền não lắc đầu, không để ý nụ cười của Tử Vụ đã tắt ngúm từ bao giờ.

“Hãn sẽ không giết muội đâu. Hãn lừa gạt tỷ đấy.” Tử Vụ quay đi, thanh âm có chút lạnh, dường như đang cố gắng áp chế tâm tình của mình. “Ta là quân bài của hãn, sao hãn có thể giết ta được chứ.”

“Cái gì?” Trữ Hạ ngẩng phắt đầu kinh ngạc.

Tử Vụ quay người lại, khôi phục dáng vẻ tươi cười: “Không có gì, ý của muội là hãn giết muội sẽ chọc giận Bang Thập hơn thôi. Nên nếu không phải thời điểm quan trọng thì hãn sẽ không giết muội đâu.”

“Nhưng mà...” Trữ Hạ do dự một chút, cảm thấy Tử Vụ nói không sai, nhưng nàng cũng không dám mạo hiểm.

“Muội sao có thể lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn được chứ.” Tử Vụ cười nói tiếp. “Tỷ biết rõ là muội sợ chết nhất đấy.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39

Bờ Vực

> Sau khi tạm biệt Tử Vụ, Trữ Hạ theo Bát Hoàn quay về cung của A Mộc Đồ, lúc này trời đã dần tối, nàng đuổi Bát Hoàn, tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc.

Nhét lộ phí vào trong người xong, nàng nhìn bốn phía, nhìn tới ngọc bội của A Mộc Đồ thì chần chừ một hồi lâu.

Nàng không thể lại tiếp tục trộm đồ của hắn được.

Nàng đặt miếng ngọc xuống bàn, nhìn thoáng qua một chút rồi quay người rời đi.

Đây là lần thứ hai nàng trốn ra khỏi hoàng cung Khế Sa nên đã nhớ rõ đường đi, tránh qua mấy tốp thị vệ, lúc vượt qua tường thành cuối cùng của hoàng cung, trong lòng nàng lại nảy sinh chút tình cảm không rõ.

Có lẽ sau này sẽ chẳng bao giờ thấy được đôi con người màu lục của A Mộc Đồ nữa. Vị đế vương lạnh lùng, vô tình, thường xuyên cười nhếch miệng trước mặt nàng, rõ ràng luôn tức giận nhưng lại chẳng bao giờ nói gì...

Rủ mi xuống, nàng cười khẽ, không tự chủ được mà thở dài một hơi. Gần đây ánh mắt hắn luôn rất bi thương, không phải là nàng không hiểu mà là không dám nghĩ nhiều.

Trữ Hạ quay đầu lại nhìn tòa cung điện lần cuối.

“Nàng không nên quay đầu, Trữ Hạ.” Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

Trữ Hạ cả kinh khi nhìn thấy hấn ở ngay đằng sau mình, một mình đứng trên mái hiên. Dưới ánh trăng bàng bạc, đôi mắt hấn sáng long lanh.

Nàng vừa quay đầu lại, ý chí cuối cùng của hấn cũng tan rã. Hấn vốn đã có thể kìm nén dục vọng của chính mình, lặng lẽ để nàng rời đi.

Hấn nhẹ nhàng mỉm cười, tiến lại gần: “Ta phải đánh gãy chân nàng, để nàng không thể chạy đi nữa, hay là ta nên móc mắt nàng để nàng không thể thấy đường mà đi...”

Thân thể Trữ Hạ khẽ run lên, hấn cười đến sáng lạn, đôi con người như bảo thạch càng thêm xinh đẹp dưới ánh trăng, ánh mắt bám chặt lấy nàng, sâu thật sâu...

“Nàng mau chọn đi, cho ta một cách để giữ nàng lại.” Hấn đưa tay về phía nàng, tay dừng trên cổ nàng, nhẹ nhàng xoa xoa. “Ta thật muốn bóp nát nàng... Làm sao bây giờ, ta đang nghĩ...”

“Vương...” Trữ Hạ bị ánh mắt của hấn dọa cho phát sợ, nàng ngửi thấy mùi rượu trên người hấn. Đôi con người điên cuồng làm nàng run lên, dường như ánh mắt hấn có thể nhìn thấu nàng, lại chứa chất dục vọng muốn xé nát nàng ra.

Nàng lui về sau một bước, hấn cũng tiến lên một bước.

“Chung Trữ Hạ, ta muốn giết nàng...” Hấn lại vươn tay về phía nàng.

Hấn mạnh mẽ kéo nàng cùng nhảy xuống tường thành. Khi nhảy xuống, hấn bảo hộ nàng ở trong ngực, cả nửa trái thân mình hấn mạnh mẽ đập xuống nền đất.

Nếu như là vách núi, ngài có nhảy xuống cùng ta không?

...

Ta đang nghĩ, hay là tìm một vách núi, rồi ta và nàng cùng nhảy xuống đi thôi...

Nếu như chúng ta cùng chết đi, kiếp sau có phải sẽ cùng đầu thai một chỗ hay không? Có phải ta sẽ là người đầu tiên trông thấy nàng, khiến cho nàng không có cơ hội yêu thương người khác nữa?

Trời đất như đảo lộn, sau đó cũng dừng lại.

Tay của hấn giữ chặt cổ nàng, cùng nàng từ trên tường thành hoàng cung ngã xuống, trước khi tiếp đất lại ôm chặt lấy nàng với vẻ cô đơn và không

cam lòng, mang theo đục vọng điên cuồng mà ngã xuống mặt đất.

Bao nhiêu kiên trì, bao nhiêu ương ngạnh luôn tự cho mình là đúng, giờ khắc này âm âm sụp đổ trong nàng.

Nàng cho rằng mình sẽ chết, thời khắc ngã xuống rất nhanh mà nàng cảm giác như cả thế kỷ trôi qua. Cái ôm của hắn ôn hòa, mang theo vị rượu say mê, cuối cùng nhận lấy nỗi thống khổ vốn dĩ thuộc về nàng.

Cả đời tưởng dài, cuối cùng lại rất ngắn.

“A Mộc Đồ?” Trữ Hạ từ trong lòng hắn đứng lên, chỉ thấy gương mặt hắn từ tái nhợt chuyển dần sang đỏ ửng một cách bất thường.

“Này! Mau tỉnh lại!” Nàng kinh hãi kêu lên.

Thị vệ nghe thấy tiếng kêu bèn chạy lên, Lạc Bình Xuyên vẫn một mực đi theo sau A Mộc Đồ lúc này cũng vọt tới, kéo Trữ Hạ ra và xem xét tình hình của hắn.

A Mộc Đồ khẽ rên một tiếng rồi mở mắt, đôi mắt màu xanh tràn đầy vẻ mơ hồ, cố gắng tìm kiếm thân ảnh của nàng.

“Trữ Hạ...” Hắn thấp giọng nỉ non, tay phải của nàng rủ trên mặt đất, hắn dùng tay trái muốn cầm lấy nhưng dùng hết sức cũng không thể nắm chặt được.

Cánh tay trái hắn lạnh như băng, có máu chảy ra sền sệt.

Đám ngự y nơm nớp sợ hãi, vội vàng chẩn bệnh cho hắn. Trong suốt quá trình này, A Mộc Đồ vẫn dùng tay phải không bị thương nắm chặt lấy tay Trữ Hạ, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi nàng.

Trữ Hạ ngồi bên phải A Mộc Đồ, cúi đầu ủ rũ, hàng lông mi dài đã che khuất đôi mắt đen nhánh.

Ngự y đứng ở bên trái A Mộc Đồ, dùng thuốc bột tán lên vết thương, sau đó dùng vải mềm băng bó, cố định cánh tay trái của hắn lại, sợ hãi bẩm báo: “Vương, tay của người đã bị thương vào gân cốt, trong thời gian ngắn mong ngài đừng hoạt động nặng, nhất định phải dưỡng bệnh cho tốt, nếu không...”

“Nếu không thế nào?” Lạc Bình Xuyên ở bên cạnh lo lắng hỏi. A Mộc Đồ ngược lại chẳng chút bận tâm, chỉ si ngốc nhìn chăm chăm vào Trữ Hạ.

“Nếu không...” Ngự y ngập ngừng một chút rồi quay mặt qua chỗ khác, nói khẽ: “Nếu không có thể sẽ bị phế bỏ...”

Lời lão ngự y còn chưa dứt, Trữ Hạ đã ngẩng phắt đầu lướt qua người A Mộc Đồ, túm lấy cổ áo ngự y quát lên: “Người nói cái gì?”

Thanh âm nàng khàn khàn, run rẩy đến nỗi chính nàng cũng phải giật mình chứ đừng nói là đám địa phu.

“Ta... ta... ta...” Ngự y bị nàng bày ra bộ dáng muốn ăn thịt người thì không ngừng run rẩy. Người già là không được dùng vũ lực, cô gái nhỏ này không hiểu hay sao?

“Trữ Hạ...” Thanh âm của A Mộc Đồ suy yếu, hần tự tay kéo nàng lại.

Nàng cúi xuống, cánh tay không bị thương của hần vẫn ôm chặt lấy hông nàng không chịu bỏ xuống. Lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn, hần cũng lập tức nhìn lại nàng.

Đôi con ngươi hần như bảo thạch óng ánh mà đẹp đẽ đầy vẻ quyến rũ, ưu thương mà tuyệt vọng.

Chỉ có bờ môi vẫn mím chặt, quật cường, ngoan cố.

Lúc này, Trữ Hạ không trốn tránh, cũng nhìn vào mắt hần.

Lạc Bình Xuyên khẽ thở dài rồi kéo đám ngự y rời đi, trước khi đóng cửa còn quay đầu nhìn hai người bên trong một chút.

Gió đêm mang theo hương hoa tiến vào phòng. Ánh trăng như nước chảy xuống mái tóc đen nhánh của hần. Mái tóc tán loạn càng tôn lên vẻ mặt ửng đỏ, bờ môi tái nhợt, khô nứt của hần.

“Chàng không nên uống nhiều rượu như thế.” Nàng nhẹ nhàng nói. “Say sẽ làm ra chuyện không hay.”

A Mộc Đồ nhìn nàng không nói gì.

Trữ Hạ vươn tay gạt đi đám tóc lòa xòa trên trán hần, nhẹ nói: “Chàng lấy ta đi.”

A Mộc Đồ sững sờ, thu hồi ánh mắt si mê, lại cười lạnh.

“Lấy nàng... Điều kiện là gì?” Hần cố tình trưng ra giọng lạnh như băng, nhưng đôi mắt lại nóng rực như sắp bốc cháy. Hần cầm chặt bàn tay nàng đang vươn lên trán mình gạt xuống, dù rất nhanh nhưng trên tay nàng vẫn bầm tím lên.

“Để ta đi tìm đệ đệ của ta.” Trữ Hạ nhìn thẳng hẳn, nghiêm túc nói. “Xuyên Trữ có thể ở Ngọc Châu, ta muốn tìm hẳn. Chỉ cần tìm được hẳn, ta sẽ gả cho chàng... Không bao giờ rời đi nữa, không bao giờ rời khỏi hoàng cung này, không bao giờ rời khỏi chàng.”

“Không rời nửa bước ư?” Hẳn nheo mắt lại, cười mà không phải cười.

Trữ Hạ rũ mắt: “Không rời nửa bước.”

“Lấy gì làm chứng?” Hẳn vươn tay nâng cằm nàng lên.

“Không có gì... Ta hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng.” Nàng ngẩng đầu nhìn hẳn, vẻ mặt thản nhiên.

“Ta biết rõ nàng muốn đi... Lúc trước là nàng chủ động ở lại đây, nhưng từ khi cái tên Lôi Nhược Nguyệt xuất hiện, nàng luôn muốn rời khỏi đây.” Hẳn gầm lên với nàng, nhưng sao ánh mắt lại tràn ngập vẻ đau khổ. “Nàng cho rằng đây là nơi nào. Là nơi nàng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

Nàng run rẩy, ra sức lắc đầu, muốn rời khỏi lồng ngực hẳn: “Đừng nói! Đừng nói nữa! Ta xin chàng đừng nhắc tên hẳn nữa...”

Lời của nàng đã bị môi hẳn chặn lại, khí tức của hẳn bao trùm lấy nàng, không chừa ra một chút khe hở nào.

Hẳn có thể có thiên hạ nhưng lại không thể có được nàng; hẳn có thể dùng nàng đổi lấy thiên hạ nhưng lại thà vì nàng mà đổi dịch lại cả thiên hạ.

Lúc nàng muốn ở lại thì hẳn lại không muốn nàng; lúc nàng phải đi thì hẳn lại không chịu buông tay...

Không thể buông, hiện tại hẳn chỉ có một ý niệm muốn nuốt chửng lấy nàng.

Hẳn xoay người đặt nàng xuống dưới thân, dùng sức mà cắn cổ nàng, để lại từng dấu hôn đỏ sẫm. Trên người nàng có mùi thơm nhàn nhạt như có như không khiến hẳn điên cuồng muốn nắm bắt, dù chỉ là một chút...

“Trữ Hạ, Trữ Hạ...” Hẳn nỉ non gọi tên nàng, mà nàng thì khóc đến rồi tinh rồi mù.

Tại sao nàng lại phải khóc?

Nàng dựa vào cái gì mà đem thế giới của hãn biến thành thế này rồi lại muốn rời đi? Nàng dựa vào cái gì mà để hãn yêu nàng rồi, còn nàng lại đi nhớ về một người đàn ông khác? Nàng dựa vào cái gì mà để hãn phải đau lòng đến thế? Nàng không xinh đẹp nhất, không dịu dàng nhất, rốt cuộc tại sao hãn lại không thể xóa đi được hình bóng của nàng trong lòng?

Sao hãn có thể quên bóng hình người đã kéo cung dưới bóng hoàng hôn, quên bóng dáng tinh nghịch ngồi bên hồ sen, người thề sống thề chết bảo vệ thành Kinh Cúc. Là người nào cường hãn đốt trụ thành Kinh Cúc, rồi yếu đuối ngã gục giữa cơn mưa? Là nàng, chính là nàng!

Người đã sớm được hãn khắc ghi ở trong lòng.

Từng nét như đao khắc, mỗi đao đều thấm máu huyết mà thành.

Thế thì làm sao mà xóa đi được?

Làm sao có thể quên đi được?

Hãn cắn mạnh xuống vai nàng, hàm răng ấn sâu vào da thịt nàng, mùi máu tanh lan dần trong miệng, đậm đặc tới mức nghẹt thở...

Ngón tay nàng bấm sâu vào lưng hãn, rên rỉ một cách thống khổ, thanh âm lại pha chút thút thít ní non.

“Nhược Nguyệt... Nhược Nguyệt...” Trên bờ vai đau đớn kịch liệt, ngay cả ý thức của nàng cũng bắt đầu mơ hồ. Nàng không tự chủ được gọi tên hãn, kẻ đã từng đêm, từng đêm được nàng khắc sâu vào tâm trí.

Thân thể của hãn cứng ngắc, hãn thò tay bịt miệng nàng, ghen ngào vùi đầu vào hõm vai nàng, run rẩy ôm chặt lấy...

“Gọi tên ta... Trừ Hạ! Đừng gọi Lôi Nhược Nguyệt. Gọi ta. Hãy gọi ta!” Hãn nói nhỏ bên tai nàng, thanh âm gấp gáp như ra lệnh, lại như khẩn cầu.

“Không... Người thả ta ra... Thả ta ra...” Nàng kéo tay hãn xuống, móng tay găm sâu vào lưng hãn, nước mắt trào ra.

Hãn động thân, nhìn thân thể nàng ở dưới mình, sắc mặt như tro tàn.

Hãn ôm chặt lấy nàng, tâm lạnh đến run rẩy. Hãn hôn nhẹ lên mắt nàng, nuốt vào nước mắt lạnh như băng của nàng. Có lẽ nàng sẽ không bao giờ biết được tình cảm của hãn dành cho nàng, cũng sẽ vĩnh viễn không cần hãn, nhưng giờ khắc này, hãn muốn yêu thương nàng, muốn nàng nhìn vào

mắt mình. Không chiếm được cũng không sao, dù sao có nhiều thứ trên đời này hẳn cũng chưa từng đạt được...

Cảnh ban đêm thật lạnh, gió đêm lùa qua màn tơ, thổi tắt ngọn đèn dầu. Ánh trăng mơ màng vỗ về bọn hắn. Một đêm thật đẹp. Hắn lại như người đã chết, cứ mở mắt nhìn nàng, suốt một đêm không ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, ngự y và Lạc Bình Xuyên tới cầu kiến, sau khi được cho phép vào cửa, cả hai không khỏi ngây ngấn cả người.

“Vương, tay của người...” Ngự y hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt chuyển thành xanh lét.

A Mộc Đồ liếc nhìn bọn hắn rồi lại cúi đầu nhìn Trữ Hạ, đôi mắt xanh vừa có hận lại vừa có yêu thương, mà cánh tay trái bị thương của hắn đang bị Trữ Hạ dùng làm gối đầu.

Trữ Hạ ngủ rất ngon, quần áo xộc xệch lộ ra đầy dấu hôn trên cổ.

A Mộc Đồ không để ý tới ngự y đang xấu hổ đứng một bên, nói với Lạc Bình Xuyên: “Tìm người báo cho Lan tướng quân, mang 50 vạn quân Tây doanh tới trợ giúp cho nam tuyến, nhất định phải đề phòng Mạc Lăng Tiêu.”

“Vâng” Lạc Bình Xuyên lập tức lĩnh mệnh.

Hắn lại nói tiếp: “Ta sẽ đi đông tuyến, người đi cùng ta, chuẩn bị sẵn sàng.”

“Vương?” Lạc Bình Xuyên kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Ta muốn thân chinh.” A Mộc Đồ cười nhẹ. “Truyền lệnh xuống, lập tức lên đường.”

“Khai chiến với Bang Thập sao? Vương...” Lạc Bình Xuyên định nói cái gì nhưng được một nửa thì dừng lại.

Theo A Mộc Đồ lâu như thế, sao hắn có thể không rõ chứ. Ánh mắt của Vương như thế chính là biểu lộ sự quyết tâm, cho tới bây giờ chưa từng có ai thay đổi được.

A Mộc Đồ có thể vì Trữ Hạ tới thành Kinh Cúc thì cũng có thể vì nàng mà tới chỗ Lôi Nhược Nguyệt. Thì ra tất cả bọn hắn cộng lại cũng không bằng một Chung Trữ Hạ kia.

“Đã biết, thần sẽ đi chuẩn bị.”

Trữ Hạ mở to mắt, ngẩng đầu nhìn A Mộc Đồ không nói.

“Thì ra nàng giả vờ ngủ.” Hãn khẽ cười, miệng lộ ra một nụ cười châm chọc.

Trữ Hạ ôm lấy chân cuộn lại không nói, lại nhìn thấy cánh tay bầm tím của hãn vẫn đặt trên giường bất động.

Cái này là nàng cố ý.

Nàng cố ý gối đầu lên cánh tay này của hãn, để trừng phạt sự cố chấp của hãn.

Vốn tưởng rằng có thể cảm nhận được khoái cảm trả thù, không hiểu tại sao lúc này lại càng thấy buồn bực hơn.

“Ta muốn đi cùng.” Nàng khẽ nói.

Hãn cười: “Cầu xin ta đi.”

Nàng yên lặng cắn chặt môi dưới.

Hãn xoa nhẹ cánh tay trái của mình, thật sự đau tới chết lặng. Hãn nhìn ngự y vẫn đứng đực ở một bên, ngự y hiểu ý liền tiến lên trị liệu cho hãn.

“Hãy dẫn ta đi cùng, cầu xin chàng.” Môi dưới của Trữ Hạ đã bị cắn tới rách ra, một vết máu đỏ càng làm nổi bật gương mặt trắng nhợt của nàng.

Hãn cười như gió xuân ấm áp, nhưng trong mắt lại đầy vẻ cô đơn.

“Được thôi.” Hãn duỗi cánh tay phải lạnh lặn ra xoa nhẹ lên môi nàng, âm thanh như nói với chính mình. “Nàng cũng biết, ngoại trừ thả nàng đi, cái gì ta cũng có thể đồng ý mà...”

Trữ Hạ sụp mắt xuống, nàng muốn khác mà cũng không khác nổi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Lồng Giam

> Lòng người mạnh mẽ được bao nhiêu? Cho dù cứng rắn như sắt thép thì có thể chống lại được bao nhiêu lần chà đạp? Nếu như tâm đã chết rồi, người có chết không?

Trong xe ngựa xóc nảy, A Mộc Đồ vươn tay qua gáy Trữ Hạ, bịt kín lấy ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ của nàng.

Hắn cúi đầu, nói khẽ bên tai nàng: “Nàng còn nhìn như thế, ta sẽ nổi giận đấy.”

Nàng nhắm mắt lại, vô lực tựa vào người hắn. Nàng biết rõ, hắn hiện tại cũng giống nàng, chẳng khác nào con thú bị giam cầm.

Như một con dã thú ở trong lồng giam, liên tục húc phải thành lồng sắt, dùng móng vuốt cào xích sắt, đến khi máu chảy đầm đìa cũng không bao giờ từ bỏ...

Cuối cùng vẫn không từ bỏ, chỉ còn có huyết lệ chảy ra từ khóe mắt.

Không ai nói thêm lời nào, ăn ý mà dựa sát vào nhau.

Ngựa một đường chạy về hướng đông giống như chạy vào bóng tối, thật đáng sợ, rồi sau đó sẽ lại hiện ra một thế giới tươi đẹp. Ở chỗ của hắn.

Chỉ cần nghĩ đến hắn, nàng không cầm được lòng mà run lên. Càng đến gần, ngay cả hít thở cũng cảm giác được mùi hoa lan nhàn nhạt trên cơ thể hắn...

Nhưng Như Nguyệt ca ca, khoản nợ máu này, chúng ta phải tính toán thế nào mới công bằng đây?

Không, khoản nợ giữa hai ta sao còn có thể tính toán được nữa... Trừ phi...

Trừ phi người chết.

Hoặc là ta chết.

Thành Ngọc Châu.

Tia nắng ban mai khiến cho nàng giống như một bông sen an tĩnh trên mặt nước.

Nàng mặc váy màu cam nhạt làm bằng tơ lụa cao cấp, tóc búi kiểu Lưu Vân, cả người tản ra một cỗ ưu nhã và lười biếng cao quý.

Hắn đi tới sau lưng nàng, phủ lên vai nàng một chiếc áo choàng, lại ôm lấy nàng từ phía sau, dán lên tai nàng nói khẽ: “Sáng sớm trời lạnh, đừng mặc như thế ra ngoài.”

Trữ Hạ không quay đầu lại, mặt vẫn nhìn về phía mặt trời mọc, chỉ vào bình nguyên trước mặt, hỏi: “Từ nơi này, cứ đi về hướng đông là sẽ tới Bang Thập phải không?”

“Qua bình nguyên này, lại đi qua một vùng đồi núi cao, đúng là sẽ tới Bang Thập.” Hắn vùi mặt vào tóc nàng hít hà, nhẹ nhàng đáp lại.

“Gần một năm rồi...” Nàng hít sâu một hơi, con mắt nheo lại, nhìn về nơi xa xăm.

Nếu như ngày đó không gặp được Mạc Lăng Tiêu, nếu Mạc Lăng Tiêu không đem nàng tới Khế Sa thì không biết giờ này nàng sẽ ra sao? Có phải sớm đã bị giết hoặc bắt lại hay không? Hoặc là...

Nàng lắc đầu cười khẽ.

Trên đời làm gì có nhiều “nếu như” đến thế, kết cục đã định, mọi thứ đều là quá khứ, không thể nào thay đổi, cũng như hiện tại không thể nào cải biến.

“Đúng thế, gần một năm rồi.” Hắn nắm lấy tay nàng, đặt lên môi hôn nhẹ. Hắn nhớ lần đầu gặp nàng, đó là một ngày giữa hè, nàng như bạch ngọc, ngạo nghễ, cô lập. Có lẽ từ lần đầu tiên ấy, hắn đã động tâm với nàng.

Một năm này với hắn chẳng khác nào một thế kỷ.

Một năm.

Chỉ mới một năm mà thôi.

Qua một tháng nữa là tới sinh nhật nàng. Đến lúc đó là tròn hai mươi năm nàng biết Lôi Nhược Nguyệt.

Đáng lẽ, vào sinh nhật hai mươi tuổi này, nàng và hắn sẽ kết hôn.

Trữ Hạ tựa sát lưng vào ngực A Mộc Đồ, cảm thấy ấm dần lên. Bỗng nhiên nàng nghĩ tới mẫu hậu, rất lâu về trước bà đã từng nói với nàng rằng:

“Nếu con ôm một nam nhân từ phía sau thì nghĩa là con đã yêu hắn. Nếu một nam nhân ôm lấy con từ phía sau, lại nói những lời ôn hòa thì hắn nhất định rất yêu con.”

Nàng chưa từng để tâm những lời mẫu hậu nói, không ngờ lúc này lại hiểu ra.

Trước đây thật lâu, cũng có một nam nhân ôm nàng như thế. Trên thân người kia luôn phảng phất hương thơm nhàn nhạt của hoa lan.

Hắn đẹp như tranh vẽ, ôn nhu như mưa phùn Giang Nam, chỉ cần cười một cái cả thế giới sẽ sáng bừng lên ập ập...

Trữ Hạ xoay người, vươn tay ôm lấy A Mộc Đồ, đầu rúc vào ngực hắn, nói nhẹ: “Ôm chặt ta, đừng buông ta ra, đừng để ta rời đi...”

Người ta luôn dễ dàng khống chế cơ thể mình, nhưng lại rất khó khống chế tâm tình của mình.

...

Thành Ngọc Châu là nơi non xanh nước biếc, khí hậu ôn hòa, bốn mùa đều như mùa xuân. Có được khí hậu này là do nó nằm dựa lưng vào những dãy núi trùng trùng điệp điệp. Những dãy núi cao hiểm trở này không khác gì một tường thành tự nhiên ngăn bước tiến công của địch nhân.

Cho nên thành Ngọc Châu trước giờ luôn là địa điểm giao tranh nguy hiểm của quân đội hai nước khi có biến.

A Mộc Đồ nghị sự cùng mọi người trong phòng chiến sự, Trữ Hạ nhân dịp này bèn cải nam trang trốn ra ngoài.

Thành Ngọc Châu rất lớn, vào thời loạn lạc thì lượng người qua lại càng đông hơn. Cho dù Xuyên Trữ ở đây thì cũng khó lòng mà tìm ra ngay được.

Trữ Hạ chạy đến mệt chết, cuối cùng đành ngồi ở trong tú lủi xa hoa nhất thành đối ẩm cùng ánh trăng.

Khói lửa chiến tranh vẫn còn chưa lan tới đây, trong tửu lâu vẫn náo nhiệt như xưa, đặc biệt hôm nay trên bàn ăn mọi người còn có thêm chủ đề Hoàng thượng đích thân tới đây để bàn tán. Cảm xúc mọi người dâng trào, nói Hoàng Thượng tới thành Ngọc Châu rồi, chúng ta còn sợ cái gì?

Trữ Hạ uống một bầu rượu, trong thời gian một nén hương đã nghe được mấy tin tức.

Một, Bang Thập sau khi công phá 5 thành trì của Khế Sa thì không tiếp tục nữa, dường như đang tích lũy lực lượng, 50 vạn hùng binh vẫn ở nơi biên cảnh nhìn chăm chăm về đây.

Hai, Lôi Nhược Nguyệt đích thân tới thành Phổ Châu, nơi cách thành Ngọc Châu chỉ một trăm năm mươi dặm, nằm ở giữa Thương Châu và Nguyên Châu.

Ba, Khế Sa giam sứ giả Bang Thập, dường như quyết tâm đánh một trận này.

Bốn, ở phía Nam, chiến trận với Hán Thống đã bước vào giai đoạn giằng co. Hai bên đánh lâu mà bất phân thắng bại. Có hai chiến tướng nổi danh mới là Mãn Đại Ngưu và Lan Lợi Tư. Mãn Đại Ngưu nổi danh với cặp chùy hung hãn, còn Lan Lợi Tư lại là con trai của tướng quân Lan Phương chủ trì Tây doanh, được ngợi ca là chiến tướng mới của Khế Sa.

Trữ Hạ nhớ Lan Lợi Tư là một người dị tộc điển hình, tóc vàng mắt xanh, thần xạ thủ, kỹ năng chiến đấu siêu cường, có quan hệ không bình thường với Lưu Tịch. Người như thế, nhìn cũng biết là anh hùng hào kiệt, thế nên nàng cũng không thấy giật mình khi nghe tin về hắn. Còn Mãn Đại Ngưu là đồng đội cũ, Trữ Hạ cười lơ đãng khi nhớ tới thời gian sinh hoạt khắc khổ ở quân doanh. Đó là thời gian nàng sẽ nhớ cả đời, đặc biệt là Mạc Lăng Tiêu.

Nghĩ đến Mạc Lăng Tiêu, nụ cười của nàng ngưng lại, hai mắt rũ xuống, đan tay vào nhau, ngón cái tay trái còn khẽ vuốt nhẹ chiếc nhẫn đang đeo trên tay phải.

Mỗi lần nhớ tới chuyện đồ sát đêm đó nàng vẫn không tự chủ được mà run lên. Mạc Lăng Tiêu không còn là nam nhân luôn mâu thuẫn, luôn đầy

quyến luyện và ưu thương trong mắt nữa. Giờ hẳn đã là Vương của Hán Thống, đã đem nàng ra làm giao dịch với Lôi Nhược Nguyệt rồi.

“Ta có thể ngồi đây không?” Một thanh âm từ trên đỉnh đầu Trữ Hạ truyền tới, nàng ngẩng đầu, thấy một gương mặt đang tươi cười nhìn mình.

Đúng, đúng là một gương mặt tươi cười không xấu cũng không đẹp. Ngũ quan tiêu chuẩn nhưng lại đem tới cho nàng cảm giác hơi quái dị, trong lúc nhất thời không biết nói nó quái dị ở chỗ nào. Mãi sau này, nàng mới nghĩ ra, cũng vì quá tiêu chuẩn nên mới không thể tìm ra được một điểm đặc sắc nào, vậy nên mới quái dị. Đó là một gương mặt rất phổ thông, thật sự quá bình thường.

Nói một cách khác, đó là một gương mặt có thể khiến người ta nhanh lãng quên.

Nhưng chủ nhân của khuôn mặt này lại có một đôi mắt đen và rất sáng, Trữ Hạ thậm chí có thể nhìn rõ mình trong đó.

“Trên mặt ta có gì sao?” Nam tử tiếp tục mỉm cười, ngồi xuống ghế đối diện nàng.

Trữ Hạ vẫn lớn mật nhìn hắn đánh giá.

Nam tử ước chừng hai mươi tuổi, chiều cao trung bình, mặc một bộ quần áo vải màu xanh bình thường, không mập không gầy. Hắn tới trước mặt nàng từ lúc nào nàng cũng không biết, mà gương mặt tươi cười kia rõ ràng ở ngay trước mắt nhưng lại khiến nàng có cảm giác mơ hồ.

“Tiểu nhị, thêm một bầu rượu nữa.” Trữ Hạ quay đầu gào lên, không thèm để ý tới người này.

“Có ngay.” Tiểu nhị cao giọng đáp lại.

Gần đây tử lượng của Trữ Hạ tăng cao, uống một bình mà chẳng có cảm giác gì.

Có câu, không uống rượu mà người tự say, còn có những lúc uống mãi cũng không say.

Nàng đổ đầy rượu vào chén, khẽ lắc lắc đầu.

Nam tử thấy mình bị bỏ rơi thì không nín được tức giận, mở miệng nói: “Hắc, ta ngồi ở đây đã nửa ngày mà người cũng không thèm hỏi xem ta là ai sao?”

Trữ Hạ cúi đầu gắp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, nói rõ ràng từng chữ: “Liên quan gì tới ta?”

Nam tử nhướn mày, dường như bị nàng làm cho hào hứng, lại nói: “Nhưng ta biết người là ai.”

Trữ Hạ miễn cưỡng liếc nhìn hắn, không nói gì.

Nam tử cũng không để ý, nói tiếp: “Người từ phía tây tới, đến thành Ngọc Châu này tìm người.”

Trữ Hạ nhúu mày, nhưng vẫn không đếm xỉa gì tới hắn, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

“Người người muốn tìm nhỏ tuổi hơn người, cùng người huyết mạch tương liên. Hắn và người đã xa cách một năm rưỡi, hôm nay người có tin tức của hắn nên lập tức chạy tới đây...”

Nam tử còn chưa nói xong đã bị Trữ Hạ túm lấy cổ áo, thái độ lãnh đạm cũng trở nên dừ dãn, nàng gầm nhẹ với hắn: “Người là ai?”

Nam tử kia sững sờ, nở nụ cười: “Đừng kích động, người xem, người hỏi sớm một chút có phải tốt hơn không?”

“Sao người biết chuyện của ta?” Trữ Hạ nheo mắt lại, nhìn hắn đầy vẻ đề phòng, thái độ như thể chỉ cần hắn không nghe lời nàng sẽ lập tức một ngụm ăn thịt hắn luôn.

“Nếu như ta nói ta là thầy bói, người có tin không?” Nam tử vô tội nháy mắt một cái, thấy Trữ Hạ muốn nổi giận lại lập tức rút cổ áo ra khỏi tay nàng, nói: “Nói đùa thôi, nói đùa thôi... Tiểu huynh đệ đừng kích động...”

“Nói!” Trữ Hạ lạnh lùng mở miệng.

Vì động tĩnh lớn nên những người xung quanh bắt đầu chú ý về bên này. Nam tử cười, nói: “Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện có được không?”

Trữ Hạ nhìn xung quanh một vòng, sau đó gật đầu chấp nhận.

Trữ Hạ đứng dậy trả tiền, sau khi ném cho tiểu nhị mấy cái bạc vụn còn nói không cần thối lại, cho hắn làm tiền thưởng.

Nam tử kêu lên: “Oa, huynh đệ thật có tiền nha. Nếu không người hãy để ta đi theo người đi.”

Trữ Hạ quay phắt đầu hung hăng trừng mắt với hắn, nam tử kia đành ngậm miệng đi cùng nàng ra khỏi quán rượu.

Đang trong thời gian chiến tranh, trong tửu lâu náo nhiệt ấm áp bao nhiêu thì bên ngoài vẫn đầy gió lạnh, Trữ Hạ bị gió lạnh làm cho lập tức tỉnh lại.

Trên đường không có mấy người qua lại, chỉ có một mảnh trăng treo trên đỉnh đầu.

Trữ Hạ sợ run cả người, ban đêm so với nàng nghĩ còn lạnh hơn, cho dù nàng đã uống bao nhiêu rượu nhưng vẫn thấy lạnh thấu tâm can.

“Nói đi!” Trữ Hạ tức giận trừng mắt với nam tử kia.

“Tới đây!” Nam tử đi tới góc tường âm u rồi ra hiệu cho Trữ Hạ đi qua.

Trữ Hạ có phần không kiên nhẫn nhưng vẫn đi sang, vừa định lên tiếng thì bỗng tay của hắn trượt đến sau lưng nàng, định bổ xuống gáy. Chỉ trong tích tắc, thân thể nàng lóe lên, chưởng của hắn lại đánh xuống vai nàng.

Hắn ngậy ra một chút, hiển nhiên không ngờ rằng nàng có thể tránh khỏi một đòn này, nhưng sau đó lập tức xoay tay bóp lấy cổ họng nàng.

Trữ Hạ đè tay hắn, lạnh lùng nói: “Muốn bắt cóc ta để rời khỏi thành Ngọc Châu sao, người không thoát được đâu.”

Nam tử gật gật đầu, cười nói: “Ta thích nữ nhân thông minh. Nói, sao trong thời gian ngắn người có thể phân tích được chuyện này? Chẳng lẽ ta cao hứng lên không thể đối tốt với người một chút hay sao?”

Ánh trăng làm nàng nhìn rõ ràng ánh mắt của hắn, một tia sắc bén lóe lên trong đôi con ngươi u tối. Trong lòng nàng cả kinh, người có đôi mắt thế này chắc chắn tâm địa rất lạnh lùng.

Nàng gian nan nuốt nước miếng, đầu hơi hướng về sau, không ngờ lại đụng phải vách tường. Nàng bị kẹp ở giữa, giống như cá nằm trên thớt vậy.

“Tốc độ chạy trốn hoặc gọi cứu mạng của ta sẽ không nhanh hơn tốc độ người giết ta. Ta sẽ không ngốc đến nỗi làm ra chuyện gì đâu... Người có thể bỏ tay ra không?” Nàng bắt đầu cố gắng lấy lại tự do cho thân thể, cũng muốn kéo dài thời gian.

Chỉ cần A Mộc Đồ trở về, không thấy nàng hắn sẽ lục soát toàn thành.

Nam tử nghĩ ngợi một chút, thu tay lại, nhưng chân vẫn không rời đi. Hai tay hắn chống hai bên người nàng, giống như cười mà không phải cười, yên lặng chờ đáp án của nàng.

“Nếu người muốn giết ta thì sẽ không cần phải đánh ngất ta. Dùng thân thủ của người, dù ở tửu lâu ra tay cũng sẽ không ai phát hiện ra được.” Trữ Hạ nói, hồi tưởng lúc hấn đứng ở trước mặt nàng, khi ấy nàng không hề phát giác ra hấn, làm sao không khiếp sợ cho được.

Nam tử cười, mặc dù nàng nói thật nhưng hấn lại không hề vui vẻ chút nào.

“Cho nên ta nghĩ người muốn đem ta đi. Nếu như ta không ở trong thành, không bao lâu ở đây sẽ lục soát toàn thành. Nếu không nhanh đưa ta ra khỏi đây thì sẽ rất khó có cơ hội thoát thân. Hiện tại trời đã tối, cửa thành đã đóng, không ra được nữa, mà ngày mai...” Trữ Hạ dừng lại, bỗng nhiên có cảm giác có lẽ để hấn mang nàng rời đi có khi lại được quan binh phát hiện ra nhanh hơn.

“Vì sao? Có phải vì người là nữ nhân của A Mộc Đồ?” Nam tử cười lộ lên, hai tay vẫn giữ chặt hai bên người nàng, mà đầu hấn lại cúi xuống, tựa vào một bên vai cười tới chảy nước mắt.

Tóc hấn bị gió thổi lên, phe phẩy qua mặt nàng. Trữ Hạ sững sờ, bỗng nhiên lại nghĩ thấy mùi hoa lan thanh nhã như có như không.

“Người... người...” Thanh âm nàng run rẩy, hoảng sợ đến nỗi chỉ biết trợn to mắt, muốn đẩy hấn ra.

Hấn ngẩng đầu, thấy ánh mắt nàng như thế thì giật mình: “Sao vậy?”

Không phải... Nhất định không phải...

Tướng mạo không giống, dáng người cũng không giống, ánh mắt càng không giống, sao có thể là hấn được? Trữ Hạ cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng so với khóc còn khó nhìn hơn.

“Sao trên người người lại có mùi hương này?” Nàng hết sức giữ thanh âm vững vàng, nhưng vẫn nghe ra một chút run rẩy.

Nàng hận bản thân mình. Chỉ một mùi hương cũng đã làm nàng ra bộ dáng như thế này.

“Cái gì?” Vẻ mặt hấn rõ ràng là không hiểu, còn nâng vạt áo lên ngửi ngửi, sau đó nói: “Mùi hương gì? Ta mới tắm rửa rồi... Chỉ có mình người uống rượu, cả người đầy mùi rượu... Đây... Sao thế? Không phải người đã uống quá nhiều đấy chứ?”

Trữ Hạ thò tay giữ lấy ngực mình, hô hấp nặng nề, hoảng sợ muốn kêu to lên nhưng lại bị người này giữ chặt yết hầu, hô cũng không hô được...

“Sao vậy?” Nam tử cẩn thận hỏi lại.

“Người không được qua đây!” Trữ Hạ khàn giọng hô lên, không biết có phải do rượu hay không mà mặt nàng mỗi lúc thêm đỏ bừng.

Nam tử im lặng, đứng yên nhìn nàng.

Trữ Hạ thở dốc. Là nàng đã uống quá nhiều rượu rồi... Bằng không sao ngực lại đau như thế?

“Thật là thất vọng...” Nam tử cười khẽ, ánh mắt trong trẻo, lạnh lùng: “Nữ nhân được hãn quý như sinh mệnh không ngờ lại chỉ thế này...”

Lời chưa nói hết, nam tử đã vung tay đánh thẳng vào gáy nàng, khiến nàng ngất đi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 41

Đuổi Giết

> “Không rời nữa bước?” Hãn nheo mắt lại, giống như cười mà không phải cười.

Trữ Hạ rú mắt xuống: “Không rời nữa bước.”

...

...

Hãn đã chọn tin tưởng nàng, vậy mà nàng lại lừa gạt hãn, phản bội hãn.

A Mộc Đồ tức giận xé nát chiếc váy của nàng ở trên giường.

Hãn siết chặt nắm tay, cố gắng đè nén tâm tình của mình, nhưng vẫn không thể nào làm giảm được cảm giác đau vô cùng vô tận trong lòng.

Nàng đi rồi, chắc sẽ không về nữa... Hãn đã quá nhân từ chẳng, đáng ra hãn phải trói nàng lại mới đúng.

Dù không thể giữ được lòng nàng nhưng ít nhất cũng giữ được con người nàng, vẫn có thể ôm lấy thân hình mềm mại đó, có thể cảm nhận được từng mạch đập của nàng.

Hãn tự giễu mình. A Mộc Đồ à A Mộc Đồ, nhà người thật hết thuốc chữa rồi.

Trái tim đau muốn vỡ ra, vừa thống khổ, vừa lạnh lẽo, lạnh như cánh đồng tuyết mà hãn bị bỏ lại một mình năm bốn tuổi, lạnh tới mức không tìm được chỗ ấm áp nào.

Hãn vô lực nằm trên giường, trên đệm còn lưu lại mùi thơm của nàng khiến cho ngực hãn thêm một trận co rút đau đớn. Đau đến vậy mà hãn vẫn

quyển luyện không muốn buông ra, vẫn cứ cố gắng kiếm tìm một chút ánh sáng le lói ấm áp.

Đôi con mắt màu u lục lạnh lùng không hiểu sao bị một tầng sương mờ che kín.

Hắn nở nụ cười, nơi sâu nhất trong mắt cũng lấp đầy sự tuyệt vọng.

Còn dám nói một bước không rời, sao nàng có thể đùa bỡn hắn như thế? Hắn có thể dễ dàng bị đùa bỡn vậy ư?

“Trữ Hạ, phản bội ta sẽ phải trả giá thật nhiều... Nàng cũng biết đấy...”
Hắn thì thào tự nói.

Nói xong, ở khóe mắt đã chảy ra một dòng nước lóng lánh...

Đêm hôm đó, A Mộc Đồ đem thành Ngọc Châu một tấc đất cũng xới tung lên.

Đêm hôm đó, hắn ngồi bên cửa sổ, gương mặt tái nhợt...

Một đêm không tìm thấy Trữ Hạ, nàng giống như đã bốc hơi vào trong không khí.

Cái này cũng nằm trong dự liệu của hắn, nữ tử như nàng nếu đã muốn đi thì chẳng ai giữ được... Nếu như nàng muốn đi... Nếu nàng không muốn...

...

Trữ Hạ tỉnh dậy thì đã sang sáng hôm sau.

Không gian nàng nằm vừa nhỏ hẹp, lại liên tục xóc nảy.

Nàng nguyên rủa một tiếng, kéo thân thể đau nhức rã rời ngồi dậy.

Âm thanh sung sướng của nam tử truyền vào tai nàng: “Tỉnh rồi à? Sắp tới thành Thương Châu rồi, cố gắng thêm một chút nữa.”

Trữ Hạ hít sâu một hơi, vội vàng kéo màn trúc trên xe sang, hướng về phía nam tử đang ngồi bên ngoài đánh xe quất lên: “Kiên trì cái rắm, ai nói lão tử phải đi Thương Châu với ngươi.”

Trong mắt nam tử hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng sau đó lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, thanh âm của hắn buổi sáng nghe vô cùng khoan khoái: “Có người ở Thương Châu muốn gặp ngươi.”

Trữ Hạ chưa kịp suy nghĩ đã vô thức hỏi: “Ai?”

“Cố chủ của ta.” Nam tử cười cười, dưới ánh sáng mặt trời, nụ cười rạng rỡ của hắn làm cho Trữ Hạ đột nhiên có cảm giác như không một chút

phiền não nào trong thiên hạ có thể ảnh hưởng đến hắn.

Sau nửa ngày, nàng mới chui ra ngoài, ngồi bên cạnh hắn, hỏi: “Cố chủ của ngươi là ai? Tại sao muốn gặp ta? Ngươi là ai?”

Nam tử quay sang nhìn nàng cười, đáp: “Ta là Tần Thiên Sinh, cố chủ của ta muốn ta mang ngươi tới gặp hắn. Về cố chủ của ta thì đừng nên hỏi làm gì.”

Nụ cười của hắn làm Trữ Hạ cảm thấy vô cùng quái dị. Nàng bĩu môi, không thèm để ý đến hắn nữa.

Trữ Hạ không nói thêm câu nào. Ngoại trừ mộng bị đau nhức vì xóc nảy ra, nàng cảm thấy được đón ánh nắng mặt trời thế này cũng tốt lắm rồi.

Tần Thiên Sinh không trói nàng tức là nắm chắc có thể chế trụ nàng rồi, thế nên nàng cũng không phí sức suy nghĩ cách chạy trốn làm gì.

Được rồi, đây là lấy cớ, có lẽ trong nội tâm nàng cũng có chút chờ mong...

Tần Thiên Sinh có thể bắt nàng ra khỏi thành Ngọc Châu nhất định không phải kẻ tầm thường. Trừ hắn ra, còn có thể là ai?

Nàng lắc lắc đầu.

Thời gian đang là sáng sớm nên vô cùng yên tĩnh, trong thiên địa dường như chỉ có tiếng bánh xe và móng ngựa nện xuống mặt đường.

Mặt trời dần lên cao, bầu trời cũng càng xanh thêm.

Lại là một ngày trời rất nắng.

A Mộc Đồ có lẽ tìm nàng suốt đêm qua... Hắn nhất định sẽ nghĩ là nàng đã trốn mất, cho rằng nàng là tiểu nhân không giữ lời, sau đó sẽ vô cùng tức giận, vô cùng... bi thương.

Lần này nàng thật sự không muốn rời khỏi hắn. Đã hạ quyết tâm rồi, nàng muốn trốn ở trong ngực hắn, để hắn che chở cho mình.

Nhưng mà A Mộc Đồ ngu ngốc kia nhất định sẽ hiểu lầm.

Tần Thiên Sinh và Trữ Hạ đều rất ăn ý mà yên lặng. Xóc nảy làm nàng mệt rũ rời, mí mắt cũng dần hạ xuống.

Bỗng nhiên một tiếng roi rít lên, xe ngựa điên cuồng lao về phía trước. Nàng cảm thấy bả vai bị người ôm chặt, mở mắt ra liền nghe tiếng Tần Thiên Sinh: “Đang tăng tốc, coi chừng ngã xuống.”

Trữ Hạ kinh hãi, sau đó nghe thấy sau lưng có tiếng vó ngựa.

Nghe thanh âm, có không ít hơn mười con.

“Là tới để giết người, không phải cứu người.” Tần Thiên Sinh có lòng tốt nhắc nhở nàng, như muốn nói nàng đừng làm loạn nữa.

Mặt nàng trắng không còn chút máu, không cần hẳn nói nàng cũng biết kẻ tới không có thiện ý. Làm gì có ai mang đại đao, về mặt sát khí đi cứu người cơ chứ.

Những mã tặc kia càng lúc càng đến gần khiến cả bình nguyên rộng lớn dấy lên một tầng bụi, cả mặt đất như đang run rẩy.

Tần Thiên Sinh ra sức quất roi nhưng con ngựa không thể chạy nhanh hơn nữa. Hắn chỉ có thể thở dài, nói: “Ngựa mua bằng mười lăm lượng bạc thật sự chán.”

Trữ Hạ suýt nữa thì thổ huyết. Nàng trừng mắt nhìn hắn, chẳng lẽ tính mạng của nàng phải để lại chỗ này...

Một con dao găm bay vút tới, xuyên từ sau xe ngựa bay ra đằng trước, đâm vào thành xe cách mặt Trữ Hạ không tới mười phân. Nàng nhìn mũi dao lóe lên hàn quang mà không ngừng run rẩy sợ hãi. Tần Thiên Sinh lại nói với giọng đau lòng: “Thật lãng phí... Thanh dao găm tốt như vậy, bán đi sẽ được không ít bạc đấy.”

Nếu không phải đang trong tình huống nguy hiểm, Trữ Hạ thật sự muốn bóp chết hắn cho rồi. Lúc tính mạng bị đe dọa mà hắn còn nói được thế sao? Chẳng lẽ người này nghèo tới mức ấy.

Trữ Hạ muốn rút dao găm ra để làm vũ khí hộ thân, nhưng mãi cũng không rút nổi.

“Người làm đúng lắm, đem dao này tới Thương Châu bán đi sẽ được không ít tiền.” Tần Thiên Sinh nói rồi vươn tay rút dao ra đưa cho nàng. “Làm từ tình thiết, bọn hắn thật sự lại dám đem luyện làm phi đao...”

Trữ Hạ hung hăng trừng mắt với hắn, hắn đáp lại bằng một nụ cười xấu xa. Nàng nắm chặt lấy dao, lại hỏi: “Người có mang vũ khí theo chứ?”

“Vũ khí gì?” Tần Thiên Sinh ngây thơ hỏi. “Đao kiếm đắt như thế, ta sao nỡ mua chứ?”

Trữ Hạ không còn gì để nói, thật sự không biết hãn giả ngu hay ngu thật nữa. Mặc dù một đòn đánh nàng ngất xỉu khá lưu loát, thế nhưng người này sao có thể đáng tin được chứ.

Truy binh đã xông tới, con ngựa hí lên một tiếng thảm thiết, không ngờ nó bị mã tặc đi đầu dùng đao chém mất cái móng.

Con ngựa gục ngay xuống mặt đất, xe ngựa lao về phía trước. Trữ Hạ tưởng ngã tới nơi thì lại được một bàn tay siết chặt nơi hông, Tần Thiên Sinh ôm lấy nàng bay tới trước hai trượng, vững vàng hạ xuống đất.

“Mười lăm lượng bạc của ta...” Hãn ngời xồm trước ngựa mà rên rỉ.

Trữ Hạ mặc xác hãn, nói với mã tặc cầm đầu: “Tại hạ chỉ đi ngang qua nơi này, không biết chư vị anh hùng có gì chỉ giáo?”

Đại hán kia cười trên lưng ngựa nhìn xuống, lạnh lùng đáp: “Tiểu huynh đệ, ta và người không thù không oán, nhưng chúng ta nhận tiền của người khác để đổi lấy mạng người. Chỗ chúng ta có quy củ, người có di ngôn gì thì cứ nói, Yên Sơn Vương Ngũ ta nhất định sẽ cố gắng thay người hoàn thành.”

“Người phương nào muốn giết ta?” Trữ Hạ hỏi. Hôm nay không tránh khỏi một trận chiến sinh tử, ít nhất nàng cũng muốn biết ai muốn giết nàng. Bỏ ra nhiều tiền như thế, Chung Trữ Hạ nàng có giá trị tới vậy sao?

“Không thể trả lời.” Đại hán đáp. “Muốn tự vẫn hay muốn ta động thủ, tiểu huynh đệ người tự mình chọn đi.”

“Biết rồi.” Trữ Hạ gật đầu, chậm rãi đi tới gần hãn, con dao găm được nàng siết chặt, giấu trong ống tay áo.

Đại hán kia cũng xuống ngựa.

“Người muốn mạng ta cũng được, có thể để huynh đệ kia của ta rời đi không?” Trữ Hạ lại hỏi.

Tần Thiên Sinh sững sờ, kinh ngạc nhìn nàng.

Vương Ngũ liếc mắt nhìn Tần Thiên Sinh, không thèm để ý tới hãn, đáp: “Có thể. Ta chỉ phụng mệnh lấy mạng người, không liên quan gì tới hãn.”

Trữ Hạ không dừng bước, đi thẳng tới trước mặt Vương Ngũ, mỉm cười với hãn một cái. Nụ cười kia như gió vin cành liễu, nhẹ nhàng mà lạnh

nhật... Nhưng một giây sau, mũi chân nàng nhún xuống, cả người lao về phía trước.

“Lực lượng không đủ thì phải đền bù bằng tốc độ.” Mạc Lăng Tiêu từng nói với nàng như thế. “Dùng thời gian người khác chém người một đao, người phải chém được hai đao.”

Sống và chết, đôi khi chỉ nằm ở một, hai đao đó.

Đại hán hiển nhiên ngẩn người, tất cả mọi người ở đây, kể cả Tần Thiên Sinh cũng không ngờ một Trữ Hạ gầy yếu lại có thể phát động đánh lén, hơn nữa còn có tốc độ của một con báo. Hung mãnh như một con sư tử vậy!

Ánh mắt nàng một khắc trước vẫn còn bình tĩnh, vô hại, một giây sau đã lạnh như băng, tràn đầy lệ khí.

Vương Ngũ tập võ ba mươi năm, không biết đã trải qua bao nhiêu trận chém giết, phản ứng của hắn cực tốt, thế nhưng cũng không thể đỡ con dao trong tay nàng, chỉ có thể đưa tay đánh về phía thân thể nàng. Có câu nói, phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, hắn cũng tin tưởng như thế. Hắn đánh nàng, nhất định nàng sẽ trốn, như vậy hắn sẽ tránh được công kích kia.

Lưỡi dao xẹt qua mặt Trữ Hạ, máu rỉ ra, hắn mở to mắt, trong mắt hiện ra vẻ không tin được, cuối cùng là sợ hãi cái chết.

Không ngờ Trữ Hạ không trốn.

Cùng lúc, âm thanh thanh thúy do viên đá đánh lên thanh đao và âm thanh vũ khí đâm vào cơ thể người hòa lẫn với nhau.

Chung quanh yên tĩnh tới mức có thể nghe cả tiếng gió.

Trữ Hạ nắm chặt dao găm, đâm sâu vào ngực Vương Ngũ, mà đao của hắn vốn chém lên người nàng lại bị một viên đá đánh cho rơi xuống, lực ném mạnh tới mức tay hắn rách cả ra.

Vương Ngũ không cam lòng trợn mắt nhìn, sau đó chậm rãi đổ gục xuống.

“Ta không muốn giết người...” Nàng mặt mũi như sắp khóc.

Tần Thiên Sinh vốn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cũng đứng dậy, một hòn đá nhỏ được hắn tung hứng trong tay...

Hắn đi tới sau lưng Trữ Hạ, cởi khăn đen trùm đầu của mình che mắt nàng lại, sau đó thấp giọng nói: “Nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút đi, không nên nhìn nữa.”

Một tên mã tặc bên cạnh đột nhiên hét lên làm cho đám mã tặc đang ngây ngốc bên cạnh sợ run. Rồi những tiếng la hét cũng như mặt trời đang lên cao, mỗi lúc một lớn, càng lúc càng lớn.

Trữ Hạ chậm rãi ngồi trên đất, khí lực như đã hoàn toàn hư thoát.

Chung quanh tiếng la hét mỗi lúc một nhiều, nàng chẳng thấy gì cả, nhưng mùi máu tanh xộc vào mũi nồng nặc vô cùng, dường như nàng sắp không thở nổi nữa.

Một tia chất lỏng ấm áp, sền sệt bắn lên mặt nàng, rồi càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nóng bỏng.

Thoáng chốc, nàng ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ như u lan.

...

“Nàng có biết, khi mực tan ra ở trong nước, càng về sau sẽ càng sáng lên không? Dù nước có màu xanh hay hồng thì sau đó sẽ dần chuyển sang đen nhánh.”

Hắn đã từng nói với nàng như vậy khi rửa nghiên mực bên cạnh hồ.

Khi ấy, hương hoa lan tán lạc, mặt nước gợn sóng, thanh âm của hắn ôn nhu vô cùng. Tay áo hắn dính một chút nước ao, hắn nở một nụ cười như mùa xuân ấm áp.

Thanh âm xung quanh dần nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn tiếng gió...

Một đôi cánh tay ôm lấy nàng, đặt lên xe ngựa.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, gió tấp vào mặt, không khí cũng dần tươi mới hơn.

Mùi máu tươi càng lúc càng nhạt, dường như chỉ lưu lại ở trong đầu nàng. Nàng còn cảm thấy cả mùi mặc hương nhàn nhạt.

Nàng cũng không mở mắt ra, miếng vải đen vẫn che kín mắt nàng.

A Mộc Đồ nói đúng, nàng chỉ biết trốn tránh. Chỉ biết chạy trốn, thế như cuối cùng lại không thoát khỏi vận mệnh của mình.

Trữ Hạ giật miếng vải xuống, cười nói: “Không cần che mắt ta. Ta đã giết nhiều người rồi, hôm nay cũng chỉ là giết thêm một người mà thôi.

Tần Thiên Sinh không nói gì, chỉ giục ngựa chạy như điên.

Trữ Hạ tiếp tục nói: “Bầu trời xanh quá. Người nói trời xanh có mắt hay không?”

“Không biết.” Tần Thiên Sinh tiếp lời, thanh âm của hắn tan vào trong gió, giống như ảo giác.

“Đúng, trời xanh làm gì có mắt.” Nàng nở nụ cười. “Nếu trời xanh có mắt, ta và người đều đã chết một ngàn lần rồi.”

Nàng vừa dứt lời, cánh tay Tần Thiên Sinh bỗng nhiên siết chặt, nàng chợt nghe thấy âm thanh tim đập cuồn cuộn trong ngực hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía trước, không biết tiêu cự ở đâu, đôi con ngươi đen nhánh như đầm mực, lông mi dài... Cảm giác nàng đang nhìn mình chăm chú, hắn cúi đầu đối mặt với nàng. Trong chốc lát, nàng cảm thấy trong đầm mực ấy ánh lên một chút lửa.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 42

Tần Thiên Sinh

> Kỳ thật nàng đã rất chắc chắn rằng người ở sau lưng Tần Thiên Sinh chính là Lôi Nhược Nguyệt. Thế nhưng tới Thương Châu rồi, thực sự gặp được người kia, nàng lại thấy trong lòng không hiểu là đang chua xót, mất mát hay là thờ phào một hơi.

Trên sườn núi bên ngoài thành Thương Châu có một đại viện vô cùng yên tĩnh. Ánh mặt trời buổi chiều cuối xuân đầu hạ chiếu xuống khiến nơi này đẹp như mộng cảnh.

Bầu trời xanh như ngọc bích, cá chép bơi lượn trong hồ, một dòng thác nhỏ từ trên đỉnh núi đổ xuống tạo thành một con suối nhỏ chảy xuyên qua đình viện, tiếp tục chảy xuống dưới... Ngay cả tiếng nước chảy cũng khiến cho người ta có cảm giác điềm tĩnh vô cùng.

Địa phương an tĩnh này lại làm Trữ Hạ cảm thấy hoảng hốt.

Như cảm giác được sự lo lắng của nàng, Tần Thiên Sinh đứng lại bên cạnh nàng, hỏi khẽ: “Người sợ chết à?”

“Sợ chứ.” Trữ Hạ trả lời rất lưu loát.

“Người... có tin ta không?”

Trữ Hạ sửng sờ.

Nàng không có thói quen tin người khác.

Trong tình huống này, Tần Thiên Sinh hỏi một câu như thế lại càng buồn cười.

“Tin.” Nàng gật đầu, chiều theo ý hắn.

Tần Thiên Sinh cúi đầu cười. Trong nụ cười của hắn lại có vài phần bất đắc dĩ.

Trữ Hạ theo Tần Thiên Sinh đi trong hành lang như mê cung, chỉ thấy kiến trúc ở đây có phần giống với hình thức đình viện ở Giang Nam, tới góc nào cũng thấy có cảnh. Trong lòng nàng ghi nhớ đường đi, dù sao đợi nàng là lành hay dữ cũng còn chưa biết.

Sau chín lần quẹo, mười tám lần rẽ, qua dãy nhà thứ ba, bọn họ tiến vào một sảnh nhỏ.

Sảnh nhỏ trang trí kiểu cổ, thanh đạm, cửa sổ phía trước che bằng màn trúc, ánh mặt trời xuyên qua, hắt xuống đất thành những mảng ánh sáng loang lổ. Dưới màn trúc là một cái bàn thấp, một bình trà xanh còn vừa pha, vẫn còn hơi bốc lên.

Ánh mắt quét đến Thất Huyền Cầm trên mặt bàn, Trữ Hạ giống như bị trúng đạn, đứng ngậy ra một chỗ.

Thất Huyền!

Từ nhỏ, hắn cũng vì nàng thích nên mới đi học chơi Thất Huyền Cầm.

Khi Trữ Hạ còn đang sửng sờ, Tần Thiên Sinh đã tới ngồi xuống chỗ bàn thấp, nâng chung trà lên, dáng vẻ tươi cười đẹp như ánh nắng ngoài cửa sổ.

“Rất thơm!” Hắn giơ chén trà lên nói với Trữ Hạ.

Trữ Hạ nhìn hắn một cái rồi đi tới, miệng còn lẩm bẩm: “Không thể nào... Hắn không thể nào ở đây...”

Tần Thiên Sinh nhướn mày, khóe miệng cong lên, dường như không nghe thấy nàng nói gì, lại nhấp thêm một ngụm nữa, nói: “Đúng là trà ngon!”

“Tần công tử đúng là có đảm lượng, không sợ đó là trà độc sao?” Một giọng nam từ ngoài cửa truyền vào.

Tần Thiên Sinh không thèm ngẩng đầu, chỉ cười đáp: “Dù là độc nào thì với ta cũng là thuốc bổ, chẳng lẽ công tử người chưa từng nghe qua sao?”

Trữ Hạ nhìn người đi tới, chỉ thấy đó là một thiếu niên cao gầy, tóc đen bóng, trên quần áo màu trắng bạc thêu hoa mai, tay áo rộng, nhìn như người của một gia đình giàu có.

Hắn đeo một chiếc mặt nạ bạc, chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lùng nhìn Trữ Hạ chăm chăm... Trữ Hạ dựa theo thanh âm mà đoán, người này chỉ chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

“Thấy cô thật sự đúng là vinh hạnh, Hạ Trữ công chúa!” Thiếu niên kia bỗng nhiên lên tiếng, còn dùng tiếng Bang Thập vô cùng thuần thục.

Trữ Hạ ngạc nhiên.

Thiếu niên này hình như nàng đã gặp rồi, mặc dù hắn cố ý giảm thấp thanh âm để nàng không phát hiện ra, nàng cũng không thấy được gương mặt hắn, thế nhưng ánh mắt kia cực kỳ quen thuộc.

Nàng nhất định đã gặp người này rồi.

Tần Thiên Sinh bỗng nhiên đứng dậy, đến trước mặt nàng ngăn cản. Trữ Hạ nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng ấm áp, không ngờ một giây sau đã lại nghe Tần Thiên Sinh nói: “Người đã mang tới rồi, số tiền còn lại đưa cho ta đi.”

Thiếu niên kia lấy ra một sấp ngân phiếu đưa cho Tần Thiên Sinh.

Tần Thiên Sinh nghiêm túc đếm ngân phiếu, sau đó nhét vào trong ngực, lại nói: “Giao dịch đã xong, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.”

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa, sau khi đi qua bên người thiếu niên kia, hắn lại dừng một chút, cười nói: “Đương nhiên, nếu như người còn muốn giao dịch gì khác, vẫn có thể tìm ta.”

“Này!” Trữ Hạ gọi hắn, nàng không thể nào tin được mình cứ thế bị hắn bán đi.

Trong nháy mắt, Tần Thiên Sinh đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng, chỉ còn lại ánh mặt trời ở nơi hắn vừa đứng, cứ như thế hắn chưa từng xuất hiện ở đây.

“Gọi hắn làm gì, chẳng lẽ cô vừa ý hắn sao?” Thiếu niên nhẹ hỏi: “Cô không phải nữ nhân của A Mộc Đồ à?”

Trữ Hạ tức giận trừng mắt với hắn: “Không biết vị công tử này mời ta tới đây làm gì?”

Thiếu niên chỉ cười.

Trữ Hạ không thấy mặt hắn nhưng vẫn biết hắn đang cười, nụ cười ấy lạnh lẽo tới mức khiến nàng phải run rẩy.

“Để làm gì sao? Ha ha. Yên tâm đi, ta sẽ không giết cô, chỉ muốn cô mất tích một thời gian thôi.” Thiếu niên nghiêng mặt, tóc như tơ rủ xuống trước mặt nạ.

Trữ Hạ cười lạnh, là muốn giam giữ sao? Một đứa con nít lông tơ còn chưa mọc hết lại muốn bắt giữ nàng ư?

Nàng vừa nghĩ tới đây, từ ngoài cửa đã có bốn nữ tử trẻ tuổi tiến vào.

“Trói cô ta lại!” Thiếu niên không muốn nói nhiều với nàng, lập tức quay người ra ngoài.

Bốn nữ tử túm lấy Trữ Hạ như điều hâu bắt gà con, trong nháy mắt đã bắt đầu trói nghiêng nàng lại.

Những người kia nhốt nàng trong một căn phòng xa họa, ngoại trừ không thể ra ngoài thì yêu cầu gì cũng được.

Khả năng chạy trốn của Trữ Hạ trước ánh mắt như thiên la địa võng của đám người này thật sự không dùng được.

Một lần giam giữ này kéo dài bảy ngày.

Vào thời điểm nhạy cảm này, thời gian bảy nén hương cũng đã đủ làm thế cục thay đổi chứ đừng nói tới bảy ngày.

Thế nhưng Trữ Hạ trải qua bảy ngày nuôi nhốt như heo này lại còn béo ra một chút.

Ngày cứ thế mà trôi đi rất nhanh.

Đến canh ba buổi tối ngày thứ bảy, trên mặt Trữ Hạ đột nhiên đau đớn làm cho nàng từ trong cơn mơ bừng tỉnh.

Vừa mở mắt ra đã thấy một đôi mắt rất sáng.

“A...” Nàng vừa kêu lên đã bị người kia bịt chặt miệng, thanh âm quen thuộc vang lên bên tai. “Ta là Tân Thiên Sinh, đừng sợ!”

Hắn còn chưa nói xong, Trữ Hạ đã phát hỏa. Nàng kéo tay hắn ra, đè thấp thanh âm, nghiêng răng hỏi: “Người lại muốn làm gì hả?”

Tân Thiên Sinh cười bất đắc dĩ: “Ta nhớ ta đã hỏi cô là có tin ta hay không.”

Hả? Trữ Hạ sững sờ.

“Cô gạt đầu, nói tin.”

“Phi, người còn muốn nói sao?” Trữ Hạ tức muốn điên lên. “Là ai đem ta bán đi, bỏ ta lại đây hả?”

“Không phải bây giờ ta tới cứu cô hay sao?” Tần Thiên Sinh bắt đầu cười đùa. “Chúng ta là người trên giang hồ, cầm tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta chứ.”

“Vậy người còn quay lại làm gì?” Nàng tức tối trừng mắt. Hắn tốt nhất đừng có nói tới ôn chuyện với nàng.

“Giao dịch giữa ta và hắn đã xong, ta lại đến thì liên quan gì tới hắn.” Hắn cười hắc hắc. “Cô thấy đấy, không phải ta tới cứu cô hay sao. Nhanh mặc quần áo rồi chạy thôi.”

Trữ Hạ lạnh mặt, đáp: “Không đi.”

Tần Thiên Sinh gãi gãi đầu: “Sao thế?”

Trữ Hạ nhìn hắn, sau một hồi mới chậm rãi trả lời: “Người nói cho ta, người đem ta nhốt ở đây có phải là Lôi Nhược Nguyệt hay không?”

Tần Thiên Sinh nhìn nàng, qua nửa ngày mới nói: “Không phải. Lần trước người cùng ta giao dịch để bắt người không phải hắn mà là Tam công tử mà người đã gặp.”

Nàng thở dài một hơi, không biết là đang cao hứng hay thất vọng.

Tần Thiên Sinh quay lưng, nói: “Hạ Trữ công chúa, mau thay quần áo đi. Đến lúc phải đi rồi.”

“Không đi.” Nàng rầu rĩ đáp.

Tần Thiên Sinh xoa xoa lông mày, bất đắc dĩ hỏi lại: “Lại có chuyện gì nữa?”

Trữ Hạ đứng lên, giữ lấy bờ vai hắn, nghiêm túc nhìn thẳng vào hắn, nhấn từng chữ với hắn: “Nói cho ta biết, người là ai?”

“Điều này không quan trọng.” Hắn mở hai tay. “Tần Thiên Sinh chỉ là một người râu ria.”

“Nhưng người cũng ở bên cạnh ta. Trừ phi biết người là ai, nếu không ta sẽ không đi theo người.” Nàng dường như đã quyết tâm không rời đi, lại chui vào chần ngồi. “Nếu như người cưỡng hành mang ta đi, ta sẽ kêu to, tin tưởng người cũng biết có bao nhiêu người đang canh giữ ở đây.”

“Cô cảm thấy là người gọi nhanh hơn hay ta ra tay nhanh hơn?” Tần Thiên Sinh bỗng dán sát lại, mặt hấn ghé sát mặt nàng, còn nháy mắt với nàng mấy cái.

Trữ Hạ cả kinh, lui về sau một chút, cuối cùng là dán người sát vào bức tường.

“Ta nghĩ, công chúa người nên mặc quần áo tử tế vào đi thôi.” Tần Thiên Sinh còn đang vui vẻ chợt trở nên lạnh nhạt, khí thế không muốn cho người ta phản bác.

Trữ Hạ hừ lạnh một tiếng, đáp: “Nếu người cường hành dẫn ta đi, ta sẽ chết cho người xem.”

Tần Thiên Sinh nở nụ cười: “Cô sẽ không làm thế đâu, ta chẳng hỏi cô rằng cô có sợ chết không, cô còn bảo sợ đấy thôi.”

“Ta dám đấy.” Trữ Hạ kiên định đáp: “Ta rất sợ chết, nhưng không có nghĩa là không dám chết.”

Nàng nhìn hấn, trong mắt tràn đầy kiên quyết, hấn bỗng nhiên hiểu rằng đúng là nàng thật sự dám.

Thở dài.

Tần Thiên Sinh nhún nhún vai: “Được rồi, muốn biết gì thì hỏi đi.”

“Vấn đề thứ nhất, người là ai?” Trữ Hạ ngồi ngay ngắn lại, không chút hàm hồ nào.

“Ta là Tần Thiên Sinh, cô cũng biết rồi mà.”

“...” Nàng lạnh lùng nhìn hấn hấn vào hấn.

“...” Tần Thiên Sinh lau mồ hôi. “Ta... Ta làm việc cho những người có tiền, lấy tiền uống rượu qua ngày, cuộc sống cũng tạm ổn.”

“Chỉ sợ không phải là có cuộc sống tạm ổn đi.” Trữ Hạ nói. Ngày đó thiếu niên kia đưa cho hấn một chồng ngân phiếu, làm gì có thể nói là “cuộc sống tạm ổn” chứ.

Nàng tiếp tục hỏi: “Tại sao người lại đi bảy ngày rồi trở về đây? Sao người không dẫn ta đi ngay đêm hôm đó?”

Tần Thiên Sinh ngưng mày, nhìn nàng: “Bảy ngày này, cô có biết bên ngoài xảy ra chuyện gì không?”

“Chuyện gì?” Trữ Hạ bị đưa tới đây, biết chuyện gì đó mới là lạ đấy.

“Lôi Nhược Nguyệt đã đem quân đánh tới ngoài thành Thương Châu rồi, chỉ cách có năm mươi dặm.” Tần Thiên Sinh đáp. “Hắn biết A Mộc Đồ giam giữ sứ giả ở thành Đô Linh, đàm phán thất bại nên đã tấn công. Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Trữ Hạ gấp đến nỗi quên cả thở. A Mộc Đồ và Lôi Nhược Nguyệt xảy ra chiến tranh rồi. Vì nàng sao?

“Hơn nữa Lôi Nhược Nguyệt thật sự giận dữ, noi theo chuyện A Mộc Đồ tàn sát người Hán Thống, hắn cũng tàn sát một thành trì của Khế Sa như thế.”

Tần Thiên Sinh ngưng trọng kể ra. Tàn sát dân chúng trong thành sao có thể là chuyện đơn giản được. Hai chữ này đã dính bao nhiêu máu tươi của thường dân cũng không ai biết...

Vô lực...

Toàn thân nàng đột nhiên mất hết sức lực, không ngừng rét lạnh, cả người run rẩy.

Lôi Nhược Nguyệt lại tàn sát thành trì của Khế Sa sao?

Bởi vì nàng sao?

Hắn ở trong trí nhớ của nàng giống như gió xuân ôn hòa mà ấm áp.

Cho dù hắn từng tàn sát cả hoàng cung của nàng, cho dù hắn từng giết những người thân nhất của nàng...

Đúng thôi, nơi tràn đầy kỷ niệm đẹp của hai người hắn còn dám huyết tẩy, chỉ là một cái thành trì chẳng có chút liên quan nào, sao hắn lại không dám chứ?

Lôi Nhược Nguyệt đã sớm không phải là Lôi Nhược Nguyệt trong trí nhớ của nàng nữa. Chỉ có nàng vẫn không muốn tỉnh lại từ trong mộng, trong lòng vẫn còn chờ mong hắn...

Trữ Hạ mạnh mẽ tát mình một cái dọa cho Tần Thiên Sinh cũng giật nảy mình.

“Công chúa...” Hắn do dự gọi.

“Đừng có gọi ta là công chúa, Hạ Trữ công chúa đã chết rồi. Ta là Chung Trữ Hạ.” Nói xong, nàng lại ngẩng đầu lên, nở một nụ cười vô cùng xinh đẹp và vũ mị.

Nụ cười này của Trữ Hạ làm Tần Thiên Sinh cứng lại, chỉ thấy tim muốn vọt ra ngoài, hô hấp cũng dừng lại.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới thanh âm náo loạn, Tần Thiên Sinh nhướng mày, nói: “Ta đánh nhất thị vệ, chắc bọn chúng đã phát hiện ra rồi.”

Trữ Hạ khoác áo lên người bằng tốc độ nhanh nhất, bỗng nhiên nhớ ra lại hỏi hần: “Thế lần này người định bán ta cho ai?”

Tần Thiên Sinh chỉ cười.

Nàng đột nhiên có cảm giác vô cùng quái dị.

Trên gương mặt bình thường này, làm sao có thể nặn ra được nụ cười ưu nhã và bình tĩnh đến thế?

Náo động càng lúc càng gần, Tần Thiên Sinh cũng không đợi nữa, tay vươn ra ôm lấy eo nàng, mở cửa sổ bay ra ngoài.

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng ngời, đình viện vốn yên tĩnh lúc này đã vô cùng ồn ào, mọi người đang bắt đầu vây lấy nơi này.

Trong đám người, một chiếc mặt nạ bạc hiện ra dưới ánh trăng lấp loáng làm cho Trữ Hạ cảm thấy nhức cả mắt.

“Không thể tưởng tượng được lại là người, Tần công tử! Ta cho rằng với danh khí của người ở trên giang hồ phải hiểu được thế nào là danh dự chứ?” Dưới mặt nạ màu bạc vang lên thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại đầy hận ý của thiếu niên kia.

Tuy nhiên, Trữ Hạ lại cảm thấy, dù nói chuyện với Tần Thiên Sinh nhưng hận ý lại là dành cho nàng.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 43

Phong Bạo

> “Xin lỗi nhé, Tam công tử. Ta nhớ rằng đã từng nói với người, sau khi ta nhận tiền, người nhận người thì coi như giao dịch của chúng ta đã xong, từ đó về sau không còn liên quan gì nữa. Người đã giao cho người, người phải biết cách trông coi, chẳng lẽ người bỏ qua rồi, ta lại có thể bỏ qua mỹ nhân như thế này sao?” Vòng vây càng lúc càng thắt chặt, Tần Thiên Sinh vẫn đứng tại chỗ, cười như không có gì xảy ra.

“Vậy hãy để cho ta nhìn xem, Tần Vô Ảnh danh chấn thiên hạ có bản lĩnh thần thông gì mà có thể cướp người từ chỗ ta?” Thiếu niên kia giọng nói còn có chút non nớt mà nói, rõ ràng không phải là giả giọng như lần trước nữa.

Trữ Hạ thật sự hồ đồ rồi.

Thứ nhất, thiếu niên này nhất định không phải người của Lôi Nhược Nguyệt. Nhưng nếu không phải, liệu người nào có thể hận Chung Trữ Hạ nàng như thế? Nếu nói là hận, vậy tại sao trong bảy ngày này cũng không giết chết nàng? Mà có thể thấy, Tần Thiên Sinh để nàng ở đây bảy ngày có lẽ cũng vì biết thiếu niên này không giết nàng. Thế nhưng tại sao lại như vậy?

Thứ hai, thiếu niên gọi Tần Thiên Sinh là Tần Vô Ảnh, cái tên này sao lại nghe quen đến thế...

Người của thiếu niên mang mặt nạ đã kéo căng dây cung, Trữ Hạ thì vẫn đang cố nhớ xem đã nghe cái tên Tần Vô Ảnh ở đâu.

Tần Vô Ảnh...

Tần... Vô Ảnh...

Chính là Phi đao vô ảnh Tần Vô Ảnh ư?

Trữ Hạ giật mình trợn mắt, ngẩng đầu nhìn Tần Thiên Sinh.

Tần Thiên Sinh vẫn cười thong dong không hề lo lắng. Các mũi tên bắn ra, tay phải hắn run lên, một loạt những mũi tên mang theo tiếng “rin rít” nho nhỏ hướng về bọn hắn đã bị đánh rơi xuống mặt đất.

Đồng thời, hắn ôm lấy Trữ Hạ nhảy lên, dưới ánh trăng, nhìn hắn tựa như người trời, nhẹ nhàng bay lên mái hiên.

“Hôm nay tâm tình lão tử rất tốt nên không muốn giết người.” Thanh âm sau cùng của hắn rất nhẹ, sóng âm lan tỏa khắp không gian. “Tam công tử, nếu Vô Ảnh đã muốn đi thì người của người không ngăn nổi đâu. Ha ha, về sau hãy nói, còn bây giờ, ta không thể để Lôi Nhược Nguyệt bại trong tay người được...”

Nghe tới tên Lôi Nhược Nguyệt, Trữ Hạ chấn động cả người, nàng quay đầu thoáng nhìn người được gọi là “Tam công tử” kia. Tuy không thấy rõ mặt của hắn, nhưng nàng lại cảm nhận được hắn đang run rẩy vì tức giận, hai đầu lông mày nhíu chặt, hận ý lan tràn.

Vì sao?

Người này rốt cuộc là ai?

Tần Thiên Sinh và Lôi Nhược Nguyệt có quan hệ gì?

Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Lôi Nhược Nguyệt lại tàn sát hàng loạt dân trong thành?

Tự nhiên lòng nàng nảy sinh một cỗ bất an.

Nàng đã dần dần bị cuốn vào trung tâm của trận sóng gió này. Mà đáng sợ nhất chính là nàng hoàn toàn không biết được trận sóng gió này rốt cuộc đến từ đâu, có hình dạng như thế nào?

Sau khi bỏ lại truy binh một quãng xa, Tần Thiên Sinh mới dừng lại, buông Trữ Hạ ra.

Hắn vừa định buông tay thì Trữ Hạ đã giữ lấy.

“Tần Thiên Sinh, không phải, là giang hồ đệ nhất sát thủ Tần Vô Ảnh. Tại sao nhất ta lại rồi lại cứu ta ra? Người và Lôi Nhược Nguyệt có quan hệ

gì? Tam công tử kia là ai?” Nàng trừng mắt nhìn hẳn, dường như muốn từ trên gương mặt cứng đờ kia tìm ra vài cái lỗ thủng mới thôi.

“Ta... Ta lại đang nghĩ, cô nên hỏi ta có phải đang muốn dẫn cô đến chỗ Lôi Nhược Nguyệt hay không?” Gương mặt tươi cười của Tần Thiên Sinh dưới ánh trăng tràn đầy vẻ trào phúng.

Trữ Hạ nhìn hẳn, bất động không nói một câu nào.

Người bình thường muốn che giấu cũng chỉ có thể che giấu trên gương mặt, không tài nào che giấu nổi ánh mắt. Thế nhưng Tần Thiên Sinh thì ngay cả ánh mắt cũng không để lộ ra cái gì. Cho đến giờ phút này, Trữ Hạ mới có thể nhìn thấy một chút cảm tình kỳ lạ trong mắt hẳn.

Thế nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn không biết rốt cuộc nam nhân này là bạn hay thù?

“Khi này người nói rằng “Hiện tại ta không thể để Lôi Nhược Nguyệt bại trong tay người”, có phải Lôi Nhược Nguyệt và Tam công tử kia là địch hay không? Người không phải người của Tam công tử, cũng không thể nào là người của Lôi Nhược Nguyệt. Nếu người là người của Lôi Nhược Nguyệt, lúc trước sẽ không đem ta giao cho Tam công tử. Cho nên, ta đang nghĩ, người không để Tam công tử kia thắng Lôi Nhược Nguyệt, ngược lại cũng không muốn hẳn bại trong tay Lôi Nhược Nguyệt. Đúng không?”

Tần Thiên Sinh cười tới sáng lạn, thế nhưng âm thanh lại nặng nề làm người ta có cảm giác nặng trĩu, không hít thở nổi.

“Công chúa thật sự rất thông minh. Thế nhưng rất nhiều chuyện người bên ngoài thấy rõ, chỉ riêng công chúa lại mù mờ.”

Trữ Hạ rùng mình một cái. “Người... có ý gì?”

Tần Thiên Sinh cười ngạo ngất: “Cô cho rằng tại sao Lôi Nhược Nguyệt lại đánh Khế Sa? Cô nghĩ Lôi Nhược Nguyệt muốn đòi từ A Mộc Đồ cái gì?”

Trữ Hạ gục đầu xuống, nhỏ giọng đáp: “Muốn ta.”

Tần Thiên Sinh nâng cằm nàng lên, nhìn vẻ kinh hoàng trong mắt nàng, nói: “Vậy cô cho rằng, tại sao Lôi Nhược Nguyệt lại muốn có cô?”

Lông mi nàng khẽ run, trong mắt vừa có sự ẩn nhẫn lại vừa có vẻ thống khổ: “Ta không biết...”

“Cô có hận hấn không? Cô thật sự hận hấn sao?”

Trữ Hạ gạt tay hấn ra: “Hận!”

Tần Thiên Sinh nhìn nàng, hỏi: “Cô hận Lôi Nhược Nguyệt, hay cô hận vận mệnh của cô và hấn?”

Trong rừng cây yên tĩnh tới rợn người, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở dồn dập của nàng.

“Người là ai? Rốt cuộc người là ai?” Trữ Hạ trừng mắt nhìn hấn, bối rối hỏi lại.

Tần Thiên Sinh vẫn nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt hấn có một chút vui vẻ, lại không giấu nổi sự bi ai: “Ta vẫn luôn nhìn theo các người... Vẫn luôn luôn...”

“Ta... Ta có thể nhìn mặt người không?” Trữ Hạ cẩn thận thăm dò ý tứ của hấn.

Tần Thiên Sinh giật mình, lại không biết trả lời thế nào.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trữ Hạ vươn tay của nàng đưa lên mặt hấn. Đầu ngón tay miết từ trên tai xuống, quả nhiên cảm nhận được một chút khác thường trên vùng da.

Kéo ra.

Tần Thiên Sinh không hề động đậy, yên lặng nhìn nàng. Dưới ánh trăng, nàng như tiên tử, trong con ngươi của nàng phản chiếu lại gương mặt hấn, một khuôn mặt cực kỳ lạ lẫm.

Hấn cũng không ngăn cản nàng.

Hấn cũng không hiểu tại sao hấn lại không ngăn cản nàng.

Rõ ràng là hấn nhận nàng. Hơn một năm nay, mỗi đêm hấn nhìn Lôi Nhược Nguyệt chìm trong ác mộng, sống không bằng chết, hấn đã hận nàng tới tận xương tủy rồi.

Nhưng một khắc này, hấn lại ngầm đồng ý cho Trữ Hạ kéo mặt nạ của mình ra.

Mặt nạ da người.

Từ sau khi sư phó qua đời, gương mặt này cũng chỉ có Lôi Nhược Nguyệt mới được thấy qua.

Mặt mày tuấn tú, nho nhã, nhìn rất không tầm thường.

Nếu bình thường người ta nhìn thấy hắc dưới hình dạng này, chắc chẳng ai có thể nghĩ hắc lại chính là sát thủ Tần Vô Ảnh.

Nhưng mà, trên đời chuyện gì cũng có khả năng cả.

Lôi Nhược Nguyệt là một công tử nho nhã mà còn có thể huyết tẩy cả hoàng thành trong nháy mắt cơ mà.

Mặt nạ chậm rãi bị kéo ra, đến cuối cùng khi đã nhìn rõ hết thủy, Trữ Hạ trợn mắt há mồm.

Bên má phải của Tần Thiên Sinh có một vết sẹo từ khóe mắt chạy xuống.

“Người... Người là...” Trữ Hạ lui về sau hai bước, thực sự hoảng sợ. “Chẳng lẽ...”

Biểu lộ của hắc trên gương mặt này thật sự quá mức tà mị.

“Công chúa vẫn nhớ rõ Tần mỗ sao? Đây thật sự là vinh hạnh của Tần mỗ rồi.”

“Đúng là người sao?” Trữ Hạ không hề muốn tin, thà tin rằng mình nhớ lầm còn đỡ hơn. “Người không chết...”

“Sao lại không thể là ta chứ, công chúa của ta?” Tần Thiên Sinh thu hồi dáng vẻ tươi cười, thay vào đó là vẻ căm hận tràn đầy trong ánh mắt. “Cô cũng hận ta không chết đi sao?”

...

Mùa xuân năm ấy vẫn còn y nguyên trong trí nhớ của nàng...

Năm đó Trữ Hạ mười tuổi, sau khi chơi đùa ở ngự hoa viên tới một nhòai, nàng bèn leo lên hòn giả sơn phơi nắng.

Sau giờ ngọ, ánh nắng ấm áp chiếu lên người của nàng, xung quanh vẫn vít mùi hoa thơm cỏ lạ. Trữ Hạ đang thoải mái nghĩ tới chuyện để cho phu tử tìm mọi mắt thì thôi, hôm nay nhất định nàng sẽ trốn đọc sách.

Lúc nàng đang mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bỗng nhiên bị tiếng kêu bén nhọn của một đứa bé đánh thức. Mở mắt ra, nhìn về phía tiếng hét, chỉ thấy cách chỗ nàng không xa có một đứa bé chừng hơn mười tuổi đang gào thét với mẫu hậu của nàng. Bọn thái giám đang giữ hắc trên mặt đất, một thân quần áo màu xanh đã dính đầy bụi đất, bản không chịu nổi.

Nàng ở cách bọn họ khá xa nên không nghe rõ đứa trẻ kia nói gì, chỉ thấy hoàng hậu đưa tay ra hiệu cho bọn thái giám thả đứa bé ra, còn vươn tay muốn đỡ đứa bé dậy. Đứa bé chán ghét đẩy tay bà ra, thế nhưng vì đẩy quá mạnh nên chính nó lại ngã nhào về phía bàn trái cây gần đó.

“Bộp, bộp, bộp!” Tất cả chén trà cùng trái cây đều đổ hết xuống đất.

Đứa bé kia ngẩng phắt đầu, từ trên mặt đất nhảy lên, trong âm thanh kinh hô của mọi người, một tay nó chụp lấy mảnh vỡ chén sứ ở trên mặt đất, đâm về phía mẫu hậu của nàng.

“Không được!” Trữ Hạ gào lên.

Tất cả mọi người đều sợ tới ngây người, nhưng chẳng ai kịp tới ngăn cản nó. Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ, hoàng hậu nương nương nghe thấy tiếng hét cảnh báo chói tai thì kịp thời giữ lấy tay nó, làm nó không tài nào đâm mình được. Sau vài giây, bọn thái giám đã kịp thời phản ứng, tiến lên kéo đứa bé kia ra. Thế nhưng đứa bé vẫn dùng hết khí lực muốn đâm về phía hoàng hậu.

Kéo tới kéo lui, cuối cùng mũi nhọn của mảnh sứ lại đâm về phía mặt đứa bé.

Đó là lần đầu tiên Trữ Hạ thấy nhiều máu đến thế, nhiều tới nỗi cứ chảy mãi không dừng. Máu kia so với hoa mẫu đơn còn diễm lệ hơn gấp trăm lần.

Bọn thái giám thét lên, vội vàng kéo đứa bé kia đi khi được sự đồng ý ngầm của hoàng hậu.

Đứa trẻ liều mạng túm lấy đám cây cỏ trên mặt đất, túm chặt tới nỗi móng tay đều rách ra, máu chảy đầm đìa, thế nhưng cũng không có cách nào ngăn được bọn thái giám kéo đi.

Hắn ngẩng mặt lên, trên mặt toàn máu là máu... Đột nhiên hắn nhìn về phía Trữ Hạ một cái, đôi mắt chứa đựng điều gì đó mà nàng mơ hồ không hiểu.

Hắn bị mang đi, trên sân còn lại một bãi máu thật lớn.

Về sau, mỗi lần Trữ Hạ hỏi tới việc này, mẫu hậu đều trả lời qua loa. Mà tuổi nàng khi ấy còn nhỏ, cũng nhanh chóng quên đi chuyện đó. Thế nhưng

cảnh tượng máu me đầm đìa đó, còn có ánh mắt của đứa trẻ kia nhìn về phía nàng, đến giờ nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh máu me, tràng diện ấy làm cho trong lòng nàng cũng cảm thấy đau đớn vô cùng.

...

Nàng lui lại một bước, một bước bị hụt, thân thể ngã ngược về đằng sau, nhưng Tần Thiên Sinh đã vươn tay ra đỡ.

Lúc trước nàng không hiểu lắm ánh mắt đầy của hắn, nhưng giờ nàng đã hiểu ra. Thứ mà nàng nhìn thấy trong mắt hắn khi ấy chính là thù hận.

“Hạ Trữ công chúa sợ hãi sao?” Trong mắt Tần Thiên Sinh đầy vẻ trào phúng, hỏi.

“Tại sao người lại không giết ta?” Trữ Hạ cố gắng giữ hô hấp đều đặn, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh. Chính nàng cũng hiểu, nếu lúc này không bình tĩnh thì không thể nào đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió được.

“Giết cô?” Tần Thiên Sinh nở nụ cười. “Một năm rưỡi đã là cực hạn của hắn rồi. Nếu cô chết thì hắn sẽ bị bức điên mất... Ta đã chờ đến tận bây giờ...”

Trữ Hạ ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.

Tần Thiên Sinh cười, thế nhưng Trữ Hạ chỉ cảm thấy nụ cười đầy đầy đau đớn, sự đau đớn ấy nhiều tới mức như sắp nhấn chìm hắn.

“Hắn bảo vệ cô, yêu thương cô, hết thảy những đau khổ hắn đều chịu thay cho cô, để cô được sống trong khoái hoạt và hạnh phúc... Thế nhưng hắn chưa từng nghĩ qua, để một bông hoa mỏng manh phải sống trong mưa máu gió tanh, ấy mới là tàn nhẫn... Hắn thật sự là kẻ tàn nhẫn, đúng không?” Hắn nói khẽ, gương mặt càng lúc càng gần nàng. “Thế nhưng, kẻ như vậy, người trong thiên hạ có thể hận, chỉ riêng cô không bao giờ được hận.”

Trữ Hạ không khỏi kinh hoàng, không khác gì như con thỏ gặp phải sói hoang.

Tần Thiên Sinh ngửa mặt lên trời cười ha hả, thậm chí cũng không sợ tiếng cười của hắn sẽ làm cho truy binh phát hiện ra bọn họ.

Ngưng cười, hắn cúi xuống, nhẹ nói bên tai nàng: “Đi thôi, công chúa của ta. Cuộc mua bán thứ hai của ta chính là với Lôi Nhược Nguyệt.”

Ngữ điệu chân thật và bình thản biết bao.

Thế nhưng lời này của hắn lại làm nàng như rơi vào hầm băng rét lạnh.

Đi thêm vài dặm, Trữ Hạ thấy một con ngựa, dường như là Tần Thiên Sinh đã chuẩn bị từ trước.

Hắn giữ lấy cánh tay nàng kéo lên, đặt nàng ở trước ngực mình.

Con ngựa chạy như điên.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Từ trong kinh hoảng dần dần bình tĩnh lại, Trữ Hạ đè nén sợ hãi, lớn tiếng hỏi.

“Không muốn thế nào. Chỉ muốn mượn cô đến để xem ván cờ này đánh tiếp ra sao.” Hắn cười khê, cúi đầu dán sát miệng vào tai nàng, nói tiếp: “Thật không ngờ Lôi Nhược Nguyệt lại dám vì cô mà tàn sát hàng loạt dân chúng như thế... Nếu cứ tiếp tục, thù oán giữa hắn và A Mộc Đồ càng lúc càng lớn.”

“Cho nên?”

“Ta đã nói, không thể để Lôi Nhược Nguyệt thua ở trong tay Tam công tử kia, đương nhiên giờ phải đem cô đến cho hắn rồi. Nếu không, ta cũng không biết hắn điên lên rồi sẽ còn làm ra chuyện gì nữa.”

“Thế Tam công tử kia là ai?” Trữ Hạ cảm thấy như bị búa tạ đập phải.

Tần Thiên Sinh cười: “Không thể nói.”

“Là... Là kẻ thù của Lôi Nhược Nguyệt ư?” Trữ Hạ không nhịn được run rẩy, quá nhiều sự tình nàng không biết, thậm chí biết mà lại không đúng sự thật.

“Hừ... Lôi Nhược Nguyệt bảo vệ cô như thế, thật sự làm ta ghen đến chết mất.” Hắn mạnh mẽ quất roi, con ngựa hí lên, xông về phía trước.

“Không, hắn phản bội ta.” Chung Trữ Hạ lạnh lùng sửa lại lời của hắn.

“Phải, hắn phải bội cô, nhưng ai đã phản bội hắn? Ai nên chịu trách nhiệm với mấy ngàn nhân mạng của Lôi gia đây?” Tần Thiên Sinh lạnh lùng cười nhạt. “Hắn dùng Hoàng cung để đòi lại nợ máu của Lôi gia, cô không cảm thấy rất công bằng sao?”

“Vậy tại sao phụ vương lại giết toàn bộ Lôi gia? Chẳng lẽ kẻ yếu nhất định là bị oan uổng sao? Được, cho dù phụ vương ta hồ đồ khiến họ bị oan uổng, nhưng sau đó Lôi Nhược Nguyệt lại dùng phương thức tương tự để trả thù, như thế là hòa nhau. Hẳn có đầy đủ lý do để giết cha mẹ ta nên tại sao ta phải nhớ nhung hẳn?” Trữ Hạ cắn môi để nước mắt không chảy ra. “Hẳn không sai... Vậy ta thì sai ở đâu mà đến nỗi nhà cũng không có để mà về?”

Dù nguyên nhân bắt đầu thế nào thì kết cục cũng không thể nào cải biến được nữa. Người đã chết không thể sống lại, vận mệnh của bọn họ cũng đã định rồi.

Muốn nàng cứ như vậy quên đi, không so đo tính toán nữa, sao nàng có thể làm được đây?

Nếu còn tiếp tục yêu thương nhưng nhớ Lôi Nhược Nguyệt, liệu nàng còn mặt mũi nào nhìn mặt cha mẹ dưới cửa tuyền hay không? Dù có, chính bản thân nàng cũng sẽ khinh thường mình. Trong trận cung biến kia, người chết đi là Vương của Bang Thập, cho dù cả thiên hạ nói hẳn là người xấu, nhưng trong mắt nàng, hẳn vẫn luôn là một phụ thân mà nàng vô cùng kính yêu.

Lôi Nhược Nguyệt huyết tẩy hoàng thành để xả nỗi phần hận, vậy nàng phải làm gì mới hết phần hận đây?

Cho nên nàng và hẳn hiện tại, nếu còn sống thì chỉ có thể là địch nhân.

Nàng và hẳn đều không sai, thế nhưng cả hai đều không thể quay đầu nữa.

Bởi vì, quay đầu lại cũng không nhìn thấy bờ.

“Thế nên... cô hận hẳn ư?” Âm thanh của Tân Thiên Sinh dường như rất vui vẻ. “Công chúa, vậy thì phải hận thật triệt để, để hẳn từ nay về sau phải tuyệt vọng.”

Tuyệt vọng? Tuyệt vọng cái gì?

Là nửa đêm thức giấc, bừng tỉnh khỏi giấc mộng cũng không sao thoát khỏi ảo ảnh ư? Hay là dù đau đớn đến nghẹt thở cũng phải cố tỏ ra vui vẻ cười nói với hẳn rằng giữa ta và ngươi sẽ không có hạnh phúc đâu, không có vui vẻ đâu.

“Sẽ không... ta và hãn... miễn là còn sống, đều sẽ không ai tuyệt vọng.”
Trữ Hạ nở nụ cười nhạt như ánh trăng. “Cho nên giữa chúng ta vốn chỉ có một kết quả...”

Hoặc là hãn chết, hoặc là nàng chết.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44

Quyển Luyện

> Chạy dọc theo rừng cây bên ngoài thành, vượt qua thành Thương Châu, Tần Thiên Sinh vọt qua cổng thành phía đông, trực tiếp tiến về phía quân doanh Bang Thập.

Trữ Hạ mấy lần muốn thoát khỏi giam cầm của hắn đều không thành.

Ánh trăng sáng khắp núi đồi, bầu trời trong vắt không một gợn mây.

Con ngựa chạy như điên, ánh sáng trước mắt càng lúc càng gần, cuối cùng có thể thấy được quân doanh. Tần Thiên Sinh lại mang chiếc mặt nạ lên.

“Tần công tử, ngươi và Lôi Nhược Nguyệt có quan hệ gì?” Trữ Hạ hỏi. Lúc nàng rời Bang Thập cũng không hề biết bên cạnh Lôi Nhược Nguyệt còn có người này.

“Quan hệ gì ư...” Tần Thiên Sinh cười. “Công chúa, ta từng là người của Lôi gia.”

Trữ Hạ lắp bắp kinh hãi, thốt lên: “Không có khả năng. Người của Lôi gia ta đều biết.”

“Cô chỉ nhớ rõ lần ấy trong cung nhìn thấy ta đúng không? Thế nhưng ta đã biết cô từ trước đó rồi.”

Trữ Hạ nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra được cái gì.

Tần Thiên Sinh lạnh nhạt nói tiếp: “Sau lần đó, ta bị đuổi ra khỏi Lôi gia!”

Trữ Hạ không dám nổi giận. Nàng có thể tưởng tượng, hành thích hoàng hậu là tội danh gì, nếu không có mẫu hậu tận lực che giấu thì hẳn chẳng

còn sống được tới bây giờ.

Tần Thiên Sinh biết rõ nàng nghĩ gì, nhìn về phương xa, mang theo một chút cảm xúc, nói: “Là Lôi Nhược Nguyệt cầu xin giúp ta. Ta vốn dĩ đã bị giết để chuộc tội.”

“Vậy tại sao người còn đem ta giao cho Tam công tử kia?” Trữ Hạ nghi hoặc. Nghe Tần Thiên Sinh nói thì hẳn phải trung thành với Lôi Nhược Nguyệt mới đúng chứ.

Tần Thiên Sinh nở nụ cười, cúi đầu, dùng ngón tay vuốt nhẹ qua má nàng, cúi đầu dán sát vào bên tai nàng một cách mập mờ, nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Vấn đề này ta đã trả lời qua rồi, công chúa. Còn nữa, ta không phải người của Lôi Nhược Nguyệt, càng không phải là người của Lôi gia, hãy nhớ kỹ.”

Trong lúc nói chuyện, cả hai đã tới cổng quân doanh.

Trong quân doanh vốn không cho phép nữ nhân đi vào, huống chi hiện tại đã là ban đêm. Tần Thiên Sinh cũng không nói gì, chỉ đưa ra một khối lệnh bài bằng đồng. Quân sĩ canh gác vừa trông thấy lệnh bài của Lôi Nhược Nguyệt bèn lập tức kéo lan can để người đi vào, thế nhưng vẫn lén dùng ánh mắt đánh giá Trữ Hạ đang bị trùm kín bởi áo choàng, chỉ để lộ ra gương mặt.

Hắc, giờ này sao còn có mỹ nhân tới đây? Chẳng lẽ Lôi đại nhân không chịu nổi cô đơn... Cho nên...

Tần Thiên Sinh có vẻ rất quen thuộc với tình huống trong quân doanh, vì thế một đường đi thẳng mà không gặp phải vấn đề gì, mãi cho đến khi tới cửa ra vào doanh trại thống soái mới bị thủ vệ mặc áo giáp vàng ngăn lại.

Đây là cấm vệ quân của Hoàng gia – Kim giáp quân.

Trữ Hạ đã quá quen rồi. Đội quân này từng thề sống chết bảo vệ phụ thân nàng, bảo vệ nàng, vậy mà mới chỉ một năm rưỡi trôi qua, quyền lực thay đổi, kim giáp quân cũng đổi chủ. Thì ra trung thành cũng cần phải có điều kiện. Mọi thứ của nàng đều đã bị Lôi Nhược Nguyệt cướp đi, bây giờ chỉ còn tôn nghiêm, cũng không thể để hắn cướp đi nốt được.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng nhạc làm Trữ Hạ run rẩy.

Là thanh âm của thất huyền cầm. Âm sắc quen thuộc, giai điệu quen thuộc, nhịp điệu quen thuộc, tất cả từ trong ký ức ào ào trở về.

Phu tử từng dạy: “Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.” (*)

(*): 1 câu trong bài “Cầm sắt” của Lý Thương Ẩn. “Cầm sắt” là tên một loại đàn, “tứ” là nhớ, “hoa niên” là thanh xuân.

Bài thơ đầy đủ:

錦瑟

錦瑟無端五十弦，
一弦一柱思華年。
莊生曉夢迷蝴蝶，
望帝春心託杜鵑。
滄海月明珠有淚，
藍田日暖玉生煙。
此情可待成追憶，
只是當時已惘然。

Cầm sắt

Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền,
Nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên.
Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp,
Vọng đế xuân tâm thác đỗ quyên.
Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ,
Lam Điền nhật noãn ngọc sinh yên.
Thử tình khả đãi thành truy ức,
Chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên.

Dịch nghĩa

Đàn gấm chẳng vì có chi mà có năm mươi dây
Mỗi dây mỗi trụ đều gợi nhớ đến thời tuổi trẻ
Trang Chu buổi sáng nằm mộng thành bướm bướm
Lòng xuân của vua Thục để gửi vào chim Đỗ Quyên
Trăng chiếu sáng trên mặt biển xanh, châu rơi lệ
Ánh nắng ấm áp chiếu vào hạt ngọc Lam Điền sinh ra khói

Tình này đã sớm trở thành nỗi nhớ nhung về dĩ vãng
Cho đến bây giờ chỉ còn lại nỗi đau thương.

Phu tử nói, đàn cổ có 50 dây, mỗi dây đều gợi người ta nhớ về chuyện cũ. Lúc ấy, Trữ Hạ nghi hoặc hỏi: “Thế sao đàn của Nhược Nguyệt ca ca chỉ có bảy dây? 50 dây chẳng phải khi đánh sẽ êm tai hơn bảy dây sao?”

Phu tử cười: “50 dây cung, âm nhiều thì sẽ loạn, khó mà kiểm soát hết. Chỗ hay của đàn nằm ở người đàn. Có một ngày, nếu tâm Nhược Nguyệt như 50 âm sắc thì cũng có thể dùng bảy dây đàn mà đánh ra được 50 âm sắc kia.”

Lúc ấy, Lôi Nhược Nguyệt đang ngồi một bên đánh đàn, nghe phu tử nói vậy thì ngẩng đầu nhìn Trữ Hạ, nhẹ nhàng nói: “Có thể cùng ai đi hết năm mươi năm?”

...

Cùng ai đi hết năm mươi năm?

Lôi Nhược Nguyệt có thể dùng đàn thất huyền như cầm sắt, thế nhưng nàng và hẳn lại không thể đi cùng nhau đến 50 năm.

“Làm phiền thông báo với Lôi đại nhân, Tần Vô Ảnh cầu kiến.” Tần Thiên Sinh xuống ngựa, nho nhã đưa lệnh bài ra cho thủ vệ.

Không bao lâu, thủ vệ trở lại bẩm báo: “Tần công tử, mời vào, Lôi đại nhân cho mời.”

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có thanh âm trong trẻo của đàn xen lẫn với tiếng củi lửa nổ lép bép trong chậu than. Trữ Hạ nín thở, thậm chí có thể nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch trong lồng ngực, đập nhanh tới nỗi sắp vắng cả ra ngoài.

Bỗng Tần Thiên Sinh cầm lấy tay nàng siết nhẹ, hơi ấm từ lòng bàn tay của hẳn truyền sang nàng.

Trái tim nàng dần bình tĩnh trở lại.

Trữ Hạ cảm kích nhìn hẳn, thế nhưng vẻ ôn nhu trong mắt hẳn chỉ xuất hiện thoáng qua, sau đó đổi sang vẻ trào phúng, cười nói: “Công chúa, cuộc gặp gỡ này của các người thật khiến ta chờ mong vô cùng.”

Trữ Hạ cười lạnh: “Tâm tình của Tần công tử thật biến thái.”

Tần Thiên Sinh chỉ cười ha hả, xem ra rất vui vẻ.

Trữ Hạ kéo áo choàng, hít sâu một hơi.

Thật tốt, đêm nay lạnh như thế, đầu óc nàng cũng theo đó tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nàng từng nghĩ rất nhiều về hoàn cảnh hai người sẽ gặp lại, hoặc là chém giết, hoặc sẽ lớn tiếng mắng chửi... thế nhưng thì ra khi gặp lại lại thế này. Nàng và hắn đều bình thản, dường như tròng huyết án kia chưa từng xảy ra, nàng vẫn là nàng, hắn vẫn là hắn.

Doanh trường vẫn bố trí theo đúng phong cách của hắn trước kia, tràn đầy phong thái của kẻ trí thức, thoạt nhìn cũng không giống nơi trú quân của chủ soái mà giống thư phòng của người đọc sách hơn.

Hắn ngồi trên mặt đất, lưng dựa về phía nàng, đàn đặt trên đầu gối, hai mắt nhìn chăm chăm vào một bức họa đặt ở trên bàn ngay trước mặt.

Tiếng đàn không ngừng, chỉ nghe hắn mở miệng hỏi: “Thiên Sinh, tìm được nàng không?”

Thanh âm vẫn trầm thấp và ôn nhu như trong các giấc mộng của nàng, không có gì thay đổi, chỉ là có thêm một phần mệt mỏi, chán chường.

Cũng đã một năm rưỡi rồi! 500 ngày đêm, thời gian đủ khiến cả người và vật biến mất.

Trữ Hạ siết chặt nắm đấm, cố gắng ức chế bản thân mình không run rẩy. Nàng sớm biết rõ Lôi Nhược Nguyệt chính là cái gai trong lòng, găm ở nơi sâu nhất trong tâm trí nàng. Thế nhưng, nàng vẫn muốn được gặp hắn, gặp rồi lại sợ hãi.

Tâm không lùi bước, chỉ là thân thể theo bản năng vẫn không ngừng run rẩy.

“Lôi đại nhân, người không nghe thấy có hai người bước vào đây sao?” Tần Thiên Sinh trào phúng nói. “Là ta bước chân quá nhẹ hay là người quá chuyên chú nhìn vào cái bức họa vô giá trị kia.”

Dây đàn run lên, “phụt” một tiếng, một sợi dây đứt lìa. Lưng của Lôi Nhược Nguyệt cứng đờ, rõ ràng tới mức Trữ Hạ cũng có thể nhìn ra.

Nàng thậm chí còn cảm nhận được hắn đang khẩn trương tới mức quên cả thở... Lôi Nhược Nguyệt chậm rãi xoay người, Trữ Hạ nhìn thấy trên ngón giữa của hắn có một vết máu, là do dây đàn khi nãy đứt cửa rách.

Thì ra, hăn cũng căng thẳng giống như nàng...

Dù sao cũng đã từng là người quen thuộc nhất, quen thuộc tới mức chỉ cần nhìn mắt cũng có thể hiểu hăn đang suy nghĩ cái gì.

“Nàng tới rồi!” Hăn nói như mây trôi nước chảy, khóe miệng tươi cười.

Vẫn là nụ cười dịu dàng, ấm áp như gió xuân.

Nụ cười ấy đã từng nhấn chìm nàng vô số lần.

“Đúng vậy. Ta tới rồi.” Trữ Hạ không dám cười. Hai người họ không biết ai sẽ là người thắng, nhưng câu chuyện dù sao cũng phải có một kết cục, cần phải đối mặt với nhau. Ừ, dù thế nào thì cũng phải đối mặt với nhau.

Nàng không tu dưỡng được tốt như hăn, nàng không cười nổi.

Bọn họ cứ như thế, đứng nhìn nhau, khoảng cách chỉ có năm bước chân.

Trữ Hạ bắt mình không được cúi đầu, việc mắt đối mắt nàng cũng chưa từng sợ hãi bao giờ. Nhưng thật bi ai làm sao, nàng phát hiện ra mình không chống cự nổi một nụ cười của Lôi Nhược Nguyệt.

Tại sao hăn lại nhìn nàng bi thương như thế?

Tại sao hăn lại ưu thương đến vậy?

Rõ ràng hăn cười, tại sao trong mắt lại tràn đầy vẻ quyến luyến nàng như thế?

Lôi Nhược Nguyệt, huynh dựa vào cái gì? Huynh dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt thâm thúy, khao khát ấy nhìn ta cơ chứ?

Lôi Nhược Nguyệt, huynh vô tội thật sao? Có lẽ huynh từng thực sự vô tội, nhưng bây giờ huynh không còn vô tội nữa. Huynh đâm đạp lên mạng sống của trên vạn người, huynh lấy cớ gì mà tỏ ra bi thương?

...

Thế mà hăn vẫn cứ ưu nhã như cũ, như gốc lan thanh nhã trong gió xuân, không cường thế, không đòi hỏi. Nàng tin tưởng rằng, dưới gầm trời này, đem bi thương biến thành vẻ ưu nhã như thế chắc cũng chỉ có Lôi Nhược Nguyệt làm được mà thôi.

Đáng tiếc, tất cả chỉ là một hồi âm mưu và quỷ kế, Lôi Nhược Nguyệt phất tay có thể tàn sát hàng loạt dân trong thành làm sao xứng với loài lan thánh khiết kia được.

Lôi Nhược Nguyệt cười, trong đáy mắt trôi nổi vô số tưởng niệm xưa cũ.

Nàng cũng thay đổi rồi. Gương mặt bị gió lạnh làm cho đỏ ửng, đẹp tới mê người. Thì ra tiểu nữ hài từng chơi xấu hấn, từng làm nũng hấn đã trưởng thành thật rồi... Chỉ có cặp mắt kia vẫn quật cường, cố chấp như xưa, cố chấp tới mức khiến hấn phát đau trong lòng.

Hấn không dám chớp mắt, chỉ sợ chớp mắt rồi nàng sẽ lại tan biến như vô số lần hấn nằm mộng, rồi sẽ không thấy đâu nữa.

Hấn yên lặng mỉm cười, ngưng mắt nhìn nàng.

“Hắc, các người đừng cứ thế này mãi đi...” Tiếng cười chua xót của Tần Thiên Sinh phá vỡ không khí yên lặng. Hấn thò tay, đẩy lưng Trữ Hạ một cái.

Trữ Hạ không có bất kỳ chuẩn bị gì, chỉ kịp kêu lên một tiếng, cả người nhao về phía trước.

Thế nên, nàng không hề phòng bị gì mà lao vào ngực hấn, vào thế giới mà nàng đã ý lại hơn mười năm qua...

Hơi ấm quen thuộc và hương thơm nhàn nhạt.

Mặt nàng nóng bừng lên, nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng lại bị hấn ôm chặt lấy...

“Bỏ ra... Thả ta ra!” Nàng bắt đầu run rẩy, trong lòng không khỏi tự chửi mắng mình. Hơi ấm của hấn chẳng mấy chốc sẽ hòa tan kiên trì của nàng, để cho nàng không thể nào chống cự nổi nữa.

Lôi Nhược Nguyệt không lên tiếng, cũng không buông tay. Hấn ôm chặt lấy nàng, cố chấp giữ chặt lấy nàng.

“Thả ta ra.” Trữ Hạ giãy dụa đến phát điên, nhưng càng giãy thì vòng tay của hấn càng chặt.

“Hạ Trữ...” Hấn than nhẹ bên tai nàng, âm thanh khàn khàn như đang khóc. “Hạ Trữ...”

Tại sao phải gọi nàng thân mật như thế? Trên lưng nàng và hấn bây giờ còn mang nặng nợ máu cơ mà.

Cánh tay Trữ Hạ đặt sau lưng hấn vươn lên, nàng cầm lấy cây trâm cài tóc trên đầu nhổ xuống.

Trâm phượng bằng vàng.

Đây là một trong những món đồ trang sức nằm trong đồng của cải chất cao như núi mà A Mộc Đồ cho nàng. Nàng từng tìm một người thợ giúp mình mài nhọn một đầu cây trâm, thứ nhất để phòng lúc hết tiền lộ phí có thể dùng đến, hai là để phòng A Mộc Đồ có hành vi gây rối với mình. Hôm nay, không ngờ nàng lại có cơ hội dùng đến nó.

Trữ Hạ nhắc tay, run rẩy đâm xuống lưng Lôi Nhược Nguyệt.

Máu theo trâm phượng tuôn ra... Nàng cảm nhận rõ thân thể hẫ cứng ngắc một hồi, thế nhưng cánh tay vẫn cố chấp không buông.

Nàng không khóc.

Nàng từng tự nhủ, lúc gặp lại hãnh rồi tuyệt đối không được khóc, không được yếu đuối.

Nàng là đệ nhất công chúa Bang Thập. Nàng muốn dùng tôn nghiêm cuối cùng của người trong Hoàng gia mà đứng trước mặt hãnh.

Cho dù có đổ máu cũng không được rơi lệ.

Thế nhưng nàng lại không thể nói thành lời. Hàm răng cắn chặt vào môi, cố gắng đè nén thanh âm nức nở nghẹn ngào muốn tuôn ra.

Tần Thiên Sinh vẫn yên lặng đứng nhìn, nhìn nàng cứ thế dùng trâm cài tóc đâm vào rồi rút ra, đâm vào rồi lại rút ra. Cứ đâm như thế ba lần, máu đã ướt sũng lưng áo hãnh, theo cánh tay của nàng nhỏ xuống, nóng nổi, bỏng rát tâm hồn nàng.

Nếu nàng muốn giết hãnh, hãnh nhất định sẽ không phản kháng.

Trữ Hạ không nhìn thấy biểu lộ trên gương mặt đang tì trên hõm vai mình của hãnh, khước mắt nàng nhìn lên bức họa trên bàn.

Một gương mặt tươi cười đến sáng lạn giống như đã từng cùng hãnh trải qua những tháng ngày vui vẻ, tiêu dao.

Hãnh tưởng niệm nàng như thế sao?

Chưa từng ngừng nghĩ nhớ nàng như vậy ư?

Thế nhưng nàng cũng không còn là người trong bức họa nữa rồi.

“Lôi đại nhân, ngài không có gì muốn nói với ta sao?” Nàng vô lực, đành mỉm cười, nước mắt từ trong khước mi chảy tràn ra.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 45

Nắm Tay

> Lôi Nhược Nguyệt vẫn một mực im lặng.

Vào lúc này, hẳn chẳng biết phải nói cái gì.

Hắn và nàng đứng trên hai lập trường đối nghịch nhau, sớm đã không phân biệt nổi ai phụ ai, ai phản bội ai. Sau lưng của hắn vào nàng là vách núi, không có đường mà đi tiếp.

Nhưng cái ôm này là thực, hắn chỉ muốn ôm chặt lấy nàng, để nàng trở thành một phần của hắn.

Trong ngực hắn là thân thể gầy gò khác hẳn người trong trí nhớ, thế nhưng vẫn là hơi ấm khiến hắn nhớ nhung tới đau lòng đó.

Hạ Trữ, nếu ta nói chưa từng quên nàng, nàng có tin ta không?

Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền tới một tiếng báo to: “Báo...”

Lôi Nhược Nguyệt không thèm để ý, tiếng hô to lại vang lên từ bên ngoài: “Cấp báo...”

Kim giáp quân thấy bên trong không có âm thanh bèn mang binh sĩ truyền tin lại gần, đứng ở ngoài cửa ra vào, ngấp ngừng gọi: “Đại nhân?”

Lôi Nhược Nguyệt nhẹ nhàng buông Trữ Hạ ra, âm thanh vẫn còn chút nghèn nghẹn không dễ phát hiện: “Vào đi.”

Vệ binh vừa vào cửa liền nhìn thấy máu ở trên người Lôi Nhược Nguyệt, hắn tức thì nhảy dựng, hai mắt trừng trừng, lập tức rút đao chĩa về phía Trữ Hạ.

Nhưng còn chưa đợi Lôi Nhược Nguyệt mở miệng, lính truyền tin bên cạnh vội vàng quỳ rạp xuống, cao giọng bẩm báo: “Bản đại nhân, Khế Sa

tập kích.”

Trữ Hạ kinh hãi, Lôi Nhược Nguyệt lại coi như chẳng có gì xảy ra, chỉ đưa mắt nhìn về phía thị vệ đang cầm đao, ra lệnh: “Báo xuống dưới, lui quân.”

“Đại nhân?” Vệ binh kia mở to hai mắt kinh ngạc. Bang Thập đang thẳng thế, tại sao tự nhiên lại lui về sau?

“Muốn ta phải nói lần thứ hai sao?” Lôi Nhược Nguyệt lạnh lùng hỏi lại, ánh mắt hằn buộc vệ binh phải thu đao lại.

“Tuân mệnh, đại nhân!” Thị vệ lập tức lui ra.

Lôi Nhược Nguyệt vẫn cầm chặt tay Trữ Hạ đang muốn rút ra, dịu dàng nói: “Hạ Trữ, về nhà cùng ta thôi.”

Hắn không dùng câu hỏi, mà là một câu trần thuật hiển nhiên.

Giống như mỗi lần nàng chuồn ra ngoài chơi đều bị hắn tìm thấy, mỗi lần như thế hắn đều nắm lấy tay nàng, dẫn nàng về nhà.

...

“Công chúa, sao muội lại ngủ ở đây?” Lôi Nhược Nguyệt mười lăm tuổi vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Trữ Hạ, nàng mơ màng mở mắt ra, thấy vầng trăng đã lên cao tự bao giờ.

Nàng dụi dụi mắt, ngồi thẳng lên, phát hiện mình ngủ quên trên một cây già bên cạnh ngôi miếu trong nội thành.

“A? Trời tối rồi sao?” Nàng kêu lên. “Sao huynh không tới gọi ta sớm, trở về nhất định ta sẽ bị mắng.”

“Ta cũng không biết muội lại ngủ ở đây...” Lôi Nhược Nguyệt nở nụ cười, so với ánh trăng càng thêm sáng lạn. “Đời trước muội là khi hay sao, ngủ ở trên cây mà cũng chưa bao giờ bị ngã xuống.”

Nàng định phải bác, nhưng khi ngẩng đầu lên lại lập tức ngây ra.

Gương mặt hắn thật gần, dưới ánh trăng, nụ cười nhẹ của hắn tuấn mỹ tới mức không chân thực chút nào. Vẻ dịu dàng trong đáy mắt như muốn hòa tan nàng vậy...

Hạ Trữ không khỏi đỏ mặt, cúi đầu xuống, nghĩ chần chẫn hắn sẽ cười nhạo nàng, không ngờ hắn lại nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Công chúa, chúng ta về nhà thôi.”

Phu tử lúc ấy dạy tới đoạn: “Cùng nắm tay, cùng bên nhau tới già.” Trữ Hạ cho rằng, hắn đã nắm tay nàng thì nhất định sẽ đi bên cạnh nàng tới già.

Đêm hôm đó, ánh trăng dịu dàng như nước, hắn cũng nàng chậm chậm đi về cung.

Hạ Trữ nằm trên lưng hắn, đùa bỡn tóc hắn. Trên người hắn luôn có mùi hương thanh nhã của mực nước cùng với vị hoa lan, lúc này nàng ở rất sát nên càng ngửi thấy rõ ràng.

“Nhuộc Nguyệt ca ca, trên người của huynh có hương vị của thư phòng phu tử đấy.” Hạ Trữ dùng mũi ngửi tóc của hắn, lại còn kéo phần cổ áo ở gáy hắn ra.

“Bởi sách ta đọc còn nhiều hơn cây muội trèo.” Thân thể Nhuộc Nguyệt hơi cứng lại, bất đắc dĩ cười nhắc: “Đừng nghịch, ngã bây giờ...”

Trữ Hạ sao có thể dễ dàng buông tay như thế, thế là âm ỉ một hồi.

Lôi Nhuộc Nguyệt không chịu nổi giày vò của nàng, đành để nàng xuống, còn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Đêm yên tĩnh, trong không khí tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Sau đó nàng tiếp tục thỏa mãn nằm trên lưng hắn, mỉm cười thiếp đi.

...

“Công chúa, cùng ta về nhà thôi.”

Mỗi lần hắn nói câu này, nàng đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Hiện tại nhớ lại, nàng chỉ cảm thấy miệng đắng chát vô cùng...

Nàng khóc không được, chỉ có thể cười, thế nhưng cười mà nước mắt lại chảy ra.

“Lôi đại nhân, ngài thật biết nói đùa.” Nàng gạt cánh tay của hắn ra, đi nhanh về phía ngoài lều.

Hai thanh đao của Kim giáp quân chặn ngang, không cho nàng đi ra.

“Người có thể giết ta, nhưng người không ngăn được ta đâu!” Trữ Hạ quay đầu nhìn Lôi Nhuộc Nguyệt, trong mắt toàn vẻ lạnh lùng. Ánh mắt này của nàng hắn chưa từng thấy qua, trong tâm không khỏi co rút một trận.

Lôi Nhuộc Nguyệt ra hiệu cho vệ binh buông đao, hắn theo nàng đi ra ngoài.

Mặt đất phía trước chấn động, tiếng vó ngựa hòa cùng tiếng chém giết, một tràng âm thanh hỗn loạn dội vào tai Trữ Hạ.

Binh sĩ xung quanh nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh nhổ trại lui về sau, còn có một nhóm xông ra tiền tuyến bảo vệ.

Đây là quân đội Bang Thập sao? Sau khi được Lôi Nhược Nguyệt huấn luyện đúng là đã mạnh lên rất nhiều.

“Nếu người còn tiếp tục theo ta, nhất định ta sẽ giết người!” Trữ Hạ dặt một con ngựa không biết của vị tướng quân nào ra, quay đầu trừng mắt với Lôi Nhược Nguyệt: “Người có thể lựa chọn, hoặc là giết ta, hoặc để ta đi.”

Chúng tướng đã tập hợp đầy đủ ở trước doanh trường của chủ soái, mấy lão tướng nhìn thấy công chúa Hạ Trữ đều giật mình không biết nói gì. Thấy Lôi Nhược Nguyệt một thân toàn máu là máu, ai cũng hiểu ra, thế nhưng lại không ai dám nói gì.

Dù sao hai người họ từ nhỏ đã ở bên nhau, suýt chút nữa còn thành hôn, chuyện này trong nội cung ai ai cũng đều biết cả.

Lôi Nhược Nguyệt nói với bọn họ hai chữ: “Lui lại!”, sau đó ôm lấy Trữ Hạ từ phía sau, nhẹ giọng nói: “Ta không ngăn cản nàng đi. Để ta đi cùng nàng, được không?”

Hắn đã từng nói, không có Hạ Trữ, Bang Thập chẳng có ý nghĩa gì với hắn cả.

Trữ Hạ kinh hãi, dùng khuỷu tay đánh mạnh vào chỗ vết thương của hắn, thừa dịp hắn co người lại vì đau, nàng lập tức leo lên ngựa chạy trốn chết. Quân sĩ trong doanh đang bận ứng phó với quân của A Mộc Đờ nên không ai ngăn cản nàng.

Nàng chạy trốn. Sau khi đâm Lôi Nhược Nguyệt bị thương, nàng lại giống như một binh sĩ trên chiến trường chạy trốn trong sợ hãi.

Chính nàng cũng không hiểu, rốt cuộc nàng sợ hãi Lôi Nhược Nguyệt hay đang sợ hãi chính mình.

Nếu như còn tiếp tục để hắn ôm lấy, nàng sợ cả đời này nàng cũng không đi nổi nữa.

Nàng đã từng trải qua nhiều chuyện như thế cuối cùng là vì cái gì chứ? Nàng thất bại tới nỗi ngay cả chính mình cũng không tìm được đường ra

rồi. Đáng sợ hơn là, trước mặt Lôi Nhược Nguyệt, nàng lại không muốn quan tâm hơn thua nữa, nàng chỉ muốn cùng hắn cao chạy xa bay mà thôi.

Đêm đen sắp qua đi, vào thời điểm giao hòa giữa đêm và ngày, một trận gió lớn nổi lên.

Trữ Hạ hốt hoảng chạy bừa, vọt vào khu vực giao chiến, một mũi tên vọt qua sát tai, thiếu chút nữa ghim thẳng vào người nàng.

Tiếng kêu rên khắp bốn phía khiến nàng càng thêm sợ hãi, ánh trăng dường như cũng đỏ lên như máu.

Nàng cúi người, dán chặt vào lưng ngựa, để chiến mã chú thể phóng thẳng ra ngoài. Nàng nhắm chặt mắt, thế nhưng màu đỏ ám ảnh cứ quanh quẩn mãi trong đầu.

Bên tai truyền tới tiếng trống trận rung trời, nàng không dám đoán bừa, liệu đâu có phải là tiếng trống trận A Mộc Đồ gióng lên vì nàng hay không? Gió lạnh lùa qua vạt áo mỏng manh của nàng, thân thể dần dần cứng lại.

Nàng chợt nhận ra, thiên hạ rộng lớn bao la là vậy, thế nhưng nàng lại chẳng có một chỗ dung thân. Loại cảm giác này bất lực không kém khi nàng chạy trốn khỏi Bang Thập.

Tiếng chém giết xa dần, tiếng vó ngựa cùng hòa hoãn xuống.

Trữ Hạ nằm rạp trên lưng ngựa, không còn chút sức lực nào nữa, ngay cả khóc cũng không khóc nổi.

Nàng như một đứa trẻ đi lạc không tìm thấy đường về nhà. Không, thực ra nàng sớm đã làm gì có nhà mà về nữa.

Sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa.

Lôi Nhược Nguyệt một mực đuổi theo phía sau nàng, cũng không dám vượt lên trước mà chỉ bám theo từ xa.

Hắn bỏ mặc 50 vạn đại quân, một lòng chạy theo nàng.

Tìm được nàng rồi, vậy mà hắn cũng không dám tới gần.

Trước đây hắn luôn xuất hiện trước mắt nàng, chưa từng hiểu cái cảm giác phải chạy theo một ai đó. Mà nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, cho đến ngày nàng rời đi, hắn mới hiểu được cái cảm giác đuổi theo đó như thế nào.

Nhớ nhung một người là một chuyện vô cùng nguy hiểm, bởi nếu đã sa vào tình cảm rồi sẽ không bao giờ trở ra được nữa.

Thế nhưng hắn đã nhớ nhung nàng, biết rõ kết cục mà vẫn không khống chế được mình.

Trữ Hạ quay đầu lại nhìn Lôi Nhược Nguyệt, máu của hắn từ trên người rải đầy mặt đất. Quần áo màu trắng của hắn bay loạn trong gió, máu đã khô lại cơ hồ chuyển sang màu nâu, giống như những đóa hoa nở bung.

Sắc mặt hắn tái nhợt, môi cũng không còn chút sắc hồng nào, nam tử tuấn lãng tiêu sái đã không còn phong thái bình thường nữa. Ánh mắt của hắn dưới ánh trăng màu máu càng thêm thanh tịnh, sáng ngời.

Hắn cứ như vậy mà nhìn nàng, nhìn không chớp mắt.

“Rốt cuộc ngươi muốn gì?” Trữ Hạ gào lên với hắn, chẳng lẽ ngay cả trốn cũng không cho nàng trốn sao.

“Hạ Trữ...” Hơi thở của hắn vô cùng mong manh.

“Hạ Trữ?” Trữ Hạ cười, xuống ngựa, đi tới trước mặt hắn, vươn tay túm lấy vạt áo và kéo hắn xuống ngựa. “Hạ Trữ là tên mà ngươi có thể gọi sao? Ngươi không có tư cách ấy.”

Một tay Lôi Nhược Nguyệt bám vào lưng ngựa, khó nhọc đứng xuống, nhẹ nói: “Về đi...”

Nàng điên cuồng đánh hắn, quát lên: “Ta còn có nơi mà về sao? Ngươi có hài lòng không? Dưới gầm trời này ta không còn chỗ mà về nữa, ngươi có thấy hài lòng không?”

Sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, ánh mắt thâm thúy chứa đựng đầy bi ai.

“Từ ngày đó, ta vẫn một mực tìm nàng...” Hắn yếu ớt nói. “Từ ngày đó, ta vẫn cứ đi tìm nàng...”

“Tìm ta? Ngươi tìm ta làm gì? Có phải không giết sạch người còn chưa cam lòng đúng không?” Nàng vì gào thét mà hơi thở bắt đầu trở nên dồn dập.

“Không phải...” Hắn định nói cái gì, thế nhưng nàng không muốn nghe hắn giải thích, ngắt lời hắn.

“Ngươi biết rõ những ngày đó ta sống thế nào không? Ngươi có biết buổi tối ta chỉ có thể ngủ ở ven đường giống như một tên ăn mày hay không? Ngươi có biết, ta đói bụng nên chỉ có thể đi ăn trộm không? Ngươi

giết cả nhà ta, lại nói ta về cùng người sao? Đúng rồi, ta về cùng người, sau đó người có thể nói với cả thiên hạ rằng: “Xem xem, Lôi Nhược Nguyệt ta đã bắt được tên nghịch tặc cuối cùng rồi.” Người cũng có thể đứng trước mộ tổ tiên Lôi gia mà nói rằng con cháu cuối cùng của Lôi gia là người đã báo thù được cho dòng họ rồi!” Nàng càng nói càng lớn tiếng, phần nộ như thủy triều ào ào đánh vỡ con đê chắn cuối cùng trong lòng. “Đừng giả làm quân tử nữa. Muốn giết ta thì lập tức rat ay đi. Ta cũng giống như người thôi, hận không thể giết chết người, xé xác người, ăn tươi nuốt sống người.”

“Nàng thật sự... muốn giết ta ư?” Hãn bỗng nở nụ cười, nụ cười nhẹ nhàng mà ôn nhu, giống như trước đây luôn cười với một đứa bé gái nghịch ngợm.

“Phải! Ta sống đến bây giờ cũng chỉ vì muốn giết người!” Trữ Hạ càng nói càng hung hăng. Thế nhưng nụ cười của hãn vẫn thường trực trên môi.

“Nàng hận ta ư?” Hãn vẫn cười, âm thanh giống như đang muốn chọc giận nàng.

“Ta chỉ hận không thể nghiền nát người!” Nàng đúng là đã bị nụ cười của hãn làm cho phát điên rồi. Nàng muốn giết hãn, hãn lại còn muốn cười.

Nàng hung hăng nện một đấm lên vết thương của hãn, vết thương còn chưa kịp khép miệng lại một lần nữa trào ra vô số máu tươi.

Máu từ miệng vết thương chảy xuống, vậy mà hãn không một chút để tâm, vẫn cười, thanh âm yếu ớt như có thể tan mất trong gió bất cứ lúc nào: “Thế nhưng ta lại yêu nàng... Yêu đến mức ngay cả ta cũng không biết phải làm thế nào nữa...”

Đây chính là báo ứng của hãn.

So với giết hãn đi thì trả thù thế này còn thống khoái hơn.

Thế nhưng nàng lại chẳng khác nào chạm phải đồ vật nóng bỏng, vội vàng lui về sau hai bước, nhìn hãn đầy hoảng sợ, sau đó vội vàng quay đầu, leo lên ngựa vào phóng đi như chạy trốn.

Nhìn bóng lưng của nàng, hãn rốt cuộc cũng không kiên trì nổi nữa, một tay che lấy ngực, miệng phun ra máu, sau đó lao đảo ngã xuống.

Hắn nghe được tiếng máu nhỏ tí tách trên làn da lạnh như băng của mình. Công chúa của hắn đi rồi... Độ ấm trên tay nàng vừa rồi lưu lại trên da hắn cũng dần dần tan mất.

Đầu càng lúc càng nặng, mơ hồ chỉ thấy thân ảnh của nàng, bên tai truyền tới âm thanh ngọt ngào khe khẽ gọi: “Nhược Nguyệt ca ca.”

“Nhược Nguyệt ca ca, huynh còn đẹp hơn cả ánh trăng trên trời nữa.”

“Nhược Nguyệt ca ca, sau này chúng ta kết hôn rồi, ta sẽ sinh cho huynh những đứa trẻ còn xinh đẹp hơn nhé?”

“Nhược Nguyệt ca ca, kiếp sau ta muốn làm cây đào, hóa thân thành đào tinh, xâm nhập vào giấc mộng của huynh.”

“Nhược Nguyệt ca ca, phu tử nói đã cầm tay là phải bên nhau cả đời, cả đời này huynh phải nắm chặt tay Hạ Trữ được không?”

...

Trước khi mất hẳn ý thức, hắn vẫn cố siết chặt tay thành quyền, giống như muốn nắm lấy tay nàng.

Thế nhưng, lòng bàn tay hắn trống rỗng.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46

Ai Cũng Đấu Tranh

> Bầu trời tối đen như mực.

Một ngọn đèn dầu leo lét cháy.

Gió thổi nhẹ nhàng làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Bên cạnh bờ hồ, trong đình, có một thiếu niên đang đứng. Bóng hắt đổ dài về phía trước, giống như một con quái thú đang ẩn mình trong nước, lúc nào cũng có thể xông ra.

Thân hình thiếu niên thon dài, có phần gầy yếu, thế nhưng dáng đứng vẫn thẳng tắp.

Một trận gió thoáng qua, sợi dây màu bạc cột ở trên mái tóc hắt bung ra, tóc đen bay loạn theo cơn gió, chiếc mặt nạ màu bạc rơi xuống.

Tiếng thở dài trong gió càng trở nên mơ hồ, thiếu niên vươn tay bắt lấy chiếc mặt nạ.

Trong nháy mắt, đèn bị gió thổi tắt, xung quanh chìm vào bóng đen thăm thẳm.

Thiếu niên đứng lặng im như thế hồi lâu, sau đó mới quay trở lại phòng.

Một lần nữa, đèn lại được thắp sáng.

Hắn trải giấy ra, cầm lấy bút lông, do dự hồi lâu vẫn không đặt bút.

Cuối cùng, hắn vung tay viết rất nhanh, nở một nụ cười thản nhiên. Thế nhưng, trong ánh mắt hắn vẫn không giấu được vẻ âm lãnh.

“Tam công tử.” Ngoài cửa có tiếng người bẩm báo.

“Vào đi.” Hắn không ngẩng đầu lên.

Một lão bộc tuổi chừng sáu mươi cung kính tiến vào, sau khi đóng cửa bèn đi tới trước mặt hãn, bậm báo: “Tam công tử, Khế Sa đã tấn công đúng như hện.”

Thiếu niên nhếch lông mày, khoe miệng cười mà như không cười.

“Sau đó thế nào?” Hãn hỏi tiếp.

Lão bộc cẩn thận đáp: “Bẩm Tam công tử, Lôi đại nhân ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ lại lui binh rồi.”

“Ồ?” Thiếu niên rớt cuống cũng ngẩng đầu lên. Dưới ánh nến, gương mặt của hãn tuần mĩ dị thường.

“Vâng, Lôi đại nhân không hề chống cự, sai người lập tức lui quân.” Lão bộc cung kính đáp.

“Là phúc? Hay là họa?” Thiếu niên cười. “Người xem, có đôi khi kết cục luôn khó ngờ như thế.”

“Lão nô lo lắng.” Lão bộc nghiêm túc nói. “Lôi đại nhân lui binh chỉ sợ là âm mưu.”

“Không, lần này Lôi Nhược Nguyệt vì Hạ Trữ mà tới. Hôm nay đã gặp được rồi nên mới không đánh mà lui.” Ngón tay của thiếu niên gõ nhẹ lên mặt nạ một cách có tiết tấu, lại cười. “Người nói xem là ta đánh giá Lôi Nhược Nguyệt quá cao, hay là đánh giá Hạ Trữ quá thấp? Ta đã sớm biết Lôi Nhược Nguyệt si mê nàng như thế, nhưng cũng không ngờ lại tới mức này.”

Tam công tử nói không sai. Lão bộc thầm thở dài trong lòng, lại nói: “Nếu đã như thế, Tần Vô Ảnh cướp Hạ Trữ công chúa đi cũng không hẳn không phải chuyện tốt.”

Nghe đến danh tự Tần Vô Ảnh, ánh mắt thiếu niên lạnh xuống: “Hãn cũng không phải sát thủ bình thường trên giang hồ. Nếu như hãn muốn nhúng tay vào, chỉ sợ sẽ có phiền toái.”

“Lão nô hiểu rồi, lão nô lập tức đi thăm dò thân thế của hãn.” Lão bộc cúi người, nói.

Đang nói chuyện, ngoài trời lại lóe lên ánh chớp, rồi mưa bắt đầu trút xuống.

“Trời lạnh rồi.” Thiếu niên nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vươn tay ra hứng lấy giọt mưa, chợt nở nụ cười, nói một cách ôn nhu: “Người nói xem, tỷ tỷ có đang nghĩ tới ta hay không?”

Có lẽ đây mới là biểu lộ và ánh mắt mà một thiếu niên 17 tuổi nên có.

Lão bộc im lặng.

Không bao lâu sau, Tam công tử thu hồi vui vẻ, sự lãng lệ lại hiện lên trong mắt, nói với lão bộc: “Mang thư trên bàn tới cho Khế Sa Vương. Cũng dâng cho hắn thêm mùi mỹ nhân.”

“Mỹ nhân?” Người hầu sững sờ.

“Ta muốn đề tỉnh cho hắn một câu.” Thiếu niên nở nụ cười, nụ cười nhìn tưởng ngây thơ mà lại lạnh thấu xương. “Ta muốn nhắc nhở hắn, đồ vật của hắn ta có thể giúp hắn đạt được, mà nữ nhân ta muốn hắn cũng không giữ được.”

...

Lúc trời bắt đầu mưa, Hạ Trữ đang ngồi ngẩn người dưới gốc cây, ngẩng đầu nhìn lên trời đầy chớp sáng lòa.

Mắt nàng mở trừng trừng, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nàng không nghe thấy gì, nhắm mắt lại lại chẳng thấy gì nữa.

Rốt cuộc nàng cũng có thể yên tĩnh một mình, yên tĩnh tới mức ngay cả nhịp đập con tim nàng cũng không cảm nhận được.

Con ngựa của nàng đã chạy từ bao giờ nàng cũng không để ý.

Mãi cho đến khi một tia chớp nữa lóe lên, một tiếng ngựa hí quen thuộc rót vào tai, nàng mới ngẩng đầu nhìn.

“Người có phải do ông trời phái xuống để đưa ta đi không?” Nàng cười với người kia.

Hắn thở phào một hơi, sắc mặt hơi hồng, tóc ướm dính vào gương mặt, cặp môi đỏ mọng như đào, làn da trắng như tuyết... Tại sao nhân gian lại có người đẹp tới bậc này cơ chứ? Hắn có gương mặt đẹp như tiên thiên, chẳng hề dính chút bụi trần, đôi mắt long lanh đầy nước, chỉ cần hắn nở nụ cười, hoa trên đời đều tàn lụi hết.

Hắn mặc chiến giáp màu đỏ, áo choàng màu đen tung bay như đôi cánh, ngạo nghễ ngồi trên lưng ngựa.

Vào lúc sáng sớm rét buốt như thế này, nàng còn cho rằng mình đang nhìn thấy thần.

Nàng chưa từng tin thần, thế nhưng nàng đã mệt mỏi tới mức không muốn đứng dậy nữa. Nàng muốn chạy trốn tới một nơi không ai có thể tìm ra.

Nếu như có thể ngủ mãi không tỉnh thì thật tốt biết bao.

Hắn cười trên một con ngựa trắng, bốn vó ngựa mọc bốn đám lông màu đỏ. Loại ngựa này tới từ Tây phương, tên gọi là Hỏa Vân.

Hỏa Vân vừa thấy Trữ Hạ liền vui mừng, ra sức cọ cọ đầu nó vào mặt nàng...

Trữ Hạ dần dần tỉnh táo lại, trong nháy mắt đã lại khóc. Nàng vươn tay ôm lấy nó. Hơi ấm của nó làm cho chân tay đã lạnh cóng của nàng như gặp được gió xuân ấm áp.

Lưu Tịch thở dài.

Hắn dẫn đầu quân tiên phong của Khế Sa đánh lén Bang Thập, nếu không phải Tiểu Tam đột nhiên không nghe sự chỉ huy của hắn, hắn cũng không thể nào phát hiện ra Trữ Hạ được.

Hắn vừa quay đầu đã thấy một mũi tên trượt qua bên tai nàng, chút nữa là bắn phải người. Nàng cúi rạp trên lưng ngựa, trên quần áo dính máu loang lổ.

Trái tim của hắn vừa thấy thế đã hoảng hốt, lập tức quay ngựa, mặc kệ việc mình sẽ bị xử phạt khi đào binh thế này.

Đám người hỗn loạn chặn đường đi của hắn, hắn bèn mở đường máu để chạy theo nàng.

Hắn tìm nàng suốt mấy canh giờ ở quanh đây, cứ tưởng sắp phải bỏ cuộc, không ngờ lại thấy nàng một thân đầy bùn đất ngồi dưới gốc cây này.

“Tại sao lại ở đây?” Lưu Tịch nhẹ đặt tay lên trán nàng, níu mày. “Nàng sốt rồi.”

Trữ Hạ không nói gì, chỉ một mực ôm Tiểu Tam, rúc vào cổ nó mà khóc thút thít.

Lưu Tịch ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại nhìn nàng, do dự một hồi mới hỏi: “Có muốn đi về không?”

Trữ Hạ mờ mịt ngẩng đầu nhìn hẳn, con mắt vì khóc mà sưng đỏ lên, gương mặt tái nhợt không một chút huyết sắc.

Lưu Tịch nén thở dài, dịu dàng nói: “Vương đang tìm nàng, nàng có muốn về bên hẳn không?”

Trữ Hạ giật mình, vội vàng lắc đầu.

Nàng vốn đã từ một cái lồng chạy trốn ra, nhưng sau lại lao vào một cái lồng khác. Cả hai cái lồng này nàng đều không muốn trở lại.

Lưu Tịch không nói gì, chỉ khẽ cười.

“Sao ngươi lại tới đây? Ngươi giúp ta nhiều như vậy làm gì?” Trữ Hạ nhìn dãy núi phía đằng xa, thì thào như tự hỏi. “Ngay cả ta cũng bắt đầu thấy khinh ghét bản thân mình.”

Lưu Tịch vẫn chỉ cười, không đáp.

Trữ Hạ nói tiếp: “Ở thành Kinh Cúc ta đã giết rất nhiều người, bởi những kẻ đó đã phản bội ta. Ta hận những kẻ ngu muội đó, càng hận Lôi Nhược Nguyệt nhiều hơn. Ta đã tưởng hận thù sẽ là tấm khiên giúp ta kiên cường, nhưng ta đã lầm tưởng rồi. Ta không phải người vĩ đại gì hết, ta chẳng qua chỉ là kẻ ngốc nghếch mà thôi. Giết dân chúng của mình xong ta đã vô cùng hối hận, hôm nay có được cơ hội giết Lôi Nhược Nguyệt nhưng cuối cùng ta lại nường tay, lại khóc.

“Muốn được cái này thì không thể cầm lên cái khác, đó chính là quy luật.” Lưu Tịch gật đầu, cười khẽ.

Trữ Hạ lâm vào trầm mặc.

Lưu Tịch cởi áo choàng xuống, choàng lên vai nàng, nói: “Không cần như thế, ai cũng vậy cả thôi. Ta cũng không ngoại lệ.”

Tiếng mưa phùn lất phất rơi trên lá trúc nghe mới thanh thấu, sạch sẽ làm sao.

Rừng trúc thán sáu toàn một màu xanh, sức sống bừng bừng.

Hẳn từng nói với nàng, hẳn thích nhất là trúc, thế nhưng nàng luôn nói hẳn như hoa lan. Đem một nam nhân so sánh với hoa lan vốn chẳng phải lời ca ngợi, ấy vậy mà hẳn lại cười với nàng vô cùng yêu thương.

Trong rừng trúc có một ngôi nhà gỗ nhỏ, đồ đạc bên trong rất gọn gàng, sạch sẽ. Một nam tử ngồi dưới mái hiên thổi tiêu.

Tiếng tiêu du dương mà âm vang, rõ ràng là được thổi bởi một người nội lực thâm hậu, tiếng tiêu hòa với tiếng mưa lan ra khắp không gian, phảng phất buồn thương vô cùng.

Lôi Như Nguyệt mở mắt ra, đánh giá căn phòng.

Rất đơn sơ!

Nhưng tiếng tiêu bên ngoài làm cho vẻ đơn sơ nơi này thêm một phần phong nhã.

Tiếng tiêu cũng không bởi hẩn tỉnh lại mà dừng. Lôi Như Nguyệt không nói gì, đợi người áo xanh bên ngoài ngừng thổi mới lên tiếng.

“Cảm ơn người đã cứu ta!” Lôi Như Nguyệt yếu ớt nói. Những vết thương trên người hẩn đã được băng bó, nhìn những vết băng bó cũng có thể thấy người xử lý vô cùng chuyên nghiệp.

“Lôi đại nhân cũng biết cảm ơn người khác ư, tại hạ thật không dám nhận.” Người mặc áo xanh quay lại, chính là Tần Thiên Sinh.

Hẩn quay đầu lại, vết sẹo trên gương mặt tuần tú vô cùng rõ nét.

“Ta nghĩ người muốn ta báo đáp người đấy.” Lôi Như Nguyệt cười khẽ, vô cùng mệt mỏi.

“Phải. Người biết là ta muốn cái gì mà.” Tần Thiên Sinh đi vào phòng, tay khẽ vuốt cây tiêu.

Lôi Như Nguyệt nhìn ra phía cửa sổ, tiếng kêu của loài côn trùng nào đó vọng tới nghe thật khoan thai.

“Ta đã từng nghĩ có thể cùng nàng sống ở một nơi thế này.” Hẩn bỗng nhiên nói một câu không mấy liên quan, gương mặt tươi cười, ôn nhu như nước.

“Người biết rõ chuyện nào là không có khả năng.” Tần Thiên Sinh lạnh nhạt nói. “Người nói lời này trước mặt ta chỉ càng làm ta thêm hận người mà thôi.”

“Người sẽ hận sao?” Lôi Như Nguyệt muốn ngồi dậy, thế nhưng trận đau từ trên thân truyền xuống làm hẩn không khỏi chau mày.

Tần Thiên Sinh cắn môi, bỗng nhiên chồm tới, ấn hẩn xuống giường, gằn giọng: “Vậy còn người? Nàng khiến người bị thương như thế này, người có hận nàng không?”

Lôi Nhược Nguyệt nhìn hẳn, không khỏi mỉm cười: “Ta khiến người bị thương như thế, người có hận ta không?”

Tần Thiên Sinh nghe xong thì như bị điện giật, rụt tay lại: “Sao người biết ta không hận người?”

Lôi Nhược Nguyệt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dịu dàng đáp: “Người có thể. Nhưng ta thì không hận nàng.”

“Nàng muốn giết người. Nếu ta không đem người tới đây trị thương thì người đã chết trên tay nàng rồi.” Tần Thiên Sinh gầm lên.

Lôi Nhược Nguyệt vẫn bình tĩnh đáp lời: “Đây chẳng phải là điều người muốn sao?”

Tần Thiên Sinh siết nắm tay, cây tiêu trong tay hẳn bị gãy làm đôi.

“Người muốn thỏa mãn nguyện vọng của ta, vậy thì hãy tuyệt vọng đi.” Tần Thiên Sinh cố gắng kìm chế dục vọng muốn đánh người, cả trán nổi gân xanh. “Người biết thừa là các người đều không thể nào quay lại được.”

“Ta biết.” Lôi Nhược Nguyệt cụp mắt, thanh âm rất khẽ, vẫn một bộ dáng ôn hòa. “Thế nhưng cho dù ta hiểu rõ, ta cũng không biết phải làm thế nào.”

Tần Thiên Sinh giật mình, cả người cứng đờ.

“Giống như người vậy.” Lôi Nhược Nguyệt ngẩng đầu nhìn hẳn. “Thiên Sinh, người cũng không làm được, sao còn phải miễn cưỡng ta. Chúng ta chẳng phải giống nhau sao.”

Tần Thiên Sinh cả người run rẩy, hai nửa cây tiêu rơi xuống đất, vài mảnh dăm dăm vào lòng bàn tay hẳn đau nhức nhối.

“Không... Đừng nghĩ ta giống người. Ta chỉ muốn biết... Mẹ ta...” Tần Thiên Sinh khó khăn khống chế hô hấp của mình, lông mi cũng run rẩy. “Mẹ ta chết như thế nào? Còn cha ta rốt cuộc là ai?”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47

Nhân Quả

> Lôi Nhược Nguyệt trầm mặc hồi lâu rồi mới chậm rãi mở miệng: “Càng hạnh phúc thì càng sợ hãi mất đi. Sống tốt ở hiện tại và tương lai là tốt rồi, sao còn cố truy tìm quá khứ làm gì?”

“Con mẹ người đừng có ở chỗ này làm nhảm nữa.” Tần Thiên Sinh tức giận gào lên. Lôi gia đã diệt môn, đế hậu đời trước cũng đã chết rồi, người biết rõ thân thế của hắn chỉ còn có Lôi Nhược Nguyệt mà thôi.

Lôi Nhược Nguyệt nhìn khóm trúc bên ngoài cửa sổ, ánh mắt như mê ly: “Chuyện cũ cũng đã qua, đã bị thời gian vùi lấp rồi, chẳng phải nên vui hơn sao?”

“Lôi Nhược Nguyệt, có phải người nghĩ ta không dám giết người hay không?” Tần Thiên Sinh gằn giọng. “Lôi gia của người chẳng lẽ không có gì để nói với ta sao?”

“Người dám, nhưng người lại không muốn.” Lôi Nhược Nguyệt mỉm cười. “Hơn nữa, hiện tại Lôi gia đã không còn, chỉ còn có mình Lôi Nhược Nguyệt ta thôi.”

Tần Thiên Sinh thở dài, chán nản ngồi xuống mép giường, bất đắc dĩ nói: “Phải, ta sẽ không giết người, giống như người không giết Hạ Trữ. Thế nhưng ta không giống người, người không phải là mạng của ta.”

Lôi Nhược Nguyệt không tiếp lời, hai mắt rũ xuống như đã dung nạp hết đau thương của một kiếp này.

“Ta sẽ giúp người tìm nàng.” Tần Thiên Sinh đứng lên, dừng một chút lại cười khổ. “Ta từng nghĩ gặp nàng rồi ta sẽ không nhịn được muốn giết

nàng...”

Lôi Nhược Nguyệt hoảng hốt, lông mi hơi run lên.

Tần Thiên Sinh nói: “Nếu như nàng là mệnh của người, vậy ta cũng sẽ bảo vệ nàng.”

“Cảm ơn!” Lôi Nhược Nguyệt cười khẽ.

Tần Thiên Sinh cứng người lại, đáp: “Ta đưa người về Bang Thập trước đã... Nàng ấy... thực ra cũng chưa từng quên người.”

“Ta biết.” Lôi Nhược Nguyệt ngẩng đầu, một cơn gió từ ngoài cửa sổ xô vào phòng, vuốt ve lên mi hăn.

“Ta không tin số mệnh.” Tần Thiên Sinh lại nói. “Mặc dù ta luôn tin rằng các người không thể quay về bên nhau... Nhưng người... muốn chết ở trên tay nàng, phải không?”

“Đúng vậy. Ta muốn được chết trên tay nàng.” Nụ cười của Lôi Nhược Nguyệt ấm áp như gió xuân.

“Người là đồ điên.” Tần Thiên Sinh tức giận chửi ầm lên.

“Cha đẻ của người là Tần tướng quân.” Lôi Nhược Nguyệt bỗng nói.

Lời của Lôi Nhược Nguyệt khiến cho Tần Thiên Sinh không kịp phản ứng, sau đó mở mắt, kinh ngạc quay đầu nhìn hăn.

“Người là con trai của cột chống trời của Bang Thập – Tần Chính Từ đại tướng quân.” Ngữ khí Lôi Nhược Nguyệt vô cùng bình thản nhưng lại lộ ra một chút uy nghiêm.

Tần Thiên Sinh sững sờ chôn chân tại chỗ. Kỳ thực, kết quả này khá giống với những tin tức mà hăn từng điều tra. Hăn đã sớm có dự đoán về chuyện này, thế nhưng cũng không có năng lực chứng minh nó là đúng.

Chuyện đó đã xảy ra quá lâu, lại liên lụy rất nhiều người, muốn tìm ra sự thật cũng không dễ dàng.

“Bi kịch này bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước, khi Tần tướng quân bắt đầu yêu một nữ tử...” Lôi Nhược Nguyệt nở nụ cười nhẹ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thanh tịnh vô cùng.

Trên thế giới này, cũng chẳng có mấy người có được đôi mắt sáng trong như của hăn.

Đôi mắt đã trải qua vô số phồn hoa thịnh thế, thặng trầm chìm nổi, hai tay dính đầy máu tươi, lưng công vô số nhân mạng dần trở nên lạnh lùng và trong trẻo.

Tần Thiên Sinh không thể nào kiềm chế được bản thân run rẩy. Những chuyện này hẳn vốn tưởng mình sẽ dễ dàng tiếp nhận, không ngờ đến lúc này mới nhận ra công phu còn chưa đủ hỏa hầu.

“Nữ tử kia là ai, chắc hẳn người đã điều tra ra được rồi chứ?” Lôi Nhược Nguyệt nhìn Tần Thiên Sinh, hiểu được cảm thụ hiện tại của hắn, trong mắt hiện lên vẻ nghiến ngấm.

“Tâm Dạ công chúa?” Cổ họng khô khốc của Tần Thiên Sinh phát ra bốn chữ.

“Đúng vậy, chính là Tâm Dạ công chúa. Chính là mẫu thân của đương kim Khế Sa Vương A Mộc Đồ, cũng là cô cô của đương kim Hán Thống Vương Mạc Lăng Tiêu. Một nữ nhân rất giỏi.” Trong lời nói của Lôi Nhược Nguyệt mang theo một chút cảm xúc không tên. “Nàng cùng với Lôi gia của chúng ta cũng có liên quan rất sâu...”

“Thiên Sinh, trên thế giới này còn có nhiều thứ còn lớn hơn cả sinh ly tử biệt.”

Lôi Nhược Nguyệt đặt tay lên ngực, như vẫn còn cảm nhận được hơi ấm nàng lưu lại. Trên mặt hắn mang theo dáng vẻ tươi cười đầy mê say.

Tần Thiên Sinh im lặng nhìn Lôi Nhược Nguyệt, không nói được lời nào.

Lôi Nhược Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn rừng trúc ngoài cửa sổ, lại nói: “Trước khi Tâm Dạ công chúa được gả sang Khế Sa, mẹ nàng là Ngụy Quý phi bị hoàng hậu vu hãm tội mưu nghịch, nàng bèn chạy tới chỗ ông ngoại mình là Thái Thú Ngụy đại nhân để cầu cứu. Ngụy đại nhân là ân nhân của Lôi gia chúng ta, cho nên lúc đó ông nội ta phái Tần tướng quân tới bảo vệ Tâm Dạ công chúa.

Vì bảo vệ mẹ mình, Tâm Dạ tự nguyện sang Khế Sa hòa thân. Nếu có Khế Sa hậu thuẫn, nàng mới có thể chế trụ được các thế lực khác ở Hán Thống. Lúc ấy, Mạc Quân Tâm vừa định xong nội loạn, thế lực trong nước vô cùng bất ổn, khắp nơi đều là tay chân của Hoàng hậu. Người biết chuyện

có thể nhìn ra, Mạc Quân Tâm không thể nào vì một Quý phi mà đắc tội với cả thế lực khổng lồ của nhà mẹ đẻ hoàng hậu được.

Đường gả sang Khế Sa cũng không phải bình an. Ngày đó người muốn đổi đầu với Mạc Quân Tâm là Chung Khanh Chương, chính là Lâm Chỉ Vương gia, kẻ hiện đang ngồi trên ngai vàng của Bang Thập. Người cũng biết, hẳn nổi tiếng là người ngu xuẩn. Hẳn cho người đuổi giết Tâm Dạ công chúa trên đường đi, buộc nàng phải nhảy xuống vách núi.

Chuyện xảy ra sau khi Tâm Dạ công chúa nhảy xuống vách núi thế nào ta cũng không rõ lắm, tóm lại về sau cũng an toàn tới thành Đô Linh. Nhưng từ đó về sau, Khế Sa Vương Đạt Man bắt đầu chiến tranh với Bang Thập.

Sự tình Chung Khanh Chương là đầu sỏ gây ra chuyện đuổi giết Tâm Dạ công chúa làm bùng nổ chiến tranh nhanh chóng lan truyền. Đệ đệ của hắn là Chung Khanh Trạch – phụ thân của Hạ Trữ công chúa vì bảo vệ người anh cùng mẹ sinh, trước tình thế phát triển tới mức không thể cứu vãn, hắn đã gây ra một cuộc binh biến, mưu sát lão Hoàng thượng, dùng cường quyền đoạt vị. Sau khi đăng cơ, hắn còn giết chết toàn bộ những người biết chuyện này, từ quan viên cho tới tướng sĩ.

Nhưng có ba người thoát được, hai người là ông nội và phụ thân ta, còn người thứ ba chính là Độ Kỳ Úy Tần tướng quân – phụ thân của người.”

Lôi Nhược Nguyệt than nhẹ, thấy Tần Thiên Sinh vẫn mở to mắt nhìn mình thì không khỏi nở nụ cười.

“Chung Khanh Trạch lòng đa nghi quá nặng, kiếp nạn này của Lôi gia không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra, vì thế ta cũng đã chuẩn bị gần hai mươi năm... Chỉ là không ngờ, Lôi gia lại đột nhiên bị tru di cửu tộc một cách bất thành lình như thế...” Sắc mặt Lôi Nhược Nguyệt dù tái nhợt nhưng hắn vẫn cố gắng cười. “Còn Tần tướng quân... Thiên Sinh, người đừng trách hắn, hắn vốn cũng không biết người có mặt trên đời này.”

Tần Thiên Sinh lạnh lùng đáp: “Đã không biết, vậy lão gia tử sao còn cho ta mang họ Tần?!”

Lôi Nhược Nguyệt lắc đầu: “Nếu năm đó người không xúc động trà trộn vào hoàng cung ám sát Hoàng hậu, ông nội của ta còn vốn đợi mọi người

quên chuyện cũ đi sẽ lãng lạng đưa người về Tần gia!”

Tần Thiên Sinh nhìn hẩn, không biết nói gì.

“Thiên Sinh, ông nội ta cũng chỉ có một người con gái, chính là mẹ của người.” Lôi Nhược Nguyệt nhẹ nói. “Năm đó mẹ của người chưa lấy chồng đã ở chùng cha người là chuyện kinh thế hãi tục, sau đó còn vụng trộm sinh ra người. Về sau hoàng đế chỉ hôn, nếu như nàng không vào cung, Lôi gia sẽ gặp tai họa ngập đầu. Sau khi cô cô tiến cung không bao lâu thì mắc tâm bệnh rồi qua đời. Cái này không phải do hoàng hậu làm hại, nếu như khi đó người tin tưởng ta đừng tới hoàng cung hành thích bà ấy thì cũng sẽ không xảy ra những chuyện về sau...”

“Mẫu thân của ta hy sinh thân mình như thế, nếu không vào cung sao bà ấy có thể sinh bệnh mà qua đời.” Lòng ngực Tần Thiên Sinh phập phồng, vẻ mặt âm trầm.

“Nếu người là gia gia, người sẽ làm gì?” Lôi Nhược Nguyệt hỏi vặn lại.

Khi người ta định chỉ trích ai thì cũng nên để ý tới ngôn từ của mình. Nếu đối lại là người ta mà vẫn không thấy được con đường sáng nào khác, vậy tốt nhất là không nên nói gì cả.

“Dù sao, chuyện người huyết tẩy Hoàng cung, giết Chung Khanh Trạch chính là hợp lòng dân, chính nghĩa.”

“Chính nghĩa cái gì?” Lôi Nhược Nguyệt lắc đầu. “Đây vốn là nhân quả tuần hoàn thôi, chính là báo ứng của Chung Khanh Trạch. Ta rồi cũng sẽ có báo ứng.”

“Cút con mẹ báo ứng của người đi.” Tần Thiên Sinh không cam lòng nói. “Là do người yêu nàng. Nếu không trong thiên hạ này, không một ai có thể giết Lôi Nhược Nguyệt người được.”

Lôi Nhược Nguyệt cười khố, khẽ lắc đầu.

“Chúng ta cùng rời đi. Chúng ta tìm một chỗ ẩn dật, quên hết những chuyện này đi, được không?” Tần Thiên Sinh giữ chặt bờ vai hẩn, nói. “Rời khỏi Bang Thập, rời khỏi hoàng cung, một lần nữa làm lại từ đầu, sống một cuộc sống bình thường.”

Lôi Nhược Nguyệt nhìn vào mắt hẩn, đáp: “Thiên Sinh, đừng lừa gạt mình nữa, người có thể quên sao?”

Tần Thiên Sinh cả người cứng đờ, chậm rãi buông tay.

Tình cảm là một loại bi ai, cũng là một loại gông xiềng. Một khi tiến vào thì không bao giờ thoát ra được.

Buồn cười nhất là dù đau đớn bao nhiêu người ta vẫn vui vẻ chịu đựng.

Mà cảm hận cũng giống hết như tình yêu vậy...

Lôi Nhược Nguyệt, chẳng lẽ người không biết, chỉ cần có người, cái gì ta cũng có thể quên, cái gì ta cũng có thể buông...

Tần Thiên Sinh nhắm mắt lại để giấu đi sự đau đớn trong lòng.

Lôi Nhược Nguyệt không muốn nói cho hẳn biết thân thế của mình là sợ hẳn ghét Hạ Trữ ư? Hoặc là mẫu thân của hẳn vốn không phải bệnh chết, nhưng vì bảo vệ Hạ Trữ nên Lôi Nhược Nguyệt mới nói thành như vậy?

Hiện tại hẳn thật sự muốn tìm ra nàng, nói cho nàng biết hẳn rất muốn đào tung mồ mã của cha nàng lên, sự sợ hãi trong mắt nàng chính là khoái cảm mà hẳn muốn đạt được.

Là như thế, hẳn nên làm như thế... Sự tốt bụng của nàng khiến hẳn vừa chán ghét, vừa cảm hận. Năm ấy hẳn đã phải chịu biết bao lắng nhục trong cung, còn nàng có thể ở nơi đó lớn lên một cách hạnh phúc.

Nàng thậm chí còn không thèm đề phòng Lôi Nhược Nguyệt. Sau hai mươi năm sống dưới sự bảo hộ của hẳn, thế mà nàng lại hận tới mức tuyệt tình như vậy. Nàng còn không biết Lôi Nhược Nguyệt giống như một cái ô, bảo vệ cho nàng không dính chút một chút máu nào lên người.

Hẳn sẽ không giết nàng một cách đơn giản, ít nhất hẳn phải để nàng gặp đường đệ của mình, cũng chính là con trai thứ ba của Bang Thập Vương hiện tại. Hẳn sẽ đem cái thế cục này quấy cho thành hỗn loạn không thể nào nhận ra được.

Bị người thân phản bội thật không dễ chịu chút nào. Nàng đã bị Lôi Nhược Nguyệt phản bội, bị thúc thúc Chung Khanh Chương của nàng phản bội, bị Mạc Lăng Tiêu phản bội, kế tiếp, nàng sẽ phải đối mặt thế nào đây?

Thực là làm người ta con mẹ nó mong chờ đi.

“Ta có thể thu hồi lời nói sẽ bảo vệ nàng không?” Tần Thiên Sinh lạnh nhạt hỏi.

Lôi Nhược Nguyệt bật cười: “Người sẽ không làm hại nàng.”

“Sao người biết ta sẽ không làm hại nàng?” Hãn buồn bực hỏi lại.

“Nếu người làm thế thì ta đã không nói cho người biết chân tướng.” Lôi Nhược Nguyệt vẫn một thân khí độ nhàn tản.

Tần Thiên Sinh trừng mắt với hãn, hung hăng nói: “Đừng hỏi tại sao ta lại chán ghét người như thế.”

“Thiên Sinh, thực xin lỗi, lúc trước ta không nên để người đi.” Lôi Nhược Nguyệt nhẹ nhàng đáp.

Tần Thiên Sinh cười lạnh: “Thật khó mà có được lời xin lỗi của Lôi đại nhân đấy.”

“Nếu không nói, chỉ sợ không kịp.” Lôi Nhược Nguyệt rủ mắt xuống, trong đôi mắt trong trẻo hiện lên một tầng nước mỏng. “Nàng sẽ không tha thứ cho ta, cho nên...”

Tần Thiên Sinh him lạnh nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

“Dù nàng có tha thứ cho người hay không thì người cũng không được phép bỏ cuộc.” Tần Thiên Sinh nói. “Tha thứ hay không tha thứ quan trọng lắm sao? Nàng muốn giết người người cũng sẽ không phản kháng một chút nào thật sao? Có phải nàng muốn bất kỳ cái gì, miễn là làm được người sẽ đều đáp ứng nàng phải không? Dù nàng đã lên giường của Mạc Lăng Tiêu hay A Mộc Đồ, cho dù trong lòng người thống khổ và điên cuồng đến bao nhiêu, có phải người cũng sẽ không trách nàng một câu hay không?”

Lôi Nhược Nguyệt cười, gương mặt càng thêm tái nhợt: “Thiên Sinh, đừng hận nàng. Nàng là người vô tội, là ta thiếu nợ nàng quá nhiều!”

“Vậy trước đây người đuổi ta ra khỏi Lôi gia, kỳ thật cũng không phải vì ta mà là vì bảo vệ nàng, đúng không? Người sợ Lôi gia và hoàng gia trở mặt quá sớm sẽ làm nàng bị tổn thương, có phải không?” Tần Thiên Sinh cảm thấy thật không dễ kiểm soát được tâm tình của mình. “Nếu như lúc ấy Chung Khanh Trạch không ra tử lệnh, có phải người cũng sẽ không làm phản, thậm chí người sẽ buông tha báo thù mà mang nàng rời đi, đúng không?”

Lôi Nhược Nguyệt ôm ngực, cười không nói.

Hận và yêu đều là điều mà con người ta không bao giờ làm chủ được.

Tần Thiên Sinh bất đắc dĩ nghĩ, nếu có thể khống chế thì sao hãn phải đi tới nước này. Nhưng nếu để Tam công tử đắc thế, Lôi Nhược Nguyệt liệu có cùng hãn rời khỏi nơi này hay không?

Hãn thở dài, lại nghĩ, trừ phi Lôi Nhược Nguyệt chết đi, nếu không muốn hãn thất thế thật đúng là nằm si nói mộng rồi.

Dù là thủ đoạn, mưu lược, thế lực hay năng lực, mười Tam công tử cộng lại cũng không thể vượt qua được một Lôi Nhược Nguyệt này.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48

Tình Yêu Của Loài Chim

> Một ấm trà xanh được mang ra, dưới ánh mặt trời ban trưa, ấm trà toả ra mùi thơm ngát vô cùng dễ chịu.

A Mộc Đồ ngồi trong đình nhấp một ngụm trà, nhìn về phía hồ nước xa xa đến thất thần.

“Vương?” Sứ giả của Tam công tử đứng bên cạnh sợ hãi gọi khẽ, lời hăn từ trong suy nghĩ ra ngoài.

“Hả? Người vừa nói tới đâu rồi ấy nhỉ?” A Mộc Đồ thu hồi tầm mắt lại, nhấp một ngụm trà.

“Đến chỗ... Lôi đại nhân mất tích.” Người của Tam công tử cúi đầu nhắc lại.

Nếu không phải thù lao lớn, chủ nhân hung ác thì hăn thật không tình nguyện rước lấy chuyện xui xẻo này mà tới đây. Khế Sa vương thật sự làm cho hăn sợ tới mất mật.

Lại nói tiếp, Tam công tử khiến người không rét mà run, còn Khế Sa Vương này thì không giận mà uy. Chỉ nhìn nhả uống ngụm trà, nói câu chuyện mà có thể làm hăn phát run lên, cố gắng lắm mới không quỳ ngay xuống.

Cho nên hăn cũng không tưởng tượng được nếu A Mộc Đồ trở nên hung ác thì sẽ thành thế nào. Nhưng có một điều mà hăn rất tin chắc, đó là A Mộc Đồ là người tàn nhẫn, hơn nữa trình độ tàn nhẫn sẽ không thua Tam công tử của bọn hăn chút nào.

Mặc dù hãn không tận mắt thấy trận chiến giữa Khế Sa và Hán Thống, thế nhưng từ tình báo đưa về, nghe nói trong vòng trăm dặm biên cương hai nước này chính là quý hồn gào khóc, ngàn dặm có thể ngửi thấy mùi máu tanh, nước sông cũng bị nhuộm thành màu đỏ.

Những nơi A Mộc Đồ chiếm đoạt của Hán Thống đều trở thành vùng đất chết, mà đối với cách chiến đấu liều chết của quân đội Mạc Lăng Tiêu, lực lượng của Khế Sa không hề tỏ ra yếu thế. Những toà thành Hán Thống giành lại được đều là thành chết.

Trong các thành trì đều là thi thể chất đầy đường, mùi hôi thối nồng nặc, đến chó cũng không sống nổi.

Thời tiết càng lúc càng nóng, xác người thối rữa càng nhanh.

Nghĩ tới đây, sứ giả không khỏi rùng mình một cái.

A Mộc Đồ nghe tới danh hào của Lôi Nhược Nguyệt thì biểu lộ trì trệ trong thoáng chốc, ánh mắt dần lạnh như băng.

“Hãn mất tích rồi ư?” Hãn lặp lại những lời này trong suy nghĩ. Hãn mất tích, Trữ Hạ cũng mất tích. Có phải hai người họ ở cùng một chỗ hay không?

Trữ Hạ rốt cuộc cũng về bên cạnh hãn, nàng chắc rất vui?

A Mộc Đồ cười lạnh một tiếng làm cho sứ giả đứng bên không khỏi kinh hồn táng đảm.

“Nói cho Tam công tử của các người biết, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu. Khế Sa sẽ toàn lực ủng hộ hãn, hãn cứ buông tay mà làm. Đợi thời cơ đến, ta sẽ trả cho hãn thứ hãn muốn, một sợi tóc cũng không thiếu.”

A Mộc Đồ đứng dậy, phất tay áo. “Người đi xuống đi.”

Nói dứt lời, hãn rời đi.

Toà đình viện này có cái tên rất êm tai: Hạ Viên.

Trong đình viện trồng rất nhiều hoa cỏ, đều là cây cỏ mùa hạ. Vừa vào hạ, cả một khu đều xanh mướt mắt, hoa đua nhau khoe sắc khiến cho A Mộc Đồ hoảng hốt một hồi.

Nữ nhân chạy trốn khỏi hãn kia cũng xinh đẹp như những đoá hoa này.

Hãn ngồi xuống thềm đá bên ao sen, ngơ ngác nhìn đám cá đang bơi lượn dưới nước.

Đôi khi, làm cá so với làm người có lẽ còn vui vẻ hơn?

Hắn từng nghe Bát Hoàn kể qua một câu chuyện, nói chim trên trời yêu cá dưới nước, thế nhưng dù hàng ngày nhìn thấy nhau, chúng lại không thể ở bên nhau. Lúc ấy hắn còn cười Bát Hoàn ôm ấp tình cảm nữ nhi thường tình, hiện tại nhớ tới thì đau lòng không thôi.

Người của hai thế giới không thể ôm lấy nhau. Con cá của hắn lặn xuống đáy nước, hắn chỉ có thể si si ngốc ngốc đứng ở trên bờ chờ đợi. Hắn biết rõ, đáy lòng Chung Trữ Hạ có bóng dáng của ai, điều này làm hắn tuyệt vọng vô cùng.

Hắn cởi giày, để chân vào trong nước, chỉ cảm thấy chân mát lạnh. Lần đầu gặp nàng, nàng cũng để chân trần trong nước, nước còn làm ướt một mảng xiêm y màu vàng của nàng.

Trữ Hạ, nếu như ta thà rằng chết đuối cũng muốn theo nàng xuống nước, liệu nàng có quay đầu nhìn ta một cái hay không?

Trái tim hắn đau vô cùng, chính Trữ Hạ đã hạ độc hắn. Nàng cứ thế quên hắn ư? Từ nay về sau nàng sẽ cùng Lôi Nhược Nguyệt chạy tới chân trời góc bể ư?

Đúng vậy, từ trước tới giờ nàng chưa từng nghĩ tới hắn, dù ở bên cạnh hắn, ánh mắt nàng cũng chưa từng nhìn hắn, vĩnh viễn không nhìn hắn.

Thế nhưng hắn không phải cánh chim bay vô vọng, nàng càng không phải con cá lặn sâu trong nước. Thế cho nên hắn nhất định phải mang nàng về, dù lòng nàng có ở bên cạnh người nào đi chăng nữa.

A Mộc Đồ nhếch miệng cười, nụ cười sáng lạn dưới ánh mặt trời ban trưa, đôi con ngươi màu lục phản chiếu hình ảnh của đám cá chép vàng, vô hình hiện lên thêm sắc đỏ.

Trời vừa rồi còn mưa đã lại tạnh. Bầu trời xanh thẳm, trong vắt giống như nam tử bên cạnh nàng lúc này vậy.

Lưu Tịch dẫn Trữ Hạ tới một thị trấn nhỏ gần biên giới để tìm khách sạn nghỉ chân.

Bởi vì chiến tranh nên người nơi này đều đã di tản hết, chỉ còn vài người già yếu và vài người bản địa có lòng tin tuyệt đối với A Mộc Đồ không

muốn rời đi.

Trữ Hạ bỗng nhiên nghĩ tới chuyện Lạc Bình Xuyên từng nói với nàng, đối với nhân dân Khế Sa, A Mộc Đồ chính là một loại tín ngưỡng, một tồn tại giống như thần.

Trữ Hạ nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, hỏi: “Lưu Tịch, rốt cuộc người là ai?”

Một tay nàng cầm bát mì thịt bò, một tay cầm đũa ăn như hồ điệp.

Lưu Tịch cười nhẹ, nụ cười xinh đẹp mà sáng lạn vô cùng.

Thế gian còn có người cười có thể câu hồn đoạt phách người ta tới thế này sao?

Trữ Hạ sờ sờ ngực, may mà tim vẫn còn đây, chưa bị hấn câu dẫn.

“Ta... Ta cũng giống nàng, cũng là người đổ máu khi bị thương, về già thì chết đi.” Đối với ánh mắt kinh diễm của nàng, Lưu Tịch không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

“Chớ có loanh quanh với ta.” Trữ Hạ trợn trắng mắt. “Người như người sao có thể tòng quân? Hơn nữa người còn hiểu y thuật, ta thật sự không nghĩ ra lý do gì khiến người phải vào quân đội.”

“Ta chỉ muốn kế thừa di chí của cha mình.” Lưu Tịch vẫn mỉm cười. “Phụ thân ta là quân nhân, chết trên chiến trường.”

Trữ Hạ trầm ngâm hồi lâu, nhú mày: “Người nói dối.”

Lưu Tịch chỉ có thể cười, trong mắt càng thêm vài phần yêu chiều.

“Không nói thật thì đừng đi theo ta nữa.” Trữ Hạ đoạt lấy bát mì thịt bò của hắn, tiếp tục ăn.

Nàng rất sợ, cảm thấy vô cùng bối rối trong lòng.

Nàng thà rằng Lưu Tịch cứ tranh cãi với nàng, sau đó nàng có thể khóc lóc om sòm, có thể đánh, có thể chửi. Tốt nhất là hắn cứ thế đánh chết nàng cho xong.

Thế nhưng Lưu Tịch lúc nào cũng dịu dàng như thế. Nhiều năm sau, mỗi lần hồi tưởng lại, Trữ Hạ đều khóc như mưa, sau đó lại đi ăn một bát mì thịt bò, mặc kệ nước mắt nhỏ tong tong vào trong bát.

Trữ Hạ ăn xong bát mì của Lưu Tịch thì lại nghe thấy tiếng vó ngựa.

Lưu Tịch vốn còn đang dụ dàng đột nhiên biến sắc mặt, kéo nàng chạy về phía hậu viện.

Trữ Hạ cũng giật mình, cảm thấy hình như có vấn đề nên để mặc hẳn kéo đi tìm Tiểu Tam.

Tiểu Tam đang ăn, bị Trữ Hạ vỗ mạt lên ót thì tũ thân vô cùng, sau đó lắc lắc cái đuôi mang hai người họ chạy trốn.

Trữ Hạ hỏi Lưu Tịch: “Sao người biết những người kia tới tìm chúng ta?”

Lưu Tịch cúi thấp đầu, bờ môi vừa vắn áp vào lỗ tai Trữ Hạ, khẽ cười nói: “Là người Bang Thập, theo tiếng vó ngựa có thể nghe ra.”

Trữ Hạ sững sốt: “Tiếng vó ngựa mà cũng khác nhau sao?”

“Ngựa thuộc giống khác nhau thì chân cũng khác nhau.” Lưu Tịch giải thích. “Trước kia ta là người chăn ngựa.”

“Người chăn ngựa?” Trữ Hạ càng kinh ngạc hơn.

Lưu Tịch từ trên xuống dưới đều bộ dáng công tử, ai mà có thể liên tưởng được tới người chăn ngựa chứ?

Làm gì có người chăn ngựa nào có làn da mịn màng như hẳn chứ? Nếu không phải nàng đang ngồi sát hẳn, ngẩng đầu lên có thể thấy dấu vết của râu bị cạo nhẵn thì đúng là ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn ra.

Mà một gã chăn ngựa có thể dưỡng ra khí chất bình thản như hẳn sao? Hẳn có khác gì thần tiên đâu, người này vốn không phải thuộc tầng lớp phàm phu tục tử nhân gian.

Nếu Lưu Tịch từng là chăn ngựa, vậy đám thư sinh đọc sách nên nhảy sông tập thể đi cho rồi.

Lưu Tịch nở nụ cười rất dụ dàng. Tóc nàng bị gió thổi tung lên, khẽ vuốt trên mặt hẳn, có thể ngửi thấy mùi hương cây cỏ nhàn nhạt.

“Ta là công chúa xui xẻo của Bang Thập, tên là Hạ Trữ.” Trữ Hạ ngửa mặt nhìn, tâm tình vô cùng thoải mái. “Thế này đã đủ thành ý chưa? Chuyện quan trọng thế ta còn nói cho người biết rồi, giờ tới lượt người.”

“Ta nói thật mà... Cha ta là quân nhân Khế Sa, đã qua đời trong trận chiến hai mươi năm trước giữa Khế Sa và Hán Thống. Lúc ấy mẫu thân mới đang hoài thai ta, sau đó nàng và ông ngoại trở mặt với nhau, cuối

cùng qua đời vì rong huyết. Ông ngoại ta vừa hối hận, vừa đau khổ nên nhận nuôi ta, để ta mang họ của người, cũng bắt ta gọi người là ông nội. Ý thuật của người cũng không tệ lắm, cho đến bây giờ vẫn còn rất căm ghét quân nhân nên đã ẩn cư ở Nam Cương.”

Trữ Hạ gật gật đầu: “Ta có một em trai, cũng là người ta thương yêu nhất. Bọn ta đã lạc nhau một năm rưỡi rồi, ta đang đi tìm hắn.”

“Từ nhỏ ta có một mộng tưởng, đó là được trông thấy mẹ ta.” Thanh âm hắn rất nhỏ, vẫn một mực ôn nhu.

Trữ Hạ sững sờ.

Lưu Tịch lại nói: “Lúc người sinh ra ta, người mới mười tám tuổi.”

“Mẹ của người chắc chắn rất đẹp.” Trữ Hạ thật tình ca ngợi. Có thể sinh ra nhi tử xinh đẹp bại hoại thế này, người làm mẹ không biết còn xinh đẹp tới mức nào nữa?

“Có lẽ thế.” Lưu Tịch cười. “Ta chỉ biết là ta rất giống ông nội.”

“Hả? Vậy ông nội người cũng là một mỹ nhân à?” Trữ Hạ kinh ngạc, thậm chí còn chẳng suy nghĩ cẩn trọng lời nói, trực tiếp thốt lên.

Lưu Tịch nở nụ cười, thấp giọng hỏi: “Mỹ nhân? Thật sao?”

Trữ Hạ gật đầu, dung nhan như hắn mà không được gọi là xinh đẹp, vậy thì nàng được tính là gì?

“Thích không?” Lưu Tịch lại hỏi, khí tức nam nhân quét qua bên tai khiến tâm nàng không khỏi hoảng loạn.

Trữ Hạ không dám nói thêm gì, thậm chí cũng không biết nên gật hay lắc. Lưu Tịch hình như không biết nói đùa.

Nàng tình nguyện để hắn nói đùa với nàng.

Thế nhưng nàng lại phát hiện, chỉ có mình nàng mới có cảm giác xấu hổ, hắn vẫn cười như không có gì.

Trữ Hạ tức tối quay đầu trừng mắt với hắn, nhưng khi nhìn vào mắt hắn nàng lại bị giật mình.

Kinh diễm!

Con mẹ nó, nam nhân này thực sự quá yêu nghiệt.

Hắn nhẹ nhàng cười, nụ cười trong trẻo như suối, đôi con ngươi chiếu rõ gương mặt đang ngốc trệ của nàng.

Một người có dự vọng nhất định sẽ không có đôi mắt đẹp và trong sáng như thế. Ngay cả nàng cũng không thể nào có.

“Ngồi vững chưa?” Bỗng Lưu Tịch dừng sức ôm chặt lấy eo nàng, hai chân kẹp bụng Tiểu Tam, giục ngựa phóng lên.

Trữ Hạ quay đầu nhìn, có thể thấy bụi bốc lên từ xa, nhìn phạm vi đám bụi có thể thấy không ít người đuổi theo.

Với sức của Tiểu Tam thì bỏ rơi đám người này không thành vấn đề, nhưng hôm nay trên lưng nó có hai người, lại còn chạy suốt một đêm chưa kịp nghỉ nên nó đã sớm rơi vào trạng thái mệt mỏi vô cùng, không thể nào nhanh hơn được nữa. Chạy thêm một đoạn, ngoảnh đầu lại có thể thấy đại đội nhân mã kia đã sắp đuổi tới gần.

Nhìn trạng thế của đám người tới rõ ràng không phải người lương thiện. Nếu như bị bọn họ đuổi kịp, mỗi con ngựa giơ một chân cũng đủ dẫm bẹp nàng rồi.

Trữ Hạ gian nan nuốt nước bọt, vô ý thức nắm chặt tay Lưu Tịch.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49

Đến Máu Cũng Ôn Hòa Như Thế!

> “Nếu như chết ở chỗ này, người có hối hận vì đã đi theo ta hay không?” Trữ Hạ hỏi.

Lưu Tịch nhìn nàng, cười nhẹ không đáp.

Tròng mắt Trữ Hạ híp lại, kẻ này thế nào cũng chẳng tỏ ra sợ hãi, đúng là không thú vị chút nào,

Trữ Hạ vỗ vỗ đầu Tiểu Tam, nói với nó: “Hắc, Tiểu Tam à, sai rồi, Tiểu Tam đại ca à, nếu không muốn chết, người phải chạy nhanh lên một chút.”

Tiểu Tam lắc lắc đầu, hất tay Trữ Hạ ra, nó phun ra một hơi thở để phát tiết cảm xúc, sau đó hí lên một tiếng thật vang rồi vụt chạy như tên rời cung. Toàn bộ ưu tú của tuyệt phẩm lương câu đều được thể hiện ra vào phút này.

Ngựa tốt vẫn là ngựa tốt, giờ khắc quan trọng vẫn phải dựa vào nó.

Sau một nén hương chạy trốn, rốt cuộc cũng đã không thấy bóng dáng truy binh ở phía sau nữa.

Tiểu Tam chạy theo đường nhỏ vào sâu trong núi.

Trên đường đi, Trữ Hạ không ngừng khích lệ Tiểu Tam, sau khi tìm được một cái hang để trú lại, nàng vẫn ôm Tiểu Tam nói thầm không rời.

Lưu Tịch thở dài, đi ra ngoài tìm đồ ăn, lúc trở lại xách theo một con gà rừng.

Hắn đứng yên ở cửa động rất lâu, Trữ Hạ cũng không thấy hắn, cứ ngơ ngẩn nhìn Tiểu Tam, ánh mắt không tiêu cự.

Hắn không quấy rầy nàng, quay người đi ra khe suối gần đó giết gà, rửa ráy sạch sẽ.

Sắc trời dần tối, mưa lại bắt đầu rơi. Lửa được đốt lên, đồ ăn cũng đem lên nướng, trong hang ấm áp vô cùng.

Trữ Hạ cười ngây ngô, dáng tươi cười dần trở nên cứng nhắc.

Rốt cuộc Lưu Tịch cũng không nhịn được nữa, mở miệng nhắc: “Đừng có cười nữa, cười tới phát gốc rồi kìa.”

Trữ Hạ ngẩng đầu, nhìn hắn tới gần người.

Lưu Tịch thở dài, vuốt nhẹ tóc nàng, nói: “Nếu như nàng không có nơi nào để đi thì ta sẽ đưa nàng đi.”

Đây là lần thứ hai hắn nói với nàng lời này.

Trữ Hạ nhìn hắn, hốc mắt đã ướt.

Lưu Tịch cười: “Nếu như nàng nguyện ý, chúng ta tới Nam Cương tìm ông nội ta, thuận tiện du lịch đây đó. Hoặc là chúng ta đi Giang Nam, ta muốn mở một y quán, nàng sẽ mở trà lâu. Xa hơn nữa, chúng ta có thể tới thảo nguyên Tây Bắc nuôi một đàn dê bò, sau đó mỗi ngày nằm nhìn mây bay trên trời.”

Trữ Hạ ngăn người nhìn Lưu Tịch, hắn vẫn cười rất dịu dàng.

Lòng nàng ấm dần lên. Thì ra hắn biết rất nhiều, nàng nghĩ gì, muốn gì hắn cũng biết hết.

“Được, chúng ta đi thăm ông nội của người, sau đó tới Tây Bắc xem phong quang của đại sa mạc, cuối cùng về Giang Nam mở quán rượu rồi định cư ở đó.” Ánh mắt Trữ Hạ dịu dàng, nụ cười của nàng phát ra từ tận đáy lòng, còn vuốt đầu Tiểu Tam, nói tiếp: “Chúng ta còn phải tìm cho Tiểu Tam một cô dâu, để bọn chúng sinh ra một đám Tiểu Tiểu Tam nữa.”

Tiểu Tam phì một cái bất mãn.

“Ở Tây Bắc có một nơi gọi là Tháp Cát, có bánh tùng đào rất ngon, buổi tối ngồi dưới ánh trăng ăn dưa hấu... Những cái này phụ thân từng nói với ta, đáng tiếc ta chưa từng được đi.” Trong mắt Lưu Tịch hiện ra vẻ ưu thương, đôi mắt xinh đẹp sáng trong như ánh trăng.

“Được, chúng ta cũng đi tới đó.” Trữ Hạ ghen ngào, không biết vì chuyện cũ của hắn hay là chuyện của chính mình.

Đem yêu hận tình thù sang một bên không phải chuyện dễ dàng, thế nhưng Trữ Hạ lại cảm thấy Lưu Tịch nói ra cũng rất nhẹ nhàng.

Hắn vốn là người vân đạm phong khinh, nhìn hắn như thế, lòng dạ nàng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nếu hắn đã nói thì nhất định có thể làm được. Không cần hứa hẹn tương lai, buông tay ra là có thể quên hết bi ai trong quá khứ, chỉ cần nhìn về phía trước.

Trữ Hạ mỉm cười rồi ngủ thiếp đi.

Lưu Tịch nhìn nàng lâu thật lâu, lâu đến mức hắn tưởng như đã đi hết cả kiếp người.

Thế nhưng một tối này cũng chính là một tối hắn yêu say đắm nhất cuộc đời.

Lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng, hắn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Hôm sau, Trữ Hạ bị Tiểu Tam đánh thức. Nàng vừa mở mắt đã thấy Lưu Tịch ở ngoài cửa động giờ kiếm đâm vào ngực một trảng hán.

“Xem ra bọn hắn quyết không tha cho chúng ta.” Kiếm này vốn là Lưu Tịch cướp từ trong tay đối phương, hắn ném kiếm lên trên thì thế vừa ngã xuống, quay đầu mỉm cười nói với Trữ Hạ.

Trữ Hạ kinh ngạc.

Trên mặt đất có ba thi thể, nhìn quần áo có thể nhận ra họ là quân nhân Khế Sa.

“Ta có nên cao hứng không? Nhiều người muốn lấy mạng ta như thế.” Trữ Hạ cười khờ.

Lưu Tịch lắc đầu: “Cũng có thể là tới để bắt ta. Người xem, đánh được nửa trận ta đã đào ngũ trốn đi rồi...”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên từ trong bụi cây bên ngoài bắn tới, hắn linh mãnh tránh sang một bên, mũi tên bèn cắm ngập vào sườn đất sau lưng hắn.

Tiếng cười từ trong bụi rậm vang ra: “Thân thủ thật tốt!”

Lưu Tịch dùng chân đá cái kiếm trên thi thể quân nhân Khế Sa kia lên, lạnh lùng nhìn về nơi phát ra thanh âm.

“Ta tới chậm một chút thôi mà người đã giải quyết xong ba thủ hạ của ta, mỹ nhân người thật không đơn giản.” Người đi tới có thân hình cao lớn, còn rất trẻ, xem khuôn mặt giống người Khế Sa, nói tiếng Khế Sa khá lưu loát, con người màu lam cười mà như không cười. Hãn vừa nói vừa vác cây cung gỗ đặt lên lưng, lại từ thắt lưng rút ra một thanh loan đao.

Lưu Tịch nhìn hãn, con người trầm xuống, nói với Trữ Hạ ở sau lưng: “Nàng đi trước đi, ta ngăn cản hãn.”

Trữ Hạ lắc đầu, nàng cũng nhặt một thanh kiếm lên, nói: “Đi thì cùng đi, chết thì cũng chết.”

Lưu Tịch trầm ngâm, hãn biết tính nàng nên cũng không nhiều lời nữa, chậm rãi lui về sau một chút.

Người trẻ tuổi kia càng tỏ ra vui vẻ.

Hãn là Lỗ Hãn, là phó tướng của Lạc Bình Xuyên. Lần này hãn đặc biệt được phái đi đuổi bắt Chung Trữ Hạ. Vất vả đến hôm nay mới có thể tìm ra tung tích, sao hãn có thể dễ dàng thả đi?

“Mỹ nhân, không bằng người theo đại gia ta thôi, đại gia ta cho người ăn ngon mặc đẹp, thế nào?” Lỗ Hãn cười lạnh, liếm liếm môi, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lưu Tịch, nói tiếp: “Người không cần khẩn trương chờ chờ cho tiểu mỹ nhân kia đâu, ta sẽ không giết nàng, ta chỉ vâng lệnh Khế Sa Vương đem nàng trở về.”

Trữ Hạ lùi về sau một bước, thanh âm đập lên sỏi dưới chân cũng làm nàng thấy sợ hãi. Quay lại nhìn, sau lưng không ngờ là vách núi. Sườn đất cao, bên dưới lại có sương mù, nhìn không thấy đáy.

“Khế Sa Vương?” Lưu Tịch lăm lăm, hừ nhẹ một tiếng, cũng không nói nhiều mà trực tiếp đâm kiếm về phía hãn.

Lỗ Hãn tránh được kiếm của Lưu Tịch, vừa cười vừa nói: “Mỹ nhân, người đem nữ nhân của Khế Sa Vương bỏ trốn nhất định sẽ không thoát được đâu. Dù là người có chạy tới chân trời góc biển cũng vẫn có người đuổi giết theo, vĩnh viễn không ngừng.”

Trữ Hạ kêu to: “Ta không phải nữ nhân của Khế Sa Vương.”

Lỗ Hãn cười tới sung sướng: “Thật không? Người nói không phải, nhưng chỉ cần Vương cho là phải thì nhất định là phải.”

Mặt Trữ Hạ trở nên trắng bệch, trợn mắt nghe Lỗ Hãn nói tiếp: “Hình như người không biết, Vương đã ra lệnh truy nã người khắp cả nước, ngay cả phố lớn ngõ nhỏ ở quốc gia khác cũng cũng lệnh truy tìm, treo giải thưởng để đổi lấy người.”

Nghe đến đó, Trữ Hạ lại đột nhiên cảm thấy muốn cười.

Hạ Trữ công chúa bị truy nã ở Bang Thập, nàng liền đổi tên thành Trữ Hạ. Hôm nay tên lính quèn Trữ Hạ cũng lại bị truy nã, có phải nàng tiếp tục nên đổi tên thành Trữ Đông hoặc Trữ gì gì đó không?

Mặt Lưu Tịch trầm xuống, thế công gấp rút, vung kiếm tới trước Lỗ Hãn, cắt đứt lời hăn.

Lỗ Hãn thấy một kiếm lạng lệ ác liệt này thì không dám coi thường, vội vàng tiếp chiêu. Sau một hồi thăm dò đối thủ, cả hai đều ăn ý lui về sau hai bước.

“Không ngờ mỹ nhân lại có năng lực đến vậy.” Lỗ Hãn hưng phấn, đồng thời cũng âm thầm nghi hoặc. Hăn cũng không nghe nói bên cạnh Chung Trữ Hạ có người lợi hại thế này.

Người bình thường có thể tiếp được hăn mười chiêu cũng là rất hiếm có rồi, muốn trong thời gian ngắn bắt được nam nhân xinh đẹp kia thật không phải chuyện dễ dàng gì.

Cùng lúc đó, Lưu Tịch cũng âm thầm kinh hãi.

Muốn đuổi gia hỏa này đi chỉ sợ phải ác đấu một hồi, mà thanh kiếm hăn cầm sau vài chiêu giao thủ đã xuất hiện vết nứt.

Không may cho hăn, Lỗ Hãn là người thông minh nên đã nhìn ra sơ hở này, hăn càng cười đến tà mị. Không để cho Lưu Tịch có cơ hội trì hoãn, đao trong tay hăn lại vọt tới. Lưu Tịch chỉ có thể trốn, cố gắng không dùng kiếm của mình va chạm với đao của Lỗ Hãn, thế nhưng thế lực của hăn mỗi lúc một cạn, hơn nữa việc trốn tránh đã làm hăn mất đi cơ hội chủ động tấn công, liền rơi vào hiểm cảnh.

Thấy Lưu Tịch xoay người tránh đao, Lỗ Hãn đột nhiên phát lực, thu đao chém về hướng ngược lại, Lưu Tịch chỉ có thể vung kiếm lên đỡ. Một đòn va chạm này, Lỗ Hãn dùng toàn bộ sức lực, không chỉ làm cho tay của Lưu Tịch đau nhức, mà kiếm trong tay hăn cũng hiện lên vết nứt rõ ràng.

Lưu Tịch biết thừa tên kia cố ý muốn đánh lên kiếm của mình.

“Ha ha ha ha, mỹ nhân, tay người phế rồi.” Lỗ Hãn cười điên cuồng. “Hiện tại đầu hàng vẫn còn kịp, nếu không đừng trách ta không thương hoa tiếc ngọc.”

Thanh kiếm trong tay chỉ có thể đỡ được hai lần nữa, sau đó Lưu Tịch sẽ thật sự mất đi móng vuốt. Mồ hôi từ trên trán hắt tuôn ra, nhỏ giọt xuống đất, nhưng ánh mắt hãn vẫn trầm ổn như mặt hồ. Lỗ Hãn âm thầm khen ngợi, mỹ nhân này đúng là rất can đảm, còn có khí phách khiến hãn phải khâm phục.

Nhưng Trữ Hạ ở đằng sau lại vô cùng sốt ruột. Nàng thừa dịp Lỗ Hãn vẫn còn tập trung trên người Lưu Tịch, vòng ra phía sau hãn, mạnh mẽ gỡ kiếm đâm tới.

“Không được!” Lưu Tịch đột nhiên kinh hoảng, vẻ kinh hoảng của hãn bị Lỗ Hãn thu trọn vào mắt.

Gương mặt lộ ra sự vui vẻ, Lỗ Hãn cũng không thèm quay đầu nhìn, chỉ hơi nghiêng thân đi, vào lúc Trữ Hạ vung kiếm đâm xuống, hãn đã chế trụ được cổ tay nàng.

“Tiểu mỹ nhân, trình độ của người còn non lắm.” Lỗ Hãn túm lấy kiếm trong tay Trữ Hạ, còn túm lấy bắt nàng làm con tin, thậm chí ngả ngớn gửi người gương mặt nàng.

Ánh mắt của Lưu Tịch sau một khắc bối rối đã trở nên lạnh lùng.

“Mỹ nhân, người biết rõ nhược điểm lớn nhất của con người là gì không?” Lỗ Hãn thấy Lưu Tịch biểu hiện như vậy thì thu hồi vẻ lỗ mãng của mình lại. “Là biết rõ nên làm thế nào, nhưng tình cảm lại khiến người phải làm ngược lại.”

Dứt lời, hãn bỗng nhiên túm lấy eo Trữ Hạ đẩy về phía trước, khiến nàng lao hãn về phía vách núi.

Động tác của Lưu Tịch gần như là phản xạ, nhanh tới mức làm người hoa mắt.

Hãn phi thân tới, túm được tay Trữ Hạ nhưng lại bị nàng kéo rơi khỏi sườn núi. Trong nháy mắt, hãn buông kiếm, tay túm lấy bụi cỏ mọc ở ngay mép vực.

Cả người Trữ Hạ cũng treo lơ lửng trên không trung. Lưu Tịch cắn răng túm chặt lấy bụi cỏ đang phải chịu sức nặng của hai người cộng lại.

Gió thật to, tới mức như muốn thổi bay nàng đi.

Lỗ Hãn cười rộ lên, mang theo một chút phần nộ, nói: “Thú vị! Thật là một màn trình diễn thú vị!”

Lưu Tịch và Trữ Hạ, một trên một dưới, bốn mắt nhìn nhau.

Trữ Hạ cười khỗ, lắc đầu, ý nói bảo hãn buông tay.

Lưu Tịch cũng cười, lắc đầu, không buông.

Hãn vẫn cười dịu dàng như thường lệ.

“Nếu như có thể gặp được huynh sớm một chút thì tốt rồi.” Nàng nói, thanh âm phiêu tán trong gió, nửa thực nửa mơ.

Lưu Tịch vẫn lắc đầu cười: “Chúng ta đã sớm gặp nhau, rất sớm đã gặp nhau rồi...”

Một thanh kiếm đột nhiên xuyên qua bờ vai của hãn.

Lỗ Hãn đứng trên mép vực, lạnh lùng cúi nhìn hai người. Một màn sinh ly tử biệt này thực sự làm hãn phần nộ vô cùng.

Đồng tình? Thương cảm? Không! Hãn không đồng tình hai kẻ này. Lúc trước đây khi vợ hãn chết đi, làm gì có ai tới đồng tình với hãn?

Cho nên, hãn cải biến chủ ý của mình.

Hãn từng muốn cho Lưu Tịch một cơ hội nhưng hiện tại hãn không muốn cho nữa. Hãn có thể nói với A Mộc Đồ rằng Trữ Hạ trượt chân rơi xuống núi, dù sao người chết cũng không thể mở miệng.

Máu từ miệng vết thương chảy dọc theo thân thể, nhưng bàn tay kia vẫn một mực giữ chặt lấy tay nàng.

“Đồ ngốc!” Trữ Hạ nhin không được rơi nước mắt.

Lưu Tịch nhẹ nhúu mày, cười đến quấy rầy.

Máu theo cánh tay của hãn chảy xuống tay nàng, lại từ cánh tay nàng chảy qua bờ vai, chảy thẳng vào trong tim nàng.

Sao mà dịu dàng đến thế.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50

Tình Yêu Một Đời

> “Đồ ngốc, mau buông tay ra. Nếu không thì cả hai chúng ta đều chết!”
Nàng nghẹn ngào nói với hắn.

Đám cây bụi kia căn bản không thể chịu được sức nặng của hai người, phần rễ cây đã bị kéo trôi lên mặt đất, xem ra không thể giữ được bao lâu nữa.

Lỗ Hãn cười lạnh, đang định tiếp tục ra tay thì chợt nghe tiếng ngựa hí âm ỉ. Tiểu Tam vừa rồi còn hưởng thụ cỏ non đã phát hiện ra tình huống bên này. Nó nhảy chồm lên, ngăn cản Lỗ Hãn đang định nhổ kiếm trên vai Lưu Tịch ra.

Trước khi Tiểu Tam kịp chồm lên, Lỗ Hãn đã kịp nhổ kiếm ra làm máu trên vai Lưu Tịch phun xối xả.

“Ngựa tốt!” Lỗ Hãn lên tiếng tán thưởng.

Tiểu Tam thấy Lỗ Hãn ra tay với Lưu Tịch thì phần nộ phun khí phì phì, chân lại nhấc lên, quyết không cho Lỗ Hãn tới gần.

Thế nhưng dù sao Tiểu Tam cũng không có tay, không thể giúp được gì cho Lưu Tịch, bụi cỏ càng lúc càng trôi lên nhiều rễ.

“Buông tay đi!” Trữ Hạ nóng nảy.

Nàng không sợ chết, nàng sống cũng không còn nơi nào để đi thì cái chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Chết rồi thì tốt. Chết rồi nàng có thể đi gặp Thái hậu, cũng gặp được phụ vương, mẫu hậu của mình.

Sau đó, nàng cũng có thể坦然 đối diện với Lôi Nhược Nguyệt, đối mặt với những chiến sĩ Bang Thập đã chết trên tay mình.

Lôi Nhược Nguyệt... Không biết hiện tại hắn thế nào rồi? Cái tâm của nàng cũng không đâm tới tim hắn, chỉ găm sâu vào cơ thể ấy không biết bao nhiêu lần. Lúc nàng rời đi, mặt đất dưới chân hắn đầy máu, cả người hắn chẳng khác nào một đóa hoa màu đỏ.

Trước đây khi du hành cùng nhau tại một sơn cốc trồng đầy hoa bên ngoài Tử Du thành, Trữ Hạ đã làm một cái vòng hoa và đội lên đầu Lôi Nhược Nguyệt. Mỗi lần nàng làm thế, Lôi Nhược Nguyệt đều bày ra vẻ mặt rất không tình nguyện.

Nghĩ tới đây, Trữ Hạ nở nụ cười.

Nàng cũng từng nói, trừ phi nàng chết hoặc hắn chết, nếu không nàng sẽ không tha thứ cho hắn. Bây giờ nàng sắp chết. Chết được thật tốt!

Chết rồi, nàng có thể không cần gò bó suy nghĩ của mình nữa.

Trong chớp mắt, hình ảnh mạnh mẽ, rắn rỏi của Mạc Lăng Tiêu xẹt qua trí óc nàng. Hắn sống có tốt không?

Nàng vẫn nhớ rõ vào đêm nàng rời đi, hắn nhìn vào hai mắt nàng, đôi mắt chan chứa sự thương thiết, chờ mong và quyến luyến. Tình cảm nàng nợ hắn không biết kiếp sau có thể trả nổi không. Chiếc nhẫn trên tay đột nhiên nóng bỏng. Ta xin lỗi. Thực rất xin lỗi huynh!

Còn có tên A Mộc Đồ ngu ngốc kia nữa. Hắn tưởng rằng nàng chạy trốn rồi thì có thể cho người bắt nàng về sao? Nàng gần như tưởng tượng ra được bộ dáng nổi trận lôi đình của hắn.

Đáng tiếc, nàng không còn cơ hội trở lại, không thể nói cho hắn biết rằng không phải nàng chủ động ra đi, mà là bị Tần Thiên Sinh bắt cóc... Lúc ấy, nàng thực sự nghĩ rằng sau khi tìm được Xuyên Trữ sẽ quay về cạnh hắn, để hắn yêu thương nàng cả đời.

Đã hiểu lầm nhau đến thế, nếu hắn biết nàng chết trên tay người của mình, không biết hắn có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?

Ha ha, nếu thế thì nàng cũng chẳng nợ hắn điều gì nữa.

“Lưu Tịch, người muốn chết cùng ta không?” Trữ Hạ mỉm cười hỏi, thế nhưng nước mắt đã đầm trên gò má.

Lưu Tịch mỉm cười, đẹp như biển hoa Mạn Châu Sa dưới chân cầu Nại Hà.

Cùng nhau rơi xuống vực cũng tốt, trên đường xuống hoàng tuyền có hẳn bầu bạn, rồi cùng đầu thai một chỗ, như thế nàng cũng có thể dùng kiếp sau để cho hẳn món nợ ở kiếp này.

Ngay khi Trữ Hạ nhắm mắt lại chờ đợi cảm giác rơi xuống thì lại thấy thân thể mạnh mẽ bị ném lên.

Nàng kinh hoàng, mở mắt ra thì thấy ngay một nụ cười tuyệt đẹp.

Nó giống như sao sa tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhất trước khi tàn lụi, sáng lạn và ấm áp, tựa như cả đời này của nàng sẽ chỉ có nụ cười này là lấp lánh nhất mà thôi.

Động tác của Lưu Tịch rất nhanh, mũi chân hẳn tì xuống đất, dùng lực hạ mình xuống, dồn hết sức vào tay ném Trữ Hạ lên khỏi vách núi. Bụi cỏ bị kéo đứt, hẳn buông tay, thân thể của nàng vào hẳn gặp nhau giữa không trung. Sau đó, hẳn rơi xuống, còn nàng đã lên tới mặt đất...

Trong nháy mắt khi thân thể hai người giao nhau ở không trung, hẳn nhìn nàng lần cuối, mang theo tình yêu say đắm cả một đời, rồi hẳn nhắm mắt lại, trong lòng thì thào khẽ gọi: “Trữ Hạ...”

Hẳn không nói hẳn yêu nàng, hẳn không nói hẳn sẽ chết cùng nàng, hẳn chỉ không muốn nàng chết, vậy nên hẳn sẽ chết vì nàng. Không cần nói nhiều, hẳn dùng tính mạng của mình để nói cho nàng biết, hẳn quan tâm nàng tới mức nào...

Quan tâm tới mức ngay cả mệnh của mình cũng không cần nữa.

Xin lỗi nhé, ta không thể đưa nàng theo, không thể đưa nàng tới Nam Cương thăm ông nội, không thể đưa nàng tới đại mạc ngắm bình minh và hoàng hôn, cũng không thể đưa nàng tới Giang Nam mở quán rượu, càng không thể cùng nàng đi chăn dê, chăn bò, nằm xem mây trời bay.

Cũng không thể mỉm cười với nàng nữa, không thể sống bên nàng tới già nữa...

Thực xin lỗi. Ta đã nói sẽ dẫn nàng theo, nhưng cuối cùng lại để nàng cô độc một mình.

Thực xin lỗi, cả đời ta lần đầu tiên hứa hẹn với người khác, cuối cùng lại nuốt lời.

Hẳn thật sự không muốn rời khỏi nàng.

Ánh mắt hần quyến luyến như muốn kéo dài mãi.

Hần phải đi rồi, nàng sẽ sống thế nào đây? Ai sẽ ở bên nàng, ai có thể thỏa mãn cho cuộc sống của nàng đây?

Không còn kịp rồi, ngay cả nói với nàng một câu cũng không kịp...

Thân thể hần rơi xuống rất nhanh, như sắp rơi vào địa ngục.

Thế nhưng hần vẫn nở nụ cười.

Hần nhắm mắt lại, tiếng gió rít bên tai, nụ cười chưa từng tắt.

Nữ tử hần yêu xinh đẹp như thế, kiên cường như thế, làm gì có chuyện nàng sẽ bị làm khó cơ chứ. Nàng sẽ đứng dậy, sẽ kiêu ngạo nở nụ cười còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời...

...

“Aaaaaaaaaa!” Tiếng hét thê lương của Trữ Hạ như xuyên thủng trời cao.

Đám chim chóc ở trên cây cũng bị dọa phải cất cánh bay lên.

Ngón tay Trữ Hạ cắm sâu vào mặt đất lầy lội, khóc đến nghẹn ngào, thân thể run rẩy như lá vàng trong gió, hàm răng đã cắn nát bờ môi tự lúc nào cũng không để ý.

Dáng vẻ của nàng làm cho Lỗ Hãn đang giằng co với Tiểu Tam bên kia cũng phải sợ ngây người.

Hồi lâu sau, Tiểu Tam đi tới, dùng đầu hẩy hẩy Trữ Hạ. Trữ Hạ ngẩng đầu, sau đó ngã sấp xuống mặt đất.

Lỗ Hãn đứng đực ra đó hồi lâu, mãi đến khi thấy Tiểu Tam ra sức đẩy Trữ Hạ lên lưng, lên được rồi lại rơi xuống, lại lên, lại rơi xuống... Mấy lần như thế, hần đành đi qua, duỗi tay chặn Trữ Hạ đang một lần nữa sắp bị rơi xuống.

Tiểu Tam nổi giận phì phì hơi với hần, nhưng vì Trữ Hạ đang ở trong tay hần nên nó cũng không dám làm gì quá mức.

Lỗ Hãn cúi đầu nhìn Trữ Hạ cả người bê bết bùn đất, không thèm để ý tới Tiểu Tam, sau đó hần vắt nàng lên vai, cứ thế đi xuống núi. Tiểu Tam thấy hần rời đi thì nhấc chân đá hần. Lỗ Hãn nhẹ nhàng tránh sang một bên, quay đầu trừng mắt với nó, dùng ánh mắt cảnh cáo như muốn nói với nó: Chủ nhân của người vẫn còn trong tay ta, đừng có chọc ta.

Đi bộ trong rừng thời gian chừng một nén hương, rốt cuộc cũng ra khỏi, Lỗ Hãn liếc nhìn Tiểu Tam vẫn còn đi theo sau, trong lòng không khỏi thầm than đúng là ngựa tốt. Hơn nữa, ở trong rừng rậm rạp thế mà nó vẫn có thể đi lại rất linh hoạt, quan trọng nhất là vô cùng trung thành với chủ nhân.

Nếu là ngựa khác, chỉ sợ sớm đã chạy mất rồi chứ sao còn biết tấn công hẳn để cứu chủ nhân mình.

Con ngựa đỏ của Lỗ Hãn buộc trên một thân cây ở cách đó không xa, hẳn ném Trữ Hạ lên lưng ngựa sau đó cũng nhảy lên. Tiểu Tam trước sau một mực đi theo.

Một đường chạy theo hướng tây, tới chạng vạng thì bọn hắn tới một cái trấn nhỏ, thuê được phòng ở quán trọ. Lúc này, Trữ Hạ đã tỉnh, nhưng chỉ mở to mắt, im lặng không nói, không cười, không khóc, chẳng khác nào tượng gỗ.

Chủ quán đưa Tiểu Tam và ngựa của Lỗ Hãn tới chuồng ngựa và cho ăn. Bởi vì lo lắng cho Trữ Hạ, lại không đánh lại Lỗ Hãn, Tiểu Tam chỉ có thể bắt nạt con ngựa của gã đã khi dễ chủ nhân mình.

Trong tiệm, tiểu nhị nghe theo sự phân phó của Lỗ Hãn, mang nước tắm cho Trữ Hạ. Trữ Hạ cũng không từ chối, thay ra bộ xiêm y đầy đất, nàng ngâm mình trong thùng nước ấm áp.

Nàng mở bàn tay ra rồi lại nắm lại, rồi lại buông ra.

Người đem đến cho nàng hy vọng đã không còn nữa rồi. Rõ ràng cảm thấy hắn ở ngay bên cạnh, rõ ràng cảm thấy tay hắn vẫn ở đây, thế nhưng nàng lại không thể thấy được nụ cười của hắn, không thể ôm lấy hắn nữa.

Lúc chết đi vì nàng, tâm tình của hắn thế nào?

Nàng từng nghi ngờ về cuộc sống của hắn... Nàng từng giành bát mì thịt bò của hắn, không cho hắn ăn... Cuối cùng hắn lại đáp lại nàng bằng chính tính mạng của mình...

Đáng giá không?

Chết vì một người không có nhà để vì như nàng có đáng không?

...

Tràng chiến tranh giữa Bang Thập và Khế Sa, cuối cùng kết thúc như một tràng hí kịch vậy.

Lôi Nhược Nguyệt đã về tới quân doanh. Việc hấn vô duyên vô cớ mất tích, trở về cùng một đồng thương thế cũng không làm ảnh hưởng gì tới địa vị hiện tại của hấn. Ngay cả việc Hạ Trữ công chúa xuất hiện một cách thần bí rồi lại biến mất cũng không ai dám nhắc tới. Chỉ có các lão thần biết rõ trong lòng với nhau, việc Lôi đại nhân mất tích và bị thương có liên quan tới Hạ Trữ công chúa kia, ai nấy không khỏi thở dài.

Thì ra đây chính là tử huyệt của Lôi đại nhân.

Bên kia, quân đội của A Mộc Đồ được lệnh tiến vào chiếm giữ biên cảnh cũng đã rút về một nửa, còn bản thân hấn vẫn ở lại Hạ Viên, không gấp rút quay về thành Đô Linh.

Vào ngày Lễ Hân đưa Trữ Hạ về Hạ Viên, A Mộc Đồ sắp đặt một yến hội để ăn mừng Bang Thập lui quân. Trong bữa tiệc, có người hỏi vì sao Vương không thừa thắng truy kích, A Mộc Đồ chỉ cười không đáp.

Yến hội được tổ chức tại Lục Dung đường trong Hạ Viên.

Lục Dung đường giống một căn phòng không có cửa, hình chữ nhật, nửa sảnh phía trước mở rộng ra ngoài, chỉ có mái hiên che ở bên trên.

Trên mái hiên treo màn lụa màu xanh nhạt, mỗi khi gió nhẹ màn lụa tung bay, trong không khí có hương hoa nhàn nhạt hòa cùng hương rượu, tiếng đàn sáo diu dặt làm lòng người như si như say.

A Mộc Đồ nghiêng người nửa ngồi nửa nằm trên ghế chủ tọa, ngực áo tơ lụa màu vàng đen theo tư thế đó hơi trượt ra, để lộ khuôn ngực rắn chắc, mái tóc màu vàng của hấn được cột tùy ý bằng dây lụa ở phía sau đầu, khí chất lãnh tuấn mà phóng đãng.

Đây là một yến hội không có nghi thức nên mọi người đều rất tùy ý, không câu nệ.

Dưới chân A Mộc Đồ là bốn mỹ nữ, thỉnh thoảng lại đút cho hấn một trái anh đào. A Mộc Đồ cũng không nhàn rỗi, thỉnh thoảng lại trêu đùa các nàng, chúng tướng bên dưới cũng buông lá gan để chèn chèn, từng trận âm thanh cười nói tràn ngập đại đường.

Đối diện A Mộc Đồ là hai cây cột lớn, qua khỏi màn lụa là một hồ nước. Ánh mắt của hắn xuyên qua màn đêm, qua hồ nước, rơi vào thân một người.

Trữ Hạ quỳ gối trên bậc đá, cúi đầu, mặt không biểu tình.

Sau khi Lỗ Hãn đưa Trữ Hạ về tới Hạ viên, A Mộc Đồ phân phó hắn để Trữ Hạ quỳ bên ngoài, quỳ từ sáng đến tối hắn mới tới đây tổ chức yến hội.

Tính đến lúc này, Trữ Hạ đã hai ngày liền không ăn uống gì, gương mặt tái nhợt như người đã chết.

Mới rời đi hơn mười ngày, nàng như thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Hắn bắt nàng quỳ gối ở đây, tại sao nàng không tức giận? Nếu là lúc trước, nàng nhất định sẽ nhảy loạn lên rồi chửi bới. Vì sao bây giờ nàng lại có thể ngoan ngoãn như vậy?

Trên thế giới này, có thể có chuyện gì hoặc người nào có thể làm cho nàng thất thần, chán nản tới vậy?

Ngay một lời oán hận cũng chưa từng nói.

Ban ngày, hắn đã tới nhìn nàng rất nhiều lần, muốn nàng cầu xin hắn, thế nhưng nàng chưa từng liếc hắn, vẫn cứ quỳ như thế, giống như đã hóa thành tượng đá vậy.

Đúng vậy, nàng không nhìn hắn, ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng lên.

Mỗi lần nhìn nàng, cả người hắn đều cứng lại, hít thở không thông, ngực đau tới mức không diễn tả nổi, giống như bị người ta moi mất trái tim, lại không dám dùng tay che đi dòng máu nóng hối đang chảy xuống.

A Mộc Đồ uống vào chén rượu mạnh, cổ họng như bị đốt cháy, đôi mắt u lục dần đỏ lên, trái tim trong ngực càng lúc càng đau đớn.

Hắn đã từng nói, ngoại trừ thả nàng rời đi, chỉ cần nàng muốn cái gì hắn cũng có thể cho.

Thế nhưng nàng lại cứ quỳ như thế, quỳ suốt một ngày.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51

Ai Đang Khóc?

> Thị nữ rót thêm rượu cho A Mộc Đồ, mùi rượu nồng nồng, thân thể hần nóng dần lên, gương mặt nàng càng lúc càng hiện rõ trong đầu hần, khát khao muốn được ôm lấy nàng càng lúc càng mãnh liệt, tâm càng lúc càng lạnh, lòng càng lúc càng đau...

Rõ ràng nàng đã ở ngay trước mắt hần rồi mà hần còn nhớ nàng như thế. Hần sợ rằng tất cả chỉ là một giấc mơ, nên hần không dám tiến tới, không dám ôm lấy nàng. Hần sợ hãi.

Người làm sai là nàng. Là nàng đã hứa gả cho hần nhưng lại nuốt lời, còn bỏ đi. Nữ nhân này đáng bị giết, chết rồi thì sẽ không tiếc gì nữa, thế nhưng hần lại không thể. Hần sợ hãi.

Hần sợ đến mức thỏa hiệp với mình để ôm nàng từ trên mặt đất lên mà cũng không dám.

Hần thậm chí còn không dám hỏi Lỗ Hần tại sao nàng lại thành bộ dạng này. Hần sợ chính mình biết được lý do rồi sẽ đau lòng, sẽ rơi vào đường vạ kiếp bất phục.

Hần sợ hần phát hiện ra người sai là hần chứ không phải nàng.

Ngón tay đang ôm bả vai thị nữ của A Mộc Đồ chợt dùng sức khiến nàng kia kêu lên sợ hãi.

Thị nữ sau khi kêu lên thì ngẩng đầu nhìn A Mộc Đồ, thấy vẻ mặt âm trầm của hần, nàng ta bị dọa cho sợ hãi, vội vàng quỳ xuống cầu xin: “Vương, nô tì biết sai.”

A Mộc Đồ sững sốt. Thị nữ này chỉ phạm lỗi nhẹ như thế đã biết quỳ xuống nhận sai, tại sao Trữ Hạ lại không biết?

Kỳ thật, hẳn có thể tha thứ cho việc nàng gào lên với hẳn, có thể tha thứ cho việc nàng ba phen bốn bận chạy trốn khỏi hẳn, thậm chí có thể tha thứ việc nàng làm hẳn đau lòng, chỉ cần nàng nói một câu thôi...

Đừng nói là hi vọng hay cúi đầu, cho dù nàng ngẩng cao đầu ra lệnh hẳn phải giữ lấy nàng, cho dù hẳn có sợ hãi bao nhiêu cũng sẽ đồng ý hết.

Ngoại trừ để nàng đi, dù nàng có yêu cầu gì hẳn cũng sẽ đáp ứng bằng hết.

Thế nhưng nàng chẳng những không cầu xin hẳn tha thứ, còn dùng phương thức cổ chấp như thế kia để chống lại hẳn.

Ánh mắt A Mộc Đồ xuyên qua đám vũ nữ đang nhảy múa, nhìn thẳng vào Trữ Hạ. Hẳn im lặng rất lâu, không khí xung quanh cũng trở nên khẩn trương, tiếng đàn sao du dương im hẳn, thay vào đó là bầu không khí căng như dây cung.

Lạc Bình Xuyên ngồi bên dưới ngẩng đầu nhìn A Mộc Đồ, thầm than trong lòng. Thì ra yến hội này mở ra cũng vì nữ nhân Chung Trữ Hạ kia.

Thị nữ đang quỳ cho rằng A Mộc Đồ im lặng như thế là vì mình, không khỏi cúi đầu thật sát xuống mặt đất, không dám động đậy.

Một hồi lâu sau, A Mộc Đồ chợt nói: “Cầu xin trăm, trăm sẽ tha thứ cho người.”

Thị nữ khé giật mình, hai tay chống xuống đất, dùng lễ nghi cao nhất của cung đình, trán cúi sát xuống sát mu bàn tay, run rẩy nói: “Nô tì mạo phạm hoàng thượng, tội đáng chết vạn lần. Mong hoàng thượng niệm tình nô tì biết ăn năn hối cải, tha thứ cho lỗi lầm này của nô tì. Ngày sau nô tì nhất định sẽ dùng hết sức làm hoàng thượng vui vẻ, không làm hoàng thượng tức giận thêm một lần nào nữa.”

Thị nữ nói một tràng dài lê thê, thanh âm buồn bã làm người nghe cũng phải mềm lòng mặc dù không ai biết thị nữ này đắc tội thế nào với hoàng thượng. Thậm chí ngay cả thị nữ này cũng không biết rõ mình sai ở chỗ nào mà khiến hoàng thượng không vui như vậy.

“Người nói muốn làm cho trẫm vui về ư? Vậy thì làm đi, để trẫm xem người có thể làm trẫm vui về thế nào.” A Mộc Đồ không nhìn Trữ Hạ nữa, dời ánh mắt lên người thị nữ đang quỳ kia.

“Chuyện này... Nô tì sẽ nhảy cho Hoàng thượng xem được chứ?” Thị nữ run rẩy hỏi.

“Được.” A Mộc Đồ chống tay lên đầu, dùng tư thế thoải mái nhất ngồi tựa trên ghế, ánh mắt nhìn về phía xa không hề có tiêu điểm.

Hồ nước lặn tăng, dần dần thấy rõ vệt nước tròn. Trời đã mưa.

Thị nữ kia bắt đầu nhảy dưới âm thanh đàn sáo. A Mộc Đồ không nói, nhạc công không dám dừng lại, nhạc không dừng, thị nữ cũng không dám ngừng. Nàng cứ một mực nhảy liên tục, nhảy đến chân tay rã rời, nhảy từ lúc mưa nhỏ trở thành mưa lớn, nhảy đến lúc chính nàng cũng không biết mình đã nhảy bao nhiêu khúc, A Mộc Đồ vẫn không cho nàng dừng lại.

A Mộc Đồ vẫn giữ nguyên tư thế, ánh mắt mê ly nhìn chăm chăm vào Trữ Hạ đang quỳ trên bậc thềm.

Mưa rơi xuống nhanh chóng bao phủ lấy nàng, thế nhưng nàng vẫn một mực duy trì vẻ mặt đấy, tư thế đấy, nếu không phải nhìn thấy nàng đang run rẩy, có lẽ hẳn còn cho rằng nữ nhân này đã chết rồi.

Nàng còn có thể kiên trì bao lâu? Nàng còn muốn kiên trì bao lâu nữa?

Nàng không biết lời hăn nói với thị nữ thực ra là nói cho nàng nghe sao? Hăn muốn trừng phạt nàng thật nặng, thế nhưng giờ hăn lại chỉ muốn nàng cầu xin hăn. Chỉ cần nàng mở miệng, hăn nhất định sẽ tha thứ cho nàng.

Hay là dù có chết nàng cũng không muốn trở về bên hăn?

Lúc A Mộc Đồ còn trầm ngâm thì Trữ Hạ bỗng nhiên đổ nhào xuống đất, cả người mềm oặt như đã chết.

Mí mắt A Mộc Đồ run lên, giả bộ chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt kinh hãi của chúng tướng, hăn đi về phía lối ra. Thị nữ đang múa kia bị dọa đến độ ngã bịch xuống đất, tiếng nhạc cũng đột ngột dừng lại.

Hăn không thèm liếc nhìn, đi xuyên qua đám vũ nữ, bước chân mỗi lúc một nhanh, trong mắt hiện tại chỉ còn hình ảnh một người.

Hăn không giả bộ nổi nữa. Bàn tay đã niết tới trắng bệch rồi, bước chân cũng không thể nào ngừng lại.

Vạn kiếp bất phục cũng được, dù sao trái tim trong lồng ngực này cũng đã trầm luân rồi, làm sao còn cứu nổi nữa.

Tới càng gần nàng, trái tim càng như bị đâm tới đau đớn... Không phải chỉ là nỗi đau sao, còn có nỗi đau nào mà hãn chưa từng trải qua? Thế nhưng hãn lại không thể bỏ mặc nàng...

“Trữ Hạ?” Hãn dừng lại trước mặt nàng, quỳ gối xuống, tay run rẩy ôm lấy nàng, mặc kệ mưa đã ướt đầm người, cũng mặc kệ bùn đất trên người nàng dính vào người hãn.

Thân thể nàng lạnh như băng, gương mặt tái nhợt làm hãn kinh hãi. Hãn ôm chặt nàng vào ngực, nói với thái giám bên cạnh: “Mau... truyền ngự y.”

Thanh âm của hãn run rẩy, mọi người có thể phát hiện được cảm xúc của hãn. Trong sảnh lạnh ngắt như tờ, đến tận khi thân ảnh A Mộc Đồ biến mất trong tầm mắt chúng tướng.

Tiếng nghị luận dần nổi lên, Lạc Bình Xuyên thở dài. Bất cứ chuyện gì có liên quan tới Chung Trữ Hạ, A Mộc Đồ sẽ không còn là A Mộc Đồ trước kia nữa.

Yến hội cứ như thế tan rã, Lạc Bình Xuyên đứng dậy đi về phía phòng ngủ của A Mộc Đồ. Thủ vệ ngoài cửa không ngăn cản hãn, hãn chỉ đứng ở bên ngoài cửa ra vào, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện bên trong.

Ngự y đi theo quân đội kính cẩn thưa: “Vương, vị tiểu thư này... bị trúng độc.”

Lạc Bình Xuyên cả kinh, bốn phía đều an tĩnh tới đáng sợ, chỉ có tiếng mưa rơi rào rào rung động, không biết có phải đang tấu một khúc bi ca hay không?

Sau hồi lâu, A Mộc Đồ mới mở miệng: “Còn... còn cứu được không?”

Ngự y đáp: “Đây chỉ là độc bình thường, độc tính không cao, giải độc cũng không khó, nhưng... Vị cô nương này thể chất suy yếu, hơi thở mong manh, vì trời mưa nên đã sốt nhẹ, thần chỉ có thể cố hết sức, không dám cam đoan.”

Lạc Bình Xuyên giật mình, mắt nhìn qua khe cửa gỗ, trong lòng không khỏi chua xót.

Ngự y mang đơn ra ngoài bốc thuốc, lúc rời khỏi phòng nhìn thấy Lạc Bình Xuyên thì càng hoảng sợ. Lạc Bình Xuyên nhìn qua cánh cửa vừa mở thì thấy A Mộc Đồ đang ôm chặt Trữ Hạ trên giường, đôi mắt không có tiêu cự như mất hồn. Đôi mắt như lục bảo luôn sáng ngời, hiện tại lại ảm đạm, đầy vẻ đau đớn.

Mưa rất lớn, một tia chớp đánh xuống làm cả đình viện sáng lên, có thể thấy mặt Lạc Bình Xuyên đã trắng thành một mảng.

Hắn đứng bên ngoài cánh cửa, ngơ ngác nhìn mưa hắt lên hành lang, ướt cả trường bào thêu hình trăng lưỡi liềm hắn đang mặc.

Hắn hỏi thị vệ canh giữ hành lang: “Người có cảm thấy ta không nên làm tướng quân không?”

Thị vệ canh giữ sững sờ vì không ngờ tướng quân lại nói chuyện với mình, càng không ngờ tướng quân lại hỏi một câu khó hiểu như thế.

Lạc Bình Xuyên thấy hắn ngần ra thì bật cười, lắc đầu: “Không nên làm tướng quân. Ông trời cho Bình Xuyên bề ngoài của một kẻ thư sinh, sao lại để ta đi làm võ tướng chứ?”

Hắn vẩy vẩy nước trên tay áo, tự giễu: “Cổ hủ như thư sinh mới thật tốt... Có thể làm việc mình muốn làm, nói lời mình muốn nói, lại bị người ta dùng lý do “không thực tế” mắng là cổ hủ... Vì sao không có ai mắng tướng quân là cổ hủ chứ? Tướng quân cổ... Tướng quân Lạc Bình Xuyên cổ hủ... Ha ha ha ha...”

Thị vệ bị dọa không dám mở miệng, tâm ý của trưởng quan thật khó đoán, hoặc là Lạc Tướng quân đã say rồi?

Lạc Bình Xuyên mờ mịt nhìn trời đen kịt. Hôm nay hắn làm sao vậy?

Lạc Bình Xuyên thò tay hứng nước mưa, lại quay đầu phân phó một thị vệ: “Đi, gọi Lỗ Hãn tới đây.”

Mười phút sau, Lỗ Hãn vừa đi vừa buộc thắt lưng đã tới, hỏi: “Tướng quân, đêm khuya tìm ta có việc gấp gì sao?”

“Nói cho ta tình huống lúc người tìm thấy Chung Trữ Hạ?” Lạc Bình Xuyên lui vào sâu trong hành lang, quần áo của hắn đã hơi ẩm ướt.

Lỗ Hãn giật mình, sau đó nở nụ cười. Hắn cũng tham gia yến hội, thế nên những việc không nên thấy hắn cũng đã thấy.

“Nàng ta ở chung một chỗ với một đào binh. Vì cứu nàng nên đào binh kia đã rơi xuống vực.”

“Đào binh?”

“Đúng vậy, mặc quân trang trên người.” Lỗ Hãn cười lạnh. “Ta xử tử một đào binh, tướng quân sẽ không trách tội ta chứ?”

Lạc Bình Xuyên nhìn thoáng qua hắn, lắc đầu mệt mỏi: “Chỉ cần Vương không trách tội.”

“Vì cái gì? Chỉ vì một nữ nhân sao?” Lỗ Hãn lạnh lùng hỏi, Lạc Bình Xuyên dừng bước.

“Một nữ nhân thôi sao?” Lạc Bình Xuyên cười khẽ. “Nàng không phải nữ nhân bình thường.”

“Khế Sa Vương chỉ vì một nữ nhân mà không để ý tới đại cục, trở mặt với Bang Thập, tối nay lại còn biểu hiện thất thố như thế.” Lỗ Hãn xoay người, đối mặt với Lạc Bình Xuyên, nói: “Tướng quân, cuộc chiến này có còn muốn đánh nữa hay không?”

Lạc Bình Xuyên lạnh lùng nhìn hắn: “Đây không phải lời người có thể nói. Lỗ Hãn, chức trách của quân nhân là phục tùng. Người không có tư cách nghi vấn.”

Lỗ Hãn cười: “Tướng quân, bất kỳ người nào của Khế Sa cũng có tư cách hỏi như thế. Vì trận chiến tranh này, chúng ta đã bỏ ra cái giá lớn tới nhường nào. Cơ hội tốt như thế lại có thể hủy đi vì một nữ nhân sao?”

Lạc Bình Xuyên trầm mặc một hồi, lại lắc đầu than nhẹ: “Lỗ Hãn, người theo ta đã sau năm rồi đúng không?”

“Đúng vậy, tướng quân.”

“Ngoại trừ Vương, người đã thấy ta phục qua ai chưa?”

Lỗ Hãn không rõ tại sao hắn lại hỏi như vậy, nghĩ nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Lạc Bình Xuyên nhìn vào mắt hắn, nói rõ từng câu từng chữ: “Vậy ta nói cho người biết, ta rất phục nữ nhân kia.”

Lỗ Hãn ngây ngẩn cả người, thấy Lạc Bình Xuyên muốn rời đi thì vội vàng hỏi: “Vì sao?”

Lạc Bình Xuyên đưa lưng về phía Lỗ Hãn, đáp: “Không có nữ nhân nào có thể làm được như nàng. Không hề có... Ta cũng từng như người, cảm thấy nàng chỉ là người gây họa, thậm chí còn muốn giết nàng. Thế nhưng, sau trận chiến ở thành Kinh Cúc, ta lại nghĩ, trên đời này, người có thể đứng bên cạnh Vương của chúng ta chỉ có thể là nàng ấy.”

Cho nên đối với A Mộc Đồ, vì nàng mà đổi lấy thiên hạ cũng đáng.

Nếu là hắn, hắn cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Mưa suốt cả đêm hôm đó, rơi lên tàu lá chuối tây rào rào như tiếng ai đang than khóc.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 52

Rơi Lệ

> hất hồ thanh tửu, thùy nhân hữu mộng. Dục tương mẫu đan hoán quế hoa, đán bác giai nhân nhất tiêu." Trên một bức Mẫu Đơn Thịnh Cảnh Đồ từng làm cho họa sĩ trong cung kinh diễm lại diễm mấy câu chữ chẳng mấy hay ho.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Lôi Nhược Nguyệt vượt qua từng hàng chữ đó, trong đôi mắt thê lương lại có thêm vài phần vui vẻ.

Ngày ấy, lúc hoa mẫu đơn nở rộ, Hoàng thượng mời quần thần tới ngắm hoa, cũng mời quần thần vẽ tranh ngay trong đình viện. Lúc đó Lôi Nhược Nguyệt dù không muốn đi nhưng lại bị Hoàng hậu kéo tới.

Tiểu Hạ Trữ khi đó vừa tròn mười lăm tuổi, chẳng hề có hứng thú gì với ngâm thơ vẽ tranh, chỉ một mực ăn bánh hoa quế. Nàng vừa ăn vừa nói chuyện với Hoàng hậu bên cạnh, không biết nói gì mà khiến cho Hoàng hậu nường nường cười rất vui vẻ, có lúc lại tức giận giúp nàng lau đi vụn bánh trên miệng, còn mắng nàng vài câu.

Lôi Nhược Nguyệt không nghe thấy nhưng vẫn đoán biết được chuyện Hoàng hậu nường nường nói với nàng. Tất cả mọi người đều mắng nàng từ chuyện nhỏ đến chuyện to, mắng nàng không đoan trang hiền lành như một công chúa thực thụ, thế nhưng ai cũng hết sức yêu chiều nàng. Cũng giống như hiện tại, Hạ Trữ chỉ cần nháy mắt, lè lưỡi mấy lần là đã làm dịu cơn giận của Hoàng hậu rồi.

Đúng lúc đó, Hạ Trữ thấy Lôi Nhược Nguyệt đang nhìn mình chăm chú thì cười với hân một cái, chỉ một nụ cười này khiến cho mọi căng thẳng

trong lòng hẩn đều tan biến, chỉ còn lại toàn là yêu thương và ấm áp.

Bút tùy tâm động, hẩn vung bút vẽ hoa, nét đậm thì như sông cuộn cuộn chảy, nét nhạt thì như gió mát thoảng qua, mỗi đóa hoa đều tràn đầy linh khí, yêu kiều và đẹp đẽ.

Lúc hẩn vẽ xong, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, không ai dám đưa ra lời bình luận, mọi người chỉ thi nhau hít vào khí lạnh vì quá kinh diễm, có người quên cả hít thở. Không gian bỗng lặng ngắt như tờ.

“Nhược Nguyệt ca ca vẽ đẹp quá!” Cuối cùng, vẫn là Trữ Hạ lên tiếng ca ngợi.

Lôi Nhược Nguyệt cười nhẹ, hỏi: “So với bánh hoa quế trong tay công chúa thì cái nào hơn?”

Chung quanh yên tĩnh đến rợn người.

Thơ họa là thơ họa, đồ ăn là đồ ăn, sao có thể so sánh với nhau được? Nếu nói về giá trị, thì bánh ngọt sao có thể so với danh họa, thậm chí bánh ngọt đem so với bức vẽ hoa mẫu đơn tộ nhất ở đây cũng không thể sánh bằng.

Thế nhưng Lôi Nhược Nguyệt lại dùng hai thứ không hề tương quan gì với nhau để làm phép so sánh.

Hạ Trữ cười hì hì, đáp: “Đương nhiên bánh hoa quế ngon hơn.”

Lôi Nhược Nguyệt khẽ cười, đề bút viết:

“Nhất hồ thanh tửu, thùy nhân hữu mộng.”

“Dục tương mẫu đan hoán quế hoa, đán bác giai nhân nhất tiếu.”

Trong lòng Lôi Nhược Nguyệt, tiêu chuẩn so sánh của Hạ Trữ luôn là giá trị nhất.

Đã là lời nàng nói, nếu là không tốt thì dù là hoàng kim, châu báu cũng chỉ như đồ bỏ đi.

Nếu nàng nói Lôi Nhược Nguyệt không tốt, vậy thì hẩn cũng chỉ là bụi đất, chỉ là phế vật.

Lôi Nhược Nguyệt thở dài một tiếng thật khẽ, khước mắt lại nhìn tới trương tình báo để trên bàn.

A Mộc Đồ vì Hạ Trữ mà thà rằng đắc tội Bang Thập, gặp công kích cả hai miền chiến tuyến cũng không muốn buông tay.

Cái đó là tình yêu.

Nếu không phải tình yêu, sao một nam nhân như thế có thể làm ra chuyện trăm hại mà không có lợi một chút nào.

Còn Hạ Trữ, nàng có yêu A Mộc Đồ không?

Nếu nàng yêu A Mộc Đồ, hã có nên buông tay không?

Thế nhưng...

Lôi Nhược Nguyệt cười sâu thẳm. Nếu thế, hã phải làm gì bây giờ...

Nàng là lý do duy nhất để hã tồn tại tới bây giờ...

Nàng đã từng hỏi qua hã: Nhược Nguyệt ca ca, nếu như ta chết đi thì huynh sẽ thế nào?

Hã trả lời nàng: Ta sẽ không để cho nàng chết.

Nàng thiếu não: Ta nói là nếu cơ mà, nếu như ta chết ấy?

Hã cười: Vậy ta sẽ chết cùng nàng.

Ngay cả chết cũng đã nghĩ tới rồi, nhưng hã lại chưa từng nghĩ có một ngày nàng theo nam nhân khác và bỏ rơi hã.

Hã chưa bao giờ nghĩ tới, bởi hã chưa từng nghĩ mình sẽ bị bỏ rơi.

Thế nhưng thật sự nàng đã bỏ hã rồi sao?

Lôi Nhược Nguyệt nhìn màn mưa to bên ngoài, cười khẽ. Mưa mùa hạ thật lớn, có phải trời đã thủng một lỗ rồi hay không, cũng giống như trái tim hã đã hoàn toàn bị lấy đi vậy.

Tiếng chén trà va vào nhau leng keng.

Tần Thiên Sinh hoảng sợ buông chén trà xuống.

Hã cẩn thận đi tới gần Lôi Nhược Nguyệt, thò tay kéo cằm của hã sang, nhìn gương mặt hã, ánh mắt thanh tịnh ngày xưa sao mà âm đạm, hoang sơ như sa mạc đến thế.

Nếu không nhìn kỹ còn không phát hiện ra vệt nước mắt trên mặt.

Hã khóc thật sao? Hay là nước mưa ngoài cửa sổ?

“Ta muốn đi... tìm nàng...” Lôi Nhược Nguyệt đứng lên.

Tần Thiên Sinh giật mình, giữ chặt cổ tay hã: “Không được.”

Lôi Nhược Nguyệt vùng vẫy nhưng vẫn bị Tần Thiên Sinh giữ chặt. Hã đứng sát bên cửa sổ, mưa nhanh chóng làm ướt trường bào của hã, mặt hã so với áo choàng còn trắng hơn.

“Ta muốn đi tìm nàng.” Ánh mắt Lôi Nhược Nguyệt trở nên bối rối. “Nếu không tìm... Ta sợ sẽ không tìm được nữa...”

Tần Thiên Sinh kinh ngạc, buông lỏng tay ra. Hắn chưa từng thấy một Lôi Nhược Nguyệt thế này. Chưa từng thấy.

“Ta sẽ tìm nàng giúp người.” Hắn nói một cách đấng chất.

“Không... Ta muốn tự đi tìm.” Lôi Nhược Nguyệt từ chối. “Ta muốn giải thích với nàng rõ ràng... Ta...”

“Người thành cái dạng này rồi còn có thể đi đâu.” Tần Thiên Sinh túm lấy cánh tay hắn, vết thương trên lưng hắn bị động rách ra, trường bào màu trắng đã lấm tẩm vài vệt đỏ.

“Thế nhưng...” Biểu lộ của Lôi Nhược Nguyệt trở nên mờ mịt, giống như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì. “Đáng lẽ ngày đó ta nên đi tìm nàng. Ta không nên quản thiên hạ này làm gì, chỉ nên đi tìm nàng thôi. Nếu không sao nàng phải trải qua nhiều đau khổ như thế...”

“Lôi Nhược Nguyệt.” Tần Thiên Sinh đè chặt vai hắn. “Đây không phải lỗi của người.”

“Không phải lỗi của ta?” Lôi Nhược Nguyệt nhìn hắn, lông mi khẽ run, mặt vẫn trắng bệch. “Thế nhưng nàng... nàng không cần ta nữa rồi...”

...

Trước mắt là một vườn mẫu đơn rực rỡ, mẫu đơn trong nét vẽ của thiếu niên lại càng xinh đẹp, lúc hắn đưa mắt nhìn nàng, đôi mắt sáng như sao.

Nhược Nguyệt ca ca, nếu như về sau không có chuyện gì xảy ra thì tốt quá, có phải không? Nếu thế, chúng ta có thể vĩnh viễn ở bên nhau rồi.

Nhược Nguyệt ca ca, huynh không cần dùng mẫu đơn đổi bánh quế hoa. Kỳ thực, Hạ Trữ không nói cho huynh biết, ở trong lòng Hạ Trữ, không gì có thể so sánh bằng Nhược Nguyệt ca ca.

Hạ Trữ không cần cái gì cả, không cần cừu hận, không cần hoàng quyền, chỉ cần Nhược Nguyệt ca ca, chỉ cần huynh mỉm cười một cái thôi ta cũng hạnh phúc rồi.

Nhược Nguyệt ca ca, nếu ta chết đi, huynh có thật sự theo ta hay không? Huynh nói huynh sẽ đi cùng ta đấy, huynh có tới không?

...

“Trữ Hạ... Thực xin lỗi.”

Là tiếng của ai? Ai đang gọi nàng dịu dàng như thế?

“Trữ Hạ... Thực xin lỗi...”

Tốt... Mau vẽ hoa mẫu đơn cảm ơn ta...

“Trữ Hạ... thực xin lỗi...”

Đừng gọi nữa. Gọi ta là Hạ Trữ, đừng gọi ta là Trữ Hạ.”

“Trữ Hạ... Thực xin lỗi...”

Đừng gọi nữa. Thân ảnh của Nhược Nguyệt ca ca sao lại mờ dần thế kia, huynh muốn đi sao?

Nhược Nguyệt ca ca, đừng đi. Hạ Trữ sẽ nghe lời, sẽ ngoan ngoãn làm bài tập. Hạ Trữ sẽ không bắt Nhược Nguyệt ca ca làm bài tập cho nữa, sẽ không chạy loạn khắp nơi bắt huynh đi tìm, sẽ không trèo cây, không làm cánh tay Nhược Nguyệt ca ca bị thương nữa.

Hạ Trữ sẽ ngoan ngoãn nghe lời, không nói lớn, không chạy náo loạn, không chống đối phụ vương, mẫu hậu nữa, cũng sẽ không để Nhược Nguyệt ca ca phải vì ta chịu oan ức nữa...

Cho nên, nếu Nhược Nguyệt ca ca đi, có thể mang theo Hạ Trữ được không? Mang theo Hạ Trữ, đi đâu cũng được...

Nhưng sao lại khó chịu thế này...

Sao lại khó chịu thế... Tiếng ồn làm Nhược Nguyệt ca ca phải đi sao?

Vì sao Hạ Trữ không thể chạy theo được?

Nhược Nguyệt ca ca, trước kia dù Hạ Trữ trốn ở đâu, chỉ cần gọi huynh, huynh đều xuất hiện. Thế nhưng sao hiện tại huynh lại lạnh lùng với ta như thế?

Nhược Nguyệt ca ca, Hạ Trữ hứa sẽ không bao giờ nghịch ngợm nữa, huynh đừng đùa ta như thế có được không?

Cười với ta đi, sau đó nắm lấy tay ta rồi nói: Chúng ta về nhà thôi.

...

A Mộc Đồ nắm chặt bàn tay, trong mắt mờ mịt, cúi đầu lại thấy cánh tay trắng nhợt nhạt như người đã chết của nàng đã vung ra khỏi chần từ bao giờ.

Hắn run rẩy nhét cánh tay nàng vào trong chăn, cả mặt vùi trên tóc nàng, nhẹ lẩm bẩm: “Thực xin lỗi... Xin lỗi...”

Thì ra đúng là nàng thà chết cũng không muốn ở bên hắn, vậy mà hắn còn dòn nàng tới một bước này.

Hắn từng nói, dù chết cũng không buông tha nàng. Hắn từng nói, dù có xuống địa ngục cũng phải kéo nàng theo.

Thế nên nàng đã chọn phương thức báo thù này để đáp trả hắn.

Tốt. Rất tốt!

Chung Trữ Hạ, nàng thành công rồi!

Ngự y tự mang thuốc tới. Thuốc rất đắng, Trữ Hạ không uống, lúc nào cũng lệ tuôn đầm đìa.

A Mộc Đồ bưng thuốc lên, dùng thìa cẩn thận đút cho nàng một ngụm, nàng lập tức phun ra.

Thử mấy lần, đút vào bao nhiêu nàng cũng phun ra bấy nhiêu. Ngự y âm thầm lắc đầu.

“Trữ Hạ, uống thuốc mới khỏe lại được, sẽ không đau nữa.” A Mộc Đồ nhẹ nhàng lau khước miệng cho nàng, tiếp tục cầm thìa đút thuốc. “Uống một ngụm, được không? Chỉ một ngụm thôi.”

Nàng lại phun ra, lông mày nhíu chặt, thống khổ kêu: “Nhược Nguyệt ca ca.”

A Mộc Đồ ngần ngừ nhìn bát dược hồi lâu, sau đó hắn ngửa đầu uống vào một ngụm, ngậm chặt trong miệng, sau đó đặt chén thuốc sang bên rồi cúi người, ngón tay nâng cằm nàng, nhẹ nhàng truyền thuốc sang miệng nàng.

Thuốc rất đắng, đắng đến mức nước mắt hắn phải chảy ra.

Rốt cuộc nàng cũng uống thuốc vào, sau đó lại tới ngụm thứ hai.

Môi nàng tái nhợt nhưng vẫn mềm mại như trước.

“Trữ Hạ, thuốc rất đắng... Nhưng nàng không phải uống một mình, còn có ta... Về sau hãy chia cho ta một nửa sự đau khổ của nàng, có được không?” A Mộc Đồ nỉ non bên tai nàng.

Nàng vẫn khóc, giãy giụa trong thoáng chốc như gặp phải ác mộng.

Thuốc dần hết, cuối cùng ngự y yên tâm mang bát thuốc đã cạn rời đi, đóng cửa lại.

A Mộc Đồ tựa ở bên giường, ôm nàng, người nàng nóng như lửa, thân thể nàng tràn đầy đau đớn...

Hắn hôn môi, hôn trán nàng, cùng nàng nói chuyện. Ngự y nói, nhất định phải gọi nàng tỉnh dậy, nếu không nàng sẽ chết dần trong mộng.

Ngự y còn nói, nàng nhất định sẽ nghe thấy lời hắn gọi.

Lông mày nàng nhíu chặt, dường như rất đau đớn, chỉ có hai mắt mãi không chịu mở ra.

Có phải vĩnh viễn sẽ nhắm chặt thế không?

Mi A Mộc Đồ run rẩy, đôi mắt như phi thủy ngập một tầng nước long lanh.

Ngay cả thở hắn cũng quên rồi.

Nàng vừa khóc vừa gọi: “Nhược Nguyệt ca ca.” Hắn mỉm cười, thuốc đắng trong miệng còn sót lại ngấm vào tận tim.

Hắn vùi mặt vào hõm vai nàng, nhẹ giọng than: “Trữ Hạ, Trữ Hạ...”

Nàng lại phát sốt, thân thể nóng rực. Hắn cởi quần áo ra ôm lấy nàng, dùng thân thể hạ nhiệt độ cho nàng.”

Sau đó hắn lại phát hiện, thân thể của mình cũng chẳng mát hơn so với nàng.

“Trữ Hạ, mở mắt nhìn ta một chút thôi...” Hắn nỉ non bên tai nàng. “Nàng muốn Bang Thập ta sẽ lấy cho nàng. Nàng muốn Lôi Nhược Nguyệt ta cũng sẽ đem hắn tới cho nàng, được không?”

“Nhược Nguyệt ca ca...” Nàng tức giận gọi.

“Trữ Hạ... Gọi tên ta... Mau gọi tên ta...” Hắn biết nàng nghe thấy lời của hắn, nhưng dường như nàng lại không muốn nghe. Nàng chán ghét hắn đến vậy sao?

Nhưng hắn biết làm sao bây giờ?

Lúc bắt nàng về, hắn đã nghĩ tới vô số biện pháp để trừng phạt nàng. Hắn muốn nàng hiểu kết cục khi phản bội hắn là rất đáng sợ, rất thâm hiểm. Sau đó nàng sẽ phải cầu xin hắn, chỉ cần nàng cầu xin thì hắn sẽ tha thứ cho nàng.

Thế như kết cục cuối cùng lại thế này. Rốt cuộc là ai đang trừng phạt ai? Hóa ra chỉ có một mình hãn chịu khổ, dù hãn làm cái gì thì hãn vẫn phải là người chịu thống khổ sau cùng.

Hãn không có khả năng ra lệnh cho nàng yêu hãn, chỉ có thể giãy dựa như một đứa trẻ sắp chết đuối, khao khát một chút yêu thương từ nàng, dù một chút yêu thương đó chỉ là ánh mắt của nàng mà thôi.

“Ta không cho nàng chết. Nếu nàng chết, ta sẽ san bằng Bang Thập, nàng có nghe rõ không? Hả? Trữ Hạ, nàng có nghe ta nói không?”

“Nếu nàng chết, ta sẽ đồ sát tất cả dân chúng Bang Thập. Ta sẽ khiến cho đất nước này mãi mãi biến mất trong lịch sử...”

“Nhưng nếu nàng chịu tình lại, ta hứa ta sẽ đáp ứng nàng mọi điều, kể cả giúp nàng lấy lại quốc gia...”

“Trữ Hạ... Nàng nói với ta một câu đi, chỉ một câu thôi...”

“Kể cả là lời cự tuyệt, kể cả nàng nói nàng hận ta...”

“Nếu như nàng chết trong ngực ta, ta sẽ đuổi theo nàng tới tận địa ngục cũng không cho nàng thoát.” Hãn như một đứa trẻ bàng hoàng, bơ vơ trôi giạt, không nơi nương tựa.

“Trữ Hạ. Trữ Hạ...”

Người ôm ở trong ngực, thế nhưng lại cho hãn khoảng cách xa nghìn trùng.

“Trữ Hạ, ta hận nàng! Ta hận nàng!”

Nhưng nếu nàng chịu tình lại nhìn ta, nói với ta một câu, ta sẽ đem mọi thứ của ta cho nàng, dù nàng có vứt bỏ ta như vứt bỏ một đôi giày cũ.

Hãn hôn nàng không biết bao nhiêu lần, nhưng đáp lại hãn chỉ là những tiếng rên rỉ, thốn thức, mê sảng vô nghĩa.

Hãn cảm giác cửa xuống địa ngục càng lúc càng lớn, chỉ có ôm chặt nàng mới có thể đè nén được cảm giác đau khổ xé tâm liệt phế. Ôm nàng giống như dùng độc dược để ức chế độc dược, vào thời điểm độc căn trả thì chẳng còn một chút cơ hội sống.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53

Vận Mệnh

> Nam tuyến Khế Sa vẫn đang trong trạng thái giằng co với Hán Thống. Đây là một cuộc chiến lâu dài. Lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, muốn đánh đổ Hán Thống cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai là xong được.

Phía Khế Sa cũng không chủ lực tiến công, một là vì tây tuyến bị Bang Thập uy hiếp, binh lực phải chia ra, hai là vì Mạc Lăng Tiêu đích thân tới thủ thành. Hãn giới về đánh trận, cho dù quân Khế Sa có đông gấp đôi Hán Thống nhưng sau vài trận thua cũng không dám manh động tấn công nữa.

Đương nhiên, còn có điểm thứ ba, đó là do A Mộc Đồ đang rất hứng thú, không muốn sớm thu tay như vậy.

Trữ Hạ nửa mê nửa tỉnh bảy ngày, bảy ngày này Hán Thống lại gặp một đả kích trí mạng khác: nội loạn.

Nội loạn là tai họa ngầm đã tiềm phục ở Hán Thống từ lâu, trận chính biến kia làm cho triều đình trung ương lung lay muốn sụp đổ, Mạc Lăng Tiêu dẫu cơ không làm tan cục diện rối rắm này, ngược lại hãn còn bị cuốn vào trong nữa.

Cũng may khi Mạc Quân Tâm còn thống trị đã tích lũy cho Hán Thống một thực lực vô cùng lớn, nếu không sao có thể chống đỡ được tới giờ.

Lạc đà gầy dù lớn hơn ngựa béo nhưng lại chẳng lớn hơn được bao nhiêu.

Họa ngoại xâm hay nội loạn cũng đều đáng sợ như nhau. Mạc Lăng Tiêu trước khi ra tiền tuyến cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ để khai chiến. Giai

đoạn này Khế Sa rục rịch chuẩn bị nhưng lại chỉ đứng nhìn chăm chăm khiến cho Hán Thống luôn trong tình trạng căng như dây đàn.

Thế nhưng ngoài việc phòng thủ, trong thời gian ngắn Hán Thống cũng không có biện pháp nào khác. Long Mạt Cửu khó đối phó, quân đội Hán Thống cũng chẳng có một đại tướng nào có thực lực như hắn, có thể phòng thủ cũng chỉ có hai người, chia nhau trấn thủ hai quan khẩu lớn của quốc gia.

Cho nên Mạc Lăng Tiêu đang trấn thủ ở trung tuyến không thể không đi. Mắt thấy ở nội thành Kính An có chính biến nhưng hắn cũng không dám điều động binh lực về cứu.

Khế Sa không tiến công không hẳn là vì Mạc Lăng Tiêu giỏi về điều binh khiển tướng mà còn là vì A Mộc Đồ vẫn chờ đợi xem đấu đá của nội bộ Hán Thống, hoặc là chờ hắn chủ động nhượng địa vực phương bắc này.

Nếu như hắn tử thủ biên giới thì thành Kính An sẽ nguy; còn nếu hắn lui về thành Kính An thì biên cảnh lập tức bị san bằng.

Nếu có thể cắt đất cho Khế Sa mới có thể cứu vãn tình huống này thì Mạc Lăng Tiêu cũng làm. Đáng tiếc là A Mộc Đồ không phải chỉ muốn một mảnh địa vực nho nhỏ này.

A Mộc Đồ muốn đẩy hắn vào tuyệt cảnh.

Nói một cách khác, trận nội loạn này do người phía nam âm thầm thúc đẩy. Nếu không, chỉ bằng mỗi mình Hưng Trịnh Vương, sao có thể trong thời gian ngắn đẩy nội loạn tới tình trạng này.

Hưng Trịnh Vương là con trai thứ năm của Mạc Quân Tâm, là ngũ thúc của Mạc Lăng Tiêu, sở hữu Đông Nam bộ Hán Thống, quanh năm sống sung sướng trong địa hạt của mình. Mặc dù hắn cũng có một chút dã tâm nhưng cũng không quá mức mạnh mẽ.

Nửa năm trước, trong trận chính biến kia, Hưng Trịnh Vương cũng không làm gì, càng không thuộc về phe phái của Hoàng hậu. Sau khi Mạc Lăng Tiêu ngồi lên đế vị, nếu không phải vì trong triều không có người thì cũng không mời lão già kia rời núi về hỗ trợ.

Hiệp trợ cuối cùng lại thành điểm yếu để A Mộc Đồ lợi dụng.

Lão già này thật sự là đầu heo, với hận ý của A Mộc Đồ dành cho Hán Thống thì việc giết toàn bộ người Hán Thống cũng không phải không có khả năng.

Người trong thiên hạ đều nói A Mộc Đồ dã tâm như sói, muốn có cả thiên hạ.

Thế nhưng Mạc Lăng Tiêu biết, A Mộc Đồ không hề muốn thiên hạ này. A Mộc Đồ không thèm mảnh đất Hán Thống phì nhiêu này như bao người tưởng tượng.

Hắn chỉ muốn giết chóc.

Đối mặt với một địch nhân như thế, ngoại trừ tử thủ cũng sẽ không còn phương pháp nào khác.

Mà hôm nay, ở thành Kính An chỉ có một nữ nhân chống đỡ.

Hồng Tạp vuốt mồ hôi trán, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn thượng thư Bộ hộ.

“Nếu Kính An thành đóng cửa thì có thể duy trì bao lâu?” Hồng Tạp là nữ nhân, lại còn là phi tử của Đại Vương Tử đã qua đời, lúc Mạc Lăng Tiêu rời đi mới thay hắn cai quản việc trong cung. Lúc đầu rất nhiều người không phục, nhưng Hoàng thượng đã trao cho nàng quyền lực tối cao, bản thân nàng làm việc cũng rất dứt khoát, chỉ sau vài tháng đã khuất phục được đám lão thần.

“Nương nương định tử thủ?” Binh Bộ thượng thư nhíu mày. “Nếu Hưng Trịnh Vương thực sự mang mười vạn tinh binh vây đánh thành Kính An, mặc dù không thể chiếm được ngay nhưng một khi bị bọn hắn công phá, vậy chẳng khác nào Hán Thống đã xong.”

“Ý của đại nhân là?” Hồng Tạp hỏi.

“Có lẽ chúng ta nên cân nhắc việc rời đô về hướng bắc.” Binh Bộ thượng thư lại tiếp lời.

Hồng Tạp cười khố: “Cái này không phải ta chưa từng nghĩ tới, nhưng phương bắc hiện tại đang chiến loạn, một khi dời đi, chiến tuyến phương bắc càng sẽ rơi vào tình trạng quần bách. Mục đích vây quét kinh thành của Hưng Trịnh Vương là gì? Binh pháp nói đây là kế một mũi tên trúng hai con chim, mà chúng ta chính là một trong hai con chim đó.”

Lễ Bộ thượng thư nhần nhin hồi lâu, rốt cuộc không nhin được, nói: “Sao chúng ta không cầu cứu Bang Thập. Chẳng phải trước đây Bang Thập đã gả một vị công chúa cho Tiên vương?”

Hồng Tạp sững sờ không biết trả lời sao.

Bang Thập thật không phải là cứu binh tốt.

Người hòa thân là công chúa, nhưng người nắm quyền hành lại là Lôi Nhược Nguyệt. Sự thật này thật quá mức buồn cười.

Hồng Tạp lại căn rắng hỏi: “Nhanh nhất thì bao lâu nữa Hưng Trịnh Vương sẽ đánh tới đây?”

“Địa khu phía nam đã làm phản, với tốc độ này, chậm thì một tháng, nhanh thì...” Binh Bộ thượng thư dừng một chút rồi tiếp tục: “Nhanh thì mười lăm ngày...”

Thế cục Hán Thống rung chuyển, trung ương tập quyền gặp phải khó khăn lớn hơn tưởng tượng rất nhiều. Mạc Lăng Tiêu chưa bao giờ muốn làm vua, khi hấn ngồi vào vị trí kia đã bị các thế lực xung quanh nhìn chăm chăm, không ngờ còn bị Khế Sa ở phương bắc xâm phạm Biên giới, hôm nay phía Nam làm phản, hai hướng đông tây tọa sơn quan hổ đấu, một khi thành Kính An thất thủ thì đế quốc liền sụp đổ.

Hồng Tạp đứng lên, hít vào một hơi: “Truyền lệnh xuống, tử thủ thành Kính An. Chạy trốn không được, mà thành trì phương bắc cũng không có hệ thống phòng ngự tốt bằng thành Kính An. Nếu thành Kính An thất thủ thì phương Bắc cũng không an toàn, khi ấy Hán Thống sẽ xong đời.”

Các lão thần trầm mặc một thoáng. Có lẽ đây là kiếp nạn lớn nhất một trăm năm qua của Hán Thống.

“Mau đi chuẩn bị đi, ta sẽ cố tìm ra một biện pháp bảo vệ thành Kính An, cố gắng sống sót qua cửa ải này.” Hồng Tạp tràn đầy tự tin, trên thực tế bản thân nàng cũng không biết phải đối mặt với tình huống gian nan trước mắt thế nào.

Nhưng nếu nàng buông xuôi thì thật sự không được.

Chúng thần tán đi, nàng ngồi trước bàn nhin bản đồ chiến lược, bỗng một giọng nói non nớt cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Mẫu phi nương nương!” Tiểu Lâm Phong đứng bên cạnh ghế, kéo kéo áo của nàng, cười vui vẻ.

Hồng Tạp nở nụ cười, ôm hẳn ngồi lên trên đầu gối của mình, hỏi: “Lâm Phong rất muốn gặp ông ngoại đúng không?”

Mắt Lâm Phong sáng ngời: “Đúng vậy. Con có thể đi sao?”

Hồng Tạp yêu chiều nhéo nhéo mũi nó: “Đúng. Đợi chút nữa mẫu phi thu dọn đồ đạc giúp con, sáng sớm ngày mai lên đường được không?”

Lâm Phong nhú mày: “Mẹ không đi cùng con sao?”

“Ta sẽ đi sau, con đi trước nhé? Ông ngoại nói lâu rồi chưa gặp con nên rất muốn sớm gặp.” Hồng Tạp đặt Lâm Phong xuống, dẫn nó đi về phía tẩm cung.

“Vậy cũng được, mẹ nhớ phải tới nhanh một chút đó.” Lâm Phong lắc lắc cánh tay nàng, thế nhưng trong mắt nó lại rủ xuống một chút âm trầm.

“Biết rồi. Con thật lăm chuyen quá!”

“Chỗ ông ngoại thật sự có bướm năm màu sao?”

“Có.”

“Có hoa màu xanh sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật kỳ quái, con mới chỉ thấy lá cây có màu xanh đấy.” Lâm Phong chớp chớp đôi mắt trong veo. “Chỗ ông ngoại có dân tộc mà toàn thân da đen sao?”

“Có đấy. Mạc Lâm Phong con không thấy phiền à, cứ đến rồi sẽ thấy.” Hồng Tạp sắp hết kiên nhẫn với nó.

“Hồng tiểu nữ, người thật chẳng dịu dàng tí nào.” Mạc Lâm Phong oán trách.

Hồng Tạp dừng bước, trừng mắt, siết chặt tay nó: “Người thử nói lại lần nữa xem.”

“Ta nói người là mẫu thân xinh đẹp nhất trần đời...”

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Hồng Tạp đã mang Mạc Lâm Phong còn đang ngáp ngáp dài ra khỏi hoàng cung, ném nó lên trên xe ngựa đã chuẩn bị từ trước.

“Lâm Phong, trên đường đi phải nghe lời, không được gây chuyện, không thể tùy hứng, biết không?” Hồng Tạp lo lắng dặn dò con trai. “Đến Nam Cương thì phải nghe lời ông ngoại, đừng tưởng ta không ở đó thì không có ai trị được con.”

Lâm Phong vẫn còn đang ngáp, dụi dụi mắt, sau đó ôm lấy chân Hồng Tạp, tỏ ra đáng thương: “Mẫu thân, con nhất định phải đi sao?”

Hồng Tạp vốn cứng rắn nhưng lúc này trong lòng lại vô cùng đau xót, nước mắt tuôn rơi.

“Không phải con muốn đi chơi sao? Ông ngoại nhớ Lâm Phong, ngoan ngoãn tới chỗ ông ngoại, được không?” Hồng Tạp nhe răng một hồi, sau đó cố nở nụ cười: “Mẫu thân sắp xếp công việc xong sẽ đi tìm con, được không?”

“A...” Lâm Phong buông tay, để thị nữ ôm lấy, sau đó vẫn lưu luyến quay đầu lại nhìn, trong miệng lẩm bẩm: “Được rồi, được rồi, ngài nói thế nào thì con sẽ làm thế ấy, đừng có khóc nữa, con sợ nhất thấy nữ nhân khóc lóc.”

“...” Vốn đang bị thương lại bị tiểu tử này phóng cho một rắm làm tụt hết cảm xúc, Hồng Tạp không khỏi dờ khóc dờ cười. Hồng Tạp dùng ngón tay dí lên trán nó, lại kéo lấy nó ôm chặt, đến tận khi nó tỏ ra khó chịu mới thôi.

“Được rồi, lên đường đi.” Hồng Tạp vỗ vỗ tay, để bọn họ lên xe.

Đồng hành là năm thị vệ, một thị nữ, tất cả đều là người tâm phúc do Hồng Tạp lựa chọn. Nàng không dám để Lâm Phong ở thành Kính An, nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn cách đưa nó về nhà mẹ đẻ. Nó đi rồi, nàng mới không còn vướng bận gì nữa, phóng tay mà làm.

Nhìn xe ngựa dần đi xa, dáng vẻ tươi cười của Hồng Tạp cũng mất dần. Nàng cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn đeo ở tay trái, trong miệng ngâm khê: “Tướng công, thiếp nhất định sẽ thay chàng giữ thành Kính An... Nhất định...”

Đoàn xe gồm ba chiếc hộ tống Lâm Phong một mạch đi về phía tây, ba ngày sau đã tới huyện Thương Túc.

Huyện Thương Túc nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, tương đương với một thị trấn phồn hoa cỡ trung, nhưng ngày hôm nay lại vô cùng hoang vu.

Hoang vu không phải vì chiến tranh với Khế Sa mà là vì nhân tâm trong nước hoảng loạn. Dù sao Hán Thống đã phồn hoa vài thập niên, căn cơ vô cùng vững chắc.

Trên đường đi, Lâm Phong cũng không tỏ vẻ quá hiếu kỳ, chỉ ngẫu nhiên kéo rèm xe nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài, nhìn tới gần người.

Hắn không ngốc, nó hiểu tại sao mẫu thân phải đưa nó tới Nam Cương.

Nó hận, nó hận mình quá nhỏ nên không thể giúp gì, lại chỉ làm vướng chân người lớn.

Thế nhưng Lâm Phong cũng không biết, chuyến đi này đã cải biến cuộc đời nó thế nào.

Trữ Hạ trải qua cử tử nhất sinh, cuối cùng cũng không chết.

Lúc nàng tỉnh rồi lại mê man, cứ thế đến tận ngày thứ bảy thì cơn sốt mới giảm xuống.

Ngự y nói vì độc tố không thể trừ nên mới mê man lâu như thế, sốt lui rồi thì sẽ không nguy hiểm tới tính mạng nữa.

A Mộc Đồ nắm tay nàng, lẳng lặng nhìn ánh mắt nàng, đôi mắt như ngọc bích rưng rưng một giọt nước như sương sớm lấp lánh. Hắn cũng cảm giác như đã trải qua cử tử rồi.

“Nước...” Thanh âm của nàng khàn khàn gọi.

Những ngày qua, ngoại trừ thuốc, hắn chỉ có thể cho nàng uống nước và một chút đồ ăn lỏng. Suốt nhiều ngày, trong phòng bếp liên tục nấu cháo, hết nồi nọ tới nồi kia. Dù đám ngự y lắc đầu tuyệt vọng nhưng hắn vẫn tin rằng nàng sẽ mở mắt nhìn hắn.

Chung Trữ Hạ không phải người yếu đuối, nàng là nữ thần dũng cảm nhất trên đời.

Nữ thần của hắn.

Chung Trữ Hạ được dìu ngồi dậy, tựa ở trong ngực A Mộc Đồ, hai tay hắn ôm chặt nàng, bưng chén trà cần thận đút cho nàng uống.

Đây là bản năng sinh tồn, ý thức thanh tỉnh thì cơ thể sẽ tự nhiên phản ứng.

Trữ Hạ chậm chạp suy nghĩ, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi tay đang ôm mình.

Vòng tay rất rộng, khí tức trong ngực cũng rất đặc biệt.

“Ta chết rồi ư?” Nàng hỏi.

“Không chết!” Thanh âm trả lời so với nàng còn nghẹn ngào hơn.

Thì ra nàng vẫn chưa chết.

Lưu Tịch, huynh lừa ta... Huynh nói muốn dẫn ta đi rồi lại bỏ ta lại; huynh nói thứ kia là độc dược, chỉ cần ăn vào sẽ chết, thế nhưng sao ta vẫn không chết?

Lưu Tịch, huynh là đồ lừa đảo, đại lừa gạt.

Rốt cuộc nước mắt cũng theo khóe mắt chảy xuống, đau đến nhói lòng.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 54

Hấp Dẫn

> Thời gian Trữ Hạ tỉnh dậy rất ngắn, vậy mà A Mộc Đồ chưa từng rời nàng nửa bước.

Lúc nàng tỉnh, hắn sẽ nói chuyện với nàng, bón cho nàng từng miếng ăn, ngụm nước. Lúc nàng ngủ, hắn vẫn nói chuyện với nàng hoặc sẽ ngồi bên cạnh duyệt tấu chương, thỉnh thoảng ngẩng đầu ngắm nàng tới ngây ngốc.

Trong giấc mơ của nàng vẫn không có chỗ cho hắn.

Cũng chẳng quan trọng, chỉ cần cặp mắt kia của nàng còn có thể mở ra, chỉ cần nàng vẫn cười với hắn là được rồi...

Thời gian Trữ Hạ tỉnh táo không dài, đại đa số thời điểm nàng đều để mặc hắn ôm mình mà lái nhái. Không biết có phải đi qua quỷ môn quan một lần thì người ta sẽ thay đổi hay không, mặc dù nàng mỉm cười nhưng mỗi lần nhìn vào mắt nàng, hắn vẫn thấy đôi mắt yên tĩnh như trời đêm.

A Mộc Đồ biết Trữ Hạ thích ăn chè long nhãn bát bảo nên mỗi ngày đều sai người nấu, rốt cuộc cũng có một ngày, nàng tỏ ra có cảm xúc, cau mày đẩy chén ra.

“Này...” Sau khi tỉnh lại, đây là lần đầu tiên nàng nói chuyện với hắn.

“Sao?” A Mộc Đồ buông chén, ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt không che giấu nỗi sợ vui vẻ.

“Có thể đừng bắt ta ăn cháo nữa được không?” Thanh âm của nàng khàn khàn như vẹt đực, vô cùng khó nghe.

“Được, nàng muốn ăn gì?” A Mộc Đồ dịu dàng gạt đầu, ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

“Gà nướng.” Trữ Hạ nuốt một ngụm nước bọt.

“Không được, bây giờ nàng không thể ăn đồ nhiều dầu mỡ.” A Mộc Đồ kiên quyết từ chối.

Trữ Hạ trừng mắt.

“Nghe lời, độc tố không còn nữa, thân thể khoẻ lại thì thích ăn cái gì cũng được.” A Mộc Đồ dỗ nàng như dỗ trẻ con. Hắn bỗng nghĩ, giá có một ngày nào đó hắn có một đứa con gái như nàng...

Đôi mắt như lục bảo tối sầm xuống, trong nháy mắt hắn đã nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

“Ta không tắm mấy ngày rồi?” Trữ Hạ hỏi.

“...” Không đáp.

“Ta hơi như vậy chàng còn muốn ôm, thật là làm khó chàng rồi.”

“Ta không ngại.” Những ngày này, A Mộc Đồ không còn cao ngạo như trước kia nữa.

“Người chàng đầy mùi thuốc, khó ngửi chết đi được.” Nàng khích bác hắn.

“...”

“Hay là, chúng ta đi tắm đi đã.” Nàng đưa ra đề nghị nho nhỏ.

“Cùng tắm?” Hắn chớp mắt.

“Sao cũng được.” Nàng vô cùng hào phóng.

“...” Lại im lặng.

“Vấn đề này khó nghĩ thế à?” Nàng nhú mày.

“Nàng không nên câu dẫn ta vào lúc này, thân thể của nàng không chịu được đâu.” Hai tay ôm nàng đã sắp không khống chế được, phải kìm nén lắm hắn mới không có suy nghĩ muốn đem nàng nhét vào cơ thể mình.

“Sẽ không đâu, chàng tự khống chế là được rồi.” Nàng cười.

“Ta chỉ là nam nhân bình thường.” Hắn cười sủng nịnh.

“Cho nên...” Trữ Hạ ngẩng đầu, tựa trên vai hắn, nửa cười nửa không ngẩng đầu nhìn trần nhà. “Cho nên ta làm khổ chàng rồi đúng không?”

Thân thể A Mộc Đồ hơi cứng ngắc, hắn vẫn không nói gì, cánh tay ôm nàng càng siết chặt hơn.

“Không dễ dàng mới sống dậy, chàng cứ như vậy ta sẽ nghệt thở chết mất.” Trữ Hạ muốn cười mà không cười nổi.

“Cho nên đây là phương thức nàng báo đáp ta sao?” Thanh âm của hắn hơi mệt mỏi.

“Báo đáp? Không, ta có cho chàng cứu ta đâu.” Trữ Hạ vươn tay ra sau vuốt vuốt mái tóc của hắn, lòng tự nhiên mềm nhũn. “Đồ ngốc, ta sống mới là trừng phạt chàng, chết rồi thì chàng chẳng phải sẽ thoải mái sao?”

A Mộc Đồ gọi thái giám chuẩn bị nước ấm, tư thế của hắn vẫn một mực không thay đổi, vẫn cứ ôm chặt lấy nàng, môi dán vào vành tai của nàng, mắt ươn ướt, may mà nàng không trông thấy.

Thế nhưng nàng có thể cảm nhận được.

Mấy ngày nay, mỗi khi ngủ nàng đều cảm thấy hắn. Nếu không có hắn, có lẽ nàng cứ thế mà chết đi rồi.

Tình cảm của nam nhân này dành cho nàng, nàng không thể nào trả đủ được. Mọi đau khổ của nàng, nước mắt của nàng đều đã bị hắn lau đi.

Không biết có cách nào để trả nợ hết hay không, để từ nay về sau không ai thiếu nợ ai nữa?

“Ta nói rồi, nếu nàng mà chết ta sẽ giết hết người Bang Thập.” Hắn há miệng cắn lên vành tai của nàng, thanh âm khàn khàn như đang khóc.

“Đừng cố chấp thế.” Nàng đưa tay sờ tai hắn, xoa xoa nhẹ nhẹ, lại nói. “Hôm nay ta không chết nhưng rồi sẽ có ngày ta chết. Nếu ta chết rồi, chàng phải quên ta đi.”

“Không. Ta nhất định sẽ đồ sát cả Bang Thập.” Cánh tay ôm nàng càng run rẩy.

“Đừng khóc.” Trữ Hạ thấp giọng an ủi.

“Nàng nghĩ ta là ai chứ, ta sẽ khóc sao? Hừ, đúng là chuyện cười.” Thanh âm càng nghẹn ngào thấy rõ.

“Ừ, nếu như vậy thì lúc ta chết đi chàng cũng đừng có khóc.” Nàng nở nụ cười, hắn không thể nhìn thấy bi ai trong mắt nàng, mà nàng cũng không thể thấy.

“Ý nàng là gì?” Lời này của nàng làm hắn thật sự muốn đánh nàng.

“Để ta yên lòng nhắm mắt chứ sao.” Nàng trở tay ôm lấy cổ hắn, cái ót cọ cọ trên mặt hắn mấy cái. “Chuẩn bị xong nước tắm chưa?”

Viện nhỏ này không thể so với hoàng cung, không có nhà tắm siêu lớn, chỉ có thể ngâm mình trong thùng tắm mà thôi.

“Nàng nói, nàng từng muốn câu dẫn ta?” A Mộc Đồ nhăn mày, nâng cánh tay gầy guộc của Trữ Hạ lên, hỏi: “Chỉ bằng cái dáng người gầy trơ xương này ấy à?”

“Trước kia không gầy như vậy.” Trữ Hạ rút tay về để vào trong nước, hất nước tung toé lên mặt A Mộc Đồ.

“Ta thích béo một chút.” A Mộc Đồ lấy tay lau nước trên mặt, không thèm để ý.

“Ta biết chàng là sắc lang.” Trữ Hạ hừ một tiếng, ghé vào bên thùng tắm để A Mộc Đồ kì lưng cho nàng.

“Nếu ta là sắc lang thì tới giờ còn chưa thụt nàng sao?” A Mộc Đồ oán hận trừng mắt với nàng, ngón tay hắn xẹt qua xương sống nàng là Trữ Hạ run lên. Nàng than nhẹ một tiếng, ngửa đầu nhìn về sau làm lưng tạo một đường cong vô cùng hoàn mỹ.

Hắn trong lòng tự mắng mình một câu rất tục, thật sự là không có tiền đồ.

Chỉ một động tác nhỏ của nàng cũng có thể làm cho trái tim hắn run rẩy như thế...

Trữ Hạ giận rồi, nàng quay ngoắt đầu, hất nước lên mặt hắn: “Không phải chàng nói chàng thích mỹ nhân đầy đặn sao? Ta gầy trơ cả xương thế này, sao có thể lọt được vào mắt chàng chứ.”

Lời này nghe sao có chút chua chua.

Thân thể A Mộc Đồ nghiêng về đằng trước, hay tay ôm lấy thân thể nàng, vừa vặn đặt ngay phần ngực. Hắn có thể cảm giác được mình căng thẳng tới mức độ nào, rõ ràng khác hẳn với biểu tình bình thản hằng ngày của mình.

Hắn cúi người nói sát bên tai nàng, còn cố tình nở nụ cười: “Lớn nhỏ đều được, thế nào ta cũng rất vừa lòng.”

Trữ Hạ theo phản xạ muốn thoát khỏi tay hãn thể nhưng lại cảm thấy hãn giữ chặt thêm, nàng động cũng không dám động, cả người cứng ngắc.

“Không chuẩn bị tốt tinh thần thì đừng nghĩ câu dẫn ta, cô bé ạ!” A Mộc Đồ cười khẽ, sau đó buông một bàn tay, giữ cho mặt của nàng ngoảnh về phía mình và cúi xuống hôn, một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

“Nhưng nàng cũng thành công rồi.”

A Mộc Đồ hôn lên gương mặt đỏ bừng của Trữ Hạ, lướt đến vành tai, lại tiếp tục: “Chờ thân thể của nàng tốt hơn đã rồi hãy nói tới chuyện này, hôm nay không được.”

Nói xong, A Mộc Đồ quay người đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Trữ Hạ thoáng cái như mất hết khí lực, trượt xuống mặt nước.

Đúng là nàng muốn câu dẫn hãn.

Tử Vụ từng nói với nàng, nam nhân là một chủng động vật kỳ quái, đối với đồ vật không chiếm được sẽ có dự vọng chinh phục mãnh liệt. A Mộc Đồ cũng là nam nhân, cho nên chờ hãn chán ghét nàng rồi sẽ để nàng đi thôi.

Cái này cũng có thể coi như đền bù tổn thất cho hãn.

Đấy, rõ ràng nàng còn có ý nghĩ làm việc thiện như thế.

Những năm gần đây nàng hiếm khi nào có lòng tốt như thế...

Dù sao cũng chỉ là một thân thể mục nát, sớm muộn gì rồi nàng cũng chết.

Trữ Hạ chìm trong nước, lòng khổ sở muốn chết nhưng lại không khóc nổi.

Rồi nàng ngẩng đầu lên, nước từ trên đỉnh đầu trượt xuống qua khóe mắt, giống hết như nước mắt.

Nghỉ ngơi thêm mười ngày nữa, thân thể nàng vẫn rất yếu nhưng khí sắc đã tốt hơn rất nhiều. A Mộc Đồ cùng nàng ngắm trăng ở ngoài hồ sen.

Gió mát đầu mùa hạ xoáy lên từng trận hương thơm ngát.

Ánh trăng ngoài hồ sen không sáng bằng hào quang trên người nàng. Quần lụa mỏng thêu được vén lên đến đầu gối, đôi chân trắng ngần thả trong nước khuấy động mặt nước, gương mặt so với ánh trăng càng thêm dịu dàng, đôi mắt như sóng xanh, nụ cười càng động lòng người...

Trữ Hạ nhìn lên trời, đột nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

A Mộc Đồ nghĩ nghĩ: “Mùng tám tháng năm.”

Trữ Hạ sững sờ: “Mùng tám tháng năm?”

“Đúng, hôm nay là ngày Hạ chí. Sao thế?”

Lắc đầu.

Mái tóc từ đầu vai rũ xuống, bị gió thổi tung lên, khẽ vuốt qua cổ hần buồn buồn.

“Mùng tám tháng năm là sinh nhật của ta.” Thanh âm nàng uyển chuyển, nhẹ nhàng, ngoái đầu nhìn A Mộc Đồ cười.

Nụ cười làm hần có cảm giác như đang say, quên cả thở, tim như muốn ngừng đập. Vì một nụ cười này, dù có sa vào địa ngục hần cũng cam lòng.

“Hai mươi tuổi rồi sao?” Hần lấy lại bình tĩnh, giả bộ không đếm xỉa gì tới.

Đã hai mươi rồi. Từ nhỏ nàng đã rất nhờ mong tới sinh nhật của tuổi hai mươi này, bởi vì hôm nay chính là hôn kỳ định ước của nàng và Lôi Nhược Nguyệt.

Mùng tám tháng năm, nếu không trải qua những chuyện kia, hôm nay nàng và hần sẽ kết hôn.

Đó từng là nguyện vọng lớn nhất của nàng, được mặt lên hỷ phục, làm tân nương của hần.

Một năm rưỡi mới qua mà nàng cảm thấy dài như cả một đời.

“Ồ...” Nàng nhìn ánh trăng, thần sắc mê ly.

“Sao?” Đôi mắt hần dưới trăng càng thêm dịu dàng, cười khẽ. “Muốn quà sao?”

Trữ Hạ xoay người, thò tay ôm cổ hần, cười tươi như hoa: “Muốn!”

Nàng chột sát tới gần làm A Mộc Đồ cảm thấy khó thở, vội vàng rũ mắt xuống, hần đoán được nàng muốn làm gì. Thế nhưng nếu nàng thực sự đòi rời đi, hần có thể thoải mái để nàng đi thật sao?

“Cứ nói đi, dù nàng muốn cái gì ta cũng sẽ cho, chỉ cần ta làm được.” Cuối cùng hần vẫn nở nụ cười, nụ cười nhàn nhạt mà ưu thương.

Thanh âm của hần thanh thấu, trong sáng, lại chất chứa quyền luyện cả đời.

Tầm mắt Trữ Hạ chuyển tới môi hần, ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua, sau đó cười nghịch ngợm rồi cúi xuống hôn.

Thật mềm mại. Thật dịu dàng.

A Mộc Đồ trừng mắt nhìn gương mặt nàng kề sát mặt mình, kinh ngạc tới quên cả phản ứng, trái tim đập mạnh trong lồng ngực, mạnh tới mức làm hần cảm thấy đau.

Trữ Hạ giữ chặt mặt hần, hai chân rút ra khỏi nước, quỳ trên mặt đất, dùng sức nặng của cả người mình áp lên người hần. Thấy hần không hề có phản ứng, nàng càng nóng vội, dùng sức mà hôn, đầu lưỡi quấn lấy răng hần, nhưng thử nửa ngày hần vẫn không chịu mở hàm răng ra để lưỡi nàng tiến vào.

Nàng nổi giận, đẩy hần ngã ra, ngồi lên người hần, tay chống lên ngực hần, hung dữ nói: “A Mộc Đồ, ta muốn chàng.”

A Mộc Đồ hóa đá luôn. Khuỷu tay hần chống trên mặt đất, nâng người nhìn Chung Trữ Hạ, đôi mắt màu u lục dưới ánh trăng sáng một cách khác thường.

“Chàng có cho không?” Mặt Trữ Hạ đỏ bừng bừng, nàng tức giận thật rồi. Thấy hần không phản ứng, nàng lập tức đứng dậy, quay đầu bước đi.

Lần này mất hết mặt mũi, cứ tưởng hần sẽ không từ chối chứ. Thì ra mị lực còn chưa đủ, thì ra nàng đã quá tự tin rồi.

Đi được vào bước lại bị kéo về, nàng ngã vào một vòng ôm rắn chắc và ấm áp.

“Nàng thật sự... muốn ta.” Thanh âm hần hơi run run, ôm nàng thật chặt trong lòng.

Trữ Hạ vươn tay ôm cổ hần, gật gật đầu.

A Mộc Đồ lập tức ôm nàng lên, đi xuyên qua một dãy hành lang dài, tiến vào phòng nàng.

Đặt nàng ở trên giường, trong phòng không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào. Không gian lạnh ngắt như tờ.

Làn da nàng dưới ánh trăng sáng như ngọc, hai gò má vẫn còn ửng hồng, ánh mắt đầy vẻ xấu hổ, chỉ có hành vi và ngôn ngữ của nàng là không biết xấu hổ mà thôi.

“Đã nhìn đủ chưa?” Trữ Hạ không kiên nhẫn, lập tức kéo hẳn xuống giường, leo lên người hẳn, hung hăng cướp đoạt nụ hôn của nam nhân này.

Lần này, A Mộc Đồ không làm cho nàng thất vọng, nhiệt tình đáp lại. Đến tận khi nàng mệt thở không nổi, muốn đẩy hẳn ra, lại bị hẳn xoay người một cái đặt nàng ở dưới thân. A Mộc Đồ nhẹ nhàng kéo vạt áo của nàng, cúi xuống hôn lên cổ nàng, lên xương quai xanh, xuống dần tới nụ hoa phấn hồng trước ngực.

Trữ Hạ hít sâu một ngụm khí lạnh, khẽ rên lên một tiếng, cả người co lại, hai tay đang đặt trên vai hẳn muốn đẩy ra nhưng rồi lại cắn răng nhịn xuống.

Hẳn nâng niu đóa hoa hồng nhạt, cả vùng ngực và cổ cũng đỏ rực lên dưới cái hôn của hẳn.

Thân thể của nàng mãi cảm tới mức hẳn không thể nào đủ lý trí để chống lại dụ hoặc này nữa rồi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55

Đêm Đầu Tiên

> Trong mộng của hãn trào dâng bao tưởng niệm ôn hòa, trái tim của hãn đau đớn vì nàng, đau đớn đến phát ngiên.

Thân thể của hãn và nàng dán sát cạnh nhau.

A Mộc Đồ khẽ cắn vành tai nàng, thấp giọng gọi tên nàng: “Trữ Hạ. Trữ Hạ...”

“Ừ?” Trữ Hạ mơ màng mở hai mắt nhìn hãn.

“Ta là ai?” Hãn giọng hãn khàn khàn.

“Đồ...” Nàng rên rỉ tên hãn.

“Gọi tên ta.” Hãn cắn vành tai nàng.

“Đồ.” Thanh âm cao vút.

“Một lần nữa.” Sương mù nơi khóe mắt hãn càng lúc càng đậm.

“Đồ...” Tiếng rên rỉ mang theo sợ hãi, thống khổ và vui sướng.

Hãn hôn nàng thật sâu.

Hãn ra sức hôn nàng, cố gắng chặt đứt mọi suy nghĩ hỗn độn của nàng, càng muốn khiến cho nàng quên đi chuyện một ngày nào đó sẽ rời bỏ hãn mà đi.

Lưỡi của hai người quấn quýt dây dưa với nhau. Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng từng ngón tay của hãn vuốt dọc hông mình rồi trượt lên bụng như đánh dấu sở hữu. Miệng hãn nỉ non gọi tên nàng không ngừng như muốn thôi miên nàng, để thanh âm của hãn từ nay về sau sẽ khắc sâu vào trí óc nàng.

Rồi hấn ngẩng đầu, giữ lấy cánh tay của nàng đang muốn buông lỏng ra, giữ tay nàng quấn chặt trên cổ hấn. Hấn cúi đầu hôn lên mặt nàng một cách tinh tế, cố gắng trấn tĩnh tâm trạng bất an của nàng.

Hô hấp của hấn rất nặng nhưng bàn tay vẫn rất nhẹ nhàng. Trữ Hạ mở mắt nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thẫm của hấn, đôi mắt phủ một tầng sương mờ vô cùng xinh đẹp. Nàng cảm thấy bên sườn hấn đã phủ một tầng mồ hôi, thì ra hấn vẫn luôn kìm nén bản thân, cố gắng để nàng thích ứng với hấn. Một tay hấn khám phá cơ thể nàng, một tay vuốt ve gương mặt của nàng, nụ cười ôn nhu tới cực điểm.

Trữ Hạ mơ màng, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, nàng thở dốc, trên ngực đã đầy dấu hôn của hấn.

Nàng có thể cảm nhận được dự vọng của hấn, lửa trên cơ thể hấn làm nàng muốn hòa tan.

Nhưng nàng không sợ hãi.

Tuy rằng nàng rất hồi hộp nhưng nàng không sợ hãi.

A Mộc Đồ nhìn đôi mi run rẩy của nàng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, bàn tay vuốt ve khuôn mặt nàng, lau đi mồ hôi giúp nàng, dịu dàng hỏi: “Tiếp tục chứ?”

Tiếng nói của hấn hơi trầm, hơi thở nóng rực phả lên mặt nàng. Trữ Hạ nhẹ vươn tay vuốt qua hàng mi anh khí, chiếc mũi cao của hấn, sau đó chủ động rướn người hôn hấn.

Nụ hôn nhẹ tựa lông hồng mà chìm vào tận đáy lòng hấn.

Nụ hôn nhẹ nhàng trở nên triền miên không dứt, hơi thở càng lúc càng nóng rực, nàng gọi tên hấn, hấn nỉ non tên nàng đầy khát khao...

Ngón tay A Mộc Đồ khẽ vuốt thân thể Trữ Hạ, lướt qua xương quai xanh tinh xảo vào nụ hoa nhỏ trên ngực...

Trữ Hạ đưa tay ngăn theo bản năng nhưng lại bị hấn giữ chặt, môi hôn ấm áp đặt lên điểm nhạy cảm trên ngực nàng. Nụ hôn của hấn như có điện, truyền từ da nàng và sâu trong tận trái tim, ấm áp vô hạn.

Ngón tay A Mộc Đồ như có ma lực vô hình, chậm rãi du động xuống bụng dưới của nàng, ngón tay lướt đến đâu như mang theo lửa tới đó.

“A...” Trữ Hạ không nhin được rên lên, muốn thoát khỏi đụng chạm của hắn.

Nhưng nàng lại không biết tiếng kêu của mình có ý nghĩa như thế nào, nó làm ánh mắt của A Mộc Đồ càng thêm nặng, trong đôi mắt màu lục đã nhen lên ánh lửa.

“Sẵn sàng chưa?” Tay hắn nhẹ nhàng trượt, trượt mãi, cuối cùng cũng tới được nơi kia...

Trữ Hạ không chịu nổi loại tra tấn này, nàng nâng đầu dậy, hôn hắn.

A Mộc Đồ kích động hôn lại nàng, vừa hôn nàng thật sâu vừa động thân một cái và đi vào.

Trữ Hạ cắn chặt răng vào môi, thân thể vì đau đớn đột ngột mà run lên.

“Trữ Hạ... Nàng...” Đôi mắt màu lục của A Mộc Đồ tràn ngập kinh ngạc và xót xa.

Lưng hắn bị nàng cào rách cả da, máu đỏ rỉ ra, giống như nơi đó của nàng. Nhưng giọt máu đỏ của nàng lại như một lạt khoan khắc sâu vào lòng hắn, mãi mãi không thể phai mờ.

Đau đớn vì bị xé rách làm Trữ Hạ không nói ra lời, chỉ nhỏ giọng cầu xin: “Đừng ngừng... đừng ngừng lại...” Cùng với cảm giác thân thể đau đớn vì bị chiếm cứ là cảm giác đê mê làm người ta phát ngiên.

A Mộc Đồ không nói, mồ hôi hắn rơi xuống người Trữ Hạ. Hắn cúi đầu hôn lên mắt nàng, sau đó mới bắt đầu động thân.

Đau... Thật sự rất đau...

Trữ Hạ nhắm mắt lại, nàng có thể cảm giác được từng động tác của hắn. Thì ra đây là cảm giác của nữ nhân khi mất đi lần đầu tiên. Nơi tối tư mật lại có thể gắn chặt với một nam nhân khác, cứ thế tiến vào làm cho người ta mất đi cảm giác riêng tư nhất. Bị ôm chặt, bị đau như xé...

Một khắc này, nước mắt của nàng ngập trong hốc mắt, sự ấm áp trào dâng trong lòng, rồi cứ thế bị hắn chiếm trọn.

Giây phút kích tình mãnh liệt qua đi, cả hai đều mệt mỏi. Gió đêm mang hương hoa sen trôi vào trong phòng, thấm vào tận ruột gan.

Trữ Hạ để mặc nam nhân bên người ôm chặt, nàng nằm thẳng trên giường, mắt nhìn trần nhà.

Nhìn tới ngân ngơ một hồi, nàng chột nhớ ra cái gì, định nhúc nhích thì cánh tay bên hông lại siết chặt thêm một chút.

“Trữ Hạ...” Hãn mở đôi mắt mơ màng ra nhìn nàng.

“Ta đây...” Trữ Hạ bỗng cảm thấy lòng ấm áp, nhẹ nhàng quay đầu sang nhìn hãn cười.

“Ừ.” Hãn ôm chặt lấy nàng, đầu chôn chặt trong hõm vai của nàng.

“Ta không ngủ được.” Trữ Hạ vỗ vỗ lên cánh tay hãn.

“Vậy ta thức nói chuyện với nàng nhé?” Hãn ngẩng đầu nhìn nàng, sau đó xoay người sang, một tay gối dưới đầu, một tay vẫn ôm lấy nàng.

“Được.” Trữ Hạ rúc vào lồng ngực hãn, cái ôm của hãn vừa dịu dàng vừa ấm áp biết bao.

“Ta... lấy nàng, được không?” A Mộc Đồ cẩn thận hỏi, nơm nớp lo sợ nhìn nàng.

Sau đó, hãn có thể cảm thấy người nàng cứng lại.

Than nhẹ, hãn thả tay ra, dùng hai tay ôm nàng, lại hỏi lại: “Ở lại, được không?” Thanh âm của hãn trầm thấp, cố gắng hạ giọng như sợ đánh thức một đứa trẻ vậy.

Người nằm trong lòng hãn ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi: “Chàng nói cái gì?”

A Mộc Đồ ôm chặt, thanh âm như tiếng thở dài: “Để ta lấy nàng, được không? Mọi đau khổ của nàng để ta giữ hộ, cả đời này, có được không?”

Trữ Hạ kinh hãi: “Không!” Nàng luống cuống, vô ý thức muốn đẩy hãn ra nhưng tay hãn như thành đồng vách sắt làm nàng không sao thoát ra được.

A Mộc Đồ không nói gì, chỉ kéo chăn đắp cho nàng rồi mới lại nhẹ nhàng ôm lấy.

Hãn không nói gì, nàng cũng không nói gì.

Mặt của nàng dăm trên ngực hãn, nàng có thể nghe thấy thanh âm của trái tim trong ngực hãn nhanh tới mức như sắp văng ra ngoài.

“Thật sự xin lỗi.” Trữ Hạ nói nhỏ.

A Mộc Đồ lắc đầu, dùng thanh âm mà chỉ nàng mới nghe được, nhẹ nói: “Không sao. Nàng không cần nói xin lỗi.”

Không việc gì đâu... Không cần nói xin lỗi. Cho dù như bị vạn tiễn xuyên tâm, cho dù trái tim bị đau như cắt cũng không sao... Thật sự là không sao. Hẳn đã quá quen với loại đau đớn này rồi.

Thói quen này đã từng ngày ăn sâu vào máu của hẳn, chưa từng mất đi.

Hẳn chỉ sợ một ngày nào đó, ngay cả cảm giác đau lòng kia cũng rời khỏi hẳn, khi ấy hẳn mới thực sự trở thành kẻ hai bàn tay trắng.

Hẳn vùi mặt vào gáy nàng, ra sức hít vào khí tức của riêng nàng, hương thơm nhàn nhạt của cây cỏ.

Một ngày nào đó rồi nàng cũng sẽ đi, cho nên trước khi nàng rời bỏ hẳn, hẳn phải khắc sâu khí tức này trong trí nhớ mình, để nó trở thành hồi ức mãi mãi không bao giờ quên.

“Không muốn ở bên cạnh ta sao?” Hẳn cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh.

Trữ Hạ không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mắt đã ngập nước.

“Thế nhưng nàng còn nơi nào để đi không?” A Mộc Đồ nhẹ vuốt tóc nàng. “Cho dù không thích... Nàng cũng có thể thử cân nhắc... Ít nhất ta có thể che mưa che gió cho nàng...”

“Cho ta cả đời vinh hoa phú quý sao?” Lòng mi nàng hơi run rẩy. Những lời này đã từng có người nói với nàng, nếu như ngày đó nàng đồng ý, có phải kết cục sẽ khác không?

“Ta sẽ bảo vệ nàng.” Thanh âm của hẳn rất nhẹ, nhưng nàng biết đó là lời thề nặng nhất.

Trữ Hạ cười. Lôi Nhược Nguyệt cũng từng nói hẳn sẽ bảo vệ nàng, không để cho nàng gặp phải bất kỳ tổn thương gì.

“Nếu như ta muốn đi, chàng có giết ta không?”

Cánh tay đang ôm siết thêm một chút, hơi thở phả trên gáy cũng nặng hơn một chút. Đợi mãi, còn tưởng hẳn sẽ không trả lời thì lại đột nhiên nghe hẳn phun ra một tiếng qua kẽ răng. “Không.”

Trữ Hạ kinh ngạc.

A Mộc Đồ lại đồng ý. Con người vốn chỉ hận không thể chặt hai chân nàng để giữ lại, không ngờ lại nói với nàng: “Không.”

“Ồ...”

“Nàng quá tàn nhẫn...” A Mộc Đồ rúc sâu vào cổ nàng, không dám ngẩng đầu lên, chỉ có cánh tay đang ôm là run rẩy.

Nàng xoay người, trở tay ôm hẳn. Đời này nàng đã phụ bao nhiêu người rồi nàng cũng không nhớ nổi.

“Sao nàng có thể...” Sao nàng có thể chà đạp lên nhiệt tình của hẳn như thế? Nàng cho rằng hẳn chỉ muốn cơ thể này của nàng sao? Chẳng lẽ nàng không biết sau khi có được nàng rồi hẳn mới bắt đầu thực sự sa vào vực sâu vạn trượng.

Tay hẳn ôm nàng rất chặt khiến cho nàng có cảm giác nghẹt thở.

Thế nhưng nàng không giãy ra, lặng yên đón nhận mọi tình cảm của hẳn.

“Ta sẽ chết đấy, chàng phải quên ta.” Nàng nhẹ nhàng nói.

“Thế nên nàng dùng cách này để đền bù tổn thất cho ta sao?” Thanh âm của hẳn không rõ là đang cười hay khóc.

Chỉ là đền bù tổn thất sao?

Nếu như chỉ là đền bù, sao nàng lại khổ sở đến nhường này?

Nàng chân thành cảm nhận được sự dịu dàng của hẳn, tình cảm của hẳn, cho nên nàng rất quyến luyến cái ôm này... Thế nhưng nàng không còn tư cách nữa...

A Mộc Đồ, ta tàn phá tâm tư của chàng, luôn chỉ biết làm cho chàng hết lần này tới lần khác tổn thương, thế nhưng chàng vẫn cần ta sao?

Thế nhưng, ta lại không thể...

Tâm tư của nàng đã thủng lỗ chỗ rồi, sao còn có thể xứng đáng với sự chân thành của một nam nhân như hẳn nữa.

Mọi khoản nợ cuối cùng cũng cần phải tự nàng đi trả.

Hẳn vẫn nhẹ vuốt tóc nàng, cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó: “Nếu nàng đi, ta sẽ không giữ nàng lại. Nhưng nếu nàng ở bên ngoài một mội, muốn quay về, thì lúc nào cũng có thể về.”

Nàng cắn môi, gật gật đầu.

“Nếu như nàng cần ta, ta sẽ ngay lập tức tới bên nàng...”

Trữ Hạ, đây là lời thề của ta, nàng có hiểu không?

Nàng lại gật đầu. Nếu nàng gặp A Mộc Đồ trước Lôi Nhược Nguyệt, có phải nàng sẽ hạnh phúc hơn không?

Nàng ôm chặt hắn, thanh âm nghẹn ngào: “Kiếp sau chàng mới tìm ra ta sớm một chút có được không?”

Như vậy mới có thể cho chàng một Trữ Hạ nguyên vẹn.

Chỉ tiếc rằng, kiếp này nàng sẽ không có cơ hội về bên cạnh hắn, cũng sẽ không có cơ hội cần tới sự trợ giúp của hắn nữa rồi.

Đối với người chết mà nói, những điều này đều là vô nghĩa.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 Chương 56

Hoang Vu

> A Mộc Đồ giữ Trữ Hạ ở lại mười ngày, nói nàng phải tĩnh dưỡng thật tốt rồi mới cho nàng đi.

Trữ Hạ rất phối hợp, ăn nhiều, ngủ nhiều, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, dáng tươi cười cũng càng ngày càng nhiều. Mỗi khi chỉ có một mình, nàng sẽ ngồi ngắm người trên bệ cửa sổ hoặc trên hòn giả sơn gần hồ sen.

Hạ viên xanh biếc, trong không khí tràn ngập mùi cỏ thơm.

Lạc Bình Xuyên bưng bánh ngọt đi vào trong đình nghỉ mát, đặt lên bàn đá hỏi nàng: “Tới ăn không?”

Trữ Hạ quay đầu nhìn thoáng qua, trên chiếc đĩa màu xanh biếc đựng mấy cái bánh ngọt, vẻ ngoài nhìn vô cùng hấp dẫn khiến người ta thèm muốn. Kết quả không làm nàng thất vọng, thứ bánh này thật sự quá ngon mềm, còn mang theo hương sen thơm ngát.

“Phòng bếp mới làm đấy, được không?” Lạc Bình Xuyên rót cho nàng một chén trà xanh. Trữ Hạ nhận lấy, uống một ngụm.

“Thật ngon!” Đối với đồ ăn, nàng chưa bao giờ keo kiệt lời khen ngợi.

“Chuyện đó...” Lạc Bình Xuyên sờ lên cánh mũi. “Trữ Hạ tiểu thư.”

“Tướng quân gọi ta là Trữ Hạ là được rồi.” Trữ Hạ cười. “Có chuyện gì thế?”

“Cô định đi thật sao?” Lạc Bình Xuyên bỗng nhiên ghé sát, nhìn nàng chăm chăm, bộ dáng giống như muốn tìm tòi thứ gì đó trên mặt nàng.

Trữ Hạ sững ra một chút, sau đó gật đầu: “Cám ơn tướng quân chiếu cố, ta đã nói với Vương rồi, ngày mai ta sẽ đi.”

“Ngày mai?” Lạc Bình Xuyên nhíu mày. “Cô muốn đi đâu.”

Trữ Hạ cắn miếng bánh ngọt hoa sen, chậm chạp nuốt vào, nhấp xong một ngụm trà mới lại nói: “Ta đi tìm Lôi Nhược Nguyệt.”

“Đến giờ cô còn muốn đi tìm Lôi Nhược Nguyệt?” Lạc Bình Xuyên lên giọng, nhíu mày giận dữ.

“Tướng quân.” Trữ Hạ ngẩng đầu, biểu lộ lạnh lùng. “Ngài thực sự muốn ngồi nhìn đại quân Bang Thập tiến sát biên cảnh Khế Sa sao?”

Lạc Bình Xuyên khẽ giật mình nhìn nàng, không biết nói gì nữa.

“50 vạn đại quân của Lôi Nhược Nguyệt dù đã thối lui khỏi biên cảnh, thế nhưng vẫn còn đóng quân lại chứ không rút về. Bất kỳ lúc nào hãn cũng có thể phát động tấn công.” Trữ Hạ nhẹ giọng tự nói, thanh âm quạnh quẽ, nghe không ra chút cảm tình nào. “Nếu không thế, ta tin rằng Vương cùng các ngài sẽ không ở Thiên viện này ngồi chơi tới một tháng.”

“Vì cô nên Vương mới ở đây ngồi chơi một tháng thì có.”

“Cũng có thể...” Trữ Hạ cười. “Nhưng ít nhất một tháng này cũng không phải chỉ vì ta.”

Lạc Bình Xuyên cười khỗ, gật đầu: “Cô rất nhạy cảm.”

Thế nhưng nữ nhân quá thông minh thì sẽ khó kiếm hạnh phúc.

“Vì ta mà Bang Thập mới tới đây, lúc trước Vương đã từ chối sứ giả của Lôi Nhược Nguyệt mới khiến cho hai tòa thành trì biên cảnh của Khế Sa bị tàn sát.” Ánh mắt Trữ Hạ chuyển sang khóm trúc bên cạnh đình.

Lôi Nhược Nguyệt thích nhất trúc mùa hè, mùa đông lại thích hoa mai.

Lạc Bình Xuyên tức cười, thì ra nàng đã sớm tinh tường mọi chuyện.

“Trận giết chóc vô nghĩa này vì ta mà bắt đầu nên cũng chấm dứt vì ta đi.” Trữ Hạ cười với Lạc Bình Xuyên. “Ta nói đúng chứ, tướng quân? Lúc trước ta thấy trong mắt ngài đầy vẻ chán ghét ta, có phải cũng vì điều này hay không?”

“Ta... có sao?” Lạc Bình Xuyên sờ cánh mũi. Ban đầu đúng là hãn rất ghét nàng, bởi vì Khế Sa Vương vì một nữ nhân này mà hy sinh quá nhiều.

Hãn luôn cho rằng thật không đáng nếu vì một nữ nhân.

“Một mạng này của ta đổi nhiều tính mạng của người khác, đúng là không lỗ mà.” Nụ cười của Trữ Hạ như tan vào ánh mặt trời, đôi mắt cũng sáng lấp lánh.

“Trữ Hạ...” Lạc Bình Xuyên muốn nói gì nhưng lại thôi.

Trữ Hạ à, cô có thể không cần miễn cưỡng cười như thế được không, cũng đừng bận tâm trăm họ bách tính nữa được không, cũng đừng quá kiên cường như thế có được không?

Cô chỉ cần học cách làm nũng với nam nhân của mình là được rồi.

Thế nhưng cái nữ nhân trước mặt này lại chỉ biết lao ra ngoài chém giết, vĩnh viễn không biết cách chui vào ngực nam nhân tìm che chở.

“Cho nên ngài muốn thay mặt dân chúng Khế Sa tới cảm tạ ta sao?” Trữ Hạ cười rất thoải mái.

“Chung Trữ Hạ... Cô thật sự không hiểu nam nhân.” Lạc Bình Xuyên thở dài. “Cô thật sự không hiểu ngài ấy.”

Đây là đêm cuối cùng Trữ Hạ ở lại đây.

A Mộc Đồ ngồi trước bàn sách ngăn người.

Gần đây hẳn đều không tới thăm nàng, hẳn không dám cho mình cơ hội làm tổn thương nàng.

Bởi hẳn nhất định sẽ không nhịn được mà dùng mọi thủ đoạn để giữ nàng lại.

Cho nên nàng cứ thế đi cũng tốt, chỉ cần nàng thích là được.

Dầu thắp đã hết, dường như hẳn không biết hoặc cố tình không muốn động. Hẳn tựa người ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào bóng tối.

Ngoài cửa chợt truyền tới tiếng nói, dường như có người muốn vào nhưng bị thái giám cản lại. Không bao lâu sau, có tiếng gõ cửa, tiếng thái giám thấp giọng bẩm báo: “Bệ hạ, Trữ Hạ tiểu thư cầu kiến.”

A Mộc Đồ ngăn người, sau nửa ngày mới đáp: “Để nàng ấy vào.”

Vẫn là xiêm y màu trắng bạc, khí sắc đã tốt lên rất nhiều, dáng đi nhẹ nhàng thanh thoát. Nhìn bề ngoài nàng chẳng khác mấy những tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng, thế nhưng dù sao thì cũng không phải.

Hoàn toàn không phải. Nếu không hẳn cũng nguyện ý xây một tòa lầu đài vàng để giấu nàng đi.

“Sao lại không thắp đèn?” Trữ Hạ mượn ánh trăng hắt vào nên mới thấy được A Mộc Đồ đang ngồi ở bàn sách. Cả người hắt như chìm vào bóng đêm yên tĩnh làm nàng cảm thấy thật đau lòng.

A Mộc Đồ không đáp, chớp mắt nhìn nàng cứ đi tới đi lui thắp đèn.

“Tôi như bưng, chàng ngồi đây làm gì?” Trữ Hạ đứng trước mặt hắt, đưa tay quơ quơ gọi.

“Không có gì... Tự nhiên ngủ quên mất.” A Mộc Đồ ngồi thẳng dậy, thanh giọng đáp.

“Ngày mai ta phải đi rồi.” Trữ Hạ đứng cách hắt một cái bàn, mỉm cười nhìn hắt.

“Ừ.” A Mộc Đồ mờ mịt ngẩng đầu, ánh mắt tựa như đang nhìn nàng lại giống như không phải.

“Thế thôi sao?” Trữ Hạ nhướn mày.

Hắt sững sờ. Không như vậy thì nàng còn muốn hắt thế nào đây?

“Chuyện là...” Trữ Hạ gãi gãi đầu. “Có thể cho ta chút lộ phí không?”

“...” Thì ra muốn nói tới cái này.

Thấy A Mộc Đồ không nói gì, Trữ Hạ nóng nảy: “Tuy ta không biết khi nào mới trả lại được tiền này cho chàng, nhưng nếu chàng không cho ta lộ phí, ta sẽ sớm chết đói mất.”

“Trước kia nàng cũng lấy mà có hỏi ta đâu.” A Mộc Đồ hơi buồn cười, khuỷu tay chống lên bàn, ngẩng đầu nhìn nàng. Mấy lần trước, không phải nàng đều rất tự giác “thuận tay” lấy mấy thứ đồ đáng giá trong nội cung của hắt đi sao? Có lần còn lấy trộm cả ngọc bội tùy thân của hắt nữa.

“Chuyện đó khác, khi đó là tình huống đặc thù.” Trữ Hạ trừng mắt với hắt, sớm biết thế này nàng đã không tới xin để bị mất mặt rồi. Chẳng mấy khi nàng lại tỏ ra quân tử như thế.

“Qua đây.” Hắt đưa tay ra gọi nàng.

Trữ Hạ đi qua cái bàn, tới trước mặt hắt, để tay mình vào trong tay hắt.

“Lúc nàng hôn mê, ta đã giữ giúp nàng.” Hắt lấy từ trong ngực ra một khối bạch ngọc, đặt vào tay nàng.

Trữ Hạ chớp mắt, có chút ướm át.

“Đã nói là không cho phép nàng làm mất rồi mà.” A Mộc Đồ nở nụ cười, sâu trong đôi mắt là vẻ dịu dàng tựa ánh trăng. Tay hắn nắm lấy tay nàng, ôn hòa tới mức làm người ta không muốn buông ra. “Không cho phép nàng làm rơi nữa.”

Nàng ra sức gật đầu: “Sẽ không có lần sau.”

Hắn cũng gật gật đầu, tay nói lỏng ra, quay đầu đi, nói: “Thích cái gì thì cứ lấy đi, chút nữa đi tìm quản lý nội vụ lấy là được.”

“Được. Cảm ơn!” Trữ Hạ thấy hắn không chịu nhìn mình thì trong lòng hoảng hốt, lại nói. “Vậy thì... Ta về nghỉ ngơi đây.”

“Ừ.” Hắn xoa xoa hai hàng lông mày, cũng không dám ngẩng đầu lên.

Trước khi bước đi, nàng lại nói: “Chàng cũng mệt mỏi rồi, sớm về ngủ đi, ngủ ở đây sẽ bị cảm lạnh mà sinh bệnh đấy.”

“Ừ.” Hắn gật đầu, ngón tay siết chặt.

Trữ Hạ quay đầu, vừa đi được hai bước thì nghe tiếng hắn gọi lại: “Trữ Hạ!”

Nàng quay đầu nhìn: “Cái gì?”

“Nàng...” Rốt cuộc hắn cũng chịu ngẩng đầu, con ngươi màu lục như có ánh sáng tràn ra. “Sẽ nhớ ta chứ?”

Trữ Hạ dừng một chút, cười rất dịu dàng, hiếm khi nào mới thấy nàng cười như thế.

“Đại khái... Sẽ nhớ...”

Cho dù lời này là lừa gạt cũng tốt rồi! A Mộc Đồ cố gắng cười tự nhiên. “Ngày mai ta sẽ không tiễn nàng được.”

“Được.”

“Nàng đi rồi ta cũng quay về thành Đô Linh. Nếu sau này nàng muốn tìm ta, có thể tìm Lạc Bình Xuyên hoặc Liệt trước, bọn hắn sẽ đưa nàng tới gặp ta.”

“Được.”

Bốn mắt nhìn nhau, không ai nói chuyện. Một lát sau, Trữ Hạ cắn môi nói: “Ta đi đây.”

“Ừ.”

Lúc ra tới cửa, nàng lại dừng bước.

“Đồ.” Nàng nhẹ giọng gọi. “Nếu như ta không về nữa, chàng đừng chờ ta. Hãy lấy nữ nhân mình thích, phải sống hạnh phúc, được không?”

“...” Thân thể hắn cứng ngắc, trong lòng như có dao cắt. “Ừ.”

Cuối cùng, nàng cười với hắn một lần nữa, rồi cửa dần khép lại, nàng cũng đi mất.

A Mộc Đồ ngẩn ngơ trong thư phòng cả một đêm. Thời gian như bị kiến gặm, mỗi một giây một khắc đều là dày vò, mỗi một phút hắn đều đấu tranh để mình không chạy đi giữ nàng lại.

Muốn giữ lại nhưng lại không giữ được.

Sáng hôm sau, trời vừa mờ sáng, A Mộc Đồ gọi Lạc Bình Xuyên tới.

Hắn đứng ở bên cửa sổ, nhẹ giọng hạ lệnh. “Người hãy đi cùng Trữ Hạ.”

Lạc Bình Xuyên ngạc nhiên ngẩng đầu, còn cho là mình nghe nhầm.

A Mộc Đồ quay đầu lại nhìn hắn, nói: “Hộ tống nàng, đến khi nàng gặp được Lôi Nhược Nguyệt thì thôi.”

Lạc Bình Xuyên lặng yên nửa ngày, sau đó quỳ một chân trên đất: “Xin thứ cho thần không thể lĩnh mệnh.”

A Mộc Đồ nhíu mày. “Tại sao?”

Lạc Bình Xuyên ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi con ngươi màu u lục đầy vẻ mệt mỏi, cắn răng đáp: “Vương, Lạc Bình Xuyên cũng chỉ là một nam nhân bình thường.”

Lạc Bình Xuyên cũng chỉ là một nam nhân bình thường, cũng sẽ phạm sai lầm, cũng sẽ động tình với nữ nhân.

A Mộc Đồ giật mình, sau đó bật cười, bất đắc dĩ nói: “Biết rồi. Vậy... để Lỗ Hãn đi.”

“Vâng.”

Vừa gặp lại Lỗ Hãn, Trữ Hạ đã lập tức rút bội kiếm mà Lạc Bình Xuyên chuẩn bị cho mình ra, đâm về phía hắn.

Lạc Bình Xuyên nhanh chóng giữ chặt tay nàng, quát: “Chung Trữ Hạ, cô điên rồi.”

Trữ Hạ cố giãy ra nhưng không được, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Lỗ Hãn: “Ta muốn giết hắn.”

“Hắn làm gì cô?” Lạc Bình Xuyên ngạc nhiên.

Lỗ Hãn ở bên cạnh nửa cười nửa không, đáp: “Tướng quân muốn ta bảo hộ vị tiểu thư này tới Bang Thập sao?”

“Phải.” Lạc Bình Xuyên buông tay Trữ Hạ ra.

Vừa mới buông tay, Trữ Hạ liền đâm về phía Lỗ Hãn. Lỗ Hãn nhanh chóng né người, đoạt lại kiếm trong tay nàng.

“Tiểu thư, Lỗ Hãn không phải người thương hoa tiếc ngọc. Cái này quá nguy hiểm, nếu ta ngộ thương tiểu thư sẽ không tốt.” Lỗ Hãn nhăn mày, vuốt vuốt kiếm.

Trữ Hạ hít vào một hơi, lạnh lùng nhìn hãn, sau đó hỏi Lạc Bình Xuyên: “Tướng quân, đây là người sẽ hộ tống ta sao?”

“À...” Lạc Bình Xuyên nhìn hai người họ. “Nếu như không phù hợp thì ta sẽ đổi người khác.”

Trữ Hạ cười lạnh, con mắt sụp xuống, sau đó ném túi hành lý và vỏ kiếm cho Lỗ Hãn nói: “Là hãn.”

Lỗ Hãn cũng có chút ngoài ý muốn, lại nhìn Lạc Bình Xuyên.

Trữ Hạ dạng chân leo lên Tiểu Tam, quay đầu cười với Lạc Bình Xuyên: “Tướng quân, cảm ơn đã chiếu cố. Bảo trọng.”

Lạc Bình Xuyên nhún nhún vai, kéo ra một vòng vui vẻ: “Cô cũng vậy, nhớ rõ, lúc nào cũng có thể quay về.”

“Biết rồi.” Trữ Hạ tiêu sái phất tay áo, tư thái này giống như chỉ tạm đi xa chứ không phải biệt ly. Chỉ có trong lòng nàng là hiểu rõ nhất, lần này đi sợ sẽ không về được.

Lỗ Hãn cũng lên ngựa, nhẹ gật đầu chào Lạc Bình Xuyên rồi đuổi theo Trữ Hạ đã ở rất xa.

Đến khi không còn thấy bóng cả hai nữa, Lạc Bình Xuyên mới quay đầu lại, nhìn thấy A Mộc Đồ đang đứng tựa người dưới gốc cây hòe trước cổng đình viện đằng xa. Áo bào thêu kim tuyến màu tím bị gió thổi tung bay, mái tóc đen cũng bay lên, tuấn lãng như thần.

Nam nhân này hoàn mỹ biết bao nhiêu. Trên đời này, chỉ duy mình hãn có mọi thứ mà tất cả nam nhân trên đời khao khát. Hãn cũng có mọi thứ mà tất cả những nữ nhân khác truy cầu.

Chỉ có nha đầu Chung Trữ Hạ kia mới không cần hãn.

Lạc Bình Xuyên cất bước đi tới, cười nói: “Vương, nàng đi rồi, đuổi theo vẫn còn kịp đấy.”

A Mộc Đồ nhẹ nhàng lắc đầu, mắt cúi xuống nhìn mặt đất loang lổ bóng râm, thấp giọng nói: “Nàng sẽ không trở về nữa đâu.”

Cặp mắt hần yên lặng như ao tù nước đọng. Không hiểu sao Lạc Bình Xuyên lại nghĩ tới hai chữ: “Hoang Vu”.

PHƯƠNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

Quyển 3

Chương 57: Tiến Về Phía Nam

Chương 58: Lâm Phong

Chương 59: Khoảng Cách Chỉ Là Một Cái Xoay Người

Chương 60: Gặp Lại Lăng Tiêu

Chương 61: Yến Tiệc Đau Lòng

Chương 62: Trầm Thích Nàng!

Chương 63: Đau Lòng

Chương 64: Ăn Cướp

Chương 65: Chiến Hỏa

Chương 66: Ai Mới Là Vương? (Thượng)

Chương 67: Ai Mới Là Vương (Hạ)

Chương 68: Chán Ghét

Chương 69: Năm Mơ Cũng Là Xa Xi

Chương 70: Khóc Thầm

Chương 71: Đường Chết

Chương 72: Bên Bờ Vực Thẳm

Chương 73: Hi Vọng

Chương 74: Biên Giới Chiến Loạn

Chương 75: Mộng Tưởng

Chương 76: Mộng Vỡ

Chương 77: Nhược Nguyệt

Chương 78: Vứt Bỏ Quân Doanh

Chương 79: Chạy Trốn

Chương 80: Tiến Vào Hoàng Cung

Chương 81: Dấu Vết Một Bàn Tay

Chương 82: Phá Thành

Chương 83: Ly Biệt

Chương 84: Sừng Sừng Như Núi

Chương 85: Một Nửa Sinh Mệnh Khác

Chương 86: Bì Ngạn

Chương 87: Phù Thế Năm Xưa

Chương 88: Sinh

Chương 89: Gặp Lại Lưu Tịch

: Quyển 3 - Chương 90

Chương 91: Đại Kết Cục

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57

Tiến Về Phía Nam

> “Ta đã nghĩ rằng cô sẽ nói với Vương để xử trí ta?” Lỗ Hãn nhìn trời nói với Trữ Hạ. “Ta đã suýt nữa giết cô còn gì.”

“Ta hận người không phải vì người suýt giết ta.” Ngón tay Trữ Hạ vuốt trên bờm của Tiểu Tam, nói: “Mà vì người giết hãn.”

“Hãn là đào binh.” Lỗ Hãn nhướn mày, tinh tế quan sát nét mặt nàng.

“Phải.” Trữ Hạ nhẹ gật đầu. “Nhưng hãn có phải đào binh hay không thì liên quan gì tới ta?”

Lỗ Hãn cười, không nói gì.

“Người sẽ chết trên tay ta.” Lời của nàng nhẹ nhàng mà kiên định.

“Tốt, tiểu mỹ nhân, ta chờ mong đấy.” Lỗ Hãn cười to, coi như việc chẳng có gì đáng lo ngại.

“Chỉ là cho người sống lâu thêm một chút mà thôi.” Trữ Hạ nói, quay đầu sang nhìn hãn.

“Thế thì phải đa tạ cô rồi.”

“Dù sao người cũng không muốn sống rồi mà.” Nàng cười mà như không cười.

Lỗ Hãn sững sờ.

“Sống so với chết càng thống khổ hơn, không phải sao?” Trữ Hạ cười khê, trong nháy mắt này thiên địa hào quang như tụ lại quanh nàng, khiến người ta không thể nào rời mắt đi được.

“Tiểu mỹ nhân, cô thật sự giỏi kể chuyện cười đấy.” Lỗ Hãn bày ra vẻ mặt trào phúng.

“Ta thấy sự tuyệt vọng trong mắt người.” Trữ Hạ ngẩng đầu. “Chúng ta cũng giống nhau thôi.”

Mới rời Hạ viên nửa ngày, vừa vào quán rượu ở thị trấn ven đường, còn chưa ngồi nóng mông thì bọn họ đã gặp nhóm sát thủ đầu tiên.

Dù trên đường Trữ Hạ luôn mắt to trừng mắt nhỏ với Lỗ Hãn, lúc nào cũng tìm cơ hội giết hãn, thế nhưng vào thời điểm này Lỗ Hãn vẫn rất anh dũng bảo hộ cho nàng.

Mười tên sát thủ vây quanh họ trong quán rượu, những khách nhân trong quán đã bị dọa chạy mất, chướng quày cũng núp dưới gầm bàn run rẩy.

“Cô thật sự đúng là người mang họa tới đây.” Lỗ Hãn lườm Trữ Hạ. “Lai lịch chúng thế nào?”

Trữ Hạ cũng kỳ quái, đến cùng là ai muốn giết nàng chứ?

Đúng, là giết, không phải bắt sống.

“Không biết.” Trữ Hạ vô tội nhìn Lỗ Hãn, lại cười nhẹ: “Anh hùng, cố gắng đứng vững đây.”

Lỗ Hãn không nghĩ nữ nhân này vào thời điểm này còn có thể nói đùa. Hãn nghiêng người tránh một đao bổ tới, lui đến chân tường, bảo vệ Trữ Hạ ở sau lưng, còn tranh thủ lúc rảnh tay quay đầu trừng mắt với nàng. “Lúc ta bắt cô cũng phát hiện kẻ khác đuổi giết, thế mà cô lại không biết!”

“Bốn cô nương thiên hạ đệ nhất mị lực!” Trữ Hạ nhớ tới ngày đó, trong lòng lại sinh hận ý, giơ ngón tay đâm hãn một phát từ đằng sau.”

“Con mẹ nó! Cô muốn chết à?” Lỗ Hãn đỡ một đao của thích khách bên cạnh, mang theo Trữ Hạ nhảy ra khỏi cửa sổ, cố gắng khắc chế cảm xúc muốn quay lại chém cho nàng một đao.

“Không muốn chết đâu. Ta còn muốn giữ lại mạng để giết người.” Trữ Hạ cũng hiểu ý đồ của hãn. Cửa sổ trong lầu lầu hướng ra ngoài chuồng ngựa. Tiểu Tam đang nghỉ ngơi ở đó. Chỉ cần cười Tiểu Tam, những người này không bao giờ đuổi kịp.

“Đi mau, ta sẽ ngăn bọn hãn lại!” Đến cửa sổ, Lỗ Hãn đẩy Trữ Hạ một cái rồi quét ngang một đao về phía bọn sát thủ.

Trữ Hạ cũng không suy nghĩ nhiều mà nhảy xuống, đằng sau là tiếng đao thương va chạm rít tai.

Lỗ Hãn một địch mười chắc không có khả năng toàn thân trở ra, nhưng chỉ cần hãn mở ra được đường sống thì bọn sát thủ cũng không để ý tới hãn nữa. Dù sao nàng mới là mục tiêu của chúng.

Kéo dây cương của Tiểu Tam, mở cửa, Trữ Hạ nhảy lên lưng ngựa và phóng ra ngoài, đồng thời nghe thấy thanh âm ồn ào phía sau.

Lỗ Hãn là người thông minh, hãn sẽ không liều chết để bảo vệ nàng. Hãn chỉ cần kéo dài một chút là được rồi.

Chỉ cần một chút là đã đủ để nàng toàn mạng. Ngựa bình thường vốn không đuổi kịp Tiểu Tam.

Tiểu Tam chạy nhanh trên đường, nhiều lần suýt đâm phải người khác. Một người một đường rất cuộc cũng chạy ra được tới cửa nam của thành, vội chạy vào quan đạo.

Tiếng vó ngựa xa dần, Trữ Hạ nhẹ nhàng thở ra, mà Tiểu Tam thì đang hưng phấn nên cũng không dừng lại. Tiểu Tam đã quen trải qua nhiều lần chạy trốn thế này rồi.

Ngày nắng, bầu trời xanh thẳm. Trữ Hạ vỗ vỗ bờm Tiểu Tam để nó chạy chậm lại, nàng còn muốn giữ thể lực để đối phó với các tình huống ngoài ý muốn khác.

Hôm nay đã không thể trở về được nữa, mà những người kia không đuổi được nàng thì sẽ bố trí mai phục một đường hướng tây.

Trữ Hạ ngẩng đầu nhìn mặt trời, nghĩ nghĩ, có lẽ đi xuống phía nam cũng không tệ. Vượt qua Hán Thống rồi lộn trở về Bang Thập. Tuy như vậy sẽ tốn lộ phí, thời gian tốn gấp ba, nhưng có lẽ như thế sẽ an toàn hơn.

Nếu nàng còn rơi vào tay đám sát thủ thì chắc chắn sẽ chết.

Trữ Hạ thò tay vào trong áo sờ ngọc bội của A Mộc Đồ, cười khê, vận mệnh thật sự đúng là thứ kỳ quái.

Đó là một gian phòng xa xỉ, đỉnh phòng đính ngọc xanh như bầu trời, khung giường bằng vàng, tư lụa tím cao cấp làm màn che, vách tường dùng nước sơn hỗn hợp kim phấn, đầu giường nạm bạch ngọc, cuối giường trang trí san hô...

Lại đưa mắt nhìn trong phòng, bắt mắt nhất chính là một cái bàn Cảnh Thái Lam hoa lệ, trên bàn đầy châu báu. Một người tóc đen dài đang ngồi

đó nghiên cứu cái gì đó trong tay, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra tiếng tán thưởng.

Đây là thế giới nào vậy? Hẳn thành tiên rồi sao?

Lưu Tịch muốn động nhưng cả người lập tức truyền tới đau đớn vô hạn làm hắn không khỏi bật ra tiếng rên rỉ.

A, đau nhức thế này tức là chưa chết rồi. Nghe nói người chết sẽ không còn đau đớn đấy.

Cái đầu tóc đen nghe thấy tiếng hắn thì ngẩng đầu lên, là một gương mặt tuấn tú. Vừa thấy Lưu Tịch đã tỉnh, tiểu tử kia nhảy tới, ánh mắt vừa nhìn tới đã ngây dại ra, sau nửa ngày mới vui vẻ sờ sờ cánh mũi, nói: “Mỹ nhân tỉnh rồi sao?”

Đã quá quen với vẻ kinh diễm của người khác rồi, nhưng khuôn mặt trước mặt này lại làm cho hắn run rẩy.

Là quá nhớ nhung sao? Vì sao kẻ này lại có dáng vẻ say mê hấp dẫn của nàng vậy?

“Này này, bốn thiesu gia gặp người người thích, gặp hoa hoa nở, không nghĩ ngay cả mỹ nhân người vừa thấy cũng yêu rồi hả?” Thiếu niên du côn vân vê cằm, nụ cười đen tối.

Lưu Tịch ngây dại, ngay cả điệu đùa bỡn cũng giống như đúc.

“Này?” Thiếu niên thấy Lưu Tịch vẫn một vẻ si tình nhìn mình thì thò tay vỗ nhẹ lên mặt hắn, tự nhủ: “Không phải chứ... Một mỹ nhân thế này mà... bị ngốc sao? Phải làm sao bây giờ?”

“Ta không phải người ngốc.” Lưu Tịch nhíu mày, thu lại ánh mắt, muốn thử động tay chân nhưng lại thấy cả người đau nhức rã rời.

“Đừng lộn xộn nữa. Xương cốt trên người người gãy nhiều lắm đấy.” Thiếu niên lắc đầu. “Người có biết ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền thuốc men để chữa thương thế cho người không hả?”

Lưu Tịch không để ý tới hắn.

Thiếu niên nóng nảy: “Này, người thật là kỳ quái, còn nói mình không ngốc sao? Ngay cả một câu cảm ơn cũng không biết à?”

Lưu Tịch bình tĩnh đáp: “Cảm ơn!”

“...” Thiếu niên đứng dần ra tại chỗ, sau đó dờ khóc dờ cười nói tiếp.
“Ta là Gia Long, tên người là gì?”

“Lưu Tịch.” Mặt không cảm xúc.

“...” Thiếu niên híp mắt lại. “Ta nói này, người bình thường khi tỉnh lại thì câu đầu tiên hỏi sẽ là ‘Ta đang ở đâu?’, ‘Ta không chết sao?’, hoặc là ‘Người là ai?’ có đúng không?”

“Nếu ta chết rồi thì người đang nói chuyện với ai?” Lưu Tịch không nhìn được nhìn hấn một cái.

Thật sự quá giống nàng!

“Người thật chẳng thú vị gì cả!” Thiếu niên liếc mắt nhìn hấn, nhàm chán quay trở lại bàn châu báu.

Thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt như quan ngọc, tóc như lụa đen. Tuy ngôn ngữ hành vi hơi phóng túng nhưng theo động tác giơ tay nhắc chân cũng có thể thấy hấn từ nhỏ được giáo dục khá tốt.

Ánh mắt của hấn dù có bắt chước thế nào cũng không thể bắt chước được, giống hệt như nàng vậy.

“Người là ai?” Lưu Tịch hỏi.

Thiếu niên quay đầu cười gian: “Hắc hắc, muốn biết sao, bổn thiếu gia không nói cho người đấy.”

“...” Tính cũng xấu y như nàng.

Thiếu niên này dù thích đùa dai nhưng bản tính lại không xấu. Lưu Tịch được hấn chăm sóc bằng toàn những dược liệu quý báu nên tốc độ hồi phục cũng rất nhanh.

Sau đó hấn biết thiếu niên này là người thừa kế của gia đình giàu nhất Khế Sa – Lê gia. Lưu Tịch cũng được gặp mẫu thân của thiếu niên này, một phụ nhân trung niên dịu dàng như nước, nhẹ nhàng khoan khoái như gió mát mùa hè, rõ ràng không hề giống với đứa con trai xem tiền như mạng của mình. Nàng chỉ có mình hấn nên nuông chiều thành một kẻ tính tình quái dị vô cùng.

Thiếu niên này rất thích Lưu Tịch, hay nói cách khác là rất thích gần gũi Lưu Tịch.

Lúc Lưu Tịch rơi xuống vách núi, bên dưới là một hồ nước sâu. Hắn hôn mê theo dòng nước chảy tới một bãi cạn trong phạm vi sơn trang, được Gia Long lúc ấy đang đi săn cứu được.

Lúc cứu hẳn lên, Lưu Tịch vì mất máu nhiều đã hôn mê sâu. Chỉ cần chậm thêm chút nữa là hẳn cũng không có cơ hội mở mắt ra nhìn cuộc đời này nữa rồi.

Hoặc đây cũng là duyên phận. Gia Long hay nói với hắn: “Mỹ nhân này, người nhanh đứng dậy đi lại đi, như thế mới có thể báo đáp được đại ân đại đức của bốn thiếu gia đối với người. Bốn thiếu gia đã đầu tư rất nhiều bạc vào người rồi, người không thể không trả lại cho ta thiếu một phần được.”

Mỗi lần như thế, Lưu Tịch đều không thèm để ý tới hắn.

Gia Long tương lai là chủ gia đình giàu có rồi mà vẫn như cái thần giữ của.

Sơn trang này có tên là Gia Nham, ba mặt nước bao quanh, một mặt là vách núi, phúc địa động thiên, gió trăng mệnh mang. Bởi vì địa thế hiểm trở nên ít có người tới đây, cũng không sợ bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, thật là một nơi tốt để tĩnh dưỡng.

“Thương thế khỏi rồi ta sẽ đi.” Lưu Tịch ngồi trên một tảng đá gần mép nước nhìn ráng mây ở hướng tây, nói.

“Tốt, ta đi với người.” Gia Long vung tay áo, xắn ống quần lội xuống bắt cá.

“...” Lưu Tịch hí hí mắt. “Không cho theo.”

Gia Long nháy dựng lên, duỗi ngón tay chỉ thẳng vào Lưu Tịch: “Người! Có biết người thiếu ta bao nhiêu tiền không? Đến đây, chúng ta tính toán một chút, tiền thuốc men, phí nấu ăn, phí ăn ở, bốn công tử trò chuyện với người cũng cần phải tính phí...”

“Ta sẽ trả lại người.” Lưu Tịch ngắt lời hắn.

“Người lấy cái gì trả?” Lỗ mũi Gia Long bốc lên khí. “Còn tiền lãi nữa. Tiền lãi của ta nữa thì sao, đem bán người đi cũng không đủ.”

“...” Đây không phải là vợ vét tài sản sao?

Gia Long hết dùng lý lại tới nói tình: “Mỹ nhân à, người biết rõ ta mấy ngày nay chăm sóc cho người vất vả cỡ nào rồi, cũng chỉ vì mong người

mau chóng khỏe mạnh, vui vẻ. Thế nhưng người đối đãi với ta thế này sao? Vừa khỏi liền muốn đi?”

Gia Long tiếp tục nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, ai oán nói: “Người cứ thế mà đi, vất bỏ ta sao? Tiền người thiếu nợ ta, ta cũng không nhắc người trả, nhưng người ngay cả liếc ta một cái cũng không thèm...”

Lưu Tịch khỏe mắt run rẩy, vội vàng ngắt lời hẳn: “Rốt cuộc người muốn cái gì?”

Gia Long trở mặt như lật sách: “Muốn theo người đi chơi!”

“Ta không đi chơi!” Lưu Tịch nhẫn nại giải thích, đứa nhỏ này đúng là khó dạy.

“Người bị một kiếm đâm xuyên qua xương tỳ bà.” La Long tay chống nạnh, cười xấu xa. “Có lẽ là người bị kẻ thù đuổi giết đúng không? Nếu không có bốn thiếu gia bảo vệ, mỹ nhân người sao có thể đối phó được đám nam nhân đâm đặng, hèn mọn, bỉ ổi trên giang hồ hả?”

Lưu Tịch hít sâu một hơi, đứng dậy.

Tiểu tử này xem ra không thể thuyết phục bằng miệng được rồi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58

Lâm Phong

> Giữa hè, hoa nở rộ khắp núi, cỏ thơm thoang thoảng, liễu xanh như tơ.

Trên biên cảnh, những phiên chợ mậu dịch không còn phồn hoa như ngày xưa, chỉ có vài cửa hàng cung cấp vật dụng hằng ngày mà thôi. Người đi qua càng ít, khách sạn cũng càng ít, cho nên sinh ý chẳng có bao nhiêu.

Trữ Hạ dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn rất có nhịp điệu, nàng đang đợi tiêu nhị mang món ăn lên.

Bên đường có rất nhiều đĩa nhỏ ăn mỳ, đây là hậu quả do chiến tranh mang lại. Vừa mới khai chiến mà đã xuất hiện nhiều ăn mỳ như thế, nếu chiến sự kéo dài, không biết sẽ còn bao nhiêu người nữa trôi dạt khắp nơi?

Nhẹ nhàng chiếc nhẫn trên ngón tay cái, Trữ Hạ nhớ tới lời của nam nhân kia: “Ta phải bảo vệ bọn họ...”

Dân chúng là người vô tội, từng tánh mạng đều vô cùng quý trọng.

Trữ Hạ mờ mịt nhìn đường vắng nhỏ trên nhẫn, có phải nàng sai rồi hay không?

Cho dù hãn dùng nàng để đổi lấy viện binh của Bang Thập, nhưng Trữ Hạ so với vô số tính mạng của dân chúng Hán Thống thì thật sự quá nhỏ bé. Đợi nàng gặp được Lôi Nhược Nguyệt, Bang Thập lui binh, tây tuyến Khế Sa có thể bảo trụ, có phải Hán Thống sẽ lâm vào khốn cảnh không?

Nàng không nghĩ mình lại có thể ảnh hưởng tới chiến cuộc nhiều như thế. Một người ngay cả mạng sống của mình có thể kéo dài bao lâu cũng không biết, vậy mà lại ảnh hưởng tới nhiều tính mạng con người như thế!

Một đám trẻ con ăn mỳ tranh giành bên đường khiến Trữ Hạ không khỏi chú ý.

Đám trẻ ăn mỳ tụ tập thành một nhóm đang cùng nhau đấm đá một đứa ở giữa. Không cần hỏi nàng cũng biết bọn chúng làm gì, bởi vì nàng cũng từng cải trang thành ăn mỳ, cũng từng trải qua tình cảnh tương tự.

Cầm lên một cái bánh bao nóng hổi vừa được mang ra, ném đi.

Cáo nạm bao đập ngay vào mũi một đứa đang quay lưng về phía nàng.

Đứa bé túm lấy mũi kêu lên: “Ai đánh ta?” sau đó nhìn quanh một vòng, ánh mắt sững sờ, ngần ngại mà nhìn cái bánh bao trên mặt đất.

Còn bốc hơi nóng đó!

Nó nhặt lên, vội nhét vào miệng, vừa vặn bị một đồng bạn nhìn thấy. Đứa bé vừa nhìn bánh bao vừa nuốt nước miếng, lại đưa mắt nhìn xung quanh xem còn cái nào không?

Trữ Hạ gọi tiểu nhị cầm thêm một đĩa bánh bao lớn ra, từ cửa sổ vẫy vẫy tay với bọn chúng, sau đó đặt bánh bao ở trên cửa sổ, nhìn bọn chúng tranh nhau ăn.

Nhóm trẻ con nhìn thấy bánh bao liền mặc kệ kẻ đang bị mình đánh. Lúc này Trữ Hạ mới nhìn rõ đó là một đứa trẻ chừng sáu, bảy tuổi.

Toàn thân nó bê bết bùn đất, đã không còn nhìn ra màu sắc nguyên thủy của quần áo. Trên người dường như bị thương nên lúc nó đứng dậy hơi lảo đảo, trên mặt còn có vết máu đã khô, không biết là máu của nó hay của người khác.

Trong tay nó cầm cái gì đó, vội vàng nhét vào ngực giống như bảo bối, sau đó mới ngẩng đầu nhìn, vừa vặn gặp được ánh mắt của Trữ Hạ. Nó lau vết máu ở khóe miệng, lạnh lùng nhìn nàng.

Một đôi mắt thật trong sáng! Không giống với đám ăn mỳ trẻ con kia, dù có lẫn trong đám người thì liếc mắt cũng có thể nhận ra.

Trữ Hạ nở nụ cười, chỉ chỉ thịt ba chỉ và gà quay ở trên bàn mà tiểu nhị vừa mang ra rồi ngoắc ngoắc tay với nó.

Đứa bé sững sờ, sau đó cảnh giác nhìn nàng, nuốt một ngụm nước bọt, rồi cuộc vẫn tiến tới.

Thường thì tiểu nhị sẽ không cho đám ăn mày vào trong này, nhưng chuyện vừa rồi bọn họ cũng đã thấy, nếu Trữ Hạ đã là khách lớn thì bọn họ cũng rất thoải mái muốn khách quan ăn nhiều thêm một chút.

Đám trẻ con kia thấy đứa bé được Trữ Hạ gọi vào quán thì thi nhau nuốt nước miếng, có đứa bạo gan ghé vào cửa sổ xem liền bị tiểu nhị hung dữ đuổi đi.

Đứa bé ngồi xuống, mắt nhìn Trữ Hạ không chớp.

“Đói thì ăn đi.” Trữ Hạ đưa đĩa cho nó, cố gắng nói nhẹ nhàng với nó.

Lúc đấy đứa bé mới cầm đĩa lên ăn như hổ đói.

Đứa bé này dù mặc quần áo rách rưới nhưng vẫn có thể thấy rõ tơ bạc thêu ở ống tay áo. Nó ăn rất nhanh, rõ ràng là đã đói sắp chết, thế nhưng tư thế cầm đĩa bưng bát lại rất đoan chính. Lưng nó thẳng tắp, chân xếp bằng. Mà gương mặt nó cũng không gầy guộc như đám trẻ ăn mày kia mà rõ ràng thấy phúng phính như bánh bao nhỏ.

Mấu chốt nhất là ánh mắt nó vô cùng sắc bén.

Trên cơ bản có thể kết luận đứa nhỏ này là con nhà giàu, không biết vì chiến tranh hay lý do gì mà gặp nạn. Thời gian có lẽ cũng không dài, tối đa chỉ một tháng mà thôi. Nếu không cho dù ánh mắt sáng nhưng người cũng sẽ đói thành da bọc xương.

Tay hắn cầm đĩa cũng không quá thuận tiện, có chút máu chảy ra bao trùm lên vết máu đã khô từ trước, không biết có vết thương cũ không, cũng không biết có bị thương gân cốt không nữa.

Trữ Hạ yên lặng nhìn nó ăn no, để đĩa xuống, lúc này mới hỏi: “Tên đệ là gì?”

Đứa bé không nói chuyện, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm, cảnh giác vô cùng.

Trữ Hạ cười: “Không nói cũng được, ăn no rồi thì có thể đi.”

Trong mắt đứa bé hiện ra vẻ kinh ngạc, nhanh nhúu lông mày, lại nhìn nàng chăm chăm.

Trữ Hạ không để ý tới nó nữa, bắt đầu ăn cơm.

Bỗng nhiên đứa bé nắm lấy tay Trữ Hạ, dọa cho nàng đánh rơi cả đĩa xuống đất.

“Sao thế?” Trữ Hạ hỏi.

“Cái này...” Đứa bé nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Trữ Hạ, mặt trắng bệch.

“Đệ muốn sao?” Trữ Hạ rút tay về, hỏi. Nhìn tư thái này của hắn, dù muốn cướp hay trộm cũng đều còn non lắm.

Đứa bé ngây ngốc nhìn một hồi, sau đó mới phục hồi tinh thần, lắc đầu: “Không phải.”

Trữ Hạ ngưng mày, không phải thì sao lại kích động như thế làm gì?

Đợi nàng ăn xong, muốn đứng dậy trả tiền, nó mới mở miệng: “Lâm Phong.”

Gì cơ?” Trữ Hạ sững sờ, đứa nhỏ này nói tiếng Khế Sa có vẻ không lưu loát, nghe như không phải người địa phương.

“Tên của ta là Lâm Phong. Lâm Phong trong ngọc thụ lâm phong.” Đứa bé nói lại một lần, thần sắc có vẻ như đã không giống như thấy kẻ địch nữa, mang theo một chút tò mò.

“Lâm Phong. Tên rất hay.” Nhưng so với cảnh giới ngọc thụ lâm phong thì còn xa lắm.

Trữ Hạ sờ sờ đầu nó, hỏi: “Theo ta đi ư?”

Lâm Phong lại nhíu mày. Cái nhíu mày của nó làm Trữ Hạ đột nhiên nghĩ tới A Mộc Đồ.

Một cảm giác mơ hồ, dường như rất giống nhau!

Hay là tại nàng nhớ hắn?

Lắc lắc đầu, nhớ cái gì mà nhớ, chắc nàng điên rồi.

“Huynh muốn đi đâu?” Lâm Phong cau mày hỏi. (DG: Trữ Hạ đang giả nam trang: D)

Trữ Hạ đưa tay xoa xoa lông mày nó, cười: “Đừng có giống như ông cụ non thế, phải cười nhiều thì người ta mới thích.”

Vì cái tiểu chút chút này mà Trữ Hạ đành thuê một phòng trọ, sau đó sai tiểu nhị mang tới thuốc trị thương ngoài da và một thùng nước tắm, giúp nó sửa soạn một chút.

Quần áo bản được cởi ra nhưng hắn vẫn cất lại cẩn thận, dường như giấu cái gì đó trong quần áo. Trữ Hạ nhàm chán quay đầu đi, nàng cũng chẳng

buồn tò mò bảo bối của lũ trẻ con làm gì.

Lâm Phong như quen với việc được người khác hầu hạ tắm rửa nên hẳn rất hưởng thụ việc Trữ Hạ tắm cho mình.

Rửa sạch những vết bầm đen trên người nó xong, Trữ Hạ cẩn thận quan sát thân thể của Lâm Phong, thấy không có vết thương ngoài da nhưng cả người không ít vết bầm tím. Trên mặt cũng có một vết bầm xanh lại, khoe miệng rách ra, đầu gối trầy xước, ngón tay cũng bị thương trong trận quần ẩu vừa rồi.

Ngón tay bị thương như thế mà còn cố gắng cầm đũa ăn, đứa nhỏ này chắc phải cố gắng lắm?

Trữ Hạ vừa lau người cho nó vừa cảm than. Nàng nhẹ nhàng thổi miệng vết thương, bôi thuốc bột, sau đó dùng băng sạch băng bó lại. Nàng nhìn nó, chỉ thấy nó cắn chặt răng, mặt tái nhợt, toàn thân run lên, thế nhưng gan lì không kêu một tiếng nào.

Trữ Hạ cầm tay hắn, tay kia thì vỗ nhẹ lên mặt hắn, cười: “Tốt rồi!”

Tắm rửa sạch sẽ, lại thay cho hắn một bộ đồ mới, thoạt nhìn đúng là một đứa bé trắng trẻo đáng yêu. Nếu như không có vết thương trên mặt kia, nàng thật muốn véo một cái.

Chỉ có ánh mắt hung hăng của nó là không đáng yêu chút nào.

Thế nhưng nó cũng khá giống Xuyên Trữ. Khi còn bé, Xuyên Trữ đúng thật chẳng đáng yêu chút nào.

Trong lòng nàng không khỏi mềm nhũn, xoa xoa đầu hắn, dịu dàng nói: “Nói cho tỷ tỷ nghe, đệ ở chỗ nào ra vậy? Muốn đi đâu? Nghe giọng đệ không phải người địa phương? Thất lạc người nhà sao?”

Lâm Phong trợn tròn mắt, nhìn Trữ Hạ từ đầu tới chân, lại nhìn từ chân lên đầu, sau đó cả kinh hỏi: “Tỷ là... nữ?”

A...

Ha ha...

Ha ha ha...

Chuyện cười này thật chẳng buồn cười tí nào!

Khóe mắt Trữ Hạ run rẩy, sau đó gật đầu: “Đúng, tỷ tỷ là nữ mặc nam trang.”

Ánh mắt Lâm Phong trượt từ mặt xuống ngực nàng...

Trữ Hạ đánh lên ót nó, quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta dùng vải quấn lại!”

Lâm Phong lập tức xoay người chui vào chăn, mặt đỏ bừng. Không phải vì ngực Trữ Hạ, là là... Nó phát hiện mình vừa bị một nữ nhân nhìn hết từ đầu tới chân.

“Trốn cái gì mà trốn. Chỗ nào mà ta chẳng xem rồi.” Trữ Hạ kéo chăn ra làm động tới cái tay đau của nó đang giữ chặt chăn, làm cho nó đau tới nhe răng trợn mắt.

“Người... nữ nhân này!” Lâm Phong vừa ngượng vừa tức. “Người...”

“Ta làm sao?” Trữ Hạ cười lạnh. “Ta lớn hơn một chút thì có thể làm mẹ người rồi.”

Nói tới mẹ, Lâm Phong cứng người lại, lông mi run run, không nói gì.

Trữ Hạ sững sờ, cẩn thận hỏi: “Mẹ đệ... Mất rồi sao?”

Lâm Phong gào lên: “Mẹ tử mới mất ấy!”

Trữ Hạ gật đầu: “Mẹ tử mất rồi.”

Lâm Phong nhìn nàng, một hồi sau mới hỏi: “Bây giờ tử định đi đâu?”

Trữ Hạ không nói gì, kéo tay nó sang một bên. Nó cũng không giãy dụa nữa, chỉ nâng chén trà lên uống.

Nàng vừa lau tóc cho nó, nói: “Đi chết!”

“Phốc!” Lâm Phong phun trà ra, ho sặc sụa.

Trữ Hạ nhìn bộ dáng chật vật của nó, bỗng nhiên bật cười, ra sức vò tóc nó rối bù lên.

“Tử...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phong đỏ bừng lên. “Đừng vò tóc ta!”

“Đệ muốn đi đâu? Nếu tiện đường ta có thể đưa đệ đi.” Trữ Hạ thu hồi vẻ đùa giỡn, nghiêm mặt nói.

“Chỗ rất xa.” Lâm Phong nhìn nàng, hai mắt lóe sáng. “Tử thật sự có thể đưa ta đi sao?”

“Này, đừng có coi thường lời hứa của ta.” Trữ Hạ trợn mắt.

“Mẹ đệ sai người đưa đệ tới Nam Cương tìm ông ngoại, nhưng giữa đường gặp phải cướp.” Lâm Phong vô tội kể, hẳn là hảo hảo tử, nó không

nói dối.

Trữ Hạ khẽ giật mình.

Nam Cương.

Có một nam tử từng nói muốn đưa nàng đi Nam Cương, sau đó lại đưa nàng tới đại sa mạc, cuối cùng về Giang Nam mở trà lâu.

Tâm như bị quất một cái, đau đớn tới khó thở.

“Vậy nhà của đệ ở đâu?” Nàng hỏi.

Lâm Phong giương mắt nhìn nàng, lại liếc tới chiếc nhẫn trên tay nàng, đáp: “Hán Thống.”

“Hán Thống?” Cái này thật ngoài ý muốn.

“Là dân vùng biên giới. Ngay ở biên cảnh.” Lâm Phong bổ sung. “Tỷ đưa ta tới Phiên thành là được, chỗ đó ở gần đây, Tứ thức của ta đang ở đó.”

“Phiên thành?” Trữ Hạ nghĩ nghĩ. “Chỗ đó bây giờ đang là chiến tranh mà.”

“Vậy sao?” Lâm Phong ngây ngô hỏi lại. “Ta không biết đấy.”

“...” Thật không biết nó ngốc thật hay giả ngốc nữa. Có lẽ người khác đã bị nó lừa rồi, nhưng Trữ Hạ nàng thì còn lâu.

Nhờ có Xuyên Trữ, đối với việc đối phó đám trẻ ranh này, nàng đã được tôi luyện thành lão làng rồi.

Nhưng mà đưa hãn tới đó cũng chẳng sao.

Dù sao nàng cũng đang định đi vòng qua Hán Thống để tới Bang Thập.

Dù sao... muốn chết cũng không cần gấp.

Trữ Hạ nhìn lên, nở nụ cười tự giễu.

Trữ Hạ và Lâm Phong cười trên Tiểu Tam, Tiểu Tam cũng không khó chịu.

Trữ Hạ phát hiện ra Tiểu Tam rất thích trẻ con.

Vỗ nhẹ lên lưng ngựa, Lâm Phong hỏi Trữ Hạ. “Ta còn chưa biết tên tỷ.”

“Chung Trữ Hạ.” Danh hào vang dội cỡ nào nha.

Trong mắt Lâm Phong hiện lên một tia sáng không dễ phát hiện, lại nhẹ gật đầu: “Vậy được rồi, Trữ Hạ, đưa ta tới Phiên thành rồi ta sẽ bảo Tứ thức

ta thưởng cho tỳ.”

Trữ Hạ lại gõ lên ót hăn, nói: “Nói chuyện thật không lễ phép chút nào.”

Lâm Phong ôm lấy đầu, quay ngoắt lại hung hăng trừng mắt với nàng.

“Trùng cái gì mà trùng!” Trữ Hạ ra vẻ còn muốn đánh.

Lâm Phong rụt cổ, quay đầu lại, trong miệng lầm bầm: “Chẳng khác nào Hồng tiểu nữu... Chẳng lẽ nữ nhân trên đời này đều giống nhau hết?”

“Đệ lầm bầm cái gì đó?” Trữ Hạ giơ ngón tay dí lên đầu nó, đoán chắc cũng không phải lời hay ho gì.

Lâm Phong gào lên một tiếng, che đầu cả giận mắng: “Ta thề sau này không thềm lấy vợ nữa.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59

Khoảng Cách Chỉ Là Một Cái Xoay Người

> Lưu Tịch nheo mắt, giơ tay lên chắn trên trán để ngăn ánh sáng chói mắt.

Xe ngựa dát vàng, quanh thân khảm nạm bảo thạch, tùy tiện cạy ra một khóa cũng thấy là trân phẩm. Màn xe làm bằng lụa đông châu, trần xe gắn một con đại điểu màu đỏ đậm không biết điêu khắc ra từ cái gì, dưới ánh mặt trời tất cả đều sáng lòa.

Đây là xe tám ngựa kéo, từ miệng của tên phá gia chi tử Gia Long nói thì các xe ngựa khác trong sơn trang đều thế này.

Được rồi, cứ coi như xe Hoàng Kim đi, nhưng sao phía sau còn có thêm một cái xe bốn ngựa kéo nữa?

Bại gia Gia Long đáp, bởi vì đại thiếu gia hẳn khi ăn mặc ngủ nghỉ đều phải có người hầu hạ.

Lưu Tịch rất cuộc không nhịn được, mắt híp lại thành một đường nhỏ, nói: “Vậy người ngồi xe ngựa của người, ta cưỡi ngựa là được rồi!”

“Không được!” Gia Long nhảy dựng lên. “Ta muốn theo người vào giang hồ.”

“Giang hồ cái đầu người.” Lưu Tịch dù tính tình ôn hòa cũng không nhịn được tiểu tử như đàn bà này nữa, giá có thể một đao giết chết hẳn là tốt nhất.

“Không, không, không!” Gia Long lắc đầu như trống bỏi. “Ta nói là thân thể của người tuy đã khôi phục rồi nhưng đại phu nói không thể vận động kịch liệt. Người xem bộ dáng này của người, dù người không đi trên chạc

người khác thì người ta cũng tới làm phiền người. Cho nên bốn thiếu gia phải đi theo bảo vệ người.”

“...” Lưu Tịch gượng cười, dùng cái xe dát vàng này bảo hộ hãn sao? Chẳng khác nào đồng dạc nói với cả thiên hạ: tới cướp ta đi, tới đây cướp ta đi! Nói tới trêu chọc thì cái thứ này mới là chọc mắt người ta đi. Đến lúc đó còn không biết ai bảo vệ ai.

Ánh mắt Lưu Tịch nhìn tới dáng người gầy gò kia, bắt chước hãn nói: “Bốn thiếu gia mới đi bảo hộ người ấy...”

“Này!” Gia Long không vui, kéo Lưu Tịch lại, rút ra một thanh kiếm giấu dưới gầm xe, đặc ý nói: “Nhìn đi, vũ khí ta cũng chuẩn bị rồi đây.”

Kiểm dài chừng một sải tay, rèn bằng thép, chuôi dát vàng, phần đuôi treo một kiếm tuệ màu vàng kết hình Phượng Hoàng, xem giá trị cũng không phải thấp. Thế nhưng giá trị nhất phải là vỏ kiếm.

Vỏ kiếm vô cùng hoa lệ, dùng vàng bọc lấy tử tinh thạch, mỗi đầu đều khảm phi thúy màu Bích lục... thật sự hợp tới tác phong phàm tục của Gia Long thiếu gia này.

Dùng cái này bảo vệ hãn sao? Không gây phiền toái hãn đã cảm ơn rồi.

Lưu Tịch nhìn vẻ mặt hí hửng của Gia Long, không khỏi thở dài, sau đó không nói gì nữa mà chỉ ngồi yên trên xe ngựa.

Gia Long tính tình như trẻ con, xe ngựa vừa rời khỏi sơn trang thì lập tức trở thành một con khỉ vô cùng hưng phấn, mãi sau mới xoa nhẹ mắt chìm vào giấc ngủ. Cũng may xe ngựa rất lớn, tùy ý hãn lăn lộn thế nào cũng được.

Mặc dù vật tùy thân của Gia Long luôn là vàng sáng chói lóa nhưng may mà quần áo của hãn không như thế. Hãn mặc một bộ đồ màu lam thêu chỉ kim tuyến được làm từ tơ lụa thượng đẳng khiến cho cả người một thân thanh nhã, tuyệt không có chút dung tục nào như sở thích tiền bạc của hãn. Hãn từ từ nhắm lại hai mắt như ngủ rồi, gò má hồng hồng rất đáng yêu.

Lúc tỉnh thì làm cho người hận không thể bóp chết hãn, nhưng lúc ngủ thì làm người ta vô cùng yêu thích, giống hết nàng.

Hai tay Lưu Tịch vươn ra, định chạm vào mặt hãn, nhưng sau đó cứng người lại, vội vàng rút lại.

Hắn thật sự điên rồi. Trong đầu toàn là hình ảnh của nàng, giờ nhìn người khác cũng thành nàng...

Trữ Hạ... Trữ Hạ...

Hắn nâng rèm xe ngựa lên, thò đầu ra, nhẹ nhàng hít thở.

Thực đau.

Nhớ nhưng một người thì ra đau lòng đến thế.

Người đứng nhìn nơi xa, lại không biết ta vẫn luôn đứng sau lưng người.

Lan Lợi Tư từng nói với hắn như thế, lúc đó hắn không hiểu, giờ thì hắn đã hiểu rồi.

Đây là một thứ tình yêu tuyệt vọng, không có kết cục, không thể quay đầu.

Vốn tưởng rằng không gặp sẽ không đau, nhưng thì ra vẫn đau như cũ. Chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đã muốn khóc rồi.

Cho nên, Lan Lợi Tư, người nhìn đi, ta cũng gặp báo ứng rồi.

Trời xanh không mây, cỏ cây thơm nồng, côn trùng kéo nhạc rền rĩ, trời cao và xa làm người ta có cảm giác khoáng đạt vô cùng.

“Trữ Hạ, tở nhìn đoàn xe kia xem!” Lâm Phong trong ngực Trữ Hạ đã thức dậy, tay chỉ về một hướng.

“Không lẽ phép. Phải gọi ta là tỷ tỷ.” Trữ Hạ gõ nhẹ nó một cái, rồi bỏ qua ánh mắt u oán của nó mà nhìn sang hướng nó vừa chỉ.

Mẹ kiếp. Là một cục vàng di động đấy.

“Rêu rao như thế mà không sợ bị cướp nhỉ?” Trữ Hạ nguyên rủa.

“Thổ phi Khế Sa nhiều lắm sao?” Lâm Phong hỏi.

“Không nhiều lắm.” Trữ Hạ trả lời, thủ đoạn thống trị của A Mộc Đồ rất tốt. “Đệ có nhìn thấy con chim to to màu đỏ trên nóc xe kia không?”

Lâm Phong cười lạnh: “Nói tỷ ngọc tỷ còn không nhận, đó không phải chim to, là phượng hoàng đấy.”

Trữ Hạ gõ liên tiếp mấy cái: “Lễ phép! Lễ phép!”

Đội xe đi tới trước mắt Trữ Hạ, đường cũng không lớn nên Trữ Hạ vỗ vỗ Tiểu Tam, nhường đường cho họ.

Ngoài trừ bên ngoài trang trí xoa hoa chói mắt, toàn bộ xe này cũng được trang hoàng thật hoa lệ.

“Oa, bảo thạch kia thật đẹp!” Trữ Hạ tán thưởng.

Xuyên Trữ thích nhất những thứ thế này, nếu nạy xuống một viên cho hẳn, hẳn nhất định rất vui vẻ.

Chỉ là... Nghĩ tới hẳn, Trữ Hạ ngẩng đầu thở dài... Nàng còn có thể tìm được hẳn ư?

Thanh âm thở dài của nàng rất nhẹ nhưng Lâm Phong vẫn cảm thấy, lờm nàng một cái: “Tỷ thích những đồ này sao? Nhà của ta có rất nhiều, trở về rồi ta sẽ đưa tỷ một ít.”

Cúi đầu nhìn Lâm Phong, Trữ Hạ vuốt vuốt tóc nó, cười: “Ngoan lắm. Con ta thật sự có hiếu.”

“Người gọi ai là con?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phong đỏ bừng, gạt tay Trữ Hạ ra, cả giận mắng: “Ta không phải con chó nhỏ, đừng có sờ đầu ta nữa!”

“Ta thích sờ thì sờ đấy!” Trữ Hạ cười ha ha, tiếp tục vò cái đầu của nó.

Lúc xe ngựa chạy qua, nàng cười rất tùy ý.

Lưu Tịch mạnh mẽ ngẩng phắt đầu lên, lông mi run rẩy.

Sau đó lại chậm rãi rũ xuống, hẳn cười rộ lên tự giễu mình.

Hắn đã hết thuốc chữa rồi, ngay cả một thanh âm mà cũng có thể tưởng tượng thành nàng.

Một đời cô đơn, đàn gãy tình sầu, hoa có biết hay chẳng?

Đến chạng vạng tối, Trữ Hạ và Lâm Phong tới được một huyện thành nhỏ, thuê một khách sạn ngủ qua đêm.

Lúc gọi món ăn, Trữ Hạ hỏi tiểu nhị: “Từ đây tới Phiên thành còn bao xa nữa?”

Tiểu nhị cười đáp: “Không xa lắm. Từ nơi này, cứ đi về hướng đông nam, ba, bốn ngày là tới rồi. Nhưng chỗ đó bây giờ đang có chiến sự, hơn nữa hiện tại Hán Thống và Khế Sa đã trở mặt rồi, hai vị thật sự muốn tới đó sao?”

Trữ Hạ thoáng nhìn Lâm Phong, Lâm Phong đang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trữ Hạ nhú mày rồi nói với tiểu nhị: “Chút nữa mang đồ ăn lên phòng là được.”

“Được rồi khách quan, gian phòng của ngài ở lầu trên, xin mời.” Tiểu nhị nhanh nhẹn vắt cái khăn lên vai, vội vàng dẫn nàng đi.

Đêm đen, gió mạnh, thật tốt để giết người.

Lại nói, trời đêm hôm nay tuy không mây đen nhưng một chút ánh trăng cũng không có.

Ngọn đèn lập lòe lúc tối, lúc sáng.

Trữ Hạ nằm xuống, cũng không tắt đèn.

Lâm Phong nằng nặc đòi ngủ ở phòng khác, không muốn ngủ chung với nàng, nói nam nữ thụ thụ bất thân.

Nàng là con gái không ngại, hãnh lại làm như sẽ bị nàng số sang vậy.

Nghĩ tới đây, Trữ Hạ phì cười.

Nàng xuống giường, đẩy cửa sổ ra, một hồi gió mát lùa vào làm từng lỗ chân lông giãn nở hết cỡ. Nàng híp mắt, biểu lộ thích thú như đang vuốt ve một con mèo.

Bỗng một đạo nhân ảnh xuyên qua sân nhỏ dưới lầu, không biết là khách nhân hay là chủ quán.

Bầu trời dù không có trăng nhưng trong khách sạn vẫn đốt một ngọn đèn dầu.

Trữ Hạ ngồi vào trước bàn, rót một chén nước, nhìn ánh sáng ngọn đèn hắt trên nước, trong lòng run rẩy.

Năm nàng mười lăm tuổi, phụ vương nhận được bốn cái chén quýnh ngọc bằng phi thúy. Lúc ấy Trữ Hạ muốn, Xuyên Trữ cũng muốn, thế nên hai người sau khi thương lượng bèn chia đôi.

Đêm hôm đó, bọn nàng còn trộm vò rượu, kéo Lôi Nhược Nguyệt tới, thêm Tử Vụ lúc ấy cũng chạy tới, bốn người cùng uống rượu trong hậu hoa viên.

Ngày đó ánh sao lấp lánh như đom đóm trên đầu, mỗi người đều uống rất nhiều. Nằm trên bãi cỏ, mùi rượu cùng với hương hoa mùa xuân quyện lại với nhau, cùng với mùi hương nhàn nhạt trên người hãnh tiến vào lòng nàng. Khi đó, ánh mắt hãnh dịu dàng làm mọi thứ đều âm đậm thất sắc.

Ánh sao phản chiếu trong chén bích lục, so với cây trúc mùa hè trong vườn càng xanh hơn.

Sau đó, hắc nhẹ hôn nàng, giống như hương hoa nhẹ phiêu tán trong đêm.

Tay Trữ Hạ nhẹ trượt lên môi... Hôm nay chỗ này đã sớm không còn khí tức của hắc nữa rồi.

Bỗng nhiên ngọn đèn phập phều, ở cửa ra vào xuất hiện một thân ảnh, nàng còn chưa kịp đứng dậy thì một tên mặc đồ đen đã đẩy cửa phi vào.

Nàng không thấy hắc rút đao, chỉ thấy lưỡi đao lóe lên dưới ngọn đèn yếu ớt làm nàng phải nheo mắt lại.

Nhưng nàng cũng không phải lần đầu trải qua chuyện này, vì thế thanh thế nhanh lùi về sau, rút ra đoản kiếm giấu ở đầu giường. Còn chưa quay đầu lại đã nghe thấy tiếng gió rít bên tai, nàng tranh thủ thời gian hạ thấp người xuống, đoản kiếm vung ra. Tiếng vũ khí va vào nhau leng keng, chấn động mạnh tới nỗi nàng suýt buông kiếm.

Trữ Hạ chật vật nhảy sang một bên, vừa đứng vững thì người kia lại giết tới.

Mạc Lăng Tiêu chỉ dạy nàng tấn công, hắc nói tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất. Bởi với sức lực của nàng thì không thể nào phòng thủ nổi trước sức tấn công của một nam nhân, cho nên nàng chỉ có thể thừa dịp bất ngờ tấn công mới có cơ hội thắng.

Mà bây giờ đối phương lại muốn giết nàng, mỗi một đao đều là sát chiêu, nàng phải trốn thế nào đây?

Đối phương lại chém tới, Trữ Hạ không thể trốn kịp, chỉ có thể vung kiếm lấy cứng đối cứng. Không có gì bất ngờ xảy ra, hồ khẩu chấn động, đoản kiếm trong tay nàng rơi xuống, nàng chật vật ngã ngối xuống đất.

Ngọn đèn bị đao phong hắt tới, bùng lên sáng ngời, như thể tùy thời có thể tắt đi.

Hắc y nhân từng bước một tới gần, hai mắt lạnh lẽo, toàn thân đều là sát khí.

Hắc đứng trước người của nàng, lưng quay về phía ánh sáng, ánh vàng ám quanh thân hắc. Trữ Hạ nhìn thấy rõ ràng cả gân xanh nổi lên trên bàn tay cầm đao của hắc.

Đêm yên tĩnh tới mức nàng có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

Dưới lầu có chút động tĩnh nhưng rất nhỏ, Trữ Hạ cũng không mong nó có thể cứu mình.

Đại đao lại vung lên, bản năng cầu sinh trước khi chết của nàng cuối cùng cũng bùng phát. Trữ Hạ lắc mình, lão đảo thoát khỏi nhát chém kia, hướng chạy ra ngoài cửa.

Ai ngờ vừa tới cửa ra vào thì nàng lại vấp ngã, thân thể va vào vách tường ngoài hành lang.

Trong miệng rên lên một tiếng, nàng quay đầu nhìn lại. Hắc y nhân kia cũng không gấp, hẳn quay đầu lại, mang theo đao đi về phía nàng.

Chân của nàng dường như bị thương, đứng lên cũng không nổi... Nàng từng chút một lùi tới góc tường, cuối cùng cũng không trốn được nữa.

Nàng ngẩng đầu, cười sầu thảm.

Hôm nay Chung Trữ Hạ nàng lại chết ở đây, trong tay một gã sát thủ che mặt, thật là hy sinh quá vinh quang rồi.

Mặc dù chết thì có chút đáng tiếc, nhưng tốt xấu gì cũng không cô phụ một đêm khuya gió mát giết người này rồi.

Ha ha ha ha...

Nàng bật cười.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60

Gặp Lại Lăng Tiêu

> Đại đao được ngọn đèn phản quang, tên hắc y nhân chậm rãi giơ đao lên.

Ánh sáng lóe lên, nàng nhắm mắt lại.

Mặc dù nói là không sợ chết, thế nhưng lúc cái chết đến thật thì nàng lại sợ đấy.

Sợ chết không mất mặt, trên thế giới này có ai không sợ chết đâu? Chỉ là có nhiều kiểu chết, lúc này nàng cũng không còn thời gian để nghĩ xem chết thế này với nàng có phải chuyện may mắn hay không?

Sau đó, một thanh âm xuyên vào da thịt vang lên, một thứ chất lỏng nóng ấm phun lên mặt nàng.

“Keng!” Tiếng kim loại rơi xuống.

Xong rồi sao? Sao nàng không thấy đau?

Trữ Hạ cẩn thận mở mắt ra. Một khuôn mặt bị che kín chỉ hở ra hai mắt đang trợn ngược đổ gục xuống người nàng. Nàng giơ hai tay ra đẩy, còn gọi khẽ một tiếng.

Hắc y nhân ngã xuống bên chân nàng, lúc nàng mới thấy Lâm Phong đứng ở phía sau, toàn thân cứng đờ.

Tay Lâm Phong còn đang nắm chặt đoạn kiếm của nàng, đoạn kiếm xuyên qua người hắc y nhân từ sau lưng ra trước ngực hắn.

Chất lỏng ấm nóng vừa nãy chính là máu từ lồng ngực hắn phun ra.

Sắc mặt Lâm Phong tái nhợt, thở hỗn hển. Trữ Hạ cắn răng đứng dậy, đẩy hắc y nhân ra, một tay kéo hắn, nói: “Đi mau!”

Hai người chạy từ cầu thang tới hậu viện, ngọn đèn dầu lay lắt dần dao động mạnh hơn.

Lôi Tiểu Tam từ trong chuồng ngựa ra, Lâm Phong vừa chạy ra mở cửa thì một mũi tên bắn xẹt qua tai Trữ Hạ.

Bọn họ bị phát hiện rồi.

“Mau lên đây!” Trữ Hạ cúi người kéo Lâm Phong lên, Tiểu Tam hí vang một tiếng và tung vó bỏ chạy.

Chung quanh ẩn có người bao vây, cũng may số lượng không nhiều, thừa dịp đêm tối nên Tiểu Tam dễ dàng xông ra ngoài.

Sau lưng vẫn có người lén bắt tên, Trữ Hạ dán chặt người vào Lâm Phong để bảo vệ nó. Cũng may tốc độ của Tiểu Tam rất tốt nên cuối cùng nàng cũng có thể tìm được đường sống trong mạo hiểm. Chạy được không bao lâu, sau lưng đã không còn âm thanh huyên náo nữa.

“Xin lỗi.” Trữ Hạ xoa xoa đầu Lâm Phong. Nàng trách cứ chính mình, sao có thể chủ quan, quên rằng mình cũng đang bị người ta đuổi giết, đi theo nàng nó cũng sẽ bị liên lụy.

Lâm Phong sững sờ, sau nửa ngày mới nói: “Những người kia... là đuổi theo đệ đấy.”

“Sao” Trữ Hạ lắp bắp kinh hãi.

“Thật xin lỗi, đệ tưởng đã cắt đuôi được chúng rồi.” Lâm Phong thấp giọng nói. Trời tối nên mọi biểu hiện của nó đều được giấu vào bóng đêm.

“Bọn hản...”

“Bọn hản muốn tới bắt ta.” Lâm Phong nói.

Trữ Hạ hồi tưởng lại, vừa rồi mấy tiếng ồn ào kia hình như đúng là tiếng Hán Thống.

“Sao bọn chúng lại muốn bắt đệ?” Nàng hỏi.

“Bắt đệ để uy hiếp mẹ đệ và Tứ thúc.” Thanh âm của Lâm Phong rất nhỏ, sau đó yên lặng hản. Sự yên lặng này thật sự không nên xuất hiện trên người một đứa trẻ bảy tuổi. “Thả đệ ra thôi, đi cùng đệ tỷ cũng sẽ bị liên lụy đấy.”

“Không thả.” Trữ Hạ ôm chặt nó.

Ban đêm thật lạnh. Nàng chỉ có một mình, cái ôm này làm nàng thấy ấm áp hẳn.

“Trữ Hạ...” Thanh âm Lâm Phong hơi run rẩy.

“Phải gọi tử tử. Thực không biết lễ phép.” Trữ Hạ lấy từ trong bọc hành lý ra một cái áo choàng bọc cả hai người lại, nói tiếp: “Sắp tới Phiên thành rồi, cố gắng một chút.”

“Ừ!” Lâm Phong gật đầu, thanh âm nức nở, thò tay đến trước ngực, ôm chặt tay Trữ Hạ.

Nói không kinh hãi là giả dối. Sớm đoán được Lâm Phong không phải đứa trẻ bình thường, nhưng không ngờ lại phức tạp đến nhường này.

Nhưng không sao, dù sao bây giờ nàng cũng không thể bỏ lại nó được.

Hai người chạy suốt một đêm không dám dừng lại. Sáng sớm ngày tiếp theo, khi mặt trời dần lên xua tan đi đêm đen và giá lạnh, làm cho lòng người cũng cảm thấy một chút hi vọng.

Hi vọng là một thứ rất quan trọng, nhất là với một đứa trẻ.

Cho nên suốt đường đi Trữ Hạ luôn cố vũ hấn, dù những lời này nàng cũng không thể tin nổi.

Nhưng ít ra cũng phải cố mà sống. Nó còn trẻ như thế, nên sống sót đây.

Càng tiến vào địa phận Hán Thống càng cảm thấy dân chúng lầm than.

Tràng cảnh khốc liệt đó làm cho người ta căn bản không dám vào ở trong thành.

Đi suốt một ngày một đêm, Trữ Hạ cũng không nói cho Lâm Phong biết chân mình đã bị trật. Vốn chỉ là đau đớn nhỏ, nhưng suốt một chặng đường dài cưỡi ngựa, hiện tại đã đau vô cùng.

Đêm xuống, Trữ Hạ dựng tạm một cái lều ở bên ngoài thành. Lâm Phong không những hái về rất nhiều quả dại mà còn bắt được một con gà rừng.

Mùa hè thật tốt, vạn vật sinh sôi nảy nở rất nhanh.

Trữ Hạ cái khác không dám nói, nhưng khả năng nướng gà thật sự rất tốt. Quả dại có vị hơi chat, nàng vẫn cố ép ra chút nước tắm lên gà. Thật bất ngờ, gà nướng xong lại có mùi hương thơm ngát, vị ngon thần kỳ.

Gương mặt Trữ Hạ nửa đen nửa trắng, nhể nhại mồ hôi, tóc tai tán loạn, thế nhưng biểu lộ lại rất chuyên chú, rất đẹp mắt.

Lâm Phong nhìn nàng, nói: “Trữ Hạ, sau khi đưa ta về rồi, tỷ đừng đi nữa nhé!”

“Hả?” Nàng ngẩng đầu, hai mắt sáng như sao.

Lâm Phong lơ đãng nhìn tới chiếc nhẫn trên tay nàng, nói tiếp: “Nếu như không có chuyện gì quan trọng thì sau khi đưa ta tới Phiên thành, tỷ cũng ở lại đi.”

Trữ Hạ giật mình, cười đáp: “Không được. Ta có chuyện quan trọng lắm.

“Ừm.” Lâm Phong cúi đầu xé một miếng thịt gà ăn ngẫu nhiên.

Trữ Hạ vò đầu hăn, cười: “Không nữa xa ta hả?”

Lâm Phong không hề phản kháng, chỉ liếc nhìn nàng, nói: “Đúng thế, sẽ không được ăn gà nướng ngon thế này nữa.”

“Vậy thì ăn nhiều vào!” Trữ Hạ cười như gió xuân.

Lâm Phong lặng lẽ ăn đùi gà Trữ Hạ đưa cho, chợt nghe thấy tiếng vang ở đằng xa.

Trữ Hạ cảnh giác kéo Tiểu Tam đang uống nước ở bờ song lại, tay nắm chặt đoản kiếm.

Một đồng lửa chiếu sáng rõ thân ảnh của vài người từ trong rừng đi ra. Khi họ tới gần mới phát hiện ra đó là binh sĩ Hán Thống, xem ra là binh lính tuần tra gần đây.

Tiểu đội trưởng trẻ tuổi đi tuốt đằng trước thấy Trữ Hạ và Lâm Phong thì cũng hoảng sợ, ngăn người một lúc rồi mới hỏi: “Các người là ai?”

Lâm Phong còn chưa kịp mở miệng, Trữ Hạ bèn dùng tiếng Hán Thống đáp: “Dân chúng!”

Lâm Phong đưa mắt nhìn trời, làm gì có dân chúng nào nửa đêm không về nhà mà còn dắt ngựa ra đây nướng gà ăn vậy?

Sĩ quan kia đánh giá nàng từ trên xuống dưới, tay nắm trường thương không hề buông lỏng.

Lâm Phong nắm lấy tay Trữ Hạ, nói với sĩ quan kia: “Vì chiến loạn nên ta và tỷ tỷ tới Phiên thành gặp người thân, mới đi ngang qua nơi này.”

Trữ Hạ không tỏ thái độ gì, chỉ nhìn Lâm Phong. Tiểu tử này tới thời điểm mấu chốt đúng là phong độ bất phàm.

“Tỷ tỷ?” Sĩ quan trong lòng còn do dự nhưng đã nhẹ nhàng thở ra. Một nữ nhân và một đứa trẻ con cùng một con ngựa thì có thể có uy hiếp gì được.

“Đúng vậy, để tiện ra ngoài nên đành giả nam.” Trữ Hạ gật đầu, đưa lỗ tai cho hắn xem, còn cố gắng nháy mắt một cái. “Đại nhân xem, người ta là con gái đấy.”

“Các người tới phiên thành gặp ai? Chỗ đó hiện tại đều là nơi đóng quân của quân sĩ đấy.” Sĩ quan cau mày hỏi.

Lâm Phong ngừng một chút rồi nói: “Đại nhân Lưu Xa Thăng.”

Sĩ quan sững sờ. Đại danh của Lưu Xa Thăng đại nhân hắn từng nghe qua đấy, đó là người trước mặt hoàng thượng có thể nói được một hai câu.

“Đã vậy, hai vị theo chúng ta vào trong thành nghỉ ngơi thôi. Chờ bữa báo lên trên xong, ngày mai chúng ta phái người hộ tống hai vị tới Phiên thành.” Sĩ quan khiêm tốn nói. Hắn làm như vậy, nếu thực sự là người thân của đại nhân Lưu Xa Thăng, hắn coi như đã lập được công, còn nếu không phải cũng có thể lập tức bắt giữ.

“Không cần...”

“Được.”

Hai âm thanh cùng vang lên.

Lâm Phong quay đầu nhìn Trữ Hạ khẽ lắc đầu, tay nó cũng siết tay nàng chặt một chút, sau đó giả bộ ngây thơ nói: “Tỷ tỷ, vị đại ca này đã nói thế rồi, chúng ta cũng đừng khách khí nữa. Tỷ xem đêm ở bên ngoài thật không an toàn. Sớm nhìn thấy thúc thúc thì càng yên tâm.”

Trữ Hạ đỏ mồm hôi, thẳng ranh con này lại còn cố tình diễn kịch.

Dáng vẻ tươi cười ngây thơ của nó thật sự quá lừa người rồi. Thế nhưng nàng còn từng thấy nó giết người đấy.

“Cái đó... được thôi.” Nó đã nói thế, có khi cái vị Lưu đại nhân kia thực sự là thân thích của hắn đấy.

Trên thế giới này, có quan hệ bảo kê thật sự là rất tốt.

Vì vậy, sau khi được ăn no ngủ say, Trữ Hạ và Lâm Phong cũng được đổi sang ngồi xe ngựa tiếp tục lên đường.

Trữ Hạ dùng khăn bó chặt chân để giảm đau đớn. Vết thương này cũng nhẹ, có lẽ vài ngày sẽ khỏi.

Thế nhưng ba ngày sau, nơi bị thương cũng không những khá hơn mà còn sưng to thêm.

Cũng may là đã tới được Phiên thành.

Vốn Trữ Hạ định không đưa Lâm Phong vào thành, nhưng Lâm Phong lại kiên quyết giữ lấy nàng không chịu thả đi. Nó lấy cớ là sĩ quan kia đã báo cáo nàng là tỷ tỷ của nó, đi thì nó biết nói làm sao.

Trữ Hạ nghĩ thế cũng đúng, gặp Lưu đại nhân rồi nàng cũng có thể xin một chút thuốc mỡ để bôi lên vết sưng ở chân.

Vị đại nhân Lưu Xa Thăng kia ước chừng bốn mươi tuổi, vừa thấy hai người đã lấp bấp kinh hãi, sau đó cảnh giác nhìn Trữ Hạ, rồi kéo Lâm Phong lên nói chuyện.

Cái này cũng chẳng có gì, thế nhưng sao cách nói chuyện như đang cố gắng lấy lòng thằng nhãi con này vậy?

Một trưởng bối lại dùng thái độ này để nói chuyện với một văn bối thì đúng là kỳ quái đấy.

Trữ Hạ tập trung mọi tinh lực vào cái chân đau nên cũng không quá để ý tới bọn họ nữa. Sau khi thấy Lưu đại nhân kia vội vàng rời đi, Trữ Hạ hỏi Lâm Phong: “Hắn thật sự là thân thích của đệ à?”

“Không phải.” Lâm Phong thành thực trả lời.

“Vậy đó là...?”

“Là bộ hạ của Tứ thúc.”

“Ừ.” Trữ Hạ gật đầu, xem ra thằng ranh con này bối cảnh cũng cao đấy. Lưu đại nhân kia nhìn cũng không phải nhân vật nhỏ đâu.

Không lâu lắm, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, còn chưa thấy người đã có thanh âm vang lên: “Lâm Phong.”

Thanh âm nam nhân trầm ồm lại đầy lo lắng, vô cùng dịu dàng và êm tai...

Quan trọng là sao lại quen thuộc thế?

Thanh âm vô cùng, vô cùng quen thuộc đấy.

Lưng Trữ Hạ cứng ngắc, cảm thấy ngón tay đeo nhẫn trở nên đau nhức vô cùng.

“Tứ thúc!” Lâm Phong vội chạy ra.

Trữ Hạ ngồi trên ghế, không dám đứng lên, cũng không dám quay đầu lại.

Nàng thậm chí còn cảm thấy ánh mắt hằn rọi trên lưng nàng nóng rực như lửa.

Thì ra Lâm Phong họ Mạc, tên là Mạc Lâm Phong.

Trong nháy mắt, Trữ Hạ đột nhiên rất muốn kéo thẳng nhóc kia tới, hung hăng vỗ lên cái mông của nó mấy cái cho hả giận.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61

Yến Tiệc Đau Lòng

> “Trữ Hạ, đây là Tứ thức của ta.” Thanh âm của Lâm Phong lại vang lên.

Khóe miệng Trữ Hạ co giật trong thoáng chốc, cố gắng chống bàn đờng lên, quay đầu lại.

“Cảm ơn nàng đã cứu được Lâm Phong.” Mạc Lăng Tiêu không có biểu lộ gì, ngữ khí sừng sững mang theo uy nghiêm của bậc đế vương.

Hắn nói tiếng Hán Thống. Đây là lần đầu tiên hắn dùng tiếng của dân tộc mình để nói chuyện với nàng.

Người đứng trước mặt nàng là hoàng đế, đã sớm không còn là Mạc Lăng Tiêu sớm chiều ở bên nàng rồi.

“Ta sẽ sai người đưa nàng đi nghỉ ngơi trước.” Mạc Lăng Tiêu nói, sau đó quay đầu ra lệnh cho người dưới, cũng không nhìn nàng nữa. Sau khi phân công công việc xong, hắn nói với Lâm Phong thêm mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Trữ Hạ ngơ ngác hồi lâu, rồi thầm than thở trong lòng. Không biết lúc này lòng nàng đang làm thầm cảm thấy may mắn hay thất vọng nữa.

Hắn không muốn tỏ ra quen biết với nàng sao? Điều này có nghĩa là hắn sẽ lẽ thẳng khí hùng mà đem nàng làm đồ giao dịch với Bang Thập lần nữa đúng không?

Chiến tranh. Cuộc chiến này cuối cùng là vì tranh giành cái gì đây?

Thực là buồn nôn.

“Trữ Hạ, Trữ Hạ.” Lâm Phong kéo tay nàng, kéo nàng trở lại hiện thực.

“Sao?”

“Ta đưa tử tới phòng tử nhé, chúng ta ở cùng Tứ thúc.” Lâm Phong chớp chớp đôi mắt ngây thơ.

Trữ Hạ híp mắt nhìn nó, tiểu tử này đang mưu đồ gì đây? Rõ ràng nghe giọng nó còn có ý tứ khác đây.

“Đi chậm một chút, ta không đi được.” Trữ Hạ cắn răng nhịn đau, đi theo Lâm Phong ra khỏi chỗ ở của Lưu Xa Thăng.

Nhìn mây trắng như bông trên trời, Trữ Hạ nghĩ thầm, chân cũng đau, có trốn cũng chẳng trốn được.

Thu hồi lại tầm mắt, nàng lại cúi nhìn người đang kéo tay mình đi. Trữ Hạ không nhìn được vung tay đánh lên gáy nó mấy cái.

Tại nó. Đều tại thằng ranh con này hết.

Đúng thật là nghiệt duyên.

Nơi ở của Hoàng đế tất nhiên là chỗ tốt nhất trong thành.

Đình đài lầu các, hòn non bộ, hậu hoa viên... Nếu không có chiến tranh, nơi này cũng khá tốt.

Trữ Hạ ngồi trên hòn giả sơn cạnh đình nghỉ mát, hai chân buông thõng. Đằng sau là một hồ nhỏ, cá chép đỏ thỉnh thoảng trồi lên mặt nước, lưng công ánh mặt trời lấp loáng, đẹp mắt vô cùng.

Xung quanh hồ nước là vườn hoa, tiếc là không có người sửa sang nên trong vườn đầy cỏ dại mọc. Dù sao thì Hoàng thượng cũng đâu có lòng dạ nào nghĩ tới việc ngắm hoa đâu chứ.

Nếu nàng nói muốn đi, liệu Mạc Lăng Tiêu có thả nàng đi không?

Lúc mặt trời lặn, Lâm Phong vui vẻ chạy tới nói với nàng: “Trữ Hạ, Tứ thúc nói chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau.”

“Sao cơ?” Trữ Hạ cả kinh.

Lâm Phong kéo tay Trữ Hạ, nói: “Ăn mặc đẹp vào nhé. Trữ Hạ, tử xinh đẹp như thế, phải câu dẫn thúc ấy đây.”

Nàng toát mồ hôi. Đứa bé này không hiểu cả ngày học hành cái gì nữa.

“Không cần. Tử tử người thế này thôi cũng làm chúng sinh điên đảo rồi.” Trữ Hạ vuốt vuốt tóc.

Lâm Phong lườm nàng, đánh giá một hồi rồi phun ra hai chữ: “Mất mặt.”

Rất tốt! Lại khiến cho nàng có được cơ hội đánh người rồi.

Lúc trở về phòng, Lâm Phong đã chuẩn bị xong trang phục và son phấn cho nàng, sau đó chỉ huy thị nữ giúp nàng trang điểm, rất có bộ dáng của một công tử hoàng tộc.

Trữ Hạ do dự một hồi cũng không phản đối.

Váy nhạt màu vàng, làn da trắng hồng, hai gò má hồng phấn màu hoa...

Tóc búi kiểu lưu vân, sau khi cài thêm trâm hoa, Trữ Hạ liền đẩy cửa bước ra ngoài. Lâm Phong vừa thấy nàng thì choáng váng, gương mặt nhỏ nhắn tự nhiên đỏ bừng, đứng chôn chân tại chỗ.

“Trữ Hạ?” Nó nhỏ giọng gọi một tiếng, nó thật chưa từng nhìn thấy Trữ Hạ mặc nữ trang bao giờ.

“Không lẽ phép!” Trữ Hạ lại đánh nó, lúc này nó mới kịp có phản ứng.

Nó u oán nhìn tay nàng, nhưng cũng không nổi giận, chỉ nói: “Đừng có đánh lên đầu ta nữa.”

Bữa tối hôm nay thật không bình thường.

Bữa tối bình thường thì hoàng thượng sẽ không cùng tất cả thủ hạ và tướng lĩnh ăn ở một chỗ.

Đây là một tiệc rượu bày trong sảnh lớn.

Khó trách Lâm Phong lại kiên quyết bắt nàng đổi trang phục, nói nàng đừng làm mất mặt nó...

Thế nhưng đang là chiến tranh, không phải người ta cần tiết kiệm thực phẩm sao?

Mạc Lăng Tiêu còn chưa tới, trước ánh mắt của mọi người, Lâm Phong kéo tay Trữ Hạ tới ngồi ở ngay bàn kế bên trái chỗ ngồi của Hoàng đế.

Mặc dù bình thường hành vi của nàng không bị trói buộc nhưng thân là công chúa một nước, nàng vẫn được học lễ nghi từ nhỏ. Từng bước đi của nàng, tư thế ngồi vô cùng đàng hoàng, đầu ngẩng cao, biểu lộ nghiêm túc trang trọng khiến cho Lâm Phong vốn quen với dáng vẻ cười cợt của nàng không khỏi trợn mắt sững sờ.

Trữ Hạ nhướn mày nhìn nó, cười gian như hồ ly.

Trên bàn bày một bầu rượu, mấy cái chén và đĩa sạch, thế nhưng Hoàng thượng vẫn chưa tới nên không ai dám cầm đĩa lên.

Theo quy củ thì Hoàng đế luôn là người cuối cùng đi vào.

Hoàng đế mỗi lần đi vào đề vô cùng rầm rộ, đây cũng vốn là quy củ rồi.

Khi hần vừa tiến vào cửa, tất cả ánh mắt đều tập trung về hướng đó.

Trừ Hạ chỉ cần liếc một chút thôi cũng tin rằng dù hần không là Hoàng thượng thì vẫn hấp dẫn ánh mắt người khác như cũ.

Áo dài tay, viền áo thêu chỉ vàng, bên ngoài là áo choàng tím làm từ tơ lụa cực phẩm làm nổi lên thân hình cao ngất, mặt đẹp như ngọc, bộ pháp khoan thai, một cái liếc nhìn tùy ý cũng mang bộ dáng như thiên nhân.

Đây chính là uy nghiêm của bậc cửu ngũ chí tôn.

Hần đi qua trước mặt nàng nhưng lại không nhìn nàng.

Khi tay áo hần lướt qua mặt, nàng chợt nhớ tới những lần hần dạy nàng đao pháp ở trên sàn vật đầy bùn đất sau giờ Ngọ...

Có nhiều thứ đã thay đổi. Có quá nhiều thứ đã không thể quay trở về.

“Mọi người tới đây thủ thành cũng được nửa năm rồi phải không?” Mạc Lăng Tiêu vừa hỏi, đồng thời ra hiệu cho người hầu mang thức ăn lên.

Tất cả mọi người đều nhìn hần, chờ nghe hần nói tiếp.

“Đầu tiên, trăm cảm tạ các vị tướng lĩnh đã bỏ xuống thê nhi, đóng ở biên cương.” Nói xong, hần giơ một chén rượu lên rồi uống hết.

Tướng sĩ ở dưới thấy thế cũng vội vàng nâng chén lên. Có người còn kích động đáp: “Hoàng thượng, thủ thành là chức trách của quân nhân chúng ta.”

“Nói rất hay, chức trách.” Mạc Lăng Tiêu cười, lại nâng chén để người hầu rót rượu vào, nói tiếp: “Vì chức trách của quân nhân, cạn ly.”

Phía dưới đồng thanh cùng hô và uống hết một chén.

“Hiện tại Hưng Trịnh Vương đã bao vây thành Kính An, ta tin tưởng các vị đều đã nghe tin này.” Mạc Lăng Tiêu lại nói, sau đó dừng lại nhìn mọi người bên dưới.

Bên dưới có nhiều tiếng đáp lại.

“Thế nhưng thành Kính An sẽ không đầu hàng.” Thanh âm của Mạc Lăng Tiêu tuy không cao nhưng vô cùng khí thế, thanh âm chậm rãi truyền

vào tai từng người.

Phía dưới cũng đáp lại. Vì toàn là võ quan nên tính tình ai cũng ngay thẳng, có người còn đáp lời: “Hoàng thượng, chúng thần tin tưởng người.”

Mạc Lăng Tiêu cười: “Chúng ta đang phải đối mặt với nguy cơ trăm năm mới có một lần của Hán Thống. Phía bắc có Khế Sa nhìn chăm chăm, phía nam của Hưng Trinh Vương tạo phản. Hôm nay chúng ta đều canh giữ ở Bắc tuyến này, rất nhiều người nhà các vị đang bị vây trong thành Kính An. Thế nhưng Hán Thống sẽ không bao giờ buông xuôi, không bao giờ đầu hàng.”

“Hoàng thượng vạn tuế!”

“Hoàng thượng vạn tuế!”

...

Tiếng hô liên tiếp, Trữ Hạ mê mê miệng chén, nếu nói trong lòng không có cảm giác gì là nói dối.

Nàng vô cùng đau xót trong lòng.

Những người này hôm nay ngồi uống cùng chỗ với nhau nhưng không biết được ngày mai sống chết thế nào.

Dã tâm của A Mộc Đồ khiến cho bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Lúc nàng rời đi cũng từng nghĩ sẽ bảo vệ bình an cho đông tuyến Khế Sa. Nhưng ở Hán Thống, hành động của A Mộc Đồ là xâm lược. Dù là lý do gì đi chăng nữa thì hẳn vẫn là kẻ xâm lược.

Nàng lại nhớ tới đôi mắt xanh màu lá của hắn, dịu dàng vô cùng, ấm áp vô cùng.

Uống hết rượu trong chén, rượu thiêu đốt cuống họng, thật sự là rượu mạn!

“Chúng ta không phải chiến đấu một mình. Người nhà của các người, toàn bộ nhân dân Hán Thống sẽ cùng bảo hộ tôn nghiêm của dân tộc này.” Mạc Lăng Tiêu lại giơ lên một chén rượu nữa rồi uống hết.

Được ngôn ngữ và rượu kích thích, hào khí của những người ngồi bên dưới cũng bị đốt lên.

Tiếng hô mỗi lúc một cao hơn, Mạc Lăng Tiêu một mực cười, sau đó uống rượu như uống nước.

Trữ Hạ không dám ngẩng đầu, cắm cúi vào đồ ăn trên bàn.

Thời gian này trôi qua thật căng thẳng, yến tiệc này khiến cho nàng có cảm giác như ngồi trên bàn chông. Chợt nhớ tới Lôi Nhược Nguyệt đã từng nói: Không có bữa ăn nào miễn phí cả.

Lâm Phong ăn tới mức tay dính đầy dầu mỡ, sau đó lại bắt chước người lớn uống rượu, mới uống được một ly đã mơ màng ngã vào lòng Trữ Hạ.

Trữ Hạ thở dài ôm lấy nó, con mắt lơ đãng liếc về người ngồi phía trên, không nghĩ hẳn đang nhìn mình.

Hắn... Hắn đã nhìn nàng được bao lâu rồi?

Hắn vẫn mỉm cười, nụ cười lạ lẫm và lạnh nhạt. Thế nhưng biểu lộ của hắn vẫn cao quý như cũ, đôi mắt như chứa cả trời sao.

Hắn không tránh né cái nhìn của nàng, tựa như hết thảy mọi chuyện từng xảy ra đều là giấc mộng.

Dường như hắn chưa từng nắm lấy tay nàng nói rằng: “Ta có thể cho nàng mọi thứ mà ta có...” Nhưng hắn chưa bao giờ hỏi nàng: “Ta cho nàng, nàng có muốn hay không?”

Không còn là nam nhân hèn mọn khát cầu tình yêu kia nữa.

Cũng bởi vì vậy, hắn mới có thể thản nhiên đẩy nàng tới cho Lôi Nhược Nguyệt.

Trữ Hạ gơ một chén rượu về phía hắn, muốn cười nhưng không cười nổi, so với khóc còn khó chịu hơn.

Huynh thế này mới tốt, Mạc Lăng Tiêu!

Nàng uống trọn chén rượu vào bụng!

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62

Trăm Thích Nàng!

> Gió đêm đưa hương hoa bay vào, vầng trăng treo giữa màn đêm, chỉ cao hơn cành liễu một chút.

Tiệt rượu đã tàn, Trữ Hạ ôm Lâm Phong ngồi bệt trước bàn. Chén rượu đổ nghiêng, làm ướt ngón tay nàng, dòng nước xuôi theo ngón tay chảy lên chiếc nhẫn trên ngón tay.

Mạc Lăng Tiêu ngồi ở trên cao, nghiêng người tựa trên ghế dài, vuốt vuốt chén rượu trong tay, ánh mắt nhìn nàng tới say mê.

Hắn không say, có uống nhiều nữa cũng không say nổi.

Hắn không còn tư cách gì để được say nữa.

Hắn thở dài một cái, phát phát tay để người hầu ôm Lâm Phong trong lòng Trữ Hạ đi, sau đó chậm rãi bước tới, ngồi xuống vị trí của Lâm Phong và nhìn nàng cười.

Nàng gầy đi, cũng thành thực rồi, sơ với lần đầu tiên hắn gặp nàng thì đã hấp dẫn hơn rất nhiều.

“Ừm...” Trữ Hạ giật mình, bàn tay ẩm ướt buông thông xuống, đặt lên đùi hắn, trên bộ đồ tơ lụa cao cấp lập tức xuất hiện một vệt nước.

Nhìn vệt nước đó, hắn càng thêm vui vẻ.

Hắn nhẹ nhàng cầm tay nàng lên, nhìn hồi lâu rồi cúi đầu hôn lên ngón tay cái đang đeo nhẫn của nàng.

Hương thơm nồng nàn khiến lòng người muốn say.

Hương thơm so với rượu mà hắn uống tôi nay càng thêm mê người.

...

Trữ Hạ tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày thứ hai.

Lâm Phong ra sức lay nàng dậy, lay mãi nàng mới tỉnh.

Nàng hé mắt nhìn Lâm Phong, sau đó lại xoay người vào trong, dùng chăn phủ kín đầu, tiếp tục ngủ vùi.

“Trữ Hạ! Dậy đi!” Lâm Phong thấp nên không với tới, lập tức cởi giày nhảy lên giường.

“Bỏ ra! Đừng phiền ta!” Trữ Hạ đẩy hẳn ra, thiếu chút nữa đẩy nó từ trên giường xuống đất.

“Trữ Hạ! Dậy dậy! Ta phải đi rồi!” Lâm Phong sốt ruột, không ngừng ôm eo nàng.

“Đi mạnh giỏi, không tiễn.” Nàng không thèm ngẩng đầu nhìn nó.

Lâm Phong ôm eo nàng ra sức lay, sau đó gào lên: “Ta phải đi Nam Cương bây giờ! Tỷ mau đi cùng ta!”

Nghe thấy hai chữ “Nam Cương”, cả người Trữ Hạ cứng đờ, sau đó quay đầu hỏi: “Người lập lại lần nữa đi.”

Lâm Phong bày ra gương mặt ấm ức: “Tứ thúc muốn đưa ta tới Nam Cương. Hiện tại chỉ có ở đó là an toàn thôi.”

“Ồ.” Trữ Hạ mờ mịt gật đầu, sau đó lại gục đầu xuống ngủ. “Thế thì đi đi, lên đường bình an!”

“Trữ Hạ! Tỷ đi với ta!” Lâm Phong làm nũng kêu lên.

Trữ Hạ lần nữa mở mắt, quay đầu nhìn nó: “Tứ thúc người nói cho ta đi cùng người tới Nam Cương à?”

“Tứ thúc không nói là đưa tỷ theo, nhưng cũng không nói không cho tỷ đi cùng ta!” Lâm Phong chớp chớp đôi mắt ngây thơ.

Trữ Hạ ngẩn ra một hồi, sau đó ngồi dậy, bỗng cảm thấy choáng váng, vội vàng đưa tay đỡ lấy đầu.

Lúc này nàng mới phát hiện mình vẫn mặc nguyên quần áo dự tiệc đêm qua. Hình như tối qua nàng đã uống say.

Liệu có phải hẳn đưa nàng về đây không?

Trữ Hạ xuống giường, đầu tiên là đuổi Lâm Phong ra ngoài, sau đó rửa mặt, thay đồ, cuối cùng là quan tâm tới cái chân sưng đau của mình.

Đau chết mất.

Căn bản là nàng đã dùng cái chân đau này để đi lại quá nhiều.

Trữ Hạ soi gương và buộc một kiểu tóc đơn giản, sau đó cùng Lâm Phong đi tìm Mạc Lăng Tiêu.

Không phải nàng muốn đi Nam Cương, nàng chỉ muốn cùng Lâm Phong rời khỏi đây, sau đó nửa đường sẽ trốn đi. Đây là nếu Mạc Lăng Tiêu chịu thả cho nàng đi theo Lâm Phong.

“Lâm Phong, đi chậm một chút, chân ta đau quá!” Trữ Hạ vỗ nhẹ tay hẳn, dỗ dành.

“Sao thế?” Lâm Phong đi chậm lại, lo lắng nhìn nàng.

Thấy cái bộ dạng này của nó, Trữ Hạ cười cười, đáp: “Hình như tẹo chân rồi, không sao, đi chậm một chút là được.”

“Được!” Lâm Phong đỡ lấy tay nàng, đi chậm lại hẳn.

Đến cửa ra vào, Lâm Phong để người đi vào bấm báo. Một chút sau, Lưu Xa Thăng từ trong đi ra, khom người chào Lâm Phong, sau đó người hầu dẫn hai người tiến vào.

Trên bàn trải một tấm bản đồ, Mạc Lăng Tiêu đứng quay lưng ra ngoài, cúi người nghiên cứu.

“Tứ thúc!” Lâm Phong vui vẻ gọi, hai tay vẫn cẩn thận dìu Trữ Hạ.

“Ừ.” Mạc Lăng Tiêu vòng qua chiếc bàn quay trở về ghế ngồi, sủng nịnh cười với đứa cháu, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Phong buông tay Trữ Hạ ra, đi tới trước, leo lên đùi Mạc Lăng Tiêu, làm nũng với hẳn: “Tứ thúc à, có thể để Trữ Hạ theo cháu tới Nam Cương không?”

Mạc Lăng Tiêu nhoẻn miệng cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Lâm Phong, lắc đầu: “Không được đâu.”

Lâm Phong tựa như không ngoài ý muốn lắm với câu trả lời này, thế nhưng vẫn cau mày hỏi: “Tại sao chứ?”

Ánh mắt Mạc Lăng Tiêu khẽ nhìn tới Trữ Hạ đang đứng ở cửa, cười đáp: “Bởi vì Tứ thúc cũng thích Trữ Hạ!”

Trữ Hạ nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn hẳn.

Thích? Bộ dạng như hẳn thế kia làm gì có nửa điểm nào được gọi là “thích” chứ?

“Nhưng Lâm Phong cũng thích.” Lâm Phong ôm cổ hắn, tiếp tục làm nũng. “Tứ thúc tặng cho Lâm Phong đi mà.”

Mạc Lăng Tiêu nhướn mày, cười ha hả, đáp: “Duy có nàng là không thể tặng được.”

Lâm Phong suy nghĩ một lát rồi gật đầu, còn cố tính lặp lại lời hắn: “À, duy nhất nàng là không thể tặng.”

Trữ Hạ siết chặt nắm đấm, trên trán đã nổi gân xanh, nếu không phải đang ở trước mặt Mạc Lăng Tiêu thì nàng đã cho tiểu tử Lâm Phong kia mấy cái bạt tai rồi.

Thật sự là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh. Hai chú cháu bọn hắn cứ nói chuyện như thế không thấy nàng đang đứng xấu hổ ở chỗ này vậy.

“Chuyện đó...” Trữ Hạ hắng giọng một cái, cố gắng khắc chế cảm xúc khẩn trương của mình, nói: “Hoàng thượng, Trữ Hạ đã đưa tiểu hoàng tử tới, giờ cũng phải cáo từ rồi.”

Hai chú cháu nhà kia đồng thời ngẩng đầu nhìn nàng, Lâm Phong âm thầm trừng mắt với nàng khiến cho nàng càng cảm thấy quẫn bách.

Mạc Lăng Tiêu lại mỉm cười, không nhìn ra một chút cảm xúc nào từ hắn, chỉ nghe thấy hắn nói: “Lời vừa rồi của trẫm có phải nàng không nghe rõ không?”

“Sao?” Hắn đang nói tới câu nào?

“Trẫm thích nàng.” Điều này từ miệng hắn nói ra nghe thật trào phúng.

“Cho nên...?” Lòng mi Trữ Hạ không khỏi run run.

“Cho nên nàng hãy ở lại làm phi tử của trẫm đi!” Nàng càng khẩn trương, Mạc Lăng Tiêu càng cười vui vẻ, giọng điệu có thêm vị bất cần.

“Hoàng thượng... thích thật hay nói đùa vậy?” Trữ Hạ nắm chặt tay, xương ngón tay đã trắng bệch.

“Trẫm không nói đùa.” Mạc Lăng Tiêu để Lâm Phong xuống, đứng lên đi tới gần nàng. “Đêm qua, tư thái của Trữ Hạ tiểu thư thật làm bốn vương say đắm tới điên đảo rồi.”

Tư thái? Phong độ? Chẳng lẽ nàng uống say rồi làm ra chuyện gì kinh người sao?

“Không... Không dám... Trữ Hạ là tiểu nhân tục tằn, thô thiển, làm Hoàng thượng chê cười rồi.” Trữ Hạ kiên trì lắm mới không quay lưng bỏ chạy. Mạc Lăng Tiêu hiện tại khiến nàng sợ chết đi được.

“Tiểu nhân tục tằn, thô thiển cũng không sao, tốt xấu gì cũng là một tiểu mỹ nhân.” Mạc Lăng Tiêu đi tới trước mặt nàng, vươn tay nâng cằm nàng lên, cười nói. “Bốn vương tử khi đăng cơ đến nay cũng chưa thể chưa thiếp, hậu cung trống rỗng đấy.”

“Trữ Hạ không xứng với ngài.” Nàng cắn môi.

“Tất nhiên là xứng chứ.” Mạc Lăng Tiêu cười nhưng lại khiến nàng cảm thấy rét lạnh. “Sao nàng lại không xứng với ta được. Cưới nàng rồi, viện quân Bang Thập cũng sẽ tới trong ba ngày, nói không chừng, ngay cả Khế Sa cũng sẽ lui binh đấy.”

Trữ Hạ hoảng hốt, mạnh mẽ lui về sau, nhưng vừa bước một bước đã ngã nhào xuống đất, cái chân đau làm nàng đổ mồ hôi lạnh.

Mạc Lăng Tiêu ngồi xổm xuống, cũng không kiêng kị gì nâng chân của nàng lên, đưa tay kéo ống quần.

Trữ Hạ kinh hãi, muốn rút chân về nhưng chỉ khẽ động là hấn đã giữ chặt lại khiến nàng càng đau tới muốn xỉu. Vì vậy, nàng đành mặc hấn cởi tất ra, để lộ làn da trắng nõn.

Cổ chân đã sưng lên thành một cục to đùng.

Mạc Lăng Tiêu nhíu mày: “Sao chân nàng lại thành thế này?”

“Tiểu nhân da thô thịt ráp, không sao, nhanh sẽ khỏi thôi.” Trữ Hạ muốn rút chân về nhưng hấn không cho.

Nàng ngồi dưới đất, hai tay chống ở sau lưng, chân bị hấn nâng lên giữ ở trong tay. Tay hấn rất lớn, có thể nắm trọn chân nàng, lòng bàn tay nóng bỏng.

“Mịn màng thế này còn gọi là da thô thịt ráp...” Ngón tay hấn vuốt ve trên chân nàng, Mạc Lăng Tiêu cười lạnh. “Thế ta thì sao? Da trâu à?”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 63

Đau Lòng

> “Ha ha ha ha...” Lâm Phong đứng ở đằng sau cười ha hả làm Trữ Hạ thấy xấu hổ vô cùng.

Còn cười nữa ta đánh chết nhà ngươi!

Trữ Hạ dùng ánh mắt để uy hiếp Lâm Phong. Lâm Phong rụt cổ lại, nói: “À... Tứ thúc, Lâm Phong đói rồi, cháu tới phòng bếp xem có gì ăn không, chút nữa sẽ quay lại nhé!”

Dứt lời, Lâm Phong thức thời chạy vù đi.

Trữ Hạ nhìn nó biến mất ở lối rẽ, ánh mắt vô cùng u oán.

Mạc Lăng Tiêu ôm lấy nàng. Trữ Hạ hô nhỏ một tiếng, vội đưa tay ôm lấy hắn, sợ hắn làm ngã mình.

Thế nhưng chỉ một chớp mắt sau, nàng lại vội rút tay về.

Mạc Lăng Tiêu không để ý tới sự xấu hổ của nàng, đặt nàng lên bàn sách, quay đi tìm một lọ thuốc mỡ rồi đi tới và nhắc chân nàng lên.

“Không sao đâu... Nó sẽ tự khỏi thôi.” Trữ Hạ từ chối một cách vô thức.

Mạc Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn nàng: “Từ bao giờ nàng lại trở nên nhát gan thế hả?”

“...” Đây đâu phải là vấn đề nhát gan hay không!

Mạc Lăng Tiêu không nhìn nàng nữa, đầu ngón tay quẹt vào thuốc mỡ, nhẹ nhàng xoa trên vết sưng của nàng.

Khí lực hắn rất nhẹ, thuốc mỡ cũng là loại thượng đẳng, nàng người thấy một mùi thơm ngát rất dễ chịu.

Chỗ đau lành lạnh sau đó theo nhịp xoa bóp của hắn mà nóng dần lên làm, vết thương vẫn đau nhưng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng hắn cũng hề biết rằng cái tư thế dùng tay nắm lấy chân nàng lúc này của hai người mập mờ tới mức nào.

“Cảm ơn!” Thanh âm nàng nhỏ như muỗi kêu.

Hắn đưa mắt nhìn nàng, ngây người ra, sau đó nhếch miệng cười: “Lấy thân báo đáp đi.”

Khóe mắt Trữ Hạ run rẩy. Được rồi, xem như nàng chưa nói gì cả.

“Trữ Hạ!” Hắn gọi tên nàng rất dịu dàng.

“Cái gì?” Hắn vừa gọi là nàng đã thấy khẩn trương, như chim sợ cành cong vậy.

“Nàng không thể đi.” Hắn cúi xuống nhìn bàn tay thường cầm kiếm của mình lúc này đang xoa bóp chân cho nàng.

“Cho nên, ngay từ đầu ta không nên làm chuyện tốt, khiến mình cũng xong đời. Đáng lẽ ta không nên để ý tới cháu trai huynh làm gì, cứ để nó tự sinh tự diệt là hơn, đúng không?” Nàng cảm thấy lạnh, thật sự lạnh.

“Nàng có tin vào số mệnh không?” Hắn lại ngẩng đầu nhìn nàng bằng vẻ mặt tươi cười, giống hệt như trước đây hắn luôn cười với nàng.

Trữ Hạ trầm mặc không đáp.

“Trước kia ta không tin số mệnh, nhưng sau khi nàng rời đi thì ta đã tin rồi.” Hắn đặt chân nàng xuống, lại nói: “Nàng biết nàng quan trọng thế nào với Hán Thống chúng ta không?”

Hán Thống... Hắn lại nói tới Hán Thống...

“A Mộc Đồ là một đối thủ đáng sợ. Hắn không chỉ đơn giản là xâm lược.” Mạc Lăng Tiêu rót nước, tự uống một ngụm.

“Không chỉ xâm lược?” Trữ Hạ sững sờ.

Mạc Lăng Tiêu nở nụ cười tàn khốc, gằn hai chữ: “Đồ sát.”

Trữ Hạ khẽ run rẩy, cảm giác rét lạnh bao trùm lấy nàng...

Bỗng nhiên nàng hiểu ra, vì sao A Mộc Đồ lại là người nàng có thể dễ bắt nạt nhất... Bởi vì hắn thích nàng. Nếu không thích, sao hắn có thể cho phép nàng tùy hứng làm bậy như thế.

Mạc Lăng Tiêu cười cười: “Lôi Nhược Nguyệt cũng khó đối phó. Cả nhà hần đã chết, hần không chọn ám sát để báo thù mà lại một tay tính toán làm phản, thay đổi cả đế vương... Người này thật đáng sợ, ngay cả ta cũng không có trình độ này. Thế nhưng may là hần vẫn có nhược điểm...”

Trữ Hạ ngẩng phắt đầu, vội phản bác: “Không... Không phải... Ta không phải...”

“Chính là nàng. Nàng là nhược điểm chí mạng của hần.” Mạc Lăng Tiêu nhìn ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ hắt vào, lại nói: “Trên bàn cờ này... Nàng là quân cờ quan trọng nhất.”

Nàng cắn chặt môi dưới, hai tay đan vào nhau rất chặt, vô ý thức vuốt ve chiếc nhẫn trên tay: “Cho nên... Đối với huynh mà nói, ta chỉ là quân cờ thôi, đúng không?”

Lưng hần công ánh sáng làm nàng không nhìn rõ nét mặt hần. Nàng chỉ thấy môi hần hơi nhếch lên, vẫn mỉm cười như cũ.

Hồi lâu sau, hần mới hỏi: “Không có bất kỳ ai, bất kỳ cái gì quan trọng hơn ngàn vạn tính mạng của người dân Hán Thống.”

Không có bất kỳ ai, kể cả Trữ Hạ.

Thậm chí cả hần.

Nàng gật đầu, có thể hiểu được, nhưng sao lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nàng và hần ít ra cũng đã là bằng hữu, từng cứu nhau lúc hoạn nạn...

“Ta hiểu.” Trữ Hạ cup mắt, cười vô lực, so với khóc còn khó coi hơn.

“Thế thì tốt.” Mạc Lăng Tiêu vẫn cười như mây trôi nước chảy, giống như không gì có thể làm lay động hần được.

Hần rời đi không lâu thì Lâm Phong trở về. Nàng vẫn ngồi trên mặt bàn, chân trần rũ xuống, người ngẩn ra.

“Trữ Hạ!” Thanh âm của nó rất khẽ, cẩn thận gọi nàng.

Trữ Hạ ngẩng đầu, đưa tay vẫy nó, cười: “Lâm Phong, qua đây!”

Lâm Phong ngoan ngoãn đi tới, để mặc Trữ Hạ ôm vào lòng, sau đó nó nói: “Tứ thúc nói tối nay ta sẽ đi.”

“Ừ. Trên đường đi phải cẩn thận, đừng có lại trở thành ăn mày nữa đấy. Sẽ không có Trữ Hạ thứ hai mang đệ về đâu.” Trữ Hạ nhẹ hôn lên trán nó.

“Trữ Hạ!” Lâm Phong thò tay ôm lấy nàng, vùi mặt vào ngực nàng.

“Có phải vừa rồi đệ đứng ngoài cửa nghe lén không?” Nàng vuốt tóc nó, nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Phong “ừ” một câu, cũng không ngẩng đầu.

Nàng cười, lại nói: “Những lời hăn nói, đệ cũng đã nghe thấy hết rồi, đúng chứ?”

“Trữ Hạ...” Lâm Phong làm nũng, lắc lắc đầu.

Rõ ràng là nghe thấy rồi!

Nó là đứa bé thông minh, dù không muốn đi nhưng biết rằng ở lại sẽ trở thành vướng víu cho người khác nên không hề có một câu oán trách. Mới bảy tuổi nhưng nó đã biết cái gì nên, cái gì không nên, biết thế nào là phải lấy đại cục làm trọng.

Quá thông minh không phải là chuyện tốt, như thế sẽ phải sống rất mệt mỏi.

Huống hồ, nó mới chỉ là đứa trẻ, một đứa trẻ hiểu chuyện tới mức làm người ta đau lòng.

Trữ Hạ nhớ tới Lôi Nhược Nguyệt, hăn cũng từng là một đứa trẻ thông minh, già trước tuổi.

Tần Thiên Sinh từng nói với nàng: Người được Lôi Nhược Nguyệt bảo vệ quá kỹ càng nên người mới không biết một cái gì.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy lời đó thật đúng. Nàng một mực coi Lôi Nhược Nguyệt như một ngọn núi, để cho nàng ở đằng sau chỉ thấy bầu trời cao và xanh vô cùng. Nàng chưa từng nghĩ tới bên ngoài ngọn núi này là một thế giới thế nào, không biết rằng Lôi Nhược Nguyệt đã ngăn cản hết cho nàng bao nhiêu phong ba bão táp.

Nàng nhớ rất rõ, tiếng cười của nàng hòa lẫn giọng cười của hăn. Trên đồng cỏ xanh tươi, hăn dắt Tiểu Tam đi đằng trước, còn nàng ngồi trên lưng Tiểu Tam còn giơ chân đá hăn. Mỗi lúc như thế, nụ cười của hăn luôn rất bất đắc dĩ, hết sức yêu chiều, sau đó nàng sẽ luôn cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Nàng từng coi những ngày tháng đó là mục tiêu phấn đấu của mình, sẽ cùng hăn trong đêm thối sáo, ngồi thuyền vượt qua sông núi, đi khắp muôn

nơi.

Cho nên, vừa rời khỏi hoàng cung, nửa năm trước khi gặp Mạc Lăng Tiêu, nàng căn bản không biết phải sinh tồn thế nào. Trụ cột lớn nhất trong thế giới của nàng đã sụp đổ hoàn toàn, sụp đổ một cách vô cùng bất ngờ.

Nếu không gặp Mạc Lăng Tiêu thì nàng cũng sẽ không giống hiện tại. Cũng sẽ không gặp A Mộc Đồ, không trở thành quân cờ... Có lẽ nàng cũng không sống được tới giờ mà sớm chết đói ở ven đường từ lâu.

Lôi Nhược Nguyệt thật tàn nhẫn, yêu thương nàng như vậy, đến khi nàng không rời bỏ được hắn nữa thì hắn lại quẳng nàng đi.

Nàng đặt tay lên gáy Lâm Phong, để hắn ngẩng mặt nhìn mình, sau đó giúp hắn sửa sang quần áo, nói: “Phải chăm sóc tốt cho bản thân đấy!”

“Lâm Phong biết rồi!” Nó gật đầu ngoan ngoãn.

Trữ Hạ thở dài, nói: “Không biết lúc nào có thể gặp lại đệ, đến lúc đó, Lâm Phong chắc đã trở thành nam tử hán ngọc thụ lâm phong có thể một mình đảm đương mọi chuyện rồi.”

Lâm Phong dường như muốn nói cái gì nhưng ánh mắt cứ lờng lự mãi, sau đó mới nói: “Trữ Hạ. Tứ thức... thức ấy đối với tỷ...”

Trữ Hạ lắc đầu cười: “Hắn không thích ta.”

Lâm Phong nhíu mày, đáp: “Vậy còn tỷ? Tỷ có thích Tứ thức không?”

Trữ Hạ xoay tròn cái nhẫn, mãi mới cười đáp: “Không thích. Từ trước tới giờ chưa bao giờ thích...”

Ngoài cửa hiện ra một đạo thân ảnh, Trữ Hạ đưa mắt nhìn, ngạc nhiên khi thấy Mạc Lăng Tiêu.

Hắn như không nghe thấy, vừa đi tới vừa cười nói: “Hai người không ai đói bụng sao? Có muốn ăn trưa không?”

Bây giờ Trữ Hạ mới nhớ ra rằng mình vẫn đang ngồi trên bàn của Mạc Lăng Tiêu, vội vàng nhảy xuống đi giày. Nhưng chân vừa chạm đất đã làm nàng đau tới nhíu chặt lông mày.

“Trữ Hạ!” Lâm Phong lo lắng đỡ nàng.

Nàng vỗ vỗ tay của hắn, miệng nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi.

Mạc Lăng Tiêu ôm lấy nàng từ đằng sau, lại đặt nàng lên ghế, nói: “Trẫm sẽ sai người mang thức ăn tới, ăn ở đây luôn đi.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 64

Ăn Cướp

> Cây lớn có thể tránh bão không?

Có thể đấy. Một cái xe hoàng kim rục rở như thế đi trên đường vậy mà lại không gặp được một tên giặc cướp nào, khiến cho Long Gia nhàm chán mà nhảy loạn lên gọi bậy.

Hắn ngồi xếp bằng trong xe, hai tay ôm gối, chống má nhìn ra ngoài, hỏi Lưu Tịch: “Giờ chúng ta đi đâu?”

“Thành Đô Linh.”

Vì nghe nói A Mộc Đồ đã về thành Đô Linh, lúc trước là người của hắn đã bắt giữ Trữ Hạ nên có thể nàng cũng đã bị hắn đưa về đó rồi.

“A.” Gia Long nhàm chán nằm kên xuống, hai tay gối lên đầu, bỗng nhiên xe xóc nảy một cái làm hắn ngồi phắt dậy, hưng phấn hỏi: “A, có chuyện gì thế?”

Lưu Tịch bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu gia hỏa này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lần này thì Gia Long đã được mãn nguyện rồi.

Lưu Tịch kéo rèm xe ra, chỉ thấy trên sườn núi phía đông có đông nghịt người đang đứng.

Ít nhất cũng có tới bốn, năm mươi người, tất cả đều mang đao thương, không phải thổ phỉ thì cũng là sơn tặc.

Gia Long rút kiếm vàng của hắn ra, hiên ngang lẫm liệt nói: “Mỹ nhân, để ta bảo vệ ngươi.”

May mà Lưu Tịch nhanh tay kéo hắn lại.

Thị vệ đằng sau đã xuống xe, tay nắm chặt vũ khí, ngay cả phu xe cũng không phải người bình thường, trấn tĩnh ôm quyền nói: “Các vị anh hùng, chủ tử nhà chúng ta có việc đi ngang đây, mong rằng mọi người cho phép đi qua.”

Sơn tặc đi đầu vung đại đao lên, một câu không thềm nói đã xông tới.

Lập tức bốn mươi người kia cũng thúc ngựa xông lên, mặt đất rung chuyển âm âm.

Người hầu của Gia Long cũng không phải hạng xoàng, hơn mười người nhanh chóng vây quanh xe của chủ tử mình, chỉ có đám thị nữ thấy cảnh tượng này thì la toáng lên, nhiều người đã bị đám sơn tặc bắt giữ.

“Người ở yên đây, đừng có đi ra.” Lưu Tịch giữ chặt Gia Long đang định xông ra ngoài, thẳng nhóc này thật sự điếc không sợ súng.

“Mỹ nhân, ta sẽ bảo vệ ngươi.” Gia Long vỗ vỗ lồng ngực.

“Lộn xộn.” Lưu Tịch tức giận, cướp kiếm từ tay hắn, quát: “Người mà đi ra ta sẽ giết người đầu tiên.”

Ngoài xe đã giết tới điên cuồng, máu phun lên cả rèm che, sau đó còn có một cánh tay văng vào.

Gia Long thấy cánh tay đứt lìa kia thì mặt cắt không còn hột máu nào, trong mắt dần xuất hiện sự sợ hãi.

Lưu Tịch kéo bức rèm ra, một kiếm đâm chết một sơn tặc đang định lao về phía này.

May là xe ngựa làm bằng kim loại, trốn bên trong khá an toàn, đao thương không thể đánh gãy được. Thế nhưng tình huống đã càng lúc càng không ổn, lợi thế nghiêng hẳn về phía đám sơn tặc.

Lưu Tịch quyết định thật nhanh, giết xong một tên sơn tặc khác bèn túm lấy Gia Long đang run rẩy trong góc xe, ném hẳn lên một con ngựa, một kiếm chém đứt dây thừng, sau đó cũng nhảy lên, giục ngựa chạy đi.

Bọn sơn tặc thấy một màn này thì hơi kinh ngạc, sau đó tỉnh táo lại, huyết sát hò nhau đuổi theo hai người.

Ngựa của Gia Long đều là những con rất khỏe, nhưng chịu sức nặng của hai người đàn ông nên cũng không chạy nhanh cho lắm.

Lưu Tịch quay đầu nhìn đám đại hán đang hô to gọi nhỏ “mỹ nhân” ở đằng sau, thò dài một cái, lại cầm chặt cương ngựa phóng vào rừng núi.

Chỉ cần vào rừng là những sơn tặc kia sẽ không dễ dàng đuổi theo nữa.

Đường núi không dễ đi với ngựa. Thấy sắp bị bắt kịp, Lưu Tịch ghì cương ngựa lại, nhảy xuống, rút kiếm cầm chặt trong tay, sau đó vung lên chém tới một con ngựa vừa xông tới. Binh gia tối kỵ nhất là mang nhảm vũ khí. Lưu Tịch học đao pháp, nhưng cũng may kiếm của Gia Long rất lợi hại nên hẳn chỉ dùng một chiêu đã chém được đầu tên kia.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt. Kẻ chạy đằng sau thấy đồng bạn bị cắt bay đầu thì kêu lên sợ hãi, hẳn còn chưa kịp phản ứng thì Lưu Tịch đã lại xuất kiếm.

Con đường không lớn, tối đa chỉ đủ cho hai người đi song song. Lưu Tịch một đường giết tới, đến tận khi trên thân toàn là máu, tầm mắt hẳn cũng đỏ sạm một màn.

Nhiều khi, ở thời buổi loạn thế này, người ta không thể tự lựa chọn con đường đi cho mình được. Trong ván cờ người chết ta sống thì cũng chỉ có thể lựa chọn giết người mà thôi.

Kiểm pháp của Lưu Tịch không hoa lệ, đơn giản mà trôi chảy, chiêu nào cũng là trí mạng. Máu tươi ướt đầm lá cây rừng, lấp loáng nóng bỏng dưới ánh mặt trời.

Sơn tặc truy đuổi cũng không nhiều, lúc trở về bên cạnh Gia Long, Lưu Tịch đếm được đúng mười cái xác.

Gia Long ở trên lưng ngựa đã gần như ngất xỉu. Lưu Tịch không dám ở lại lâu, tra kiếm vào vỏ rồi lại giục ngựa chạy như điên.

Đêm hôm đó, hẳn tìm được một cái động tránh gió bèn thấp lửa sưởi ấm.

Gia Long vẫn ngủ say, dường như gặp phải ác mộng gì nên mồ hôi đầm đìa, trong miệng thì trào lấm bẫm không ngừng.

Lưu Tịch nhú mày, bắt mạch thì thấy cũng không đáng ngại, có lẽ do sợ hãi nên mới thành ra thế này.

Hắn khẽ cười. Đúng là thiếu gia nhà giàu, yếu bóng vía như thế mà còn đòi xung phong ra ngoài làm anh hùng.

Lưu Tịch dùng ống tay áo nhẹ lau mồ hôi cho hần, bỗng nhiên Gia Long hoảng sợ kêu to một tiếng: “Phụ vương!”

Lưu Tịch sững sờ. Gia Long vừa nói tiếng Bang Thập.

“Đừng... Không được giết phụ vương của ta...” Hần càng ngày càng khủng hoảng, tay túm chặt lấy tay áo Lưu Tịch, dường như đang mơ thấy thứ gì đó rất đáng sợ: “Không được giết...”

Lưu Tịch vỗ lên mặt hần: “Gia Long! Tỉnh lại, Gia Long!”

“Đừng... Hạ Trữ!” Gia Long thống khổ kêu lên làm cho Lưu Tịch ngốc trệ tại chỗ.

Hần vừa gọi... Hạ Trữ?

Nàng từng nói với hần, thực ra tên của nàng là Hạ Trữ.

Nàng còn nói, nàng có một đệ đệ đã thất lạc, muốn đi tìm lại hần.

“Gia Long!” Lưu Tịch dùng sức một chút, cái tát làm cho Gia Long lập tức tỉnh lại.

Gia Long mơ màng mở choàng mắt, cả người ướt đầm mồ hôi, trong mắt còn có ánh nước.

Sau nửa ngày hần mới có phản ứng, ôm lấy đầu, nhìn Lưu Tịch nói: “Ta vừa gặp ác mộng rất kinh khủng.”

“Ừ.” Lưu Tịch đứng lên. “Ta đi tìm chút gì ăn đây. Người ở lại đây chờ ta.”

Gia Long thấy một thân áo trắng của hần toàn là máu thì nước mắt tự nhiên chảy ra.

Hần đã thấy Lưu Tịch vung kiếm lên, chặt bay đầu một người.

Vậy mà nụ cười của hần vẫn ôn hòa, trong trẻo, có giọt máu bắn lên gương mặt trắng trẻo của hần như hoa mai nở rộ.

Sáng sớm hôm sau, khi Gia Long dậy thì Lưu Tịch không có ở bên cạnh. Hần ra khỏi sơn động thì thấy Lưu Tịch đang ngồi bên cạnh suối, cởi trần, quần áo đã được giặt sạch và phơi trên một tảng đá.

Gia Long đi tới vén ống quần lên, lộ chân vào nước, chỉ thấy cả người sáng khoải vô cùng.

Lưu Tịch nhìn hần, nghĩ một chút bèn hỏi: “Người biết nói tiếng Bang Thập sao?”

“Chưa từng nói, nhưng có thể hiểu.” Một con cá nhỏ bơi qua chân Gia Long.

“Người đó... Hạ Trữ, người quen sao?” Lưu Tịch lại hỏi.

“Hạ Trữ?” Gia Long sững ra. “Cái tên rất quen, dường như đã nghe thấy ở đâu đó.”

“Đêm qua người gọi lúc gặp ác mộng.” Lưu Tịch nói rất chậm, nhìn chăm chú vào mặt hắn.

Gia Long đứng lên đi bắt cá, đáp: “Đúng vậy, ác mộng đó rất đáng sợ.”

“Mơ thấy gì?”

Con cá bơi lượn quanh chân Gia Long, hắn chụp một cái vào nước nhưng không bắt được, sau đó mới ngồi lại, cau mày: “Thấy có rất nhiều người chết, khắp nơi đều là máu... Còn có người muốn giết ta, ta ra sức chạy trốn, thế nhưng chân lại chẳng nghe lời nên ta chạy mãi mà không thoát được.”

“Người... chưa thấy người chết bao giờ à? Hôm qua lúc gặp sơn tặc...” Lưu Tịch chú ý tới từng biểu lộ nhỏ của Gia Long, nhưng chỉ thấy hắn rõ ràng rất mờ mịt, không giống đang nói dối.

“Ta... Ta không sợ... Ta... là bị chóng mặt khi thấy máu...” Mặt Gia Long đỏ lên, hắn cũng không biết tại sao hôm qua vừa thấy máu thì toàn thân run lên, trước mắt xuất hiện hình ảnh của rất nhiều người, dường như sắp nhớ ra cái gì đó nhưng lại mãi không nhớ nổi.

Đám cá trong suối rất lớn nhưng cũng rất giao hoạt, lần nào hắn tưởng đã bắt được rồi nhưng lại bị vượt mất, Gia Long vồ hụt mấy lần, toàn thân đã ướt đầm.

Lưu Tịch ngồi xếp bằng trên hòn đá, rút kiếm vàng của Gia Long ra, rửa sạch vết máu hôm qua còn dính ở trên lưỡi kiếm đi. Gia Long hất nước tung tóe làm mặt hắn toàn nước là nước.

“Này, đừng cử động.” Lưu Tịch nói. “Đúng thế, chính người đấy, đứng yên.”

Gia Long ngẩng đầu nhìn, cả người ngây ra.

Lưu Tịch mỉm cười, hắn như bị ánh mặt trời buổi sáng hòa tan, xinh đẹp tới khiếp người.

Hắn cười trần, luôn nghĩ hẳn gầy, thế nhưng dáng người thật ra thon dài, cơ bắp ẩn hiện, làn da trắng hồng mềm mại...

“Bụp!” Tay Lưu Tịch vung lên, ánh sáng bạc chợt lóe, sau đó kiếm trong tay Lưu Tịch đã cắm ở giữa hai chân Gia Long.

Gia Long cứng đờ, cúi đầu nhìn thì thấy một con cá đang giãy chết giữa hai chân mình. Kiếm cắm giữa thân cá, dưới ánh mặt trời, bảo thạch trên chuôi kiếm sáng lên lấp lánh.

“Nhặt cá lên, mang về nướng đi.” Lưu Tịch cười cười, đứng lên.

“...” Trong tích tắc, Gia Long triệt để kính nể Lưu Tịch rồi.

Hai người ăn bữa sáng với cá nướng sau đó tiếp tục đi về hướng đông, đến buổi chiều thì tới một trấn nhỏ.

Đây là biên giới có chiến tranh nên người trong trấn đã di tản gần hết, khách sạn duy nhất cố gắng duy trì sinh kế một cách khó khăn.

Sau giờ Ngọ rất ít khách nhân, chủ quán và đám tiểu nhị ngồi ngẩn ngơ nhìn mây trời, vừa thấy có bóng người bèn đứng dậy đón đả mời chào.

Nhưng sau đó ánh mắt hắn đã trầm xuống, vẫy tay nói: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, không có tiền thì đừng vào đây.”

Gia Long sững sờ, cúi nhìn y phục của mình thì thấy đúng là bản thủ không chịu nổi, ống tay áo lại còn rất nhàu nhĩ nữa.

Gia Long cười hắc hắc, lườm tiểu nhị kia một cái.

Gia Long thiếu gia hẳn tới giờ cũng chưa từng phải nếm trải đả ngộ thế này. Hắn thiếu cái gì chứ chưa bao giờ thiếu tiền, thế mà tên tiểu tử kia vừa nói cái gì? Không có tiền thì ra ngoài sao?

“Nhìn cái gì?” Tiểu nhị bị Gia Long nhìn đến nổi da gà. “Người có tiền không?”

Gia Long lắc đầu, buông tay: “Không có tiền.”

Kỳ thật, sao hắn cảm thấy nói không có tiền so với dùng tiền đập chết người lại càng kích thích hơn.

“Con bà nó. Ta biết ngay là người không có tiền mà.” Tiểu nhị đắc ý quát lên: “Xem chất vải y phục này của người không kém, có lẽ trước kia cũng là thiếu gia có tiền, bị sa cơ đúng không? Người như người ta gặp nhiều rồi. Chiến tranh nổ ra, người xui xẻo nhất không phải là đám thiếu

gia hết ăn lại năm các người sao? Gia đình ly tán, các người có thể làm gì chứ? Đừng nghĩ giờ mình còn là thiếu gia! Gọi là ăn mày luôn đi! Nhớ năm đó đại gia ta...”

Gia Long vừa nghe vừa gật gù cười.

Lưu Tịch dắt ngựa đi tới, nghe tiểu nhị nói thì không khỏi chau mày.

Khi Lưu Tịch xuất hiện sau lưng Gia Long, tiểu nhị một khắc trước còn ba hoa bốc phét, lúc này ngốc trệ không biết nói cái gì.

Tiên trên trời! Tiểu nhị hẳn còn người nào chưa thấy qua đâu, ấy vậy mà người đẹp bực này thì hẳn mới lần đầu tiên gặp được.

Lưu Tịch vung tay đặt kiếm vàng xuống bàn nghe “rầm” một tiếng.

Ánh sáng chói mắt của thanh kiếm lập tức câu hồn tiểu nhị quay về.

Con mắt tiểu nhị híp lại, hỏi: “Khách quan mời vào, mời vào trong ngồi, muốn ăn gì? Có cần ta điếm cho ngài một vài món ăn đặc sắc của quán không?”

“Không ăn cơm!” Lưu Tịch mặt lạnh tanh, đáp.

“Vậy muốn ở trọ sao? Mời ngài lên lầu.” Tiểu nhị lặng lẽ đánh giá Lưu Tịch. Người đẹp như tiên thế này đúng là hiếm thấy. Tây Thi đậu phụ ở đầu phố kia còn chưa bằng cái móng chân người này. Nếu để nàng ta mà thấy người này chắc phải tự ti mà chết mất.

Lưu Tịch cũng không nói hai lời, rút kiếm đâm mạnh xuống bàn.

Tiểu nhị hoảng sợ, cẩn thận từng li từng tí, nhìn hẳn dè dặt hỏi: “Khách quan, ngài muốn...”

Lưu Tịch như hoa đào thánng ba trong núi, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Ăn cướp!”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65

Chiến Hòa

> Một đĩa đậu hũ, một đĩa rau trộn dưa leo, một đĩa thịt kho cá, cộng thêm một chén trà.

Ngay cả canh cũng không có.

Nàng nói: “Muốn canh gì? Nếu khát thì uống trà là được rồi!”

Nàng còn nói: “Cấp Thiện sư phó nói món ăn càng đơn giản càng cần kỹ thuật cao siêu. Ta đang cố gắng đạt được tới độ cao của đại sư đó.”

Tay cầm đũa của A Mộc Đồ run rẩy, tự nhiên hấn hoảng hốt, không dám tin, ngay cả nghĩ cũng không dám.

Đây là đồ ăn mà Trữ Hạ từng làm... Thế nhưng nàng sẽ không trở về nữa.

Gắp một miếng cá bỏ vào miệng.

Hương vị rất đơn thuần, chỉ có muối, đường, xì dầu, rượu vàng và gừng.

Không khó ăn nhưng cũng không thể nói là ngon được, chỉ có nàng mới có thể nấu ra được hương vị này.

“Trữ Hạ...” Hấn lầm bầm gọi tên nàng, đột nhiên đặt đũa sang, đứng phắt dậy, chạy ra ngoài cửa gọi lớn: “Trữ Hạ!”

Ánh hoàng hôn hắt vào cung điện, vô cùng hùng vĩ, vô cùng cô đơn.

Thị vệ, cung nữ và thái giám đứng ngoài cửa lớn, nghe thấy A Mộc Đồ gọi thì vội vàng quỳ xuống.

A Mộc Đồ kéo Bát Hoàn lại, hỏi: “Đồ ăn kia là ai làm? Có phải... nàng... trở về rồi?”

Bát Hoàn bộ dạng phục tùng, nhẹ đáp: “Là đại nhân Cáp Thiện làm, nói gần đây Vương ăn rất ít. Ngài ấy cứ trách cứ mình làm không ngon... Cho nên mới làm theo cách mà tiểu thư Trữ Hạ nấu cho Vương ăn...”

A Mộc Đồ sững sờ, buông lỏng tay ra.

Thiếu chút nữa ngay cả thở hắt cũng không thở nổi.

Hắn xoay người, bước chân loạng choạng, Bát Hoàn nắm chặt cái khăn trong tay, thở dài.

Một người một vò rượu ngồi trong lương đình đối ẩm với trăng.

Dưới đình nghỉ mát có một hồ sen, có lần, trước khi rơi xuống hồ sen này, nàng đã hỏi hắn: “Nếu như đây là vách núi, ngài có nguyện ý nhảy xuống cùng ta không...?”

Nhớ nhung thật sự là một điều đáng sợ, thế nhưng lại làm người ta không hối hận, cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Hắn uống đến khi trăng đã lên cao thì nắm gục xuống bàn đá, vò rượu lăn dưới chân hắn mấy vòng rồi mới dừng lại.

Một bộ y phục nhạt, dưới ánh trăng sáng lên một cách dịu dàng, mắt hạnh, môi đỏ, thân hình uyển chuyển.

Hắn hoa mắt sao?

Hắn ngẩng đầu, nhắm mắt lại rồi mở ra.

Giai nhan vẫn tuyệt trần thoát tục như trước.

“Trữ Hạ...” Hắn ưu thương nhìn nàng, không dám tới gần, không dám đụng vào. Mộng rất dễ vỡ tan, muốn tìm lại cũng không tìm được.

Tử Vụ cứng đờ, sau đó chậm rãi đi tới gần, cầm tay A Mộc Đồ, nói: “Vương, đêm đã khuya rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

“Trữ Hạ!” Hắn vừa chạm vào tay nàng đã lập tức giữ chặt, kéo nàng vào ngực hắn.

Ôm rất chặt, chặt đến mức làm xương sườn của nàng đau nhức, thế nhưng nàng vẫn không đẩy ra.

Con người luôn rất kỳ quái, người yêu mình thì mình không yêu, người không yêu mình mình lại yêu sâu đậm như thế!

Tử Vụ vòng tay ôm hắn, cười một cách tự giễu. Nam nhân này luôn sẵn sàng bộc lộ sự yếu đuối của mình mỗi khi đứng trước mặt người kia.

Hắn tàn nhẫn bạo ngược nhưng chưa bao giờ che giấu sự bạo ngược đó của mình. Bởi hắn không bao giờ quan tâm tới ánh mắt và cách nghĩ của người khác, hắn thích thì sẽ làm. Thế nhưng... người như hắn lại có thể vì người kia mà khóc như một đứa trẻ con.

Trước mặt Chung Trữ Hạ, A Mộc Đồ là một nam nhân bình thường, cũng chỉ có trước mặt nàng hắn mới là một nam nhân bình thường.

Cái ôm của hắn thật tuyệt vọng.

Trăng treo trên đầu, ánh trăng sáng rải khắp nhân gian, đẹp như thơ như họa.

Lôi Nhược Nguyệt ngồi trên bệ cửa sổ nhìn ánh trăng dưới hồ nước, hai tay ôm gối.

Một cái áo choàng phủ lên vai hắn, Tần Thiên Sinh hỏi: “Thật sự muốn tới Hán Thống sao? Chắc gì Mạc Lăng Tiêu đã nói thật?”

“Vào lúc này, Mạc Lăng Tiêu sẽ không bày ra trò đùa đâu... Nhất định là nàng...” Lôi Nhược Nguyệt nhìn qua cửa sổ, cười khẽ. “Ta muốn đi... Ta muốn đi tìm nàng...”

Nét mặt hắn dưới ánh trăng trắng bệch, yếu ớt, vô lực.

“Thân thể ngươi đã thành cái dạng này rồi mà còn muốn đi nữa!” Tần Thiên Sinh tức giận vô cùng. “Khéo còn chưa gặp được nàng thì ngươi đã ngã xuống rồi!”

Lôi Nhược Nguyệt như không nghe thấy lời hắn nói, chỉ trầm thấp hỏi: “Liệu nàng có muốn gặp ta không?”

“Sẽ gặp!” Tần Thiên Sinh tức tối trả lời.

Lôi Nhược Nguyệt sững sờ, cúi đầu xuống, ánh mắt bi thương, thân thể bỗng run lên, một cổ tanh ngòm trào lên từ cuống họng, sau đó máu tươi từ khóe miệng hắn chảy ra ngoài.

“Ngươi!” Tần Thiên Sinh vừa giận vừa cuống, cưỡng ép hắn ngồi dậy, nói: “Ta đi Hán Thống thay ngươi! Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, ta cũng sẽ đem nàng tới!”

Một ngày, Bang Thập phái ra một nửa trong 50 vạn đại quân sang tiếp viện cho Hán Thống, một nửa khác lại bắt đầu tiến công quân đội Khế Sa, tiến hành giao tranh với binh lực do A Mộc Đồ để lại đây.

Đông tuyến một lần nữa lâm vào chiến tranh, A Mộc Đồ lập tức nhận được tin báo do bồ câu đưa thư gửi từ tướng quân thủ thành.

Tin tức này làm cả A Mộc Đồ và Lạc Bình Xuyên đều sửng sốt.

Đến nay Lỗ Hãn còn chưa quay về, cũng không hề có chút tin tức nào của Trữ Hạ, chẳng lẽ đã xảy ra tình huống gì? Với năng lực của Lỗ Hãn thì thừa sức hộ tống một người mới đúng!

“Nếu là một đầu một thì thần cũng không có tự tin thắng được Lỗ Hãn.” Lạc Bình Xuyên nói.

Hơn nữa Lỗ Hãn vốn xuất thân là mã tặc, kinh nghiệm trên giang hồ không còn gì phải nói, huống chi chỉ là hộ tống một người tới Bang Thập thì đâu phải vấn đề gì lớn.

A Mộc Đồ vẫn đang ngẩn người, lông mi run rẩy, đau khổ nhắm chặt mắt, đưa tay xoa trán.

Lạc Bình Xuyên âm thầm thở dài. Chỉ cần là vấn đề liên quan tới Chung Trữ Hạ, Khế Sa Vương sẽ chẳng còn giữ được phong phạm bình thường nữa.

Cô nàng Trữ Hạ kia thật sự làm ầu rồi!

“Vương... Tại sao đột nhiên Bang Thập lại tiến công?” Lạc Bình Xuyên hỏi.

“Vấn đề ở trên người Lôi Nhược Nguyệt.” A Mộc Đồ mệt mỏi ngẩng đầu lên, trong mắt hằn rõ tơ máu.

Tam công tử kia không có lý do gì cũng không có đủ thực lực để hành động vào lúc này. Hôm nay Bang Thập cho đại quân tiến lên, ngoại trừ Tần đại tướng quân thì còn có thể là Lôi Nhược Nguyệt. Nhưng Tần tướng quân đã ẩn cư nơi núi rừng để tưởng nhớ người vợ đã chết, mặc dù hẳn vẫn có thể rời núi nhưng rõ ràng tình huống này không có nhiều khả năng xảy ra lắm.

Lạc Bình Xuyên nói: “Vương, nếu Lôi Nhược Nguyệt nhúng tay thì thật sự bất lợi cho chúng ta.”

Những lời này không cần nói ra thì mọi người đều hiểu rõ. A Mộc Đồ nhíu mày, hẳn hiểu ý của Lạc Bình Xuyên, xem ra cần phải thu lưới bên Hán Thống rồi.

Con người hần lóe lên hào quang, A Mộc Đồ nhếch miệng: “Được rồi, người đi trợ giúp cho tên Hưng Trịnh Vương ngu xuẩn kia đi thôi.”

“Thần linh mệnh.”

A Mộc Đồ dừng lại một chút, hỏi: “Nếu muốn chiếm lấy thành Kính An thì người cần bao lâu?”

Lạc Bình Xuyên chớp mắt, đáp: “Vương hi vọng đó là thành chết hay thành sống?”

A Mộc Đồ cười: “Tốt nhất là bắt sống!”

“Thần hiểu rồi.” Lạc Bình Xuyên cười, đáp: “Lâu nhất là nửa tháng.”

“Vậy thu dọn đồ đạc đi thôi.” A Mộc Đồ đứng thẳng lên. “Tướng quân Long Mạt Cửu sắp khai chiến với Hán Thống, muốn thắng cũng phải tốn chút thời gian. Nhưng người nếu đánh được thành Kính An thì sẽ có khả năng ngăn chặn đại quân. Thành Kính An thất thủ, Mạc Lăng Tiêu hai bề thọ địch, chẳng khác nào cá nằm trong chậu.”

Lạc Bình Xuyên hít sâu một hơi, miệng há to, muốn hỏi cái gì nhưng cuối cùng lại không nói.

Vương của ta, mặc dù người Khế Sa hận Hán Thống thấu xương, nhưng rốt cuộc người muốn lấy tính mạng của ai? Giết nhiều người như thế, biên cảnh giờ đây đã sắc đỏ nhuộm trời rồi. Hôm nay quân Bang Thập lại tham chiến, Lôi Nhược Nguyệt đã quyết tâm đối đầu với Khế Sa đến cùng. Khế Sa có đủ sức mạnh để đối đầu với hai đại quốc sao?

Vương, người muốn ai thần phục? Người muốn ai đứng dưới chân mình?

Trận chiến tranh này, từ nay về sau sẽ chỉ còn là một màn máu. Nhưng mà Vương của ta, trận chiến tranh này, ngài chiến đấu vì cái gì đây?

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66

Ai Mới Là Vương? (Thượng)

> Trữ Hạ hỏi: “A Mộc Đồ, tên của ngài ở bộ lạc của ngài có phải nghĩa là Sói không?”

“Không phải. Nàng nghĩ ta giống Sói sao?”

Trữ Hạ gật gật đầu, cả người toàn mùi rượu từa trên vai A Mộc Đồ cười ngây ngô: “Ngài không biết, ngày đó ta gặp sói ở trong núi... Sói vô cùng dữ tợn... Chúng muốn ăn thịt ta... Nhưng mà ngài xem, chúng đâu có đánh lại ta được... Ha ha... Nhưng mà chúng cắn cũng đau lắm... Đau đến nỗi ta tưởng chết đi rồi ấy... Nhất định sẽ có một ngày ngài cũng dùng răng nanh của mình xé nát ta... Đúng không? Ha ha ha ha...”

“Nếu như nàng phản bội ta... dù không có răng nanh ta cũng sẽ xé nát nàng...” Đầu ngón tay của hắn chạm nhẹ qua môi nàng. “Chắc là thế.”

Trữ Hạ hôn ngón tay hắn, lơ đãng ngẩng đầu: “Cái gì? Chắc là cái gì?”

A Mộc Đồ ngâm khẽ, thanh âm trầm thấp, dưới ánh trăng lạnh, âm thanh phiêu hốt không chân thực. “Đừng hỏi ta, ta không biết... Cũng có thể chính ta đã bị nàng xé nát ra rồi...”

...

Đạt Man cũng A Mộc Đồ bốn tuổi trên vai, ngón tay chỉ về phía mặt trời, nói: “A Mộc Đồ ở trong bộ lạc của chúng ta chính là Quang Minh Thần đấy.”

A Mộc Đồ một tay ôm đầu Đạt Man, một tay giơ lên trán, híp mắt nhìn vàng mặt trời ở phía chân trời đằng xa, hỏi: “Đẹp quá! Đây là mặt trời. Mặt trời chính là Quang Minh sao?”

“Đúng vậy!” Khuôn mặt tuần lãng của Đạt Man được ánh hoàng hôn phủ lên một lớp ánh sáng đỏ rực, bóng hắt trải dài ở đằng sau. “Con trai, con giống như mặt trời này, chính là Quang Minh Thần của Khế Sa này! Thảo nguyên này, núi đồi này, còn sông ngòi nữa, tất cả đều là nhà của con. Những người mà con nhìn thấy đều là thần dân của con.”

“Vâng!” A Mộc Đồ gật mạnh đầu. “Quang Minh nhớ rồi!”

Đạt Man sững sờ, thích thú cười vang, tiếng cười vang khắp trên thảo nguyên chẳng khác nào ánh mặt trời chói mắt.

Đây là tiếng cười của thủ lĩnh hai mươi bảy bộ lạc ở Khế Sa. Đó cũng là lần cuối cùng A Mộc Đồ nghe được tiếng phụ thân cười.

Năm đó, hãn vừa bốn tuổi. Trước khi bốn tuổi, cuộc sống của hãn tràn ngập tiếng cười vui.

Cuối mùa thu năm đó, quân Hán Thống như thủy triều tràn vào khắp lãnh thổ Khế Sa.

Mùa đông năm đó, phụ thân hãn qua đời, lúc chết cũng không kịp nói với hãn một câu gì.

Đó là ký ức duy nhất của hãn, đã khắc thật sâu vào trong đầu hãn giống như ác mộng có thực, một cơn ác mộng mà hãn không bao giờ thoát ra được.

Hãn không thể nhớ nổi năm đó còn có ai đứng cạnh mình không, cũng không nhớ rõ tại sao mình lại đứng ở nơi đó. Chỉ nhớ mùa đông năm ấy trên thảo nguyên rơi rất nhiều tuyết, nhiều tới nỗi đủ để chôn vùi hãn.

Thân thể cha hãn chôn vùi trong tuyết lạnh, vẻ mặt giống hệt khi còn sống, chỉ có điều gương mặt đã lạnh như băng, cứng ngắt. Đôi mắt u lục ấy sẽ không bao giờ mở ra nữa, sẽ không bao giờ giống như lần đầu tiên hãn săn được một con thỏ, người vỗ vai hãn mà nói: “Không hổ là con trai của ta!”

A Mộc Đồ cứ thế nhìn phụ thân ngã xuống, trên người không có bất kỳ một vết thương nào.

Sau đó hãn ôm thi thể người hỏi Mạc Tâm Dạ: “Mẹ, sao cha lại ngủ?”

Mạc Tâm Dạ ôm lấy A Mộc Đồ, cởi áo lông cáo choàng lên người hãn, bao thật chặt, sau đó vuốt mặt hãn, mỉm cười nói: “Cha lên trời rồi, mẹ

cũng muốn theo chàng đây.”

“Đừng!” A Mộc Đồ nắm chặt lấy tay Mạc Tâm Dạ, hẳn như cảm giác được điều gì đó nên ra sức lắc đầu, kêu to: “Mẹ đừng bỏ Tiểu Đồ!”

Sau khi đặt một nụ hôn lên trán hẳn, Mạc Tâm Dạ lấy từ trong người ra một khối ngọc nhét vào tay hẳn.

Khối ngọc trắng muốt, to cỡ lòng bàn tay, dưới tuyết trắng nổi lên lưu quang khác lạ. Bên trên mặt ngọc khắc hoa văn phức tạp, nếu như cẩn thận xem xét có thể thấy một chữ “Tâm”.

Tâm của Mạc Tâm Dạ, Mạc Quân Tâm.

Mạc Tâm Dạ, mẹ của hẳn, là thê tử của Khế Sa Vương, mà Mạc Quân Tâm – ông ngoại của hẳn là Hán Thống Vương.

Mạc Tâm Dạ run run dùng khăn che mắt A Mộc Đồ lại, nói: “Tiểu Đồ, cầm ngọc vội đi tìm ông ngoại. Thực xin lỗi, sau này mẹ không thể giúp con... Về sau con phải tự đi một mình rồi...”

“Mẹ!” A Mộc Đồ vội vã muốn kéo khăn ra nhưng lại bị Mạc Tâm Dạ giữ lại.

“Tiểu Đồ, đồng ý với mẹ, đừng bỏ khăn che mắt xuống, tuyệt đối đừng kéo xuống! Tuyệt đối không được nhìn!” Nàng dè nén âm thanh nỉ non, cắn chặt môi, nói: “Xin lỗi, con còn nhỏ như thế mà đã bắt con phải chịu những nỗi đau này... Nhưng Tiểu Đồ, con phải nhớ kỹ, cha mẹ rất yêu thương con, sẽ luôn dõi theo con...”

“Đừng! Con không muốn!” A Mộc Đồ gấp đến khóc âm lên, nhao vào ngực mẫu thân.

Mạc Tâm Dạ lại kéo hẳn đứng thẳng dậy, siết bờ vai hẳn, nói: “Từ nay về sau, con không được khóc nữa!”

Thanh âm của người run rẩy nghẹn ngào nhưng lại rất nghiêm khắc, khiến cho hẳn không dám động dậy nữa.

“Con thật sự là một đứa bé thông minh!” Mạc Tâm Dạ nói. “Con nhất định phải... chăm sóc mình thật tốt...”

Lời còn chưa dứt, nước mắt đã trào ra...

Dặn dò một đứa trẻ bốn tuổi phải tự chăm sóc mình là một điều đau đớn tới cỡ nào?

“Mẹ không còn cách nào... Tiểu Đồ...” Mạc Tâm Dạ lau nước mắt, hít sâu, nói: “Mẹ... mẹ muốn ở cạnh cha con, hiểu không?”

Khăn tay che mắt hần màu đỏ, đỏ y như máu vậy.

A Mộc Đồ cắn chặt răng, nắm tay siết chặt, thân thể nhỏ bé run rẩy như lá mùa thu, mặc dù trong lòng không muốn nhưng hần lại không dám kéo khăn tay xuống.

“Mẹ... mẹ đừng dọa Tiểu Đồ...” Nước mắt hần ướt đẫm khăn tay. Hần mở mắt ra, chỉ thấy trước mắt là màu đỏ. Hần run rẩy nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc, con đồng ý với mẹ, con nhất định sẽ tự chăm sóc mình. Con nhất định sẽ ăn nhiều, nhất định nghe lời Lang Mục đại thúc, chăm chỉ đọc sách...”

“Xin lỗi con... Thực xin lỗi!” Mạc Tâm Dạ đẩy hần ra, quay đầu đi.

Mạc Tâm Dạ từng bước một đi tới gần trượng phu của mình, dấu chân in trên mặt tuyết xiêu vẹo...

Nàng cầm lấy kiếm của Đạt Man, đây là một Thượng cổ bảo kiếm có tên là Ngân Kiêu.

“Mẹ!” Thanh âm non nớt mà thê lương gào lên.

Mạc Tâm Dạ cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Tiểu Đồ, con đã đồng ý với mẹ là sẽ không tháo khăn xuống rồi đấy.”

“Tiểu Đồ... Không kéo khăn tay xuống...” Thanh âm trẻ con run rẩy.

Giờ kiếm lên, Mạc Tâm Dạ cắn răng đè nén tiếng khóc, không nói thêm một câu nào nữa.

Màu đỏ như hoa đào mùa xuân rỉ ra từ cổ nàng. Trời đất quay cuồng, hoa đỏ vương đầy trên nền tuyết...

Nàng ngã xuống bên người Đạt Man, hay tay ôm chặt lấy trượng phu của mình, tự hỏi không biết còn có kiếp sau hay không. Hoa nở đầy trên đất, nở đỏ thắm xung quanh nàng...

Tiểu Đồ đã đồng ý với mẹ là sẽ không kéo khăn xuống...

Nhưng khăn bị gió cuốn đi rồi.

Hần nhìn thấy máu tươi phun ra từ cổ mẹ mình, so với hoa đỏ quỳên nở đầy trong núi càng diễm lệ hơn.

Trời xanh biến thành xám trắng, hăn không nghe thấy gì, ngay cả bị thương cũng không cảm nhận được.

Xung quanh mênh mông, vắng lặng...

Hăn không nhớ mình đứng ở đó bao lâu, áo choàng lông cáo không thể giúp hăn xua đi cái lạnh của tuyết trắng. Lúc mặt trời xuống núi, ánh nắng chiều hăn lên nền tuyết đầy máu khiến cho không gian như ở trong huyết hải. khắp nơi đều là một màu máu của mẹ hăn...

Trời dần tối, cũng không hề có trăng hay sao.

Gió nổi lớn, nhưng hăn lại mất đi cảm giác rét lạnh rồi.

Lòng hăn so với tuyết lạnh còn lạnh hơn, vậy sao còn thấy lạnh được nữa?

Phụ thân nói, hăn là Quang Minh Thần, là thần mặt trời của Khế Sa này. Nhưng ai là ánh mặt trời của hăn đây? Ai có thể cứu vớt hăn ra từ đêm đen và sợ hãi đây?

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67

Ai Mới Là Vương (Hạ)

> Sau đó, khi Lang Mục thúc mang hãn về quê, hãn vẫn một mực ngây ngốc không nói gì, giống như bị shock quá mức. Loại bệnh này chỉ chấm dứt sau khi một nam nhân tên là Mạc Quân Tâm xuất hiện.

Mạc Quân Tâm và mẹ hãn có một đôi lông mày rất giống nhau, thế nhưng khí thế không thể nào dịu dàng giống như mẹ hãn được.

Đây là ông ngoại của hãn, vừa nhìn A Mộc Đồ liền nhận ran gay.

Không biết đây có phải là phản ứng của máu mủ tình thâm hay không mà chỉ cần liếc nhìn cũng đã nhận ra.

Hãn nở nụ cười, đây là lần đầu tiên sau khi tận mắt thấy mẹ mình chết đi, nụ cười mới lại xuất hiện trên mặt hãn.

Hãn cẩn thận lấy ngọc bội trong ngực ra, đưa cho Mạc Quân Tâm. Mạc Quân Tâm vừa nhìn đã kinh ngạc, trong mắt đầy sự đau đớn. Sau đó hãn được mang về Hán Thống.

Khi ấy, Hán Thống là đế quốc cường đại nhất, không đâu có thể so sánh.

Hoàng cung Hán Thống cực kỳ hoa lệ, cũng không nơi nào có thể so sánh được.

Hán Thống ở phía nam Khế Sa, lúc đến được hoàng cung Hán Thống thì trời đã sang xuân, hãn cũng vừa tròn năm tuổi.

A Mộc Đồ năm tuổi được Mạc Quân Tâm đưa về Hán Thống, trước khi đưa hãn đi còn giết chết Lang Mục thúc.

Lúc đó, A Mộc Đồ đứng ở ngoài cửa nghe được Mạc Quân Tâm nói, Lang Mục là người của Đạt Man, không thể lưu lại.

Sau đó, hần nở nụ cười, nụ cười cực kỳ giống với loài hoa hồng hoang đã nở đầy trên thảo nguyên.

Mạc Quân Tâm về tới thành Kính An liền thiết yến. Yến hội kéo dài suốt bảy ngày bảy đêm.

Đại yến vô cùng long trọng, chúc mừng Hán Thống thu nạp được lãnh thổ Khế Sa, Mạc Quân Tâm chiến thắng Đạt Man.

Đây là sự tình khiến người ta phấn chấn cỡ nào! Hần là vị vương vô cùng vĩ đại của Hán Thống.

Mà A Mộc Đồ giống như chiến lợi phẩm trong cuộc chiến này. Hần mặc hoa bào, ngồi ở nơi cách Vương tọa cực kỳ xa, cùng với đám con cháu hoàng tộc ngồi cùng một chỗ.

Lúc trước, mẹ từng nói qua với hần, ông ngoại là người cơ trí, là người rất hiền dịu.

Đúng vậy! Cực kỳ cơ trí, cực kỳ hiền dịu!

“Người không vui sao? Sao lại không cười?” Một đứa bé gái trạc tuổi hần ngồi ngay bên cạnh mở đôi mắt to đen nhánh ra nhìn hần.

A Mộc Đồ liếc nhìn nàng, không trả lời.

“A! Mắt người màu xanh!” Tiểu nữ hài như phát hiện ra cái gì, không khỏi kêu lên.

“Đúng thế à?” Một thằng nhóc khác ngồi gần đó vội kéo đứa bé gái ra rồi tiến lên. “A, đúng thế! Y hết như bảo thạch vậy!”

“Ta nghe nói chỉ có yêu quái mới có mắt màu xanh đấy!” Tiểu nữ hài lại nói.

“Đúng! Ta cũng nghe nói thế!” Một đám con trai xông tới, nhìn chăm chăm vào hần như nhìn một dị loại vậy.

Đám người nói chuyện đều là quận chúa, thế tử bên ngoài, bọn nó không biết A Mộc Đồ nhưng đám hoàng tử, công chúa lớn lên ở trong cung lại nhận ra hần.

“Hần là người Khế Sa!”

“Đúng, hần là tù binh của Khế Sa!”

“Hần là nô lệ!”

“Người Khế Sa chính là nô lệ!”

“Sao hăn lại ngồi đây?”

“Người Khế Sa chỉ xứng đáng ăn đồ ăn của heo!”

“Đúng, cút ra ngoài!”

“Người mau cút đi, tên đầy tớ này! Cút ra ngoài mau!”

“Con mắt màu xanh của người là mắt của yêu quái! Cút ra ngoài!”

Có người bắt đầu đánh hăn, theo tiếng đánh mắng càng lúc càng lớn, người đánh hăn càng lúc càng nhiều.

A Mộc Đồ co người lại thành một đoàn, tay bảo vệ đầu, quyền cước rơi xuống như mưa trên người nhưng hăn không kêu một tiếng.

Bọn trẻ yếu ớt đánh một chút thì mệt mỏi, bắt đầu lại túm tóc của hăn. Rất nhiều bàn tay thi nhau giật tóc làm hăn đau tới mức cảm giác da đầu cũng rách ròi.

Thế nhưng hăn không khóc, hàm răng cắn chặt môi đã chảy cả máu nhưng hăn không khóc, cũng không kêu.

Đúng lúc này, một chén canh lớn bị giội thẳng lên người hăn, bốn phía đều lặng ngắt như tờ, quyền cước cũng ngừng, người kéo tóc của hăn cũng rút tay về.

Đồ ăn rất bắn, sẽ làm bắn tay chúng nó.

A Mộc Đồ chuyển thân, chậm rãi ngẩng đầu nhìn. Nước canh từ trên đầu chảy xuống mặt, đầu tóc rối bời, tóc tán loạn phủ xuống vai, rơi xuống cả dưới đất.

Hăn đứng lên, ai cũng nhìn hăn, nhưng không ai nói gì.

Đó là một đôi mắt sói như lục bảo, lạnh lẽo khiến cho bọn trẻ không biết trời cao đất rộng kia phải sợ hãi. Đôi mắt lấp lánh màu lục của hăn tràn đầy tơ máu.

Hăn quét ánh mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người một đứa bé trai vẫn đang cầm nguyên bát canh rỗng trên tay.

Đứa bé này cao ngang với hăn, làn da trắng nõn như con gái, nhưng ánh mắt không tỏ ra kinh sợ hay chán ghét như đám trẻ khác mà chỉ có lãnh tĩnh và hờ hững.

Nó có một đôi mắt rất đẹp, đen nhánh như sao sáng trên bầu trời thảo nguyên.

“Các người đang làm gì vậy?” Một thanh âm tức giận vang lên, nơi này âm ỉ đã thu hút sự chú ý của Mạc Quân Tâm. Hắn đi tới liền nhìn thấy A Mộc Đồ trên người bắn thiêu đầy nước canh cùng với máu đọng trên mặt.

Bọn nhỏ cúi gằm mặt không nói, chỉ có đứa bé tay cầm chén canh kia trấn tĩnh đặt bát lên bàn, yên lặng đứng sang một bên, không áy náy cũng không cúi đầu, chỉ lặng lẽ nhìn A Mộc Đồ vẫn đứng thẳng tại chỗ.

Mạc Quân Tâm sững sờ, trên mặt hiện lên một chút thần sắc khác thường, sau đó ra lệnh cho thị nữ bên cạnh: “Dẫn nó xuống dưới tắm rửa đi!” Sau đó không nói gì nữa mà quay người rời đi.

Mạc Quân Tâm vừa đi, bọn trẻ con lại chụm đầu bàn tán. A Mộc Đồ đi theo thị nữ, lúc đi qua đứa bé kia còn cùng nó trao đổi một cái ánh mắt.

Vừa rồi hẳn sai rồi!

Đôi mắt kia không giống với ngôi sao trên thảo nguyên mà so với ánh sao còn sáng ngời hơn.

Về sau, A Mộc Đồ gặp nó thêm hai lần.

Một lần trong đại điển, nó ngồi yên tĩnh trong lòng Mạc Quân Tâm.

Lần thứ hai, nó đang luyện tập bắn tên, Đó cũng là lần cuối cùng hai người gặp nhau.

Tay trái của nó khi ấy bọc vải trắng, tư thế kéo cung rất đẹp. Nó cố gắng bắn ra một mũi tên, sơn chỗ tay cầm của cây cung đã bị bọt hết cả màu.

Lúc đó A Mộc Đồ đi tới, nói với nó: “Đưa cung cho ta, người nhìn thật kỹ vào.”

Hắn rút mũi tên lắp vào cung, động tác thuần thục, tên trúng giữa hồng tâm.

Đôi mắt đen nhánh lập tức kinh ngạc, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt hiện ra vẻ không cam lòng và sợ hãi.

A Mộc Đồ cười, nói với nó: “Người Hán Thống, một ngày nào đó Khế Sa sẽ chứng minh cho các người thấy, ai mới là Vương!”

Khi A Mộc Đồ quay lưng chuẩn bị rời đi, nó lên tiếng gọi: “A Mộc Đồ!”

A Mộc Đồ xoay người, đầu nghiêng nghiêng nhìn hắn, chớp mắt cười.

“Ta sẽ không thua người!” Đứa bé kia trừng mắt.

“Tên người là gì?” A Mộc Đồ hỏi.

“Mạc Lăng Tiêu!” Đứa bé trả lời.

A Mộc Đồ nhàn nhạt đáp: “Mạc Lăng Tiêu, ta và người không giống nhau.”

Máu trong người dù có chung một gốc nhưng số mệnh lại hoàn toàn khác nhau.

Hai người bọn hãn, một người nỗ lực chỉ vì muốn được người lớn khen ngợi hoặc tự mình tận hưởng cảm giác hơn người; mà người kia là vì sinh tồn.

Đây là sự khác biệt từ bản chất.

Một con chó được nuôi nhốt sao có thể so sánh với loài sói hoang dã được?

Sau đó, Mạc Quân Tâm đã phạm phải sai lầm lớn nhất đời mình.

Có lẽ vì vẫn còn áy náy với con gái nên hãn đã đem Khế Sa cho A Mộc Đồ làm đất phong, cùng cho hãn phong hào “Khế Sa Vương”. Sau đó, hãn để cho Chu Bôn tới đóng quân ở Khế Sa, để Vĩnh Thân Vương phụ tá dạy bảo hãn.

Hai năm sau, Mạc Quân Tâm vì bạo bệnh qua đời. Con trai hãn là Mạc Thính Niên kế vị.

Mạc Quân Tâm chết được sáu năm, vào lúc A Mộc Đồ tròn 13 tuổi, hãn giết được Chu Bôn.

Một năm sau, A Mộc Đồ mười bốn tuổi đã bắt Vĩnh Thân Vương làm tù binh.

Một năm tiếp theo, mười lăm tuổi, A Mộc Đồ tuyên bố Khế Sa thoát ly sự cai trị của Hán Thống.

Chín năm sau, vừa tròn 24 tuổi, A Mộc Đồ mở rộng quân đội, bắt tay trừ tính đánh Hán Thống. Cũng vào năm này, Mạc Lăng Tiêu ám sát thất bại, lại vì một nữ nhân mà tiến vào trong quân Khế Sa.

Quả nhiên, có chung dòng máu chảy trong người nên nữ nhân bọn hãn nhìn chung cũng giống nhau.

Nữ nhân này làm rối loạn bước đi của cả hai, thế nhưng cũng không ngăn được trận chiến này.

Lại thêm một năm nữa, A Mộc Đồ hai mươi sáu tuổi.

Từ đó đến nay, hai người bọn hắn đã biết nhau hai mươi năm.

Trận chiến này hắn cũng đợi hai mươi năm rồi. Đứng ở hai mặt đối lập, trời sinh hai người bọn hắn đã định là địch nhân của nhau.

...

Mạc Lăng Tiêu, ta đợi ngươi đã hai mươi năm rồi.

Nếu ngươi là nữ nhân, hai mươi năm này ta sẽ biến ngươi thành nữ nhân của ta. Nếu ngươi là nữ nhân, đôi mắt sáng hơn sao trời và hút hồn người của ngươi sau này sẽ chỉ được nhìn ta.

Nếu ngươi là nữ nhân, Mạc Lăng Tiêu, cho dù ta với ngươi là kẻ địch trời sinh, cho dù ta phải giết hết người tài trong thiên hạ để có được ngươi ta cũng sẽ không buông tay...

Một cái liếc nhìn của ngươi là cả thế giới của ta.

Mạc Lăng Tiêu, ngươi cũng biết, trận huyết chiến này vì ngươi mà ra.

Nhìn máu rải khắp non sông kia đi, đó đều là tình cảm tuyệt vọng của ta đối với ngươi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68

Chán Ghét

> Cuối xuân đầu hạ, sau giờ Ngọ, trời cũng không quá nóng làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ vô cùng.

Trữ Hạ đem ghế ra nằm trong lương đình ở cuối hành lang, trên người đắp một cái chăn mỏng, thoải mái để gió lùa vào mà ngủ. Gần đây nàng rất mệt, thể xác và tinh thần đều mệt, nàng luôn cảm thấy thiếu ngủ vô cùng.

Nhẹ giật giật cổ chân, nàng cảm thấy đã tốt hơn rất nhiều nhưng vẫn hơi đau một chút. Đợi chân đỡ hẳn, nàng sẽ lại tìm cách rời đi.

Con người quả nhiên luôn thay đổi. Rất nhớ những ngày xưa nàng lười biếng biết bao nhiêu.

Đó là những ngày tốt lành, thế nhưng sau đó thì sao? Lại bị người ta coi thường.

Con người thì luôn mắc sai lầm mà.

Một bóng người che khuất ánh sáng.

Mí mắt nàng nặng nề, thực sự không muốn mở mắt ra nhìn chút nào.

Người đó không động, cũng không nói gì.

Một lúc sau, khi nàng mơ màng chìm vào giấc ngủ thì người kia lại giơ tay ra lay nàng.

“Ta dậy rồi!” Thanh âm của nàng rất êm tai nhưng nàng vẫn bực bội mà giơ tay gạt người đó ra.

Một bàn tay rất lớn nắm lấy cổ tay nàng.

Nàng hé mắt nhìn, không ngoài dự đoán, quả nhiên là Mạc Lăng Tiêu.

Lưng hắn đưa về phía ánh sáng nên nàng cũng không thấy rõ nét mặt hắn.

“Có người muốn gặp nàng.” Thanh âm của hắn bình thường, không nghe ra cảm xúc gì.

“Ồ.” Trữ Hạ miễn cưỡng ngồi dậy. Ăn nhờ ở đậu nên nàng không thể không nghe lời người ta được. Đừng nói là gặp một người, cho dù hắn muốn thế nào cũng được. Nàng có thể làm gì chứ?

Hắn nắm cổ tay nàng không buông. Trữ Hạ nhìn tới tay hắn, cũng không nói gì, chỉ ngáp thêm một cái và đứng lên.

Chân vừa định hạ xuống, nàng đã bị hắn bế lên.

Theo phản xạ, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, ngăn người, không dám động đây.

Nàng yên tĩnh như một con mèo ở trong ngực hắn, để mặc hắn tùy ý ôn y. Nàng cảm thấy tay hắn có chút cứng ngắt.

Nàng nghe thấy nhịp tim đập của hắn, tiếng tim đập vốn không thể lừa được người khác.

Hắn đi xuyên qua hành lang gấp khúc và tiến vào chính sảnh, ánh sáng bên ngoài chói chang khiến Trữ Hạ phải mất một lúc mới nhìn rõ người đang ở đây.

Không ngờ lại là Tần Thiên Sinh.

Tần Thiên Sinh thấy cảnh diễn ra trước mắt thì hơi ngây ngốc, Mạc Lăng Tiêu đang ôm nàng cũng không có ý định buông ra.

Mạc Lăng Tiêu ôm nàng thẳng đến chỗ ngồi, đặt nàng ngồi lên đùi hắn, ôm lấy eo nàng, nói: “Tần công tử, đây là chính là Hạ Trữ công chúa sao?”

Tần Thiên Sinh thu lại vẻ thất thần, phức tạp nhìn Trữ Hạ, đáp: “Phải. Bệ hạ xin thứ cho Tần mỗ lăm miêng, xin hỏi bệ hạ làm sao tìm được công chúa Hạ Trữ?”

“Đương nhiên là...” Mạc Lăng Tiêu dừng một chút, cúi đầu nhìn Trữ Hạ, cười nói: “Đương nhiên là công chúa điện hạ đã tự chạy tới chỗ ta đây, có đúng không? Hạ Trữ công chúa?”

Trữ Hạ ngăn ngợ, bị hắn vỗ lên lưng thì lập tức đáp: “Phải.”

Mạc Lăng Tiêu mặt không biểu cảm vuốt nhẹ cái lưng đang cứng ngắt của nàng, lại nói: “Tần công tử, có cần xác minh lại không?”

Tần Thiên Sinh lạnh lùng nhìn Trữ Hạ, nói: “Tại hạ chỉ muốn hỏi một câu. Công chúa, cô còn nhớ tới người bị cô đâm bị thương rồi vứt bỏ lại ở ngoài núi hoang không?”

Trữ Hạ run rẩy, mặt cúi gằm, hai mắt nhìn chằm chằm vào ống tay áo thêu hình rồng màu vàng của Mạc Lăng Tiêu, không nói gì.

“Thương thế của hãn rất nặng, suýt chút nữa là chết rồi.” Tần Thiên Sinh lạnh nhạt cười nói: “Đương nhiên những cái này có thể thấy chẳng làm công chúa bận tâm đâu... Công chúa rất được bề hạ sủng hạnh đấy.”

Mạc Lăng Tiêu nở nụ cười, nắm lấy cả hai tay Trữ Hạ, đáp: “Bốn vương thật sự là... rất thích Hạ Trữ công chúa. Nhưng... nếu Lôi thừa tướng phái binh tới đây theo minh ước, bốn vương có thể bỏ xuống nữ nhân yêu thích của mình.”

“Thế thì đa tạ bề hạ!” Tần Thiên Sinh mặt không biểu tình.

“Không có gì... Chẳng qua chỉ là một nữ nhân...” Mạc Lăng Tiêu khẽ cười. “Tuy đẹp đẽ mỹ lệ nhưng rồi cũng có ngày già yếu, sao có thể so được với quốc gia xã tắc. Chỉ có Lôi thừa tướng nặng tình như thế, thật sự làm bốn vương cảm thấy bất ngờ.”

Ngón tay Tần Thiên Sinh hơi co lại, đáp lời: “Lôi gia là trung lương nhiều đời, tuy cùng tiên vương phát sinh nhiều hiểu lầm nhưng hôm nay, thân vẫn là bề tôi nên cũng không thể tránh khỏi trách nhiệm với quốc gia xã tắc. Hạ Trữ công chúa là hoàng tộc Bang Thập, Lôi gia phải có nghĩa vụ bảo hộ.”

“À, thì ra là vậy...” Mạc Lăng Tiêu như hiểu ra, cười nói: “Nhưng sao trẫm lại nghe nói Lôi thừa tướng truy nã công chúa?”

Tần Thiên Sinh cắn răng trả lời: “Đây là sự tình nội bộ của Bang Thập, thứ cho Tần mỗ không tiện trả lời!”

“Được, cũng không sao mà.” Mạc Lăng Tiêu hơi nhướn mày, ôm Trữ Hạ đứng lên, cười nói: “Trẫm và Lôi thừa tướng đều có nhu cầu của riêng mình, khi nguy ngập của Hán Thống qua đi, trẫm sẽ trả công chúa về.”

“Bệ hạ anh minh!” Lúc Mạc Lăng Tiêu đi sát qua người, Tần Thiên Sinh gật đầu nói tiếp. “Hai mươi lăm vạn đại quân Bang Thập sẽ tới sau một ngày nữa.”

“Tốt.” Mạc Lăng Tiêu cười khê, lại ôm Trữ Hạ rời khỏi đại sảnh.

Lúc đi qua, Tần Thiên Sinh thấy bàn tay Trữ Hạ đang nắm chặt vạt áo của Mạc Lăng Tiêu, chặt tới nỗi các ngón tay đã trở nên trắng bệch.

Mặt trời chói chang bên ngoài chiếu thẳng vào mắt làm người ta đau đớn muốn rơi lệ.

Không phải lúc bi thương thì trời sẽ mưa sao? Có phải đến tư cách bi thương nàng cũng không thể có?

Vượt qua hành lang gấp khúc, đi đến đình viện cuối cùng, Mạc Lăng Tiêu đặt Trữ Hạ ngồi lại trên ghế. Nàng cắn răng, mệt mỏi co thành một đoàn, cũng không khóc.

“Hận ta không?” Hãn đứng ở bên cạnh nhìn nàng, nhàn nhạt hỏi.

Trữ Hạ thôi cắn răng, thoáng chốc sau cười thành tiếng.

Tiếng cười khàn khàn còn khó nghe hơn cả khóc.

“Ta nhục nhã nàng như thế, nàng có hận ta không?” Hãn mỉm cười, từ trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt lạnh như băng.

“Ta buồn cười chết mất. Có thể đổi ta để lấy thắng lợi của Hán Thống, người còn quan tâm ta có hận người không ư?” Trữ Hạ cũng cười, thế nhưng lại không được thản nhiên như hãn.

Nụ cười của hãn càng tươi đẹp, lắc đầu: “Không quan tâm.”

“Vậy nên ta cũng không hận người.” Nàng tự ôm lấy mình, giữa mùa hè mà sao nàng thấy rét lạnh.

Mạc Lăng Tiêu chớp mắt: “Thật làm cho người ta kinh ngạc. Chung Trữ Hạ không phải người yêu ghét rõ ràng sao?”

Trữ Hạ không trả lời, lẳng lặng co người nằm trên ghế tựa. Sợi tóc đen rủ xuống từ cổ nàng chảy qua vai, lọt vào cổ áo mở rộng, thoát nhìn vô cùng yếu ớt.

“Giống như...” Mạc Lăng Tiêu chấp hai tay sau lưng, vẫn cười. “Giống như nàng đã từng dùng trâm đâm Lôi Nhược Nguyệt bị thương... Có phải nàng cũng rất muốn một đao giết ta hay không?”

“Không muốn.” Trữ Hạ miễn cưỡng nhắm mắt lại. “Ta không hận người.”

Vì hai mắt nàng đã nhắm nghiền nên nàng không chứng kiến được cảm xúc trong mắt hắn khi nghe câu nói đó.

Thanh âm của nàng rất nhẹ, rất mệt mỏi: “Ta chỉ cảm thấy rất chán ghét người. Không phải hận, mà là chán ghét, buồn nôn, đáng ghét.”

“Như vậy... cũng tốt...” Thanh âm của hắn mơ hồ, miệng cười mà lại giống như không cười.

Sau đó hắn rời đi.

Gần đây hắn đi luôn không phát ra thanh âm, thế nhưng hiện tại Trữ Hạ lại nghe thấy tiếng hắn rời đi.

Nàng mở mắt nhìn, thấy sân nhỏ xanh biếc tràn ngập vẻ hoang vu.

Đúng thế. Như thế cũng tốt.

Nàng không cần trốn đi để tìm Lôi Nhược Nguyệt nữa.

Thanh âm côn trùng kêu vang giữa trưa hè không thể xua đi được cảm giác gấp gáp của chiến tranh.

Thần thái của đám người hầu đi lại trên hành lang đều rất vội vàng.

Chiến tranh tới nhanh hơn so với nàng nghĩ. Mà cách nàng gặp lại Lôi Nhược Nguyệt cũng khác xa với tưởng tượng của nàng.

Một hôm hai ngày, cũng vào một buổi trưa nắng ập ập, Trữ Hạ vẫn nằm trên ghế tựa, nghe thấy âm thanh náo động từ xa truyền tới, sau đó ngay cả mặt đất cũng rung chuyển từng hồi.

Chiến tranh rồi.

Nàng ở giữa chiến tranh nhưng lại cảm thấy nó chẳng ảnh hưởng gì tới mình cả. Nàng hí mắt, ôm lấy người, lẳng lặng nghe âm thanh ve kêu càng lúc càng giống với âm thanh bạo động.

Thầy giáo từng nói, xử thế không sợ hãi là một loại khí độ, gặp nguy không loạn là một loại khí phách.

Thấy giáo từng vuốt tóc của nàng nói, Lôi Nhược Nguyệt có thể gặp nguy không loạn hay không còn chưa biết, nhưng Hạ Trữ công chúa con phải học tập hắn nhiều ở khí độ xử thế không sợ hãi của hắn.

Trữ Hạ nằm yên tĩnh, cảm giác được cả gió nhẹ lướt qua làn da, thậm chí mũi còn ngửi được mùi thuốc súng theo gió truyền tới.

Thầy giáo, thế này có thể coi là gặp nguy không loạn rồi đúng không?

Nếu như biết khí phách gặp nguy không loạn này phải cần trải qua những cái kia mới có thể tu luyện thành thì thà nàng không luyện còn hơn...

Trong lúc nhất thời, nàng không biết mình đang muốn Mạc Lăng Tiêu giữ được thành hay muốn thành bị công phá nữa.

Một hồi trời long đất lở, dường như còn có cả đá lớn từ trên trời rơi xuống vậy.

Lúc còn trong quân Khế Sa nàng đã được nghe tới một loại vũ khí gọi là máy bắn đá, chuyên dùng để công thành, không biết có phải cái này hay không?

Trữ Hạ nhếch miệng cười, bên tai chợt truyền tới thanh âm cột gỗ bị gãy...

“Trữ Hạ!” Sau đó là tiếng kêu khủng hoảng như xé tâm liệt phế vang lên.

Nàng sững sờ. Là Mạc Lăng Tiêu?

Ha ha, không phải ảo giác đấy chứ? Sao hắn có thể dùng giọng điệu đó để gọi nàng được? Hắn không còn gọi nàng như thế lâu lắm rồi...

Trữ Hạ thở dài, mắt mở ra liền tổng thấy mái đình đột nhiên sụp xuống, nàng mới chỉ ngậy người một thoáng, trước mắt đã trở thành màu đen.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69

Nằm Mơ Cũng Là Xa Xi

> Trong nháy mắt, nàng cảm thấy đất trời đảo lộn, sau đó trước mắt trở nên đen kịt, bụi đất xộc thẳng vào mũi.

Sau một lát, Trữ Hạ mới dần lấy lại ý thức, lúc nàng từ trên ghế dài lăn xuống, đầu đập xuống đất đau muốn vỡ ra... Xem chừng là sẽ nổi một cục u thật lớn đây.

Thật thần kỳ, vậy mà nàng cũng không chết được.

Trong lúc hoảng hốt, nàng cảm thấy có một giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống môi mình.

Nàng thè lưỡi ra liếm vào, sững sờ cả người khi nhận ra đó là vết máu.

Nàng mở mắt ra, trong ánh sáng mờ nhạt nàng không thấy rõ cái gì, nhưng có cảm nhận được âm thanh thở dốc đang cố đè nén, thế nhưng khí tức vẫn phả thẳng vào mặt nàng nóng bỏng.

Ổn định lại tinh thần, nàng khê động người, đưa tay ra thì đụng phải hai tay hãn đang chống ở ngang tai của nàng. Trữ Hạ không khỏi kêu lên sợ hãi.

“Lăng Tiêu?”

“Nàng... Không sao chứ?” Thanh âm hãn hỗn hển, như đang cố chịu đựng điều gì.

“Không, ta không sao.” Nàng dần dần nhớ lại, lúc mái đình sụp xuống, có một thân ảnh đã vọt tới chắn ở trên người nàng.

Nàng và hãn rất gần, nàng có thể nghe rõ tiếng thở hỗn hển của hãn ở bên tai, còn có cả những giọt máu nóng của hãn nhỏ lên mặt nàng.

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, hẳn đã thay nàng chống đỡ toàn bộ phần sụp xuống của mái đình. Cho nên cho dù ở trong một không gian hẹp thế này, nàng cũng không có cảm giác bị đè nặng.

“Lăng Tiêu...” Thanh âm nàng run rẩy.

“Ừ? Sao thế?” Giọng hẳn khẩn trương. “Nàng... bị thương ở đâu sao?”

“Không phải...” Trữ Hạ ôm lấy tay hẳn, nàng cảm giác được cơ bắp của hẳn cứng đờ, chống đỡ toàn bộ sức nặng đè xuống. “Huynh làm vậy... cũng vì mình sao... vì bá tánh muôn dân trăm họ sao?”

Lặng im.

Hồi lâu sau, hẳn mới đáp: “Phải.”

Lòng đau xót. “Vì Hán Thống, ngay cả mệnh mình huynh cũng không cần nữa sao?”

“... Đúng thế.” Thanh âm của hẳn vẫn không thay đổi.

Trữ Hạ dừng một chút, sau đó cười rộ lên, vừa cười vừa khóc.

“Mạc Lăng Tiêu, huynh là đồ ngốc.” Nàng lau mặt, chất lỏng trên mặt giờ không biết là máu của hẳn hay nước mắt của nàng nữa?

Hẳn không nói gì, mãi cho đến khi có thanh âm vang tới từ xa.

“Bệ hạ!” Trữ Hạ nghe thấy thanh âm của Lưu Xa Thăng.

“Đây... Ở đây!” Trữ Hạ ra sức kêu lên, thanh âm khàn khàn, nghẹn ngào đầy khổ sở.

“... Nàng khóc ư?” Hơi thở của hẳn phả lên vai nàng, nàng có thể thấy hẳn đang cố gắng chống đỡ. Thân thể hẳn sắp tới cực hạn rồi.

Mùi máu tươi xộc vào mũi mỗi lúc một nặng, ánh sáng quá yếu nên nàng không biết máu đang chảy từ chỗ nào trên cơ thể hẳn xuống.

Phía trên có người bắt đầu nhắc những viên ngói ra, Trữ Hạ nghẹn ngào trả lời: “Ta không khóc...”

“Đừng khóc... Ta... Ta không phải vì nàng...”

“Ta biết.” Trữ Hạ cắn răng để không nấc lên. “Ta biết huynh không phải vì ta...”

“Nếu như... lúc đầu không quen nhau thì tốt quá!”

“Huynh hối hận rồi sao?”

“Phải, ta hối hận rồi.”

Nếu lúc trước không quen biết nàng thì hôm nay nàng cũng sẽ không tổn thương tới mức này, sẽ không khóc khổ sở như lúc này.

Nếu có thể lựa chọn, hẳn thà nguyện ý quên đi nàng... tất cả chỉ là một giấc mộng... Nếu là một giấc mộng thì tốt rồi.

Gạch ngói trên đầu dần được chuyển đi, một ít bụi rào rào trút xuống. Ánh sáng bên ngoài hắt vào, mắt nàng chưa kịp thích ứng nên phải híp lại.

Lúc này, Trữ Hạ mới nhìn thấy có một cây cột bị gãy đè lên vai hẳn, máu từ trong thấm ra ngoài áo bào loang lổ một mảng, trên đầu hình như cũng có vết thương, máu từ đó chảy xuống cằm hẳn, lại từ cằm nhỏ xuống mặt nàng.

Hai mắt hẳn đen nhánh và thâm thúy, nhìn thấy mặt nàng đầy máu nhòe nhoẹt thì hoảng sợ, mãi sau mới nhận ra đó là máu của mình thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nụ cười đầy bi thương và đau khổ.

Đến mãi khi mọi người nâng cây cột đang đè trên người hẳn lên, ánh mắt hẳn mới thả lỏng một chút. Sau đó, hẳn như không cam lòng cố gắng mở thật to mắt mà nhìn nàng, mãi lâu sau mắt mới dần khép lại và cả người ngã gục xuống.

Lúc hẳn ngã xuống, nàng còn nghe thấy tiếng hẳn gọi tên mình: “Trữ Hạ...”

Toàn bộ cơ thể của Mạc Lăng Tiêu sụp xuống người nàng. Đến khi bọn Lưu Xa Thăng nâng hẳn lên, Trữ Hạ liền nhìn thấy Tần Thiên Sinh.

Lúc Tần Thiên Sinh thấy mặt nàng toàn là máu thì kinh hãi, vội vàng tiến tới kéo nàng ra, nhưng khi vừa đụng phải nàng thì lại rụt tay về.

Trữ Hạ chậm rãi ngồi dậy, đầu đau như búa bổ. Nàng lau mặt, sau đó cúi đầu nhìn thấy tay áo thấm đầy máu tươi thì ngẩn ra.

“Cô... không sao chứ?” Tần Thiên Sinh cẩn thận hỏi.

“Không sao...” Nàng lắc đầu, lại giải thích thêm. “Đây không phải máu của ta.”

Tần Thiên Sinh lạnh nhạt hừ một tiếng: “Hạ Trữ công chúa đúng là rất được sủng ái. Ở nơi nào cũng rất thuận buồm xuôi gió.”

Thị vệ bên cạnh đỡ Trữ Hạ ra ngoài. Nàng ngơ ngác nhìn Mạc Lăng Tiêu bị người ta khiêng đi, trong đồng đồ nát chỉ còn lại toàn là máu tươi.

Mọi người theo Mạc Lăng Tiêu đi rồi, Trữ Hạ vẫn đứng ở chỗ cũ, mãi về sau mới phát hiện ra Tần Thiên Sinh vẫn còn ở cạnh mình.

“Chuyện đó... bên ngoài thế nào rồi? Khế Sa lui binh rồi sao?” Nàng bước đi, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Tần Thiên Sinh đã đỡ nàng lại.

“Vận khí của Hán Thống tốt, Phiên Thành vốn không ngăn cản được lâu, may mà đại quân Bang Thập tới kịp nên Khế Sa mới lui binh.” Tần Thiên Sinh cười nhạo một tiếng, nói: “Lúc chiến tranh mà chủ soái vẫn ở ở hậu viện thân mật với người khác... Mạc Lăng Tiêu này xem ra cũng chẳng cường hãn như người ta vẫn nói.”

Trữ Hạ sững sờ: “Ta và hắn không phải thế...”

“Không phải? Thế sao khi cái đình sụp xuống thì hai người các người cùng ở trong này? Chẳng lẽ cô muốn nói cô và hắn ở đây ngâm thơ, hát đối?” Tần Thiên Sinh nhìn ghế nằm trong đồng bừa bộn, vẻ khinh thường hiện ra rất rõ ràng. “Hạ Trữ, ta thực sự cảm thấy hắn không đáng làm vậy vì cô!”

Trữ Hạ sững sờ, ngẩng đầu nhìn hắn với ánh mắt ngơ ngác.

“Cô lên giường của A Mộc Đồ, lại lên giường của Mạc Lăng Tiêu là để trả thù hắn ư? Chẳng phải cô biết hắn đã vì cô...” Tần Thiên Sinh cắn răng, dừng một chút, sau đó phất tay áo quay đầu đi.

“Hắn...” Trữ Hạ kinh hãi, giữ chặt cánh tay hắn. “Hắn sao rồi?”

Tần Thiên Sinh dừng bước, cười to: “Sao? Bây giờ cô vẫn còn muốn quan tâm tới hắn sao?”

Còn muốn quan tâm hắn sao? Có hay không thì có gì khác nhau không?

Tần Thiên Sinh thấy vẻ mặt khổ sở của nàng thì lại cười lạnh: “Cô muốn bức hắn thành dạng gì nữa? Cô không cần giết hắn báo thù đâu, hiện tại hắn sống còn không bằng chết. Đêm nào cũng gặp ác mộng!”

Trái tim co rút, như có một vết thương đan âm ỉ nứt toác ra từ sâu trong trái tim khiến nàng không thể nào thở nổi...

“Trong mơ hắn luôn gọi tên cô. Là cô đấy, Hạ Trữ!”

Đầu hơi nặng, chân như không còn sức, thanh âm Tần Thiên Sinh cũng dần trở nên mơ hồ... Đáy lòng nàng như có thứ gì đó đang chảy xuôi, nóng hổi như máu, nàng muốn giữ mà không giữ được.

“Rốt cuộc cô còn muốn hãm phải thế nào nữa? Cô chỉ nghĩ tới trả thù hãm, nhưng hãm vì cô đến mạng cũng không giữ được nữa rồi!”

Miệng nào phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt Trữ Hạ tối sầm, cả người mềm oặt ngã ra đất.

Nàng nhớ rõ, ngày đó sắc mặt của hãm cũng tái nhợt đến trong suốt, môi cũng không còn chút huyết sắc nào, trên bạch bào thấm đầy máu đã khô y hệt những đóa hoa.

Ngày đó gặp lại, hãm đã sớm không còn như xử thế không sợ hãi, ưu nhã tựa u lan như năm xưa nữa.

Hãm cứ thế nhìn nàng, nhìn không chớp mắt.

Lúc máu từ khoe miệng chảy ra hãm cũng không để ý. Hãm vẫn cố gắng cười, thanh âm yếu tới mức chỉ cần gió thổi qua là có thể tan vào trong gió.

Hãm nói với nàng: “Nhưng ta yêu nàng... Yêu đến mức ngay cả ta cũng không biết phải làm sao bây giờ...”

Nếu vậy, Lôi Nhược Nguyệt, nếu ta chết trước mặt huynh, đây có phải là loại trừng phạt cao nhất dành cho huynh không?

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 70

Khóc Thầm

> Có tiếng nước.

Là tiếng của mưa rơi trên mặt đất và dội trên từng phiến lá xanh.

Thanh âm không hề làm người ta thấy bức bối mà làm lòng người càng thêm tĩnh lặng.

Ánh sáng mờ nhạt, bởi vì không thấy ánh mặt trời nên không biết hiện tại đã là lúc nào.

Trữ Hạ mở mắt ra, toàn thân vô lực, chỉ biết mê man nhìn lên trần nhà. Thật lâu sau, nàng quay đầu nhìn Tần Thiên Sinh đứng tựa bên cửa sổ, vẻ mặt lo lắng nhìn ra bên ngoài.

“Cô thật sự... Ngay cả một chút hy vọng cũng không cho hẳn sao...” Tần Thiên Sinh mệt mỏi lên tiếng, hãnh xoa xoa lông mày, ánh mắt nhìn tới nàng.

Trữ Hạ muốn ngồi dậy nhưng thấy vô cùng chóng mặt nên lại phải nằm xuống. Trên đầu cảm thấy đau, xem ra lúc đình sập xuống nàng cũng bị thương không nhẹ.

“Mạc Lăng Tiêu... Ý ta là bệ hạ, hẳn... Không sao chứ?” Một lát sau, nàng chậm rãi cử động thân thể.

Trong mắt Tần Thiên Sinh hiện ra một cảm xúc phức tạp khó hiểu, sau đó hãnh trừng mắt nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sao cô có thể đối xử với hẳn như thế? Cô thật sự muốn hẳn chết ư?”

Trữ Hạ vô lực mỉm cười: “Vậy người nói xem, ai đã cho ta hy vọng? Đối với người mà nói, ta là người nhu nhược, ta là người muốn giết hẳn

nhất so với bất kỳ ai, nhưng ta lại không làm được. Muốn nói tới bốn chữ “sống không bằng chết”, thật sự là lừa mình dối người.”

Tần Thiên Sinh phẫn nộ nhìn nàng.

“Sống không bằng chết, vậy thì chết đi thôi.” Trữ Hạ cười khẽ, sắc mặt trắng như tờ giấy. “Ta cũng muốn chết đi lắm, hửn còn muốn chết hơn cả ta sao?”

Sắc mặt Tần Thiên Sinh lúc xanh lúc trắng, nhẫn nhịn hồi lâu mới phun ra một câu: “Có phải cô không biết gì không?”

“Chuyện gì?” Trữ Hạ nhíu mày.

“Cô có thai rồi!”

Không biết có phải quá bất ngờ hay không mà Trữ Hạ cứ thế sững sờ nhìn chăm chăm vào Tần Thiên Sinh, không nói câu gì.

Tay của nàng nhẹ đặt lên bụng, lông mi khẽ run, chỉ biết cắn chặt môi.

“Quả nhiên là cô không biết thật.” Tần Thiên Sinh cười châm chọc. “Mạc Lăng Tiêu có lẽ cũng không biết phải không? Tốt quá, hửn không chỉ đổi cô để lấy viện binh từ Bang Thập mà còn đưa thêm cả đứa bé trong bụng cô đi nữa.”

Trữ Hạ vẫn không nói chuyện, mắt cúi nhìn mặt đất, lồng ngực phập phồng.

“Cô thật độc ác. Quả nhiên là độc nhất lòng dạ đàn bà, so với đàn ông thì còn gấp nhiều lần.” Hửn hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. “Cô cho rằng hửn không muốn chết bằng cô sao? Cô đánh giá hửn quá cao rồi...”

Móng tay Trữ Hạ tưởng như đã đâm vào trong lòng bàn tay.

Hiện tại, còn ai muốn chết so với nàng chứ?

Vài tiếng gõ cửa vang lên phá vỡ không khí xấu hổ trong phòng.

Khi một thị nữ đẩy cửa tiến vào, Tần Thiên Sinh đã biến mất.

“Phu nhân tỉnh rồi.” Thị nữ thấy Trữ Hạ ngồi dậy thì rất cao hứng, vội vàng ra khỏi cửa, sau đó dẫn Lưu Xa Thăng vào.

“Phu... phu nhân cảm thấy khỏe chứ?” Khóe mắt Lưu Xa Thăng lóe lên một cái, đến gần Trữ Hạ, hỏi.

Trước kia chẳng phải đều gọi là “tiểu thư Trữ Hạ” sao? Sao giờ lại gọi là phu nhân rồi?

Chẳng lẽ bọn hần đều nghĩ đứa bé trong bụng nàng là của Mạc Lăng Tiêu.

Trữ Hạ không giải thích, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ thế nào rồi?”

“Vẫn còn hôn mê. Phu nhân có muốn tới thăm không?” Thái độ của Lưu Xa Thăng rất cung kính, cung kính tới mức làm cho Trữ Hạ cảm thấy không quen.

Từ đầu tới giờ, Lưu Xa Thăng luôn khách khí với nàng, không giống với kiểu cung kính hiện tại.

“Được.” Trữ Hạ gật gật đầu.

Lưu Xa Thăng để thị nữ dìu Trữ Hạ xuống đất, đến lúc ra cửa nàng mới phát hiện mình nằm ngay bên cạnh phòng Mạc Lăng Tiêu.

Nàng thấp giọng hỏi: “Bây giờ là giờ gì rồi?”

“Chạng vạng tối!” Lưu Xa Thăng cung kính trả lời.

Thì ra nàng đã ngủ qua trưa rồi.

Xung quanh đều yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi xuống sân quanh quẽ vô cùng.

“Phải rồi, không phải Khế Sa đang công thành sao?” Nàng lại hỏi.

“Là thế này, viện quân của Bang Thập vừa vắn tới đây nên Khế Sa đã lui quân.” Lưu Xa Thăng trả lời xong bèn nhẹ đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng tối đốt hương, hai đại phu đang ở bên người Mạc Lăng Tiêu, lau mồ hôi cho hần.

Mạc Lăng Tiêu nằm trên giường, trên lưng đầy băng gạc, tóc tán loạn trên gối, lộ ra cổ cũng quấn băng gạc, còn có máu thấm ra.

Mặt của hần hướng ra ngoài, mồ hôi chảy ướt cả xuống má, mày nhíu chặt.

Chỉ nghe hô hấp thôi cũng đoán được hần đang phải chịu đau đớn thế nào.

Trữ Hạ bước gấp về trước, Lưu Xa Thăng không ngăn cản, hai vị đại phu cũng tránh sang bên.

Nàng nhẹ nhàng gạt tóc hăn ra, càng hoảng sợ khi thấy độ nóng trên trán hăn.

Đại phu nhẹ nói: “Dù đã liên tục ra mồ hôi nhưng sốt cao vẫn không lùi.”

Tay Trữ Hạ chợt run, nàng nhìn đôi môi tái nhợt của hăn, trong lòng chua xót.

“Có nguy hiểm tới tính mạng không?” Nàng lo lắng hỏi.

Đại phu đáp: “Nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù sốt lui nhưng người cũng sẽ hư thoát vì mất nước.”

Trữ Hạ gật đầu, nhận lấy khăn mặt trên tay đại phu, nói: “Để ta làm cho.”

Kỳ thật trên lưng đã được băng lại nên dù có ra mồ hôi cũng không lau được bao nhiêu. Nếu băng gạc bị mồ hôi thấm ướt, chỉ sợ vết thương sẽ càng khó khép lại.

Trữ Hạ bỏ khăn vào chậu nước, ngồi xuống, cầm chặt tay hăn.

Lúc nàng chạm vào tay hăn, nàng cảm thấy hăn run lên một cái.

“Hạ quan ra ngoài nấu thuốc.” Hai đại phu cung kính cáo lui, Lưu Xa Thăng cũng thức thờ ra ngoài, khép cửa lại.

Mạc Lăng Tiêu vẫn nhú chặt lông mày, môi mím chặt.

Dù đã hôn mê nhưng hăn vẫn không nói gì.

Vậy tại sao trước khi ngất đi hăn còn gọi tên nàng chứ?

Trữ Hạ nhẹ đặt ngón tay lên lông mày hăn, vuốt nhẹ.

“Nếu chúng ta không ai thay đổi thì thật tốt...” Trữ Hạ hít hít mũi, gần đây nàng rất dễ xúc động.

“Nếu như chúng ta đều là dân thường, an tâm đứng trong quân Khế Sa thì thật tốt...” Nàng nắm chặt tay hăn, lấy xuống cái nhẫn đeo trên tay mình để đeo vào ngón áp úp của hăn.

Suốt đêm ấy nàng nói chuyện với hăn về quá khứ, từ lúc gặp mặt đến lúc tiến vào trong quân Khế Sa, từ Tiểu Cầu sùng bái Liệt tướng quân đến chuyện hăn đã nói với nàng sẽ vứt bỏ mọi thứ để đưa nàng rời đi...

Nếu năm đó nàng chọn hăn, có phải bây giờ sẽ chẳng ai phải đau khổ hay không?

Nhưng trên đời làm gì có nếu như, tổn thương đã thành sao có thể đền bù được.

Nói xong, nàng cũng mệt mỏi, ghé đầu vào mép giường, gối đầu lên tay hẵn mà ngủ.

Khi tỉnh dậy đã là sáng ngày thứ hai...

Trữ Hạ ngẩng đầu lên thì thấy Mạc Lăng Tiêu đang nhìn mình.

Hắn cũng không ngờ lúc này nàng sẽ tỉnh nên vội vàng xấu hổ di chuyển ánh mắt, nói: “Sao nàng lại ở đây?”

Phát hiện ra tay mình vẫn nắm lấy tay hẵn, nàng liền buông ra, thản nhiên mỉm cười: “Cảm ơn huynh!”

Mặt hẵn hơi hồng, không biết có phải do sốt hay không. Hắn thu tay lại, bỗng nhiên mắt tròn, ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay mình.

Đến bây giờ hẵn vẫn còn nhớ như in, lúc ấy hẵn lấy từ trong ngực ra cái nhẫn này, kéo tay trái của Trữ Hạ ra và đeo nó lên ngón cái của nàng...

Hắn nói: “Đeo nhẫn ở ngón cái có thể phòng ngừa mũi tên làm bị thương.”

Tay nàng lúc đó ấm áp như tay mẫu thân vậy.

Khi đó, hẵn còn nói: “Ta cầm cũng vô dụng, coi như cho người mượn, đợi đến lúc nó cũng vô dụng nữa thì trả lại cho ta là được.”

Chiếc nhẫn màu trắng bạc rất rộng và thô, không có chỗ nào đặc biệt, nhưng cẩn thận quan sát sẽ thấy ở trên mặt khắc hoa văn rất tinh tế. Cho dù bị bào mòn bởi thời gian nhưng bề ngoài vẫn rất sáng.

...

Hiện tại chắc nó cũng vô dụng rồi nên mới trả về chủ cũ...

Hắn tháo chiếc nhẫn ra cầm ở rteen tay, cảm giác lồng ngực khó chịu vô cùng, không thể nào thở nổi... Hắn từng nghĩ là mình sẽ không bao giờ lại có cảm giác này nữa...

Thế nhưng tại sao lại khó như thế, so với việc nàng nói nàng ghét hẵn thì hiện tại còn khổ sở hơn.

Cố nặn ra một nụ cười, hẵn nói: “Đúng vậy, giờ nàng đã không cần tới nó rồi.”

Trữ Hạ nhìn hắn, nhẹ nói: “Lăng Tiêu, ta có thai rồi.”

Tay hắn run lên, chiếc nhẫn từ trong tay hắn rơi xuống chần, sau đó lăn xuống đất, lăn thêm vài vòng nữa cuối cùng dừng lại bên chân Trữ Hạ.

Nàng cúi người, nhặt chiếc nhẫn lên, lại nói: “Là con của A Mộc Đồ.”

Nàng đem chiếc nhẫn nhét vào tay hắn, hắn vội vàng cầm lấy tay nàng.

Nàng ngẩng người, mỉm cười nói: “Có lẽ, huynh cầm ta đi uy hiếp Khế Sa càng có ích hơn đây.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71

Đường Chết

> Tay hãn nóng bừng như đang sốt. Hãn nắm chặt, ngón tay nàng bị siết đến trắng bệch, tưởng muốn gãy luôn.

Nàng nhìn hãn, hãn cũng nhìn nàng, sau đó chậm rãi buông tay.

Nhớ lần đầu gặp mặt, hai người cũng dò xét nhau như thế, tính toán nhau như thế. Nam nhân và nữ nhân tính toán nhau, một khi đã hình thành tình cảm đôi bên thì không thể tiếp tục mưu đồ nữa.

Nếu như từ đầu tới cuối chỉ đơn thuần là tính toán thì sẽ tốt biết bao, không ai đau lòng nữa.

Hãn tựa ở trên giường, nhẹ hỏi: “Trữ Hạ, đây là điều nàng muốn sao?”

Trong tay nàng còn nắm chiếc nhẫn kia, trên mặt nhẫn còn lưu lại độ ấm của hãn.

“Ta có lựa chọn sao? Ta có thể làm gì?” Nàng cười khẽ, cười yếu ớt: “Đi theo huynh tới Khế Sa là để chạy trốn, theo A Mộc Đồ rời đi là muốn giải quyết ân oán... Nhưng huynh xem, tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, ân ân oán oán vẫn dây dưa. Huynh xem, ta muốn tìm cái chết cũng không chết được.”

Hãn ngẩng đầu nhìn nàng, ngờ ngẩn: “Nên nàng rời khỏi A Mộc Đồ cũng là vì đi tìm Lôi Nhược Nguyệt, giữa đường gặp Lâm Phong nên mới tới chỗ ta?”

“Đúng thế.” Nàng vuốt nhẹ chiếc nhẫn trong tay. “Thế giới này thật nhỏ, tránh tới tránh lui mà vẫn gặp nhau.”

“Trữ Hạ...” Hãn muốn nói gì đó, lông mi run lên, dừng lại một chút mới tiếp tục: “Đứa bé...”

Trữ Hạ nhẹ đặt tay lên bụng, lắc khê: “Đáng tiếc, xuất hiện không đúng lúc... Nhưng không sao, ta sẽ ở cùng nó... Ta không thể ở cùng phụ thân nó, nhưng ta sẽ ở bên nó...”

Mạc Lăng Tiêu sững sờ, siết chặt tay nàng, nhìn thẳng.

“Hỗn đản! Nàng muốn làm gì?” Hấn lớn tiếng quát lên.

Nàng cười không nổi nữa, nhìn hấn, nước mắt chảy xuống: “Cả nhà ta đều đã bị giết, ta còn có thể thế nào? Huynh không phải muốn đưa ta tới chỗ Lôi Nhược Nguyệt sao? Ta vốn cũng muốn đi tìm hấn... Ta cũng từng muốn sống, nhưng sau này ta đã hiểu ra, ta và hấn chỉ có thể đi tới cuối cùng, không thể cùng sống thì phải cùng chết. Từ đầu số phận đã là như thế, không ai có thể thay đổi được.”

“Đường không chỉ có một lối đi, nàng đừng cố chấp như vậy...” Thanh âm của khăn khăn khăn, con mắt đã hồng, dường như sắp khóc.

“Huynh có phương pháp gì tốt hơn sao? Chẳng lẽ cùng hấn tới một nơi nào đó không ai biết rồi cùng nhau sống đến hết đời? Ha ha... Làm như vậy thì chẳng phải là xem thường bản thân mình sao... Ta đến bây giờ nằm mộng cũng toàn là ác mộng, là máu chảy đầu rơi, là tiếng kêu rên... Huynh nói xem, ngoại trừ chết đi thì còn có biện pháp gì tốt hơn sao?”

Còn có biện pháp khác sao? Ngay cả hấn cũng lợi dụng nàng, hấn có tư cách gì mà nói cho nàng biết nàng phải làm gì chứ...

Nàng cúi đầu, mặt mũi đã tràn đầy nước mắt: “Lúc cha mẹ chết đi, ta cũng không biết phải làm gì; lúc chạy trốn, ta cũng không biết phải làm thế nào; gặp được Lôi Nhược Nguyệt ta cũng không xuống tay giết hấn được, ta cũng không biết phải làm sao... Những điều ta muốn ta đều không có năng lực hoàn thành, ta nên làm gì bây giờ? Ta muốn phục quốc, ta muốn tìm được đệ đệ, ta cũng muốn có một gia đình... Nhưng ta có thể an tâm không? Ta có thể nhắm mắt lại không nhìn mọi thứ, sau đó sống với A Mộc Đồ cả đời sao? Không thể nào! Nên ta mới rời khỏi chàng... Thứ ta muốn có sẽ không bao giờ đạt được. Lăng Tiêu, ta khốn kiếp lắm đúng không? Vậy huynh thử chỉ cho ta đường sống đi...”

Đây là thế giới của nam nhân, tính mạng chính là thẻ đánh bạc lợi ích, ai sẽ vì ai không màng sống chết, đến chết cũng không đổi lòng đây?

Hắn nhìn nàng lệ rơi đầy mặt, không thể cho nàng một câu an ủi.

“Ta mệt lắm... Ta mệt lắm rồi.” Nàng ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, hai mắt nhắm lại để nước mắt ngừng chảy. “Hiện tại ngay cả việc ham sống sợ chết ta cũng không làm được.”

Hắn không nói gì. Hắn có thể cảm thấy vết thương sau lưng vì cơ bắp căng lên mà bắt đầu vỡ ra, máu đã ướm đẫm băng gạc.

“Hắn sống thì ta không yên tâm, nhưng nếu hắn chết ta cũng sẽ chết cùng.” Nàng đứng lên, chiếc nhẫn từ tay nàng rơi xuống, phát ra một âm thanh leng keng thanh thúy. “Dù thế nào, vòng tuần hoàn này kết cục cũng là tuyệt vọng... Nếu như ta có thể dùng hơi tàn của mình để giúp huynh dừng lại cuộc chiến tranh này thì ta rất vui lòng... Mặc dù ta rất buồn vì huynh lợi dụng ta, nhưng kết cục dù sao cũng sẽ tốt hơn hiện tại... Thế nên, dù huynh quyết định thế nào với ta cũng như nhau cả thôi...”

Hắn muốn gọi tên nàng, sau đó nắm lấy tay của nàng. Chần chừ một lúc, hắn lại cụp mắt xuống, thu tay lại, nắm chặt thành quyền.

“Nghỉ ngơi tốt nhé!” Nàng quay người, dừng một chút rồi lại đi, không quay đầu lại.

Sau khi nàng rời đi, trên chỗ ngồi vẫn còn chiếc nhẫn cô đơn nằm lại. Mạc Lăng Tiêu sững sờ nhìn rất lâu, sau đó mới lảo đảo xuống giường, đi tới cầm nó lên, nắm thật chặt.

Máu sau lưng đã nhuộm đỏ cả ga giường, theo từng bước đi của hắn mà nhỏ xuống đầy mặt đất.

...

Trong mái đình tại một biệt viện tại thành Tử Du, một công tử thiếu niên đang ngồi uống rượu, gió mát đêm hè lướt qua mặt hồ làm sóng gợn lăn tăn, ánh trăng vỡ nát.

“Tam công tử, Lôi thừa tướng đã rời khỏi thành Tử Du rồi.” Lão bộ cung kính đứng ở một bên.

Tam công tử ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn, khiêu mi cười hỏi: “Thật sao?”

“Vâng.” Lão bộc lại thưa. “Lão nô vô dụng nên để công chúa Hạ Trữ chạy thoát, không ngờ nàng ta lại tới Phiên thành. Công tử liệu sự như thần,

Mạc Lăng Tiêu quả nhiên dùng nàng ta làm điều kiện trao đổi viện quân Bang Thập, mà Lôi thừa tướng cũng đã rời khỏi thành Tử Du như dự liệu.”

Tam công tử gật gật đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Bên cạnh hãn có ai theo cùng?”

“Lão nô cũng đang định bẩm báo với công tử việc này.” Lão bộc dừng một chút, nói: “Công tử còn nhớ Tần Vô Ảnh không?”

Tam công tử nhướng mày: “Sao, có quan hệ với hãn à?”

“Vừa tra được, Tần Vô Ảnh đúng là người của Lôi thừa tướng.” Lão bộc nói. “Lần này Tần Vô Ảnh cũng đi cùng hai mươi lăm vạn đại quân tới Phiên thành.”

“Vậy sao?” Tam công tử nhếch miệng cười. “Nói vậy nghĩa là Tần Vô Ảnh không ở bên cạnh Lôi Nhược Nguyệt?”

“Đúng thế.”

“Vậy thì tốt. Người này cũng không dễ đối phó.” Tam công tử đứng lên. “Mọi người chuẩn bị xong chưa?”

“Đã mai phục rồi.” Lão bộc thấy Tam công tử đứng lên thì lưng càng hạ thấp xuống.

“Bên phía A Mộc Đồ thì sao?” Tam công tử lại hỏi.

“Khế Sa Vương toàn lực hiệp trợ, người cũng đã mai phục ở biên giới, chỉ đợi cá mắc câu.”

“Ừ.” Tam công tử nhìn hồ nước lấp loáng ánh trăng, lại nói. “Vất vả cho người rồi, Ngũ thúc.”

Ngũ thúc hạ thấp đầu: “Lão nô không dám, đây là bổn phận của lão nô.”

Tam công tử giơ chén ngọc lên trước mặt, sau đó chậm rãi buông tay. “Choang!” Chiếc chén rơi xuống đất vỡ nát, rượu vương vãi đầy mặt đất, mùi hương theo gió lan trong không khí.

“Rượu này đã ủ vài chục năm rồi, quả nhiên tinh khiết và thơm vô cùng.” Tam công tử nhìn chăm chăm vào đồng mảnh vỡ, khẽ cười nói. “Cũng giống như Tần đại tướng quân vậy... Tần đại tướng quân hiện tại vẫn đang ở trong núi sao?”

“Vâng. Tần tướng quân vẫn ở tại biệt viện trong núi, không có động tĩnh gì.”

“Ông ta thật sự là bình chân như vại đấy...” Tam công tử cười lạnh, nói.
“Thời cơ chín muồi rồi, cũng nên đi thăm ông ta một chút.”

“Vâng, lão nô lập tức đi chuẩn bị lễ.”

“Người có biết Tần tướng quân thích gì không?”

Ngũ thúc sững sờ, nhìn Tam công tử: “Lão nô không biết, mong Tam công tử chỉ điểm.”

Tam công tử ngửa mặt lên trời cười vang. “Người trong thiên hạ đều biết Tần tướng quân yêu rượu.”

“Vâng. Vậy lão nô sẽ đi chuẩn bị vài hũ rượu ngon.”

“Còn nhớ ta đã dạy người trồng và chăm sóc vài khóm Phượng Vĩ Trúc chứ?” Tam công tử lại hỏi.

“Vâng. Lão nô vẫn đang trồng.”

“Mọi người đều nghĩ Tần tướng quân yêu rượu, nhưng thực ra ông ta còn thích trúc hơn.” Tam công tử cười khẽ. “Chọn vào khóm thật đẹp mang theo.”

“Vâng.”

Tam công tử nhìn đám mảnh vỡ trên mặt đất, thở dài: “Lôi Nhược Nguyệt à Lôi Nhược Nguyệt, so quyền so thế, so mưu lược, so tâm kế ta đều không bằng người. Nhưng người không thèm giang sơn này, người lại có nhược điểm trí mạng... Ta có thể thua người sao?”

Lôi Nhược Nguyệt à, nếu đã rời khỏi thành Tử Du thì người cũng đừng nghĩ có thể trở về nữa.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72

Bên Bờ Vực Thảm

> Đêm hè, gió mang hơi lạnh mơn trớn lên làn da, dịu dàng như mỗi lần hắt gọi tên nàng.

Thanh âm trầm thấp đó luôn được nàng chôn sâu trong lòng, như một dấu ấn mãi mãi không phai mờ.

Chuyện cũ dường như mới chỉ xảy ra hôm qua. Hấn và nàng vẫn còn hết như xưa.

Gió nhẹ làm ống tay áo màu trắng của hấn khẽ bay, lông mày tuấn lãng nhếch lên, cứ thế cười tươi nhìn nàng. Hấn nhẹ cầm lấy tay nàng, khi đó, gió núi thổi qua rặng nhãn tạo ra tiếng gió lao xao, khắp núi là cỏ xanh mượt dập dìu như sóng biển, nàng không kiêng kị gì mà cười vang cả đất trời.

Chờ đợi vô vọng không biết khi nào đã trở thành một loại số phận...

Đêm đã khuya, trăng lười liềm cô đơn treo ở góc trời. Đêm mùa hè vậy mà lại lạnh như giữa mùa đông.

“Chung Trữ Hạ, nàng điên rồi.” Mạc Lăng Tiêu giật lấy vò rượu trong tay nàng, bình rượu nghiêng đi làm ướt tay áo hấn.

Nàng ngồi trên một chạc cây lớn, liếc nhìn hấn đầy thờ ơ.

Hấn cúi đầu nhìn bình rượu. Bình rượu không lớn, nặng chừng năm cân, nếu cộng thêm số vừa đổ ra, nàng cũng đã uống được hơn một cân rồi.

Đây là rượu cao lương vô cùng nặng đấy!

Mạc Lăng Tiêu thở dài, nhú mày nhìn nàng. Dưới ánh trăng, mặt nàng tái nhợt như màu lụa trắng, trong mắt phản xạ ánh trăng bàng bạc, nàng

cười với hắn. Nàng cười nhưng không hiểu sao nước mắt lại tràn ra, ánh trăng loang loáng trên gò má.

Hắn ngồi xuống cạnh nàng, sau đó mới nói: “Sau này... Không được uống rượu nữa...”

“Sao... Vì sao chứ?” Hai mắt nàng mơ hồ, thanh âm bay bổng.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt nước cạnh đình, bỗng chốc thấy lòng hoảng hốt. “Phụ nữ có thai không được uống rượu.”

Nàng cười, mệt mỏi ôm lấy hai chân, co mình lại thành một đoàn, nói: “Đứa bé này không đợi được tới lúc ra đời đâu...”

“Trừ Hạ, nàng có biết hy vọng là gì không?” Hắn bỗng quay đầu, ngưng mắt nhìn nàng.

“Hử? Hy vọng?...” Nàng tựa đầu trên đầu gối mình, cười. “Hy vọng... chỉ là viễn vông thôi. Huynh có biết thế nào là viễn vông không? Giống như thần tiên trên trời, ác ma dưới lòng đất ấy...”

“Có đôi khi, sống cũng là một chuyện rất đau khổ, còn khổ hơn so với chết.” Hắn cười nhẹ. “Ta không dám nói ta chưa từng muốn chết. Lúc ta mất đi hết thảy, mệt mỏi tới mức hai mắt không thể mở ra được, ta đã từng nghĩ giá có thể cứ mãi nhắm mắt vào thì tốt biết mấy...”

Hắn dừng lại một chút, mở hai bàn tay ra, nói tiếp: “Lúc bị đẩy lên đỉnh cao quyền lực, nàng có biết đôi tay này của ta đã lấy đi bao nhiêu tính mạng con người không? Sau lần trước nàng rời đi, đã có rất nhiều chuyện xảy ra, đầu tiên là cung biến ở Hán Thống, sau đó là Khế Sa xâm lược. Ta cũng từng nghĩ tới việc buông tay, thế nhưng ta lại không làm được. Ta thấy nụ cười vui vẻ của Lâm Phong thì lại nhớ tới lúc cùng nàng ăn mì hoành thánh ở Đồng Thành gặp một đứa bé. Đứa bé ấy đang thay răng, mỗi lần cười lộ lên đều để lộ ra hàm răng thiếu mất hai răng cửa, nó còn khen nàng xinh đẹp... Ta nhớ lúc đó ta đã nói với nàng, ta muốn bảo hộ cho bọn họ. Hiện tại cũng thế, dù có mệt mỏi mấy ta cũng không thể chết được... Nụ cười của dân chúng Hán Thống chính là hy vọng của ta.”

Nàng sững sờ nhìn hắn, nước mắt ngưng đọng lại.

“Nàng sẽ có con, con của nàng cũng sẽ xinh đẹp giống nàng, rồi nàng cũng sẽ cảm thấy thế giới này đẹp biết bao... Chúng ta còn sống đều phải

trải qua đau khổ, nhưng chúng ta không phải vì đau khổ này mà sống tiếp. Chỉ có tồn tại chúng ta mới có thể cảm thấy sự vui vẻ, hy vọng và tình yêu...”

“Thế nhưng... ta không vui nổi.” Nàng vùi đầu vào giữa hai đầu gối. “Lòng ta đã chết lâu rồi... Ta cũng cảm thấy ta không thể sống được nữa rồi.”

“Hết thấy đều đã là quá khứ... Rồi mọi chuyện sẽ khá hơn thôi.” Lúc hẳn nói lời này, không biết đang nói với nàng hay tự nói cho mình nghe nữa.

“Nói cho ta biết, làm sao mới có thể quên đi một người?” Nàng thì thào. “Nếu quên được quá khứ, ta có thể quên được báo thù... Quên báo thù rồi, ta mới có thể không cảm thấy thẹn mà ôm chặt hẳn... Thế nhưng ta đều không thể quên được hết thấy, vì vậy ta sống trên đời này chẳng khác nào sống giữa địa ngục...”

Mặt mũi nàng nhòe nhoẹt nước, hỏi hẳn: “Ta sống mà có khác chết ở chỗ nào đâu?”

Hẳn nhìn nàng, hồi lâu mới nói: “Nàng có từng nghĩ rằng nàng cũng là hy vọng sống của người khác không?”

Nàng sửng sờ.

“Có lẽ... Nàng là tất cả hy vọng sống của Lôi Nhược Nguyệt.”

Nàng ngơ ngác một hồi, không nói gì.

Đàn có năm mươi cung, cung yêu, cung hận đã sớm không thể phân biệt được rồi.

Nàng ngửa đầu để mình không khóc, trong đầu toàn là màu đỏ của máu...

Nhược Nguyệt, lúc huynh vung đao đồ sát, huynh có nghe được nỗi bi thương của hoàng cung không? Đêm dài yên tĩnh, huynh có mơ thấy những người bị mình sát hại không?

Nhược Nguyệt, lòng của ta có phải đã thay đổi rồi không? Nếu như ngay cả chết huynh còn không sợ, vậy thì còn ai có thể xúc phạm tới huynh?

Nhược Nguyệt, lúc huynh hạ đao xuống đã là quyết định chặt đứt duyên này, sao huynh còn nhìn ta bi thương thế làm gì? Cùng sống không bằng

cùng chết, có phải huynh cũng nghĩ vậy không?

Nhược Nguyệt, chúng ta phải bước tiếp như thế nào đây? Sau lưng là vách núi, trước mặt là tử lộ.

Nhược Nguyệt, chúng ta đều mang một thân đầy vết thương, sao còn cố dây dưa khiến đối phương đau thêm làm gì? Huynh còn chờ mong cái gì?

Nhược Nguyệt, ta thực sự là hy vọng của huynh sao?

Nhược Nguyệt, hy vọng là gì vậy?

Nàng nhắm mắt lại, có lẽ đã khóc mệt, lại bởi vừa uống rượu nên nàng bèn dựa vào thân cây.

Hắn nhìn nàng rất lâu, dường như muốn được ngồi nhìn nàng cả đời thế này.

“Trừ Hạ...” Hắn nhẹ nói. “A Mộc Đồ tà đối địch với Bang Thập cũng không giao nàng ra... Vì hắn yêu nàng, đúng không?”

Mắt của nàng lại có nước mắt chảy ra, dọc theo sống mũi, rơi xuống.

“Ta để hắn đưa nàng đi, được không?” Thanh âm của hắn rất nhẹ, giống hệt như màn sương mỏng phiêu tán trong không trung. “Nếu nàng không thể quyết định thì để ta quyết định thay nàng, được không?”

“Đây là chuyện duy nhất ta có thể làm vì nàng...” Như một tiếng thở dài vất ngang mấy đời.

Nàng ngủ rồi, vẫn ôm chặt lấy chân đầy mỏi mệt.

Hắn cứ ngồi nhìn nàng như thế rất lâu, lâu đến đủ để nhớ rõ từng cái hít thở của nàng.

“Ta làm sao có thể nói cho nàng biết làm sao để quên đi một người...” Hắn nhẹ vuốt mái tóc đen của nàng. “Nếu như ta biết rõ thì ta cần gì phải...”

Hắn nhẹ lắc đầu: “Ta là Hán Thống Vương, ta không phải Mạc Lăng Tiêu... Mạc Lăng Tiêu đã vì nàng mà sa vào địa ngục rồi... Cho nên Trừ Hạ, nàng không thể chết, chán ghét ta cũng được, hận ta cũng được, nhưng nàng không được chết... Nàng chết rồi, trái tim này của ta cũng sẽ chết mất...”

“Nàng sẽ ổn thôi... Nàng nhất định phải sống thật tốt... Tính mạng của nàng không thể so được với vận mệnh dân chúng Hán Thống, nhưng nàng

là cả tính mạng của ta...”

“Hy vọng của Hán Thống Vương là dân chúng, còn hy vọng của Mạc Lăng Tiêu là nụ cười của nàng...”

“Trừ Hạ...”

Ánh trăng chiếu lên người nàng như thể có một tầng ánh sáng mờ ảo phủ lên.

Hắn ngửa đầu tu rượu cao lương, một cốc cay xè, nóng rực tràn vào dạ dày, nhưng vẫn không đủ lấn át được tình cảm đang thiêu đốt trong lòng hắn.

Hắn ngắm nhìn mãi mảnh trăng lưỡi liềm đang tỏa ra ánh sáng bàng bạc xa xa.

Phải chăng dù lòng có bị đốt thành tro nhưng tay vẫn không muốn buông?

Cả đời là quá ngắn hay quá dài? Nếu dài thì vì sao hoa kỳ lại ngắn như thế? Còn nếu ngắn thì vì sao đi mãi cũng không hết những thống khổ này?

Hắn nàng nàng, gần nhau trong gang tấc mà tựa ở cách cả chân trời xa xăm.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73

Hi Vọng

> Ánh bình minh dần sáng rọi khắp Phiên thành, trong không trung vẫn còn sương mù phiêu đãng, mùi hương cỏ cây buổi sáng cùng với mùi bùn xộc vào mũi làm người ta khoan khoái vạn phần.

Trong đại sảnh, Mạc Lăng Tiêu nhẹ nhàng gõ tay lên chén trà, cười nói với Tần Thiên Sinh: “Tần công tử, người cũng biết công chúa Hạ Trữ đang mang thai, hiện tại không tiện đi theo người rồi.”

Tần Thiên Sinh thờ ơ nhìn hẳn, đáp: “Bệ hạ, hai mươi lăm vạn đại quân đang trú đóng ở biên cảnh trên Phong Diên Sơn, có thể chia mũi giáo về phía Khế Sa, cũng có thể chia về phía Hán Thống đấy.”

Mạc Lăng Tiêu vẫn giữ vẻ tươi cười: “Đây là lời uy hiếp sao? Hán Thống bị diệt thì thứ mà Lôi thừa tướng muốn cũng không còn... Kết quả lưỡng bại câu thương như thế, Lôi thừa tướng có khả năng thừa nhận hay không?”

Tần Thiên Sinh nắm chặt tay, cắn răng nói: “Tần mỗ muốn công chúa Hạ Trữ, kính xin bệ hạ tuân thủ lời hứa.”

“Không thể.” Mạc Lăng Tiêu cười lắc đầu. “Phụ nữ có thai không đủ sức khỏe để đi xa.”

“Người...” Tần Thiên Sinh sắp mất hết kiên nhẫn rồi.

Hắn đã thử vụng trộm bắt Hạ Trữ đi, nhưng vì Mạc Lăng Tiêu biết rõ mục tiêu của hắn nên đã có biện pháp đề phòng rất kỹ càng. Nếu chỉ mình hắn rời đi thì ai cũng không ngăn được, nhưng nếu mang theo cả Hạ Trữ thì tuyệt không thể bình yên rời khỏi đây.

Hơn nữa, hãn cũng đang bắt đầu lo lắng cho Lôi Nhược Nguyệt. Theo tin báo, Lôi Nhược Nguyệt đã rời khỏi thành Tử Du. Nếu lúc này rời khỏi thành Tử Du, thế nào những thế lực đang rục rịch trong nước cũng sẽ không bỏ qua. Nhìn thì thấy hãn là người nắm quyền, nhưng kỳ thực sau lưng có không biết bao nhiêu người muốn dồn hãn vào chỗ chết.

Quyền lợi là thứ nếu đã nắm trong tay thì không nên buông ra, trừ phi chết đi.

“Nguy cơ của Hán Thống không chỉ đến từ Khế Sa, còn có Hưng Trịnh Vương đang giương cờ phản loạn. Thành Kính An đang gặp phải đại nguy cơ...” Mạc Lăng Tiêu nhấp một ngụm trà, lại nói. “Đợi bốn vương xử lý xong chuyện trong nước sẽ thả công chúa Hạ Trữ đi. Mong Tần công tử kiên nhẫn chờ đợi.”

Cửa ra vào bỗng nhiên nổi lên tranh cãi, Trữ Hạ vượt qua thị vệ canh gác, đẩy cửa nhìn Mạc Lăng Tiêu với vẻ hết hoảng.

Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, Mạc Lăng Tiêu đứng lên, đi qua chỗ Trữ Hạ, sau đó kéo nàng vào ngực mình. Trữ Hạ ngẩn người, không nhúc nhích.

“Tần công tử.” Mạc Lăng Tiêu quay đầu nói với Tần Thiên Sinh. “Nghe nói Lôi thừa tướng đã rời khỏi thành Tử Du.”

Hãn nói tới những lời này, cả người Trữ Hạ cứng đờ, hơi run rẩy. Tần Thiên Sinh cắn chặt răng, trừng mắt với hãn.

Mạc Lăng Tiêu cười, dùng thanh âm rất khẽ, nói tiếp: “Việc này ngay cả ta đều biết rõ... Tần công tử cho rằng Lôi đại nhân có thể an toàn tới đây thật sao?”

...

Việc nắm quyền lợi trong một thời gian ngắn sẽ có một tai hại rất lớn, mà cái tai hại này sẽ sớm bị lộ ra.

Hiện tại chính là lúc ấy. Hãn để quân đội tham dự chiến tranh trong khi bản thân không có đủ tinh lực ứng phó chuyện trong nước. Hoặc là nói, căn bản hãn khinh thường không muốn ứng phó.

Khinh thường ứng phó không có nghĩa là ngu xuẩn đem đầu đưa tới dưới đao của đồ tể.

Lôi Nhược Nguyệt lại ho khan một tràng... trên khăn lụa lại có thêm một búng máu tươi.

Hắn để một xe ngựa to đi tới quân doanh ở biên cảnh phía đông, còn mình thì ngồi trên một cái xe ngựa nhỏ khác đi về hướng nam, từ hướng nam chạy vào biên cảnh Hán Thống, không qua Khế Sa, hơn nữa còn hướng về thành Kính An.

Hai mươi lăm vạn quân đều đã cho mượn, Lôi Nhược Nguyệt biết với khả năng của Mạc Lăng Tiêu thì việc lấy lại thành Kính An dễ như bắt ba ba trong rọ.

Dù đám sát thủ phát hiện hắn không ở trong chiếc xe ngựa to mà đuổi về phương nam thì cũng cần một đoạn thời gian. Hắn biết không thể mong chờ vào việc kéo dài thời gian này có thể cứu mạng mình, nhưng hắn bất chấp những điều đó...

...

Ngày đêm chịu sự xóc nảy điên cuồng của xe ngựa, thân thể yếu ớt của nàng đã sắp không chịu nổi rồi.

Vết thương lại bắt đầu nhức nhối, đau tới tê tâm liệt phế.

Trữ Hạ nhẹ đặt tay lên ngực, không hiểu sao chỗ này lại đau như thế.

Bởi vì quá đau đớn nên hai mắt cũng nhòa đi, tai không thể nào nghe rõ mọi thứ...

Nàng đã từng cảm thấy mệnh là thứ trân quý nhất trần đời này.

Thân thể Trữ Hạ lại càng rúc sâu vào đồng cỏ khô.

Mạc Lăng Tiêu nói, còn sống mới có hy vọng. Dù nàng không biết mình có cái gì để hy vọng, thế nhưng... đột nhiên nàng lại không muốn sớm chết đi như thế. Dù sao cũng chỉ là chết muộn đi một chút, vẫn nên hoàn thành một số chuyện rồi hãy chết cũng không sao.

Không biết xe vận chuyển vật tư này đi tới đâu, Trữ Hạ trốn ở trong chịu xóc nảy cả ngày, bữa tối vừa ăn vào lại nôn hết ra.

Nhưng dù sao ngày mai khi Mạc Lăng Tiêu phát hiện ra nàng đã biến mất thì cũng không thể nào tìm thấy nàng rồi.

Hy vọng.

Lăng Tiêu, ta đi tìm hy vọng của ta đây.

Ánh trăng xuyên qua những cọng cỏ khô, Trữ Hạ yên tĩnh nằm nghe tiếng vó ngựa, cả người lắc lư theo nhịp xe.

Có lẽ mang thai sẽ làm người ta đa sầu đa cảm, cảm thấy trời sao hôm nay chói mắt quá, rồi tự nhiên nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Kỳ thật, nàng không có cảm giác khổ sở, tay nhẹ đặt trên bụng nhưng cũng không cảm nhận được nhịp đập của sự sống.

Không cảm nhận được nhưng vẫn muốn rơi lệ, tâm bỗng nhiên mềm yếu, thầm nghĩ mình sẽ đi trốn ở đâu tiếp theo.

Đến đại sa mạc, đến Nam Cương, hay đến Giang Nam... Nếu người kia còn ở đó...

Chung quanh đều là sương mù dày đặc màu tím nhạt, không thấy rõ đất trời, không thấy rõ phương hướng.

Giữa sương mù xuất hiện một đứa bé. Đứa bé mặt quần áo trắng như tuyết, tóc dài, nó cúi đầu làm mái trước che kín đôi mắt. Nó chậm rãi đi về phía trước.

Đứa trẻ rất nhỏ, mới chỉ khoảng ba, bốn tuổi, thân thể gầy yếu, nó đi lại trong sương mù hơi lắc lư run rẩy, nhìn rất đáng thương.

Trong lòng nàng đau xót, muốn ôm lấy nó nhưng bước chân thế nào cũng không nhấc lên được, cho dù đứa trẻ đi rất chậm nhưng nàng vẫn mãi không đuổi kịp.

Đứa bé dừng chân, quay đầu nhìn bốn phía xung quanh như muốn tìm đường ra. Bỗng nhiên nó ngẩng đầu và thấy được nàng, trong tích tắc, đôi mắt màu lục như bảo thạch sáng lên. Sau đó nó mở hai tay ra, dùng tư thế muốn được ôm chạy về phía nàng. Nó mới chạy được hai bước, nàng liền thấy giữa nàng và nó cách nhau cả một khoảng trời. Dưới chân là vực sâu với dòng nước đen ngòm đang rống giận như muốn nuốt chửng tất cả...

Không được qua đây!

Nàng muốn kêu to lên nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể hô thành tiếng được.

Lòng rối như tơ vò, nàng lo lắng đến mức quên cả thở. Nước mắt trong chốc lát đã vòng quanh hai mắt, đột nhiên nàng mở trừng mắt, chỉ thấy bầu trời sáng chói...

Mộng cảnh chân thật vô cùng, có thể thấy rõ gương mặt xinh đẹp của đứa bé, cả đôi mắt màu u lục như bảo thạch nữa.

Nàng dụi dụi mắt, lúc đưa tay lên chỉ thấy cả người cứng ngắc.

Một đêm không ngủ ngon, trời sáng nhưng nàng vẫn tiếp tục mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong cở khô nàng đã cất giấu sẵn lương khô và nước nên ban ngày nóng nực, nàng trốn ở chính giữa ngủ li bì. Không biết có phải do mang thai nên thèm ngủ hay không nữa. Nàng ngơ ngác nhìn trời xanh, cứ thế nhìn suốt một ngày.

Đoàn xe đi không ngừng nghỉ, đoán chừng nhóm cung cấp vật tư này đi rất khẩn cấp. Nàng nhìn thái dương lặn dần ở trời tây, màn đêm lại một lần nữa buông xuống.

Nàng ôm bụng, đột nhiên có rất nhiều lời muốn nói...

Luôn có hi vọng.

Hi vọng.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 74

Biên Giới Chiến Loạn

> Ngoài thành Kính An.

Lạc Bình Xuyên bực bội đá bay hòn đá dưới chân, nhìn viên đá nảy lên hai cái rồi bắn ra khỏi doanh trướng, rơi vào một vũng nước mưa bên ngoài.

Mưa không ngớt khiến cho lòng người càng thêm bực bội.

“Lạc tướng quân, người sai người chuẩn bị bao cát làm gì vậy?” Hưng Trịnh Vương hỏi câu này không dưới một lần.

Lạc Bình Xuyên nhìn binh sĩ bên ngoài đang đội mưa chuẩn bị bao cát, không nói lời nào.

Qua thời gian uống hết một tuần trà, Hưng Trịnh Vương lại tới hỏi: “Lạc tướng quân, người sai người chuẩn bị bao cát để làm gì thế?”

Bình thường, có vài người chỉ cần chỉ điểm một chút là sẽ hiểu ngay, có những người đầu chẳng khác nào thân cây đu đủ, càng gõ càng rỗng tuếch.

“Phòng ngự của thành Kính An cường đại hơn bất kỳ kinh thành nào của các quốc gia khác, người đã vây thành này được bao lâu rồi?”

“Hơn một tháng rồi.” Hưng Trịnh Vương thật thà đáp.

“Đúng thế.” Lạc Bình Xuyên nói. “Dùng quân đội của người, nếu dựa vào đánh không thì cho thêm một tháng nữa cũng không đánh nổi.”

“Chuyện đó...” Hưng Trịnh Vương lăm lét nhìn Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên hít sâu vào một hơi, cố gắng đè nén cho lửa không bốc lên. “Người nhìn đi, hàng năm cứ đến tháng bảy là thành Kính An này sẽ vào mùa mưa, mỗi lần mưa là liên miên cả một tháng, đúng không?”

Hưng Trịnh Vương gật đầu như gà mổ thóc.

Lạc Bình Xuyên nheo mắt. “Như vậy, nếu chặn đường thoát nước thì có thể nhấn chìm thành Kính An này đúng không?”

Hai mắt Hưng Trịnh Vương sáng ngời.

Ánh mắt Lạc Bình Xuyên lại nhìn ra màn mưa bên ngoài, gượng cười.

Lúc trời tối, gió lớn bắt đầu nổi.

Gió lớn kéo những đám mây che kín sao trời làm đêm càng đen như mực. Sau đó, Trữ Hạ cảm thấy xe ngựa dừng lại, nàng vội vàng trốn ở trong đồng cỏ khô. Sau đó nghe thấy một ít tiếng vang, cuối cùng thấy một mảnh vải dầu phủ lên đầu.

Bên tai truyền tới tiếng phu xe nói chuyện với nhau, nói là ghét trời mưa, ghét mùa mưa ở thành Kính An.

Trời mưa lúc nào cũng đáng ghét cả. Nàng thật sự quá may mắn, nằm trong đồng cỏ, lại còn được vải dầu che kín trên đầu tránh mưa gió.

Không bao lâu sau, tiếng sấm cuồn cuộn vang lên, mưa rơi xuống lộp bộp. Mưa một chút thì trời cũng bắt đầu lạnh hơn.

Một lần nữa, nhờ phúc của đồng cỏ khô, dù không thể so sánh được với giường ấm nệm êm nhưng nàng cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

Nằm nhìn từng giọt nước mưa rớt xuống từ mép vải dầu, Trữ Hạ chợt nhớ tới lời hai người đánh xe nói, ghét mùa mưa ở thành Kính An.

Vậy là xe này đi về phía thành Kính An.

Nàng cười tự giễu, thật sự là sợ gì thì sẽ gặp đó, muốn tìm một nơi ở an ổn đúng là rất khó khăn.

Nhưng nhớ tới mưa đang ở bên ngoài nên nàng chỉ có thể thành thật nằm ở đây, nếu bị dính nước mưa cũng không tốt.

Mơ màng ngủ qua một đêm, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng, có ánh sáng lọt qua từ chỗ tiếp xúc giữa vải dầu và trục bánh xe.

Mưa vẫn không ngừng, trời vẫn âm u, không biết đã tới giờ nào rồi, nàng vẫn một mực nằm yên tại chỗ nên cũng không cảm thấy đói.

Trữ Hạ ngồi dậy, đem vải dầu kéo ra một chút, chỉ thấy mưa rất lớn. Sẽ không có người nào chú ý tới tình huống bên này, thế nhưng cũng vì mưa lớn nên nàng lại chẳng biết đi đâu.

Cảm thấy hơi lạnh, nàng lại rụt rụt vào trong, chờ tới thành trấn rồi nói tiếp.

Lại một ngày nữa qua đi, nàng ôm mình nằm trong đống cỏ khô, thỉnh thoảng hé vải dầu ra nhìn trời mưa bên ngoài. Mưa hắt vào làm ướt khuôn mặt nàng.

Mãi cho đến khi trời tối, nàng mới nhìn thấy một tòa thành từ phía xa. Nàng giật mình, vội vàng kéo cả tấm vải dầu xuống trùm lên đầu. Đường đi lầy lội, tốc độ đi rất chậm. Nàng lặng lẽ nhảy xuống khỏi xe ngựa, trốn vào trong bụi cỏ bên đường.

Chờ đội xe đi qua, nàng mới đứng lên, trùm vải dầu kín quanh người, đi về phía thành lâu.

Thành lâu cách đó không xa, lúc đi tới cửa thành thì cửa cũng chưa đóng lại.

Tìm một khách sạn đi vào, Trữ Hạ ném chút bạc vụn cho tiểu nhị, nói: “Cho một gian phòng, đưa lên chút đồ ăn.”

“Có ngay, mời khách quan lên lầu.” Tiểu nhị tung tung bạc trong tay, mặt mày hớn hở, làm ra tư thế “xin mời”.

Đúng lúc Trữ Hạ muốn quay đầu đi lên lầu thì lại nghe thấy âm thanh đập bàn, sau đó là tiếng kêu thô lỗ của đàn ông: “Dám trộm tiền của đại gia. Người chán sống rồi phải không?”

Trữ Hạ vô thức quay đầu, chỉ thấy một đại hán thân hình cao lớn đang đứng ở cạnh cái bàn vuông, tay hung hăng túm cổ áo một đứa bé gái chừng mười hai, mười ba tuổi, hung dữ tát một cái: “Thực con mẹ nó muốn chết rồi!”

Khuôn mặt xinh đẹp của đứa bé gái không chịu nổi một cái tát thô ráp này, mặt lập tức hiện lên dấu năm ngón tay, đỏ đến mức lộ ra cả tơ máu, khóe miệng nó cũng có máu rỉ ra.

Nữ hài đứng nghiêng mặt so với Trữ Hạ. Lúc Trữ Hạ nhìn tới ánh mắt nàng ta thì ngẩn người, vội vàng mở miệng nói: “Đợi đã!”

Tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt từ đứa bé này sang Trữ Hạ.

Trữ Hạ thở dài, cười nói với đại hán kia: “Vị đại ca này, người xem, thời buổi loạn lạc, tất cả mọi người cũng sống không dễ dàng gì, có thể tha được

thì tạm thời tha cho người ta, có phải không?”

Vị đại hán kia liếc xéo Trữ Hạ, chỉ thấy nàng mặc vải thô màu xanh thì nhú mày, nói: “Đi đi! Sự tình của đại gia ta người đừng có quản!”

“Đừng như vậy, đại ca. Người xe, dù sao túi tiền của ngài cũng không mất, đã tìm thấy rồi đúng không? Như thế này được không, bữa cơm này của ngài ta trả.” Không đợi đại hán kia trả lời, Trữ Hạ lại cười nói với tiểu nhị. “Mang rượu tốt nhất của quán các người lên cho vị đại gia này, cứ tính vào tiền của ta.”

“Tốt, tới liền!” Tiểu nhị kia cũng rất cơ linh, lập tức sai người mang rượu lên.

Đại hán kia nghe vậy cũng không quan tâm nữa, hung hăng ném nữ hài xuống đất, nhổ bọt vào nàng ta một cái, sau đó mới dứt túi tiền vào ngực.

Trữ Hạ đưa mắt nhìn tiểu nhị, để tiểu nhị mang nàng kia lên phòng mình rồi mới tinh tế quan sát nàng ta.

Người này lớn lên không tính là xinh đẹp nhưng khá đáng yêu, làn da rất trắng, dấu bàn tay trên má phải rất rõ ràng, phảng phất có thể chảy máu bất cứ lúc nào.

Ánh mắt nàng ta có chút hoảng sợ, có chút bối rối lại có vẻ cảnh giác.

Lúc đồ ăn được mang lên, nữ hài kia cũng không chú ý nhiều nữa, bắt đầu ăn như hổ đói, tựa như lâu lắm rồi nàng ta đã không được ăn gì.

Trữ Hạ tùy ý gắp vài miếng sau đó lại đặt đũa xuống, nhìn nàng ta. Nàng vốn không muốn xen vào việc của người khác, thế nhưng nàng cũng biết khi người ta đói, người ta có thể làm ra những việc điên cuồng cỡ nào. Khi người ta trộm cắp tức là người ta đã vô cùng quẫn bách rồi.

Không ai nguyện ý làm kẻ ăn trộm, nàng cũng không giúp được tất cả mọi người, thế nhưng không thể thấy người trước mắt chết mà không cứu.

Có lẽ vì vậy mà cuộc đời nàng luôn gặp phải trắc trở. Hôm trước cứu được Lâm Phong cũng không ngờ được hãn họ Mạc. Không nghĩ rằng sự trùng hợp trên thế giới này lại nhiều đến thế, mà nàng hết lần nọ tới lần kia gặp phải.

Đợi nữ hài ăn xong, Trữ Hạ mới lên tiếng hỏi: “Tên người là gì?”

Nữ hài sững sờ nhìn nàng, sau nửa ngày mới trả lời: “Tiểu Lâm.”

Tiểu Lâm?

Trữ Hạ nhú mày, cười khẽ.

Được rồi, nếu người ta không muốn nói thì sẽ không nói, nếu có hỏi nhiều hơn thì cũng chỉ nhận được một câu nói dối mà thôi.

“Người đi đi.” Nàng đứng lên, ném cho nàng ta một chút bạc vụn.

Tiểu Lâm kia nhăn nhin cả buổi mới đáp lại bằng giọng lí nhí: “Cảm ơn!”

Trữ Hạ gật đầu, quay người ngồi lên giường, sau đó nàng nghe thấy thanh âm cửa đóng lại sau lưng.

Một đêm bình yên trôi qua.

Hôm sau tỉnh lại, Trữ Hạ hỏi tiểu nhị thì biết nơi này là huyện An Hà, ở phía bắc của thành Kính An, cách kinh đô bảy mươi dặm. Hiện tại ở thành Kính An đang có chính biến, Hưng Trịnh Vương bao vây thành muốn đoạt ngôi, bức Mạc Lăng Tiêu thoái vị, nói như thế mới có thể khiến Khế Sa lui quân.

Dân chúng bàng hoàng. Bọn họ chưa từng quan tâm ai là người lên ngôi hoàng đế, họ chỉ muốn được sống bình an.

Trữ Hạ hớp vài ngụm cháo, nhìn mưa to bên ngoài, gọi tiểu nhị tới đưa cho hắn ít bạc vụn, nói: “Tìm giúp ta một cái xe ngựa, chuẩn bị đồ ăn nước uống luôn.”

“Vâng, khách quan!” Tiểu nhị nhận được tiền thì vui vẻ chạy ra ngoài.

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị xong.

Xe ngựa không mới nhưng rất kiên cố, con ngựa không cao lớn nhưng khỏe mạnh. Trên thân ngựa phủ áo tơ, trước xe có một mái che, dưới mái che đã để sẵn áo tơ cùng roi ngựa.

Ngoại trừ lương khô và thịt khô các loại, Trữ Hạ còn sai tiểu nhị chuẩn bị chút đồ ăn nóng, dùng chăn bọc lấy để đến trưa cũng không bị nguội đi.

Nàng hỏi phương hướng một chút, sau đó mặc áo tơ lên và đánh ngựa ra khỏi quán trọ.

Mưa rất lớn, con đường được làm rất tốt, không lầy lội lắm nhưng cũng không thể đi nhanh được. Xe vừa chạy thì mưa đã nghiêng nghiêng hắt vào mái che.

Trữ Hạ dùng áo tơ bọc toàn thân lại, chân cũng rụt vào trong, ngồi ở trước cửa xe. Nàng muốn vượt qua thành Kính An, đi về phía Nam Cương.

Trước kia thầy giáo từng kể cho nàng nghe một câu chuyện về một vị hòa thượng nghèo và một hòa thượng giàu cùng nhau tới Nam Hải. Hòa thượng giàu có sai người đóng một cái thuyền lớn, còn hòa thượng nghèo chỉ cầm một cái bát hóa duyên lên đường. Vài năm sau, hòa thượng nghèo từ Nam Hải trở về mà hòa thượng giàu có kia vẫn còn đang đóng thuyền lớn.

Thầy giáo nói, câu chuyện đó dạy ta rằng, làm người nên sống đơn giản, chuyện gì muốn làm thì nên đi làm ngay, nếu cứ băn khoăn chần chừ mãi thì sẽ càng lùi bước, đợi đến khi tóc bạc rồi thì hối hận cũng đã muộn.

Thầy giáo còn nói: “Câu chuyện này là giảng cho Nhược Nguyệt nghe, công chúa Hạ Trữ người đừng có cố hiểu làm gì. Người làm việc chỉ theo hứng thú, chẳng biết thu liễm là gì! Còn cười sao? May mắn người không phải là vương tử, nếu không để quốc gia xã tắc vào tay người thì tất cả mọi người đều chết đói.”

Nghĩ lại chuyện cũ, khóe môi Trữ Hạ nhếch lên, chuyện cũ luôn vô cùng vui vẻ, đó là những tháng ngày quý giá nhất cuộc đời nàng.

Mấy ngày nay tâm tình nàng rất bình tĩnh. Tay nàng không khỏi xoa xoa bụng, ở chỗ đó có một mầm sống le lói, cũng là hy vọng của nàng, đang dần lớn lên.

Phu tử, mặc dù quốc gia không thể trông cậy vào Hạ Trữ, nhưng nếu mọi người thực sự trông cậy vào ta thì cũng không đến nỗi chết đói đâu.

Phu tử à, người nói rất đúng, băn khoăn quá nhiều sẽ làm người ta lùi bước. Hiện tại việc duy nhất mà Hạ Trữ con có thể làm đó là tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Phu tử, người có đang ở trên trời dõi theo Hạ Trữ hay không? Hạ Trữ đã biết khiếm tốn rồi, cho nên ngài cần phải phù hộ cho con, phù hộ cho hài tử không có hy vọng sinh ra trong bụng con nữa...

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 75

Mộng Tưởng

> Từ huyện An Thủy, muốn tới Nam Cương phải đi qua phía nam thành Kính An, sau đó vượt qua sông Tứ Phần.

Trữ Hạ ngồi trong xe ngựa đi suốt bảy mươi dặm đường, lúc tới được ngoại ô thành Kính An thì trời đã tối đen như mực.

Nàng đã đi qua khu thành trì, nhưng muốn qua sông Tứ Phần thì phải đi qua cầu Phần. Hiện tại cây cầu này có lính canh gác rất chặt chẽ.

Trữ Hạ không dám đi trên đường, nàng đánh ngựa tiến vào trong một rừng trúc bên đường, từ xa nhìn động tĩnh phía trên cầu.

Vì khoảng cách khá xa, lại thêm trời mưa nên nàng chỉ có thể thấy bóng người mờ nhạt đang đi tới đi lui rất bận rộn. Quan binh trên cầu hiện tại nhất định là người của Hưng Trịnh Vương, không biết bọn họ đang làm cái gì nữa.

Trữ Hạ dùng hết nhãn lực, chỉ thấy binh sĩ đi lại nhộn nhịp hai bên bờ sông, trên vai như đang vác theo cái gì đó. Nhìn dáng đi của họ lúc đến so với lúc đi khác nhau hoàn toàn, nàng đoán vật kia hẳn rất nặng. Không biết là họ vận chuyển cái gì ném xuống sông nữa.

Lấp sông? Trữ Hạ nghi hoặc sờ sờ sau gáy.

Cây cầu này không thể qua được rồi, chỉ có thể đi đường vòng xa hơn mà thôi. Lúc đi tiểu nhị cũng đã từng nói qua, cách thành Kính An ba mươi dặm về phía tây còn có một cây cầu khác bắc qua sông Tứ Phần. Mùa mưa, những cây cầu nhỏ dễ bị nước nhấn chìm, chỉ có cây cầu đó lớn là có thể đi qua.

Trữ Hạ ghìim ngựa lùi vào sâu trong rừng trúc, đi về hướng tây, không đếm xỉa gì tới việc lấp sông gì đó nữa.

Ở đây có rất ít người qua lại nên cũng không có đường, đi một hồi thì nàng thấy một gian nhà cỏ. Trong lòng Trữ Hạ mừng rỡ, xem ra đêm nay không cần phải ngủ trên xe ngựa nữa rồi.

Đánh xe về phía nhà cỏ, nàng lấy từ trên xe xuống ít thức ăn cho ngựa, sau đó cởi áo tơi đi vào nhà cỏ.

Gian nhà không mới không cũ, bên ngoài sạch sẽ gọn gàng, không có nhiều đồ vật lăm, nhìn có chút quạnh quẽ đơn sơ, giống như không có người ở.

Trong phòng không có đèn, đoán chừng không có ai ở nhà, cửa cũng không khóa. Trữ Hạ gõ cửa mãi mà không có tiếng trả lời nên đành đẩy cửa đi vào.

Trong phòng sạch sẽ, bài trí đơn giản, chỉ có một cái giường lớn, một cái bàn, Trữ Hạ sờ soạng một hồi thấy cũng không có bụi bẩn.

Không có bụi bẩn nghĩa là thường xuyên có người tới đây quét dọn.

Đi tới phòng bếp, đốt lửa nấu một chút nước ấm, lại mang đồ ăn từ trên xe ngựa xuống hâm nóng lên, sau khi uống chút canh nóng, nàng bèn nằm xuống giường. Trên xe ngựa xóc nảy, dù người không động nhưng vẫn vô cùng mỏi mệt, vừa nhắm mắt vào là nàng đã ngủ mê mệt.

Đêm nay nàng ngủ cực kỳ ngon, lúc mở mắt ra thì thấy trời đã sáng.

Mưa nhỏ hơn một chút nhưng vẫn chưa dứt. Không có ánh mặt trời nên cũng không biết đã là giờ nào, theo cường độ ánh sáng thì có lẽ cũng đã tới buổi trưa.

Lúc nhìn ra màn mưa bên ngoài, Trữ Hạ bèn thấy một thân ảnh đang đi tới gần, nàng vô thức sờ tới dao găm giấu trong tay áo.

Người đi tới dáng người thấp bé, tay cầm dù, đầu cúi thấp, đoán chừng chưa trông thấy nàng nên vẫn cầm cúi đi tới. Mãi cho đến khi tới trước cửa ra vào, người đó mới dịch chuyển cái dù, ngẩng đầu lên.

Người vừa tới nhìn thấy Trữ Hạ thì sợ hãi kêu lên một tiếng, Trữ Hạ cũng sững sờ.

Không ngờ lại là cô nương tên Tiểu Lâm mà hôm trước nàng cứu được trong quán trọ. Dấu ấn bàn tay trên mặt nàng ta vẫn còn chưa tan hết, vẫn đỏ rưng rưng một mảnh.

“Người...” Trữ Hạ cười khẽ, hỏi: “Đây là nhà của người sao?”

Tiểu Lâm chần chừ nhìn nàng một hồi, sau đó gật đầu. Nàng ta thay giày, nhẹ nói: “Vào trong ngồi đi.”

Trữ Hạ cùng nàng vào nhà, cười nói: “Tối hôm qua ta nghỉ lại ở đây, không nghĩ đây lại là nhà của người.”

Tiểu Lâm gật gật đầu, cười khẽ.

“Một mình người ở đây sao?” Trữ Hạ hỏi.

“Đúng thế.” Tiểu Lâm trả lời. “Tỷ tỷ đợi một chút, ta đi nấu nước pha trà.”

Tiểu Lâm quay người muốn đi vào phòng bếp, chợt nhớ tới cái gì bèn quay trở lại, nhặt bao đồ ban nãy mình để dưới đất lên, sau đó mới đi vào.

Thần thái của nàng ta hơi kỳ quái, Trữ Hạ đi theo vào, thấy nàng ta ôm bụng ngồi chồm hổm ở đó, không biết đang làm gì. Trữ Hạ vỗ vỗ vai nàng, nàng ta quay đầu, hình như bị giật mình kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

“Người làm sao thế?” Trữ Hạ lo lắng.

“Không... Không có gì...” Tiểu Lâm miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mặt nhăn nhó.

“Này...” Trữ Hạ kéo nàng ta lại, thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch, mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

“Ta không sao...” Tiểu Lâm cắn răng, lắc đầu.

“Đi, ta dìu người về giường nằm nghỉ một chút.” Trữ Hạ đỡ nàng ta dậy.

Tiểu Lâm cười cười, đành đi theo Trữ Hạ, nằm xuống giường.

Trữ Hạ sờ lên trán nàng ta, sững sờ một chút rồi nói: “Hơi nóng, bị sốt sao?”

“Không phải...” Tiểu Lâm đau tới sắc mặt lúc trắng lúc xanh. “Cảm ơn tỷ tỷ, Tiểu Lâm không sao, bệnh cũ tái phát thôi, một chút nữa sẽ đỡ.”

Một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi mà nói là “bệnh cũ” thì đúng là hơi buồn cười.

Trữ Hạ quay người đi lấy một chậu rửa mặt, cầm khăn mặt lại, ngồi ở bên giường giúp nàng ta lau mồ hôi, lại hỏi: “Ta có thể giúp gì không?”

“Như thế này là tốt rồi... Cảm ơn!” Tiểu Lâm rất cười miễn cưỡng.

Thời gian chậm chạp trôi đi, cơn đau dần dần bị đẩy lùi, Tiểu Lâm mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Đây là một cô bé hiểu chuyện, thân thể gầy yếu mà lại chịu đau rất giỏi. Trữ Hạ nghĩ, lúc nàng lớn bằng nàng ta đã làm gì giỏi giang được như thế.

Đó là những ngày tháng đẹp vô cùng, mãi tới hai năm gần đây, nàng mới phải trả qua những tháng ngày nàng chưa bao giờ tưởng tượng nổi.

Luôn nằm mơ, luôn cảm thấy thời gian đã ngừng trôi, luôn chìm trong mộng tưởng lúc nàng vào hãn còn chìm đắm trong hạnh phúc. Ký ức trở thành tài sản duy nhất của nàng, cũng là thứ duy nhất mà nàng giữ được. Đối với nàng mà nói, cuộc sống hai năm này giống như mộng ảo.

Nàng cũng thường cảm thấy dường như nàng và hãn đã chết đi rồi, chuyện xưa so với hiện tại cách nhau cả một kiếp người, mà nàng và hãn mỗi người đứng ở một bên bờ Vong Xuyên, dưới chân Bỉ Ngạn đỏ rực, cứ thế nhìn nhau.

Cũng chỉ có thể nhìn nhau như thế. Tâm đều đã chết, bầu trời đã nhuộm màu máu, hồn nhiên cũng không còn. Nàng sống đề phòng, không còn thiện lương như trước, mà hãn bắt đầu tính toán tranh đoạt quyền lực, không một chút lưu tình.

Hiện tại, cái giá mà nàng phải trả đã đến rồi. Cái giá này thật quá lớn!

Trận tội nghiệt này là ai tạo nên đây? Dù bắt đầu từ ai thì nàng và hãn cũng đã bị nhiễm bùn đen rồi, không thể rửa sạch được nữa.

Trữ Hạ đặt tay lên cái bụng vẫn bằng phẳng, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

Cái này mới có thể là cách chuộc tội tốt nhất trên đời này.

Trời tối, Tiểu Lâm rốt cuộc cũng tỉnh lại, xấu hổ giải thích với Trữ Hạ: “Đây là bệnh từ nhỏ của ta, cảm ơn tỷ tỷ đã chăm sóc.”

Trữ Hạ khoát tay cười nói: “Coi như là tiền thuê nhà ta ngủ qua đêm ở đây đi.”

Trời đã tối, Tiểu Lâm giữ Trữ Hạ ở lại thêm một đêm nữa. Sau khi xuống giường, nàng ta nhanh chóng đi làm cơm tối, Trữ Hạ giúp nàng ta nhóm củi.

Trù nghệ của Tiểu Lâm tốt hơn Trữ Hạ nhiều, vậy nên bữa tối nàng ăn rất ngon, rất thỏa mãn.

Bữa tối qua đi, hai người cùng nằm trên giường. Tiểu Lâm hỏi Trữ Hạ: “Tỷ tỷ, tỷ định đi đâu?”

Trữ Hạ cười nói: “Nam Cương.”

Tiểu Lâm sững sờ hỏi: “Đi Nam Cương làm gì?”

Trữ Hạ nhẹ giọng đáp: “Chỗ đó là giấc mộng của ta.”

“Mộng?”

Trữ Hạ đặt tay lên bụng, dịu dàng trả lời: “Đúng vậy, mộng và hy vọng.”

“A, ta biết rồi, có phải người tỷ thích ở đó?” Tiểu Lâm hào hứng hỏi.

“Đúng thế...” Trữ Hạ nhắm mắt lại. “Đúng vậy.”

“Đó là nơi rất đẹp.” Tiểu Lâm nhỏ giọng nói.

“Người tới đó rồi sao?”

“Đó là quê hương của ta.”

Trữ Hạ ngoài ý muốn quay đầu nhìn nàng: “Quê người? Người tới từ Nam Cương sao?”

“Phải.” Tiểu Lâm gật đầu. “Tiểu thư của ta gả tới đây nên đã dẫn ta đi theo. Mộng của tỷ tỷ ở Nam Cương, còn mộng của Tiểu Lâm ở đây.”

“A? Tiểu Lâm, người cũng thích ai đó rồi sao?” Trữ Hạ hí mắt cười hỏi.

“Mộng của Tiểu Lâm là mộng của tiểu thư nhà ta. Tiểu Lâm phải bảo vệ thứ mà tiểu thư muốn bảo vệ.” Tiểu Lâm cười với Trữ Hạ. Tiểu Lâm không xinh đẹp nhưng khi cười sẽ khiến người ta có cảm giác rất ngọt ngào.

“Có mộng thật tốt.” Trữ Hạ nhẹ giọng nói.

“Tỷ tỷ có ánh mắt rất giống tiểu thư nhà ta đấy.” Tiểu Lâm nhích lại gần, ôm lấy cánh tay Trữ Hạ, hỏi: “Ngày mai tỷ tỷ sẽ rời đi sao?”

“Ừ, đúng thế.”

“Tỷ tỷ, ... mộng của chúng ta đều sẽ thành hiện thực.” Tiểu Lâm mơ hồ dựa vào Trữ Hạ, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Đây là một buổi tối hạnh phúc, theo tiếng gió mưa bên ngoài, hai người nằm dựa sát nhau mà ngủ. Nhiều năm sau khi nghĩ lại, Trữ Hạ không khỏi đau lòng vô cùng.

Nàng không biết Tiểu Lâm có oán, có hối với giấc mộng của mình không? Ai mà nghĩ được, một đêm này lại là một đêm cuối cùng của Tiểu Lâm.

Cũng có thể Tiểu Lâm đã sớm nghĩ tới điều này, nên lúc đưa ra lựa chọn của mình nàng ta không hề oán trách, cũng không hề hối tiếc.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 76

Mộng Vỡ

> Từ sau khi mang thai, Trữ Hạ luôn ngủ rất say.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc trời còn tờ mờ sáng, nàng đã bị đánh thức bởi một tiếng hét chói tai cùng với tiếng đập cửa thình thình bên ngoài. Tiếng hét kia là của Tiểu Lâm, sau đó nàng ta đập vào cửa, cánh cửa bị mở bung ra làm nàng ta ngã vào trong.

Trữ Hạ dụi dụi mắt, rời giường, cũng không để ý sáng sớm trời rất lạnh, chạy tới bên người Tiểu Lâm.

Vì trời chưa sáng hẳn nên phải tới gần nàng mới có thể nhận ra Tiểu Lâm đang nằm ngửa trên mặt đất, quần áo rách bươm, trên ngực cắm một mũi tên, máu từ đó chảy ra đầy đất, hòa cùng nước mưa.

Trữ Hạ hoảng sợ ôm nàng ta vào ngực, vỗ nhẹ lên mặt của Tiểu Lâm thì thấy nàng ta thở rất yếu ớt.

“Tiểu Lâm!” Nàng khẩn trương che vết thương trước ngực nàng ta nhưng không thể ngăn máu từ đó phun ra.

Tiểu Lâm mở mắt ra, vừa định nói chuyện thì máu cũng từ trong miệng nàng ta trào ra, không dừng lại được.

“Đừng nói gì... Người sẽ không sao đâu...” Trữ Hạ bối rối ôm chặt nàng ta vào lòng. Kỳ thực, nàng hiểu rất rõ, mũi tên găm đúng vị trí trái tim, vết thương này là không thể cứu được đấy.

Hạt mưa rơi trên lá trúc tạo ra âm thanh tí tách, xen vào đó là tiếng bước chân chậm chậm ngày một tới gần, đột ngột tới nỗi khiến cho trái tim nàng đập rất nhanh.

Trữ Hạ vẫn ngồi chồm hồm trên mặt đất ôm Tiểu Lâm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Cửa gỗ vẫn mở toang, gió lớn mang theo hạt mưa hắt vào đầy mặt đất, mang theo cả cái lạnh của buổi sáng sớm.

Buổi sớm nên ánh sáng mờ ảo, mưa mỗi lúc một lớn, Trữ Hạ không thể nhìn rõ bộ dáng của người kia, chỉ có thể thấy hăn đang tới mỗi lúc một gần. Dần dần, nàng có thể thấy thân hình cao lớn của hăn.

Đây là một nam nhân rất cao, dáng người thon thả, thân mang áo giáp. Đến gần hơn một chút, người này dừng lại, hai tay kéo cung, yên lặng ngắm về phía nàng.

Cánh tay kéo cung của hăn rất vững vàng, tuy đứng trong mưa to nhưng mũi tên không hề trệch một chút nào. Mạc Lăng Tiêu từng nói với nàng, người bắn tên cần nhất là sức khỏe và sự ổn định, khi hai tay đặt song với nhau, nếu đặt một chén nước lên cũng sẽ không bao giờ thấy được gợn sóng.

Người kia cầm cung, chỉ cần liếc nhìn thôi Trữ Hạ cũng biết trình độ của hăn cao tới đâu.

Thân thể nàng run rẩy, không thể nào đè nén được sự run rẩy.

Dù đã sớm không còn sợ chết, nhưng lúc này đối mặt với cái chết nàng cũng thấy run rẩy. Sợ hãi là bản năng vô thức của con người, có đè nén cũng không được.

Nàng ôm chặt Tiểu Lâm trong lòng, một câu cũng không nói, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống, trong lòng không khỏi bất đắc dĩ. Kỳ thật, dù nàng có dốc sức liều mạng, đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh của mình.

Nàng thật sự không muốn chết!

Chính mình muốn chết và bị ép phải chết là hai tâm thái cực kỳ khác nhau. Lúc này, sự sợ hãi trong lòng nàng còn lớn hơn cả năm đó trốn thoát khỏi hoàng cung.

Mạc Lăng Tiêu nói sẽ có hy vọng cho nàng tồn tại, còn sống là còn hy vọng. Lời này của hăn chỉ đúng một nửa. Người ta sẽ sợ hãi nhất khi cái hy vọng “còn sống” cũng bị cướp đoạt mất, đó là lúc sự sợ hãi sẽ lên đến đỉnh điểm.

Chưa bao giờ nàng hy vọng được sống như lúc này.

Thầy giáo nói đúng, không muốn thì lại có được. Dục vọng của nàng quá mức mãnh liệt nên khi đối diện với cái chết, hàm răng của nàng không nhin được mà va vào nhau lập cập.

Người nọ giương cung bước lại gần, mũi tên bằng thiếc phản ra ánh sáng lạnh lẽo, nhắm thẳng vào mi tâm nàng... Chỉ cần ngón tay hấn nhẹ buông lỏng thì nàng sẽ lập tức hương tiêu ngọc vẫn.

Lệ rơi đầy mặt, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nàng đã trải qua quá nhiều tuyệt vọng, tuyệt vọng tới mức mệt mỏi vô cùng...

Có nhiều thứ nàng vẫn không bỏ xuống được, giống như một cái gai đâm sâu vào trái tim nàng, vô cùng đau đớn.

Trong đầu nàng hiện lên khuôn mặt của A Mộc Đồ, nàng thấy một đôi mắt u lục lấp lánh nước. Hấn đã từng tuyệt vọng nhìn nàng như thế, thì ra hấn cũng đau lòng như nàng lúc này...

Nàng là như thế, bị người này tổn thương nhưng lại đi tổn thương một người khác. Nàng đã cho rằng lòng mình đã khép lại, khép chặt tới nỗi không thể nào tiếp nhận được tình cảm của bất kỳ ai.

Người kéo cung đã tới gần, nàng mở mắt ra, nhìn tư thái như đang ngủ của Tiểu Lâm, nhẹ nhàng như đang mỉm cười.

Nàng đã từng thoát khỏi con đường tử vong không dưới một lần, liệu sẽ còn có kỳ tích xảy ra không? Kỳ tích, đó là một từ tràn đầy hy vọng.

Nàng còn có thể đợi kỳ tích lần nữa sao? Trong lòng nàng, tia ấm áp cuối cùng cũng đã tiêu tan mất rồi.

Nhưng cũng không sao cả, nhìn đôi mắt nhắm nghiền của Tiểu Lâm, nàng lại nhớ tới dáng vẻ tươi cười của nàng ta đêm qua. Nàng ta cười nói rằng mình có một giấc mộng. Thế mà mấy canh giờ sau, hai người đã âm dương cách biệt.

Hy vọng cuối cùng cũng tan mất. Mộng tưởng cuối cùng cũng bị gió cuốn đi.

Người kéo cung hình như vẫn còn chần chừ, bước chân đã dừng lại, sau đó lại tiến thêm hai bước.

Trữ Hạ cúi xuống, nhàn nhạt nói: “Muốn giết thì dứt khoát ra tay đi.”

“Chung Trữ Hạ!” Người tới cuối cùng cũng khẳng định, vội buông cung ra, đi nhanh tới trước, kéo tay nàng.

Trữ Hạ ngăn người ngừng đầu lên, ngơ ngác nhìn Lạc Bình Xuyên cũng đang kinh ngạc, nước mắt bỗng nhiên lại trào ra, không có cách nào dừng lại được.

“Sao nàng lại ở chỗ này?” Lạc Bình Xuyên muốn kéo nàng đứng dậy nhưng lại thấy nàng đang ôm Tiểu Lâm, ngón tay cũng cứng lại.

Nàng vẫn còn khóc, không thể khống chế mình mà khóc âm lên.

Lạc Bình Xuyên ngồi xổm xuống đất, cố gắng gỡ từng ngón tay của nàng ra. Lúc này, Tiểu Lâm đã chết, đổ ngọat sang một bên theo tư thế rất quái dị.

“Này, đừng khóc nữa...” Lạc Bình Xuyên bối rối. Hắn mặc áo giáp, trên người đã ướt sũng nên không dám tới gần nàng, chỉ có thể ngồi xổm cạnh nàng, chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

“Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao lại ở chung với người này?” Hắn vô cùng nghi hoặc, nhưng Trữ Hạ vẫn tiếp tục khóc, không thèm để ý tới hắn.

Thở dài, hắn ngăn người nhìn ra ngoài màn mưa, chờ nàng khóc đủ.

Mãi cho đến khi nàng thở phì phò dừng lại, hắn mới kéo nàng đứng dậy. Hai chân của nàng mỏi nhừ, đứng không vững, Lạc Bình Xuyên đành phải đỡ lấy.

“Nàng giải thích cho ta nghe xem!” Hắn nghiêm túc hỏi. “Tại sao nàng lại ở đây? Tại sao lại ở cùng với kẻ chết kia?”

Trữ Hạ ngồi trên mép giường, nghỉ ngơi rất lâu mới nói: “Tiểu Lâm... Sao người lại giết nàng ta?”

Lạc Bình Xuyên đưa mắt nhìn thi thể kia, nói: “Chắc nàng không biết nàng ta là ai, đúng không?”

Trữ Hạ ngơ ngác nhìn hắn, lắc đầu.

“Nàng đúng là luôn gây phiền toái. Đúng là người nào cũng có thể hại chết nàng được.” Lạc Bình Xuyên bất đắc dĩ thở dài. “Nàng ta là người của người thủ thành Kính An, là thị nữ bên người Hồng Tạp. Trước kia người của Hưng Trịnh Vương từng bị nàng ta hạ độc một lần, hôm qua nàng ta lại

dám chạy tới quân doanh của ta hạ độc tiếp. Kết quả bị ta phát hiện ra, một mực đuổi theo thì tới được đây. Nha đầu kia không ngờ lại chạy nhanh thế...”

Độc... Đúng thế, Tiểu Lâm nói nàng ta là người Nam Cương, mà người Nam Cương thì am hiểu nhất về dùng độc. Tiểu Lâm còn nói, giấc mộng của nàng ta chính là giấc mộng của tiểu thư mình, nàng ta phải giúp tiểu thư của mình bảo vệ những thứ mà người kia muốn bảo vệ.

Cho nên nàng ta phải giúp Hồng Tạp giữ vững thành Kính An, phải dùng độc...

Trữ Hạ mệt mỏi lắc đầu: “Đừng đánh nữa...”

“Cái gì?” Lạc Bình Xuyên không nghe rõ, hỏi lại.

“Đừng chiến tranh nữa.” Trữ Hạ gào lên, nước mắt lại chảy tràn ra.

Lạc Bình Xuyên đứng ở bên cạnh không nói gì. Trữ Hạ đứng bật dậy, túm cổ áo hắn, quát: “Các người là kẻ xâm lược. Đúng, bọn hắn cũng từng xâm lược các người nên hiện tại các người muốn đánh lại phải không? Sau đó chờ bọn hắn mạnh lên rồi, bọn hắn cũng sẽ đánh lại lần nữa, đúng không?”

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng, trong mắt hiện ra vẻ lạnh lùng chưa từng có, hắn lạnh nhạt đáp: “Bọn hắn sẽ không có cơ hội.”

“Đã đủ rồi.” Nàng đẩy Lạc Bình Xuyên ra khiến hắn phải lui về sau một bước. Sau đó nàng ôm đầu gối xõm xuống, nhắm chặt hai mắt, nói: “Ta muốn điên mất... Ta điên mất rồi...”

“Ta đã sớm nói rồi, nữ nhân đừng tham dự vào chuyện chiến tranh.” Lạc Bình Xuyên nhẹ nói. “Trở về đi, về bên người Vương.”

“Người cút đi!” Trữ Hạ hét lên một tiếng, đột nhiên cảm giác có một cỗ khí ngai ngái dâng lên miệng, trời đất bỗng chao đảo, hai chân mềm nhũn, thân thể nàng liền ngã xuống...

Trước khi mất đi ý thức, nàng nghe được thanh âm kinh hoàng của Lạc Bình Xuyên: “Trữ Hạ!”

Thì ra hắn cũng biết kinh hoàng.

Sao lúc giết người, hắn lại không biết chứ?

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 77

Nhược Nguyệt

> Lúc Mạc Lăng Tiêu mặc kiện áo giáp cuối cùng vào thì thị vệ bẩm báo có Tần Thiên Sinh cầu kiến.

Kỳ thật Mạc Lăng Tiêu trong lòng hiểu rõ, giấu ai cũng sẽ không giấu được Tần Thiên Sinh. Hắn vốn là phi tặc trên giang hồ, dù hắn không mang Trữ Hạ đi được nhưng cũng không thể lừa dối hắn.

Mạc Lăng Tiêu vuốt vuốt chiếc nhẫn trên ngón út, nhàn nhạt nhìn bảo kiếm trước mặt, nói: “Trẫm muốn đi dẹp phản loạn ở thành Kính An, mong Tần công tử đồng ý.”

Tần Thiên Sinh nhìn hắn, hỏi: “Nói đi, nàng ở đâu?”

Mạc Lăng Tiêu nhìn thẳng vào mắt hắn, cười khẽ: “Nàng tới thành Kính An rồi.”

Tần Thiên Sinh sững sờ nhìn hắn, sau nửa ngày mới lạnh lùng hỏi lại: “Thành Kính An sao?”

Ai cũng biết thành Kính An hiện đang bị vây khốn, là nơi hỗn loạn nhất ở Hán Thống.

“Nàng trốn trong đội vận chuyển quân lương ra ngoài, trẫm đã nhận được báo cáo, nói trên một chiếc xe ngựa phát hiện lương thảo lộn xộn, còn có lương khô bị bỏ lại... Việc này, ngoại trừ nàng liệu còn có thể do ai làm ra chứ?” Nói xong lời này, Mạc Lăng Tiêu cười nhạt một cái.

“Nàng quả thực là...” Tần Thiên Sinh thật sự có cảm giác muốn giết người.

Mạc Lăng Tiêu lạnh nhạt liếc nhìn hắn, nói tiếp: “Còn tưởng rằng người phải lo cho an nguy của Lôi đại nhân hơn chứ?”

Tần Thiên Sinh cười: “Người cho rằng hắn rời khỏi thành Tử Du là sẽ có chuyện sao? Buồn cười! Nếu như Lôi Nhược Nguyệt muốn thì đoạt lấy thiên hạ này chẳng khác gì lấy đồ trong túi cả. Người cho rằng hắn dựa vào cái gì có thể trong một đêm lật đổ cả một vương triều? Trong thiên hạ này, người có thể động vào hắn còn chưa xuất hiện.”

Nói xong lời này, Tần Thiên Sinh dường như đang rất phẫn nộ, cả người run lên.

Trong thiên hạ, ngoại trừ nàng, đúng là không ai có thể động vào hắn... Thế nhưng mà ngoại trừ nàng...

Cũng chỉ có nàng. Sẽ chỉ là nàng...

Lôi Nhược Nguyệt ném đi cả thiên hạ chỉ để đổi lấy một người, mà người này lại hết lần này tới lần khác làm tổn thương hắn. Hắn có thể trở thành một kẻ hèn mọn chỉ để đổi lấy một nụ cười của nàng, chuyện gì hắn cũng có thể làm vì nàng, dù cho đó là mạng của hắn.

Thật đúng là một sự châm chọc lớn vô cùng.

Tại biên cảnh phía nam Bang Thập có một trấn nhỏ, cách trấn hai mươi dặm có một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ nước có một biệt viện, trên hành lang biệt viện treo đèn lồng đỏ, bên trên đèn lồng viết một chữ “Lôi” màu đen theo lối chữ Khải.

Đây là biệt viện của Lôi gia, so với Lôi phủ ở kinh thành thì rất nhỏ, nhưng lại rất tinh tế và đẹp mắt. Giữa hồ có một đảo nhỏ, được nối liền với chính viện bởi chín nhịp cầu.

Đảo rất nhỏ, trên đó chỉ có ba gian phòng, một thư phòng, một gian phòng ngủ và một phòng khách.

Trong phòng khách có một cửa sổ rất lớn, màn trúc trên cửa sổ hiện tại bị vén lên, bệ cửa sổ rất thấp, nhìn ra phía ngoài có thể thấy một hồ sen tươi tốt.

Sau vài ngày ngồi xe, cuối cùng Lôi Nhược Nguyệt cũng tới được đây, bèn nói với xa phu nghỉ lại một đêm.

Ánh hoàng hôn màu hồng nhạt phủ lên toàn bộ đảo nhỏ, ngay cả màu nước cũng trở thành màu trời, yêu dị quý mị.

Trước mặt Lôi Nhược Nguyệt là một bộ dụng cụ pha trà, chén sứ màu trắng, bên trên điểm tuyết hoa đào đỏ. Hần vừa pha một bình trà, ngồi trước cửa sổ, ngón tay dài sạch sẽ lướt qua chén trà màu trắng một vòng.

Thầy giáo nói, uống trà cũng phải có đạo.

Sau lưng truyền tới tiếng gió, sau đó là tiếng va chạm của bình khí “leng keng” rất chói tai.

Lôi Nhược Nguyệt nhắc chén trà lướt qua dưới mũi. Thầy giáo nói, uống trà trước phải thưởng hương. Thiết Quan Âm cực phẩm có mùi thơm nồng đậm thực hợp với lòng người.

Hần ưa thích uống trà, chỉ có Hạ Trữ tới giờ vẫn không thể nào phân biệt được các loại trà. Có lần Hoàng Thượng thưởng cho thầy giáo một lon trà đại hồng bào cực phẩm, thầy giáo bưng bưng hứng khởi gọi bọn hắn tới cùng nhấm nháp. Đúng lúc thầy giáo trưng ra bộ mặt cực kỳ hưởng thụ thì Hạ Trữ ngây thơ một ngụm uống hết cả chén, sau đó còn nói: “Thật nóng quá đi, đợi nguội một chút uống không phải tốt hơn sao? Trà lạnh dễ uống.” Một câu này khiến cho thầy giáo tức run người.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Lôi Nhược Nguyệt hơi cong lên, hoa đào màu đỏ trên chén chạm nhẹ vào môi hắn, hệt như một cánh bướm nhẹ nhàng đậu lại.

Âm thanh sau lưng càng lớn, xen lẫn tiếng gió là âm thanh của kiếm khí.

“Rầm!” Màn trúc bị cắt mất non nửa, một đầu dây thừng bị cắt, bên kia còn treo trên cửa sổ, màn trúc rủ xuống theo hình vòng cung.

Ánh trời chiều rơi vào, theo cánh rèm rơi xuống từng mảng bóng loang lổ, đỏ hồng như máu...

Tiếng đao kiếm cắt vào da thịt, máu tươi phun lên nửa màn trúc đang rủ xuống.

Lôi Nhược Nguyệt nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, mắt rủ xuống.

Nước trà sóng sánh màu vàng óng, trong suốt mà tinh khiết, màu sứ trắng thanh tịnh.

Mùi máu tanh xộc vào mũi. Sau lưng hăn là giết chóc, trước mặt hăn là hoàng hôn.

Chén trà thơm như bị mất vị, bị mùi máu tanh lấn át.

Lôi Nhược Nguyệt tiếc nuối nhìn chén trà, ngón tay nhẹ mơn trớn miệng chén, cuối cùng dừng lại trên hình in hoa đào, ngẩn ngơ nhìn về phía trước.

Thanh âm huyền não sau lưng nhỏ dần, cuối cùng trở thành một mảnh yên tĩnh.

Lúc này hăn mới đứng lên, xoay người, không nhìn tới đám thi thể trên mặt đất, chỉ nhẹ giọng nói với thị vệ đang đứng thành một hàng sau lưng: “Xử lý sạch sẽ!”

Chén sứ màu trắng vẫn ở trong tay hăn, đóa hoa đào màu đỏ đẹp đến yêu dị.

Trà đã nguội, hăn uống hết trong một ngụm, khoe môi vênh lên, khe mỉm cười.

Nàng nói không sai, trà lạnh uống cũng rất tuyệt.

Sau khi uống hết, hăn tiện tay quăng chiếc chén đi. Một tiếng vỡ thanh thúy vang lên, đóa hoa đào tan thành từng mảnh nhỏ.

Người hầu đứng ở đầu cầu cúi đầu, cung kính khom lưng, đợi Lôi Nhược Nguyệt đến gần mới dùng hai tay dâng lên một vật, nói: “Lôi đại nhân, vừa có tin của Tần công tử gửi bồ câu đưa tới.”

Lôi Nhược Nguyệt dừng lại, nhận lấy thư, chậm rãi rời đi.

Tần Thiên Sinh nói, công chúa Hạ Trữ đã tới thành Kính An, mà Mạc Lăng Tiêu cũng đem quân về trấn áp phản loạn. Khế Sa hiện tại không có động tĩnh gì, không biết A Mộc Đồ đang nghĩ gì.

Ngón tay Lôi Nhược Nguyệt nhẹ mơn trớn lên hai chữ “Hạ Trữ”, hăn cơ hồ có thể nghe được cả tiếng tim mình đang đập. Chỉ có hai chữ thôi mà đã khiến tim hăn đập nhanh như thế.

“Nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lên đường.” Hăn nhẹ nói.

“Vâng.” Người hầu xoay người cáo lui.

Lôi Nhược Nguyệt quay đầu ngắm nhìn hoa sen trong hồ, trong lòng thấm thiết, nơi bị Trữ Hạ đâm lại dấy lên một trận đau đớn.

Tổn thương này, e rằng cả đời cũng sẽ không nhạt đi.

Hắn vô lực nhìn những bông sen đang nở rộ, miệng khẽ cười, chợt nhớ lại những chuyện xưa cũ...

...

Nàng ngồi trên lan can bằng ngọc, hai chân thả vào trong hồ nước, nói với hắn: “Nhược Nguyệt ca ca, nếu có một ngày huynh bỏ ta đi, huynh có thể một lần nữa tìm lại ta không?”

Hắn cười nhẹ nói: “Có chứ!”

“Năm năm, mười năm, sẽ tìm không ngừng chứ?”

“Tất nhiên rồi!”

“Vậy nếu ta chết thì sao?” Nàng nghiêng đầu, ra sức phát huy sức tưởng tượng kỳ diệu của mình, lại nói: “Hoặc là, ta trốn đi để huynh không thể tìm thấy ta thì sao?”

Hắn cười với nàng đầy yêu chiều: “Muội ở đâu, ta sẽ ở đó.”

“Hắc hắc, ta biết ngay Nhược Nguyệt ca ca sẽ luôn quan tâm ta mà.” Nàng sờ sờ cánh mũi. “Sáng hôm nay tên hỗn đản Xuyên Trữ kia dám lừa gạt ta.”

Hắn khiêu mi, hỏi: “Chuyện gì?”

Nàng ngượng ngùng: “Không... Không có gì...”

Hắn nhẹ cười với nàng: “Hạ Trữ, nếu có một ngày ta bị lạc mất muội, muội phải ở nguyên tại chỗ chờ ta, không được rời đi. Ta nhất định sẽ quay lại tìm muội.”

Nàng nhu thuận gật đầu đáp: “Được.”

Thế nhưng cuối cùng khi ngày đó đến, hắn để lạc mất nàng, nàng lại không hề đợi hắn. Hơn nữa, nàng còn chạy đi càng lúc càng xa hắn, xa đến mức hắn vươn tay cũng không thể chạm được vào nàng nữa.

Đại khái, nàng đã quên lời hắn nói, mà chính hắn cũng đã sớm quên những lời hứa của mình.

Hạ Trữ, dù nàng ở đâu ta cũng muốn ở đó.

Dù là chân trời xa xăm hay góc biển mịt mờ, dù là bầu trời hay là dưới hoàng tuyền!

Ánh hoàng hôn chiếu lên người hắn, áo choàng màu nguyệt bạch bị ánh sáng phủ lên trở thành màu hồng nhạt.

Lôi Nhược Nguyệt nhẹ cười, tay ôm lấy ngực.

Bị thương nơi này thật tốt, nơi đau nhức gần sát với trái tim hần.

Rất gần, giống như hần và nàng, đã từng, đã luôn gần như thế... Cho nên mỗi lần nhớ nàng, hần mới biết cái gì gọi là khắc cốt, cái gì gọi là ghi tâm.

Trái tim hần đau nhức và rét lạnh như bị dao cắt. Có đau nhức mới biết mình vẫn còn sống.

Hần sống dựa vào nỗi đau đớn này, sống một cuộc sống đau khổ không có thuốc nào cứu chữa nổi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 78

Vứt Bỏ Quân Doanh

> Lạc Bình Xuyên đặt Trữ Hạ vào trong chăn, cởi áo giáp ướt sũng của mình ra rồi lại chạy ra ngoài màn mưa. Vừa xông vào trong mưa, nhìn thấy xe ngựa trong cổng tre, hấn lại quay trở lại, dắt ngựa ra, sau đó ôm Trữ Hạ đặt vào xe ngựa, đánh xe rời đi.

Đường lầy lội, bánh xe xóc nảy theo từng vũng bùn đọng, ngựa cũng không đi nhanh được, từ trong rừng về tới quân doanh mất thời gian cả một nén hương.

Binh sĩ thủ vệ bên ngoài quân doanh định chặn xe ngựa lại, nhưng vừa thấy người đánh xe là Lạc Bình Xuyên liền kinh ngạc một chút rồi để xe qua.

Lạc Bình Xuyên toàn thân đã ướt sũng, sau khi đưa Trữ Hạ về doanh trại của chủ soái, hấn lập tức ra lệnh cho người đi tìm quân y.

Trữ Hạ nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên trán đổ đầy mồ hôi, khóe môi vẫn còn vương vết máu...

Lạc Bình Xuyên ngồi trên ghế, cách nàng rất xa, lẳng lặng nhìn về bên này, đôi mắt híp lại, môi mỏng mím chặt.

Quân y vừa tới, thấy Lạc Bình Xuyên vẫn đang mặc áo ướt ngồi ngẩn người thì không khỏi lo lắng: “Tướng quân, cẩn thận phong hàn!”

Ánh mắt Lạc Bình Xuyên từ đầu tới cuối vẫn không dịch chuyển, chỉ vươn tay chỉ về phía Trữ Hạ đang nằm trên giường.

Quân y hiểu ý, đi lên trước, nhẹ nhàng bắt mạch cho Trữ Hạ. Sau đó hấn cả kinh, quay đầu nhìn Lạc Bình Xuyên, chậm rãi bẩm báo: “Tướng quân,

vị phu nhân này đã có thai được hơn một tháng rồi.”

Thân thể Lạc Bình Xuyên run lên, khẽ gật đầu.

Quân y lại nói: “Không có gì đáng ngại, là do mệt nhọc quá thôi!” Thấy Lạc Bình Xuyên hơi ngốc trẻ, quân y nói thêm. “Còn nữa, vị phu nhân này thân thể quá suy yếu, khí tức không ổn định, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đứa bé sẽ không thể giữ được.”

“Không, không được, phải giữ được nàng.” Lạc Bình Xuyên bật dậy, có vẻ như không kiềm chế nổi cảm xúc của mình nữa. Thấy quân y tỏ ra sợ hãi, hấn lại ngồi xuống, hạ giọng nhắc: “Mau, phải bảo vệ cả mẹ lẫn con.”

Quân y gật đầu: “Lão phu đi xuống nấu thuốc.” Vừa đến cửa khẩu, lại xoay người nói với Lạc Bình Xuyên. “Lão phu đề nghị tướng quân không nên mặc y phục ẩm ướt ngồi ở đây, xin hãy bảo trọng thân thể.”

Không biết Lạc Bình Xuyên có nghe thấy không, hấn vẫn cứ ngồi thất thần tại chỗ, mắt nhìn về phía giường chằm chằm.

Đến tận lúc quân y đem chén thuốc lên, hấn mới sực tỉnh, vội vàng rời khỏi doanh trướng.

Lúc Trữ Hạ tỉnh lại thì trời đã chạng vạng tối, quân y cho nàng dùng thuốc dưỡng thai, trong đó có cả một chút thành phần an thần.

Nàng còn chưa mở mắt ra đã nghe thấy tiếng mưa lớn, tiếng mưa một mực không ngừng khiến trong lòng nàng dâng lên một cảm giác khó chịu.

“Trữ Hạ.” Nàng nghe thấy tiếng gọi tên mình, nhẹ nhàng và thận trọng.

Mở mắt ra, thấy gương mặt của Lạc Bình Xuyên, nàng cũng không quá ngoài ý muốn. Tóc của hấn không được búi lên gọn gàng, nhìn có vẻ chật vật.

“Để ta đi thôi.” Đây là câu đầu tiên nàng nói khi tỉnh lại.

“Nàng có biết là mình đang mang thai hay không?” Lạc Bình Xuyên hỏi nàng bằng giọng mệt mỏi.

“Biết.” Nàng ngồi dậy nhìn hấn. “Thế nên ta mới phải đi.”

“Đây là... con của ngài ấy.” Hấn không dùng câu nghi vấn mà lại dùng một câu khẳng định. Hơn một tháng trước, thời gian đó nàng vẫn một mực ở bên cạnh người kia.

“Không, đây là con của một mình ta.” Nàng tức giận trừng mắt với hấn.

“Vương tử hoặc công chúa của Khế Sa không thể lưu lạc bên ngoài.” Thanh âm của Lạc Bình Xuyên rất nhẹ nhưng đầy kiên định. “Trữ Hạ, nàng không có đủ khả năng để chăm sóc cho nó.”

“Ta không có năng lực ư?” Trữ Hạ giễu cợt. “Con ta ở trong bụng ta, không phải ở trong bụng người.”

Lạc Bình Xuyên bỏ qua lời châm chọc của nàng, lại nói: “Ta đã phái người truyền tin cho Vương, không bao lâu nữa sẽ có người tới đây đón nàng.”

Trữ Hạ cầm lấy gối đầu ném về phía hắn.

Nàng quần cả buổi, cuối cùng chẳng lẽ vẫn phải quần trở lại bên cạnh A Mộc Đồ sao?

Lạc Bình Xuyên bắt lấy cái gối, lạnh lùng nói với nàng: “Nàng đừng nghĩ tới việc chạy trốn nữa. Từ hôm nay trở đi, nàng không thể rời khỏi doanh trướng của ta nửa bước. Xung quanh đây sẽ luôn có lính gác canh giữ, hãy thôi ngay ý định trốn đi đi.”

Trữ Hạ tức giận, tiện tay cầm chén thuốc ở bên giường ném Lạc Bình Xuyên. Lần này hắn không bắt lấy, cũng không né tránh.

Bát sứ nặng nề đập thẳng vào trán hắn, âm thanh va chạm khiến nàng giật nảy mình, biết bản thân đã ra tay hơn nặng.

Trữ Hạ hoảng sợ, nàng không ngờ mình lại có thể ném trúng. Đôi mắt lạnh như băng của Lạc Bình Xuyên khiến nàng cảm thấy sắp chết rét tới nơi rồi... Nàng hỏi: “Sao... sao người không tránh?”

Lạc Bình Xuyên trừng mắt, phất ống tay áo, xoay người rời đi.

Nghỉ ngơi thêm hai ngày, buổi sáng ngày thứ ba, Trữ Hạ đã tỉnh lại nhưng vẫn nằm ngấn ra trên giường.

Suốt hai ngày. Nàng ở nơi này ngây người suốt hai ngày liền. Lạc Bình Xuyên quyết tâm không cho nàng rời đi nên đã phái một đội nhân mã vây quanh doanh trướng này, dù nàng mọc cánh cũng không thể nào bay ra được. Trừ phi nàng biết thuật độn thổ.

Trữ Hạ phiền muộn cuộn người trong chăn, khước mắt liếc nhìn điểm tâm trên bàn, thoáng cái bèn nháy dựng lên, đi tới bên cạnh bàn, hất tất cả xuống đất. Âm thanh đồ sứ rơi xuống đất chát chúa vô cùng.

Lạc Bình Xuyên mới từ ngoài tiến vào, vén rèm xe lên, lạnh lùng nhìn nàng: “Không ăn thì sẽ phải hối hận đấy.”

Trữ Hạ xốc váy, trừng mắt với hắn: “Vậy thì tốt, mang cơm lên đây, ta muốn ăn tổ yến.”

Lạc Bình Xuyên mặt không biểu tình, đáp: “Nơi này là quân doanh, không có những thứ đó. Nếu nàng muốn ăn thì trước đây không nên rời khỏi Vương.”

Trữ Hạ nhìn hắn hăm hăm.

Lạc Bình Xuyên nói với thị vệ bên cạnh: “Mang một phần điểm tâm khác lên cho nàng ấy.”

Trữ Hạ tiếp tục đấu mắt với hắn.

Lạc Bình Xuyên đi vào trong, nói với nàng: “Xem ra nàng không thích doanh trưởng của ta. Cũng tốt, ta cũng đang định đưa nàng ra ngoài. Cho nên đề nghị nàng hãy ăn nhiều một chút, bữa này không ăn no, ta cũng không đảm bảo bữa sau có thể được ăn thế này đâu.”

Trữ Hạ vốn đang quay lưng không đếm xỉa tới hắn, nghe xong lời này thì lập tức quay lại, nhìn thẳng vào mặt hắn.

Lạc Bình Xuyên bị nét mặt của nàng làm cho phải nở nụ cười, mắng: “Nhìn xem, miệng nàng thiếu điều chảy cả nước ra rồi kìa. Thu hồi ngay cái biểu lộ ngốc nghếch đó lại đi. Ta không thả nàng đi đâu, vì thành Kính An không thể giữ được nữa nên đành phải mang nàng rời đi thôi.”

“Không giữ được thành Kính An nữa sao?” Trữ Hạ lặp lại lời hắn, hỏi. Nghe cũng hơi kỳ quái, người đi đoạt thành của nhà người ta phải là Lạc Bình Xuyên mới đúng.

“Thám tử hồi báo, Bang Thập đã chi viện quân giữ chân Khế Sa nên Mạc Lăng Tiêu chia một nửa quân lực quay về thành Kính An. Mà quân Bang Thập ở phía Tây cũng đang tiến về nơi này, nhân số không ít hơn năm vạn.” Lạc Bình Xuyên cười khế. “Nàng có biết người dẫn quân Bang Thập tới là ai không?”

Trữ Hạ nhìn hắn, chần chừ một lúc mới hỏi: “Ai?”

“Lôi Nhược Nguyệt.”

Chỉ ba chữ thôi mà khiến nàng sửng sốt, chôn chân tại chỗ, toàn thân mất đi cảm giác.

Một bữa cơm nhạt nhẽo như nhai sáp nển, thế nhưng nàng không ngừng ăn vào. Lạc Bình Xuyên đã nói, không ăn no bữa này, bữa sau còn chưa biết sẽ ra sao.

Hy vọng rất khó tìm, có phải đến hy vọng sống cũng trở nên xa vời? Kỳ thật nàng cũng thấy sợ, sợ sau khi gặp hắn, nàng sẽ không còn giữ được tâm thái như hiện tại.

Từ sau khi mang thai, nàng vô cùng sợ chết.

Nàng đặt đũa xuống, ngây ngốc nhìn chén cơm trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Tiểu Lâm, người có chôn cất nàng ta không?”

“Không.” Lạc Bình Xuyên nhàn nhạt đáp. “Nàng ta không có giá trị đó.”

“Không có giá trị?” Trữ Hạ đứng lên, nở nụ cười. “Bị người giết chết, còn làm bẩn tay người, có phải không?”

Hắn nhìn đôi mắt rưng rưng lại có phần giấu cợt của nàng, nhún nhún vai: “Nếu như những người ta giết chết đều cần được mai táng, vậy chắc ta chẳng còn thời gian làm những việc khác nữa.”

“Bởi vì người cường đại nên có thể tùy ý chà đạp tính mạng của người khác, có phải không?” Ánh mắt nàng đầy phẫn hận, nhìn chằm chằm vào hắn. “Một ngày nào đó, người cũng sẽ bị người khác chà đạp đến chết.”

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng, ánh mắt bỗng trở nên lạnh giá. “Ta đã sớm nói với nàng rồi, đây là chiến tranh. Nàng nói đúng, có lẽ một ngày nào đó ta cũng sẽ bị người khác chà đạp, nhưng đây vốn là chức trách và vận mệnh của một quân nhân.”

“Chức trách và vận mệnh của quân nhân cho phép người tàn sát hàng loạt dân trong thành sao?” Trữ Hạ hét vào mặt hắn.

Lạc Bình Xuyên sững sờ nhìn nàng, sau nửa ngày mới nói: “Ta thừa nhận, giết tù binh đúng là chỉ để báo thù rửa hận. Nàng cũng từng ở trong quân của Khế Sa, nàng cũng nên biết, mỗi một binh lính Khế Sa đều có người thân đã từng chết dưới đao của người Hán Thống. Chúng ta đã chiếm lĩnh nhiều thành thị như thế, có quá nhiều tù binh, không thể thả họ đi. Thả họ đi sẽ làm cho quân địch có thêm nhân lực, trợ giúp quân địch chính là

tàn nhẫn với mình. Nếu bắt tất cả bọn họ làm tù binh, Khế Sa sẽ phải nuôi họ, nàng cảm thấy Khế Sa có nhiều lương thực dư thừa để nuôi cả đám người không lồ như thế sao?”

Trữ Hạ cắn răng một hồi, trên môi đã hằn lên cả dấu răng: “Trước đây chiến tranh không phải cũng có tù binh sao, làm gì có ai giết nhiều người như các người?”

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng, nhàn nhạt đáp: “Đúng thế, đến cuối cùng tù binh đều sẽ trở thành nô lệ. Nhưng không phải lúc này, hiện tại chúng ta không có khả năng cầm đao thương mà ra lệnh cho bọn chúng trông trọt được.

“Nói đi nói lại thì việc các người giết người là đúng, phải không?” Trữ Hạ đỏ cả mắt rồi. Nàng cũng không biết mình đang muốn chứng minh cái gì, muốn hy vọng được thấy cái gì nữa.

Người mạnh có thể dẫm đạp lên kẻ yếu, thế giới này quá lạnh nhạt. Chiến tranh không phải là chuyện người tranh đấu với người, bởi những người tham gia chiến tranh đều là cầm thú.

“Người như người sẽ chẳng có ai khóc một khi người chết đâu.” Trữ Hạ lạnh lùng đáp.

Chỉ là, khi nói ra những lời này, nàng cũng không thể tưởng tượng được, khi thời điểm đó đến, nàng lại chính là người khóc thương tâm nhất.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 79

Chạy Trốn

> Lên xe ngựa, vừa rời khỏi nơi trú quân không lâu thì đằng sau truyền tới tiếng vó ngựa, kèm theo đó là tiếng kêu: “Lạc tướng quân! Lạc tướng quân xin dừng bước.”

Lạc Bình Xuyên ngồi trong xe ngựa đang ngưng thần nhắm mắt, Trữ Hạ đá đá chân hấn, nhắc: “Này, có người đang đuổi theo kìa.”

Trữ Hạ ngồi đối diện với hấn, lần đầu tiên nàng phát hiện Lạc Bình Xuyên là người rất thanh tú, lông mi hấn còn dài hơn cả lông mi của nàng, thấy giống một gã thư sinh nho nhã hơn là tướng quân.

“Tướng quân, đằng sau có người đang đuổi theo người đấy!” Nàng lại nhắc nhở một lần nữa.

Lúc này, Lạc Bình Xuyên mới mở mắt, lạnh lùng liếc nhìn nàng, sau đó cầm lấy mũ rộng vành đội lên đầu, thuận cầm theo kiếm, tay kia kéo rèm xe ngựa lên, dùng một tư thế vô cùng tiêu sái nhảy ra ngoài.

Xe ngựa dừng lại, Trữ Hạ kéo rèm che thì thấy bọn họ đã bị quân binh bao vây bốn phía. Xem trang phục trên người binh lính thì có thể đoán đây là quân Hán Thống tại quân doanh của Hưng Trịnh Vương.

“Hưng Trịnh Vương gia mời tướng quân theo chúng ta quay về.” Thị vệ dẫn đầu lên tiếng.

Lạc Bình Xuyên không nói một lời, bước lên vài bước rồi rút kiếm ra. Tên thị vệ đứng đầu giật mình, định ra tay ngăn cản nhưng lại phát hiện ra kiếm của Lạc Bình Xuyên không hướng về phía mình mà là cúi xuống chém gậy chân con ngựa hấn đang cưỡi.

Một kiếm này nhanh tới nỗi Trữ Hạ không thể nhìn rõ. Có thể một nhát chém đứt chân ngựa, thanh kiếm này thực sự đúng là có thể chém sắt như chém bùn, cũng có thể thấy sức lực của Lạc Bình Xuyên lớn tới cỡ nào.

Mà tiếng hí của con ngựa bị chém đứt chân còn chưa dứt thì kiếm của Lạc Bình Xuyên đã xuyên qua yết hầu tên trưởng thị vệ.

Trữ Hạ thấy được tám người đang vây quanh xe ngựa của mình đều đồng thời đâm thương về phía hắn.

Lạc Bình Xuyên tháo mũ che mưa xuống, dùng chân hất cây thương của tên trưởng thị vệ lên, một chiêu hoành tảo thiên quân đỡ được tám ngọn thương đâm tới, sau đó lại đâm chết thêm một tên.

Thời điểm này, binh khí dài sẽ luôn chiếm ưu thế.

Đây không phải lần đầu Trữ Hạ được thấy Lạc Bình Xuyên giết người, nhưng lại là lần đầu tiên thấy hắn giết người khủng bố đến vậy.

Mạc Lăng Tiêu từng nói với nàng, giết người và chiến đấu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Rất nhiều người trong quá trình chiến đấu với người khác không thể điềm nhiên mà giết chóc đến mức này.

Sát khí trên người Lạc Bình Xuyên mãnh liệt đến mức nàng có thể thấy được rõ ràng, còn cảm thấy mình sẽ không bao giờ đạt được khí thế như hắn hiện tại. Không biết sự chênh lệch này có phải chính là lý do mà hắn nói nữ nhân không nên tham gia vào chiến tranh.

Nếu nói lòng không bị kinh hoảng là nói dối. Dù nàng cũng từng giết người, nhưng hiện tại cảm thấy trái tim co rút cực điểm, sợ hãi đến ngây người.

Lúc nhìn Lạc Bình Xuyên cầm thương đứng giữa đồng thi thể ngổn ngang, Trữ Hạ đột nhiên cảm giác mình nhỏ bé vô cùng, cái gì là thờ ơ với thời thế đều là nói dối hết. Tính mạng mới là thứ quan trọng nhất, không có ai muốn mình trở thành kẻ tàn nhẫn, chỉ đáng tiếc mạnh được yếu thua là quy tắc duy nhất của thế giới này.

Nếu Lạc Bình Xuyên không đủ mạnh mẽ thì hiện tại thi thể nằm trên đất chính là của hắn.

Thi thể nhanh chóng bị nước mưa xối sạch, ngay cả máu cũng không còn thấy nữa.

Lạc Bình Xuyên ném cây thương đi, xoay người cầm kiếm lên, đi tới chỗ chiếc xe, ra hiệu cho phu xe đang ngồi người tiếp tục lên đường.

Người của hắn đã ướt đẫm, thấy Trữ Hạ ngồi một bên nhìn mình chăm chăm, hắn bèn lắc lắc đầu khiến cho nước mưa đang bám trên tóc theo đó bắn tung tóe, làm Trữ Hạ phải kêu ầm lên.

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng vừa càu nhàu vừa đưa tay ngăn trước mặt thì không khỏi phì cười vui vẻ như một đứa trẻ con.

Người nào cũng có vài bộ mặt, ít nhất lúc này hắn đã không còn mang bộ mặt sát nhân như ban nãy nữa.

Trữ Hạ thấy hắn vui vẻ như thế thì trong lòng không khỏi sợ hãi, chỉ vào y phục ướt của hắn, ngượng ngùng hỏi: “Người... Có mang quần áo để thay không vậy?”

“A, có.” Xem ra tâm tình của Lạc Bình Xuyên rất tốt, khóe môi cong lên, sau đó hắn bắt đầu lục tìm trong túi hành lý của mình.

Hắn cởi áo ngoài ra, Trữ Hạ liếc nhìn một chút, đang định quay đầu đi thì phát hiện trên cánh tay phải của hắn có một vết thương đang chảy máu.

Vì nước mưa đã thấm ướt áo nên miệng vết thương nhìn rất sạch sẽ, chỉ còn một chút máu loang lổ ở xung quanh miệng vết thương, như một đóa hoa kiều diễm, ướt át.

Lạc Bình Xuyên lấy vải ra định băng bó, dùng miệng cắn chặt một đầu vải, tay trái vắt vãi quấn nó quanh vết thương. Trữ Hạ thấy vậy bèn xích lại gần, cầm lấy miếng vải trong tay hắn, nói: “Để ta làm cho.”

Nàng tới rất gần hắn, hắn nhìn nàng, cũng không nói lời nào.

Vết thương không sâu nhưng miệng vết thương rách rất lớn. Da của hắn trắng nên vết thương rất nổi bật, vừa nhìn đã phải rùng mình.

Thấy không khí hơi trầm lắng, Trữ Hạ mở miệng: “Ta còn tưởng người rất gầy đấy, nhưng thực ra cũng không phải gầy, bắp tay người cứng rắn như thiếc vậy.”

“Ta là nam nhân.” Hắn cười nhẹ.

Trữ Hạ cố tình dùng sức kéo một cái làm cho hắn đau tới mức phải hít sâu một ngụm.

“Ta còn tưởng nam nhân thì không biết đau là gì đấy.” Nàng trừng mắt với hắn. “Những tên kia sao lại đuổi theo người?”

“Bởi vì bọn hắn phát hiện ra ta không thèm quản xem bọn hắn làm trò gì nữa.” Lạc Bình Xuyên cười khẽ.

“Phải rồi, tại sao người lại cùng ở một chỗ với phản quân Hán Thống?” Vấn đề này nàng đã muốn hỏi lâu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội, lúc này mới hỏi.

“Đương nhiên là phụng mệnh tới trợ giúp Hưng Trịnh Vương đánh hạ thành Kính An.”

Trữ Hạ không quên bỏ đá xuống giếng: “Vậy sao người còn chạy?”

“Tổ bị phá, trứng có an toàn?” Lạc Bình Xuyên cũng trừng mắt lại nàng. “Mấy con sông lớn quanh thành đều bị ta chặn rồi, không bao lâu nữa thành Kính An sẽ đầu hàng thôi, ai biết nửa đường lại nhảy ra một Trình Giáo Kim chứ.”

“Đâu có liên quan gì tới ta.” Trữ Hạ không phục.

“Ai bảo không liên quan tới nàng? Ta còn tưởng Lỗ Hãn đã đưa nàng tới chỗ Lôi Nhược Nguyệt rồi. Nếu nàng ngoan ngoãn ở chung một chỗ với Lôi Nhược Nguyệt, sao hắn có thể phái binh viện trợ Hán Thống chứ? A, không ngờ hắn còn tự mình tới cứu thành Kính An đấy.” Nói đến đây, hắn cúi đầu nhìn nàng đang băng bó cho mình, lại nói thêm. “Có lẽ nàng không đi nơi đó là đúng đấy. Giờ nàng đã có cả con rồi, nếu nàng ở bên hắn mà sinh ra hoàng tử của Khế Sa thì chẳng phải đứa bé này vừa ra đời đã trở thành con tin. Đến lúc đó Vương anh minh thần võ của chúng ta sao có thể chịu nổi đả kích này chứ?”

“Hắn muốn có con thì đơn giản thôi mà.” Trữ Hạ nhẹ giọng nói. “Còn có nhiều nữ nhân sẵn sàng sinh con cho hắn lắm!”

Lạc Bình Xuyên trêu chọc: “Nàng ghen à?”

Trữ Hạ thoáng cái đã đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận, càng mạnh tay hơn với vết thương của hắn, nói: “Sao ta phải ghen? Hắn yêu ai thì để người đó sinh con cho mình, đâu có liên quan gì tới ta!”

Lạc Bình Xuyên xoa xoa chỗ vết thương bị nàng làm đau, cười nói: “Hắn không có khả năng đó đâu, hắn không để nữ nhân khác sinh con cho

mình.”

Trữ Hạ không nói lời nào, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh không ngừng vụt qua trước mắt.

Lạc Bình Xuyên cũng không kiêng kị gì, bắt đầu thay quần dài. Sau khi thay quần áo xong, hắn mới mở miệng nói tiếp: “Ta quên nói cho nàng một chuyện, dù Hán Thống có được sự hỗ trợ của hai mươi lăm vạn đại quân để giữ lấy bắc tuyến nhưng Khế Sa cũng đã bắt đầu hành động rồi.”

“Là sao?” Trữ Hạ bỗng cảm thấy bồn chồn.

“Nàng cho rằng Khế Sa thật sự không có khả năng nắm lấy Hán Thống sao?” Lạc Bình Xuyên ngồi ở góc đối diện, nghiêng đầu tựa lên khung cửa gỗ, cười khẽ. “Vương đã hành động, 25 vạn đại quân Bang Thập kia sao có thể ngăn cản được trăm vạn hùng binh Khế Sa chứ.”

Trữ Hạ kinh ngạc, quay đầu nhìn hắn.

Lạc Bình Xuyên chớp chớp mi, cười: “Nàng nói ta chà đạp lên tính mạng của người khác, nhưng nàng có hiểu thế nào là chà đạp không? Trận chà đạp đồ sộ nhất, tàn khốc nhất bây giờ mới bắt đầu thôi. 25 vạn đại quân cũng sẽ bị giết chết như giết con sâu cái kiến, nàng có hiểu đây là khái niệm gì không?”

Thân thể Trữ Hạ lập tức run rẩy, nhìn hắn không chớp mắt.

“Nếu nói tàn sát hàng loạt dân trong thành là màn mở đầu... thì bây giờ mới là màn chính. Năm đó cánh đồng tuyết Khế Sa bị người Hán Thống dùng máu nhuộm đỏ thế nào thì hôm nay phiến giang sơn thanh thúy này của Hán Thống cũng sẽ được tưới tiêu bằng phương pháp tương tự như thế.” Hắn nhìn gương mặt đang đầy kinh hãi của nàng, cười khẽ, nhàn nhạt nói tiếp. “Nàng sợ ư? Kỳ thật, ta cũng thấy sợ. Càng giết người nhiều thì ngay cả mình cũng sẽ bị lạc lối.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 80

Tiến Vào Hoàng Cung

> Lúc còn ở thành Kinh Cúc, Trữ Hạ đã nói với Lạc Bình Xuyên, nàng là ngôi sao may mắn. Dù nàng có rơi vào cảnh thập tử nhất sinh thì cuối cùng ông trời cũng sẽ giúp nàng thoát được một mạng.

Cho nên nàng sẽ không chết. Thế nhưng nàng lại không trốn tránh được vận mệnh luôn cận kề cái chết.

Nhiều khi nàng nghĩ, đây rốt cuộc là vận may hay vận rủi?

Lúc gặp khó khăn, nàng chưa từng buông tay với sự sống. Đến khi sống rồi, lại tiếp tục gặp phải trắc trở, khó khăn khác.

Phu tử lúc không có việc gì sẽ luôn ngẩng đầu thở than: “Nhân sinh a!”

Không biết đây có phải là nhân sinh là phu tử từng nói hay không?

Lạc Bình Xuyên mới đổi quần áo mới được thời gian một nhén nhang thì lại có tốp người ngựa khác tới bao vây xe ngựa. Vẫn là binh sĩ mặc áo giáp của Hưng Trịnh Vương, thế nhưng số lượng đã lớn gấp năm rồi.

Lạc Bình Xuyên không hề nghĩ ngợi, nói với xa phu: “Theo bọn họ quay lại!”

Khi thấy Trữ Hạ tủm tỉm cười với mình, hấn nhún vai một cách vô tội, giải thích: “Nàng xem, ta đã bị thương rồi. Bọn hấn nhiều người như thế, dù ta không bị thương cũng đâu không lại đâu.”

Trữ Hạ bật cười: “Tướng quân, có câu nói này người nói rất chuẩn: nữ nhân không nên tham gia vào chiến tranh. Nếu như có thể lựa chọn, ta thực mong có thể gả được cho một người bình thường, mỗi ngày nấu cơm, nuôi dạy con cái, rảnh rỗi thì cùng nhau du sơn ngoạn thủy. Buổi sáng ta thường

dậy rất muộn nên không thể đón bình minh, nhưng có thể cùng trượng phu ngắm hoàng hôn.”

Hắn nhìn nàng một cái, thần sắc hoảng loạn, hồi lâu sau mới nói: “Miễn là còn sống thì cái gì cũng có thể.”

“Còn sống... Đúng thế, ta phải sống.” Nàng cười một cách sâu thẳm. “Thế nhưng người nói xem, sao lúc nào ta cũng cảm thấy cuộc sống của mình gian nan thế?”

Lúc quay về đến quân doanh, Lạc Bình Xuyên để Trữ Hạ ngồi yên trong xe ngựa, còn hắn thì được thị vệ dùng đao áp tải vào trong doanh chủ soái. Hưng Trịnh Vương đang vò đầu bứt tóc đi tới đi lui, vừa thấy Lạc Bình Xuyên tiến vào đã lập tức quát lui đám thị vệ.

“Tướng quân, ngài đi đâu thế, hiện tại chúng ta phải làm sao mới tốt?” Hưng Trịnh Vương vẻ mặt thành kính nói với Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên cười lạnh, hắn thật coi thường tên này rồi. Hắn còn tưởng lão già này là kẻ đần, không ngờ lúc liên quan tới lợi ích của bản thân thì lại nhạy cảm như thế. Quả không hổ danh là đời sau của Mạc Quân Tâm!

Đã được người ta bắc thang cho xuống, hắn cũng không ngần ngại nói: “Bốn tướng tất nhiên là đội mưa đi khảo sát tình hình quân địch rồi.”

Hưng Trịnh Vương cũng thuận theo hắn, nói: “Tướng quân đã tìm ra cách ứng phó sao?”

“Lấy tình chế động.” Lạc Bình Xuyên phất ống tay áo, tiến lên ngồi xuống ghế chủ soái. “Mạc Lăng Tiêu mang theo thanh thế lớn như thế xuôi nam là để bắt người. Nhưng hắn hai bề thọ địch, một bên là quân Khế Sa ở bắc tuyến, một bên là thành Kính An này.”

“Kính xin tướng quân chỉ điểm!” Hưng Trịnh Vương đã hận chết nam nhân trước mặt này rồi. Nếu không phải Khế Sa nhiều lần thuyết phục lão làm phản, sao lão dám đối đầu với Mạc Lăng Tiêu chứ? Vậy mà Lạc Bình Xuyên lại đúng thời điểm nước sôi lửa bỏng này định phui mông bỏ đi.

Thế nhưng lão lại không thể phát tiết lửa giận. Lão biết rõ khả năng của mình, muốn bảo vệ tính mạng của cả nhà, lúc này phải giữ được vị tướng quân kiêu ngạo này của Khế Sa, càng phải dựa dẫm vào hắn. Người này

không chỉ có mưu sâu kế hiểm mà quan trọng nhất là đội ngũ quân Khế Sa khổng lồ sau lưng hẳn.

A Mộc Đồ đã đồng ý với lão, hai bên sẽ cùng tấn công Mạc Lăng Tiêu, thế nhưng hứa hẹn này thật khó lòng đảm bảo. Vua không nói chơi là nói cho người khác nghe thôi, không thể áp dụng vào thực tế được. Thế nên giữ lại được Lạc Bình Xuyên thì trong tay lão sẽ có thêm một quân cờ, có thể gia tăng lợi ích cho mình trong lúc đàm phán.

Lạc Bình Xuyên nhìn chăm chăm vào Hưng Trịnh Vương, nói: “Hiện tại chúng ta có hai con đường, một là chạy trốn, hai là tấn công thành Kính An.”

Hưng Trịnh Vương vội hỏi: “Ý là sao?”

“Hiện tại chạy trốn cũng không còn kịp nữa. Mạc Lăng Tiêu nếu đắc thế thì người đừng hòng được sống an ổn. Mà người xem, tất cả đám đại thần có cốt khí đều không rời khỏi thành Kính An, tất cả đều vẫn ở trong đó.” Lạc Bình Xuyên chậm rãi giải thích. “Những người này là hạch tâm của Hán Thống, Mạc Lăng Tiêu thà buông tha cho người cũng không muốn mất đi những người đó.”

Hưng Trịnh Vương suy nghĩ một lát, cẩn thận hỏi lại: “Ý tướng quân là bây giờ chúng ta sẽ tấn công thành?”

“Đúng, hơn nữa, phải đánh ngay trong ngày hôm nay.” Lạc Bình Xuyên cười tà. Vốn chỉ cần ngồi nhìn cũng có thể hạ được thành, nhưng việc Bang Thập tham chiến đã làm hỏng tất cả kế hoạch của hẳn.

Kỳ thực, công thành cũng không phải thượng sách, chỉ là việc chạy trốn thì còn nguy hiểm hơn công thành mà thôi. Có trời mới biết nếu trốn đi thì không biết sau bao lâu mới có thể trốn khỏi tay Hưng Trịnh Vương. Mà phụ nữ có thai thì không thể nào bôn ba dặm trường được. Tất nhiên công thành cũng gặp phải nguy hiểm, nguy hiểm nhất là liệu có thể kiên trì đợi quân tiếp viện của Khế Sa tới được hay không?

“Hiểu rồi.” Hưng Trịnh Vương liếc nhìn Lạc Bình Xuyên đầy thâm ý. “Bốn vương sẽ đi cùng tướng quân.”

Lạc Bình Xuyên cười lớn rời khỏi doanh trướng, đi tới bên xe ngựa vén rèm lên thì thấy Trữ Hạ đang tựa bên cửa sổ ngủ. Thật đúng là trời không

chiều lòng người, vốn định đưa nàng rời khỏi nơi nguy hiểm này, không ngờ lại là hại nàng.

Hôm nay, vì dung nhan đang ngủ say kia, trận chiến này chỉ được thắng chứ không thể thua.

Thành Kính An phòng thủ kiên cố, bị nước ngập như thế mà vẫn rất vững chãi, không chút nào lung lay.

Thế nhưng lòng người cũng đã bị mài mòn rồi.

Hồng Tạp đang gặp phải áp lực trước nay chưa từng có. Mặc dù nàng biết Hưng Trịnh Vương có quỷ kế nhưng lại không có cách nào đối phó. Nàng chỉ có thể kiên trì, kiên trì chờ Mạc Lăng Tiêu quay về. Thế nhưng nàng hiểu rõ thế cục ở chiến trường phương bắc gian nan thế nào, phần mong chờ này vốn không hề có hy vọng.

Bởi thế nên càng mệt mỏi.

Nếu như đơn đả độc đấu hoặc xông pha chiến trường, Lạc Bình Xuyên chưa phải là kẻ mạnh nhất, so với Liệt vẫn còn kém xa. Thậm chí so với Lỗ Hãn cũng còn thua một chút. Nhưng hẳn lại có khả năng mà không ai có thể thay thế, thứ giúp hẳn đứng trong hàng ngũ tứ đại tướng quân Khế Sa, đó chính là khả năng công, thủ thành.

Hồng Tạp là người thông minh, nhưng rốt cuộc nàng chỉ là một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân không hề có kinh nghiệm chiến tranh. Trong thành Kính An, hầu hết binh sĩ có kinh nghiệm đều đã tới chiến trường phương bắc, chỉ có văn thần cùng một ít thị vệ tạm được ở lại giữ thành mà thôi.

Thế nhưng đánh nhau và chiến tranh là hai phương thức vô cùng khác, hoàn toàn không thể dùng tưởng tượng để giải quyết. Không có kinh nghiệm, lại phải chịu áp lực lớn như thế, Hồng Tạp hoàn toàn không biết được trong rất nhiều hành động của Lạc Bình Xuyên, cái nào là thật, cái nào là nghi binh nữa. Vì vậy nàng chỉ có thể luống cuống ứng phó, bỏ lỡ rất nhiều thời cơ giành thắng lợi. Trong chiến tranh, thời cơ là thứ vô cùng quan trọng, chỉ cần bỏ lỡ cũng làm cho thế cục thay đổi hoàn toàn.

Quá trình hạ được thành Kính An cũng không quá phức tạp với Lạc Bình Xuyên, điều này khiến cho Hưng Trịnh Vương âm thầm sợ hãi. Hẳn phân nhiều đường tấn công, đánh nghi binh khắp nơi, đáng sợ nhất là hẳn

có thể nắm được tâm lý của Hồng Tạp, suy đoán chính xác từng hành động của nàng ta.

Khi trời tối thì bắt đầu công thành, đến trưa hôm sau, khi Trữ Hạ tỉnh dậy đòi ăn cơm thì Lạc Bình Xuyên tươi cười tiến tới, hỏi nàng có muốn tham quan hoàng cung Hán Thống hay không? Sau đó hẳn trực tiếp dẫn nàng vào trong nội cung.

Từ đó, Trữ Hạ càng cảm thấy Lạc Bình Xuyên đúng là người điên.

Đây là nhà của Mạc Lăng Tiêu đấy.

Lúc Trữ Hạ vào hoàng cung thì không còn bóng dáng một thị nữ Hán Thống nào. Chỉ có binh sĩ của Hưng Trịnh Vương đi qua đi lại rất vội vàng.

Mưa đã nhỏ hơn nhưng vẫn không ngừng. Nàng không biết nơi này có từng xảy ra chém giết gì không, đại khái là mặt đất đã chẳng còn chút dấu vết gì, cũng chẳng có chút mùi tanh nào cả.

“Đi, hoàng cung này lớn lắm, nàng cứ tùy tiện chọn một nơi mà ở.” Lạc Bình Xuyên cười nói.

“Đương nhiên là phải ở chỗ tốt nhất rồi.” Trữ Hạ chưa bao giờ là người khách khí.

“Tốt nhất? Thế thì... tới phòng của Hoàng đế đi.”

Nơi ở của Mạc Lăng Tiêu là chỗ lớn nhất, xa hoa nhất hoàng cung. Lạc Bình Xuyên đi trước Trữ Hạ, vừa đẩy được cánh cửa ra một chút đã đứng sững lại, Trữ Hạ đi sau không kịp dừng liền đâm thẳng vào lưng hắn. Nàng bụm lấy mũi, thấp giọng lầu bầu.

Hắn không nói gì, cũng không động đậy, lẳng lặng đứng yên nhìn về phía trước.

Trữ Hạ cau mày, từ sau lưng hắn ghé cổ lên nhìn, vừa nhìn cũng bị dọa cho sợ ngây người.

Trên bức tường trước mặt có treo một bức tranh, tranh vẽ một người còn gái mặc cung trang màu vàng, cười nói tự nhiên.

Đó là lần đầu tiên nàng mặc nữ trang đứng trước mặt hắn, dưới ánh nắng xuân ấp ấp sau giờ ngọ, hắn búi tóc cho nàng, nói với nàng, nàng không phải là Chung cô nương mà là Tiểu phu nhân.

Bức họa giống như đúc, ngay cả độ cong của khóe miệng, ánh mắt cũng không hề khác chút nào. Bề mặt bức tranh có hơi cũ nát, tựa như vì bị chạm phải quá nhiều lần. Thế nhưng mỗi nét vẽ vẫn rất rõ ràng, không hề nhạt nhòa, chứa đầy sự nhớ nhung của hân.

Bức họa chỉ vẽ có một người, không có đề từ, không có con dấu, bên dưới, góc phải bức tranh chỉ có hai chữ rất nhỏ viết theo nét chữ Khải: Cả Đời!

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 81

Dấu Vết Một Bàn Tay

> Cả đời, là quá dài hay là quá ngắn.

Dài đến mức sống hết như cái xác không hồn mà vẫn phải tiếp tục đi về đích, ngắn đến mức không kịp cảm thụ sự ấm áp trong vòng tay chàng.

"Trữ Hạ. . ." Lạc Bình Xuyên kinh ngạc mở miệng: "Nàng thực sự là. . ."

Nàng giữ im lặng, cúi xuống vuốt ve ngón cái của bàn tay trái, sau đó sững sờ. Nơi đó trống không rồi, cái gì cũng không còn.

Nàng đi về phía trước, muốn lấy bức họa xuống, nhưng cố với hai lần rồi vẫn không tới, chán nản quay sang nhìn Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên giúp nàng gỡ xuống, đặt vào trong tay nàng rồi hỏi: "Nàng muốn làm gì?"

Nàng cuộn tròn bức họa lại rồi hỏi: "Có lửa không?"

Lạc Bình Xuyên sững sờ: "Nàng muốn làm gì?"

Nàng lẳng lặng đáp: "Đốt đi!"

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng một cái, cười: "Đốt đi, vẫn có thể vẽ lại được, điều quan trọng không phải là một bức họa. . ."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn cười nói: "Quan trọng là... nàng đã ở trong lòng hắn rồi."

Trữ Hạ bối rối cúi đầu: "Người nói bậy bạ gì vậy?"

Hắn cười thản nhiên: "Nếu không phải thế thì sao có thể vẽ ra được một bức họa như vậy chứ?"

Lạc Bình Xuyên rút bức họa ra từ trong tay Trữ Hạ, treo lên trường một lần nữa, nhìn người trong bức họa rồi cười nói: "Nàng đúng là khiến người

ta mê, người ta say."

Trữ Hạ ghé mắt dò dét hăn: "Người lại chằm chọc ta sao?"

Ý cười tràn đầy đáy mắt của Lạc Bình Xuyên, hăn nghiêm túc đáp: "Không dám!"

Trữ Hạ bày ra nét mặt muốn cắn người, sau đó lập tức xoay người, định rời đi. Vừa bước được một bước, chợt thấy một cây cung treo trên vách tường bên kia.

Là một cây cung ngắn bằng gỗ lim đã nhạt màu, rất cũ, rất nhỏ, thoát nhìn có vẻ là vật của trẻ con.

Trữ Hạ nhớ, khi hăn dạy nàng bắn cung đã từng nói với nàng, hăn vốn không phải bẩm sinh đã là thiên tài, hăn cũng là cố gắng từng ngày. Hăn năm tuổi bắt đầu học bắn, không đến một năm, sơn ở phần nắm tay trên cung đã bị mòn hết. Cung tên bình thường mà muốn mòn đến mức độ này ít nhất phải dùng bảy tám năm. Hăn nói hăn vẫn còn giữ thanh cung kia, nếu như nàng muốn nhìn hăn có thể cho nàng xem...

Vẫn nói con cháu hoàng gia là cô đơn nhất, nàng thực ra cũng có lúc cô đơn, nàng cũng có thể cảm nhận được áp lực từ mọi phương diện ập đến, chẳng qua là năm đó, đã có người chèo chống cả bầu trời cho nàng rồi.

Chỗ nắm tay trên thanh cung gỗ lim có rất nhiều vết loang lỗ còn lại do bị mài mòn quá nhiều. Hăn không hề lừa nàng, đã giữ lại để nàng nhìn thấy.

Len lén lau khóe mắt, nàng nói: "Đi thôi, ta không muốn ở đây nữa."

Nơi này là nhà của Mạc Lăng Tiêu, nàng lại xông vào như kẻ cướp.

Lạc Bình Xuyên nhìn nàng một cái, nhú mi, đi theo nàng ra ngoài.

Hoàng cung Hán Thống rất lớn, Ninh Hạ đi dạo bốn phía, so sánh hoàng cung của ba quốc gia, đạt được kết luận cuối cùng:

Hoàng cung của Bang Thập là tinh xảo nhất, ngay cả những chi tiết rất nhỏ đều được bài trí thiết kế cực hoàn mỹ.

Hoàng cung Khê Sa đồ sộ nhất, hùng vĩ sừng sững, khí thế như mưa lớn, ngay cả cây cột cũng cao hơn, to hơn gấp đôi những nơi khác. Đứng trước mặt nó, phải ngẩng đầu trầm trồ, sau đó sẽ tự cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Mà hoàng cung Hán Thống này, là tòa hoàng cung có lịch sử kiến trúc lâu đời nhất trong ba tòa cung điện, cũng mang lại cảm giác dày nặng nhất!

Lịch sử để lại những dấu vết thật sâu cho nơi này, ghi lại sự cường thịnh hưng suy của vương triều họ Mạc trăm năm qua, làm rung động nhân tâm, nhưng cũng lại yếu ớt vô lực.

Phảng phất như hết thảy đều là lịch sử, mặc kệ là hôm nay hay ngày mai, vẫn không ai có thể cải biến vận mệnh nơi này.

Loại lực lượng mà không ai có thể cải biến được, đã nhập vào làm một với vận mệnh của Mạc Lăng Tiêu, vì vậy chỉ có thể mở to mắt mà đi về phía trước.

Trữ Hạ đi dạo suốt một buổi chiều, Lạc Bình Xuyên lại tranh thủ thời gian bố trí chiến phòng, cũng khơi thông hào thành mà hãn đã đã vùi lấp trước đó.

Thành Kính An trong tay Mân Tạp với thành Kính An trong tay Lạc Bình Xuyên hoàn toàn không phải là cùng một khái niệm.

Trận chiến này một khi thắng, mặc dù không thể đẩy lên đồng lửa ăn mừng, nhưng vẫn khiến cho trong lòng các binh sĩ thêm phần tin tưởng, quét đi cái mù mịt của thời tiết mưa dầm không ngớt này.

Trên thực tế, Lạc Bình Xuyên tính toán thời gian rất chuẩn, một ngày sau, quân đội Mạc Lăng Tiêu quả nhiên đã tới cách Kính An ba dặm, vây chặt lấy thành.

Hưng Trịnh Vương toát mồ hôi lạnh tìm được Lạc Bình Xuyên đang ngồi bệt trên mặt đất, dựng cái giá nướng gà, đang ăn miếng thịt to, uống ngụm rượu lớn trong phòng Mạc Lăng Tiêu: "Tướng quân, tiếp theo chúng ta phải làm sao bây giờ?"

Trữ Hạ căn đui hà ngồi một bên nhìn Hưng Trịnh Vương với vẻ đồng tình, lại nhìn rượu trong tay Lạc Bình Xuyên, nuốt một ngụm nước bọt.

Lạc Bình Xuyên nói một chữ: "Đợi!"

Hưng Trịnh Vương lại bắt đầu đổ mồ hôi.

Lạc Bình Xuyên lấy một cái chén rượu, rót đầy rồi đưa cho Hưng Trịnh Vương, cười nói: "Vương gia, ngài xem, ta vẫn ở cùng một chỗ với ngài rồi, ngài sợ cái gì? Nếu như Mạc Lăng Tiêu đánh vào thành Kính An, bằng mối hận của hãn đối với ta, ta nhất định sẽ chết thảm hơn ngài."

Hưng Trịnh Vương nhận chén rượu, chấm chấm mồ hôi túa ra, hôm nay lão ta đã cẩn thận xem xét cách bài binh bố trí của Lạc Bình Xuyên rồi, mặc dù lão không biết làm nhưng ít nhất nhìn thì vẫn hiểu. Lão hiểu được cách bố trí của Lạc Bình Xuyên là rất kiên cố, có điều vừa nghĩ đến đại quân của Mạc Lăng Tiêu đang vây ngoài thành thì lại thấy ăn không ngon ngủ không yên.

"Tu hú chiếm tổ chim khách, hẳn chắc chắn là hận chết các người!" Trữ Hạ ngồi một bên nhìn có phần hả hê.

Lạc Bình Xuyên liếc nàng một cái, nói thầm bằng một giọng mà chỉ nàng mới có thể nghe thấy: "Nàng cho rằng đây là vì ai? Hả?"

Khóe mắt Hưng Trịnh Vương liếc qua Trữ Hạ, lại nhìn Lạc Bình Xuyên, lau mồ hôi chảy ra rồi kiểm đại một cái cứ rời đi.

Hưng Trịnh Vương vừa đi, Lạc Bình Xuyên liền uống một hớp rượu rồi nói: "Tuổi tác cũng không nhỏ, sao lại hấp ta hấp tấp như thế. Trông có vẻ như toàn bộ hy vọng của lão đều đặt lên người ta rồi, ngay cả việc ta muốn vứt bỏ, mặc kệ lão mà lão cũng có thể tính toán ra, nàng bảo lão ta rốt cuộc là điên hay là không ngu ngốc?"

"Người là cọng cỏ cứu mạng của lão ta!" Trữ Hạ đáp ôn hòa.

Thân thể Lạc Bình Xuyên ngả về phía sau, hai tay chống đàng sau, nhìn nàng rồi nói: "Thực ra ta làm chuyện nguy hiểm như vậy đúng là vì nàng, nàng không nhận ra à?"

Trữ Hạ liếm vụn thịt gà trên ngón cái, hỏi: "Là sao?"

"Một trăm thành Kính An đối với Vương mà nói cũng không bằng một mình nàng!" Lạc Bình Xuyên nhìn nàng có chút thâm ý: "Huống hồ, bây giờ nàng còn là hai người!"

"Lạc tướng quân, người có phải đánh giá ta quá cao rồi không?" Trữ Hạ cười đến không tìm không phổi.

Cặp mắt phượng hẹp dài của Lạc Bình Xuyên nhú lại, cười nói: "Ta chỉ cần bảo vệ một mình nàng là đủ rồi."

"Vậy thì thật đáng tiếc, hai ta đều không thể đi được đâu." Trữ Hạ lên tiếng châm chọc: "Nếu biết trước sẽ thành thế này, lúc trước nếu người thả

ta đi có phải tốt rồi không? Người xem, nếu ta xảy ra điều gì bất trắc, cũng liền biến thành hai con quỷ, cả hai đều sẽ không bỏ qua cho người."

Lạc Bình Xuyên cười ha ha, hơi say rồi, híp mắt cười nói: "Sẽ không đâu, ta sẽ không để cho nàng biến thành quỷ trước ta..."

Kết quả, Trữ Hạ vẫn cười chẳng thềm đếm xỉa tới, ngơ ngác nhìn đầu mỡ đầy tay, sau đó bò về trước hai bước, một bàn tay vỗ xuống giường đơn trắng như tuyết của Mạc Lăng Tiêu, lại nhìn đầu tay bóng nhẫy kia cười ha ha.

"Ha ha, huynh nói ta có nên ghi thêm mấy chữ không?" Trữ Hạ quay đầu lại cười ngây ngô: "Cứ ghi, Trữ Hạ đã từng đến đây!"

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 82

Phá Thành

> Sau khi Mạc Lăng Tiêu đến thành Kính An, đều đầu tiên hắn làm là yêu cầu đàm phán với Hưng Trịnh Vương.

Hưng Trịnh Vương không biết làm thế nào lại chạy tới hỏi Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên khẽ cười đáp: "Hắn chắc chắn là muốn ngài tha cho một đám đại thần của hắn!"

"Những người kia bị nhốt lại rồi, vẫn đều sống tốt đấy!" Hưng Trịnh Vương lau mồ hôi theo thói quen: "Tướng quân, chúng ta phải làm gì mới phải?"

"Ngài chỉ cần kéo dài một ít thời gian của hắn là được rồi. Cứ nói với hắn, cho ngài quay về suy nghĩ đã." Bộ dáng chuyện trò vui vẻ của Lạc Bình Xuyên chẳng hề giống với vẻ đang bàn chuyện chiến tranh, dường như chỉ đang nói đến một ván cờ khó nhằn không liên quan lắm.

"Kéo dài thời gian, sau đó thì sao?" Hưng Trịnh Vương hỏi.

Lạc Bình Xuyên đứng lên, vươn vai một cái, đi đến ngoài cửa sổ ngắm nhìn thời tiết có chút âm u, lẩm bẩm: "Liệt hiện giờ có lẽ đã nắm được Phiên thành rồi, không bao lâu nữa đâu, không bao lâu nữa sẽ giết tới đây..."

Sau khi Mạc Lăng Tiêu đến thành Kính An một ngày, năm vạn nhân mã của Lôi Nhược Nguyệt đã dừng lại cách hơn mười dặm sau lưng Mạc Lăng Tiêu, hơn nữa Lôi Nhược Nguyệt còn chủ động tự tới yêu cầu gặp mặt.

Đây là lần đầu tiên Mạc Lăng Tiêu gặp Lôi Nhược Nguyệt, không giống với những gì hẳn tưởng tượng lắm.

Sớm biết hẳn là loại người chí tình, cũng là kẻ tích cách tàn nhẫn, hành sự gọn ghẽ, am hiểu sâu sắc mưu quyền, lại không biết hẳn là người khoan thai thanh bạch như vậy.

Lần đầu tiên thấy hẳn, đã cảm thấy con người này vốn nên là một bức tranh thủy mặc, vẻ trong veo thuần khiết nơi giữa hai đầu lông mày giống hệt như một đũa bé, cặp mắt đen láy ngập hơi nước, biểu cảm lộ ra vẻ đau thương nồng đậm không tài nào tán đi được. Hẳn mặc áo choàng màu nguyệt bạch đứng trong gió, không nói lời nào, mà khiến cả thế giới chỉ vì một cái thoáng nhìn này mà tĩnh lặng.

Mưa bay bay rơi lên mặt ô rôi nhỏ xuống, thấm ướt áo choàng của hẳn, tay áo thêu chìm tơ vàng vân nước tung bay trong gió, thanh dật thoát tục. Hẳn chỉ lẳng lặng đứng đó, sắc mặt tái nhợt, vẻ nhẹ nhàng mà ưu thương nhàn nhạt nơi giữa hai đầu lông mày, phảng phất như một linh hồn thuần tĩnh vương vất chốn nhân gian quên đường về. Chỉ có chút sắc nhạt điểm trên môi, có sinh khí thêm một chút.

Đây là Lôi Nhược Nguyệt.

Đây là Lôi Nhược Nguyệt đứng trên đỉnh quyền lực của Bang Thập.

Mạc Lăng Tiêu lại chỉ thăm thở dài trong lòng.

"Nàng đâu rồi?" Đây là câu nói đầu tiên của Lôi Nhược Nguyệt từ lúc trông thấy Mạc Lăng Tiêu.

Mạc Lăng Tiêu nói: "Quãng đi rồi!"

Lông mi của Lôi Nhược Nguyệt khẽ run, mất hồn. Mái tóc đen của hẳn rũ xuống tán lác trước ngực, đen như mực, làm mờ đi dung nhan tái nhợt của hẳn.

Mạc Lăng Tiêu dừng một lát, chậm rãi nói: "Ta không nỡ trối nàng lại."

Lôi Nhược Nguyệt vẫn không nói, nhìn hẳn thật lâu rồi mới đáp: "Ta nghe nói nàng ở gần chỗ này..."

"Ta sẽ tìm được nàng." Mạc Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy hơi mỗi mệ: "Và còn nữa, cảm ơn người."

Lôi Nhược Nguyệt gật đầu không hiểu, ngay cả lời cáo biệt cũng không hề nói, lập tức xoay người rời đi.

Thiên hạ lớn như vậy, tìm một người, chính là khó như vậy. Sau khi gặp thoáng qua, có phải rốt cuộc không tìm ra nhau?

Việc Hưng Trịnh Vương với Mạc Lăng Tiêu đàm phán quả giống như những gì Lạc Bình Xuyên sở liệu, một kẻ đòi người, một kẻ từ chối. Nhưng điều vượt quá dự kiến của Lạc Bình Xuyên chính là lần đàm phán này của Mạc Lăng Tiêu cũng là ngụy trang! Cũng trong đêm đó, hãn sẽ cứu đi toàn bộ đại thần đang bị giam giữ trong thành Kính An.

Hãn ngàn tính vạn tính, lại không để ý đến vấn đề rằng hoàng cung có thể sẽ có mật đạo khác.

Vì vậy sau đó, điều mà hãn phải đối mặt, chính là cuộc chiến công thành của đại quân Hán Thống hùng mạnh.

Khi Lạc Bình Xuyên vừa hay tin đám người Hồng Tạp đã được cứu đi, liền nói với Trữ Hạ: "Nàng lắng tai nghe cho kỹ, nể như quân Hán Thông tiến công vào, nàng nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời của ta, đây là chiến trường thực sự, không phải trò chơi! Tuyệt đối không được chạy lung tung, ta sẽ không tiếc một cái giá lớn để bảo vệ nàng bình an.

Nàng sửng sờ nhìn hãn rồi hỏi: "Mạc Lăng Tiêu sẽ tiến công vào sao?"

Không đợi Lạc Bình Xuyên trả lời, đúng vào lúc Trữ Hạ hỏi câu này, Mạc Lăng Tiêu đã bắt đầu công thành rồi.

Lạc Bình Xuyên thủ thành, tất nhiên là phải vững hơn Hồng Tạp rất nhiều, có điều đối thủ là Mạc Lăng Tiêu. Những thứ khác không nói, chỉ bằng vào việc cực kì hiểu rõ địa hình của tòa thành này, về ưu điểm nhược điểm của thành Kính An này, không một người nào có thể rõ ràng hơn hãn.

Trận đánh này nhất định là một tràng ác liệt, không được phép có lấy một điểm sơ sẩy.

Lạc Bình Xuyên dẫn theo Trữ Hạ đi bên mình, đi lên lầu chỉ huy trên cao, bắt đầu bày binh bố trận với địa đồ trong thành. Con người Hưng Trịnh Vương này mặc dù không thông minh, nhưng lại hiểu rất rõ lúc nào nên làm cái gì, hơn nữa năng lực chấp hành rất mạnh, rất phối hợp điều binh theo hiệu lệnh của Lạc Bình Xuyên.

Lúc toàn bộ tướng lĩnh nhận lệnh rời đi, Lạc Bình Xuyên đứng trên tháp cao nhìn về phía xa rồi hỏi Trữ Hạ: "Nếu như Mạc Lăng Tiêu tìm được nàng, nhất định sẽ không giết nàng, đúng không?"

Trữ Hạ yên lặng ngồi một bên, cúi đầu không nói được câu nào.

Lạc Bình Xuyên quay đầu lại nhìn nàng, nhẹ nhàng cười cười: "Không sợ, ta nói rồi, sẽ không tiếc một cái giá lớn để bảo vệ nàng bình an."

Bên tai truyền đến tiếng trống trận rung trời, cả mặt đất cũng bắt đầu dao động.

Địa đồ quân dụng trên bàn lớn bắt đầu run rẩy, nhảy lên, rơi xuống, lại nhảy lên, lại rơi xuống, phát ra tiếng vang dồn dập khiến người bực bội.

Hô hấp bắt đầu trở nên khẩn trương, cách xa như vậy, vẫn có thể cảm nhận được tiếng kêu gọi thảm thiết. Quả nhiên, tâm tình bất đồng, cảm thụ cũng khác nhau. Lần trước khi ở Phiên thành, nàng hoàn toàn không thấy sợ hãi như vậy.

Không mong ắt sẽ được, đúng là có đạo lý, hiện giờ có dự vọng muốn sống rồi, cho nên sợ hãi.

Điều mình sợ, không phải chỉ là các chết của mình, mà còn là người khác.

Thực ra nàng không phải chưa từng giết người bao giờ, lúc ở thành Kinh Cúc còn từng giết rất nhiều người cùng với Lạc Bình Xuyên.

Nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Lạc Bình Xuyên, nhẹ giọng hỏi: "Tướng quân, A Mộc Đồ sẽ đến chứ?"

Lúc Lạc Bình Xuyên quay đầu lại trên mặt còn hiện lên vẻ kinh ngạc, hần cười nói: "Sẽ đến. Bởi vì nàng ở đây, cho nên ngài ấy nhất định sẽ đến."

Trữ Hạ yên tĩnh ngồi bên cạnh Lạc Bình Xuyên, đói bụng thì ăn cơm, mệt mỏi liền nằm trên ghế dài mà ngủ. Nàng một mực không nói, các tướng lĩnh ra ra vào vào cũng chưa từng chú ý đến rằng ở đây còn có một nữ nhân.

Mạc Lăng Tiêu tiến công liền hai ngày, dường như không ngừng lại, tất cả mọi người đều tỏ vẻ mệt mỏi, kể cả Lạc Bình Xuyên.

Hắn không biết lúc nào thì thành bị công phá, hắn cũng không biết khi nào thì viện quân của A Mộc Đồ sẽ đến. Thời gian không xác định lại khiến con người càng dễ mệt, bởi vì đối với chiến tranh mà nói, nửa nén hương cũng có thể cải biến kết cục triệt để.

Khi đêm đã vào sâu, Mạc Lăng Tiêu lui binh. Lạc Bình Xuyên xoa khoeo mắt, hít một hơi thật sâu.

Trữ Hạ đã ngủ rồi, nàng có vẻ thấy lạnh, thân thể co lại thành một đống, thậm bị nàng đá xuống chân, một nửa đắp lấy chân, một nửa rũ xuống mặt đất.

Lạc Bình Xuyên nhẹ nhàng bước đến kéo thảm đắp lên cho nàng, đứng một bên nhìn nàng hồi lâu. Hắn chỉ có thể nhìn xa, dù có là từ khoảng cách gần thế nào, cũng chỉ có thể nhìn xa.

Trong phòng chỉ còn ngọn đèn dầu, không sáng lắm, khi gió thổi vào còn lay động, sau đó ánh sáng biến ảo trên khuôn mặt nàng, lúc sáng lúc tối.

Lúc ngủ, lông mày nàng vẫn nhíu chặt, thân thể co rúm lại, thoạt nhìn cực kì nhỏ nhắn xinh xắn, đặc biệt khiến người trù mến.

Thế nhưng một tiểu đồng tây như vậy, gan lại lớn đến mức lật trời.

Nàng cũng mệt mỏi rồi, giăng co lâu như vậy... lâu đến mức lòng hắn cũng bắt đầu đau.

Lạc Bình Xuyên cười giấu một cái, vuốt vuốt khoeo mắt đột nhiên khô chát.

Đã hai ngày không ngủ, hắn tùy tiện ngồi xuống mặt đất, dựa vào ghế dài mà nàng đang nằm, nhắm mắt lại liền thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy, là bị lính gác đánh thức.

Ngay lúc tối tăm nhất trước bình minh này, Mạc Lăng Tiêu đã phát động đợt công kích cuối cùng, đội hình cường đại nhất từng trước đến đây.

Lạc Bình Xuyên rất rõ ràng, lần này khó mà cầm cự được nữa rồi.

Trước bình minh là lúc tối tăm nhất, là lúc mà lòng người yếu ớt nhất, là thời khắc mệt mỏi nhất của đám binh sĩ vừa chợp mắt... quả thực chính là thời cơ tấn công tốt nhất.

Hắn tỉnh lại, lên tinh thần chỉ huy lần cuối cùng.

Trữ Hạ bị đánh thức, ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn hẩn điều động nhiệm vụ cho các tướng sĩ ra ra vào vào, rất nghiêm túc. Một Lạc Bình Xuyên nghiêm túc cực kì mà nàng từng gặp trước kia cũng chưa bao giờ đến mức như vậy.

Lúc trời tảng sáng, mưa tạnh rồi. Vẻ mù mịt kéo dài suốt bao ngày qua đã biến mất tăm, nắng mai xán lạn tỏa sáng khắp nơi.

Tiếng trống dồn dập, hò hét rung trời, Lạc Bình Xuyên kéo tay Trữ Hạ, chỉ nói một chữ: "Đi!"

Hắn đã gắng hết sức, chống chọi suốt ba ngày, vẫn không đợi được viện quân của A Mộc Đồ.

Lúc chạy xuống khỏi tháp, ánh nắng rực rỡ đến mức Trữ Hạ không mở nổi mắt. Gió sớm thổi đến mang theo hơi lạnh, cảm giác chạy trốn cũng quét đi những lo lắng trong lòng nàng suốt mấy ngày qua.

Nàng vừa chạy vừa nói với Lạc Bình Xuyên: "Không biết có phải sau cơn mưa trời lại sáng không nữa, sao tâm trạng ta lại tốt thế này chứ?"

Lạc Bình Xuyên quay đầu lại nhìn nàng một cái, tràn đầy ôn nhu, rồi cười nói: "Nàng điên mất rồi!"

"Đại khái chắc là vì ta cảm giác được, cuộc chiến này vốn dĩ không nên đánh rồi." Nàng cười đáp: "Mặc dù thua, cũng là kết cục đã định rồi. Nơi này vốn là nhà của Mạc Lăng Tiêu, chúng ta không nên làm tu hú chiếm tổ chim khách."

Lạc Bình Xuyên chạy xuống khỏi tòa tháp, một tay cầm kiếm một tay kéo Trữ Hạ, từ trong đám người hỗn loạn chém giết ra một con đường, quay đầu nhìn nàng cười: "Thật sao, nhưng trước kia nàng lại không nghĩ thế!"

"Hả? Trước kia ta nghĩ thế nào?" Trữ Hạ cười trốn sau lưng Lạc Bình Xuyên. Cảm giác được người bảo hộ kỳ thực không tệ chút nào!

"Trước kia, lòng báo thù của nàng rất nặng." Lạc Bình Xuyên kéo Trữ Hạ né tránh đại quân Hán Thống đang tràn vào thành, cũng nở nụ cười với nàng: "Trước kia, nàng quật cường đến mức làm người ta chán ghét."

Trữ Hạ bĩu môi: "Người không hiểu rồi, đấy gọi là ngoan cường! Gọi là kiên trì có nguyên tắc!"

Lạc Bình Xuyên nghiêng đầu dò xét nàng với vẻ mặt kỳ thị: "Như nàng, cùng lắm gọi là cố chấp, còn không biết xấu hổ nói mình ngoan cường. Tính tình tệ như con bò. Còn là một con bò cái đang mang thai!"

"Người mới là bò!" Trữ Hạ trừng mắt liếc hằm hằm một cái, nói xấu xa: "Theo cách nói của người, lão đại nhà người là bò đực rồi, nhỉ? Hằm là bò, thế người là cái gì?"

"Vừa nãy còn nói thiếu một chút, còn thiếu miệng lưỡi sắc bén làm người khác chán ghét!" Lạc Bình Xuyên bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, ta biết rồi, dù sao gặp được nàng vốn dĩ chẳng có chuyện tốt đẹp gì!"

"Gặp được ta là vinh hạnh của người! Nhìn vận may của người tốt thế nào kìa!" Trữ Hạ cười xấu xa: "Nể tình chúng ta có duyên như thế, ta thu người về làm tiểu thiếp nha!"

Lạc Bình Xuyên mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn nàng hằm hằm.

Trữ Hạ cười càng vui vẻ, lại giả bộ ngây thơ vô tội nói: "Thân ái, không phải ta không muốn cho người làm lớn*, mà chỉ sợ lão đại nhà người không chịu ấy!"

Lạc Bình Xuyên bỗng nhiên giơ kiếm đâm về phía nàng, dọa cho Trữ Hạ thét một tiếng nhắm mắt lại, nghĩ thầm trò đùa quá trớn này thật là không thú vị!

Nàng bị một lực kéo mạnh về phía trước, đập vào ngực Lạc Bình Xuyên, đón lấy một hồi tiếng máu tươi nặng nề bắn ra phía sau lưng nàng, lúc này nàng mới mở mắt ra, phát hiện một kiếm kia của Lạc Bình Xuyên đã đâm trúng vào tên lính định tấn công nàng ở phía sau.

Đứng thẳng người, xoa xoa cái trán bị đau, Trữ Hạ phát hiện Lạc Bình Xuyên đang cười với nàng cực kỳ tà ác.

"Chỉ bằng lá gan này của nàng mà cũng dám đùa giỡn bản tướng quân! Hừ hừ!" Hằm cười nhạo xong, quay đầu đi luôn. Trữ Hạ nhìn quanh con hẻm nhỏ lạ lẫm, bỗng nhiên thấy lòng quạnh quẽ, tranh thủ thời gian hấp tấp theo sau.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 83

Ly Biệt

> Tần Thiên Sinh chạy vội về chỗ trú quân Bang Thập, vừa thấy Lôi Nhược Nguyệt liền nói với hắn: "A Mộc Đồ điên rồi, hoàn toàn không để ý đến quân Bang Thập ở lãnh thổ phía Tây, lại phái ra đại quân quét ngang tới rồi!"

Lôi Nhược Nguyệt cầm chén trà, không ngừng đầu mà nói với giọng nhàn nhạt: "Nói từ từ."

"Hai mươi lăm vạn quân chi viện cho Phiên thành và chủ thành phía Bắc đã bị diệt toàn quân." Tần Thiên Sinh nhìn hắn, vẻ mặt cực kì nghiêm túc nói: "Hơn nữa ngay cả thời gian chống cự cũng không có."

Lôi Nhược Nguyệt sửng sốt: "Bao nhiêu người?"

"Gần trăm vạn đại quân!"

Lôi Nhược Nguyệt nhướng mày: "Dốc toàn bộ lực lượng như thế à, hắn không sợ ngăn cản không nổi đại quân Bang Thập ở phía Tây sao?"

Tần Thiên Sinh nói từng chữ: "Bởi vì, công chúa Hạ Trữ đã mang thai con của A Mộc Đồ."

Bàn tay đang cầm chén trà của Lôi Nhược Nguyệt cứng lại rồi, nhè nhẹ run, dường như hô hấp cũng rất khó khăn. Sau khi hắn đứng dậy, chén trà trong tay rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, giống như đánh thức giấc mộng sớm tinh mơ này...

"Ta, ta lúc đầu vẫn cho rằng đứa bé đó là của Mạc Lăng Tiêu, nhưng hiện tại đã chứng minh, chính là của A Mộc Đồ..." Tần Thiên Sinh nói khẽ. Có một việc không sớm thì muộn cũng phải biết, hắn không muốn giấu

diễm. Có điều thân thể của Lôi Nhược Nguyệt càng ngày càng gầy yếu, linh hồn dường như cũng đã bị tách ra ngoài thân thể, lung lay sắp đổ.

"Nàng..." Hắn ôm ngực, trong mắt có một màn sương mù mờ mịt, cặp mắt đen mờ đi như mặt mực loang ra.

Tần Thiên Sinh lại nói: "Còn nữa, nàng ta hiện giờ rất có thể đang đi theo Lạc Bình Xuyên ở trong thành Kính An."

"Người nói cái gì?" Lôi Nhược Nguyệt hoảng sợ ngẩng mặt lên.

Tần Thiên Sinh sững sờ, giải thích: "Căn cứ theo tin tức mà người bên cạnh Hưng Trịnh Vương để lộ ra thì trước khi Lạc Bình Xuyên vào thành Kính An, bên cạnh quả thật đã xuất hiện một nữ nhân, nếu công chúa Hạ Trữ cùng A Mộc Đồ... thì Lạc Bình Xuyên dẫn theo nàng ta cũng là hợp tình hợp lý..."

Lôi Nhược Nguyệt cắt lời y: "Không phải câu này, là câu trước kia cơ?"

Tần Thiên Sinh dừng một lát, cẩn thận từng li từng tí đáp: "Câu trước nào? Ngài muốn hỏi điều gì?"

"Hạ Trữ..." Lôi Nhược Nguyệt dường như sắp không thở nổi nữa, hai tay đang túm lấy Tần Thiên Sinh cũng đã run rẩy: "Người nói Hạ Trữ bây giờ đang ở trong thành Kính An sao?"

"Vâng!"

"Nhanh..." Lôi Nhược Nguyệt thất hồn lạc phách: "Nhanh đi ngăn cản Mạc Lăng Tiêu, hắn đang đánh thành Kính An."

Có một chỗ ở ngực đau đến khắc cốt, hắn cơ hồ chịu không nổi! Vết thương bị nàng đâm rách như đang dần hư thối, giống như trái tim, đang dần thối rữa...

Khi Tần Thiên Sinh dẫn quân Bang Thập đến bên ngoài thành Kính An thì đã không còn kịp để ngăn cản bất cứ điều gì nữa rồi. Lửa chiến chưa từng ngừng nghỉ, khắp nơi đều là thi thể.

Nếu như nàng chạy không khỏi một kiếp này, như vậy thì trong đám thi thể kia, cũng sẽ có một cỗ là của nàng.

Mà bên phía Trữ Hạ, tình hình quả thực là không ổn.

Mười sáu cửa đều có quân Hán Thống dũng mãnh đánh vào, dù cho Lạc Bình Xuyên thuộc lâu lâu địa đồ thành Kính An cũng chưa chắc tìm được

một chỗ để ẩn náu.

Đối với binh lính Hán Thống mà nói, thành Kính An là đô thành, là biểu tượng tôn nghiêm của quốc gia và dân tộc bọn họ. Hiện giờ bị người ta chiếm lĩnh, tất nhiên có đầy đủ lý do và lòng căm phẫn để xông vào đũa đánh bọn xâm lược, khí thế ấy - quân của Hưng Trịnh Vương làm sao có thể chống lại chứ?

Thậm chí Lạc Bình Xuyên cũng không dám chính diện nghênh chiến những binh lính Hán Thống trẻ tuổi kia.

Hắn dẫn Trữ Hạ rẽ vào một con phố nhỏ, đánh lén một binh sĩ Hán Thống lạc đội, đoạt được một con ngựa, sau đó nói với Trữ Hạ: "Giờ chúng ta đến cửa Tây. Chỗ đó ta bố trí tối đa binh lực, cũng không phải nơi tấn công chính của Mạc Lăng Tiêu, đến lúc đó, thừa dịp loạn mà chạy theo mọi người lao ra ngoài.

Trữ Hạ gật gù đầu, hơi xấu hổ để hắn ôm ngời trước ngựa, ôm vào trong ngực.

Lạc Bình Xuyên cảm nhận được sự cứng nhắc của nàng, cúi đầu mỉm cười, nhẹ nhàng nói khẽ bên tai nàng: "Thất lễ."

Trữ Hạ cười ngược ngập, như vậy ngược lại có vẻ mình không có phong độ rồi.

Lạc Bình Xuyên vung kiếm tìm đường nhỏ, giết một đường đến cửa Tây, cửa Tây đúng như những gì hắn sở liệu, binh lính Hán Thống còn chưa giết vào, người của Hưng Trịnh Vương ngược lại đều nhao nhao đổ ra ngoài.

Mà đúng vào thời điểm đã hỗn loạn không chịu nổi này lại xảy ra một chuyện loạn càng thêm loạn: Quân Khế Sa đến rồi!

Quân đội Khế Sa đến, vượt qua dự liệu của mọi người, như thần bình từ trên trời giáng xuống, gia nhập chiến cuộc.

Cho đến khi Tần Thiên Sinh vất vả lắm mới tìm được Mạc Lăng Tiêu để yêu cầu hắn rút binh, Mạc Lăng Tiêu rút kiếm ra, nghiêm túc nói với y: "Muộn rồi!"

Thế cục đã mất đi khống chế, mất đi sự khống chế của tất cả mọi người! Đây đã không phải là cuộc phân tranh mà Mạc Lăng Tiêu nói lui binh là có

thể giải quyết.

Trận chiến cuối cùng giữa Mạc Lăng Tiêu và A Mộc Đồ cũng đã xảy ra, chính vào thời khắc mà không một ai đoán trước được này.

Cửa Tây chưa bị quân Hán Thống xâm nhập, nhưng cũng đã hình thành thế vây công, muốn giết ra ngoài cũng không phải dễ.

Lạc Bình Xuyên túm lấy ngân thương trong tay binh sĩ chết trận, kiếm cắm lại vào vỏ kiếm, đặt vào tay Trữ Hạ, nói với nàng: "Ôm chặt ta, ta phải lao ra ngoài, vạn nhất không được, ta sẽ ngăn cản bọn chúng, đến lúc đó nàng hãy đi trước!"

Khi nói ra những lời này, Lạc Bình Xuyên rất chân thành, trong đôi mắt hẹp dài không còn một chút vẻ trêu tức nào nữa.

Trữ Hạ cầm kiếm của hắn, gật gật đầu.

Tay Lạc Bình Xuyên cầm trường thương tập hợp được một tiểu đội, ước chừng khoảng ba bốn mươi người. Mặc dù Hưng Trịnh Vương một mực đề phòng Lạc Bình Xuyên chạy trốn, nhưng vào thời điểm mấu chốt, những binh lính kia vẫn nguyện tin tưởng đi theo Lạc Bình Xuyên.

Sinh mệnh là đáng quý nhất, đến nước này còn có gì quan trọng hơn sống sót sao?

Kỳ thực Ninh Hạ rất muốn nói với hắn: "Ta không đi!"

Nhưng nàng không thể giúp bất cứ điều gì, chỉ biết trở thành gánh nặng của hắn.

Lạc Bình Xuyên chỉ huynh đám người chạy ra khỏi một lỗ hổng, giết ngay trên hàng đầu, một mực chạy về phía Tây.

Binh lính Hán Thống phần nộ đuổi theo, tiếng vó ngựa đập xuống mặt đất đến mức tạo thành lỗ.

Đuổi đến càng xa, người truy kích càng thưa, nhân số phía bọn họ cũng càng ít. Ánh mắt Trữ Hạ nhìn qua vai Lạc Bình Xuyên, nhìn về phía sau, nói với hắn: "Chúng ta đại khái còn khoảng mười người, truy binh của đối phương có ba bốn mươi..."

Sau đó nàng thấy mồ hôi của Lạc Bình Xuyên lăn từ trên trán hắn xuống.

Trong tay truy binh có cả cung tên, nhưng người chạy trốn không có cách nào để né tránh. Người bị bắn chết ngày càng nhiều, ngựa của bọn họ cũng sắp không chịu nổi nữa.

Nếu như Tiểu Tam ở đây, bọn họ nhất định sẽ chạy thoát được. Nhưng mà con ngựa đang cưỡi đây, chở hai người chạy xa như vậy, cũng đã đạt đến cực hạn.

Những tình huống nguy cơ khẩn cấp như thế này Trữ Hạ cũng từng trải qua không ít lần, lúc này ngược lại không cảm thấy lo lắng. Nàng cười nói với Lạc Bình Xuyên: "Người nói hai ta có thể chết cùng một chỗ không? Ta từng nghĩ đến rất nhiều kiểu chết thế này, có điều chưa từng nghĩ đến việc sẽ chết cùng với người!"

Lạc Bình Xuyên không nói, cúi đầu trờng nàng.

Trữ Hạ thở dài: "Haizz, đúng là ủy khuất tướng quân ngài rồi, còn chưa kết hôn sinh con đã lại phải hy sinh theo thiếu phụ luống tuổi này ở đây."

Lạc Bình Xuyên sắp tức đến nói không ra lời, chỉ có thể gầm lên với nàng: "Nàng câm miệng cho ta!"

Trữ Hạ cười khố: "Tướng quân, đã đến lúc này rồi, ngài còn không hài hước chút nào!"

Cánh tay Lạc Bình Xuyên bỗng nhiên siết chặt eo nàng, quay người một kiếm đánh bay mũi tên từ phía sau bắn tới, cả giận: "Con mẹ nó, nàng nghe lời của ta vào tai này ra tai kia hả? Ta nói sẽ không để nàng chết!"

Đây là lần đầu tiên Trữ Hạ nghe thấy Lạc Bình Xuyên nói tục, không khỏi sửng sốt. Khi nàng ở trong quân đội đã quen với chuyện nam nhân nói tục, nhưng đến bây giờ còn chưa nghe Lạc Bình Xuyên nói thế bao giờ.

Quả thực nàng đã từng cho rằng tên này còn chưa vào quân đội bao giờ!!!

Bỗng nhiên Trữ Hạ lướt qua vai Lạc Bình Xuyên, mới thấy hai truy binh lại bị trúng tên, thoáng cái đã ngã xuống, chết tại chỗ, cẩn thận nhìn lên, lại có một người cưỡi ngựa chạy đến như bay.

Người ngồi trên lưng ngựa kéo cung, bắn một lần ba mũi tên.

"Là Liệt!" Trữ Hạ mừng rỡ.

Binh lính Hán Thống tất nhiên cũng phát hiện người vừa xuất hiện bên cạnh, còn chưa kịp phản kích thì bảo mã của Liệt đã vượt qua bọn họ chạy về phía Lạc Bình Xuyên.

Phía trước có một cây cầu, Lạc Bình Xuyên ghìm cương ngựa dừng lại trên cầu.

Hắn cau mày hỏi Liệt: "Một mình người?"

"Bốn tướng quân vừa nhìn thấy người, ngay cả chiến tranh cũng không để ý, liền bỏ đại quân tới cứu người trước, người còn bắt bẻ?" Một đám của Liệt đánh lên đầu vai Lạc Bình Xuyên. Quả thực hắn nhìn thấy bóng dáng Lạc Bình Xuyên giữa chiến cuộc hỗn loạn, cơ bản không kịp điều người khác tới.

Lạc Bình Xuyên không có thời gian mắng trả hắn, ôm Trữ Hạ thả vào trong lòng hắn: "Chỗ này để ta, người mau dẫn nàng rời đi!"

Liệt luống cuống tay chân đón lấy người trong ngực, lúc nhìn rõ ràng, miệng há to giống như quả trứng vịt vậy.

Trữ Hạ túm lấy tay áo Lạc Bình Xuyên, vội đến mức sắp khóc: "Đừng! Cùng đi!"

"Ngựa của ta đã chạy không nổi rồi!" Lạc Bình Xuyên dùng sức đẩy ngón tay nàng ra, nói với Liệt: "Đi mau!"

Liệt lúc này mới kịp phản ứng, quát Lạc Bình Xuyên: "Người điên rồi! Bọn chúng nhiều người như vậy!"

"Ta bảo người mang nàng đi!" Lạc Bình Xuyên thậm chí không có thời gian giải thích với hắn, xoay người xuống ngựa, ngân thương trong tay chĩa xuống mặt đất. Bọn họ đứng trên cầu, ba bốn mươi người của đối phương ngồi trên lưng ngựa, dừng lại cách chỗ bọn họ khoảng hai mươi mét, nhìn chằm chằm bọn họ như hổ rình mồi.

Thấy hai người còn thất thần, Lạc Bình Xuyên nhìn Trữ Hạ thật sâu: "Đi thôi, có ta ở đây rồi, không một ai có thể bước qua cây cầu này."

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 84

Sùng Sùng Như Núi

> Liệt tất nhiên hiểu rõ tình hình trước mặt, chẳng kịp kinh ngạc, theo Lạc Bình Xuyên xoay người xuống ngựa, nói với hãn: "Đùa à, để một mình người ở lại đây thì người không có khả năng quay lại nữa!"

"Khốn kiếp! Người không nghe rõ ta nói gì sao?" Lạc Bình Xuyên gầm lên với hãn, ngay cả mắt cũng đỏ rồi.

Liệt quay đầu nói với Trữ Hạ: "Này, ngựa của ta là bảo mã, chạy đi, bọn chúng không đuổi kịp cô đâu!"

Ngực Trữ Hạ nóng lên, như có gì đó bị lửa đốt cháy lên vậy.

Nàng xuống ngựa, nhìn bóng lưng Lạc Bình Xuyên và nói: "Ta không đi! Nếu phải chết, chúng ta cùng chết!"

Ba bốn người đối phương đều đã hành động, rút vũ khí, kêu gào lao đến như đùa súng vật.

Liệt lấy cung tên, rút ra năm mũi tên, nhắm vào người xông lên phía trước nhất, miệng vẫn còn trêu chọc Trữ Hạ: "O, Tiểu Trữ Hạ, nhìn không ra cô vẫn rất có tiền đồ đấy nhỉ!"

Lạc Bình Xuyên quay đầu lại hét lên với nàng: "Chung Trữ Hạ! Nàng chết rồi, đứa bé trong bụng nàng phải làm sao?"

Liệt bắn chết năm người, còn không kịp kinh ngạc thì kẻ thù đã vọt tới trước mặt, hãn ném cung rút đại đao ra, kêu Trữ Hạ: "Cẩn thận!"

Khi ranh giới chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc, ngay cả thời gian để xoay người cũng không có, một thương của Lạc Bình Xuyên đâm chết một tên, lại không ngăn cản được đao bổ về phía Trữ Hạ của tên còn lại. Không

còn lựa chọn, hấn xoay người ôm lấy nàng, cản giúp Trữ Hạ một đao trí mạng. Sau khi một chiêu hồi mã thương của hấn đâm chết người đánh lén, hấn cứng rắn ôm Trữ Hạ thả lên ngựa của Liệt: "Trữ Hạ, nàng phải sống!"

"Ta không cần!" Nàng vừa khóc vừa lắc đầu, lại không ngăn được sự kiên trì của hấn.

Lạc Bình Xuyên hung hăng quất lên mông ngựa, con ngựa chạy như điên, Trữ Hạ ôm lấy dây cương quay đầu nhìn lại, nước mắt tuôn ra, mờ đi.

Từ khi nàng còn rất nhỏ, phu tử đã từng nói: Tính mạng là quý nhất. Trên thế giới nếu có người có thể vì con mà hi sinh tính mạng của mình, thì người như vậy cho dù thế nào cũng phải yêu lấy họ, không quản người họ là ai, là thân nhân, bằng hữu, hay là thị vệ.

Phu tử còn nói: "Trữ Hạ, trên thế giới có rất nhiều biến đổi, có đôi khi những biến đổi đó ập tới làm chúng ta trở tay không kịp. Người mà bình thường có quan hệ tốt với con, chưa chắc sẽ cùng con sống chết, mà những người thực sự ra tay vì con vào thời điểm mà con gặp nguy hiểm nhất, nhất định là người đáng để con tin tưởng.

Tin tưởng một người là rất khó, nếu như cái giá lớn đó là máu tươi và tính mạng, thì Trữ Hạ nàng không cần!

Nàng không cần bất cứ kẻ nào vì nàng mà chết, nàng không cần bất cứ kẻ nào vì nàng mà hi sinh! Thế nhưng nàng luôn chỉ làm những chuyện tổn thương người khác... Cho tới nay đều như vậy.

Lạc Bình Xuyên đưa lưng về phía nàng, trên lưng là một vết đao thật dài, máu nhỏ đầy mặt đất.

Đây là lần cuối cùng nàng nhìn hấn trong đời. Hấn cứ như vậy, để lại một bóng lưng cho nàng, vô cùng thâm trầm, khắc cốt ghi tâm.

...

Lạc Bình Xuyên nói: Ta sẽ bảo vệ nàng bình an --- vô luận dùng phương pháp gì.

Lạc Bình Xuyên nói: Ta muốn dẫn nàng lao ra, nếu như không được, ta ngăn cản, nàng đi trước.

Lạc Bình Xuyên nói: Nàng bây giờ còn đáng ghét như vậy, chỉ khiến ta thêm phiền toái!

Lạc Bình Xuyên nói: Trữ Hạ, nàng phải sống.

Sau đó hắn liền đuổi nàng rời đi, vì nàng chém giết địch nhân sau lưng.

Nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp được Trữ Hạ, có lẽ hắn đã toàn thân trở ra từ chỗ Hưng Trịnh Vương từ lâu; nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp được Trữ Hạ, có lẽ hắn căn bản sẽ không mạo hiểm tấn công thành Kính An; nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp phải Trữ Hạ, có lẽ hắn vẫn tiếp tục trải qua những ngày tháng làm tướng quân huy hoàng của hắn, đánh mấy trận nhỏ, uống mấy ngụm rượu.

Nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp được Trữ Hạ, có lẽ lưng của hắn cũng không cần chịu một đao kia; nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp được Trữ Hạ, có lẽ hắn có thể theo Liệt bình an quay trở lại doanh trại; nếu như Lạc Bình Xuyên không gặp được Trữ Hạ, có lẽ cả cuộc đời này đều không cần nhìn một người như vậy...

Lấy tính mạng trả giá, chỉ để nhìn từ xa...

Thế nhưng không ai hiểu, hắn sẽ không hối hận.

Lạc Bình Xuyên nói: "Trữ Hạ, ta sẽ bảo vệ nàng bình an... vô luận dùng phương pháp gì, vô luận là có cần đánh đổi tính mạng của mình hay không."

Đứng trên cây cầu này, Lạc Bình Xuyên nói với Liệt: "Một tên cũng đừng buông tha."

Đây cơ hồ là trận giết chóc thống khổ nhất trong cuộc đời này của Liệt, hắn trông thấy máu tươi trên mặt đất sau lưng Lạc Bình Xuyên, như chim quỳên khóc đến nhỏ máu khắp sườn núi vào mùa xuân. Cho dù không bị thương nặng như vậy, hai người bọn họ cũng không thể có phần thắng, huống chi hiện tại.

Những binh lính Hán Thống này là một đội quân thủ hạ của Mạc Lăng Tiêu được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không dễ đối phó như các binh sĩ bình thường. Liệt ứng phó rất gian nan, bất kỳ một sơ sẩy nào đều có thể trở thành trí mạng.

Liệt có thể coi là người có kỹ năng chiến đấu số một trong cả chi quân đội Khế Sa, hắn có thể lực, tốc độ và kỹ xảo phi phạm. Trước kia hắn cũng đã từng gặp phải nguy cơ còn cấp bách hơn hiện tại, ví dụ như lúc giúp A

Mộc Đồ ám sát tướng quân Chu Bôn chẳng hạn, tình trạng còn hung hiểm hơn hiện tại, nhưng lại không có cảm giác lòng nóng như lửa đốt giống như lúc này.

Bởi vì huynh đệ của hắn đang đổ máu, thời gian vào lúc này cũng đồng nghĩa với sinh mệnh.

Nhưng mà Liệt biết rõ, chưa từng có một địch nhân nào qua được cầu.

Không có người qua cầu, cũng tức là Lạc Bình Xuyên còn chưa ngã xuống.

Liệt dường như đã giết đỏ mắt, như dã thú tắm máu! Người ngã xuống dưới đao của hắn ngày càng nhiều, số địch nhân còn đứng cũng ngày càng ít. Máu tươi loang lổ trên người hắn không biết là của bao nhiêu người trộn lẫn vào rồi, có lẽ cũng có cả phần của chính hắn nữa.

Hắn cũng bị thương, nhưng không nghiêm trọng. Khi hắn vung đao chặt bỏ đầu của tên địch cuối cùng, lúc xoay người, rất may mắn - hắn vẫn thấy Lạc Bình Xuyên đưa lưng về phía hắn đứng ở giữa cầu.

Máu theo mé dốc của cầu chảy xuống, thành vũng dưới chân cầu, trong đó có máu của Lạc Bình Xuyên, cũng có máu của kẻ khác.

Lạc Bình Xuyên chống ngán thương, đứng trên đầu cầu, lưng đã bị máu nhuộm đỏ, quần áo rách bươm loang lổ, dưới chân chông chất thi thể kẻ địch, còn có máu tươi của chính hắn thấm ướt mặt cầu.

"Đừng nhúc nhích, ta băng bó cho ngươi đã!" Liệt trước tiên cởi áo giáp, lại cởi áo lót bên trong, đi đến đằng sau Lạc Bình Xuyên.

Lạc Bình Xuyên không trả lời, thậm chí còn không nhúc nhích lấy một cái.

Chỉ đứng vững như vậy, phảng phất như một ngọn núi.

Tay Liệt khẽ run rẩy, giọng bắt đầu run lên: "Bình Xuyên?"

Hắn không hề động đậy.

Liệt bắt đầu run rẩy, bối rối nói: "Này, ta nói cho ngươi biết, không cho ngươi đùa như thế đâu..."

Hắn cầm áo đưa tay ra, muốn che lấy miệng vết thương của Lạc Bình Xuyên, cũng không dám đụng vào lưng hắn.

Máu từng giọt từng giọt nhỏ xuống, rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh rất nhẹ. Bốn phía yên tĩnh, tiếng vang rất nhỏ ấy dường như lại đánh thẳng vào sâu trong lòng hãn.

Liệt bối rối lấy áo bịt lấy miệng vết thương đang nhỏ máu của hãn, trong giọng nói mang theo nước nỡ: "Người nghĩ người có bao nhiêu máu để chảy hả... Tên khốn kiếp này!"

Một cú đẩy nhẹ nhàng này của hãn, thân thể Lạc Bình Xuyên lại lay động khê một cái, lập tức ngã xuống! Liệt vươn tay ôm lấy, lồng ngực dán lên lưng hãn, máu của hãn, còn ấm áp.

Liệt cứ ôm lấy Lạc Bình Xuyên như vậy, không dám động. Sau một lúc lâu, bàn tay run rẩy mới chậm rãi di chuyển, đến vị trí trái tim... Mối Liệt cũng bắt đầu run rẩy... Nơi đó, đã không cảm nhận được tiếng đập nữa.

Đây là huynh đệ của hãn, huynh đệ quen biết suốt mười năm!

Vẫn nói đàn ông có lệ không dễ rơi, Liệt đến giờ mới biết đó là nói nhảm!

Nước mắt tuôn ra mãnh liệt, rơi xuống trên lưng Lạc Bình Xuyên, hòa vào cùng máu của hãn.

"AAAAAAAAAAAAA-----" Liệt gầm lên một tiếng xé tâm can, xé rách buổi sáng sớm yên tĩnh vốn dĩ phải rất đẹp đẽ, đâm vào mây xanh, lại không thể quay trở lại được nữa.

Không trở lại được nữa, máu của huynh đệ hãn dần bắt đầu lạnh đi trong ngực hãn...

Thật sự... Không thể trở về được nữa rồi.

Ngày đầu tiên vào quân đội, Lạc Bình Xuyên từng nói với hãn thế này: "Liệt, người thật sự muốn theo Vương cả đời sao?"

Hãn ngân thơ hừ nhẹ: "Đấy là đương nhiên rồi!"

Lạc Bình Xuyên nhìn hãn thật sâu: "Như vậy, từ hôm nay trở đi, mạng của người sẽ không còn thuộc về người nữa."

Hãn sững sờ, mê mang nhìn khuôn mặt đột nhiên trở lên nghiêm túc ấy. Có thể góp sức cho Vương, không phải là sự kiêu ngạo đối với tất cả mọi người hay sao?

"Tính mạng kính dâng cho quốc gia, kính dâng cho quân chủ, thì không còn là chính người được nữa rồi." Lạc Bình Xuyên nói: "Cho nên, nếu có một ngày ta chết trận sa trường, người nhớ phải tìm được thi thể ta trở về chôn cất tử tế là được!"

Lúc còn trẻ, hãn cũng từng giết người rồi, nhưng vẫn không hiểu rõ ý nghĩa của cái chết.

Lạc Bình Xuyên nói: "Ai cũng phải chết, cho nên đừng khóc, nếu như thật sự không tìm được thi thể của ta, vậy người cứ dựng cho ta cái bài vị, muốn khóc thì khóc trước bài vị ấy, để cho ta xem, đừng để người khác nhìn thấy, sẽ mất mặt, biết chưa?"

Liệt không có khả năng đi hiểu trong bộ não phức tạp của Lạc Bình Xuyên đến tột cùng là chứa cái thứ gì, hãn chỉ biết là những người không có quan hệ gì với hãn chết thế nào cũng không sao cả, thế nhưng huynh đệ của hãn là không thể chết trước mặt của hãn!

"Cái tên khốn kiếp nhà người!" Hãn la lớn. Nếu như lúc ấy hãn không đến đây một mình, nếu như lúc hãn nhìn thấy Lạc Bình Xuyên có thể mang theo nhiều người hơn một chút, thì có phải sẽ không biến thành kết quả này không?

Sai trong một ít nghĩ, sai trong một bước ngăn, có vài người, đã không thể trở về nữa rồi...

Ngoại truyện Liệt: Huynh đệ

Nói chính xác, ta bị A Mộc Đồ dùng một cái đùi gà lừa về bên người hãn.

Mà Lạc Bình Xuyên, mặc dù không đến mức mất mặt như ta vì một cái đùi gà, nhưng cũng gần giống như ta, vì kiếm miếng ăn mới đi theo A Mộc Đồ.

Cho nên ta vừa đi vừa nói với Lạc Bình Xuyên rằng ăn cơm là chuyện vô cùng quan trọng. Đúng thế! Anh hùng không có cơm ăn cũng sẽ chết đói đấy. Vì lương thực mà cúi đầu cũng chẳng phải chuyện đáng xấu hổ gì, huống hồ là được đi theo một minh chủ. Thế nhưng Lạc Bình Xuyên cũng chẳng hề nể mặt mũi ai, ngay cả cười cũng lười, chỉ giật giật môi một chút rồi không thèm để ý tới ta.

Lạc Bình Xuyên luôn mang theo bộ mặt vô cảm như người chết. Từ lúc ta bắt đầu biết hắn, hắn lúc nào cũng giống như cương thi vậy.

Để nghĩ xem, lần đầu ta gặp hắn là khi nào?... À, hắn là trong kế hoạch ám sát Chu Bôn.

Ngoại trừ việc cầm đầu gà lừa gạt ta, A Mộc Đồ còn mang rất nhiều thứ khác ra lừa những người khác. Những người đó đều sẽ sống chết với hắn, giống hệt ta vậy.

Năm giết Chu Bôn, ta đã theo A Mộc Đồ được năm năm, khi đó ta vừa tròn 12 tuổi.

Người ngoài nhìn vào đều nghĩ chúng ta là bạn chơi đùa với hắn, nhưng trên thực tế chúng ta đều là thị vệ của hắn. Chỉ có những đứa trẻ con như chúng ta mới có thể gạt được mắt của đám người Hán Thống.

Kế hoạch ám sát Chu Bôn được trù tính vô cùng nghiêm mật, đây là hành động đầu tiên của A Mộc Đồ, mà lại nhằm vào Đại tướng quân Hán Thống nên phải vô cùng cẩn thận. Lúc ấy chúng ta vẽ ra mười phương án khác nhau, đem mọi khả năng ngoài ý muốn cùng bày ra, sau đó tìm ra phương án chạy trốn tốt nhất.

Là lúc đó, ta và Lạc Bình Xuyên biết nhau.

Lần đầu tiên gặp hắn, rất nhiều người nghĩ hắn là con gái. Hắn không chỉ có dáng người thấp bé mà vô cùng nhỏ nhắn đáng yêu. Đến khi hắn chỉ vào địa đồ giảng giải phương án hành động, ta không nghe lọt được chữ nào. Thanh âm của hắn vô cùng mềm mại, mang cho người ta cảm giác thoải mái và lười biếng.

Lúc phát hiện ra ta phân tâm, hắn dùng nhóm tay trắng bóc gỡ nhẹ lên mặt bàn, lạnh giọng nói: “Có biết hành động lần này rất nguy hiểm không hả? Bất kỳ sơ sót nào cũng có thể làm toàn quân bị diệt. Không phải một người chết mà sẽ rất, rất nhiều người gặp nạn. Mau, các người đều nói lại cho ta nghe kế hoạch hành động lần này.”

Hắn nói xong, chúng ta mới vội vàng tập trung vào công việc.

Khi còn bé, Lạc Bình Xuyên khá nhỏ, lại điềm đạm, nho nhã nên thoát nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn chúng ta. Thế nhưng hắn bao nhiêu tuổi thì ngay cả hắn cũng chẳng biết được. Bởi vì từ lúc hiểu chuyện, hắn đã ở giữa một

đám ăn mỳ khác rồi. Nhưng vận khí của hắn tốt hơn đám ăn mỳ khác một chút là vì hắn rất xinh đẹp, nên có một lần ăn xin ở ven đường, một phu nhân giàu có đã đưa hắn về, từ đó hắn bắt đầu đọc sách, tập viết.

Về sau, ta hỏi Bình Xuyên: “Nếu như năm đó người ta không nhặt người về thì có phải người sẽ không gặp được A Mộc Đồ, cũng sẽ không làm tướng quân, đúng không? Rất có thể người sẽ làm ăn mỳ cả đời, có lẽ một ngày nào đó đi ngang đường, ta còn ném cho người một cái mìn thầu đấy.”

Bình Xuyên cười, miễn cưỡng trả lời ta: “Trên thế giới này làm gì có nhiều ‘nếu như’ như thế. Liệt này, người đừng có suy nghĩ những chuyện chẳng đâu ra đâu nữa, suy nghĩ nhiều những chuyện đó sẽ làm người ngu đi đấy, biết không hả?”

Hắn luôn nói ta ngu ngốc, điều này làm ta tức giận cực kỳ. Nhưng hắn lại luôn lấy vẻ tức giận của ta làm trò tiêu khiển, thấy hắn cười vui vẻ ta cũng sẽ bày ra bộ dạng cười ngây ngây ngô ngô rất không có tiền đồ. Sau đó ta cũng không rõ là hắn cười ta hay ta cười hắn nữa.

Kỳ thật ta cũng không biết mình ngốc, nhưng bị hắn nói nhiều quá nên thỉnh thoảng ta cũng nghĩ có phải mình thật sự rất ngốc không?

Mặc kệ ta ngốc hay không ngốc thì vẫn có hắn là người thông minh, ít nhất là ta chưa từng gặp ai thông minh như hắn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ta còn chưa gặp ai lười như hắn.

Đám trẻ con bọn ta rất thích tập võ, chúng ta cảm thấy phải mạnh mẽ mới có thể sống sót được. Thế nhưng Bình Xuyên chưa từng luyện tập cùng bọn ta. Ăn cơm trưa xong, chúng ta luyện đao dưới ánh mặt trời, còn hắn lại ôm sách ngủ gà ngủ gật. Mỗi lúc như thế, ta đều nghĩ người như hắn, lúc làm ăn mỳ không bị chết đói cũng là một kỳ tích rồi.

Hắn là kẻ thích đặc lập độc hành, ở với nhau càng lâu thì ta và hắn càng thân thiết. Không thể không nói, nhiều lúc ta rất muốn bóp chết hắn, thế nhưng lại có những lúc hắn làm người ta không thể không thích.

Ta cảm thấy trên đời này chẳng có chuyện gì có thể làm khó hắn. Hắn luôn mang bộ mặt bất đắc dĩ, dù hỏi cái gì hắn cũng sẽ đều trả lời được, chuyện có phức tạp tới đâu cũng sẽ đơn giản vô cùng khi qua miệng hắn, nhờ hắn mà ta được khai sáng không ít.

Sau đó hắn cười như một con hồ ly, vô cùng hưởng thụ ánh mắt sùng bái của ta.

Hắn luôn nói: “Đạo lý thế gian đơn giản vô cùng, là do người ta nghĩ nhiều nên mới thành phức tạp.”

Ta nghi hoặc hỏi: “Sao ta cảm thấy người mới là kẻ nghĩ nhiều nhất trong đám chúng ta?”

Bình Xuyên cười ha ha, đáp: “Đó là cái khác của người thông minh. Người hiểu được hết thảy nên sẽ tự thông những đạo lý nhỏ nhất. Cứ như cái đầu của người thì mãi mãi cũng không hiểu ra đâu.”

Hắn nói ta nghĩ mãi cũng không hiểu làm ta rất không phục. Sau đó ta về suy nghĩ hết một tháng trời, một tháng sau ta mới rút ra được kết luận: hắn đang trêu đùa ta.

Không phải ta không tin huynh đệ của mình mà người này thực sự rất đáng đánh.

Không biết từ khi nào, hắn bắt đầu lấy ta làm trò tiêu khiển, ngay cả ăn cơm cũng bố trí cạm bẫy để ta sa vào. Mười mấy người cùng cười sặc sụa một chỗ là tràng cảnh đồ sộ cỡ nào chứ, ta giận quá bèn quơ ngay bát nước canh hất thẳng vào gương mặt non mịn như con gái của hắn.

Sau đó, một ngày ta lại phát hiện ra, ta hơn Lạc Bình Xuyên duy nhất ở lĩnh vực chiến đấu.

Thế nên ta hưng phấn chờ cơ hội, muốn dùng thân thể này hung hăng chà đạp Lạc Bình Xuyên một phen. Ý nghĩ này của ta đối với Lạc Bình Xuyên có tầm cỡ của một cuộc cách mạng.

Đó là một ngày xuân, sau giờ Ngọ, Lạc Bình Xuyên nằm ngủ trên thảm cỏ cạnh sân luyện tập của bọn ta. Theo lời hắn, buổi chiều của mùa xuân thường rất dễ ngủ. Lúc chiều, A Mộc Đồ tới thăm chúng ta, như thường lệ cả bọn lại tổ chức một trận đấu vật theo vòng tròn.

Ta điềm nhiên giành hạng một, A Mộc Đồ cao hứng hỏi ta muốn thứ gì, ta nói: “Từ lúc ta ở đây tới giờ, chỉ có một người ta chưa từng thắng qua!”

A Mộc Đồ cũng tò mò, hỏi: “Ai thế?”

Ta chỉ vào Lạc Bình Xuyên đang ngủ gà ngủ gật gần đó, nói: “Hắn.”

Ta tin chắc lúc ấy A Mộc Đồ cũng có ý đó, đôi mắt như mắt sói của hắn tràn đầy vui vẻ.

Sau đó Lạc Bình Xuyên bị kéo vào vòng đấu với gương mặt vẫn còn ngái ngủ. Lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, ta đã động thủ, bắt đầu lột y phục của hắn ra.

Hắn cũng không phải kẻ yếu, nhưng so với ta thì kém rất nhiều. Lúc hắn sợ hãi giãy giụa thì ta đã thành công lột cái quần cộc cuối cùng trên người hắn ra.

Lạc Bình Xuyên tựa thẹn vừa giận, tức đến mức không chịu nổi. Thế nhưng thù đó, hắn cũng hiểu ra một đạo lý: bạo lực mới là vương đạo. Đầu óc dù có thông minh nhưng có hiểu hết mọi đạo lý trên đời này cũng không thể ngăn được việc bị người ta cởi mất quần.

Từ đó về sau, Bình Xuyên huynh đệ bị sự kiện đó kích thích, bắt đầu điên cuồng luyện tập chiến đấu. Vì thế, nhiều năm sau, ta đặc ý nói với hắn: “Lạc đại tướng quân à, nếu năm đó không có sự hun đúc của ta, người cho rằng mình có thể lên làm tướng quân sao? A, khi còn bé tay chân người lẻo khoèo như con gái, lớn lên cũng chẳng khác gì, nếu ra ngoài sẽ làm mất mặt Khế Sa chúng ta mất thôi.”

Sau đó, A Mộc Đồ xưng vương, chúng ta đều vào quân đội.

Ta vẫn thường cùng hắn cãi nhau, hắn cũng thường tìm cách bỡn cợt ta. Cho nên mỗi lần hắn hí hí mắt cười với ta, phản ứng đầu tiên của ta là: chạy! Từ nhỏ đến lớn, số lần ta bị hắn tính toán đã không thể đếm nổi rồi, thế nhưng hắn chưa một lần nào làm tổn thương tới ta.

Ta vẫn cho là chúng ta có thể cả đời này làm huynh đệ với nhau!

Hắn nói với ta, nếu có một ngày hắn chết trận sa trường, nhớ phải đem thi thể của hắn về mai táng thật tốt. Hắn còn nói, ai cũng đều phải chết, thế nên không được khóc. Nếu không thể tìm thấy thi thể của hắn thì dựng cho hắn một bài vị, muốn khóc thì khóc trước bài vị để mình hắn xem là được, không thể khóc trước mặt người khác, như thế sẽ rất mất mặt.

Dù hắn nói thế nhưng ta chưa từng nghĩ một ngày ta sẽ dùng da ngựa bọc thân mang hắn trở về.

Ngày đó như một cơn ác mộng. Ta ôm chặt lấy hãn, ngực ta dán chặt vào lưng hãn cũng không thể ngăn máu của hãn chảy ra. Sau đó, máu cũng không còn mà chảy, miệng vết thương khô lại, thân thể của hãn dần trở nên lạnh ngắt.

Rất lạnh. Rất rất lạnh. Nước mắt cũng như nhiệt độ cơ thể ta cũng không thể làm hãn ấm lên...

Thế mà lúc ấy hãn còn chọc tức ta, đôi mắt hãn hẹp dài như mắt của hồ ly. Ta không tin hãn đã chết, cho dù trái tim hãn đã ngừng đập, ta cũng không tin là hãn đã chết!

Ta không biết mình đưa hãn về nơi trú quân như thế nào. Ta không nghe được thanh âm âm ì xung quanh. Người huynh đệ ta coi như tay trái của mình, một người mà ta thân thuộc nhất, bên tai vẫn còn văng vẳng tiếng của hãn, thế nhưng hãn sẽ chẳng bao giờ nở nụ cười với ta nữa.

Mãi cho đến nhiều năm sau, ta cũng không thể tin được hãn đã chết. Ta vẫn cảm thấy hãn ở ngay bên cạnh mình, ta chỉ muốn đẩy cánh cửa phòng hãn ra, vẫn thấy ôm cuốn sách nằm ngủ quên dưới gốc cây nhỏ trong sân.

Những lúc như thế, ta lại nằm ở nơi hãn từng nằm để nhớ về hãn.

Ánh mặt trời len lỏi qua những tán lá, thả bóng loang lổ dưới đất. Thời gian của hãn đã dừng lại, vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc ánh nắng ban mai buổi sớm rọi xuống.

Sống và chết có phải là một khoảng cách rất xa hay không? Ta suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra nổi. Bình Xuyên nói đúng, ta quá ngu ngốc. Nên ta không biết làm cách nào để khống chế thân thể mình đừng vì quá bi thương mà run rẩy.

Ta chôn hãn dưới gốc cây dong trong sân. Ta hy vọng, khi không có ai ở đó, hãn có thể vụng trộm trốn ra ngoài, nằm phơi nắng một hồi dưới gốc cây.

Về sau, Lỗ Hãn nói với ta, Lạc Bình Xuyên đã yêu một người không thể yêu.

Lời này ta luôn không hiểu, đến tận hơn một năm sau, nàng tới và mở cánh cửa đó ra, ta mới hiểu được.

Ta cũng đã hiểu ra ý nghĩa của câu nói mà hãn từng nói với nàng: “Trữ Hạ, nàng phải sống!”

Trữ Hạ, nàng phải sống.

Những lời này là lời hứa của hãn.

Phải có bao nhiêu dũng khí và quyết tâm mới có thể một người đứng giữa vạn người, quyết tâm giữ lời hứa của mình.

Đó là một ngày đầu hạ, gió nhẹ, trời xanh lam thăm thẳm.

Nụ cười của nàng rất thản nhiên, khoan khoái và nhu hòa như mặt trời ngày hôm đó.

Cũng đúng lúc này, ta hiểu ra, Lạc Bình Xuyên, huynh đệ của ta đã mang theo tâm tình thành kính thế nào mà đứng sững giữa chiến trường như một ngọn núi.

Nàng ngồi cả một buổi chiều trong sân, đến tận khi mặt trời lặn mới đứng dậy ra về.

Nàng rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại, ánh hào quang trên đất cũng theo đó dần dần yên tĩnh và biến mất.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 85

Một Nửa Sinh Mệnh Khác

> Có câu rằng càng sợ cái gì thì cái đó khắc đến.

Quân đội Mạc Lăng Tiêu bao vây thành Kính An, phía Tây có năm vạn đại quân của Lôi Nhược Nguyệt, bên ngoài là vòng vây của quân đội A Mộc Đồ.

Trữ Hạ mới chạy ra được một lát đã gặp một trận đánh quy mô nhỏ ở phía trước, nàng tranh thủ thời gian ghìm chặt cương ngựa lách sang một bụi cỏ để trốn đi.

Nàng cẩn thận quan sát phục sức hai bên giao chiến, kết quả lại là Khế Sa và Bang Thập!

Nhân số hai bên không tính là nhiều, nếu so sánh ra thì Bang Thập có vẻ đang chiếm ưu thế.

Trữ Hạ dắt ngựa lạng lẽ đứng lên, muốn vượt qua bọn họ để rời đi, nhưng vừa đứng lên đã nghe thấy ngựa của mình hí lên thất thanh. Đây dù sao cũng là một con ngựa có kinh nghiệm sa trường, có một sự nhạy cảm không tầm thường về nguy cơ.

Trữ Hạ vừa quay đầu lại liền thấy một mảnh ánh đao lướt qua mặt, không kịp nghĩ nhiều nàng liền nghiêng người, tránh đi một cách cực kì mạo hiểm.

Người công kích nàng là một tiểu binh da ngăm đen, tuổi còn rất trẻ, mặc chiến giáp Khế Sa, nàng không kịp nghĩ thêm, lập tức rút kiếm ngăn trở đợt công kích thứ hai của hắn.

Đúng, người tới chỉ là một tiểu binh, từng chiêu từng thức kia còn chưa thành thạo, đều là những chiêu số mà nàng đã từng học trong quân đội Khế Sa. Nhưng tiểu binh này cực kì khỏe, nàng cũng không giành được chút lợi thế nào.

Nàng muốn tránh, nàng không muốn giết người.

Từ sau khi mang thai, nàng trở nên đặc biệt quý trọng tính mạng. Đáng tiếc đối phương xuất toàn là sát chiêu, nàng cũng bắt đầu luống cuống tay chân...

"Đừng đánh nữa, người một nhà!" Nàng thử dùng tiếng Khế Sa để câu thông với hắn, có điều thần sắc tiểu binh kia đã có phần điên cuồng, cả trên thân thể lẫn mặt mũi của hắn đều là máu, có lẽ trước đó đã trải qua giết chóc thảm thiết, nào có thể để ý được nàng đang nói cái gì.

Trữ Hạ đón đỡ kiếm của hắn, gạt sang một bên để hóa giải sức lực của hắn, đồng thời cũng lui về sau một bước.

Người không giết người, người sẽ giết người.

Đó là một vấn đề để lựa chọn, nhưng lại khiến người ta không có lựa chọn.

Trữ Hạ hí mắt lại, sát khí chột hiện. Nàng một tay nắm chặt vỏ kiếm kề sát trên cánh tay để mượn lực gạt kiếm của gã tiểu binh ra, tay còn lại đâm vào ngực hắn bằng một tốc độ cực nhanh.

Kiếm của Lạc Bình Xuyên cực kì sắc bén, một kiếm liền đâm ngập chuôi, cánh tay cầm kiếm của nàng có thể cảm giác được lực ma sát khác biệt khi kiếm sắc xuyên thấu qua phần xương trên ngực hắn.

Cặp mắt đỏ của tiểu binh mở to không thể tin được mà nhìn xuống ngực mình, sau đó lại nhìn nàng. Lúc nàng rút kiếm ra khỏi lồng ngực hắn, máu nóng hồi phun ra, phun đầy mặt nàng, như nước mắt đỏ như máu.

Khóc không được rồi, tàn nhẫn thực sự là không cách nào khiến người ta chảy nước mắt.

Nàng không muốn giết người, không muốn chút nào.

Xung quanh vang lên tiếng bước chân bước qua bụi cỏ, Trữ Hạ quay vụt đầu lại, nhìn thấy ba tiểu binh nữa mặc chiến giáp giống nhau. Ba tiểu binh kia hiển nhiên cũng thấy hoảng sợ, trông thấy đồng đội nằm trên mặt đất,

máu tươi còn đang túa ra từ trên lồng ngực, ánh mắt bắt đầu trở nên dữ tợn...

Trữ Hạ lùi thêm một bước, sau khi lui thêm một bước này, nàng mới phát hiện không ngờ trong lúc nàng đánh nhau với tiểu binh kia, bất tri bất giác đã di chuyển đến một nơi cách chiến trường rất gần.

Trước chưa nói có khiến thêm nhiều người nữa chú ý đến nơi này không, ngay cả ba nam nhân này nàng cũng chắc chắn không đối phó nổi.

Mà ba người này nhất định cũng sẽ không buông tha nàng.

Mạc Lăng Tiêu đã từng nói với nàng: "Trữ Hạ, chỉ cần là nam nhân tay cầm vũ khí, nàng đều khó có thể một mình đối phó hai người, cho nên nếu gặp phải tình huống nhiều người như vậy, có thể chạy thì chạy, đừng lấy cứng đối cứng. Nếu như thật sự chạy không thoát, phải động thủ, nhớ kỹ, cho dù phải chịu tổn thương nguy hiểm, cũng phải tìm người yếu nhất để ra tay trước, cho đến lúc giết hẳn chết hẳn mới đi đối phó với kẻ khác. Nếu không, bằng công phu của nàng, không thể nào đồng thời ứng phó được với sự tấn công của hai nam nhân.

Đúng vậy nha, hai người còn không nổi, ba người lại càng không thực tế rồi.

Lại lui về sau một bước, Trữ Hạ trượt chân một cái, ngã vào trong nước bùn còn chưa khô, thoáng cái nước bùn tóe lên, toàn thân bắn thiu nhếch nhác... Tay nàng chống phải cục đá trên mặt đất, cọ rách da, cũng bất chấp đau đớn, lão đảo bò lên, chống kiếm, đối mặt với ba binh sĩ vây quanh.

Con người khi bị buộc đến bước đường phải chết kia, kì thật trong quá trình giãy dụa cũng sẽ quên mất sợ hãi là thứ gì.

Một binh sĩ giơ đại đao lên lập tức bổ về phía nàng, bản thân Trữ Hạ cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực mà dùng hai tay cầm kiếm chống đỡ được một đòn này, sát khí tàn nhẫn đột ngột bùng lên, trở tay mượn kiếm làm đao, chặt bỏ tay của đối phương.

Binh sĩ bị chặt mất tay kia rống lên một tiếng như heo bị chọc tiết, Trữ Hạ cũng sửng sốt, thanh kiếm này của Lạc Bình Xuyên đúng là sẵn bén thật!

Chỉ bằng lần này, không nói đến liệu có khiến người khác chú ý hay không, hai binh sĩ ở bên cũng đã bạo nộ rồi, hai người đồng thời vung đao bổ về phía Trữ hạ, nàng lui về sau nhưng lại ngã vào vũng bùn, một tay giơ lên vỏ kiếm, một tay giơ lên kiếm, chống đỡ hai thanh đao bổ tới nàng.

Nàng sao có thể ngăn được hai đao do hai nam tử trưởng thành dồn hết sức lực mà chém ra chứ? Hồ khẩu chấn động, kiếm cùng vỏ kiếm đồng thời rời khỏi tay.

Người là dao thớt, ta là thịt cá, có khi chính là để chỉ cái thế cục mà nàng đang gặp phải rồi.

Hai cánh tay vừa đau vừa tê dại như gãy rồi, nàng đứng lên cũng không nổi nữa, lại lùi về sau, liền dựa vào gốc cây.

Khi bọn họ vung đao bổ tới lần nữa, Trữ Hạ vô thức nhắm hai mắt lại, giơ hai tay lên che trước trán.

Cảm giác đau đớn không đến như đã tưởng tượng, "vút, vút" hai tiếng gió vách phá không khí, ngay sau đó truyền đến tiếng vật sắc đâm vào máu thịt. Một mảnh máu ấm nóng một lần nữa bắn lên da thịt nàng, cũng không còn khủng hoảng như trước nữa.

Đây cũng là cảm giác chết lặng mà Lạc Bình Xuyên từng nói đi...

Mở mắt ra, thấy hai binh sĩ chậm rãi ngã xuống. Trên lưng bọn họ cắm hai mũi tên, đứng phía sau chính là... Lôi Nhược Nguyệt.

Những lần gặp mặt giữa bọn họ vẫn luôn được hí kịch hóa như thế, lần đầu tiên bị Tần Thiên Sinh dẫn vào trong doanh địa đã đủ ngoài dự đoán của mọi người, lần thứ hai thậm chí còn là trên chiến trường máu thịt bay tứ tung.

Chỉ liếc nhìn hãn thôi, mà thời gian cùng không gian dường như đều không còn ý nghĩa, bọn họ đều khựng lại tại lúc ấy với thi thể khắp nơi, bốn phía đều là ký ức bị tàn phá, chính là như mùi máu tươi tanh tươi xộc vào mũi này.

Nếu như là trước đây một tháng, có lẽ nàng còn có thể giương cung bạt kiếm với hãn, mặc dù giết hãn thì nàng làm không được, nhưng ít nhất cũng có thể kiêu ngạo nói với hãn rằng: "Đến đây, có giỏi thì giết ta đi!"

Hiện giờ, tất cả đều đã thành chuyện cười, ở sai thời điểm, gặp nhầm người.

Nàng vẫn không thể hạ quyết tâm giết hãn, cũng không chết đi trước mặt hãn để cho hãn vĩnh viễn còn sót lại sau này.

Lôi Nhược Nguyệt buông thông tay, cung tên trong tay rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang rất nhẹ.

Hãn và nàng cách nhau một khoảng không gần, dõi theo nhau từ xa.

Tân Thiên Sinh nói đúng, hãn dốc sức liều mạng muốn gặp nàng, nhưng mà gặp rồi, lại chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn như vậy.

Nàng ướt một thân bùn, ngồi dưới đất. Cả thân thể lẫn mặt của nàng đều vậy máu, chỉ có cặp mắt kia vẫn sáng ngời như vậy, nhìn hãn, đã không còn vẻ ỷ lại lúc trước, còn lại chỉ có bi thương.

Toàn cảnh là bi thương.

Hồi còn bé, có một lần nàng lén xuất cung ra ngoài, đến tận khuya vẫn không trở lại, vì vậy hãn xuất cung tìm nàng. Tìm mãi tới khuya, hãn mới tìm được nàng trên cây đa trước miếu thổ địa. Nàng nói nàng đánh nhau với mấy đứa trẻ khác, đánh thắng xong, vui vẻ quá mới leo lên cây ngủ quên mất.

Lúc ấy, y phục nàng mặc trên người đã không còn rõ màu sắc, trên mặt đều là nước bùn, tóc bù xù như cỏ dại, trên đó còn bám đầy bụi đất và lá khô.

Hãn giận dữ, đến bật cười. Nàng bắn một thân, còn đặc ý nhìn hãn cười đến nhe răng trợn mắt.

Sau đó hãn cũng nàng về Lôi phủ. Trước tiên tìm người thông báo hoàng hậu đã tìm được người, không cần lo lắng nữa, sau đó cho nàng ăn no, chuẩn bị nước tắm cho nàng.

Buổi tối hãn kéo nàng lên giường, cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc lên mấy chỗ bị bầm tím và rách da trên người nàng. Hãn bất đắc dĩ nói: "Một nữ tử hiền thực như hoàng hậu nương nương sao lại dạy ra được một công chúa không giống người thường như muội?"

Nàng cười vui vẻ dúm chân vào trong ngực hãn đáp: "Đã biết rồi còn gì, bốn công chúa là độc nhất vô nhị, huynh có quý trọng hay không?"

Hắn ôm hai chân nàng trong tay, vừa bực mình vừa buồn cười mà hỏi: "Muội cảm thấy ta nói muội không giống người thường là ca ngợi à?"

Nàng dùng sức gạt đầu, dựa vào người hắn mà làm nũng: "Nhược Nguyệt ca ca tốt nhất mà, Nhược Nguyệt ca ca sao nữ lòng trách cứ Hạ Trữ chứ...?"

Đúng vậy, không nữ, mặc kệ nàng làm gì, hắn đều không nữ trách cứ, không nữ mắng mỏ, thậm chí không nữ nghiêm mặt hay cứng rắn với nàng...

Nàng lại không làm sai bất cứ chuyện gì, phụ thân nàng làm những chuyện như vậy, nàng hoàn toàn không biết, nhưng lại bắt nàng gánh vác hậu quả thù hận, thì hắn sao có thể nữ lòng... Hắn cho rằng cứ chôn vùi trái tim mình đi làm được, nào ai biết muốn chôn vùi lại khó khăn như vậy?

Đây là kết quả trong dự liệu của hắn, chưa nói tới hối hận hay gì khác, để thừa nhận, hắn cũng cam tâm tình nguyện, chỉ hi vọng nàng có thể sống rất tốt, chỉ hi vọng khi nhìn thấy nàng, nàng có thể tươi cười.

Nhưng cuối cùng lại không thể rồi, thống khổ mà hắn mang đến cho nàng cũng giống như thống khổ mà hắn mang đến cho chính hắn.

Bọn họ là một nửa sinh mệnh khác của nhau, ai cũng không thể dứt bỏ.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 86

Bi Ngạn

> Trữ Hạ cố đứng lên, cả người lấm lem bùn đất.

Nàng và hắn như cách nhau cả một kiếp, hắn không phải hắn, nàng cũng không còn là nàng.

Cho nên hiện tại thấy hắn đã không còn có cảm giác thống khổ như trước nữa. Không có thống khổ, chỉ có ký ức loang lổ và trái tim đã rơi mất một mảnh.

Hắn rải rộng bước chân đi tới gần nàng, bước chân hơi tán loạn, ánh mắt vội vàng... Nàng ở đó, đó là một nửa tính mạng của hắn, một nửa trái tim của hắn.

“Hạ Trữ.” Hắn nhẹ giọng gọi. Giữa không gian toàn cảnh giết chóc, âm thanh của hắn như một hồi gió nhẹ thoảng qua, không lưu lại chút dấu vết nào.

Nhưng nàng lại nghe thấy rất rõ ràng hắn gọi nàng là ‘Hạ Trữ’.

Giống như hắn đứng trên đỉnh núi gọi tên nàng, thanh âm xuyên thấu tầng mây, xa xôi mà trống trải, mang theo tiếng vang vọng run động, lẳng đẵng truyền tới tai nàng.

Đó là một danh tự quen thuộc khiến người ta tưởng niệm rất nhiều.

Đã lâu như vậy mà nàng vẫn không học được.

Không học được cách lạnh nhạt, cũng không học được cách che giấu.

Hai chân như đeo chì, không có cách nào di chuyển được. Nàng ngơ ngác nhìn hắn từng bước tới gần, gần là người cũ, vẫn là hương cũ.

Hắn tới cách nàng một sải tay thì dừng lại. Thò tay ra nhưng lại không dám chạm vào. Thế nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng lại như cách trăm sông nghìn núi, cách cả một đời.

Hắn chỉ có thể đứng đó nhìn nàng, mãi cho đến khi bãi biển hóa nương dâu, mãi từ kiếp này qua kiếp khác.

Đôi mắt hắn vẫn đen nhánh và trong như mực nước, thanh âm thanh tịnh phiêu đảng giống như vô số lần nàng nghe hắn gọi trong mộng.

Rất nhiều năm về sau, thời khắc này vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của Trữ Hạ, tựa như một thứ ánh sáng dịu dàng đọng lại nơi sâu nhất trong lòng nàng, hòa tan mọi đau nhức ở trong đó.

Một thanh âm trầm thấp của dây cung bật ra như xé rách không khí, Trữ Hạ còn chưa kịp phản ứng thì một mũi tên đã xuyên qua lồng ngực Lôi Nhược Nguyệt.

Thân thể của hắn run lên nhưng vẫn đứng vững vàng, hai mắt vẫn nhìn nàng vừa dịu dàng, vừa bi thương, chưa từng rời đi.

Trái tim đau, rất đau, đau tới mức hắn có thể cảm giác được nó đang nhảy lên từng nhịp.

Chung quanh hắn bắt đầu có thanh âm ầm ĩ, còn có cả tiếng gào thét của Tần Thiên Sinh.

Lôi Nhược Nguyệt cười tái nhợt, thân hình ngã nhào xuống.

Con mắt chất chất nhưng lại không có nước mắt chảy ra. Trữ Hạ ngồi xổm xuống, ôm Lôi Nhược Nguyệt lên, cảm thấy hắn gầy hơn trước nhiều lắm.

“Giúp ta... Nhổ mũi tên ra.” Ánh mắt hắn thủy chung không rời khỏi mặt nàng, ngay cả lúc này.

“Không được.” Trữ Hạ cố nén nghẹn ngào, lắc đầu.

“Nhanh lên...” Thanh âm của hắn dịu dàng, trầm thấp, nhưng một hạt giống tiến vào sâu trong lòng nàng.

Nàng run rẩy tay duỗi ra, sờ soạng sau lưng của hắn, chỗ đó nàng đã từng dùng châm phượng đâm liên tiếp hắn ba lần. Mặc dù không đâm vào trái tim thế nhưng cũng gần ngay bên cạnh.

Cắn răng một cái, nàng rút mũi tên ra, máu từ vết thương phun trào, tay nàng đầy máu hăn.

Tâm mắt hăn bắt đầu mơ hồ, dù có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể thấy nàng lơ mờ... Lôi Nhược Nguyệt cầm bàn tay lạnh buốt của nàng, áp vào lồng ngực mình.

“Hạ Trữ, nàng luôn... ở đây.” Ngay gần nơi bị thương trên ngực hăn.

Ngực hăn có một miệng vết thương, máu đang từ đó không ngừng trào ra.

Máu của hăn nóng hồi làm cho tay nàng cũng ấm lên.

Trái tim của hăn còn chưa ngừng đập, trong giây phút cuối cùng này, nàng lại cảm thấy trái tim mình đã ngừng đập rồi, không hít thở nổi nữa.

“Hạ Trữ...” Hơi thở của hăn mong manh, hai mắt dần mất đi tiêu cự. Hăn có rất nhiều lời muốn nói. Đến bây giờ hăn vẫn chưa nói với nàng rằng hăn yêu nàng biết bao. Thế nhưng, hiện tại đã không còn kịp rồi...

Nhân sinh kiếp này, tới vội vàng, đi cũng vội vàng.

“Ta không thể thấy rõ nàng nữa rồi...” Hăn nói.

Con mắt nàng bắt đầu đau nhức như bị ai đó dùng kim châm vào, một dòng chất lỏng chảy ra.

“Nàng đã nói, nếu ta chết thì nàng sẽ tha thứ cho ta, đúng không? Hai tay của hăn vẫn giữ chặt lấy tay nàng, đặt trên lồng ngực hăn.

Nàng không trả lời, hăn lo lắng hỏi: “Ta chết rồi, có phải nàng... sẽ tha thứ cho ta, đúng không?”

Môi của nàng đã bị hàm răng cắn rách tự bao giờ, đầu lưỡi có thể cảm nhận được mùi máu tanh nồng.

“Hạ Trữ...” Ý thức của hăn cũng bắt đầu mơ hồ.

“Ta tha thứ cho huynh. Ta tha thứ cho huynh!” Nàng lớn tiếng gào lên, ôm chặt lấy hăn. Chất lỏng trên mặt nàng nóng hồi, mãnh liệt trào ra, sau đó nàng chỉ thấy trước mắt toàn một màn màu đỏ... Là hoa rơi trên trời hay là khước môi hăn vậy?

Lôi Nhược Nguyệt nở nụ cười, trước khi chết đi, hăn vẫn còn được nghe tiếng của nàng.

Nhưng hắn vẫn không kịp nói... Không kịp nói cho nàng, nếu có kiếp sau, hắn vẫn muốn được nhìn nàng sinh ra, sau đó sẽ một mực ở bên cạnh nàng...

Một mực... Không rời nửa bước...

...

“Có muốn nước trái cây không?” Hắn hỏi.

“Có.” Nàng chưa bao giờ khách khí với hắn, nói. “Huynh làm thế nào để lừa gạt được phu tử vậy?”

“Ta chưa bao giờ làm chuyện đó.” Hắn đáp.

“Phi! Chuyện huynh lừa ta còn ít sao?”

“Ta lừa gạt muội lúc nào chứ?”

“Tốt, tới đây, chúng ta tính nợ cũ lẫn mới.” Nàng uống một ngụm nước trái cây, nói tiếp. “Sau hôm khai giảng mấy bữa, ta đến trường muộn, huynh nói với ta là phu tử tìm ta, bảo ta tới văn phòng tìm người, đúng không?”

“Ừ... Cái đó...”

“Rõ ràng là người không biết ta tới muộn.” Nàng vừa nhớ lại đã muốn nổi giận. “Ta chạy tới tìm ông ấy chẳng khác nào chưa đánh đã khai.”

“Đó là do muộn ngốc quá!” Hắn thấy sắc mặt nàng khó coi thì lại bổ sung thêm một câu. “Đi muộn là không tốt.”

“Phi! Có ngày nào huynh không đi muộn không? Nhất định huynh sẽ gặp báo ứng. Nhất định huynh sẽ không sinh được con!”

“Ta vốn không sinh được con mà, nếu không muội sinh cho ta đi!”

“Huynh là đồ cầm thú. Huynh... huynh là đồ đầu heo!”

“Được rồi, ta là heo...” Hắn nói vô cùng ủy khuất.

“Huynh còn không bằng heo.” Mặt mày nàng hớn hờ. “Ta nuôi heo, đôi bụng còn có thể thịt ăn. Heo sẽ không trêu ta, không chọc giận ta, ta nhìn không vừa mắt còn có thể giơ chân đá. Nếu không huynh cũng giơ chân ra cho ta đá đi?”

“Chẳng phải từng để muội đá qua rồi sao?”

“Đến đây, đến đây!” Nàng nhắc chân đá đá chân hắn dưới gầm bàn.

“Nơi công cộng nên chú ý một chút!” Hắn trừng mắt với nàng.

...

Hạ Trữ, ta đã nhìn thấy kiếp sau của chúng ta rồi.

Khóe môi hắn nhếch lên, nụ cười nhẹ nhàng như một đóa hoa lan nở đầy ưu nhã.

Tay nàng đặt trên ngực hắn, rốt cuộc không còn cảm nhận được nhịp đập nơi đó nữa. Trái tim này, con người này chính là một nửa tính mạng của nàng.

Nàng cố gắng mở mắt ra nhưng không còn thấy gì nữa. Toàn là một màu đỏ rực rỡ. Nàng cúi gằm xuống mới thấy được nụ cười của hắn. Hắn nhắm mắt lại, tay của hắn vẫn cầm chặt tay nàng, miệng nở nụ cười vô cùng hạnh phúc.

Hình như nàng nghe được hắn nói: Hạ Trữ, ta đã nhìn thấy kiếp sau của chúng ta rồi...

Mắt nàng liên tục có chất lỏng chảy ra, dần dần ngay cả thân ảnh nàng cũng không thấy được nữa, chỉ còn một mảnh đỏ tươi ướt át bao phủ. Nàng ôm chặt thi thể của hắn, tiếng ồn xung quanh càng lúc càng lớn, có thanh âm của Tần Thiên Sinh, dường như còn có cả tiếng của Lỗ Hãn... Sau đó, cũng chẳng nghe được cái gì nữa.

Tựa hồ thời gian trôi qua thật lâu, mà cũng dường như chỉ trong một cái nháy mắt, nàng bị kéo vào một vòng tay ôn hòa, một khí tức dịu dàng, mềm mại nói bên tai nàng: “Trữ Hạ, xin lỗi nàng, ta đã tới chậm!”

Sau đó, thế giới của nàng trở nên đen kịt, hai mắt không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ gặt gao ôm chặt lấy người trong lòng.

Lại sau đó, ngón tay của nàng bị gỡ gài ra, cuối cùng cùng bị tách hẳn ra khỏi hắn.

Từ nay về sau, nàng về hắn thực sự đã cách nhau kiếp trước với kiếp này. Nàng đứng bên này, hắn đứng bên kia, giữa là hoàng tuyền, không thể nào chạm vào nhau được nữa.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 87

Phù Thế Năm Xưa

> Lúc nàng tỉnh lại thì thấy mình vẫn đang ở trong ngực hắn. Nàng không nhìn thấy hắn nhưng lại có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc trên người hắn.

“Trữ Hạ.” Nàng nghe thấy hắn thấp giọng gọi tên nàng.

“Đừng... Đừng chiến tranh nữa.” Thanh âm nàng khàn khàn nói với hắn. Đây là câu đầu tiên nàng nói với hắn khi gặp lại.

Hắn trầm mặc một hồi, sau đó ôm chặt nàng, nói: “Được!”

Nàng tựa trong ngực hắn, có thể nghe được tiếng tim hắn đập thình thịch. Bộ ngực hắn luôn ấm áp như trước đây.

“Trời tối rồi sao? Sao không đốt đèn?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Nàng nghe thấy hô hấp của hắn không ổn, cánh tay ôm nàng càng thêm siết chặt...

“Sao thế?” Thanh âm của nàng yếu ớt, không còn ngang ngược như trước, thật sự làm người ta phải đau lòng.

Nàng cảm nhận được hắn hôn lên trán nàng. Hắn không nói gì, người vẫn còn run rẩy.

Nàng cười khê: “Có phải ta mù rồi không?”

“Xin lỗi nàng, đáng lẽ ta không nên để nàng rời đi...” Giọng hắn nghẹn ngào. “Nếu như lúc trước không buông tay, có lẽ nàng...”

Nàng yên tĩnh dựa trong ngực hắn, trầm mặc không nói.

Lúc đưa ra lựa chọn, nào có ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc A Mộc Đồ thấy Trữ Hạ ôm thi thể Lôi Nhược Nguyệt ngồi dưới đất, mặt mũi toàn là máu, hẳn cảm giác mình không thở nổi.

Lôi Nhược Nguyệt chết đi, nàng không rơi lệ, từ trong mắt nàng chảy ra toàn là máu.

Tự do phải đánh đổi bằng nhiều thứ. Nàng tranh giành vận mệnh, còn hẳn chỉ tranh giành một mình nàng.

Nếu sớm biết kết quả thế này, dù phải trói nàng lại hẳn cũng sẽ không để nàng rời đi. Hẳn cho rằng nàng không muốn ở bên mình nên để nàng ra đi, không ngờ con mèo nhỏ dễ lạc đường này lại lạc tới mức không tìm thấy đường ra cho mình.

“Hẳn đâu rồi?” Nàng bình thản hỏi.

Hắn nhẹ nhàng sửa lại sợi tóc tán loạn trên trán nàng, nói: “Để người của hẳn đưa về rồi.”

Nàng gật gật đầu, không nói gì nữa.

Trăm vạn đại quân của A Mộc Đồ xâm nhập vào nội địa Hán Thống, lúc mọi người còn cho rằng Hán Thống từ nay về sau phải thay đổi triều đại thì bọn họ lại đột ngột rút khỏi đất nước này.

Một nước đi này, ngay cả Mạc Lăng Tiêu cũng phải ngây người rất lâu.

Hắn ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn dấu tay trơn bóng. Dấu bàn tay rất nhỏ, dường như là tay của nữ nhân.

Trong quân của Hưng Trịnh Vương không có nữ nhân, mãi đến khi A Mộc Đồ lui binh hẳn mới biết, thì ra nàng ở trong thành Kính An.

Trên mặt đất là một mảnh bừa bãi, có dấu vết của khung đặt đồ nướng, long bào vàng óng ánh của hẳn trở thành than củi để nướng thịt, chỉ còn lưu lại một góc nhỏ nằm cô đơn trên mặt đất.

Nữ nhân này luôn làm ra những sự tình khiến người ta không thể tiếp nhận nổi.

Lúc ngẩng đầu, hẳn nhìn thấy bức tranh treo trên tường, bức tranh vẽ một người con gái, mắt miệng tươi cười, tóc ngắn, xiêm y vàng nhạt như hòa tan cùng ánh sáng mặt trời.

Bức họa giống hệt người thật, ngay cả độ cong của khóe miệng cũng không sai một ly. Mặt ngoài trang vẽ đã cũ nát, tựa như đã bị người ta sờ

lên rất nhiều lần. Thế nhưng các nét vẽ vẫn vô cùng rõ ràng, như tưởng niệm người ta không bao giờ xóa nhòa được...

Bức họa chỉ vẽ người mà không có đề từ, không có con dấu, bên dưới góc phải của bức tranh chỉ có hai chữ thật nhỏ viết bằng nét Khải: Cả Đời!

Nữ tử này chính là cuộc sống của Mạc Lăng Tiêu hẳn.

Hắn nhìn bức họa thật lâu, nước mắt lặng lẽ trào ra rồi nhanh chóng bốc hơi. Đến khi không còn chút dấu vết nào nữa, hắn mới đứng lên, gỡ bức họa xuống, cuộn lại.

Từ nay về sau, nàng và hắn sẽ không còn liên quan gì nữa.

Hắn không nghĩ được lý do khiến A Mộc Đồ lui binh là gì ngoài nàng. Hắn không biết nếu được lựa chọn một lần nữa, hắn có thật sự sẽ sớm đem nàng cao chạy xa bay không?

Thế như chuyện tàn khốc nhất trên đời này là không bao giờ tồn tại hai chữ ‘nếu như’.

Một tháng sau, Mạc Lâm Phong trở về từ Nam Cương, được phong làm thái tử. Sau khi Hán Thống trải qua một trường đả kích này, phế cũ lập mới, Mạc Lăng Tiêu lại bắt đầu một lần nữa xây dựng lại vương quốc.

Mà sau khi Lôi Nhược Nguyệt chết, quyền lực ở Bang Thập lại một lần nữa thay đổi. Con trai thứ ba của quốc vương bù nhìn đạt được sự đồng ý ngầm của người đang nắm giữ binh quyền – Đại tướng quân Tân Chính, thế áp quần hùng, bức cha thoái vị, từ đó Bang Thập cũng bước sang một cục diện hoàn toàn mới.

Mùa hạ trôi qua rất nhanh, tựa như ánh sáng xẹt qua, không thể nào giữ lại được.

Trữ Hạ theo A Mộc Đồ trở về Hoàng cung, thường xuyên cả ngày không nói một câu nào, chỉ ôm lấy thân năm ngón người trên ghế tựa.

Nếu là lúc trước, nàng còn có thể nhìn trời xanh, nhưng bây giờ nàng chẳng còn thấy gì cả.

Lúc hạ táng Lạc Bình Xuyên nàng cũng không tới. Rất nhiều đau thương ập tới làm nàng không thể thừa nhận được. Nàng giam lòng lại, một mình tự chữa lành vết thương.

Thời tiết mát mẻ dần, bụng nàng cũng dần lớn lên, thân thể cũng béo ra. Nàng chỉ có thể nằm ngửa, yên tĩnh nghe Bát Hoàn kể chuyện.

Đối với nàng mà nói thì ngày hay đêm cũng chẳng khác gì nhau, muốn ngủ lúc nào thì ngủ, không muốn ngủ lại nằm ngẩn người. A Mộc Đồ thường xuyên tới với nàng, dù là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần nàng không ngủ thì hẳn cũng sẽ lặng lẽ ôm lấy nàng, thỉnh thoảng nói chuyện, nhưng nhiều khi chẳng nói câu nào.

A Mộc Đồ muốn trả Tử Vụ về Bang Thập. Hãn và Tam công tử - Bang Thập Vương đương nhiệm đã từng quyết định sẽ đem người ‘đổi trắng thay đen’.

Hậu cung Khế Sa quanh quẽ, bình thường không có ai, cũng không có người nào được gặp các phi tần, nương nương. Thế nên trong dân gian đồn rằng, chủ mẫu hậu cung của A Mộc Đồ vẫn là công chúa Bang Thập kia, chỉ là người hiện tại cũng không phải người mà người ta vẫn nghĩ.

Vì vậy đến đầu mùa đông, khi tuyết bắt đầu rơi, Tử Vụ tới chào tạm biệt Trữ Hạ.

Tử Vụ nhìn Trữ Hạ bụng đã lớn một chút, cầm chặt tay nàng, cười nói: “Hạ Trữ, tỷ cần phải chăm sóc tốt cho mình nhé. Sau này, ở trong hoàng cung đáng sợ này cũng chỉ còn mình tỷ thôi.”

Trữ Hạ gật đầu, không nói gì.

Tử Vụ dừng lại một chút, lại nói: “Tỷ tỷ, ta có câu này đang băn khoăn không biết có nên nói cho tỷ nghe hay không... Nếu như không nói, có lẽ cả đời này ta cũng không có cơ hội gặp lại để nói cho tỷ nghe nữa.”

Trữ Hạ không nhìn thấy nhưng vẫn hướng mắt về phía nàng ta.

Tử Vụ cầm chặt tay nàng, nói: “Tỷ có biết Lôi Nhược Nguyệt chết thế nào không?”

Thân thể Trữ Hạ run rẩy một chút, nhưng vẫn không nói gì. Vấn đề này nàng đã sớm tự hỏi, thế nhưng một một không dám truy cứu, cũng không muốn truy cứu nữa.

Tử Vụ vỗ vỗ tay nàng, nói: “Nhược Nguyệt ca ca bị A Mộc Đồ giết chết đấy.”

Về sau Tử Vụ còn nói thêm mấy điều nữa nhưng Trữ Hạ chẳng còn nhớ nổi. Nàng ngồi yên trên ghế tựa, hai mắt nhìn về đằng trước không có một chút ánh sáng nào. Nàng không thể trách cứ hẳn, trong chiến tranh, việc giết chết địch nhân chính là bảo vệ chính mình, tựa như nàng đã giết tên tiểu binh quèn Khế Sa vậy.

Thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng khổ sở, khổ sở muốn chết.

Buổi tối khi A Mộc Đồ tới, thấy bàn ăn vẫn còn nguyên, hẳn dùng ánh mắt hỏi thăm Bát Hoàn đứng ở một bên. Bát Hoàn nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hắn ra hiệu để Bát Hoàn đi ra ngoài rồi mới tới bên cạnh Trữ Hạ, lúc ngón tay hắn chạm vào mặt nàng, hắn có cảm giác nàng rụt về sau một chút.

“Trữ Hạ?” Hắn cẩn thận gọi nàng, ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy chân choàng lên người nàng, lại thuận tay ôm nàng vào lòng, thấp giọng nói: “Không cần sợ, là ta.”

Nàng hơi kháng cự, mặc dù chỉ thoáng một cái nhưng hắn lại cảm nhận thấy ngay.

“Chúng ta ăn cơm đã nhé?” Hắn dụ dỗ nàng, nhẹ tay vỗ về tấm lưng gầy gò của nàng.

Mặt nàng dán lên ngực hắn, nàng có thể nghe rõ tiếng tim hắn đập mạnh. Trên người hắn có mùi đàn hương thoang thoang, nhẹ nhàng và khoan khoái.

Độ ấm và hương thơm này từng làm nàng an tĩnh xuống, thế nhưng hôm nay lại khiến nàng kinh hoàng.

Nàng chậm rãi mở miệng: “Lúc ở thành Kính An, sao chàng lại tới muộn?”

Hắn sững sờ, cúi đầu hôn lên môi, lên mắt nàng, nói: “Thực xin lỗi, là lỗi của ta.”

Trữ Hạ cười nhạt, không nói gì. Tại sao hắn lại chỉ nói một câu “Thực xin lỗi” mà không giải thích gì? Lễ vật cuối cùng mà Lôi Nhược Nguyệt tặng cho nàng chính là đôi mắt mù này.

Mù cũng tốt.

“Đừng tìm người trị mắt cho ta nữa.” Nàng nói.

Thân thể A Mộc Đồ cứng lại, thanh âm khàn khàn. “Được.”

Hắn đã từng tìm người tới trị mắt cho nàng, nhưng lúc đầu nàng không chịu gặp người ngoài. Nàng sợ người lạ vào phòng mình, vừa có động tĩnh là toàn thân đã run rẩy.

Về sau, có lẽ cũng xuất phát từ lòng ích kỷ, hắn đã nghĩ nếu như nàng không nhìn thấy gì có phải cũng là một chuyện tốt, như thế nàng sẽ không bỏ hắn mà đi nữa. Hắn nguyệt ý cùng nàng thế này, cho dù không nói gì, cho dù chỉ ôm nàng im lặng cũng đã đủ hạnh phúc rồi. Vì thế, hắn cũng không ép nàng gặp đại phu nữa.

Môi hắn nhẹ nhàng rơi xuống, xẹt qua gương mặt nàng, cuối cùng rơi trên môi nàng. Không xâm nhập, không di động, chỉ như chuồn chuồn lướt nước, trong lòng đau đớn tột cùng, giống như chuyện cũ năm xưa.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 88

Sinh

> Cuối cùng Trữ Hạ vẫn không hỏi có phải hã là người giết Lôi Nhược Nguyệt hay không? Dù sao chuyện này cũng không còn quan trọng nữa.

Hã cho nàng ăn cẩn thận như chăm sóc trẻ con, xong xuôi còn giúp nàng lau miệng, cuối cùng đồng ý ôm nàng đứng bên cửa sổ ngắm tuyết rơi.

Hã nói: “Năm nay tuyết rơi muộn. Mấy năm trước tới cuối tháng mười là đã có tuyết rơi rồi.”

Trữ Hạ hỏi: “Giờ trời có tối lắm không?”

Hã đặt một nụ hôn xuống trán nàng: “Rất tối.”

Hã dùng chăn lông bọc lấy nàng, sau đó ôm cả chăn và người vào lòng, sợ nàng bị cảm lạnh.

“Lúc trời tối là có thể nghe thấy thanh âm tuyết rơi.” Thanh âm nàng mơ hồ. “Nhược Nguyệt ca ca nói, tuyết vì hoa đào, vì mùa đông lạnh nên mới tới nhân gian.”

Nàng cảm nhận được thân thể của hã cứng đờ, ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Nhược Nguyệt ca ca còn nói, nếu có một ngày huynh ấy rời khỏi thế gian này trước, huynh ấy sẽ hóa thành bông tuyết tới thăm ta, cũng như tới thăm hoa đào vậy.”

Hã ôm lấy nàng, nhẹ nói: “Hoa đào còn chưa nở. Bông tuyết lạnh lắm, chỉ có ta là ấm thôi, đúng không?”

Trữ Hạ dán sát vào ngực hã, không nhúc nhích.

“Trữ Hạ, nàng có nghe thấy tiếng tim ta đập không?” Hã hỏi.

Nàng không trả lời.

“Có nghe thấy không? Có nghe thấy không vậy?” Hấn thúc giục hỏi.

Nàng vẫn không nói chuyện.

“Trừ Hạ, nàng chỉ cần ở trong lòng ta là ta có thể nghe được tiếng trái tim mình rồi.” Hấn cúi đầu, nhẹ nói bên tai nàng. “Lúc nàng không ở đây, ta không thể nào nghe được âm thanh ấy, cũng cảm thấy rất lạnh.”

Nàng tựa trong ngực hấn, khẽ gật đầu.

Chỉ một hành động như thế cũng đã làm hấn thỏa mãn vô cùng.

“Thử yêu ta được không?” Thanh âm hấn rất khẽ, dường như hấn đang sợ hãi bị từ chối. Nàng không nhìn thấy đôi mắt như ngọc thạch của hấn vừa lóe lên một chút mất mát.

“Ta muốn ở cạnh nàng cả đời. Nàng không nhìn thấy, ta sẽ làm đôi mắt của nàng; nàng sợ lạnh nhưng không muốn mặc nhiều quần áo, ta sẽ dùng thân thể này sưởi ấm cho nàng; nàng không thích ở trong cung thì ta sẽ cùng nàng chuyển tới biệt viện trước kia; nàng thích du ngoạn, hằng năm ta sẽ cố gắng dành thời gian để đưa nàng ra ngoài vài lần...” Thanh âm của hấn càng lúc càng trầm lắng. “Nàng thích làm đồ ăn thì cứ học cùng Cáp Thiện, dù nàng làm ra hương vị gì ta cũng sẽ ăn hết; nàng không thích đắp chăn khi ngủ, mỗi lần ngủ lại đá chăn ra làm ta lạnh muốn chết, ta cũng cam đoan sẽ không cắn nắn... Nàng có biết, mỗi sáng thức dậy nàng đều giống như con mèo nhỏ cọ tới cọ lui trong lòng ta, khi ấy ta luôn không muốn rời giường. Lúc nhớ tới nàng, ta còn luôn cười ngu ngốc trước mặt các đại thần. Nàng có biết, trong giấc mơ nàng gọi tên ta khiến ta vui mừng cả đêm không ngủ, sau đó lại thắp đèn ngắm nhìn nàng tới sáng... Chúng ta cứ mãi thế này, có được không?”

Hấn ở trước mặt nàng dè dặt như một đứa trẻ sợ bị bỏ rơi, trở nên bé nhỏ vô cùng...

Tâm nàng đã quá mềm rồi, chỉ cần sờ một chút cũng có khả năng tan ra.

Nàng tựa trong ngực hấn, nhẹ nói: “Ta không biết mình còn có khí lực để yêu nữa hay không?”

Hấn nhẹ đặt môi lên trán nàng, nói: “Ta sẽ đợi!”

Nàng nhẹ nhàng đẩy hẳn ra, tay đặt lên ngực, nói: “Nhưng ở đây không có gì cả.”

Chấn tuột khỏi vai, rơi xuống tay A Mộc Đồ đang ôm eo nàng.

Đôi con ngươi u lục của A Mộc Đồ lạnh như băng, chất chứa sự đau đớn, nhưng hẳn vẫn mỉm cười với nàng: “Không sao, ta có, ta sẽ chia cho nàng một nửa.”

Nàng xoay người, đưa lưng về phía hẳn, đối mặt với những bông tuyết rơi bên ngoài, nhẹ nhàng cười.

“Chàng nói, huynh ấy có hối hận không?” Nàng hỏi.

Nếu như biết trước kết cục này, bọn họ còn có thể yêu nhau không?

A Mộc Đồ lại cầm chân lên đập cho nàng, ôm lấy nàng từ phía sau, mặt hẳn ghét sát mặt nàng, nói: “Sẽ không hối hận.”

“Ha ha ha, ta cũng nghĩ thế.” Nàng buông lỏng lòng mình, hưởng thụ sự ấm áp từ hẳn.

“Trữ Hạ.” Hẳn đặt cằm lên hõm vai nàng, nhẹ nhàng gọi tên.

“Vậy còn chàng, chàng hối hận rồi sao?” Nàng cười khẽ.

“Không.”

Đầu xuân, tuyết tan, cây cối đâm chồi nảy lộc, Trữ Hạ ngồi trong buồng lò sưởi đánh đàn.

Buồng lò sưởi này là do A Mộc Đồ kiến tạo đặc biệt dành cho nàng, ở ngay cạnh tẩm cung của hẳn, là một toàn lâu nhỏ rất tinh xảo.

Từ nhỏ tới giờ nàng chưa từng đánh đàn, nàng vẫn luôn nghe người khác đánh. Lúc này nàng mới biết, thì ra Thất huyền cầm lại khó đánh như thế. Luyện ba tháng trời nhưng nàng chưa từng đánh nổi một khúc nào ra hồn.

Thở dài, nàng đứng lên, sờ soạng một hồi bèn ngồi lên ghế mềm.

A Mộc Đồ đã cho làm một ghế tựa rất lớn, lại vô cùng mềm mại. Trữ Hạ cười, tay tiếp tục sờ soạng, đầu ngón tay liền chạm tới một đồ vật ấm áp. Nàng sửng sốt một chút, lại tiếp tục sờ lên trên, đến tận khi chạm vào bờ môi mỏng hơi lạnh.

Bờ môi sao? Nàng lại sờ một chút, đúng thế, đúng là bờ môi.

Trữ Hạ giật mình lui về sau vài bước, suýt nữa thì ngã ra đất. Một khí tức quen thuộc tới gần, dùng hai tay ôm chặt lấy eo nàng, ôm nàng lên.

“Nàng dọa ta sợ chết khiếp.” Thanh âm hần khàn khàn, nghe rất êm tai.

Trữ Hạ đỏ mặt, dán sát lồng ngực hần, có thể nghe rõ hần thở hỗn hển và tiếng tim đập rộn ràng.

Trữ Hạ cúi đầu, hỏi: “Chàng tới từ lúc nào?”

Hần yên lặng nhìn nàng đánh từng tiếng nhạc đứt quãng. Mái tóc nàng xoa trên lưng, không búi lên, yên tĩnh như đóa hải đường. Hần không gọi nàng, để mặc kệ nàng đi về phía mình, nhìn tay nàng nhẹ nhàng sờ soạng trên ngực mình...

Hần cảm giác được trái tim mình run rẩy hết những dây đàn khi bàn tay nàng chạm tới... Sau đó, hương khí trên người nàng xộc vào xoang mũi của hần, hai bàn tay lạnh như băng chạm vào môi hần, khí tức mập mờ chậm rãi tản mát... Nhưng nàng lại bị hần dọa cho sợ hãi, suýt ngã về phía sau. Hần vội vàng đưa tay ra đỡ, tim muốn bắn cả ra ngoài. Tay của hần vẫn còn run rẩy, thanh âm khàn khàn dù đã cố đè nén nhưng vẫn để lộ ra sự sợ hãi.

Hần cố gắng dùng thanh âm bình tĩnh nói với nàng: “Cũng khá lâu rồi, chỉ là nàng không biết thôi.”

Trữ Hạ dừng một chút, yên tĩnh tựa trong lòng hần, nói: “Ta muốn uống nước.”

“Được.” Hần dìu nàng ngồi xuống, đi tới cạnh bàn rót nước.

Gần đây hần đã học được rất nhiều việc, ví dụ như bưng trà rót nước, ví dụ như thế nào yêu thương một người... Những biến hóa này Trữ Hạ không nhìn thấy nhưng vẫn cảm thấy được, chỉ là trong lòng vẫn cứ tích tụ một thứ gì đó không thể nào khai mở được.

Trữ Hạ cầm lấy ly nước, nước vừa đủ ấm, không lạnh, không nóng. Nàng vuốt bụng, hỏi: “Chàng muốn con trai hay con gái?”

A Mộc Đồ nghĩ nghĩ, đôi mắt u lục đầy vẻ dụi dàng. “Muốn con gái, tốt nhất là con gái giống như nàng.”

Lời vừa nói xong, ly nước trong tay nàng rơi xuống đất vỡ tan, thanh âm làm cho Bát Hoàn bên ngoài cũng bừng tỉnh.

“Trữ Hạ?” A Mộc Đồ thấy vẻ mặt của nàng thì gấp tới nỗi vội vàng đỡ lấy.

“Đau quá...” Nàng cắn răng. “Hình như... sắp sinh rồi...”

Một đêm này, hoàng cung Khế Sa đèn đuốc sáng trưng.

Sắc mặt A Mộc Đồ tái nhợt đi đi lại lại ngoài cửa phòng, mấy lần định xông vào nhưng lại bị bà đỡ ngăn cản lại.

Nếu không phải bị thái giám ngăn cản, A Mộc Đồ thiếu điều sai người kéo đám bà đỡ này ra ngoài chém hết. Lòng hãn nóng như lửa đốt khi nghe thanh âm rên rỉ thống khổ trong phòng sinh, không thể ngồi yên một chỗ được.

Đau nhức có thể làm người ta cảm giác như chết đi. Nàng tưởng mình đã nếm đủ mọi thống khổ của nhân gian, không ngờ còn có loại đau nhức vượt qua cả cái chết thế này.

Đó chính là tân sinh. Tân sinh là phải vượt qua thống khổ mới có được.

Trước mắt nàng toàn một màu đỏ như máu, giống hệt màu đỏ ngày ấy trên mặt hãn. Hãn ngã vào ngực nàng, vẫn thanh tịnh, sạch sẽ, ưu nhã tựa hoa lan.

Nàng bỗng hiểu ra, vì sao lúc Lôi Nhược Nguyệt rời khỏi thế gian này, hãn lại thong dong như thế.

Nước mắt đột nhiên trào ra.

Đây là lần đầu tiên nàng khóc từ lúc không nhìn thấy gì. Nước mắt như được tháo bỏ, không ngừng tràn ra. Nàng khóc tới xé tâm lực kiệt, thế nhưng trong lòng vẫn vô cùng thanh tịnh.

Tha thứ rồi.

Nàng thật sự tha thứ rồi.

Cái này không chỉ là sự ra đời của một đứa bé, mà nàng cũng sống lại rồi.

Có người đi, sẽ có người đến, đây là sự tuần hoàn của nhân sinh, nàng cũng không phải là kẻ bất hạnh.

Ngay tại thời điểm nàng tưởng phải chết đi rồi thì thân thể chợt nhẹ bẫng, sau đó bên tai truyền tới thanh âm khóc vang rền. Sau đó là tiếng ồn

ào, rồi nàng cảm thấy mình được một đôi tay lớn ôm chặt, đôi tay có chút lạnh, lòng bàn tay hình như còn đổ mồ hôi.

Lúc nàng mở mắt ra, thấy một nam nhân đang ngồi bên cạnh, sắc mặt hần tái nhợt, ánh mắt lo lắng. Đôi con ngươi u lục như bảo thạch khiến cho nàng có tâm tình không dưới một lần muốn đóng gói đem về.

“Là con trai hay con gái?” Nàng suy yếu, dịu dàng hỏi.

“Con gái.” A Mộc Đồ ôm đứa bé tới cạnh nàng, có chút tiếc nuối nói: “Nhưng không giống nàng, giống ta.”

Trữ Hạ cười rộ lên, quay đầu thì thấy đứa bé kia mở mắt, con mắt màu bích lục y như phụ thân nó.

“Nó đúng là kỳ tích.” Trữ Hạ nói.

“Nàng cũng thế.” Hốc mắt A Mộc Đồ ngập nước. Hần nâng tay nàng lên, đặt một nụ hôn lên đó, sau đó áp lên má mình. “Trữ Hạ, nàng cũng là kỳ tích của ta.”

Nàng nâng tay kia lên, lau nước mắt cho hắn, cười nói: “Đừng khóc.”

Hần kinh ngạc nhìn nàng, sau nửa ngày mới nói: “Nàng... Nàng có thể nhìn thấy rồi?”

“Đúng thế. Ta nhìn thấy rồi.”

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 89

Gặp Lại Lưu Tịch

> Đứa bé này, A Mộc Đồ để Trữ Hạ đặt tên. Trữ Hạ hao tâm tổn trí ba ngày ba đêm, cuối cùng tức giận nhìn gương mặt nhỏ nhắn giống A Mộc Đồ như đúc, mắng: “Sao lại khó như thế chứ? Tiểu tử người còn nhìn, còn dám cười? Thích cười như thế, vậy gọi người là Di Lạc đi.”

A Mộc Đồ ở bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Di Lạc nghĩa là gì?”

Trữ Hạ trừng mắt với hắn nói: “Là Phật.”

Vì thế, đại danh của Di Lạc công chúa trở thành một cái tên vô cùng thịnh hành thời ấy. Mọi người không biết cái tên này có hàm nghĩa ra sao, chỉ biết là vị Phật chủ này có thể phù hộ cho quốc gia, phù hộ cho người nhà. Vì thế, Phật giáo ở Khế Sa vô cùng cao hứng, phát triển bùng bùng, chùa chiền mọc lên thêm mấy chục tòa, hơn nữa tòa nào cũng có một pho tượng Di Lạc.

Lúc công chúa Di Lạc tròn một trăm ngày, cả nước vui mừng, hoàng cung thiết yến suốt ba ngày ba đêm.

Nhưng vào đêm thứ ba, khi A Mộc Đồ trở lại noãn các tìm Trữ Hạ thì chỉ thấy trên giường có một phong thư.

Trên thư là vài dòng chữ viết vô cùng xấu xí, khó đọc.

“Xin lỗi, lúc này phải nói hẹn gặp lại với chàng.

Là hẹn gặp lại, không phải tạm biệt, ta cần rời đi một thời gian ngắn, sẽ sớm trở lại.

Trong khoảng thời gian này, mong chàng hay chăm sóc cho Di Lạc.

Có nhiều thứ đã mất đi, ta nhất định phải tìm về.

Vốn không muốn đi mà không tạm biệt, thế nhưng ta sợ sẽ không đi nổi, cho nên chỉ biết dùng cách này.

Mong chàng hiểu cho. Còn nữa, chờ ta!

Trữ Hạ.”

Kỳ thật, nàng không có tư cách nói hăn hãy chờ nàng. Ngoại trừ sinh cho hăn đứa trẻ, nàng cũng chưa từng làm gì cho hăn.

Thế nhưng nàng không thể cứ thế sống hạnh phúc bên cạnh hăn được. Nàng đã vứt bỏ quá nhiều thứ... nhiều đến mức lòng nàng trở nên rất nhỏ, không thể chấp nhận được những thứ khác. Cho nên nàng muốn tìm những thứ đó về...

Đầu tiên nàng tới tế bái Lạc Bình Xuyên, sau đó cùng Tiểu Tam tới đại sa mạc. Nàng đã tìm thấy địa phương là Tháp Cát ở Tây Bắc, chỗ đó có bánh tùng đào rất ngon, buổi tối còn có thể đối ẩm cùng ánh trăng, vây quanh bếp lửa ăn dưa hấu.

Sau đó nàng tới Nam Cương, thấy được rất nhiều động vật, thực vật kỳ quái, vui vẻ tới mức nàng suýt không muốn trở về.

Cuối cùng, nàng tới Giang Nam.

Nàng đã từng nói với một người rằng nàng sẽ mở quán rượu ở Giang Nam. Người đó nói, vậy thì hăn sẽ mở một y quán.

Người kia có dung nhan khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần hăn vừa xuất hiện thì ngay cả Phật Di Lạc cũng quên cả cười, quên cả thờ.

Ba năm đã trôi qua, thời gian vùn vụt...

Tháng năm mưa phùn, nàng tới một quán rượu tên là Trữ Hạ trong thành Tô Châu.

Rất trùng hợp, Trữ Hạ, không ngờ lại giống với tên nàng.

Đây là quán rượu lớn nhất trong thành Tô Châu, phong cách lịch sự tao nhã, trong lầu còn có thể thấy rừng trúc, hòn non bộ, nước chảy róc rách, còn có một hậu viện rất lớn, có vài tòa nhà thấp nối nhau bởi các hành lang, giữa sân trồng rất nhiều hoa, thậm chí còn có một hồ nước nhỏ.

Nàng theo tiểu nhị lên lầu hai, phòng thượng hạng, chọn mấy món ăn nhẹ nhàng, sau đó khoan thai nghe tiếng mưa phùn.

Lúc gọi món ăn, tiểu nhị nhìn chăm chăm vào mặt nàng, làm nàng còn tưởng rằng mình mị lực vô địch.

Lúc đưa đồ ăn lên, tiểu nhị vẫn nhìn nàng chăm chăm, khiến cho nàng bắt đầu thấy nghi ngờ.

Lúc ăn được nửa bữa, chương quỳ tiến tới, gõ cửa, hỏi: “Tiểu thư, đồ ăn của chúng ta thế nào? Có muốn thêm phục vụ gì hay không?”

Lúc hỏi câu này, chương quỳ cũng lại nhìn nàng chăm chăm như tên tiểu nhị kia.

Trữ Hạ nhíu mày, chẳng lẽ A Mộc Đồ không đợi được nên bắt đầu truy nã nàng chắc?

“Các người còn phục vụ cái gì khác nữa à?” Nàng hỏi.

Chương quỳ cung kính nói: “Mời tiểu thư theo tạt hạ.”

Trữ Hạ để đĩa xuống, sáng khoái theo hẳn. Nàng không sợ người xấu, chỉ cần không gặp được cao thủ, còn lại đám thường dân thì nàng vẫn có thể tùy tiện đối phó được.

Chương quỳ mang nàng đi một quãng, tới trước một cánh cửa.

Cánh cửa gỗ khắc hoa văn, màu sắc thuần khiết, khí chất cổ xưa, tinh xảo trang nhã. Mấy bồn cây cảnh xung quanh khiến cho không gian thêm sáng sủa, nhẹ nhàng.

Chương quỳ làm một cái tư thái “mời”, sau đó cáo lui.

Dường như có chút... kỳ quái.

Trong phòng truyền tới tiếng đàn tranh, thanh âm khoan thai nhưng lại có chút tịch mịch.

Tiếng đàn thanh thúy như mưa phùn ngoài kia, làm người ta thoải mái vô cùng.

Trữ Hạ đẩy cửa vào, gian phòng được chia làm hai gian, dùng một bức rèm che ngăn cách. Có một người ngồi sau bức rèm che đang đánh đàn, mặc đồ màu lam nhạt, nhìn không rõ mặt.

Trữ Hạ tự nhận là người thô kệch, cũng không sợ quấy rầy người ta, đành đặc lên tiếng: “Xin hỏi, các hạ là người phương nào?”

Tiếng đàn hơi run lên, tiết tấu có phần hỗn loạn, rõ ràng tới mức ngay cả người không rành âm luật cũng có thể nghe được.

Người nọ dường như cũng đã nhận ra, vì vậy dứt khoát dừng tấu nhạc, đứng lên, nhìn nàng qua bức màn che.

“Ta có thể vào không?” Nàng thăm dò, thấy hấn không phản ứng bèn đi lên trước vài bước, kéo rèm ra. “Người không nói nên ta mặc định là người đã ngầm đồng ý rồi... A...”

Một nháy mắt này giống như ánh mặt trời le lói sau đám mây đen, tỏa ra hào quang vạn trượng, làm cho cả tim và hô hấp đều ngừng. Mặc dù cách xa nhau nhiều năm nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt này, nàng vẫn ngỡ người như cũ.

“Yêu nghiệt a...” Miệng nàng nỉ non. “Yêu nghiệt!”

Lúc nàng thốt ra hai chữ này, Lưu Tịch nhẹ mím cười, cuối cùng cười tới sáng lạn, nhưng là khói lửa bùng lên trong màn đêm, làm cho người ta không mở nổi mắt.

Trữ Hạ đi nhanh về phía hấn, mạnh mẽ ôm lấy hấn giống như ôm huynh đệ đã từ biệt nhiều năm. Cầm nàng đặt trên vai hấn, nghẹn ngào: “Không được cử động, dù người có là quý thì ta cũng phải ôm.”

Hấn rất nghe lời, cũng không động đậy. Khí tức của nàng xộc vào mũi làm cho hấn không dám nhúc nhích.

“Ta mất ba năm đi đại sa mạc, tới nam cương, còn người thì ở đây mở quán rượu!” Nàng bắt nhã khịt khịt cái mũi.

“Nàng nói nàng muốn tới đây mở quán rượu!” Thanh âm của hấn vẫn ôn nhuận như ngọc hết trong trí nhớ của nàng.

Trữ Hạ đẩy hấn ra, thô lỗ đánh lên bờ vai của hấn mấy cái, nghiêm túc nói: “Ta còn tưởng không còn sống để gặp lại người đấy. Đi, hôm nay chúng ta không say không về. Aizz, nhưng phải nói trước là người mời đấy.”

Lưu Tịch xoa xoa bờ vai bị nàng đánh, dờ khóc dờ cười: “Nàng không thể có phản ứng như người bình thường được sao?”

Trữ Hạ kéo hấn định đi ra ngoài thì ngoài cửa lại có thanh âm la hét ầm ĩ.

“Móa, đừng có kéo bốn thiếu gia. Ta nhất định phải xem đó là người nào.”

“Đừng có quấy rối, người quay về cho ta.”

“Không được. Ta nhất định phải gặp nàng ta.”

“Gặp nàng ấy làm gì? Người về cho ta.”

“Ba năm rồi! Hẳn ngày ngốc ôm cây đợi thỏ ở đây những ba năm rồi đấy.”

“Cũng không phải là người đợi ba năm, người kích động cái gì?”

“Móa, chẳng phải là bốn thiếu gia cùng hẳn đợi mất ba năm sao?”

“Là tự người muốn thế, không ai ép buộc người.”

“Mặc kệ! Ta muốn gặp nàng ta.”

“Về đi!”

“Sao ta phải nghe lời người? Ta không về.”

“Nếu không về ta sẽ đánh người đấy.”

“Đánh đi! Người là đồ dã man!”

“...”

Trữ Hạ càng nghe mặt càng trắng bệch, nàng đi nhanh về phía trước, kéo cửa ra.

Ngoài cửa có hai nam nhân đang lôi lôi kéo kéo, tranh cãi không ngừng, lúc này đồng thời nhìn về phía nàng.

Hai người kia, một người là Lan Lợi Tư, người kia là Gia Long.

Trữ Hạ không để ý tới Lan Lợi Tư, cùng Gia Long mắt to trừng mắt nhỏ cả nửa ngày, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của ba người nàng đánh lên gáy của Gia Long, cả giận mắng: “Tên tiểu tử ngu ngốc nhà người! Ta tìm người mất năm năm, người chạy đi đâu thế hả?”

Gia Long nhe răng trợn mắt ôm lấy đầu, vừa định phản bác thì lại bị nữ nhân kia ôm chầm lấy.

Năm nay Gia Long mười tám nhưng chưa từng ôm nữ nhân nào, lần đầu tiên bị ôm lại là bởi một nữ nhân hung dữ như gấu. Hẳn ra sức vùng vẫy nhưng nàng ta vẫn không tránh ra, nữ nhân này khí lực cũng thật lớn.

Rốt cuộc, thiếu gia hẳn nổi giận, còn chưa kịp động thủ thì nữ nhân trong ngực mình đã khóc lớn lên, khóc đến kinh thiên động địa làm hẳn luống cuống chân tay.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Quyển 3 - Chương 90

> Không chỉ Gia Long mà ngay cả Lan Lợi Tư cũng phải trợn mắt há mồm, chỉ có Lưu Tịch vẫn mang vẻ mặt thong dong, khéo miệng mỉm cười.

Đợi Trữ Hạ khóc đủ rồi, nàng mới buông Gia Long ra, quệt nước mắt lên áo choàng hoa lệ của hắn không hề áy náy, sau đó còn kéo tay áo hắn lau mặt, sau đó hỏi như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Các người nhìn ta làm gì?”

“Móa!” Gia Long nổi giận rồi. “Cô có ôm nhằm người không đấy hả? Ta biết cô sao? Ta còn chưa chết mà cô đã khóc văng lên như thế?”

Trữ Hạ sững sờ, nhìn hắn chăm chăm, nhìn tới mức làm cho da đầu hắn run lên, sau đó nàng mới dùng tiếng Bang Thập hỏi: “Đầu óc người có phải bị cháy hỏng rồi không?”

Lưu Tịch giữ chặt cánh tay nàng, khẽ cười: “Đi, ta từ từ giải thích cho nàng.”

Ba năm trước, Gia Long mua tòa nhà này ở thành Tô Châu, có sân rất lớn. Phòng ở Giang Nam đều kiến trúc theo kiểu nhà vườn, vừa mới đi vào đã ngửi thấy hương thơm hoa cỏ.

Bốn người ngồi trong đình, Lưu Tịch để mấy người bình ổn lại tâm trạng, sau đó mới mở miệng nói: “Hắn là Gia Long, là người thừa kế của Phác Lê gia. Sáu năm trước, hắn vì một chuyện ngoài ý muốn mà quên hết những chuyện xảy ra trước đó.”

Trữ Hạ sững sờ nhìn chăm chăm Gia Long, nửa ngày sau cũng không nói được lời nào.

Gia Long hừ lạnh một tiếng: “Người đừng cho là ta không nhớ được gì thì có thể nhận ta là người quen cũ. Bốn thiếu gia không tiêu hóa nổi bộ dạng này của người. Ngừng! Nếu không phải người là... bằng hữu của Lưu Tịch, người cho rằng ta sẽ để ý tới người sao?”

Người thừa kế của Phác Lê gia giàu có nhất Khế Sa là một danh hiệu vô cùng hấp dẫn. Rất nhiều thiếu nữ luôn muốn tiếp cận hẳn vì danh hào này.

Lan Lợi Tư nhìn Trữ Hạ rất lâu, sau đó nói với Gia Long: “Người đừng dài dòng nữa, thân phận của nàng còn cao quý hơn người nhiều. Ai mà thèm bắt quàng làm họ với nhà người.”

Trữ Hạ quay đầu nhìn Lan Lợi Tư, hấn tức thì cười cười không nói gì nữa.

Lan Lợi Tư là công tử của Tây Tướng quân Khế Sa, lại là bạn thân của Lưu Tịch, đương nhiên biết rất rõ chuyện của nàng.

Trữ Hạ nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, ta không biết, là ta nhận nhầm người.”

Mưa rất lớn, từ góc cửa hành lang xuất hiện một phu nhân ăn mặc quần áo sáng màu, cao quý xinh đẹp, nụ cười dịu dàng.

Nàng bưng điếm tâm tới, còn chưa lại gần thì Gia Long đã đứng dậy nhận, ân cần nói: “Mẹ, sao người lại tới đây. Việc bưng bê rửa chén này để hạ nhân làm là được rồi.”

Trữ Hạ cũng đứng lên, không che dấu được biểu lộ kinh ngạc.

“Dì?” Nàng nhẹ giọng kêu lên.

Phu nhân kia cười dịu dàng, cầm chặt tay Trữ Hạ, sau đó ôm nàng vào lòng, nói: “Con gái, di nương biết là con sẽ không sao mà.”

Hôm nay nước mắt hình như rất nhiều, rơi mãi cũng không hết.

Giấc mộng dài gần sáu năm, phải mất một cái giá rất lớn mới có thể tỉnh lại, nhưng sau khi tỉnh lại thì phát hiện ra mọi người còn rất tốt. Ngày đông giá rét cuối cùng cũng qua đi, mùa xuân bắt đầu tới rồi.

“Dì?” Hai đầu lông mày của Gia Long đã xoắn lại như cá chạch rồi. “Mẹ, nữ nhân kỳ quái này là biểu tỳ của con sao?”

Phu nhân vỗ nhẹ lên vai Trữ Hạ, cười nói với Gia Long: “Đúng thế. Đây là biểu tỳ của con đấy.”

Không được gì có khi lại hạnh phúc hơn.

Trữ Hạ khịt khịt mũi, cười cười như đã hiểu ra.

Trữ Hạ ở lại ba ngày, mưa vẫn không ngừng rơi. Nàng đứng trên hành lang, nhìn ngây ngốc những viên ngói màu xanh trên đầu.

Giang Nam.

Nàng nói nàng muốn mở quán rượu ở Giang Nam, hẳn đã giúp nàng thực hiện rồi.

Mở quán rượu, đặt tên là Trữ Hạ, sau đó chờ nàng tới.

Lưu Tịch nói: “Đây là mùa mưa dầm ở Giang Nam, mưa suốt mấy tháng liền.”

Trữ Hạ kinh ngạc: “Mấy tháng liền, không phải như thế thì sẽ rất khổ sao?”

Hắn cười ôn hòa như gió xuân: “Không biết.”

Lưu Tịch kéo Trữ Hạ vào đình ngồi, pha một bình trà, chậm rãi kể cho nàng nghe quá trình hắn và Gia Long gặp nhau.

Nàng gật đầu thờ dãi: “Cái này cũng xem như là duyên phận.” Lưu Tịch cứu được nàng, Xuyên Trữ lại cứu Lưu Tịch.

Có thể quên cũng là một loại phúc khí. Nàng đã từng nghĩ sẽ cùng Xuyên Trữ giành lại giang sơn, thế nhưng bây giờ lại không muốn nữa. Có thể bình tĩnh sinh hoạt cũng là một loại hạnh phúc, cùng ngắm trời mưa, cùng hưởng chung trà, cùng trò chuyện bên nhau...

Mưa nhẹ nhàng hắt vào cửa sổ khiến không gian hơi lành lạnh.

Lưu Tịch nhẹ giọng hỏi: “Tiếp sau đây nàng định thế nào?”

Trữ Hạ ngơ ngác ngẩng nhìn dung nhan như thiên nhân của hắn, ngây dại hồi lâu. Lưu Tịch bật cười, thò tay vẫy vẫy trước mặt nàng hai cái, bất đắc dĩ nói: “Đừng có ngẩn người nhìn ta mãi thế.”

Nàng nói: “Bỗng nhiên ta nghĩ tới một người.”

Một người cô đơn, một người có đôi mắt u lục như mắt sói, một người luôn dùng ánh mắt chờ trông nàng quay về... Còn có cả Di Lạc công chúa nữa...

Tất cả mọi người đều đã có cuộc sống yên ổn, chỉ còn mình nàng vẫn lang thang, đúng là mệt mỏi.

Nàng đứng lên, duỗi lưng một cái, cười nói: “Ta sao, muốn đi thăm một người, sau đó về nhà!”

Hai chữ ‘về nhà’ không chỉ làm cho Lưu Tịch ngây người mà cả nàng cũng ngẩn ra.

Nụ cười mím lại xuất hiện trên gương mặt nàng, nàng nói với Lưu Tịch: “Ta đi tạm biệt dì.”

Lưu Tịch đứng trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn nàng rời đi, một mực không nói gì.

“Đau lòng sao?” Ở chỗ góc cua, một thân ảnh cao lớn nghiêng người tựa trên tường, híp đôi mắt xanh như màu trời nhìn hẩn.

Lưu Tịch không động đậy, cũng không nói gì, chỉ mím cười, nụ cười tái nhợt.

Lan Lợi Tư khoanh tay trước ngực, cười lạnh: “Người có vì nàng làm nhiều hơn nữa thì nàng cũng sẽ không để người vào mắt đâu.”

“Ta biết.” Hẩn quay đầu cười với Lan Lợi Tư, sắc mặt trắng bệch, thanh âm cũng run rẩy. “Không sao. Ta thật sự không sao.”

“Đúng thế, người ngay cả chết vì nàng còn có thể, làm gì có chuyện gì mà người không làm được.” Lan Lợi Tư không biết đang giễu cợt hẩn hay đang trào phúng chính mình nữa. “Thế nhưng nàng căn bản không biết những điều đó.”

Lưu Tịch quay đầu nhìn hẩn, cười khẽ, nụ cười sáng lạn.

Thời gian sẽ làm mọi thứ nhạt nhòa, những gì còn lại người ta cũng chôn sâu trong lòng. Ở một nơi nào đó năm tháng không bao giờ chạm tới được, hẩn ủ kị ức thành rượu, tự sau với chính mình. Có lẽ, vào một ngày mưa nào đó, hoặc trong một đêm yên tĩnh nào đó, hẩn sẽ thoáng nhớ tới nàng, sau đó lòng càng vui sâu, rồi cuộc không bỏ đi được, không xóa đi được.

“Không phải người cũng thế sao?” Lưu Tịch cười nhẹ nói với hẩn. “Có nhiều thứ vĩnh viễn không thể bỏ xuống được, người cũng biết mà.”

Rời khỏi Giang Nam, Trữ Hạ trở về thành Tử Du.

Sáu năm rồi, sáu năm trước rời khỏi đây, lần đầu tiên nàng quay về.

Nàng lên trên một ngọn núi mà mình hay du ngoạn bên ngoài thành Tử Du. Nàng từng nói nàng rất thích nơi này vì sườn núi ở đây nở đầy hoa đỗ quyên, cho nên Lôi Nhược Nguyệt đã bỏ tiền ra mua cả ngọn núi này cùng với tòa trạch viện trên núi. Lúc ấy, nàng nói với hần, nếu có một ngày hai người cùng chết đi thì sẽ cùng hạ táng ở đây. Lúc chết có thể tay cầm tay, sẽ không cô đơn, không tịch mịch.

Nhưng hôm nay tới đây chỉ còn có một mình nàng.

Tòa nhà không lớn, được quét dọn rất sạch sẽ, không có gì bất ngờ khi nàng thấy Tần Thiên Sinh.

Bốn năm trôi qua, hần đã thay đổi rất nhiều. Hần mặc áo mỏng màu trắng, yên tĩnh ngồi dưới gốc cây hoa anh đào, vài cánh hoa mỏng manh rơi xuống trên đầu vai hần.

Hần không mang mặt nạ da người nữa, nhưng lúc gặp lại nàng cũng không bày tỏ quá nhiều cảm xúc.

“Cô tới rồi?” Dường như hần cũng đã dự đoán được nàng sẽ tới.

“Ta đến rồi.” Trữ Hạ nhìn cây hoa anh đào nở rộ trong đình viện, phảng phất nghe thấy cả thanh âm của nàng và hần khi còn nhỏ.

Những cái này đều là những kí ức đè nặng trong lòng nàng, vì thế nàng mất ba năm mới có dũng khí để tới đây.

“Ta tới thăm huynh ấy.” Trữ Hạ nhẹ nói, dường như sợ làm phiền tới giấc mộng của ai đó.

Tần Thiên Sinh đứng lên, đi tới trước mặt nàng, quần áo đơn bạc bị gió núi thổi bay, thân ảnh hần vô cùng gầy gò.

Đi đến sau núi, khắp nơi đều có hoa đỗ quyên đang nở rộ. Gió núi thổi qua mang theo hương hoa thoang thoảng.

“Hần ở ngay đây.” Tần Thiên Sinh nhìn khắp hoa dại trên sườn núi, nói: “Hần nói, sau khi hần chết thì đem tro cốt hần rải xuống đây.”

Thân thể Trữ Hạ lung lay, sau nửa ngày mới nói: “Người nói là... tro cốt?”

Tần Thiên Sinh mặt không biểu tình, đáp: “Hần nói có một mình thì sẽ rất lạnh. Không bằng đốt thành tro, như thế còn có thể có cơ hội cảm nhận được hô hấp của cô.”

Nước mắt chảy xuống, nhỏ như mưa xuống mặt đất.
Nàng đã từng nói, hai người cùng đi, lúc chết cũng sẽ cầm lấy tay nhau.
Nhưng nàng đã buông tay, nên một người sẽ cảm thấy lạnh.
Nhược Nguyệt ca ca...
Nàng ở trên sườn núi thật lâu. Thật thật lâu.
Đến khi mặt trời xuống núi. Bầu trời màu tím hòa quyện với màu đỏ
tươi của hoa đỗ quyên.
“Nhược Nguyệt ca ca...” Trữ Hạ nói với núi lớn. “Gặp lại!”
Gặp lại rồi!
Cách trở âm dương, ta không còn là Trữ Hạ của huynh, huynh cũng
không còn là Nhược Nguyệt của ta.
Chuyện cũ năm xưa cứ để theo gió bay đi.

PHƯỢNG VŨ CHIẾN CA

Ấn Liên

www.dtv-ebook.com

Quyển 3 Chương 91

Đại Kết Cục

> “Tiểu công chúa!” Bọn thị nữ đã gấp đến độ không để ý tới lễ nghi nữa, thi nhau ngồi xổm trước các bụi hoa trong hoa viên để tìm người. “Tiểu công chúa, người ở đâu?”

Một tiểu nữ hài ba tuổi đang bò trên hòn giả sơn, không ngừng bụm miệng cười đăm người ở bên dưới.

Hôm nay thời tiết mát mẻ, tháng sáu mới vào đầu hạ, trời ấm làm người ta vui thích vô cùng.

A, ngủ trưa một lúc, tỉnh lại sẽ đi tìm phụ thân chơi.

Nó híp mắt lại ngủ, đang mơ tới đoạn Cáp Thiện thúc thúc làm một bàn lớn điểm tâm. Có bánh thủy tinh và sủi cảo tôm mà nó thích nhất. Oa, nghĩ đến thôi là nước miếng muốn chảy ra rồi.

Đang lúc mừng rỡ đến cười lệch cả miệng, vừa thò tay ra lấy thì bỗng cái bàn bị kéo ra xa. Tay nó ngẩn cùn cùn, với mãi không tới, mà cái bàn càng lúc càng xa.

“Oa...” Nó nấc một tiếng, sau đó khóc òa lên.

“Sao thế?” A Mộc Đồ đang ôm tiểu nữ hài trong tay, bị tiếng kêu của nó làm cho giật mình sợ hãi.

Nữ hài dụi dụi đôi mắt còn đang dính chặt, sau khi nhìn rõ mặt người đằng trước thì ôm lấy cổ hần, ngọt ngào gọi: “Phụ thân!”

Bọn thị nữ quỳ trên đất, A Mộc Đồ bất đắc dĩ vỗ đầu nó: “Di Lặc, con lại bướng bỉnh nữa rồi. Nhìn xem, mọi người đi tìm con hết cả buổi chiều đây.”

“Người ta chỉ ở đây ngủ trưa thôi mà.” Tiểu Di Lặc úy khuất chớp chớp đôi mắt như bảo thạch, một chút thôi mà hốc mắt đã đầy nước, nhìn A Mộc Đồ: “Di Lặc nhớ phụ thân lắm.”

A Mộc Đồ lắc đầu cười. Đứa nhỏ này dù lớn lên giống hẳn nhưng tính lại giống hết mẹ, hơn nữa còn có xu thế trò giỏi hơn thầy. Mới có ba tuổi mà nó đã nháo cho Hoàng cung này long trời lở đất rồi.

Những bà vú được mời tới dạy nó đều chạy tới quỳ, xin chịu thua sau hai ngày. Nó hết bắt chuột dọa người ta lại sang hạ thuốc vào đồ ăn. Có trời mới biết được trong cái đầu nhỏ của nó nảy ra những trò quỷ quái này từ bao giờ.

Nhìn tuổi của nó cũng nên đi học rồi, thế nên A Mộc Đồ lại bắt đầu đau đầu.

Việc này hẳn đã nói trên triều đình, thế nhưng dám đại thần đều một mực cúi đầu nghiêm túc và trang trọng, không khí yên tĩnh tới mức hẳn có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Aizz, hẳn thực sự không muốn làm khó thần tử, nhưng chẳng lẽ hẳn phải tự mình dạy đứa nhỏ này sao?

“Phụ thân, tối nay Di Lặc muốn ăn sủi cỏ nhân sâm.” Di Lặc vươn cánh tay bé nhỏ ôm lấy cổ A Mộc Đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như quả táo làm người ta chỉ muốn cắn một ngụm.

“Được.” A Mộc Đồ véo véo cái mũi nhỏ của nó, đang suy nghĩ sau này có nên tiếp tục chiêu chuộng tiểu công chúa như thế nữa không.

Đúng lúc này, thái giám hầu hạ A Mộc Đồ nhiều năm vội vàng chạy tới, quên cả lễ nghi, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp: “Hoàng... Hoàng thượng... Hoàng... Hoàng... Hoàng thượng...”

A Mộc Đồ nhíu mày: “Sao thế?”

“Nương nương... Nương nương... Người trở về rồi!” Thái giám vừa mừng vừa sợ, cuối cùng cũng biểu đạt xong hết những gì cần nói.

A Mộc Đồ sững sờ đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn quên cả phản ứng. Tiểu Di Lặc từ trong lồng ngực hẳn ló ra, hỏi: “Nương nương? Nương nương nào?”

“Công chúa điện hạ, chính là mẫu phi nương nương của người đó!” Thái giám cung kính trả lời.

“A?” Lông mi của tiểu công chúa nhảy lên, duỗi hai tay ra với thái giám, ra lệnh: “Đưa bốn công chúa đi nhìn một chút.”

Thái giám vụng trộm liếc nhìn A Mộc Đồ, thấy hắn không phản đối mới trực tiếp nhận lấy Di Lạc, hơi cong eo hỏi: “Hoàng thượng?”

“Nàng... ở đâu?” A Mộc Đồ vô cùng khẩn trương, loại thần thái này Di Lạc chưa từng thấy qua. Nó cho rằng phụ vương của mình là nam nhân sắt đá mạnh mẽ, dù trời sập xuống vẫn có thể đứng vững được.

Thái giám đáp: “Nương nương đang ở buồng lò sưởi.”

A Mộc Đồ chạy về noãn các như một cơn gió. Thái giám dưới sự thúc giục của công chúa đại nhân cũng vội vàng chạy theo.

Trong noãn các, hoa sen nở rộ, những nụ hoa màu hồng phấn len lỏi trong đám lá xanh, khoan thai lay động.

Một người mặt xiêm y màu xanh nhạt đang ngồi trên bậc thang bạch ngọc, chân không xỏ giày, tà váy vén lên, hai chân đặt ở trong hồ trên đũa đám cá chép, nhìn rất vui vẻ. Ánh nắng buổi chiều dẹt trên người nàng, rơi vào trong mắt hắn lung linh mờ ảo, như có thể biến mất bất kỳ lúc nào.

Hắn không dám tiến lên, không dám nói lời nào, chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại, cảm giác như đây là một giấc mộng.

Đến tận khi có tiếng thở hồng hộc của thái giám ở phía sau, còn có thanh âm trẻ con giòn giã: “Phụ thân, không phải người nói là cá chép biết cắn người à?”

Lúc này Trữ Hạ mới biết sau lưng mình có người.

Nàng quay đầu lại, thấy hắn thì cười sáng lạn, nhấc váy lên, thu chân lại rồi đứng thẳng dậy.

Da nàng đen hơn trước nhưng tình thần lại rất tốt, thần thái giống hệt năm đó khi lần đầu hắn gặp nàng. Nụ cười của nàng rực rỡ như ánh nắng mặt trời, làm cho người ta phải lóa mắt.

“Ta đã về rồi.” Nàng hướng về phía hắn, mở rộng cánh tay.

Hắn vẫn chôn chân tại chỗ, không hề nhúc nhích. Lông mi hắn run rẩy, đôi mắt u lục đã phủ một tầng sương, có quá nhiều lời muốn nói nhưng lại

không biết nói gì, chỉ có thể đứng đó nhìn nàng.

Kỳ thực, hắn vẫn luôn nhìn nàng như thế.

Trữ Hạ thả tay xuống, phàn nàn: “Thực không nhiệt tình. Chỉ thiệt thòi ta vội vã trở về như thế!”

Hắn vẫn không nói gì. Di Lạc công chúa đang được thái giám ôm trong lòng cùng đám cung nhân mới tới đang tò mò đánh giá nàng. Cô gái này chân không mang giày, mép váy ướt sũng, nàng cười tươi như hoa, một chút quy củ cũng không có, nhìn không giống một nữ tử trong nội cung chút nào.

“Này!” Trữ Hạ nổi lòng muốn trêu đùa, một tay chống nạnh, một tay ngoắc ngoắc A Mộc Đồ, nháy mắt một cái, nhẹ nói: “Tới ôm một cái.”

Thân thể cứng ngắc của A Mộc Đồ lúc này mới nhúc nhích, trong miệng nhẹ gọi hai tiếng: “Trữ Hạ!”

Nàng vừa cười vừa tỏ ra bất đắc dĩ lắc đầu: “Thật không có biện pháp. Chàng đã thẹn thùng như thế thì để ta nhiệt tình vậy.”

Đến khi nàng bổ nhào vào lồng ngực hắn, hay tay ôm chặt lấy cổ hắn, hắn mới ôm lấy nàng, trầm thấp nói: “Ta còn tưởng... nàng sẽ không về nữa...”

“Phải nói là ta sẽ không rời đi nữa...” Đầu Trữ Hạ cọ xát ở cổ hắn. “Chàng cần phải nuôi ta đấy. Chàng biết ta là người hết ăn lại nằm, ngủ đến tận giữa trưa, chàng không được ghét bỏ ta.”

“Không đâu.” Mặt của hắn vùi trong tóc nàng, thanh âm nghẹn ngào.

“Còn nữa, ta nếu già và xấu đi nhưng chàng cũng không được phép có nữ nhân khác.” Nàng tiếp tục yêu cầu.

“Được.”

“Ta còn có rất nhiều tật xấu, tính tình cũng xấu, chàng phải chấp nhận, không được phàn nàn.”

“Ừ.”

“Còn nữa, sau này ta nói muốn ôm một cái, chàng nhất định phải tới ôm ta.”

“Ừ...”

Còn không đợi Trữ Hạ tiếp tục đưa ra các yêu cầu quá phận khác, bỗng một đôi bàn tay nhỏ bé trèo lên lưng A Mộc Đờ, cứng rắn đẩy tay Trữ Hạ đang ôm hẳn ra.

Thái giám muốn kéo Di Lặc ra nhưng không kéo được, gập đến độ mồ hôi chảy ròng ròng.

Một thanh âm thanh thúy bật ra từ miệng nhỏ của công chúa Di Lặc: “Này, cô là ai, đừng có quấy lầy cha ta như thế. Người là của ta.”

Rốt cuộc, Trữ Hạ cũng phải chuyển sự chú ý sang người tiểu gia hỏa đang ở sau lưng A Mộc Đờ.

Đứa nhỏ này, mắt to, miệng nhỏ, mũi xinh xắn, mặt trắng hồng, ánh mắt như bảo thạch màu lục, cực kỳ giống với A Mộc Đờ.

Trữ Hạ thả tay ra khỏi A Mộc Đờ, cười xấu xa với tiểu nữ hài: “Lúc ta không có ở đây, cha con là của con, giờ ta về rồi thì cha con là của ta. Hiểu không?”

Di Lặc kinh ngạc nhìn Trữ Hạ. Nó lớn đến tuổi này rồi nhưng chưa có ai dám nói với nó như thế.

Nó nhanh chóng chuyển từ kinh ngạc sang phẫn nộ, hừ một tiếng, nói: “Cha ta sẽ không bao giờ coi trọng nữ nhân xấu như cô.”

Trữ Hạ thò tay véo véo gương mặt nhỏ nhắn của Di Lặc, cười nói: “Cha con lại vừa ý nữ nhân xấu như ta đấy.”

Di Lặc không nghĩ nữ nhân này còn dám động thủ với mình. Nó xoa xoa chỗ vừa bị véo, nhìn thái giám bày ra vẻ mặt cung kính không hề giúp mình, mà phụ thân cũng nhìn nữ tử này rất dịu dàng, không hề chú ý nó vừa bị nàng ta khi dễ, thoáng cái nước mắt vòng quanh.

“Nhìn con đi, nhìn là biết bị chiều tới hư rồi.” Trữ Hạ lắc lắc đầu nói với Di Lặc, sau đó quay sang A Mộc Đờ. “Con trẻ là không được chiều, biết không hả?”

A Mộc Đờ cười, dịu dàng nhìn nàng, hình như nàng nói cái gì hẳn cũng cho là đúng hết.

Di Lặc thấy tình thế bất lợi của mình thì càng ủy khuất, khóc lớn hơn, thò tay ôm chặt cổ A Mộc Đờ, miệng thì gào lên: “Phụ thân, phụ thân! Người này bắt nạt con.”

A Mộc Đờ vừa thấy Di Lặc khóc, vô ý thức định duỗi tay ra ôm lấy nó, không nghĩ lại bị Trữ Hạ đánh một cái đanh phải hạ tay xuống.

Nàng kéo A Mộc Đờ ra sau lưng mình, sau đó nói với Di Lặc: “Khóc đi, công chúa Di Lặc thân yêu của ta. Những ngày an nhàn của con sẽ chấm dứt từ hôm nay. Sau hôm nay, ta sẽ tiến hành thu thập con thật tốt.”

Lúc Trữ Hạ nói lời này, đám thái giám, cung nữ sau lưng vừa kinh ngạc, lại vừa chờ mong... A, rốt cuộc cũng có người tới thu thập xương cốt của vị công chúa dã man này rồi.

Di Lặc nghe xong lời đó, còn đang khóc được một nửa cũng im bật.

Nước mắt vẫn còn đọng trên mi, nhưng biểu lộ khóc lóc đã lập tức biến mất, nó trừng mắt với Trữ Hạ, vẻ mặt hung dữ.

Trữ Hạ khiêu mi: “Cha con trừng ta, ta còn không sợ, ta còn phải sợ con sao hả?”

“Hừ!” Di Lặc hung hăng nói. “Ta chán ghét người.”

“Vi nương đây thập tử nhất sinh, đau muốn chết mới sinh được con ra còn chưa nói chán ghét con. Tiểu đông tây con còn dám nói sao?” Trữ Hạ cười. “Thế nhưng con cũng có chút phong thái của ta khi còn nhỏ đấy.”

“Ta chán ghét người!” Di Lặc lần này muốn khóc thật rồi, nhưng vẫn quật cường không rơi một giọt nước mắt, nói tiếp. “Dù người sinh ra ta cũng không ở bên ta và phụ thân. Ta chán ghét người.”

Dáng vẻ tươi cười của Trữ Hạ cứng lại, sững sờ nhìn Di Lặc cố nén nước mắt.

“Người không phải mẹ ta. Vú nuôi nói mẫu thân là người tốt nhất trên đời. Người chẳng tốt chút nào. Di Lặc tập đi cũng không có mẫu thân để vịn. Di Lặc khóc cũng không có mẫu thân lau nước mắt. Phụ thân luôn ôm Di Lặc nói mẫu thân sẽ quay về, sẽ quay về, sau đó người còn ôm Di Lặc mà khóc. Thế nhưng chẳng khi nào người ở đây.”

Nói xong những lời này, Di Lặc khóc òa lên.

Trữ Hạ sững sờ nhìn nó, nhất thời không biết phải nói gì.

A Mộc Đờ ôm lấy Di Lặc từ trong tay thái giám, để Di Lặc ghé vào đầu vai hẳn, tay kia ôm lấy Trữ Hạ còn đang ngẩn người, xấu hổ nói: “Chuyện đó... Lời của trẻ con...”

“Xin lỗi.” Nàng cúi đầu nói. “Thật sự xin lỗi.”

“Không sao!” A Mộc Đồ cúi đầu hôn lên trán nàng, mỉm cười. “Không sao, trở về là tốt rồi.”

Trữ Hạ khịt khịt mũi, vỗ vỗ đầu Di Lạc, nói: “Tiểu quý, đừng khóc nữa, sau này mẹ sẽ không đi nữa.”

“Người đi đi! Ta chán ghét người!” Di Lạc nuốt nước mắt, quay đầu nhìn Trữ Hạ hăm hăm.

“Hừ, đây là nhà ta, ta không đi đâu.” Nàng bày ra vẻ mặt xấu xa, tựa ở một đầu vai khác của A Mộc Đồ, nhìn mặt nói với Di Lạc. “Chờ con lớn lên, đến tuổi con lập gia đình là sẽ phải rời khỏi đây, hiểu không hả?”

Lúc Trữ Hạ nói ‘Đây là nhà của ta’, cả người A Mộc Đồ cứng lại, trái tim thiếu chút nữa nảy ra khỏi lồng ngực.

Di Lạc phần nộ muốn kéo tay nàng đang ôm A Mộc Đồ ra, gào thét: “Không cho người ôm cha ta.”

Tiểu Di Lạc yếu ớt sao có thể đấu lại Trữ Hạ. Trữ Hạ cười xấu xa: “Không cho ta chạm vào cha con? Cha con sớm đã là người của ta rồi, ta không ôm hẳn thì lấy đâu ra con hả?”

Thái giám lau mồ hôi. A Mộc Đồ vẻ mặt vô tội nhìn hai người một lớn một nhỏ đang tranh cãi, mỗi tay hẳn ôm một người, không biết phải phân xử tràng chiến tranh này như thế nào.

“Có phụ thân thì sẽ có ta.” Di Lạc hiển nhiên không biết nó được sinh ra thế nào, dù sao nó lớn lên rất giống cha mình, nên cũng hiểu đại khái cha là người sinh ra nó.

“Có phụ thân thì có con? Ta còn không biết bụng cha con còn có khả năng sinh con đấy. Nhưng đúng là con không giống ta chút nào hết.” Trữ Hạ cẩn thận nghiên cứu Di Lạc, sau đó nghiêm túc hỏi A Mộc Đồ: “Chàng thành thật khai báo mau, nó có phải là đứa bé năm đó ta sinh ra không thế? Đừng đem con của nữ nhân khác đến lừa gạt thiếp.”

“Ta chỉ có một đứa con gái!” A Mộc Đồ bất lực thở dài, giờ hẳn đã hiểu tâm tình Đạ Nga chết oan là thế nào rồi.

“A, vậy thì tốt rồi.” Trữ Hạ gật gật đầu, biểu lộ ra vẻ dịu dàng với Di Lạc, nói: “Khuê nữ này, nghe lời đi, lúc con còn nhỏ vì nương không có cơ

hội dạy dỗ con, hiện tại bắt đầu cũng không muộn. Bài học đầu tiên, mẹ sẽ uốn nắn tư tưởng sai lầm của con, nói cho con biết, cha con là của ta, không phải của con.”

“Không. Phụ thân là của ta!” Tiểu Di Lặc cố chấp, cứng đầu không thua gì Trữ Hạ.

Trữ Hạ cười xấu xa: “Nếu không con hỏi cha con xem sau này buổi tối hẳn ngủ với con hay là ngủ với ta?”

Trán A Mộc Đồ đỏ đầy mồ hôi.

Di Lặc nghiêm túc, chân thành hỏi hẳn: “Phụ thân, người đương nhiên là ngủ cùng Di Lặc rồi, đúng không?”

“Chuyện này... Di Lặc à, con lớn rồi, đại cô nương không thể ngủ cùng với phụ thân được đâu.”

“Nhưng trước đây người luôn ôm con ngủ mà.”

“Chuyện đó... Đó là lúc con còn nhỏ...”

“Mặc kệ, giờ con vẫn còn nhỏ!”

“Con không còn nhỏ nữa...”

“Phụ thân! Người có cảm thấy mình bất công không?”

“Không.”

“Rõ ràng là có. Trước kia người rất thương Di Lặc mà.”

Cái này... cái này căn bản đâu thể tính toán là bất công hay không bất công được chứ?

A Mộc Đồ phàn nàn trừng mắt với Trữ Hạ. Nàng cười ha ha, lấn thêm một bước, thân thể dán chặt vào hẳn, hỏi: “Trẻ con thì không được chiều.”

Lời này của Trữ Hạ làm Di Lặc giận tím mặt.

Thái giám nhận được ánh mắt của cung nữ phía sau bèn đi lên bẩm báo: “Hoàng thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong!”

A Mộc Đồ như bắt được cọng cỏ cứu mạng, nói: “Chuyện đó, Di Lặc à, không phải con muốn ăn sủi cỏ tôm sao? Đi ăn nhé?”

“Được.” Hiếm khi Di Lặc nghe lời như thế, ngoan ngoãn gật đầu.

A Mộc Đồ một tay bế Di Lặc, một tay kéo Trữ Hạ trở về.

Nhưng chiến tranh giữa hai nữ nhân lại bắt đầu.

“Chút nữa người không được ăn sủi cỏ tôm của ta.” Di Lặc nói.

“Tiểu hài tử không thể ăn nhiều tôm. Ăn nhiều sẽ sinh bệnh đấy.” Trữ Hạ miệng phun nước miếng, bắt đầu dạy dỗ trẻ con loạn lên.

“Người nói bậy.” Di Lạc cũng không dễ bị lừa.

“Thật đấy, mẹ không lừa con đâu.” Trữ Hạ nói như đinh đóng cột.

“Thật sao?” Di Lạc bắt đầu hồ nghi. Dù sao nó mới ba tuổi, lịch duyệt quá ít.

“Tất nhiên rồi.” Trữ Hạ gật đầu như gà mổ thóc.

“Con không tin.” Di Lạc hừ lạnh. “Nếu ăn nhiều không tốt thì cha đã sớm nói rồi.”

Trẻ con thời nay đúng là không dễ bị lừa nha! Trong lòng Trữ Hạ thầm than thở.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn, núp trong ngực A Mộc Đồ, cười nói: “Sau này, chàng phải cùng ta đi ngắm hoàng hôn đấy.”

“Ừ.”

“Cả đời đấy.”

“Được. Cả đời.”

Hết